உ

சிவமயம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(மூலமும் உரையும்.)

ஆசிரியர்

லோகவீரபாண்டியன்.

தூத்துக்குடி

வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

நான்காம் ஆண்டு ஆவணிமீ,

Copy right] 1924. [Registered.

உ

குமரன் துணை.

முன்னுரை.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவப் பெருந்தகை அருளியுள்ள திருக்குறளின் கருத்துகளுக்குப் பொருத்தமான கதைகளை இராமாயணம் பாரத முகலிய இதிகாசங்களிலும், கந்தம் பாக வத முதலிய புராணங்களிலும், சிந்தாமணி சிலப்பதிகார முத லிய காவியங்களிலும், பத்துப்பாட்டு எட்டுதொகை முதலிய சங்க நூல்களிலும, வேறு பல நூல்களிலும் இருந்து தெரிந் தெடுத்து எமது குல தெய்வமாகிய குமரேசனது முன்னிலையில் விண்ணப்பித்து அவற்றிற்கு விடை கூறுமுறைமையில் குறள்களை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டி யிற்றைக்கு முன்று வருடங்கட்கு முன்னரே யிந்நூலை முடித்து வைத்தும் வெளிப்படுத்தக் கூசி வாளா விருந்தேன. இவ்வாறிருப்ப, பிறிஞர் பலர் இந்நூலுட் சில பாக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து இதனை அச்சிலேற்றி அனை வருக்கும் உபகரிக்கவேண்டுமென்று என்பால் அன்பால் என் னிடத்தாண்டினர் அன்னார் வேண்டுகோளைச் சிரமேற்கொண்டு

இது பொழுது இதனை வெளிப்படுத்துகின்றேன்.

கதைகளைக் குறள்பாவில் அமைத்துத் திருக்குறள்களோடிணைத்துத் தனிச்சீரும் சோத்திருத்தலினால் இந்நூல் முழுதும் நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது. தெய்வ வணக்கமும் அவையடக்கமும் உள்பட இதில் 1332 வெண்பாக்கள் அடங்கியுள்ளன

செவிக்கும் வாய்க்கும் சிந்தைக்கும் இனியவாய சிறந்த சொற்செறிவும் இருவினையும் நீக்கும் அருமருந்தனைய உயர்ந்த பொருட்பொலிவும் பொருந்தி விளங்கும் நமது தமிழ் வேதத்தின் அமிழ்தமயமான நீதியொழுக்கங்களையும் பொருள் நுணுக்கங்களையும் அறிந்தனுபவித்து ஆனந்தமடைவதே மக்கட் பிறப்

பின் மாண்பயனாகும். அருமையான இத்தரும நூலை யருளிய நாயனாரே நமக்கு நல்ல தாயராவர். தாய்மார் தனவமுதூட்டி உடற்குறுதி செய்வர். நாயனார் குறளமுதூட்டி உயிர்க்குறுதி செய்கின்றார் இக்கருணை வள்ளல் காட்டியுள்ள குறள் நீதிகளும் அவற்றிற்கு உரிமையான பல அரிய சரிதங்களும் இதில் ஒருங்கமைந்துள்ளன. பாலொடு கலந்த நீர் பாலாகுமாறு போல் வள்ளுவர் நூலொடு கலந்த இதுவும் ஓர் நூலாகும் என்பது சால்பாம்.

எவ்வகையினுலாவது திருக்குறளின் பயனை எல்லாரும் பெற்று இன்புற வேண்டுமென்பதே என் வேட்கை. இவ்வேட்கையே யெனது ஈணத்தை ஒருபுறமொதுக்கி யென்னை யிந்நூலியற்றுமபடி செய்தது. இந்த எணணத்தை என உள்ளத்தில் தோற்றுவித்து அதனை நிறைவேற்றிய திருவருளையும் குரு வருளையும் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

ஜெகவீரபாண்டியன்.

Introduction.

---

1. The present volume is a fitting companion to Thirukural, the divine work of great creative genius Thiruvalluvar who is universally revered as a saint throughout the Tamil World.

2. This book, the first of its kind in the field of Tamil Literature, is composed by the Great Scholar and Poet **Jagaveerapandian** of Ottanatham and every page of it, which is replete with the grace and

splendour of word beauty enhanced by the ethical import of each couplet, is a clear proof of the author's deep penetration and critical powers of research in the religious literature of the land.

3. The abstract ethical import of each couplet of the Kural is illustrated by suitable anecdotes culled out from the Puranic and other Hindu literature of the past and is written in the very same sweet rythym as that of the Kural which is a striking evidence of the author's poetic composition which is as much inspired as the original itself. For the reason that each Kural is definitely backed and aptly illustrated by some Puranic anecdotes and other, the value of original work is enhanced hundread fold, its meaning of each couplet being made richer and fuller. Hence such a useful and interesting work as the present, which is a genuine and patriotic attempt on the part of the author to renovate the past will surely attract the attention of the Tamil world.

4. At the same time, wherever the reader may turn his eye through the 1332 stanzas of this volume, each

section bears the strong impression of the author's profound scholarship, critical powers of research and admirable talents of poetic composition. For the reasons stated above it is no doubt that the present volume is a rich addition to the Tamil literature, the Tamil world itself owes a deep debt of gratitude to the author for having broken a new ground in the field of research.

5. This book must be in the hands of all lovers of Tamil literature, especially the readers of Kural if the full meaning of the divine work should be understood in its proper setting. Also the work may be placed in the hands of school boys and taught regularly as class lessons to them to produce in them a love and reverence for the past.

6. It is finally hoped that by the kind of reception given to the present volume by Tamil reading public, the author would be spurred into fresh composition of a similar nature and thus enrich the Tamil Literature.

Swami Vidyanantha,
Madras.

மதிப்புரை.

திருவள்ளுவநாயனாரது திருக்குறளில் அமைந்த பொருளின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டிய புலவர்கள் ஐம்பதது மூவர் அந்நூலில் அமைவுற்ற ஆயிரதது முந்நூற்று முப்பது அரிய குறள் வெண்பாக்களுக்கும் உரைகந்தவர் பதினமர் அவருள் பரிமேலழகர் செய்துள்ள உரையே தற்காலம் ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ் உரை விதவான்களுக்கன்றி ஏனையோருக்கு எளிதில் விளங்காமைபற்றி பண்டிதர்கள் பலர் இவ் உரைக்கு விளக்க உரைகள் எழுதிக்கந்தனர் அன்றியும் கால நிலைமைக்கேற்ப குறள் வெண்பாக்களை வசன ரூபமாகவும் இயற்றியுள்ளார் சிலர். இவ்வாறு திருக்குறளின் அருமை நோக்கி தமிழ் மக்கள் எளிதிற் கற்றுணருமாறு பண்டிதர்கள் பரிவுடன் பல்லாற்றாலும் முயற்சி புரிந்திருக்கின்றனர். நிற்க

நீதிகளைப் போதிப்பதே காவியங்களின் கருத்தாகும். காவியங்களோ கதாரூபமாயுள்ளன. கதாரூபமாகத் திருக்குறளின் கருத்துகளை விளக்கி உணர்த்துவதால் கற்பவர்மனசில் நீதிகள் அழுத்தமுற்று அனுட்டானத்திற் கைகூடுமென்பது கருதி மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் திருக்குறளின் அதிகாரந்தோறும் குறிப்பிட்ட ஒவ்வோர் குறளைப்பொறுக்கி அதன் கருத்திற்கு இணங்கிய கதைகளைப் புகுத்து சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா என ஒரு நூலை இயற்றி அளித்துள்ளார். அப்பெரியாரது

நெறியைப் பின்பற்றி, திருவாளர் ஜெகவீரபாண்டியன் அவர்கள் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரிய குறள்களுக்கும் பொருந்திய கதைகளை அமைத்து "திருக்குறட் குமரேச வெண்பா" எனும் இந்நூலை ஆக்கி அளித்திருக்கின்றனர். இந்நூலில் திருக்குறள்களின் அதிகாரங்களுக்குக் குறிப்புரையும், குறித்த கதைகளுக்கு விளக்க சூசனங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக்கதைகள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பெரும் நூல்களினின்றே பெரிதும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. குறள்களின் கருத்துகளையும் அவற்றிற்கிணங்க எடுத்தாளப்பட்டுள்ள கதை

களின் கருத்துகளையும் ஒப்பநோக்கில் இன்பமும், அன்பும், வியப்பும் விளைகின்றன. இதனால் இந்நூலாசிரியரது விரிவுற்ற கல்வி ஆராய்ச்சியும் திருவள்ளுவர் மீதுள்ள இவர்களது மெய்யன்பும் வெளிப்படுகின்றன.

தமிழுலகத்திற்கு இவர்கள் செய்துள்ள உபகாரம் மிகவும் பாராட்டற் பாலதாம். இப்பெருந்தகைமைக்குத் தமிழுலகம் செய்யும் கைமாறு யாதோ? "கைமாறு வேண்டா கடப்பாடு." ஆதலின் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைப் பெறுதற் கறுணர்ந்தொழுகுவதே தக்க பயனுதும். "நன்றி மறப்பது நன்றன்று" எனும் திருக்குறளைச் சிந்திக்க இந்நூலாசிரியரது நன்றியை மறவாமையே நமமவர்கடனும்.

இந்நூலாசிரியர் இறைவன் திருவருளால் நாடிய பொருளும் நீடிய ஆயுளும் பெறுவாராகுக.

இலக்குமணப்போற்றி.

நூன்முகம்.

புனிதம் நிறைந்த இனிய இந்நூலே
நூலென நினைந்து சாலவும் மகிழ்ந்தேம்.

இந்நூல் பொய்யாமொழியைத் தழுவியுள்ளது. புராதனமான பல சரிதசாசங்களை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டிக் குறள் நீதிகளை யினிதாகவும தெளிவாகவும் விளக்குகின்றது. திருக்குறளுக்கு எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய ஒரு சிறந்த விரிவுரையென்றே யிதனைச் சொலலிவிடலாம். இவ்வரிசையில் முன்னரே பெரியோர்களால் சில நூல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆயின், அவற்றிற்கும் இந்நூலுக்கும் பெரிதும் வேறு பாடு உண்டு. அவை அதிகாரத்துக்கு ஒவ்வொரு குறளையே தெரிந்தெடுத்துச் செய்யப்பட்டன. இது குறள்கள் முழுமையும் தழுவியுள்ளது.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரியகுறள்களுக்கும் பொருத்தமான கதைகளைத் திருத்தமாக இணைத்து இந்நூல் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது. இதனாலே இதன் அருமையும் பெரு

மையும் இனிதுபுலனாம். இது சிறந்தவுரையும் நிறைந்த கதை விளக்கமும் திருந்தியநலனும பொருந்தியுள்ளது.

இந்த அரிய நூலை ஸ்ரீமான் ஜெகவீரபாண்டியனவர்கள் செய்து உதவியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நுண்ணிய நூலறிவோடு தண்ணிய சீலமும் வாய்ந்தவர்கள். இந்நூலை முடித்ததிறமே இவர்களது கல்வித்திறத்தையினிது காட்டும். இதனைப் படித்தவுடனே பாண்டியனவர்களுடைய கவித்துவசக்தியும் மதி நுட்பமும் ஆராய்ச்சித்திறனும் பயிற்சியின்பரப்பும் எவர்க்கும் நன்கு தெளிவாம். உலகுக்கெல்லாம் இஃதொரு நல்விருந்தாக இருக்குமென்று நம்புகின்றேன். இந்நூலின்பயனை யெல்லாரும் எய்தி இன்புறுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

திகம்பரவித்தியானந்த சுவாமிகள,
சென்னை.

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

வளளுவர்வாய் வந்ததிருத தெளளமுதாந திருக்குறளை
மருவி யினபம

துள்ளுமுயர் குமரேச வெண்பாவொன் றுலகுவந்து
துதிககச செய்தான
கொளளுமியற புலமையொடு கோதறுநற குணங்கள்குடி
கொண்ட தூயான

தெள்ளு புகழுச் செகவீர பாண்டியனுங் கவிராஜ
சிங்கமனதினை

அன்பளிப்பு: ☎ 5953374
திரு.R.T.வேணுகோபால்
21, முனியப்ப செட்டி தெரு,
எழுமூர், சென்னை-600 013.

சிவமயம்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காப்பு

போதந் தருசெய்ய பொய்பா மொழிபுணர்த்தி
ஓதுகின்ற இந்நூற் குறுதுணையாச - சோதிமிகு
மாதங்கங் கொண்டே மகிழ்பாமன் தந்தவொரு
மாதங்கங் கொண்டேன் மனம்

இதன் பொருள்

மெய்யுணர்வைத் தருகின்ற செவ்விய திருக்குறளி னியல்பைச் சொல்லுகின்ற இந்நூலுக்கு நல்ல துணையாக, ஒளிமிக்க உமாதேவியை பொருபாகத்தில் வைத்த. மகிழ்கின்ற பரமபதி தந்த ஒரு மாதங்கத்தை மனதுட் கொண்டேன் (என்பதாம்.)

மனதுட் கோடல் = நினைதலுத்தி நித்தல்.

பொய்யாமொழி யென்றது திருக்குறளை.

மெய்யான நூல் ஆதலால் இம்மை இயல்பெய்பெற்றது

தான் உணர்த்திய நெறியில் வழுவாது ஒழுகுவார்க்குப்

பொருந்திய பயனைப் பொய்படாதபடி விளைவிக்கும் திருந்திய மெய் மொழிகளால் தேவர் இந்நூலைச் செய்துள்ளமை தேற்றம். செய்ய பொய்பாமொழி=செம்மையும், மெய்மையும் சேர்ந்த மொழி

மாதங்கம்= யானை. அது தனது முகத்தையுடைய விநாயக மூர்த்தியை யீண்டுவிளக்கி நின்றது.

மாதை அங்கத்தில வைத்து மகிழ்பரமன் தந்த ஒரு மாதங்கத்தை யெனது மனத்தில் வைத்து யான் இந்நூலைச் செய்கின்றேன் என்பதாம்.

இதனால் இஃது இனிது முடியும் என்பது துணிபு.

இஃது இந்நூல் மங்கலமா முடியும் பொருட்டு ஐங்கரக்கடவுளை வாழ்த்திய தென்க.

10 அவையடக்கம்

திருக்குறளைத் தழுவிக் குமரேசனை முன்னிலையாக்கொண்டு வெண்பாவால செய்தபடியால் இநநூல் திருக்குறட் குமரேச வெண்பா எனப்பெயர் பெற்றது.

அவையடக்கம்.

அங்கணநீர் கங்கை யடைநதவுட னேபுனித
மங்கலநீர் ஆகி வயஙகாதோ—இங்கெனது
புன்பாவும் வள்ளுவர்தம் பொனபாவைச சேர்ந்ததனால்
இன்பாகு மனறோ இனி.

புன்மை, எளிமையைக்குறிக்கும்; பொன்மை அருமையை யுணர்த்தும்.

நதிகள் எவறறினும சிறநது புனிதமும் இனிமையும

பொருந்திய தனிமை சார்ந்தவுயிர்களுக்கு நலங்கள் பலவுந் தந்து வருகின்ற தெய்வ நதியாகிய கங்கை, எல்லா நலங்களினுஞ் சிறந்த தூயமையும் வாய்மையும் தோய்ந்து, ஆழமும் தெளிவும் வாய்ந்து தனியாயுள்ள மக்களுக்கு எல்லா நலங்களையும் இனிது உதவிவருகின்ற தெய்வ நூலாகிய திருக்குறளோடு இங்கு உவமை கூறுகின்றது.

அங்ஙனம் நீர் கங்கை நீரைக் கலந்தவுடனே தனது இழிவு நீங்கி விழுமிய தீர்த்த மாதல்போல, எனது எளிய பாவும் வள்ளுவனது அரிய பாவைத்தழுவி யுள்ளதனால் அதன் எளிமை நீங்கி அருமையும் பெருமையும் அடையும் என்பது கருத்து.

இதனால் அவையடக்கம் கூறப்பட்டது.

உ

சிவமயம்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முதல் அதிகாரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

பூவுலகோ டெங்கும் ஏன் பூண்ட துமைகேள்வன்
கோமுகிழ்தத தன்மை குமரேசா— மேவும்
அகர முதல எழுததெலலாம ஆதி
பகவன முதறறே யுலகு.

இதன் பொருள்.

குமரேசா! உமைகேள்வன கோமுகிழ்தத தன்மை பூவுலகோடு எங்கும்ஏன பூண்டதுஎனின? எழுததுக்களெல லாம அகரத்தை முதனமையாக உடையன; அதுபோல, உலகம் ஆதி பகவனை முதன்மையாகவுடையதென்க.

கோ = கண

எழுத்து உயிரும ஒற்றும என இருவகைப்படும. உலகம் உயிருடைபபொருளும உயிரில பொருளும என இருவகைபபடும். அகரம் எலலா எழுததுககளையும கலநது இயககித தானும தனித்து இயங்கும. ஆதிபகவனும் எலலாபபொருள்களையும் கலந்து இயக்கித தானும் தனிததியஙகுவன. அகரம இயங்காவழி அனைத்தெழுத்தும எனைததும இயஙகா. அவன் அசையாவழி அணுவும அசையாது இவ்வுணமை உமைகேளவன் திருககண் குவிதத காலததில காணபபட்டது. அது பினவரும சரிதத்துட் காட்டபபடும்.

நம்மால் காணப்படுகின்ற இவ்வுலகததைககொண்டு காணப் படாத கடவுள உணமையை நமக்குக் காட்டவந்த நாயனார், நாம் அறிந்துள்ள அகரமாகிய எழுததின் தன்மையைக்காட்டி நம் அறிவுக்கெட்டாத ஆதிபகவனது இயலபை இவ்வாறுணர்த்தினார்.

இறைவன் அடங்கினால் எல்லாம் அடங்கும், அவன் அசைந்தால் அகிலமும் அசையும் என்னும் இத்தலைமைத்தன்மை அகரத்துக்கும் ஒருவகையில் அமைந்திருத்தலால் அஃது இங்கு ஆதிபகவனுக்கு உவமையாக வந்தது.

ஆயின், அகரம் அறியார்க்கு இது கருவியன்றே யெனின்? கடவுளது உண்மையை யெடுத்துக்காட்டும் இவ்வுவமையானது எழுத்தறிவுடையார்க்கே அமையுமென்று கொள்க அறியார்க்கு வேறு வகையான் உணர்த்தப்படும் என்க "உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே" என்றது தொல்காப்பியம்.

நமது தேவர் அருளியுள்ள திருக்குறளானது தமிழ்ச்சுவை முழுவதுந்தழுவி தமிழுக்கே பெருஞ்சிறப்பாக அமைந்துள்ள ஒரு தனி நூல் என்பது அதில் காணப்படும் சில குறியீடுகளை உய்த்துணர்வார்க்கு இனிது புலனாம் அவற்றுட் சிலவருமாறு:— 'அகர முதல் னகர இறுவாய' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளியபடி தமிழ் மொழியானது தனது எழுத்துக்களுள் அகரம் முதலிலும் னகரம் இறுதியிலும் அமையப்பெற்றுள்ளது. திருக்குறளும் அவ்வுரிமைதோன்ற முதலில் அகரமும் முடிவில் னகரமும் பெற்று விளங்குகின்றது. எங்கே பேறெனின்! "அகர முதல்" என ஆதியில் தொடங்கியும், "முயங்கப்பெறின்" என முடிவில் முடிந்தும் நிலவுதல் காண்க. இன்னும் தமிழெழுத்துக்கள் உயி

ரும மெய்யும் என இருவகையாய் முப்பதென்னும ஒரு தொகையுள் அடங்கும். அவை உயிர்ககணம், வனகணம, மென்கணம், இடைக்கணம் என நாலவகைக் கணங்களாகவும் வழங்கப்படும். இவ்வினமுநதோன்ற முதற குறள் முதல், நானகாவது வரை இக்கணங்கள நான்கும முறையே இணங்கியுள்ளன.

இன்னும். நுண்ணுணர்வான் ஆராய்வார்க்குப்பல நலங்களும் நயங்களும் இதில தோன்றும் அவையெல்லாம் திருக்குறளானது தமிழுக்கே உரிமையும பெருமையும் தரவந்த ஒரு தனி நூல் என்பதை யினிதுணர்ததும் என்க.

கடவுள வாழ்தது. 13

கதை

உமைகேளவன் கோ முகிழ்த்ததன்மை:—பிரமாவின் மானச புததிரர்களாகிய சனகாதியர் நால்வரும் உமாபதியை யணுகித் தங்களுக்குத் தத்துவ ஞானத்தை யுணர்த்தும்படி வேண்டினர். அது வாக்காற் சொலலிப் போதிககும இயலபினையுடையதன்றாதலால் அப்பரமன சொலலாமற சொல்லல என்னும மோன நிலையால அவர்கட்கு ஞானநிலையை யுணர்த்தினார். எள்ளுள் எண்ணெய்போல் எஙகும நிறைநதுள்ள அம் முழுமுதற் பரமன் அங்ஙனம உணர்த்துஙகால திருககண் முகிழ்த்துச் செங்கை குவித்

துச் சின முதல்வரை தரிசதார் சிறி பொழுது அசைவற்று மோன முற்றிருந்தார். அவவமையம அகிலமும அவவண்ணமே யடகியிருந்தன. உயிர்களெலலாம் முயற்சியும் இச்சையும் முற்றுமறறறநதன. அலைகின்ற காணங்கள் அடங்கி நின்றன. பின்னர் மோனம நீகி விழிததார். லை உயிர்களும் இச்சை யுறறமழுந்தன உலகபோகங்களை ஈடின. முயற்சியைக் கூடின, என்பதாம.

உடலில உயிர்போல எல்லாவற்றுள்ளும கலந்து இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்றார் எனபதும, சகல சிவகோடிகளும் அண்ட கோடிகளும் அவருக்குக திருமேனிகளாக அமைந் துள்ளன என்பதும. அவரே உலக முதலவன் என்பதும, இதனல் இனிது புலனும

இச்சரித்திர வுண்மைகள இதனடியில வருகின்ற கவிகளில கன்கு தெனிவாம.

காரண முதல்வன மோனக் காட்சியால அமரரெல்லாம்
சூர் மாமகளிர் தங்கள் துணை முலைப் போகமின்றி
ஆரிடர் நிலைமை தன்னை யடைந்தனர் அளக்கர் சூழ்ந்த
பாரிடையுயிரும் காமப்பற றறவிட்டிருந்த வன்றே.

ஆணன் தனது மைந்தர்க் கரும்பெறன் ஞான போதம
ஓரிறை காட்டி முன்னர் உலகெலாம் ஒருப் பாடொன்றி
இருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யிருடல் முயங்கும் ஓர்வமின்றியே யிருந்தயார்க்கும்
காரணை சிவனே பென்னை கழுவும் வேண்டற் பாற்றே.
(கந்தபுராணம்)

இனி, உமை, கேள்வன்கோலை முறிழ்த்த கன்மையென்று கொண்டு உமாதேவி பரமனது திருக்கண்களைப் புதைத்தபொழுது நிகழ்ந்ததையும கொள்ளலாம். அது வருமாறு:—

பண்டொரு காலத்தில் பரமனும் பார்வதியும் ஓர் ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்பொழுது இனிய பலமொழிகள் இடையே நிகழ்ந்தன முடிவில் அம்மையார் ஐயனை நோக்கி, "தேவே! சூரியனும் சந்திரனும் தேவரீருக்குத் திருக்கண்களாக அமைந்துள்ளன என்று தகதவ நூல்கள் சாற்றுகின்றனவே அஃதுண்மைதானு?" என்று புன்னகையோடு விளவினர். இறைவன் உள்ளதுதான் என்றார். பகலொளியும, இரவொளியும் தேவரீரது விழியொளிகளாகவா விளங்குகின்றன என்று வியந்தார். மகிழ்ந்தார். உடனே விரைவாக அமமையார் ஐயன் திருக்கண்களைப் புதைத்தார் உலக முழுதும் இருண்டது. உயிர்களெல்லாம் இருளில மருள அயர்ந்தன. திகிர் என்று பயந்து அமமையார் கையை யெடுத்தார். உடனே வையமெங்கும வானொளி பரந்தது. மருண்ட வுயிர்களும் தெருண்டெழுந்தன. இவ்வுண்மை பினவரும் கவிகளில இனிது விளங்கும்.

ஈசனுர் விழி புதைத்தலும் இருட்பிழம புருக்கிப்
பூசினெலென இருண்டன திசைகளும் புவியும்

மாசில நீலமால வரையெனக் கருகின மலைகள்
காசுலாவிய நதியெலாம யமுனை போற கருதத

மறையவனும் நாரணனும் முனிவர்களும் வசுக்களும் நான்
மறையும் வானோர்
இறையவனும் விழியொளி போய்ப் பிறவிநெடுங் குருடரென
இருந்தார் மற்றைக்
கடவுள் வாழ்த்து 15

கறவைநிரை முதல்விலங்கு பறவைகளும் ஒளியிழந்த
கணணவான
துறவறமும் பிறவறமுந் தொலைந்தன மற்றுள தொழிலும்
தொலைந்ததன்றே. (அருணாசலப்புராணம்.)

இனி, கோ என்பதற்கு அரசன் என்று பொருள்கொண்டு அருச்சுனனையும் பாண்டியனையும் கொள்ளலாம். வில்லாலும் பிரம்பாலும் இவ்விருவரும் பரமனையடிகதபொழுது அவ்வடி அகிலமும் பரந்து நின்றமைதெளியபபடும இப்பொருளில் உமை கேள்வனை, கோ கைமுகிழ்த்த தன்மையென்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அருச்சுனன் வில்லாலடிக்த கதை

அருச்சுனன சிவபெருமானை நோககி அருந்தவஞ்செய்தான். அக்காலததில் நிகழ்நதவாசசரால அபபெருமானை வில்லால அடித்தான அவ அடி உலகெங்கும சென்று தெறிந்தது இதனை வில்லியாழ்வார் சொலலியுள்ள இன்கவிகளால் நன்குணரலாம்.

அவை

வேதம் அடியுண்டன விரிந்தபல ஆகம
விதங்கள் அடியுண்டன ஓரைம்
பூதம் அடியுண்டன விராழிகை முதற்புகல் செப்
பொருளொடு சலிப்பில் பொருளின்
பேதம் அடியுண்டன பிறப்பிலி பிறப்பிலி
பிறங்கல் அசசனறன் மகளார்
நாதன் அமலன் சமரவேட்ட வடிவங்கொடி
நரன்கை யடியுண்ட பொழுதே.

விண்ணிலுறை வானவரில் யாடிபடாதவர்
விரிஞ்சன் முதலோர் உதறிரும்
மண்ணிலுறை மானவரில் யாடி படாதவர்
மனுக்கள்முதலோர்கள் அதலக்
16 திருக்குறட் குமரேச வென்பா

கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாடிபடாதவர்கள்
கட்செவி மகேன் முதலோர்
எண்ணில் பலயோனியிலும் யாவடி படாதன
இருந்தழியிருந்தழியரோ.

(பாதம்)

பாண்டியன் பிரப்பால் அடித்த கதை

முன்னொரு காலத்தில், வைகை நதியில் பெருவெள்ளந் தோன்றி யிருகரைகளையும் உடைத்துச் சென்றது. பாண்டிய மன்னன் ஏவலால் மதுரை நகர்வாசிகள் எல்லாரும் அக்கரைகளை ஒழுங்கு படுத்தச் சென்றனர் அந்நகரில் பிட்டு விற்று வரும் நரைமூதாட்டி ஒருத்தியிருந்தாள் அவள் பங்குக்கு ஆள் வர வில்லை. அதனால் அவள் வருந்தினாள். அரசனது தண்டனை வரு மென நினைந்து நடுங்கினாள் அருள்வள்ளலாகிய பரமன் இவ ளது நடுக்கத்தைத் தீர்க்கத்துணிந்தார் ஒரு கூலியாள்போல் வடிவங்கொண்டார். இவளிடம வந்தார் கூலிக்காக கொஞ்சம பிட்டுவாங்கினார் தின்றார் அவள் பங்கின் கரையை அடைக்கச் சென்றார். சென்றவர் உள்ளபடி வேலைசெய்யவில்லை. செய்வது போல்நடித்தார். அங்கும் இங்கும் அலைந்து நின்றார் இந்நிலை யைத் தானைத்தலைவர்கள் அறிநகார். அரசனுக்கு அறிவித்தார். அரசன்சினந்தான் ஐயன்முதுகில் பிரம்பால் அடித்தான். அவ் அடி உலகமெங்கும் ஒருங்கே பட்டது.

இவ்வுண்மை யிதன் அடியில் வருகின்ற கவிகளால் இனிது தெளிவாம்.

வள்ளல்தன் கோபங்கண்ட மாறுகோற் கையர் அஞ்சித்
தள்ளருஞ் சினத்தராகித் தடக்கைதொட் டீர்த்துப்பற்றி
உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலா யுயிர்தொறும் ஒளித்துநின்ற
கள்வனை யிவன்றான் வந்தி யாளெனக் காட்டி நின்றார்.

கண்டனன் கனன்று வேந்தன் கையிற்பொற் பிரம்புவாங்கி
அண்டமும் அளவிலாதவுயிர்களும் ஆகமாகக்
கொண்டவன்முதுகில் வீசிப் புடைத்தனன் கூடையோடு
மண்டனை யுடைப்பிற்கொட்டி மறைந்தனன் நிறைந்தசோதி

பாண்டியன் முதுகிறபட்டது செழியன்
பன்னியர் உடம்பினிற்பட்டது
ஆண்டகையமைச்சர் மேனிமேற்பட்டது
அரசிளங் குமரர் மேற்பட்டது
சண்டியகழற்கால வீரர்மேற்பட்டது
இவுளிமேற் பட்டது பரிமம்
பூண்டவெங் களிமேற் பட்டது எவ்வுயிர்க்கும்
போதன் மேற்பட்டது அத்தழும்பு.

பரிதியும் மதியும் பாம்பும் ஐங்கோளும்
பன்னிறம் படைத்த நாண்மீனும
இருநிலம புனல்கால எரிகடங் கனல்வான்
என்னும் ஐம்பூதமுங் காரும்
சுருதியும் ஆறு சமயவானவரும
சுரர்களும் முனிவரும் தொண்டின
மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட

வானவர் மனிதர் நாகர் புள்விலங்கு
மாசுணஞ்சிதல் எறும் பாதி
யான பல்சரமும் மலைமரம்கொடி புல
ஆதியாம் அசரமும பட்ட
ஊனடை கருவும் பட்டன தழும்போடு
உதிததன வுயிரில் ஓவியமும்
தானடிபட்ட சராசர சடங்கள் தமக்கு
உயிராயினோன் தழும்பு. (திருவிளையாடற் புராணம்)

18 திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

இவ்வெல்லாவறறாலும் கடவுள ஒருவர் உளர் என்பதும், அவர் அகரம்போல் உலகு உயிர் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒண் பொருள் என்பதும் தெளியப்படும.

கடவுளது உண்மையும் தன்மையும் இச செய்யுளால் கூறப் பட்டன.

கற்றறிந்துந் தாருவனர் கல்விநலம் எய்தாமல்
குற்றமுற்றார் என்னே குமரேசா—வெறறிபெறக்
கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின. உ

இ—ள்.

குமரேசா! தாருவனர் கற்றும் அறிவுற்றிருந்தும் கல்வி நலத்தை அடையாமல ஏன் குற்றமுற்றார் எனின், வாலறிவனது நல்ல தாளைத் தொழாதவர்கட்குக் கற்றதனால ஆயபயன் இல்லை என்க.

வாலறிவு=மெய்யுணர்வு. அதனை யியல்பாகவே யுடையவன் என்பார் வாலறிவன் என்றார் தொழுவார்க்குத துன்ப நீக்கமும் இன்பப்பேறும் நலகும் நலங்கருதி நற்றாள் என்றார்.

இறைவன் மெய்யறிவுடையான் என்பதும், தன்னைத தொழுவார்க்கு அழிவில இன்பத்தை அருளுவான என்பதும், கலவியறிவுடையார் எவரும் அவனது அடிகளைத தொழுதல் வேண்டுமென்பதும், தொழவிலலையானால அவ்வறிவாற் பயனில்லை யென்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தாருவனர் கற்றிருந்தும் தாள் தொழாமையால் பயனைப் பெற்றிலர் என்பதும இதில் காணப்படும்.

கதை

பூர்வகாலத்தில, இமயமலையருகில தாருகம் என்றொரு வனம் இருந்தது. அதில முனிவர் பலர் வாசஞ்செய்திருந்தனர். இவர் யோக நெறிகளில தேர்ந்தவர். நூல பல கற்று நுண்ணறிவு பெற்று மேன்மையுற்றிருந்தனர். தாம் செய்கின்ற

வேள்வி முதலிய நல்ல கருமங்களே கருதியபயன்கள் எவற்றையும் தருமென்று உறுதியாகத் துணிந்தனர். அதனால் மற்றொரு கடவுளை வழிபடல் வேண்டாமென்று மனச்செருக்குற்று

மதியாதிருந்தனர் இங்ஙனம் இருந்த இவர்களை உய்விக்கும் பொருட்டு கண்ணுதற் பரமன் எண்ணினர். கண்டார் எவரும் காதல் கொள்ளத்தக்க ஒரு புதுட வேடந்தாங்கினர். திருமாலே மோகினி வடிவெடுத்து உடன்வரச் செய்தார் அவ் வனத்திற் புகுந்தார். அம்முனிவரையும் அவர் தம பத்தினிமாரையும் நிலை குலைத்து அவர் கொண்டிருந்த மனச் செருக்கை யகற்றித் தெளி வித்தார். அவருந் தெளிந்தார். தங்கள் சிறுமையை யுணர்ந்தார். பின்னர் நற்றாள் தொழுதார். நற்பயன பெற்றார். இதன் விரி வைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

வாலறிவனின தொழுதலே நல்லறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

நீடியவாழ் வெய்தி நிலநிசைபேன் மார்க்கண்டர்
கூடினர்பே ரின்பமது குமரேசா—நாடி
மலர்மிசை யேகினனை மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார் ஈ

இ—ள்.

குமரேசா! மார்க்கண்டர் நீடிய வாழ்வையும் பேரின் பத்தையும் என் கூடினர் எனின், மலர்மிசை யேகினனது மாணடி களைச் சேர்ந்தவர் நிலமிசை நீடுவாழ்வார் என்க.

மனம் தாமரை போன்ற வடிவினையுடையதென்பது தத்துவ நூலார் துணிபு. ஆகலால் இங்கு மலர் என்றது மனமாகிய தாமரையை என்க இதனை உள்ளக் கமலம் என்று குலபதி நாயனாரும் கூறியுள்ளார். சேர்ந்தாரை நீடுவாழச் செய்யும் சிறப்பு நோக்கி மாண்அடி யென்றார். உரு உடம்பால் இத்

திருவடிமைச் சேர இயலாசாகலின் சேர்தல் என்றது இன்று நினைத்தல் என்னும் பொருளைக் குறித்து நின்றது.

20 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அன்போடு நினைப்பவரது நெஞ்சத்தில் இறைவன் இன் பேதி எழுந்தருளி யிருப்பன் என்பதும், அவனது அடிகளைச் சேர்ந்தவர் அழியாவாழ்வும் கழியா இன்பமும் பெறுவர் என்ப தும் இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்வுண்மை மார்க்கண்டர் பால் காணப்படும்.

கதை

பூர்வகாலத்தில் கடக நகரத்தில் குசசகன் மரபில் மிருகண்டு என்னும் முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மருத்துவதி யென்னும் உத்தமியை மணந்து இல்லறம் புரிந்து இன்புடன் வாழ்ந்தார். பொறையும் அருளும் பூண்டொளி சிறந்தார். நூலறிவுடனே சிலமும் வாய்ந்தார். ஆயினும் மகப்பேறு இன் மையால் மனமிக மெலிந்தார். இறைவனை நோக்கி யநந்தவஞ் செய்தார். அருளுடைப் பரமனும் இவர் தம் அன்புக்கிரங்கி, மாதவத்தோய்!

தீங்குறு குணமே மிக்குச சிறிதுமெய் யுணர் விலாமல்
மூங்கையும் வெதிருமாகி முடமுமாய் விழியு மிழந்
யோங்கிய ஆண்டு நூறும் உறு வினியுழப்போனகி
யீங்கொரு புதல்வன் றனனை யீதுமோ? அல்லது
கோலமெய் வனப்புமிகுந்த் குறைவிலா வடிவமெய்தி

யேலுறு பிணிகள் இன்றி யெமக்கும் அன்புடைபோலுங்கி
காலம் என்னிரண்டே பெறுறுக்கலிபல பயின்றுவல்ல
பாலனைத்தருதுமோ நின்னண்ணம என்பகர்தி யென்றான்.

இறைவன் அருளிய இத்திரு மொழிகளைக் கேட்டமிரு கண்டு முனிவர் சிறிதுபொழுது சிந்திதார். பின் அந்திவண் ணனை வந்தித்தார். ஆயுள் சிறிதுடையரையினும் அறிவு பெரி துடையனே எனக்கு வேண்டுமென வேண்டினர். அங்ஙனமே யருள அருமையான ஆண்மக வொன்று இவர் மனைவிபால் வந்துதித்தது. மார்க்கண்டேயன் என்று அம்மகவுக்குப் பெய ரிட்டனர். பிறையென் நாளும் பெருகி வளர்ந்தது. வளர்ச்சி

யில் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்த பெற்றோர் அப் புதல்வனுக்கு வயது பதினேறு யென்று இறைவனருளியிருந்த உண்மையை யெண்ணி யெண்ணி வருந்தினர் மகனும் வளர வளர இவர் மனத்தில் வருத்தமும் இனைத்து வளர்ந்தது. பெற்றோர் கவலையைக் குறிப் பாலுணர்ந்த இம் மகன் உண்மையை வினவியோர்ந்தான். தாயை யும் தந்தையையும் தேற்றினான். தவதகால் எவற்றையும் பெறலாமென்று துணிந்தான். மணிகர்ணிகையை யடைந்தான். பெருமானை நினைத்தப பொருந்தவந்து செய்திருந்தான். காலனும் காலம் பார்த்து இப்பாலன்பால வந்தான் அனுமத்தான். அதட்டி னன். வெருண்டானை மருட்டினன். வெருட்டினன் பாலன் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவில்லை முடிவில காலன் பாசதகால பாலனை யீர்க்தான் உடனே பரமன் தோன்றிப் பாலனைக் காத்துக் காலனை வீழ்த்தினர் "இத் தவப் புதல்வனுக்கு முன்னர் யாம்

தந்த வயது பதினாறு என்றெண்ணாக என்றும் பதினாறென்றே யெண்ணுக" என்று திருவருள் செய்து காலனையும் மகிழ்வித்து மறைந்தார். மார்க்கண்டேயரும் அழியாவாழ்வு பெற்றானந்தம் அடைந்தார் இதன விரிவைக் கந்தபுராணத்தில காண்க.

மார்க்கண்டர் தமக்குக் கருவிலே யமைந்த பதினாறு வயதை இறைவன் அருளால் என்றும் பதினாறாகப் பெற்று இன்றும் வாழ்ந்து வருதல் தேற்றம்.

இறைவன் அடிசேர்ந்தார் நெடிதுவாழ்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

எள்ளிச் சமணர் இடும்பைசெய்தும் அப்பரேன்
கொள்ளவில்லை துன்பம குமரேசா—உள்ளியொன்றை
வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை யில.

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர்கள் இகழ்ந்து இடும்பைகளைச் செய்திருந்தும் அத்துன்பங்களை யேன் அப்பர் அடையவில்லை

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யெனின், வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாதவனது அடிகளைச் சேர்ந்தவர்க்கு இடும்பைகள் யாண்டும் இல்லை என்க.

எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவரானும், எவற்றானும், எவ்வகையானும் என்பார் யாண்டும் என்றார் இடும்பை=துன்பங்கள். அவை தன்னால் வருவன, பிறரால் வருவன, தெய்வத்

தால் வருவன, என மூவகைப்படும் இவற்றைத் தாபத்திரயம் என்பர். வேண்டிய பொருளை எய்தாமையினும் துன்பம். வேண்டாதன எய்தினும் தனபால் ஆகலால் விழைவு, வெறுப்பும் துன்பங்கட்கேதுவாயின. இதனால் ஒருயிர்க்கு இருவகையேது வான் மூவகைத் துன்பங்கள் வருமென்பது தெளிவாம்.

எல்லாம் அறிந்து எங்கும் நிறைந்து என்றுமுள்ள பரம் பொருள் விழைதற்கும் வெறுத்தற்கும் உரியதொரு பொருள் ஒன்றும் இன்மையால் அப்பரம பொருளுக்கு வேண்டுதல் வேண் டாமையிலான் என்று பெயரிட்டனர்.

கடவுள் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவர் என்பதும் அவரது திருவடிகளைச் சேர்ந்தாரைத் துன்பங்கள் சேரா என்ப தும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை திருநாவுக்கரசர் என்னும் அப்பர்பால் உணரப்படும

கதை

அப்பர் சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவர். இவர் திரு முனைப்பாடி நாட்டிலே திருவாமூரிலே, வேளாளர் குலத்திலே, தொறுக்கையர் குடியிலே தோன்றியிருந்த புகழனாருக்கும் மாதினியாருக்கும் புதல்வராய்த் தோன்றினர் இளமைப் பரு வத்திலேயே பலகலைகளையும் வழுவறக்கற்றார். அதன் பின் சமண மதத்தைச் சார்ந்தார் அம்மத நூல்கள் பலவற்றையும் ஆய்ந்தார். புலமையும் போதனா சக்தியும் வாய்ந்தார். இவரது பெருமையைக் கண்ட சமணர்கள் இவரைத் தங்கள் மதத்துக்குத் தலைவராக்கித் தருமசேனர் என்ற பட்டமும் தந்து வழிபட்டு வந்தார். மருணீக்கியார் எனபதுதான் இவரது பிள்ளைத்

என்னும் அம்மையார் சனது சம்பி சமணமதபோதகனாய் நின்று வரும் நிலைமையை நினைந்து மிகவும் வருந்தினார். தான எழுந்தருளியிருந்த திருவதிகை வீரட்டானத்துச் சிவபெருமானை வணங்கி தம்பி சமண மதத்தைக் கைவிட்டுச் சைவமதத்தைச் சாரவேண்டுமென்று மனமுருகி வேண்டினார். பெருமானும் அவ்வம்மையார் வேண்டுகோட்கிரங்கித் தருமசேனரைச் சூலை நோயால் வருத்தியாட்கொண்டார் சைவமதத்தை இவர் சார்ந்தமையைச் சமணர்கள் அறிந்தனர் உடனே வெகுண்டு திரண்டார். தமது மதம் இனி நிலைகுலையுமென மருண்டார். அக்காலத்தில் தங்கள் மதத்தைத் தழுவியிருந்த பல்லவராஜனை வந்து கண்டார் அவனபால உற்றதை முற்றும் ஒழியாதுரைத்தார். அடங்காக் கோபம் அவனும் அடைந்தான். அவனது உதவியால் நமது அப்பருக்குச் செப்புதற்கரிய பெருந் துன்பங்களைச் சமணர்கள் துணிந்து செய்தனர். முதலில் யானையை மேலே ஓட்டினர். நஞ்சையுள்ளே யூட்டினர். நீற்றறையில் ஆழ்த்தினர். கல்லுடன் பிணித்துக் கடலில் வீழ்த்தினர். இன்னும் பலவே இவர் செய்யிடும்பைகள் இவற்றால் ஒருசிறிது துன்பமும் நமது நாயனார் அடைந்திலர் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் மாறாதிருந்தனர். மண்டியெரிகின்ற நீற்றறையினுள்ளே தள்ளியேழு நாளளவும் மூடப்பட்டிருந்தனர் அதில் தமது ஐம்புலன்களும் அளவில் இன்பத்தை யனுபவித்தன. இவ்வுண்மையை, நமது அப்பர் அப்பொழுது செப்பிய அருமைத் திருவிருத்தம் தெளிவுறுத்துகின்றது. அதுவருமாறு:—

மாசில வீணையும் மாலை மதிபழமை
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
யீசன் எந்தை யிணைபடி நீழலே. (தேவாரம்)

இறைவன் அடிசேர்ந்தாருக்கு யாண்டும் இடும்பைபில என்னும் உண்மையை யிபபுனித வாகசால சாம் இனிதுணர்கின்றோம். இதன் விளைவை பெரியபுராணத்தில காண்க.

24 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இறைவனது அடிகளேச சேர்ந்தாரை இடும்பைகள் சேரா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

வாட்புலிபோற பாய்ந்தகொனற வலவினேயென் சோவில்லை
கோட்புலியார் தம்மைக் குமரேசா—கேட்பின்
இருள்சேர் இருவினையும சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு. இ

இ—ள.

குமரேச! கோட்புலி நாயனார் புலிபோற் பாய்ந்து தமது

சுற்றத்தாரைக் கொன்றார். அக் கொலைவினையானது என் அவரைச் சேராவிலையெனின், இறைவனது பொருள் சேர்ந்த புகழை விரும்பிஇரிடத்து இருள் சேர்ந்த இருவினைகளும் சேரா என்க.

வினைகள் மயக்கத்தால வருமென்பார் இருள் சேர்வினை யென்றார். உண்மையாள புகழ்தன்பார் பொருள் சேர் புகழ் என்றார் இருவினை=நல வினை தீவினை. இந்த இரண்டு வினைகளும் மூன்று காணங்களின் வழியாக உளவாம்.

அறக்க முதலிய சிறந்த இன்பங்களையூட்டி உயிர்களைப் பேரின்பத்தைப்பெற வொட்டாதபடி தடுத்தலினால் கல்வினையுஞ் சேரா தென்றார்

இறைவன் மெய்ப்பபுகழுடையான் என்பதும் அவனது கலியாணகுணங்களை விரும்பிகதறித்தல வேண்டு மென்பதும், அங்ஙனம் தறிப்போரை வினைகள சேரா என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கோட்புலி நாயனாரிடம் உணரப்படும்.

கடவுள் வாழ்த்து. 25

கதை

கோட்புலிநாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழ நாட்டிலே வேளாளர் குலத்திலே

நாட்டியத்தான் குடியிலே பிறந்தவர். சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். அஞ்சா நெஞ்சும் எஞ்சாவலிமையும் வாய்ந்தவர். வாள்வேல் முதலிய ஆயுதப் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர். அந்நாட்டு அரசனிடத்தில் சேனைத் தலைவராயமர்ந்திருந்தார். தாம் கட்டிய பெரும் பொருளைச் சிவாலயங்களுக்கும் சிவனடியார்க்குமே மனமுவந்து உதவியுள்ளார். இங்ஙனம் வருநாளில் பொருபடைகொண்டு ஒரு போர்முனைக்குப் போகும்படி அரசன் இவரையேவினன். போர் மேற்சென்று மீண்டு வருகின்றவரையும் சிவாலயங்களுக்குச் செவ்வையாகத் திருவமுது செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தார். அதன் பொருட்டு வேண்டிய நெல்லைத் தொகுத்தார். சேமஞ் செய்தார். தமது சுற்றத்தாரை யழைத்தார். எவ்வித காரணத்தாலும் இந்நெற்பொதியிற் சிறிதும் எடுத்தலாகாது என்று அவர்கட்குக் கட்டளையிட்டார். அரசன் கட்டளைப்படி தாமும் போர் மேற்போனார் போனவர் பகைவரைப் பொருதுடன் வென்றார். வெற்றியும் புகழும் மூற்றவும பெற்றார். இவர் சென்றிருந்த சிலகாலத்துள் தமது நாட்டிற் பஞ்சம்தோன்றிற்று அதனால் இவரது பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும சேமஞ்செய்திருந்த நெல்பொதியிற் சிறிதெடுத்துச் சமித்திருந்தனர். வெற்றிபெற்று மீண்டுவந்த நாயனார் ஆண்டு நிகழ்ந்ததைக் கேட்டறிந்தார். கொண்டார் கோபம், எடுத்தார் வாளை. தமது மனைவி முதலிய சுற்றத்தார் அனைவரையும் வாளால் வீசித் துணித்தார். இறுதியில் அங்கோர் இளங்குழவியையும் வெட்டச் சினந்தார். அதுகண்ட சிலர் கடுநடுங்கி "ஐயா! இப்பசிய பாலன் தமதுநெல்லின் அன்னத்தை யுண்ணவில்லையே" எனவேண்டினர். இக்குழவி யெனது நெல்லின் அன்னத்தை உண்ணவில்லை யென்பதுண்மை. ஆதலும்

அவ்வன்னத்தை உண்ட தாயின்பாலை உண்டிருக்கு மல்லவா என்று மொழிந்து பாலனை மேலே வீசி பெறிந்தார். தமது

வாளால் கூசாது அரிந்தார். உடனே பாமன் இவரது நிடபக்தி யைக்கண்டு வியந்து மனிழ்ந்தார். காட்சி தந்து கருணைசெய்தார். அன்பனே! உனது வாளால் மடிந்த உன் சுற்றத்தாரனைவரும் துறக்க இன்பந்துய்க்கின்றனர். நம்பால்வைதத உனது அன் பிற்கு யாம் அகமிக மனிழ்ந்தோம். நீயும பெறுக பேரின்பம் என்று பெருமான் அருளினர். காயனரும் இருவினை நீங்கினர். இன்பம் எய்தினர். இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப் படும்.

இறைவனது அருள் சேர்ந்தாரை யிருவினைகள் சோர என் பதினால் கூறப்பட்டது.

நாடி நெறிநின்ற நல்லசன காதியோன்
கூடினர்நீள் வாழ்வைக் குமரேச-ஓடுமப்
பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

இ—ள்.

குமரேசா! சனகர முதலிய நாலவரும் என்றும் அழியாத வாழ்வை யேன எய்தினர் எனின, பொறிவாயில ஐநது அவித்தா னது பொய்தீர்ந்த ஒழுகநெறியின்கண் நினறவர் நீடுவாழ்வர் என்க.

சனகாதியர் என்றது சனகர், சனறகுமாரர், சனந்தனர்,

சனகனர் என்னும் முனிவர் நால்வரை பொறி என்றது மெய் வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து ஞான இந்திரியங்களை.

பொறிகளின் வழியாகச் சென்று சததம் பரிச முதலிய புலன்களை நாடியலையும் புன்மை இறைவனுக்கு இன்மையால் "பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்" என்றார்.

அவித்தவிதை உருவுடன் காணப்படும். ஆனல் முளைக்காது அதுபோல் பொறிகள் இருக்கும். புலன்களைப் பற்று என்பதாம்.

கதை

ஐந்தவித்தான் அருளிய ஞான நெறியில் சனகாதியர் நால் வரும் வழுவாமல் நின்றார். மனத்தைப் புறத்தில் செலுத்தாமல்

பாத்திற் செலுத்தினர். அதனல் அந்தமில் இன்பத்தை அடைந்தார். சிவயோகிகள் என்னும் சிறப்பினைப்பெற்றார். நித்தியவுல கில் நீடுவாழ்வுற்றார்.

இதன் விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

இறைவனருளிய மெய்ந்நெறி நின்றார் எய்தும் பேறு இதனல் கூறப்பட்டது

வானவரோன் நஞ்சினல் வந்ததுன்ப மாற்றுவமை

கோனடியைச் சேர்ந்தார் குமரேசா—ஏனோர்
தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

இ—ள்

குமரேசா! நஞ்சினல வந்த துன்பத்தை மாற்றுதற்காக வானவர் என் உமைகோன் அடியைச் சேர்ந்தார் எனின் தன

கது உவமை யில்லாதவனது தாள்களைச் சேர்ந்தவர்க்கல்லது மனக்கவலையொழிதல் அரிது எனக

ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இன்றி, அநாதியாய் அருமறைகளுக்கும் ஓதவும எட்டாது உயர்ந்து, என்றும நின்றான் ஒருவனே யென்பதனாருதி "தனக்குவமை யில்லாதான்" என்றார். உவமை யில்லாதவன் தாளைச்சேர்ந்தவரே கவலையில்லாதவராயிருப்பர். பிறர்க்கு அஃது உண்டுஎன்க தனக்கு உவமையில்லாதவனதாளே மனக்கவலை மாற்றும மருந்து என்பது கருத்து.

"ஒப்புஇலாதன உவமனில் இறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்து அப்பன்" என்றது திருவாசகம்.

எவ்வகையினும் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன் இறைவன் என்பதும், அவனது அடியைச் சேர்ந்தவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தேவர்கள் கஞ்சினால் சேர்ந்த கவலையை இவன்தாள் சேர்ந்து நீக்கினர் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

கதை

முன்னொருகாலத்தில் துருவாசரது சாபத்தால் துறக்கப் பொருள்கள் எல்லாம் கடலிடைப்புகுந்தன. அவற்றை மீண்டு பெறுதற் பொருட்டுச் சுரரும் அசுரரும் பாற்கடல் கடையத் துணிந்தார். மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டினர். சந்திரனைத்நாணாக அமைத்தார். வாசுகி யென்னும் பாம்பை நாணாகப பிணித்தார். இரு திறத்தாரும் கடைந்தார். வலித்தும் நலிந்தும் கடையும் பொழுது நாணிய வாசுகியிடமிருந்து நஞ்சு வெளிவந்தது. அப் பெரு நஞ்சு மண்டி மேல்எழுந்தது. வானவர் கண்டு பயந்தார்.

மருண்டு வெருண்டார். என்செய்வோமென்று நொண்டு ஓடினர். அஞ்சி ஓடிய தேவர் முடிவில உமாபதியே தஞ்சமென்றடைந்தார். அப்பதியும், "அஞ்சன்மின்" என்று அவர்கட்கு ஆதரவு செய்து மண்டிவந்த நஞ்சை தம் செங்கையில் கொண்டார். கண்டமட்டும் உண்டார். அது கண்டம மட்டில் நின்றது. நீலகண்டன் எனப்பெயர் பெற்றார். வானவர் கவலை நீங்கினர். பாமனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார். என்பதாம. இதன் விரிவை இராமாவ தாரத்தில் தெளிக.

நறக்கம = சுவர்க்கம்.

உயிர்கள் மனக்கவலை மாற்றுதற்கு வழி யிதனால கூறப்பட்டது.

காதற் கடலைக் கடந்தான் சனகனென்
கோதற்றார் மற்றோர் குமரேசா—நீதில்
அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால
பிறவாழி நீந்தல் அரிது. அ

இ—ள்.

குமரேசா! சனகன் காதற கடலைக்கடந்தான், மற்றவரென் அதில் ஆழ்ந்தார் எனின், அறவாழி அந்தணனது தாளைச் சேர்ந்தவர்கட் கல்லது பிறவாழியை நீந்துதல் அரிது என்க. பிற என்றது, நான்கு பொருளையும் இன்பத்தையும் குறித்து நின்றது.

மறத்தையும் குறிக்கும். இனி பிறவாழி, பிறவிக்கடல் எனவும்படும். மற்றவர் என்றது சூரன், கனகன், தரிமோதரன் முதலாயினரை.

இறைவன் தரும உருவினன் என்பதும், தண்ணளி யுடையவன் என்பதும், அவனது தாளைச் சேர்ந்தவர் காதற்கடலைக் கடப்பர் என்பதும், சனகமன்னன் இவன் தாளைச்சேர்ந்து பிறவழி நீங்கினன் என்பதும் இதில் தெளியப்படும்.

கதை

சனகன் என்பவர் விதேக நாட்டு வேந்தன் சீதைக்குத் தாதை. தசரதராமனுக்கு மாமன். மெய்யுணர்வுமிக்கவர். இல்லற ஞானிகட்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவுள்ளவர். முற்றத் துறந்த சுகமுனிவரும் தமமிடம் வந்து தததுவ உபதேசம் பெறும்படி நின்ற உத்தமர். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவர். பற்றற்ற பரமயோகி. "அறன் நிரம்பிய அருளுடையருந்தவர்க் கேனும், பெறலருந்திருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிரிதாம்" என்றபடி பொருட்செல்வமானது எத்தகைய பேரறிவாளரையும் மயக்கிச் செருக்கையுண்டாக்கும் இயல்பினையுடையது. அதை இவர் அளவறப்பெறாமை அரசபதவியையுற்றும் அகங்கார முதலிய இழிகுணங்கள் சிறிதும் இலராய், பொருளினல் உளவாம் சிற்றின்பங்களில் அழுந்தாமல் பேரின்பம் பேணிப் பிறவாழி நீந்தினர்.

சனகன இறைவன் தாள் சேர்ந்து பிறவாழி நீந்தினன் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

வேதன் உயர்தலையும் வெண்டலையாய் வீழ்ந்துபலிக்
கோதடைந்த தென்னே குமரேசா — பூதலத்திற்
கோனில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத தலை. ௯

இ—ள்.

குமரேசா! வேதனது உயர்ந்ததலையும் வெள்ளிய தலையாய்

மாறி யேன் குற்றமுற்றதெனின், என் குணத்தானது தாளை வணங்காத தலைகள் கோள் இல் பொறியிற் குணம் இல என்க.

30 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உம்மை சிறப்பும்மை. கோள் இல்பொறி = புலன்களைக் கொள்ளுதல் இல்லாத பொறிகள். இனி அறிவு இல்லாத பாவைகள் எனவுமாம். எண் என்றது எட்டு என்னும் தொகைப் பெயரைச் சுட்டி நின்றது. இது வினை முதலானுல் என்னு மின்ற குணத்தான் எனப்படும்.

தலைமை, தூய்மை, தத்துவ வறிவு, அருள், வலி, இன்பம், அமலம், தெளிவு, என்னும் எண்வகைக் குணங்களையும் தனக்கு இயல்பாகவே உடையான் என்பார் எண்குணத்தான் என்றார்.

பரிசம் தெரியாத மெய்யும், சுவையை உணராத வாயும், ஒளியைக் காணுத கண்ணும், நாற்றத்தை அறியாத மூக்கும், ஓசையைக் கேளாத செவியும், உருவுடன் இருப்பினும் அவை எவ்வாறு பயன்படாவோ, அவ்வாறே, இறைவனது தாளை வணங்காத தலை உருவுடன் இருப்பினும் பயன் இலை என்பார் "கோள் இல் பொறியிற்குணம் இல" எனறார்.

இறைவன் எண் வகைக்குணங்களையுடையவன் என்பதும், அவனது தாளை வணங்குதலை ஒருவன் பிறவிக் தப்பயன் என்பதும், வணங்காத தலை பிழிவுறுமென்பதும். இதற்குச் சான்றாக வணங்காத பிரமனது சிறந்த தலையும் இழிந்த தென்பதும் இதில் உணரப்படும.

கதை

ஒரு காலத்தில் பிரமன் தானே தலைமைக் கடவுள் என்று எண்ணிச் சிவபெருமானை வணங்காமல் செறுக்குற்று இருந்தார். அதனை யறிந்த பரமபதி அப்பிரமனது தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளி யெறிந்தார். கிள்ளப்பட்ட அத்தலை பெருமையிழந்து பிச்சைப்பாத்திர மாயிற்று. இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

பெருவிதியும் சிறுவிதியும் பெருமானை வணங்காமல்
பிணங்கி யந்தோ
இருதலையும் இழந்திழிந்தார் என்பதனைமன் பதைகள்
இனிது தேர்ந்தும்

அருமறைகள் புகழ்ந்தது மிழ் அவன்தானை வணங்காமல
ஆசை நோயால்
கருமமிகப் புரிந்துபிறந்திறந்துபவக் கடல் விழுந்து
கலல்வதென்னே,

என்றதுங்காண்க. பெருவிதி=பிரமன். சிறுவிதி =தக்கன். தக்கன் சிவபிரான் தானை வணங்காமையால் தனது சிறந்த தலையை யிழந்தான். இழிந்த ஆட்டுத்தலையை யடைந்தான்.

இதனால் ஒருவன் தலைக்குப்பயன் சாற்றப்பட்டது

சேர்ந்தநிண்ணர் வெம்பிறவி தீர்ந்தார்பின் சோதார்
கூர்ந்தாழ்ந்தார் என்னே குமசேசா—ஆர்ந்த
பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடிசேரா தார். ..

இ—ள்.

குமரேசா! இறைவன் அடியைச் சேர்ந்த திண்ணனார் பிறவியைத்தீர்ந்தார். அதனைச்சேராதார் அதில் ஏன் அழுந்தினார் எனின், இறைவனது அடியைச் சேர்ந்தவர் பிறவிப்பெருங் கடலை நீந்துவர், சேராதார் நீந்தார் என்க.

திண்ணர் = கண்ணப்பர்.

சேராதார் என்றது கண்ணப்பருடைய வேட்டைத் தொழர்களை. முடிவின்மையும். கடத்தற்கு அருமையும் கருதி பிறவியைக் கடல் என்றார்.

பிறவியானது கடத்தற்கு அரியது என்பதும், அது கடலினும் பெரியது என்பதும், இறைவனது அடியென்னும் புணையைச் சேர்ந்தவரே அதனை நீந்தி யேறுவர் என்பதும், அல்லாதார் அதனில் வீழ்நது வருநதுவர் என்பதும், கண்ணப்பரே அப்புணை துணையாக அதனை நீந்தினார் என்பதும் இதன் பொழிப்பாம்.

புணை = தோணி.

32 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கண்ணப்பர் என்பவர் பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள உடுப்பூரிலே வேடர்களுக்குத் தலைவனாகிய நாகன் என்பவனுக்கும் தத்தையென்பவளுக்கும் புத்திராய்த் தோன்றினார். பிறந்தபொழுதே இவர் தேகம் திண்மையா யிருந்தபடியால் பெற்றோர் இவருக்குத் திண்ணனார் என்று பெயரிட்டனர். பருவம் வந்தபின் இவர் தமது மாபுக்குரிய வேட்டைத்தொழிலை மேற்கொண்டு வேடர்

சிலருடன் காட்டில் புகுந்தார். பல மிருகங்களையும் வேட்டை யாடிச் சென்றார். சென்றவர், தெய்வாதீனமாகத் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார். அதின் மேல் ஏறினர். அங்குவிளங்கி யிருந்த சிவலிங்கத்தை அணுகினர். உடனே அன்பால் உரு கினர். உண்ணும் உணவும், பருகும் நீரும் துறந்தார். ஆறு நினங்களாக இரவும் பகலும் அம்மூர்த்தியையே கண்ணும் கருத்து மாகக் காத்தார். பலவகையிலும் அன்பு செலுத்தினர். என்பும் உருகும் இயலபில் உரிமை பூண்டிருந்தார். இங்ஙனம் இருப்ப ஆறுவது நாளில் அச்சிவலிங்கத்தின் வலக்கண்ணில உதி ரம் வரும்படியான ஒரு சோதனை நிகழ்ந்தது. அதனைக் கண்ட வுடனே யிவர் உளம் பதைத்தார். உடல் துடிக்தார். ஐயோகா! என் ஐயன் கண்ணில் இரத்தம் தோன்றிற்றே! யென்று அலறி னர். அழுது ஓடிப் பல பசிய இலைகளைக்கொண்டு வந்தார். தமது வலிய காத்தில் வைத்து நலியப் பிசைந்தார். அச் சாரத்தை அக் கண்ணில் பிழிந்தார். குணமின்மை கண்டார். வருந்தினர். தமது வலக்கண்ணையே தோண்டியதில் அப்பினர். உடனே யிடக் கண்ணிலும் உதிரம் பெருகினது. அது கண்ட திண்ணனர் தமது இடக்கண்ணையும் அப்புதற்கு ஒப்பிக் கையிலிருந்த கூரிய அம்பால் அதனைக் களறித் தோண்டினர். உடனே எம்பெரு மான் தோன்றி "நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, என் அன புடைத்தோன்றல், நிலலு கண்ணப்ப" என்று கூவித் தமது செங் கையால் அவரது திண்கையைப் பிடித்துத் தடுத்து ஆட்கொண் டார். கண்ணை அப்பினதினாலே கண்ணப்பர் என்னும் பெய ரைப்பெற்றார். பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்திப்பேரின்பம் உற்றார்.

உடன் சென்ற வேட்டைத்தொழிற்களாகிய நாணன், காடன் என்பவர் ஈசனை நோக்கி மீண்டார். பின் பிறவியை யடைந்தார். இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் இனிது புலனும்.

இறைவனது அடிகளை அடைந்தார் பிறவியை அடையார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

கடவுள் ஒருவர் உளர். அவர் ஆகாயம்போல் உலகு உயிரெங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒண்பொருள். அப்பொருளின் அடிகளைத் தொழுதலே அறிவுடைமைக்குப் பயன். அங்ஙனம் தொழுபவர் அழிவில் வாழ்வையடைவர். அவனைத் துன்பங்கள் தொடரா, வினைகள் சேரா. அவர் இன்பவாழ்வை எய்துவர் அவரைக் கவலைகள் கதுவா. பற்றுக்கள் பற்ற. தலைவன்தாளை வணங்குதலே தலைக்குப பெருமை. தாளை யடைந்தார் பிறவியை யடையார் என்பனவாம்.

பின்வரும் திருநாமங்கள் கடவுளைக் குறித்து முறையே யிவ்வதிகாரத்தில் வந்துள்ளன.

1. ஆதிபகவன்.
2. வாலறிவன்.
3. மலர்மிசையேகினான்.
4. வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்.
5. இறைவன்.
6. பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்.

7. தனக்குவமையிலாதான்.

8. அறவாழியந்தணன்.

9. எண் குணத்தான்.

10. இறைவன்.

திரு R.T. வேணுகோபால்
21, முனியப்ப கோட்டி தெரு,
சாயபுரம், சென்னை-600 013.

உ-ம் அதிகாரம்.

வான் சிறப்பு.

அஃதாவது மழையினதுபெருமை.

11. ஏனை அமிழ்தியான் இந்திரன்முன் வானோயிந்தக்
கோனுலகுக் கீதான் குமரேசா—ஆனமல
வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று. (க)

இ- -ள்

குமரேசா! முன்னர் இந்திரன் அமிழ்தத்தைக் கொடுக்காமல் என் இவ்வுலகுக்கு மழையைக் கொடுத்தான்எனின், வான் நின்று உலகம் வழங்கிவருதலால், தான் அமிழ்தம் என்று

உணரும் தன்மையையுடைய தெனக.

வான = மழை.

தான் என்றது அம்மழையை. அமுதம்போல், மழையும் உயிர்களை கிலேத்து வாழச்செய்து வருகின்றது, ஆகலால் அதன் பெருமையை கினைந்து போற்றுக என்பது குறிப்பு. தொட்ட இடமெல்லாம் தோன்றும் கீர்தானே என்று மழையை கிகழற்க; தோன்றும் துணையாய் கின்று உயிர்களைக் காத்துவரும் அமிழ்தம் என்று அதனைப்புகழ்க என்றபடி.

மழையினாலேதான் உலகம் கிலேபெற்று வருகின்றது என் பதும் அஃது உயிர்களுக்கு அமிழ்தமபோல்வது என்பதும் அமிழ்தத்தையுடைய இந்திரனும் முன்னொருகாலத்தில் தான் கன்மைசெய்ய விரும்பிய உயிர்கட்கு இம்மழையையே யுதவினன் என்பதும் இதில் காணப்படும்.

---

36 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கதை

ஒருகாலத்தில் இவ்வுலகில் மழைபெய்யாது பொய்த்தது உயிர்களெல்லாம் வருந்தி நொந்தன. அக்காலத்தில் ஆயுத்தான் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் வாரணசியென்னும் ஊரிலே பிறந்திருந்த அபஞ்சிகன் என்னும் அந்தணன் மனைவி யாகிய சாலியென்பவளுடைய மகன். ஒருகாரணத்தால் தாய் இவனை ஒருகாட்டில விட்டுப்பிரிந்தாள். இவன் பசிநோயால்

வாடியழுதான். அப்பொழுது தெய்வப்பசு ஒன்று இவனை யணுகிப் பாலூட்டி வளர்த்தது. ஆ ஆகரித்த காரணத்தால இவன் ஆபுத்திரன் எனப்பட்டான். பெரியவனான பின் தென்மதுரையைச் சேர்ந்தான். அங்குப் பசியால் வருந்திய அவ்வுயிர்களைக் கண்டான். இரங்கினான். தான் பெற்றிருந்த அக்ஷயபாத் திரத்தின் மகிமையால் அவற்றிற்கு நல்லுணவூட்டினான். எல்லாவுயிர்களும் உண்டு மகிழ்ந்தன. பசிநோயகன்றன இந்த வுண்மையை யிந்திரன் அறிந்தான் ஆபுத்திரன்பால் அன்புடன் வந்தான். நின புண்ணியத்துக்கு மகிழ்ந்தேன். என்னுலகம் வா என்றான். பசிநோயகற்றி உயிர்களை மகிழ்விக்கும் இப்பெரும் பேற்றையிழந்து நின்னுடன் வருதற்கு இசையேன் என்று இவன் மறுததான். உடனே யெல்லாவுயிர்களுக்கும் பசியிலவாமபடி செய்ய இந்திரன் நினைத்தான். தன்பால் உள்ள எதையும் உதவவில்லை. மழையையே உதவினான். அன்று முதல் எல்லாவுயிர்களும் பசி நோயகன்றன. உயிர்களும் நிலைத்து ஒரு நிலை நின்றன. மழையை உருவம் நோக்கி நீர் என நினையாமல் உலகம் அதன் தன்மையை எண்ணி அமிழ்தென உணர்ந்தது. இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க. மழையை அமிழ்தமென்று மதிக்கவேண்டும் என்பது இதனாற்கூறப்பட்டது.

12 உண்டிதரும் நீரும் உணவாகச் சீதைபண்டு
கொண்டிருந்தாள் என்னே குமரேசா—உண்டிதனைத்
துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை (உ)

2ம் அதிகாரம் வான் சிறப்பு. 37

குமரேசா! சீதை நீரையே உணவாகவும் வன்கொண்டிருந்தாள் எனில? துப்பார்க்கு துபபு ஆய துப்பு ஆக்கி துப்பார்க்கு துப்பு ஆயதமம மழையென்க. துப்பார் = உண்பார்.
துப்பு ஆயதுப்பு — நல்லவுணவு. துப்பு ஆயதும் — உணவாயதும்.

துப்பு — உணவு சுத்தம் வலிமை முதலிய பலபொருள்களையும் குறித்து வரும் ஒருசொல்.

மழையானது உயிர்களுக்கு நல்ல உணவுகளை யளவாக்கி உதவுவதோடு காலும் நீராய் நின்று அவ்வுயிர்கள் உண்ணும படி அமைந்து உதவிவருகின்ற தென்பது கருத்து.

மழை பலவகையாலும் உயிர்களது பசியையும் தாகத்தையும் நீக்கிவருகின்றதென்பதும் ஒரு காலத்தில் சீதை தனி நீரையே தனதுணவாகக் கொண்டிருந்தாள என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பம்.

கதை.

சீதை இலங்கையில் சிறைவாசஞ்செய்யும் பொழுது நீரையே பருகி உயிர் வாழ்ந்திருந்தாள் இந்த வுண்மை தூது வந்த அனுமன் பால் அந்த அம்மை அருளியுள்ள திருமொழிகளால் இனிது புலனும். அவை அனுமனே! "இந்த இடத்தை விட்டு யான் வேறெங்கும் செல்லுதில்லை. தளர்கின்ற எனது அரிய உயிரைக்காக்கும பொருட்டு சிறிது நீர் பருகுதற்காக சிற் சில சமயங்களில் சகுவீரனது திருமேனியை யொத்திருக்கிற இதோ தோன்றுகின்ற நீர் நிலைக்குமட்டும் செல்வேன்" என்பனவாம்.

நீர்விலேன் இது ஒரு பகலுஞ்சிலை
வீரன்மேனியை மானுமிவ் வீங்குநீர்
ஈர நாண்மலர்ப் பொய்கையை நண்ணுவேலன்

சோரும் ஆருயிர் காக்கும் துணிவினால். (இராமாயணம்)

நண்ணுவேன் என்றசனால் சிலை வீரனது மேனியையொத்த நீர் நிலையின் காட்சியால் சோர்வு நிங்கி உயிர் நிலைத்தனர் என்பது மாம். மழையினது அரிய வுதவிகள் இதில் காட்டப்பட்டன.

13. தேசுமிகு கோசிகனும் செத்தநா யூனையுண்ணக்
கூசாத தென்னே குமரேசா—மாசகன்ற
விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத
துண்ணின் றுடற்றும் பசி. (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிக முனிவரும் நாயின் ஊனை ஏன் கூசாமல் தின்னத் துணிந்தார் எனின்? விண் நின்று பொய்ப்பின் விரிந்த நீரினையுடைய அகன்ற வுலகத்தில் பசி நின்று உடற்றும என்க.

விண் என்றது மழையை, விரி நீர்=கடல்

மழை நீர் இல்வழி விரி நீரால் பயன் இல்லை யென்பது குறிப்பு.

மழை நிலைத்து மறுத்தால் பசிநிலைத்து வருத்தும் என்பார் விண்ணின்று பொய்ப்பின் பசி நின்று உடற்றும என்றார்.

மழை நெடுநாள் இல்லையானால் உலகிலுள்ள உயிர்கள் பசி

நோயால் வருந்தும் என்பதும், சிறந்த முனிவராகிய விசுவா மித்திரரும் பசிக்கொடுமையால் நாயின் ஊனையும் தின்னத்துணிந் தார் என்பதும் இதில் உணர்ப்படும் உம்மை முனிவரது பெரு மையை விளக்கி நின்றது.

கதை

கோகினர் காதி என்னும் மன்னன் மகன். நிறைந்த அறி வும் சிறந்த வீரமும் உடையவர். மிக்க கீர்த்தியோடு அர சு புரிந்து வந்தார். ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்றார். தவத் தின் பெருமையை வசிட்டரிடத்தில் நன்கு தெளிந்தார். அத னால் ஆசைத் துறந்தார். அருந்தவஞ் செய்ய வனத்தில் புகுந் தார். பல வருடங்களாக அரியபெரிய விரதங்களை மேற்கொண்டு தவம் புரிந்தார். கண்முடி மௌனியாகி நீண்டகாலம் யோகத்தி லிருந்த இவர் ஒரு சமயம் விழித்தார். மழையில்லாதபடியால் உலகம் நிலைகுலைந்திருந்தது. பலவுயிர்களும் மடிந்து கொண்டன.

இக்கொடுங் காட்சிகளைக் கண்டார். தாமும் பெரும் பசியால் வருந்தினர். உணவுப் பொருள்களை நாடித்தேடினர். ஒன்றுங் தோன்றவில்லை முனிவர் பலவுந்தேடி முடிவில் இறந்து கிடந்த ஒரு நாயின் பிணத்தைக்கண்டார். பசிக்கொடுமையால் அந்த நாயின் ஊனைத் தின்னத துணிந்தார். உடனே இந்திரன் வந்து தடுத்து மழை வளம்பெருகச் செய்தான். அதன் பின் உலகம் செழித்தது. உயிர்கள் பசிநோய் நீங்கி மகிழ்ந்தன.

(இதன விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க)

இதனால் உற்றநோய் ஆறறும் தவத்தினரும் பசிநோய் ஆற்றாது பதைபபர் என்பதும் அது தன்னையுடையானை மானமுதலியவற்றை யிழப்பித்து இழிவுறும்படி தூண்டும் என்பதும் தெளியப் படுதல் காண்க.

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெருமபுணை விடேஉம்
நாண் அணி களையும் மாண்எழில சிதைக்கும
பூண்முலை மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி. (மணிமேகலை)

மானங் குலம்கல்வி வண்மை யறிவொழுக்கம்
தானம் தவமுயற்சி தாளாண்மை=தேனிற்
கசிவந்த சொல்லியர்பால் காமுறுதல் பத்தும்
பசிவந் திடப் பறந்து போம் (நீதி வெண்பா)

இவற்றால் அப்பசிக்கொடுமை விளங்குத லுணர்க.

மழை மறுத்தால் பசிவருத்தும் என்பதுஇதனால் கூறப்பட்டது.

14. ஏர்நிலங்கள் வைத்திருந்தும் ஏன்உழவு செய்யவில்லை
கூரருள்சேர் நல்லான் குமரேசா—சீர் நிறைந்த
ஏரின் உழாஅர்உழவர் புயலென்னும்

இ - ள்.

குமரேசா! நல்லான் என்பவர், ஏர்களையும் நிலங்களையும் வைத்திருந்தும் என் உழுதலைச் செய்யவில்லை யெனின்? புயல் என்னும் வாரிவளங் குன்றினால் உழவர்கள் ஏர்களால் உழுதலைச் செய்யார் என்க.

புயல் = மழை.

பசி நோய்க்கு மருந்தான்ய உணவுப்பொருள்களை உளவாக்குதற்கு நீர் நிலம் ஏர் எரு முதலிய உபகரணங்கள் பலவேண்டும். ஆயினும் அவற்றுள் முக்கியமானது நீர் ஆதலால அஃதில்லையானால அவைபயன்படா என்பார், புயல் என்னும வாரி வளங் குன்றியக்கால் ஏரின் உழா என்றார்.

மழையின்மை உழவின்மைக்கும் உழவின்மை உணவின்மைக்கும், உணவின்மை உயிரினமைக்கும் உயிரின்மை உலகின்மைக்கும் ஏதுவாம என்க. எனவே மழையால் உழவும், உழவால் உணவும் உணவால உயிரும், உயிரால உலகும, உளவாம் என்பதாம்.

முதல் இரண்டு பாவில் மழையானது அமிழ்தம் போல் உயிர்களது பசியையும நீர் வேட்கையையும் நீக்கும் என்றும், மூன்றுவதில் அம்மழையில்லையானால் பசி உண்டாம என்றும், கூறி இதில், அப்பசியுண்மைககு வகை கூறினர்

மழையில்லையானால் உழவர் தங்கள் நிலங்களை யுழார் என்னும் உண்மையை நலலான பால் காண்க.

கதை

நல்லான் என்பவர் மதுரையில் இருந்தவர். வேளாள குலத்தில் பிறந்தவர். விரிந்த நிலங்களும் நிறைந்த செல்வமும் உடையவர். மிக்க வள்ளற்குணம் வாய்ந்தவர். தமது செல்வத்தைப் பலர்க்கும் பகுத்து உதவிசெய்து வந்தார். சிறப்பாகச் சிவனடியார்க்குச் செய்தார். அதனால் "உழவோருள் நல்லான் அடியார்க்கு நல்லான் அறத்திற்கும்நல்லான் பொருட்கும் நல்லான், அவர்க்கும் நல்லான்" என்று புகழப்பெற்றார். இங்ஙனம் வாழ்ந்துவருநாளில் ஒரு காலத்தில் மழைவளம் குன்றினது அதனால் இவர் நிலவளமுங்குறைந்தது பல ஏர்கள் வைத்திருந்தும் உழுதலைச் செய்ய முடியவில்லை வறுமை கூர்ந்தார் வருந்தினர். அதன்பின் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம்போய் முறையிட்டார். அப்பெருமான் அருளால் இவர் உலவாக்கோட்டை பெற்றார். உவந்தார் எனபதாம். இது திருவிளையாடலில் காணப்படும்.

உலவாகோட்டை = குறையாத நெற்பொதி.

வானிவளம் குன்றினால் ஏர்வளம் குன்றுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

15. உற்றமழை பெய்ய உரோமபதன் கேடகன்று
கொற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—வற்றிக்
கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
யெடுப்பதூஉம் எல்லா மழை. (நி)

இ—ள்

குமரேசா! மழையின்மையால கேடுற்றிருந்த உரோமபதன் என்னும் அரசன் அது பெய்தவுடன் கேடுகேடி யேன் மேன்மையுற்றான் எனின், மழை பெய்யாது நின்று ஒருவனைக் கெடுக்கவும் வல்லது; பெய்து அவனை எடுக்கவும் வல்லது என்க.

சார்வ = துணை

முயற்சியால் ஆக்கமும் மடியால் கேடும் ஒருவனுக்கு வருவது உண்மை. எனினும் அம்முயற்சியும் மடியும் மழையினது உண்மை இன்மைகளால் நிலைபெறுதலின மழையே ஆக்கமும் கேடும் ஆக்கவல்லது என்றார்.

மழை, பெய்யாமல் நின்று உலகத்தைத் தாழ்விக்கும் என்பதும் பெய்து அதனை வாழ்விக்கும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உரோமபதன் பால் உணரப்படும்.

கதை

உரோமபதன் என்பவன் உத்தானபாதன் என்னும் அரசன் புதல்வன். தசரதன் காலத்தவன். வீரமும் அறிவும் மிகவும் வாய்ந்தவன். ஒரு குடை நிழலில் இரு நிலம் புரந்தவன். ஒரு காலத்தில் தன்னாட்டில் மழை பெய்யாமல் நின்றது. அதனால் பெருங்கேடடைந்தான். மழை வளங்கருதிப்பலவகைத் தானங்கள் செய்தான் அவற்றாலும் பயன் ஒன்றுங்கண்டிலன். கலைக் கோட்டு முனிவரைத்தனது நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தான். அம்மாதவன் வருகையால் மழைவளஞ்சுரந்தது. மானிலஞ் செழிததது. கேடு நீங்கிற்று. நாடும் நகரமும் நலமுற வாழ்ந்தன. மனனுயிர்காக்கும் இம்மன்னனும் மகிழ்ந்தனன். இதன் விரிவு இராமாயணத்தில காணப்படும்.

புத்தான கொடுவினையோடருநதுயரம் போயொளிப்பப்
புவனந்தாங்கும்
சத்தானகுணமுடையான தயையினொடு தண்ணளியின்
சாலைபோல்வான்
எத்தானும வெலற்கரியான் மனுகுலத்தே வந்துதித்தோன்
இலங்குமௌலி
உத்தான பாதன் அருள் உரோமபதன் என்றுளன் இவ்
வுலகையாள்வான்.

அன்னவன்றான் புரந்தளிக்குந் திருநாட்டில் நெடுங்கால
மளவதாக
மின்னியெழுமுகிலின்றி வெந்துயரம் பெருகுதலும்
வேத நன்னூல்

மன்னுமுனிவரையழைத்து மாதானம் கொடுக்கினும் வான
வழங்காதாகப்
பின்னுமுனி வார்க்கேட்பக் கலைக்கோட்டு முனிவரின்வான்
பிலிற்றுமென்றார்.
2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு. 43

வளநகர் முனிவரன் வருமுன் வானவன்
களனமர் கடுவெனக் கருகி வான் மிசைச்
சளசள வெனமழைத் தாரைகான்றன
குளனொடு நதிகள்தங் குறைகள் தீரவே.
(இராமாயணம்)

எனவரும் இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மைகள் நன்குணரப்படும்.

மழையினது வன்மையும் நன்மையும் இதனால் கூறப்பட்டது

16. பண்டோர் பசும்புல்லும் பாரா திடைக்காடர்
கொண்டார் வரகேன குமரேசா — கண்ட
விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லால்மற றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது. (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! இடைக்காடர் ஒரு பசியபுல்லையுங்காணாமல் என் வாசகையே உணவாகக்கொண்டார் எனின், விசும்பிலிருந்து துளி விழ்ந்தால் அல்லது பசும் புல்லினது தோற்றத்தையும் காண்டல் அரிது என்க.

விசும்பு=மேகம்.

விசும்பு துளியை வீழ்த்தினால் நிலம பசும்புல்லைக்காட்டும். இல்லையானால் காட்டாது என்பதாம்.

ஓர் அறிவுயிரும் தோன்றுதனவே மற்றையவுயிர்களின் தோற்றம் சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

மழையில்லையானால் இவ்வுலகில் ஓரறிவுயிரும் உண்டாகா தென்பதாம். இவ்வுண்மை இடைக்காடர் காலத்தில் காணப் பட்டது.

44 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

இடைக்காடர் என்பவர் கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த ஒரு பெரியவர். சோழிடத்தில் பிறந்தவர். சித்திகள் பல கைவரப் பெற்றவர். கல்ல வுத்தமர். இவர் ஒரு காலத்தில் பன்னிரு வருடங்கள் வரையும் இந்நில வுலகத்தில் மழை பெய்யாதென பதைத்தமது நுண்ணறிவால் முன்னுணர்ந்தார். அதனால் பின்

வரும் தம் வாழ்வுக்கு வரகைச் சேகரித்து வைத்தார். காய சித்தியால் வாழ்ந்தார். அப்பஞ்ச காலததில ஒரு பசுமபுல்லையும் இவர் காண்பதரிதாயிருந்தது. புலவர் புராண முதலிய பல நூல்களினும் இச்சரிதம் காணப்படும்.

நிலம் உளதாயினும் மழையிலதாயின் அதனாறபயனிலலை யென்பதிதனாற் கூறப்பட்டது.

17. மண்டுகடல் பெற்றிருந்தும் வான்போயேன் பண்டுமழை
கொண்டுவந்தார் மூவர் குமரேசா—கொண்ட
நெடுங்கடலும் தன்னீர்மைகுன்றுந் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவர் கடல் பெற்றிருந்தும வான் போய் ஏன் பண்டு மழையைக்கொண்டு வந்தார் எனின், எழிலி நல்கா விடின் கடலுந்தன் இயல்பு குறையும் என்க.

எழிலி=மேகம்.

மூவர் என்றது சேரசோழ பாண்டியர் என்னும் மூவரசரை.

மேகமானது கடல் நீரை மொண்டு நிலத்தின்கட் பெய்ய வில்லையானால் அக்கடலும் தன் தன்மைகுன்றும் என்பதாம். உம்மை சிறப்பை விளக்கிற்று. நெடுமை அளவின்மையைத்

குறித்தது. நிலத்துக்கே யன்றிக் கடலுக்கும் மழைவேண்டும் என்றபடி.

2ம அதிகாரம் வான்சிறப்பு. 45

மழையில்லையானால் நீர் நிறைந்த கடலிருந்தும பயன இல்லை யென்பதாம். இவ்வுண்மை மூவேந்தர் பாலும் ஒரு காலததில காணபபடடது.

கதை

சேரநாடு சோழநாடு பாண்டிநாடு என்னும் இம்மூன்று நாடு களும் ஒரு காலததில மழை வளங்குன்றி வறுமை மிக்கிருந்தன.

அதனால் துயர்பல தொடர்ந்தன. அந்நாட்டு அரசர் மூவரும் இக்குறையை நினைந்தார். உளமிக நொந்தார் ஒன்று சேர்ந்தார். அகத்திய முனிவரிடம் சென்றார் உற்றதை யுரைத்தார். அம் முனிவர் பெருமானும கோள்கள் நிலைமாறியுள்ளமையைத் தெளி ந்து. நீவிர் மூவரும் இந்திரனை யெய்தி மழை வளங்கேண்மின் என்று பணித்தார் விண்ணுலகம் போதற்குரிய விரதமந்திரங் களையும உபதேசித்தார். இவரும அவற்றின்படி நடந்து வான் புகுந்தார். வானவர்கோனைக் கண்டார். மகிழ்ந்தார். அவ்வமரர் கோனும இவர்களை ஆதரித்து வேண்டிய மழை வரம் விருப்பு டன் தந்தான். விடைபெற்றிவரும் விரைவுடன் மீண்டார். மழை பெய்தது. தம்முடைய நாடுகள் நன்னிலையுற்றன. கடல் நீர் இருந்தும் மழை நீர்க்காக இம்மன்னர் மூவரும் வானம புகுந் தனர். அதன் பின் அம் முந்நாடும் நனனாடாய் நன்கு செழித் தன.

மழையிலலையானால் கடலும் நிலைகுலையுமென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

18. வென்றி மதுரையில்முன் மெப்ச்சிறப்பும் பூசனையும்
குன்றி னின்ற தென்னே குமரேசா—என்றும்
நெற்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வாழ்நர்க்கு மீண்டு. (அ)

45 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்

குமரேசா! மதுரையில் முன்னம் பூசையும் சிறப்பும் ஏன் குன்றி னினறதெனின், வானம் வறக்குமேல் வாழ்நர்க்கும் ஈண்டுச்செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் செல்லாதென்க.

சிறப்பு = திருவிழா. செல்லுதல் = நடத்தல்.
வறத்தல = பெய்யாதுபுலர்தல.

மழை பொழியாதாயின் இவ்வுலகத்தாரால தேவர்கட்குச் செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் நடவாதென்பதாம். ஆலயவழி பாடுகள் குன்றும என்றபடி. இவ்வுண்மை நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் மதுரையில் காணப்பட்டது.

கதை

கண்ணகி காலத்தில் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த நெடுஞ் செழியன் என்னும் அரசர் பெருமான் கோவலனை ஆராயாமல்

கொல்வித்தான். அத்தினியால அவனது நாட்டில் மழை பெய்யவில்லை. நகரிலும நாட்டிலும துயர்பல நிறைந்தன. வறுமையும் நோயும் பெருகி வளர்ந்தன அக்காலததில தெய்வங் கட்டுச் செய்யததக்க சிறப்பும பூசையும் செல்லாவாயின. வளமலி மதுரையும பொலிவிழந்திருந்தது. இது நீங்கும பொருட்டு அத்தினிக்குப் பிராயசித்தம் ஒன்று செய்தனர். அதன்பின் மழைபெய்தது. பூசையும் சிறப்புமபொலிவுற நடந்தன.

மழையில்லைபானுல் விழவும் பூசையும் உளவாகா என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

19. பண்டெலா் நோன்பிழந்தார் பாண்டியனும் பாவலனைக்
கொண்டிலன்என் விட்டான் குமரேசா—கொண்டதொரு
தானந் தவமிரண்டுந் தங்காவியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின். (கூ)

2ம் அதிகாரம வான்சிறபபு 47

இ—ள்.

குமரேசா! பண்டொரு காலத்தில பலர் தவத்தை யிழந்தனர், பாண்டியனும புலவர்களைப் போற்றுமல் என் கைவிட்டான் எனின், வானம் வழங்காதெனின் வியனுலகத்தில் தானமும் தவமும் ஆகிய இரண்டறங்களும் தங்கா என்க.

வியனுலகம் = அகன்றவுலகம.

உமமை அவனது வளர்ற குணத்தை விளக்கி நின்றது. தங்குதல் நிலைதல். பலர் எனறது கௌதமர் முதலிய மாதவர் களை. வானம் வழங்குதல் = மழை பெய்தல்.

மழையில்லையானால் நலமணி முதலிய பொருள்கள் இவ் வுலகில் இலவாய் முடியும். அதனால் ஒரு பொருளை ஒருவருக் குக்கொடுத்தலாகியதானம் தங்காதாயிற்று எத்தகைய தவங் களாயினும உயிர் உடலில் நிலைத்திருதற்பொருட்டு உணவே னும் நீரேனும சிறிது உட்கொள்ளல்வேண்டும. அவ்வுணவும நீரும மழையிலவழி பிலல ஆதலால் தவம தங்காதாயிற்று.

மழை பெய்பாதாயின் இவ்வுலகில் தானமும் தவமும் நிலை யா என்பதாம. தானம நிலைபாமை பாண்டியன்பாலும் தவம் நிலையாமை கௌதமர் முதலிய மாதவர் பாலும் காணப்படும.

கதை 1.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடகட்கு முன் மதுரையம பதியில் அரசர் பெருமானாகிய பாண்டியன் ஒருவர் இருந்தார். இவர் அருந்திறலும் பெரும்புலமையும் ஒருங்கு நிறைந்தவர். பல்லாயிரம் புலவர்களை ஒருங்குசேர்த்து ஆதரித்து வந்தனர். வருஷனில் அங்கு மழை பெய்யவில்லை புலவர்களைப்பாது காக்க முடியாமல் அரசன் வருந்தி, புலவீர்! என் நாடு நலமடை ந்த பின் வமமின்; இப்பொழுது செழித்த நாட்டைச் சேர்மின் என்று அவரனைவரையும அனுப்பினர்.

இந்த இறையனரில் உள்ளது.

கதை 2

கௌதமர் அநேகமுனிவர்களுடன தென்றிசையில பிரம கிரியில் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில பல வருடங்களாக மழை பெய்யாது பொய்த்தது. உயிர்கள் பல மாண்டன முனிவர் பலரும் கவநிலை குலைந்தார். பதைத்தார். பல திசைகளிலும் பிரிந்தகன்றார். கௌதமர் மட்டும் கலங்காமல் நின்றார் வருணனைக்கருதினார். இவரது தவமகிமையால் அவன் வந்தான். அவன் பால் இவர் மழைவேண்டினார். அவன் என்றுங்குன்றாத ஒரு நீர் நிலையை அருளிப்போயினான். கௌதமர் அதனால் களிப்புற்று வாழ்ந்தார். இதன் விரிவு ஞான சங்கிதையில் காணப்படும்.

தானமும் தவமும் உளவாதற்கு மழையே காரணம் என்பது இதனாற கூறப்பட்டது.

---

20. வானீர் இலாமையினால மாதவரும் அத்திரிபபேர்க்
கோனுமேன் நொந்தார் குமரேசா—ஊனமிலா
நீரின்றமையா துலகெனின் யார் யார்க்கும்
வானின்றமையா தொழுக்கு. (௰)

இ—ள்.

குமரேசா! அத்திரிமுனிவரும் மற்றை மாதவரும வான் நீர் இலாமையால் ஏன் வருந்தினார் எனின், யார் யார்க்கும் மழை

யையின்றி உலகொழுக்கம் அமையாதென்க.

எல்வகைப்பட்ட சிறப்பினையுடையார்க்கும் என்பார், யார் யார்க்கும் என்றார். முற்றத்துறந்த முனிவரரும் நீர் இல்லாமல் உலகில் ஒரு கருமமும், செய்ய முடியாதென்பதாம்.

உலகியல் ஒழுக்கம் நடைபெறுதற்கு நீரே காரணமென்பதும் அந்நீரும் மழையினாலேதான் உளதாகின்ற தென்பதும் இம்மழையில்லாவழி யெத்தகையோர்க்கும் எதுவும் செய்ய முடியாதென்பதும் இதில் காட்டப்பட்டன இவ்வுண்மை அத்திரி முனிவர்பால் காணப்படும்.

2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு. 49

கதை

முன்னொரு காலத்தில காமதம என்னும் வனத்தில் அத்திரி முனிவர் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வனம் பசிய இலைகளையும் இனிய கனிகளையுமுடைய பலவகை மரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. இளஞ்செடிகளும் செழுங்கொடிகளும் அதில் நிறைந்திருந்தன. விழுமிய முனிவர் பலர் குழுமியிருந்தனர். இங்ஙனம் இருந்துவரு நாளில் பலவருடங்களாக உலகில் மழை பெய்யாது நின்றது. உயிர்கள் பலவும் மடிந்து மாண்டன. புல் மரமெல்லாம் பொரிந்துகரிந்தன. குழுமியமுனிவரும் குலுங்கு நடுங்கினர் ஐம்பத்து மூன்று வருடம்போகத்திருந்த அகத்தி முனிவரும் தத்தளித்தார். விழிததார் நீர் இன்மையை நினைந்தார். நெஞ்சுருகினர். சில வருடங்கள் கழிந்தபின் இறைவனருளால் மழை பெய்தது அதனால் அனைவ்

இனபம அடைந்தார் உலகியலும் கூழும கடந்தது பொருளும் இனபமும் பொருந்தி வாழ்தனை இதன் விரிவு சிவமகா புரா ணத்தில் காணபபடும்

எல்லாவுயிர்க்கும மழையே ஈசனாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்

மழை அமிழ்தம்போல்வது. அது பலவகையிலும் உயிர் களுக்கு உதவி புரிகின்றது. மழை பெய்யாது மறுததால் பசி உயிர்களை வருத்தும. மழைபொழியாதாயின் உலகில் உழவு தொழில்கள் கடவா. மழையே ஆக்கமும கேடும் ஆக்கவல்லது. அஃதில்லையானால உலகில ஓரறிவுயிரும் இல்லை. மழை நீர் இன் றேல் கடல் நீரும் தன்னியல்குன்றும். மழைபொழியாதாயின் விழவும் பூசையும் கடவா. அஃதில்லையானல் தானமும் தவமும இல்லை. அஃதுள்ளதானல் உலகியல் நன்கு நடைபெறும். என் பதுவாம்.

நீ-ம் அதிகாரம்.

நீத்தார் பெருமை.

அஃதாவது துறந்தாரது பெருமை.

21. மண்டுபுகழ் மாணிக்க வாசகர்சி னைப்பனுலல்
கொண்டுபுகல் வானென் குமரேசா—நொண்ட

ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

இ—ள்

சுமதேசா! மாணிக்கவாசகரது பெருமையை நூல்கள் என் மகிழ்வுகொண்டு புகல்கின்றன எனின், ஒழுக்கத்தின்கண் நின்று துறந்தாரது பெருமையைப்பனுவல்களது துணிவு விழுப் பத்து வேண்டும் என்க. பனுவல்துணிவு = நூல்களின்முடிவு

விழுப்பத்து வேண்டும் = மேன்மையாக விரும்பும்.

துறந்தார்பெருமையை விழுமிதாக விருப்புவதே நூல்க ளது சிறந்த நோக்கம் என்பதாம். நீத்தல் = துறத்தல்.

அஃதாவது அகம் புறம் என்னும இருவகைப்பற்றுக்களை யும் அறவே விடுத்தல்.

ஒழுக்கமுடையராய்த்துறந்தாரே பெரியார் என்பதும் அவ ரது பெருமையை நூல்கள் விழுப்பமாகவிரும்பும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாணிக்கவாசகர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவர். பாண்டிய நாட்டிலே திருவாதவூரிலே அந்தண வகு ணத்திலே அமாத்தியர் குலத்திலே அவதரித்தார். இவரது தாயார் சிவஞானவதியார். தந்தையார் சம்புபாதாசிரியர். இவ

மையிலேயே வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய பல நூல்களையும் வழுவறக்கற்றார். நிறைந்த [illegible] சிறந்த ஒழுக்கமும் பெற்றார். அக்காலத்தில் மதுரையில் [illegible] புரிந்துவந்த அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்தார். அவ்வரசன் இவருக்குத் தென்னவன் பிரமராயன என்ற பட்டமுந்தந்து, சீர்கள் பலசெய்தான் இவரது பெருங்குணங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்து புகழ்ந்தான் அன்புமிகுந்தான். ஆதரிக்கதுவந்தான். ஆயினும், இவர் இமமை மறுமையினடங்களை வெறுத்துப் பேரின்பத்தையே நாடினார். ஒழுக்கநெறியில் நின்று வழுவாமல் ஒழுகினார். துறவுற்றார். மெய்யுணர்வு பெற்றார். இருவகைப்பற்றுக்களையும் இகந்தார். இறைவன் திருவருளை யெய்தினார் இவ்வுண்மை,

சுற்றமுந் தொடர்பும் தீத்தேம் துன்பமும்
இன்பும் அற்றேம்
வெற்றுடல் மானம் தீர்ந்தேம் வெறுக்கைமேல்
வெறுக்கை வைத்தேம்
செற்றமும் செருக்கும் காய்ந்தேம் தீவினை
யிரண்டும் தீர்ந்தேம்
கற்றைவார் சடையான் கோலங் காட்டியாட்
கொண்ட அன்றே.

என்ற இவர் திருவாக்கால் நன்றுகெளிவாம்.

திருவாதவூர்ப் புராண முதலிய பல நூல்களும் இவரது பெருமையை விழுமிதாக விரும்பிப்பாடுகின்றன.

வெறுக்கை = பொருள்.

தீத்தார் பெருமையையே நூல்கள் மேன்மையாக விரும்பும் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

52 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

22. பண்டு கடல்பருகிப் பார்சமன்செய் மாதவன்சிர்
கொண்டதனை என்னே குமரேசா--கண்டு
துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை எண்ணிக்கொண் டற்று. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கடலைக்குடித்து இவ்வுலகத்தைச்சமன் செய்த அகத்திய முனிவரது பெருமையின் அளவு என்னேனனில், துறந்தாரது பெருமையை அளவிடு அறியப்புகுதல இவ்வுலகத்தில் இறந்தாரை இத்தனையரென எண்ணி அறியப்புக்கதுபோல்வதாம் என்க.

அப்பெருமை அளவிடமுடியாதென்பது குறிப்பு. கொண்டால் என்பதுகொண்டு எனநின்றது. துறந்தவர் பெருமைக்கும்

இறந்தவர் தொகைக்கும் அளவில்லை என்பதாம்.

இறந்தார் தொகைமேல்வைத்துத் துறந்தார் பெருமைக்கு இதில் வரம்பின்மை கூறினர்.

கதை

அகத்தியர் என்பவர் முற்றத்துறந்த முனிவரொவரினும் முதன்மைவாய்ந்தவர். முன்னொருகாலத்தில பிரமன் ஒருவேள்வி செய்தான். அதில் அமைந்துள்ள கும்பம் ஒன்றில் இவர் உற்பவித்தார். அதனால் உம்பரும் இம்பரும் இவரைக் கும்ப முனிவர் என்றழைத்தார்கள். இருவகைப் புலவரும் இவரதுபெரும் புகழை விரும்பிப்போற்றுவர். இவர்செய்துள்ள அற்புதங்கள் அளவிடலரியன. இவர் ஏவலைச்செய்ய தேவரும் ஆவலுறுவர். தேவர் சேனும் இவரது சாபமெய்தினன். திருமாலையும் சிவபெருமானை இவர்செய்தார் எனின், வேறுகூறவதென். திருக்குற்றாலத்தை மாலடியார் இவரோடு மாறுகொண்டு வாதுபுரிந்தகாலத்தில் இவர் வலைவ வேடன்கொண்டார். ஆலயத்துட் புகுந்தார். திருமால் வடிவோடு அங்கு எழுந்தருளியிருந்த

மூர்த்தியைக்கண்டார். அணுகினர். வலைவனேதியர் பலரும் காண அம்மூர்த்தியின் முடிமேல் தமது செங்கையை வைத்தார். சிவமாகச் சிந்தித்தார். உடனே

முறுகுவலம் புரிக்கரத்து மான்குறுகப் பெரியதழற்
முடியின் மீது
சிறியமதிக் கலைகுறுகத் திலகநுதல் விழிகுறுகச்
செழும்பூண் மார்பில்
நிறையாவப் பணிகுறுக நிலைவுலகமும் நிறைந்து
நீண்ட மேனி
குறுகுகுறு னெனப்பாடித் திருவடிக்கீழ்க் குறுமுனிவன்
குறுகுங் காலை.

தவம்பெருக அறம்பெருகப் பொருள்பெருகத், தெருள்
பெருகச் சைவம் ஓங்கச்
சுவம்பெருக மனுநீதித்துறைபெருக நிறைபெருகச்
சுருதி வாய்மை
நவம்பெருகச் சரியாதி சதுட்டயங்கள் நனிபெருக
ஞால மெல்லாம்
சிவம்பெருக்குறுமியருள் பெருகினன் குற்றாலத்
தேவ தேவன்.

வேறு

சித்திரற் கருப்பொன்மேனி செம்பொனும் படிபோற் கும்பன்
பத்தியால் உருகி மாலாம் படிவனே பாம னுருன்
சத்துடன் அசத்து மாகிச் சதசத்து மான ஞான
சித்திய கிமலா னந்த சிட்கள சகள மூர்த்தி.

(திருக்குற்றாலத்தலபுராணம்.)

கடல் குடித்த கதை.

விருத்திரன் என்னும் அசுரன் இந்திரனோடு பெரும்போர் புரிந்தான். முடிவில் ஆற்றாமல் கடல்புக்கொளிந்தான். இந்திரன்

54 **திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.**

அகத்தியரையணுகி யிதனை அறிவித்தான் முனிவர் கடல்நீரைக் கையிலேந்தி முற்றவும் வற்றப்பருகி யவ்வசுரனை அமரர் கோனுக்குக் காட்டினார். அவனுங்கண்டான். குலிசத்தால் அவனைக்கொன்றான். வென்றிகொண்டான். முனிவரும் பருகிய கடலை மீண்டு உமிழ்ந்தார். அனைவரும் கண்டார். அன்புடன் வியந்தார். இதன் விரிவு திருவிளையாடற் புராணத்தில் காணப்படும்.

பார்சமன் செய்தது:—இறைவனது திருக்கலியாணகோலத்தைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு எல்லாவுயிர்களும் இமயஞ் சார்ந்தன. அகனால் வடதிசை தாழ்ந்தது உலகம் தனது நிலை குலைந்தது உயிர்கள் அஞ்சி அலமந்தன தேவர்களும் தியங்கினார். மாதவர்களும் மயங்கினார் மேருவுந் தளர்ந்தது. சேடனுங் கலங்கினான். அப்பொழுது எல்லாமவல்ல இறைவன் மகத்துவமிகுத்தநமது அகத்தியமுனிவரை நோக்கினார் முனிவர் திலகமே! இங்குவருக வென்றழைத்தார். அவரும் வந்து வணங்கினார். அருந்தவமிகுந்த பெருந்தகையே, நீதென்திசை சென்று பொதிகையில் நின்றால் இவ்வுலகம் சமமாய் நிலைபெறும். உயிர்களும் நலமுறும் என்றுபரமன் பணித்தார் முனிவரும் அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டார். திருவுருவை உளத்தில் சிந்தித்தார் தென்திசைநோக்கி நடந்தார் பொதிகை மலையை வந்து நண்ணினார். நண்ணலும் உலகம் சமமாய் நன்னிலையுற்றது வருந்திய

வுயிர்களும மகிழ்ந்திருந்தன. தேவர் முதலிய யாவரும் குறு முனியின பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார் இதனால அளவிட லரிய பெருமை நமது முனிவர்பால அமைந்துள்ளமை தெளியப் படும.

பொதியமதெனனும வெற்பில் புனிதமா முனிவன் வைகத்
துதியுறு வடபாற் றென்பாற் புவனியோர் துலைபோலொப்ப
அதுபொழுதுயிர்களானோர் அணங்கொரீஇ யரனையேத்தி
மதிமகிழ்ந் தமர்ந்தார் தொல்லை வதுவையின செய்கை சொல்வாம்.

அணஙகு—வருத்தம். ஒரீஇ—நீங்கி. (கந்தபுராணம)

துறந்தார் பெருமையே சிறந்ததென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 55

23. பண்டு துறவுகொண்ட பட்டினத்தார் பாண்புலகில
கொண்டதுயர் வெளனே குமரேசா—கண்ட
இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற றுலகு. (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! துறவுகொண்ட பட்டினத்தாரது பெருமை ஏன் உலகில் உயர்ந்து விளங்கியதெனின், இருமைவகை தெரிந்து ஈண்டு அறமபூண்டாரது பெருமையே உலகினகண் உயர்ந்த தெனக.

இருமை என்றது பிறப்புவீடு என்னும இரண்டனை. வகை தெரிதலாவது, அவற்றின் துன்ப இன்பக்கூறு பாடுகளை முறையே ஆராய்ந்தறிதல். ஈண்டு அறம் என்றது துறவற்றதை.

பிறங்குதல் — மிகுந்து விளங்குதல்.

துன்பந்தோன்றின் எவருமதுறந்து ஏகராய்த் தனித்தே யின்பந்தேடல் இயற்கை ஆதலால் இருமைவகை தெரிதலே துறவு பூணுதற்கு ஏதுவாயிற்று

உலகப்பொருள்கள் முழுவதுமுடைய அரசர் பெருமையி னும் அவற்றை முற்றவுந்துறந்த முனிவர் பெருமையே சிறந்த தென்பதாம்.

இருமைவகை தெரிதலே துறவு பூணுதற்கு ஏது என்பதும் அங்ஙனம் பூண்டவர் பெருமையே புவியில் சிறந்ததென்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை பட்டினத்துப் பிள்ளை யார்பால் உணரப்படும்.

கதை

பட்டினத்தார் என்பவர் உத்தமத்துறவு பூண்ட ஒருத்த துவஞானி. இவர் பிறந்தவூர் காவிரிப்பூம் பட்டினம். வணிக்குல திலகரான இவர் சென்னையில் வசித்திருந்தார் என்பர். இவரது பிள்ளைத்திருநாமம் திருவெண்காடர் என்பதே. இவர் பல மாக்

கலங்களுக்குத் தலைவராய் விளங்கினார் இவரதுகலங்கள் கல வாக்கடலகளையில்லை மறுபுலத்தவரொடும் வாணிகஞ்செய்தார்.

அரசரும் விரும்பும் பெரும்பொருள் பெற்றார். உலகபோகங்களுக்குரிய எல்லா நலங்களும் இவர்பால் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. வர்த்தகமுறையில் இவரது பெரும்புகழ் எங்கும் பரவி நின்றது. இம்மையின்பங்களில் இவர்மனம் செம்மையாக அழுந்தியிருந்தது. இங்ஙனம் இருந்துவரும் நாளில் இவர் பண்ணியிருந்த புண்ணிய பலத்தால் ஒருபெரியவர் இவர்பால் நண்ணினார். தம்பால் வந்த அந்தச் சந்நியாசியை இவர் நன்றாக உபசரித்தார். அன்பு செய்தார். உலக இன்பத்தில் இவர் மனம் ஊன்றி நிற்கும் தன்மையை அப்பெரியவர் ஓர்ந்தார். உண்மையான இவரது பரிபக்குவத்தையும் தெளிந்தார். ஒரு முறியில் ஒருசிறு வாக்கியத்தை எழுதி இவர் மனைவிபால் தந்து இவரிடம் சேர்க்கும்படி கட்டளையிட்டுச் சென்றார். துறைமுகம் போயிருந்த இவர் மனையகம்புகுந்தார். உண்டு மகிழ்ந்தார். அப்பொழுது மனைவி விநயமாக அம்முறியினை இவரிடம் தந்தாள் தந்ததை வாங்கித் தனியே நோக்கினார். அதில், "காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே" என்று எழுதியிருந்தது. அதின் கருத்தைத் தமது கருத்தில் இருத்தினார். சிந்தித்தார். பிறவியிலுள்ளவாகும் துன்பக் கூறுபாடுகளையும், வீட்டில் உள்ளவாரும் இன்ப நலங்களையும் நன்கு தெளிந்தார். அரும்பொருளனைத்தையும் விடுத்தார். துறவறம் பூண்டார். அதன்பின் இவரது பெருமை உலகமெங்கும் பரவியோங்கி உயர்ந்தது. இவரது சிறந்த துறவைக் குறித்து உயர்ந்த நூல்கள் பல உவந்து கூறுகின்றன.

"பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல யாரும் துறக்கை
அரிது அரிது" (தாயுமானவர்)

"பட்டினத்துப்பிள்ளையினைப் பத்திரகிரியைப் பரவி

விட்டுவிடமாட்டார் வெறு வீடர்" (ஒழிவிலொடுக்கம்)

துறவியின் பெருமையே யிவ்வுலகில் உயர்ந்ததென்பதிதனால் கூறப்பட்டது.

24. கொண்டபொறி கொண்டொன்றும் கொள்ளாத நம்மாழ்வார்
கொண்டனர்வீ டென்னே குமரேசா—கொண்ட
உரனென்னும் தோட்டியான ஒரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் விதது. (ச)

இ—ள்

குமரேசா! பொறிகளால புலன்களைக் கொள்ளாத நம்மாழ்வார் ஏன வீட்டின்பத்தைக் கொண்டார் எனின், அறிவெனனும் தோட்டியால ஐம்பொறிகளையும அடக்கினவர் வீட்டு நிலததுக் கோர்விதது ஆவர் என்க. வரன எனனும் வைப்பு—மேலான இடம்; அஃதாவது முததி நிலம

தோட்டி—யானையையடக்கும் கருவி அஃது அங்குசம் எனப் படும.

அறிவைத தோட்டி யெனறு உருவகஞ் செய்தமையால், ஐம்பொறிகளும யானைகளாகக் கொளளப்பட்டன புலன் மீறிச் செலலும பொறிகளை மதமீறிச செலலும யானைகளாகக் கருதி

யிதுகூறினார். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கினவனே முத்தி நிலத்தில் முளைத்துக் கிளைத்து விளங்குவான் என்பார் "ஐந்தும் காப்பான வரன் என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் விதது" என்றார் ஓர் என்பது அருமையை யுணர்த்திற்று

முத்தி நிலத்துக்கு விதது என்றதனால் இந்த நிலத்தில் வந்து பிறந்து வருந்தான் என்பதாம். சிற்றின்பத்தில் சிந்தையைச் செலுத்தாதவன் பேரின்பத்தில் நின்று பெருமையடைவான் என்றபடி

பொறிகள் எப்பொழுதும் புலன்களையே நாடிச் செல்லும் என்பதும் அறிவால் அவற்றை அடக்கவேண்டும் என்பதும், அங்ஙனம் அடக்கினவனே வீட்டினை யடைவான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நம்மாழ்வார் பால உணரப்படும்.

58 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கதை.

நம்மாழ்வார் என்பவர் இற்றைக்கு 5000 வருடங்கட்கு முன்னரே பாண்டிய நாட்டிலே திருக்கரி பென்னும் திருக்குருகூரிலே வேளாள வருணத்திலே சிறந்திருந்த காரியார்க்கும் உடைய நங்கையார்க்கும் புத்திரராய்வந்து அவதரித்தார். இவர் கருவிலே திருவுடையவர் தெய்வத்தன்மை நிறைந்தவர் ஆன்மா உடலோடுகூடி யிவ்வுலகில் உருவாகத் தோன்றியவுடனே ஒரு வித வாயுவந்து அதனைப்பற்றும், அப்பற்றுதலால் அது தனது

பூர்வீக அறிவையும் பெருமையையு இழந்து அவிச்சையின் வயப்படும். அதன்பின் அழுதல், அறறுதல், பருகுதல், முதலியவற்றைச் செய்து உலகவாசனையை யெய்தும் இதுஜட வாயு எனப்படும். இவ்வாயு தனதியலபால இவர் தோன்றியவுடனே இவரையும் தொடுதற்கு வந்தது. தன்னையணுகு முன்னரே யிவர் அதனை உபகாரத்தால் அதட்டி ஒட்டினர். அதனால் இவர் சடகோபர் என்னும் பெயரை எய்தினர் மாறனார் என்பது தான் இவருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர். வேறு நாட்டமின்றி உலகியலுக்கு மாறாக இருந்தமையால் இவருக்கு இப்பெயரிடப் பட்டது. இவரது பிறப்பும் வளர்ச்சியும் மிக்க அற்புதமுடையன பதினாறு பருவம் வரையும் இவர் கண் விழியாமல் மௌனமாக இருந்தார் ஓதாதனைத்தையும் ஒழிவறவுணர்ந்தார். தத்துவவுணர்வை முற்றவும் பெற்றார் திருமால் அடிக்கே பெருமால் கொண்டார் அவரது அடியார் எவரினும் முடியாய் நின்றார். பகவானது கலியாண குணங்களாகிய அமுத வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவராதலால் மாலடியவர் ஆழ்வார் எனப்பட்டார். அவரெல்லாருள்ளும் பிரித்து நம்பெருமானால் இவர் நம்மாழ்வார் என்று அழைக்கப்பட்டார். திருமாலும் தமது மலர்வாய்திறந்து "நம்" என்னும் அடைகொடுத்து இவரை அழைத்தார். அது முதல் இவர் நம்மாழ்வார் என்னும் நற்பெயர் பெற்றார். இஃதொன்றே யிவரது பெருமையை நன்கு விளக்கும். இவர் பொறிகளைப் புறத்திற் செலுத்தாமல் பரத்திற் செலுத்தினார். அதனால் பிறவிதீர்ந்தார். முத்தியுலகில் நித்த

ராய் முளைத்தார் திருநகரி என்னும் ஊர் இவர் அவதரித்த

பின்னர் ஆழ்வார் திருநகரி யென்று வழங்கிவருகின்றது.

ஐம்பொறிகளை யடக்கினவனே வீட்டினை யடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—— ௫ ——

25 மாதவத்துக் கோதமனான வாய்மொழியின் வன்மை யெவர்
கோதகலக் கண்டார் குமரேசா— பூதலத்தில்
ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகலவிதம்புளார் கோமான் (௫)
இந்திரனே சான்று கரி

௫ — ௰.

குமரேசா! கோதமனது வலிமையைக் குற்றமற்கண்டார்யாவர் எனின், ஐந்தவித்தானது ஆற்றலுக்கு அகன்றவானத்துள்ளார் இறைவனாகிய இந்திரனே தக்க சான்று எனக்

கோமான் இந்திரன் — இருபெயரொட்டு.
கரி = சான்று

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் புலன்கள் மேற்செல்கின்ற அவா ஐந்தையும் அடக்கினானது பெருமையும் அவற்றை யடக்காதவனது சிறுமையும் கூறுவார் ஐந்தவித்தான் ஆற்றற்கு இந்திரனே கரி என்று கூறினார்.

இங்கு ஐந்தவித்தான என்றது கௌதமனை. இவரது வலிமையை உலகிற்கு நன்கு காட்டினான இந்திரனே ஆதலால் அவனை ச்சாலுங்கரி என்றார்.

ஐந்தவித்தானுக்கே அளவில் ஆற்றல உளதாம் என்பதும் வேறு ஒருவன் எவ்வகையாற்றலை யுடையவனாயினும் அவனுக்கு ஈடாகான் என்பதும் இதில் உணர்ததப்பட்டன. இவ்வுண்மை கௌதமர்பாலும் இந்திரன்பாலும் காணப்படும்.

60 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

கௌதமர் என்பவர் பெருந்தன்மை நிறைநத ஓர் அருந்தவர். நெறிதிறம்பா நீர்மையர். மாசற்ற மனமுடையவர். இவர் அகலிகை யென்னும மனைவியோடு மகிழ்நது வாழ்நதிருநதார் இவள் அழகனைத்தும் ஒருங்கே குடிகொண்டதிருமேனியையுடையவள். உத்தம குணங்கள் முற்றும வாய்நதவள் • இநதிரன் இவளமீது பெருங்காதல்கொண்டான். இவளது அழகென்னும் பெருங்கடலில் விழுந்து கரைகாணாது வருநதினான் எவ்வகையிலும இவளைக்கலந்து இன்புறவேணடுமென்று கருதினான கலஙகினான தெய்வபோகங்கள அனைத்தையும வெறுததான் அயலொன்றையும் நாடான். மயலையேகொண்டான். பல காலமும முயன்றான். ஒரு நாள் நடுநிசியில முனிவரது ஆசசிரமததுக்கு வநதான். கோழிபோல் கூவினான் விடிந்தது பொழுது என்று கருதி முனிவர் எழுநதார். காலைக்கருமங்களைசசெய்ய நீர நிலையை நோக்கிப்போனார். உடனே இநதிரன முனிவர் உருவஙகொண

டான. உளளே புகுந்தான. பேதை அகலிகையும பேதந தெரிந்திலள். தமது கணவன் என்றே முழுதும் நமபினாள. கள்ள இந்திரனும் மெள்ள நெருங்கினான அகலிகையை அணைந தான். அவளும் இணங்கினாள். இருவரும கலந்தார் இனபந் துய்த்தார். நீர் நிலையை நோக்கிச்சென்ற கௌதமர் உரிய காலம வரவில்லை யென்றுணர்ந்தார். மனையில நிகழும வினையைத தமது ஞானத்தால தெளிந்தார். விரைந்து மீண்டார். புகுந்தார் மனை யுள். வந்தனர் முனிவரென் றிந்திரன கண்டான. உளளங்கலங்கி னான். உடலும நடுங்கினான். புரந்தரன பயந்து ஒரு பூனையாய் ஓடினான். முனிவர்பெருங் கோபங் கொண்டார் அவன் உடல முற்றும் பெண் குறிகளாகக் கடவதென்று சபித்தார் அவை யெல்லாம் அவ்வாறே யுடனே அவனுடலில் வந்தமைந்தன. திரும்பினார். அங்கங்குலைந்த அகலிகையை நோககினார் சீறி னார் நீ பொல்லாதது புரிந்தாய். ஆதலால் கல்லாகுக என்று சபித்தார். சபிக்கு முன் கணவன்காலில் அகலிகை விழுந்தாள் அறியாமல் அடியாள் அரும்பிழை செய்தேன. இதற்கொரு

முடிவை எனககருள் என்றாள். தசரதராமன் திருவடித்துகள் படமேல இக்கல்லுருவம் நீங்கி நல்லுருப்பெறுவாய் என்று கௌ தமர் கருணை செய்தார். அதனபின மனையை யிகந்தார். வன மே புகுந்தார்

இவ்வுணமை யிதனடியில வருகின்ற கவிகளில இனிது தெளியபபடும

தையலாள நயனவேலும மன்றதன் சாமும்பாய
உய்யலாம் உறுதிநாடி யுழலபவன் ஒருநாளுற்ற
மையலால அறிவுநீஙகி மாமுனிக்கு அறறஞ்செய்து
பொய்யிலாவுள்ளததானறன் உருவமே கொணடுபுக்கான். (௧)

புககவ ளோடும் காமப புதுமண மதுவின்றேறல்
ஒக்கவண்டி ருகதலோடும உணர்நதனளுணர்நத பின்னும
தககதன றெனன வோராள்தாழ்ந்தன ளிருபபத்தாழா
முக்கணான அனைய வாறறல முனிவனு முடிகி வநதான. (௨)

சரநதருசாபமலலால் தடுபபருஞசாபம வல்ல
வரநதரு முனிவ னெய்தவருதலும் வெருவி மாயா
நிரநதரம உலகிலநிறகும நெடும்பழிபூண்டாள நின்றாள்
பரநதரனநடுஙகி யாங்கோர் பூசையாய்ப் போகலுற்றான் (௩)

தீவிழிசிநத நோககிச் செய்ததை யுணர்ந்து செய்ய
தூயவன அவனை நினகைசசுடுசரம் அனையசொலலால
ஆயிரமாதாக்குளள அறிகுறி உனக்குண்டாகென
றேயினன அவையெலாமவநதியைநதன இமைபபின்
முன்னம். (௪)

எல்லையில நாணமெய்தியாவாககும் நகைவநதெய்தப
புலலியபழியினோடும புரநகரனபோயபினறை
மெல்லியலாளை நோககி விலைமகளனையநீயும
கலலியலாதியென்றான் கருங்கலாய்மருங்கு வீழ்வாள் (௫)

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிழைததது பொறுததலஎனறும பெரியவர்கடனே யென்பர்
அழறறருஙகடவுளனனாய் முடிவிதறகருளுகெனனத
தழைததுவணடிமிருநதண்டாரத் தசரத ராமனஎனபான
கழறறுகள் கதுவ இநதக கலலுருத தவிர்தி யெனறான. (௬)
(இராமாயணம்)

மிதிலைககுவரும வழியில் இராமனபால விசுவாமித்திரர் அகலிகை சரிததைத யிவ்வாறு கூறினார். எனவேயிது இராமாவதாரததுககு வெகுகாலததுககு முனனரே நிகழ்நதுளளமை பெறபபடும். தவவலியானது தெய்வவலியினும் சாலசசிறந்ததெனபது இதில காணபபட்டது.

பிறப்பால் மனிதனாயினும் ஐந்து அவிததவன இந்திரனிலும் சிறநதவன் என்பது குறிபபு.

கோதமனது பெருமைககும இநதிரனது சிறுமைக்கும ஏது இதனால கூறபபடடது.

26. வீடுமனார் மெயததவத்தை மேவினார சநதனுவேன்
கூடினான காமம குமரேசா—நாடிச்
செயறகரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயறகரிய செய்கலா தார் (௬)

இ—ள.

குமரேசா! வீடுமன மனத்தை யடக்கித தவததைச

செய்தான சந்தனு ஏன அதனை அடககமாட்டாமல காமத்தைக கூடினான எனின, பெரியோர் செய்தறகு அறியனவறறைச் செய்வார். சிறியோர் அவற்றைச செய்யமாட்டாமல எளியவற றைச் செய்வார் என்க.

அறியது, ஐமபொறி அடககம் எளியது அஃதின்மை. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் எனபபொதுவாகக்கூறினபடி யால் இதுதான் செயறகு அரியது, இதுதான் செயற்கு அரியது

என ஒவவொருவருநதத்தமககு வேணடியவாறே கூறலாம; ஆயி னும பிறகாலததுப பெரியார் ஒருவர் அகனை வரையறுததுளார. அஃது இதனடியில வருகினறது.

கநதுக மதககரியை வசமா நடததலாம
    காடிவெம புலிவா யையும
கடடலாம ஒருசிஙக முதுகினமேற கொளளலாம
    கட்செவி எடுத்தாட்ட லாம்
வெநதழலின் இரதம்வைத தைநதுலோ கததையும
    வேதித்து விற்றுணண லாம
வேறொருவர் காணாமல உலகததுலாவலாம
    விண்ணவரை யேவல கொளலாம
சநததமும் இளமையோ டிருககலாம மறறொரு
    சரீரததினும் புகுத லாம
சலமேல நடககலாம கனன்மேல இருககலாம

தனனிகரில் சிததி பெறலாம
சிந்தையை யடநகியே சுமமா இருககினற
திறம் "அரிது" சததாகி யென
சிததமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
தேசோம யானநதமே. (தாயுமானவர்)

கடசெவி=பாமபு.

செயறகு அரியது இதுவென இதனால இனிது புலனாம். பெருமைக்கும சிறுமைக்கும் உரிமையான உண்மைக் கருவியை யிதில் ஒருங்குணர்த்தினார்.

கலவி செலவம குலம அதிகாரம பருவம் உருவம் முதலிய வறறால சிறியராயினும அரியன செயவரேல அவரெ பெரியர், என்பதும அவறறாற் பெரியராயினும அரியன செயயாரேல் அவர் சிறியா எனபதும் இதில உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வீடுமன்பாலும் சநதனுபாலும் உணரப்படும.

64 திருககுறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

சந்தனு எனபவன சநதிரகுலவேநதன. வருணனது அமிசமா வந்து பிறநதவன. இபபரதகண்டததில அஸ்திநபுரியிலிருந்து அரசுபுரிந்தான. போழகும வீரமும் ஒருங்கே உடையவன. கங்கை எனனும் தெய்வமகளை மணநது வீடுமன் என

னும் மெய்மகனைப்பெற்றான். மகனும் பருவமடைந்து மகனெனத்திகழ்ந்தான். இங்ஙனம் வருநாளில் ஒருநாள் சந்தனு வேட்டைமேற் சென்றான். யமுனாநதியை யணுகினான். அங்கே மச்சகந்தியைக்கண்டான். இவள் அந்நதியில் நாவாய் விடுகின்ற பரதவர் பதியின் மகள். இவளது திருமேனியின் நறுமணம் வெகுதூரம் சென்று வீசுகின்றபடியால் யோஜன கந்தியெனவும் பரிமளகந்தியெனவும் புகழப்பட்டாள். அரசன் இவளைக்காதலித்தான். மணஞ்செய்யக்கருதினான். தனது கருத்தை யிவளது தந்தைக் குணர்த்தினான். நின்முதன்மகன் இருப்ப என் புதலவியை நல்கேன் என்று தந்தை மறுத்தான்' அரசனும் மனந்தளர்ந்தான். உடல் மெலிந்தான். நகரையடைந்தான். மாளிகையிற்புகுந்து வாடியிருந்தான். இளவரசாகிய வீடுமன் தந்தையின் நிலைமையை வினவியறிந்தான். பரதவர்பதிபாற் சென்றான். பாட்டா! ஏன்று விளித்தான். நின்மகளை எனக்குத்தாய் என்றான். இத்தாய் வயிற்றில் தோன்றிய புதலவர்கட்கே அரசுரிமை உண்டு. எனக்கு அரசுரிமை வேண்டாம். என்றும் மணத்தை யான் இனிச்செய்யேன்; எனனும் உறுதியை முன்னே கூறினான். பரிமளகந்தியைக் கொணர்ந்தான். தந்தைக்கு மணமுடித்தான் தந்தையின் பொருட்டுத்தான் ஐம்பொறியடக்கினான். அரிய விரதத்தை உரியவாக்கொண்டான். சந்தனு அவளை மணந்தான். இன்பந்துய்த்தான்.

பருவத்திற் சிறியராயிருந்தும் அரிய செய்து வீடுமர் பெரியர் ஆயினர். அதிற்பெரியராயிருந்தும் சந்தனு எளிய செய்து சிறியராயினர். இதன் விரிவைப்பாரதத்தில் காண்க.

செயற்கரிய செய்து வீடுமர் பெரியராயினர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

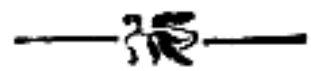

27. உற்றசுகன்பால் உலகொடுங்கி நிறகவவன்
கொற்றமுற்ற தென்னே குமரேசா—முற்றும்
சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான கட்டே யுலகு (எ)

இ—ள்

குமரேசா! உலகமானது சுகமுனிவரது அறிவில் அமைந்து நிறப அவர் மேன்மையுற்றது என்னே எனின், சுவைமுதலிய ஐந்தனது வகையினை ஆராய்வானது அறிவின கண்ணே உலகம் அடங்கிநிறகும என்க

காணப்படுகின்ற இத்தூலவுலகத்திற்கு மூலமானசூககும காரணங்களை ஆராய்நது தெளிநதவன அதனதோற்றததைக் கண்டு மயங்காமல் தததுவஞானியாய் விளங்குவான எனபார் உலகுவகை தெரிவான் கண்ணதே என்றார்.

இவ்வுலகம் ஐவகைபபூதங்களின காரியம் என்பதும், இதனைத்தெரிதலே மெய்யுணர்வு எனபதும் இவவுணர்வுடையவன் அதன் தோறறததில மயங்கான எனபதும இதில உணர்த்தப்

பட்டன. இவ்வுண்மை சுகமுனிவர்பால உணரப்படும.

கதை.

சுகர்என்பவர் வியாசருடைய பிள்ளை. பிறந்தபொழுதே துற
ந்து சென்றவர். உலகியலிலும் உணர்வியலிலும நன்குதெரிந்தவர்.
சுகம்என்பது இளியென்னும் ஒரு பறவைக்குப் பெயர். அதன்மு
கம் போன்றமுகத்தை இவர் பெற்றிருந்தமையால் சுகன் என்னும்
பெயரை இவர் பெற்றார். இவர் தந்தையினும் சிறந்த தத்துவவு
ணர்வினர். உலகப்பற்றைமுற்றத்துறந்து விரைந்துசென்றார். தந்

தை மகவாசையால் பின்தொடர்ந்தார். அழைத்தார். அப்பொ
ழுது எல்லாப் பொருள்களும் என்னே என்னே என்று எதிர்
மொழிதந்தன. வகைதெரிவான் கண்ணதே உலகம் எனபது
இவர்பால் காணப்பட்டது. இதனை இதனடியில்வருவதால
காண்க

பிறந்தபொழு தேதுறந்து பிறைக்குழவி போல் நடப்பப்
பின்போய்த் தொன்னூல
அறைந்த புகழ்வியாதமுனியாதரத்தால மதலாயென்
றழைப்பசெவ்வாய
நிறந்நுறை பொழியுமலர்ச்செழுந்தருவு ஏன் என்ன
உயிர்களாவும
நிறைந்துறையும சுகமுனிவனிரையிதழ்த்தா மரைமலர்த

தாள நினைதல செய்வாம. (பாகவதம)

சுகமுனிவர் மெய்யுணர் வுடையராய்த் துறநகார் என்பது
இதனால கூறப்பட்டது

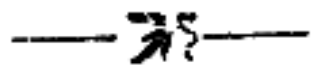

28. காட்டினநக் கீரன்சீர் கம்பன் பெருமையவர்
கூடடுமொழி யென்னே குமரேசா -- பாடடில
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலதது
மறைமொழி காட்டி விடும். (அ)

இ—ள்

குமரேசா! நக்கீரரது சீரையும கம்பரது பெருமையையும் ஏன் அவர் மொழிகளே காட்டின எனின், நிறைந்த மொழியினை யுடைய மாந்தரது பெருமையை நிலவுலகத்தில் அவர் அறைந்த மொழிகளே காட்டிவிடும் என்க

நிறைமொழி = அறிவும் தவமும் நிரம்பிய மொழி.
மறைமொழி = ஆணையிட்டுச் சொல்கின்ற மந்திரமொழி.
காட்டுதல் = பிறரரிய உணர்த்துதல்
3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 67

மாந்தர் என்னும் சொல் என்றும் பன்மையாகவே நின்று மக்களைச் சுட்டும். பெரியாரது மொழிகள் தம்பயனையாண்டும் தப்பாமல் பயக்கும் என்பது "காட்டிவிடும" என்னும் துணிவு

ரையால் காணப்படும்.

சிறந்த பெரியார்களிடத்தில் நிறைந்தமொழிகள் உளவாம், என்பதும் அம்மொழிகளே அவர்களுடைய பெருமைகளை உலகறிய உணர்த்திவிடும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நக்கீரர் பாலும் கம்பர் பாலும உணரப்படும்.

கதை. 1.

நக்கீரர் என்பவர் இறைக்கு ஆயிரத தெண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரையில இருந்தவர். சங்கப்புலவருள் தலைவராய் நின்றவர் பொய்யில் புலவர் என்னும் புகழினை யுடையவர். பரம பொருள் நூலுக்கு அரும் பொருள் கண்டவர் நெறிக் கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே யென்று கண்ணுதற் பரமன் முன்னின்று கலங்காமல் வாதித்த கல்விவீரர். இவர் சங்கத்தில தலைமை பெற்று விளங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில கொண்டான் என்னும் குயவன் ஒருவன் அங்குவந்தான். சங்கத்தை மதியாது தருக்குற்று நின்றான். வடமொழியே சிறந்ததென்று வாதித்தான். அவ்வளவில் அமையாமல் தமிழை யிழித்துக் கூறினான் அதனால் நக்கீரர் அவனை வெகுண்டார் மறை மொழி யொன்றை விரைவில் மொழிந்தார். உடனே அவன் துள்ளி விழுந்தான். துடித்து உயிர் துறந்தான். அதன் பின் அவன்மேல் அருளி,

ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியில அகத்தியனார் ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா
திருவருடி குமரேச வெண்பா.

என்றொரு கவியை நன்று மொழிந்தார். விழுந்து மடிந்த கொண்டான் எழுந்து மகிழ்ந்து நின்றான். இம்மொழி இவர் பெருமையை அன்று நன்று காட்டிற்று.

நிறை மொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறை மொழி தானே மந்திரம என்ப. என்னும்

தொல்காப்பியச் சூத்திர உரையில் இது தெளியப்படும்

கதை 2.

கம்பர் என்பார் இற்றைக்கு ஆயிரவருடங் கட்கு முன்னர்ச் சொழ நாட்டிலே திருவழுந்தூரிலே அவதரித்தார். இவரது குலத்தைப் பற்றிப் புலவர் பலர் பலவாறு கூறுகின்றனர் இவரை அந்தணர் என்பார் பலர். வேறு சிலர் அரசர் என்பார் இன்னுஞ் சிலர் வேளாளர் என்பார்-பின்னுஞ் சிலர் உவச்சர் என்பார் கன்னன் பிறப்பும் பின்னாளிற் றுலங்கிற்று கம்பன் பிறப்பு இன்னம் அறிந்தார்கள் இலையில்லை முக்காலும இது மெய்மையே என்றார் மற்றொரு பெரியவர். இவர் குலம் எதுவாயினும் இவரது தோற்றம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தென்பது தேற்றம். இராமாயணம் என்னும காவிய அமுதத்தை மனபதைகள் என்றும் அநுபவித்து இன்புறும் வண்ணம் அருளுடன் தந்த திருவினையு

டையவர். புவியரசர்களும் கவியரசர்களும் போற்றி வணங்கத தக்கசீர்த்தி வாய்ந்தவர். கல்வியிற் பெரியவர். கவிச் சக்கிரவர்த்தி யென்னும் அரும் பெயர் பெற்றவர். பிள்ளைப் பருவததிலேயே கலை மகள் கருணையை இவர் நலமுறப் பெற்றார். அதனால் நிறை மொழியுடையராய் நிலத்தில விளங்கினார். அக்காலத்தில் காளிங் கராயன் எனனும் குறுநில மன்னனது குதிரை ஒன்று இவரது குருவின் விளை நிலத்தில் மேய்து கொண்டு நின்றது. அதையிவர் ஓட்டினார். அஃது ஓடவில்லை. வெகுண்டார்.

வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மேகேள்
காய்த்த தினைப்புனத்தில் கால் வைத்துச்—சாய்த்துக்
கதிரைமா ளத்தின்ற காளிங்க ராயன்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ, என்று

தியாகி R.T. வேணுகோபா
[illegible] செட்டி [illegible],
ராயபுரம், சென்னை-600 013

3ம் அதிகாரம் நீத்தல் பெருமை.

வசைகவி யொன்றை இசையுடன் மொழிந்தார். உடனே அககுதிரை மாண்டு விழுந்தது. கண்டார் அதனை. கொண்டார், கருணை. முன் சொன்ன வெண்பாவின் ஈற்றடியை மாற்றி "குதிரை மீளக்கொண்டுவா" என்றார் மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. மேற் குறிதத பெரியார் இருவரும் நிறை மொழி மாந்தர் என்பதை அவர் மறை மொழி களாலே உலகம் நன்குணர்ந்தது.

பெரியார் பெருமையை அவர் மொழியால் அறியலாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

29 வெனறிக் கபிலர் வெகுளியால் ஏன்சகார்
குன்றி மடிந்தார் குமரேசா—என்றும்
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும காத்தல் அரிது (கூ.)

இ—ள்

குமரேசா! கபிலமுனிவர் வெகுளியால் சகார் எல்லாரும் ஏன் உடனே இறந்தாரெனின, குணமென்னும் குன்றின் மேல் நின்றாது கோபத்தைக் கணமேயும காத்தல் எவருக்கும் அரிதென்க.

கணம்=மிகச் சிறியதோர் கால அளவை. அருமையும் திண்மையும் பெருமையும் கருதி குணத்தைக் குன்று என்று உருவகித்தார். சகார் என்றது சகான என்னும் அசுரன் புதல்வர் அறுபதினாயிரவரை.

வாய்மை தூய்மை அருள் தவம் மெய்யுணர்வு முதலிய உயரிய குணங்களையுடையாரே பெரியார் என்பதும, அவர்பால் வெகுளிதோன்றுது என்பதும், எதாவது ஓர் எதுவால் தோன்றினும் தோன்றிய அப்பொழுதே அவ்வெகுளி அழியும் என்ப

தும், அத்துணைப்பொழுதினும அதனைத்தடுததறகு எவர்க்கும முடியாதென்பதும், "கணமேயும் காததல அரிது" என்பதனால உணரபபடும் குணமிலார் வெகுளியினும அதனையுடையாரது வெகுளிக்கே அஞ்ச வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இலலார வெகுளி ஏதும் செய்யாது. உடையார் வெகுளி எலலாம் செய்யும என்பதாம்.

(இவ்வுண்மை கபிலர்பால காணப்படும)

கதை

கபிலர் என்பவர் ஓர் அருநதவர் உயரிய குணஙகளெலலாம் ஒருங்கே உடையவர் பாதலததில் அமர்ந்து நெடுங்காலம கடுந் தவம புரிநதார். அககாலததில அயோததியில சகரன எனனும ஓர் அரசன இருநதான. இவவரசனுக்குத தெய்வத திருவரு ளால அறுபதினாயிரம புதலவர் தோனறினார். அதனபின பரி வேள்வியொனறு செய்யக கருதி அதறகு உரிய முறைபபடி ஒரு அசுவத்தை உலகைவலம வருமபடி விட்டான. தம புதலவரா கிய அறுபதினாயிரவரும் அதனைத தொடர்நது பினசென்றார். இவ்வேள்விக்கு இடையூறுசெய்ய எண்ணியிருநத இநதிரன அவரனைவரும் அறியாவணணம் அப்பரியைப் பிடித்துப பாதலத் தில் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிற கபிலமுனிவர் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு மரத்தில பிணிதது விடடு மறைநது போயினான். குதிரையைக் காணாமல சகரர் பல இடஙகளிலும தேடினார்.

வாடினார். வருந்தினார். முடிவில் கணமூடி யருந்தவம் புரியும் கபிலர் பக்கல் வந்து அதனைக் கண்டார். அம்முனிவரே தம் குதிரையை மறைத்து வைத்துளார் என்று மாறு படமதித்தார். அனைவரும் சீறினார். ஆராயாமல் அவரைவைதார். முனிவர் வெகுண்டு விழித்தார். அவரது வெகுளிததீயால் சகரர் அனைவரும் கணத்துள் மடிந்து சாம்பராயினார். இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் தெளிக.

3-ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 71

பெரு வீரராகிய அறுபதினாயிர அரசகுமாரரையும் தமது பார்வையால் ஒரு கணத்துள் ஒருங்கே யழித்தமையால் வென்றியென்னும் பதம் அவர்க்கு அடையாக நின்றது.

மேல், நீத்தாரதுமொழியால் அழிவும் ஆக்கமும் உளவாம் என்றார். இதில் அவர் எண்ணினாலும் பார்த்தாலும் அவை நிகழும் என்றார்

சான்றோர் வெகுளியின் தன்மையும் வன்மையும் இதனால் சாற்றப்பட்டன

——(‾)o(‾)——

30. பணமே சடபரதா பலலுயிர்க்கும் செந்தண்மை
கொண்டு நடந்தார் குமரேசா—கொண்டாடும்
அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவவுயிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். (௰.)

இ—ள.

குமரேசா! சடபரதர் எலலாவுயிர்களிடத்தும் செவ்விய அளியை ஏன் செய்து ஒழுகினார் எனின எவ்வுயிர்க்கும் செநதண்மைபூண்டு ஒழுகுதலே அநதணர் என்று சொலலபபடும அறவோர்க்கு இயலபு எனக.

அநதணர்—அழகிய தண்ணளியையுடையவர். அளி—இரக்கம. செநதண்மை—செவ்விய தண்ணளி அஃதாவது கோடாத அருளுடைமை.

உயிர்களிடத்துச் செவ்விய அளியைச செய்து ஒழுகுதலே அந்தணர்க்குக் கடமையெனபதும, அஃதில்லார்ககு அந்தணத் தன்மையில்லை யென்பதும், அளியுடையார் எவராயினும் அவரே அந்தணர் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது சடபரதர் பால் உணரப்படும்.

72 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

பரதன எனபவர் இப்பரத கண்டததில் பெருமபுகழ் நிறுவிய ஒரு பெரிய அரசன பிறிதின நோய் தனனோய்போல கருதும பெற்றியையுடையான். எவ்வுயிரும தன்னுயிர்போல எண்ணியிரங்கும புண்ணியன் உலகியலையும உணர்வியலையும் இவர்

உள்ளபடி யுணர்ந்தார் பிறவி வீடு எனனும இருமை வகையி னையும் ஒருமையில தெளிந்தார். அரசு முதலிய அனைத்தையுந் துறந்தார். ஞானியாய் மோன முற்றிருந்தார் அதன்பின் அந தணராய்த தோன்றினார் எல்லாம் தெரிநதிருந்தும யாதும் தெரி யாத வரைப்போல நடித்தமையால இவர் ஜடபரதர் எனப்பட் டார். தாம் நடந்துசெலலும் வழியில் எறும்பு முதலிய சிறு பிராணிகள் வருநதுமே யென்று குந்தி நடநதார். அளி நிறை ந்த நெஞ்சும் ஒளி நிறைந்தமேனியும உடையராயிருந்தார். பெரி யார் எவரும இவரது செநதண்மையை மதிததுத் துதித்தார். அந்தணர் இவரென அனைவரும் போற்றினார். இதன் விரிவை விண்டு புராணததில கண்டு தெளிக

செந்தண்மையே அந்தணர் தன்மை யென்பது இதனால கூறபபட்டது.

(இவ்வதிகாரததின தொகைப்பொருள.)

ஒழுக்கத்தின்கண்ணேவழுவாமல நிறறல். பற்றுக்களை விடுத்தல. பிறப்பு வீடுகளின் பெறறியைத தெளிதல். ஐம்பொறி அடக்கல். அவாவினை அறுத்தல. செயறகரியசெய்தல. உலகி யல ஓர்தல. நிறைமொழி கொள்ளல. குணங்களால விளங்கு தல். செந்தண்மைபூணல் என்பனவாம்.

இவை, பெரியாருக்கு உரிய குணங்களாக முறையே இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

—[ ][ ]—

4-ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

—(⌣)[o](⌣)—

அஃதாவது அறத்தினது சிறப்பை யுணர்த்துதல்.

31. பண்டுபல அல்லலுற்றும் பாண்டவர்கள் ஏனறத்தைக்
கொண்டார் துணையாக் குமரேசா—மண்டு
சிறப்பீனும செல்வமும ஈனும் அறததி னூஉங்
காக்கம் எவனோ உயிர்க்கு (௧)

இ - ள்

குமரேசா! பாண்டவர்கள் அலலல் பல அடைந்தும் அறத்தை ஏன உறுதியாகப் பறறி நினறார் எனின, அறம், சிறப்பையும் தரும செலவததையும கொடுக்கும ஆதலால அவ்வறமே உயிர்கட்குச சிறந்த துணையாம் என்க.

சிறப்பு—முததி. உயிர்கள் பெறததக்க எல்லாப் பேற்றினும் பெருஞ் சிறபபுடையது முத்தியே ஆதலால் சிறப்பு என்றதறகு ஈண்டு இப் பொருள் கொள்ளபபட்டது ஊங்கு, மிகுதியென்னும் பொருளை விளக்குவதோர் சொல்

உயிர்க்கு அறத்தின்னும்கு ஆக்கம் எவன்—உயிர்கட்கு அறத்தினும் மிக்க ஆக்கம்யாது வேறு ஒன்றும் இல்லை யென்பது குறிப்பு.

ஆக்கம், ஆவிவருவது அஃதாவது இன்ப சாதனங்கள் ஒருவனுக்கு மேன்மேலும் பெருகிவருதல். சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் என்றதனால் இருமையினும் அறம் இன்பம் தரும் என்பது பெற்றும். பொருளான் ஆக்கம் வருமெனல் போக்கி அறமே அதனைத் தருமென்றெண்ணுக என்பதாம்.

74 திருக்குறட் தமிழ்ச் செல்வம்.

அறமே எல்லா நலன்களையும் அருளும் என்பதும், தமக்கு ஆக்கம் என்று கருதி உயிர்கள் அவ்வறத்தையே செய்யவேண்டும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாக ஆக்கமுதலிய அனைத்தையும் விடுத்தும் அறத்தைமட்டும் விடாமல் பாண்டவர்கள் உறுதியாகப் பற்றி நின்றார் என்பதும், அதன் பயனாக அவர்கள் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் அடைந்தார்கள் எனபதும் இதில் உணர்ப்படும்

கதை

பாண்டவர் பாண்டு என்னும் அரசன்புதல்வர் அவராவார் தருமன், வீமன், விசயன, நகுலன, சகாதேவன என ஐவர். இற்றைக்கு 5000-வருடங்கட்கு முன்னர் அதஸ்தினாபுரியில் இருந்தார். இப்பொழுது டில்லி யென்று வழங்கப்படுகிற இடமே

பண்டு அப்புரியிருந்த இடமாம். சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய அத்தி என்னும் அரசனே முதன் முதல் இதனை வனப்புற ஆக்கினான். அதனால இப்புரிக்கு அப்பெயரிடப்பட்டது. இதிலிருந்து தருமன் முதலிய ஐவரும் பெருமையோடு வாழ்ந்துவந்தனர். அக்காலத்தில் இவரது பெரிய தந்தையாரின் புதல்வராகிய துரியோதனன் முதலியோர் பொறாமையால் இவருக்குப் பெருந்துயர் விளைத்தனர். அவர் செய்த சூழ்ச்சியால் இவர் அரசபதவியையும் இழந்தார். ஆக்கமுந் துறந்தார். அடவியிற் புகுந்தார். அருந்துயர் அடைந்தார். ஆயினும் அறமே ஆக்கம் என்று அறிவுடனிருந்தார். அறவோர் இவரென அனைவரும் புகழ்ந்தார். இவ்வுரிமையும் உண்மையும் தருமன் எனனும் பெயரானே நன்கு விளங்கும். சிறப்பும் செலவமும் இவர்கள் அறத்தால் பெற்றனர். இதனைப் பாரதத்தில் அறியலாம்.

தருமமேயிணை யிலபொருள் தரையிடைத் தகைசால்
ஒருமையினபினை யுதவிவிண் ணுலகினும உடன்போய்
அருமையின்பமுய்த தந்தகர்ச் செறுமெனில் அறமே
இருமையுந்துணை யாகுவ தன்றிமற் றிலலை.

(திருக்கூவப் புராணம்)

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 75

தருமமே உலகம் போற்றச் சகலகா ரணமதாகும்
தருமமே யழியா தென்றும் தாபர மாகிநிற்கும்
தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச சவுக்கியம் அனைத்தும் நலகும்
தருமமே முத்திசேரும் சாதனம் என்றுட்கொள்வான்.

(காசிரகசியம்.)

ஈட்டிய ஒண்பொருளும் இலலொழியும் சுற்றத்தார்
காட்டுவாய் நேரே கலுழ்நதொழிவர் —மூட்டும்
எரியின் உடமபழியும ஈர்ங்குன்ற நாட
தெரியின் அறமே துணை.

(அறநெறிச்சாரம்)

அறமே உயிர்கட்குச் சிறந்த உறுதிப பொருள் என்பது இதனால் கூறபபட்டது

32 வீடணனார் ஆக்கமுற வேலிலங்கை மன்னவனேன்
கூடினான கேடு குமரேசா—கேடில்
அறததினூஉங் காக்கமும இல்லை யதனை
மறததலினூஉங்கில்லைக் கேடு. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! வீடணன் ஆக்கம் பெற இராவணன் ஏன் கேட்டை அடைந்தான்எனின, உயிர்கட்கு அறஞ்செய்தலினும் மிகுந்த ஆக்கமும இல்லை. அவ்வறததை மறந்து விடுதலினும் மிக்க கேடும இல்லை என்க

அறம் செய்தவன் சிறப்பையும், செல்வத்தையும் அடைவான் என்று மேலேகூறினார். இதில் அதனைச் செய்யாமல் மறந்தவன் கெடுவான் என்றார்.

ஆக்கத்தை விழைதலும் கேட்டை வெறுத்தலும் உயிர்களது இயல்பு, ஆதலால் விரும்பியவற்றை விரும்பியவண்ணமே ஒருவன் பெறவேண்டுமாயின் அவன அறஞசெய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

கேட்டை அடைதற்கு ஒருவன் யாதும் செய்யவேண்டாம
அறம் செய்யாமையே அமையும் என்றபடி
அறம் செய்தவன் ஆக்கம பெறுவான, அதனைமறந்தவன்
கேட்டை அடைவான் எனனும் உண்மை வீடணன்பாலும்
இராவணனிடமும் முறையே காணப்படும.

கதை. 1.

இராவணன் புலத்திய முனிவரது புதல்வராகிய விச்சிரவசுவுக்கும் கேகசிக்கும பிறந்தவன. அரக்கர் குலதிலகன் சிறந்தவரபலங்களையுடையவன். இலங்கையிலிருந்து அரசு புரிந்தான், நல்லபோர்வீரன் தேவர் முதலிய அனைவரையும செருவில் வென்றுதிக்கு விசயம் செய்தான். மூன்று உலகங்கட்கும் தானே முதலவனாய் நின்றான். அதனால திரிலோகாதிபதியெனச் சிறந்து விளங்கினான் இத்துணை நலங்களை யெய்தியிருந்தும் இவன் அறததை மறந்தான. மறததையே புரிந்தான அதனால் பெருங்கேடுற்றான்.

கறங்குகால்புகாக் கதிரவன் ஒளிபுகா மறலி
மறம்புகாஇனி வானவர் புகார் என்கை வம்பே
திறம்புகாலத்துள் யாவையும் சிதையினும சிதையா
அறம்புகா திந்த அணிமதிற் கிடக்கை நின்றகத்தின்.

இஃது இராவணனது இராஜதானியாகிய இலங்கையைப் பார்த்தபொழுது அனுமான் கூறினது. இதனால் இராவணன் எல்லாவலிமைகளையும் எய்தியிருந்தான் என்பதும், அவன் இருந்த ஊரிலுங்கூட அறம் இலலை என்பதும், தெளியப்படும. இதன் விரிவை இராமாயணத்தில காண்க.

4ம் அதிகாரம அறன வலியுறுத்தல். 77

கதை 2

வீடணன, அரசகுல திலகமுகிய இராவணன் உடன் பிறந்த தம்பி அறமும அறிவும் அருளும உடையவன். அறமே எல்லா கலங்களையும அருளுமென்று கருதி அதனை மறவாமற் செய்தான. கம்பர் அடிக்கடி இவனை தருமவுருவினன் என்பர். தன் தமையன் செய்கின்ற மறக்கொடுமைகளை கினைந்து வருந்தினன அறதனை மறந்தால கேடுவரும் எனறு அண்ணனுக்கு அறிவுறுதினன. அவன கேட்கவிலலை. அதன்பின் அவனை விட்டகன்றன தரும மூர்தியாகிய இராம மூர்த்தியைச் சார்ந்தான். மூக்கம் அனைத்தையும அடைந்து மகிழ்ந்தான.

மன்னுதவதப் புலதிதியனறன் மாபுவிளங்க மறைவிளங்க
தன்னே நிலலாத தருதைக்குத தகுகமகவாய்ச் சண்டாளர்

அன்னோர் முன்னோரவருதிதத அநதவயிறு சுததமுற
மினனே ரிடையாள் தனவயிறறில விளங்கும்புகழ்வீடணன
பிறந்தான்.

பொய்யுஙகளவும பாதகமுமபொலலா வொழுககும் அவைகடிந்து
மெய்யுநதயாவும கருமமுடனவிளஙகும பொறையும் இவைபூண்டு
செய்யும் செயலகளவையெலலாம சிட்டர்செய்யும செயலாகி
அய்யன்புகழ்வீடணன்மறைகள அறைநத அறததின்வழிநின்றான்.
(இராமாயணம்.)

உயிர்க்கு உறுதிபயக்கத தக்க அறததை ஒரு போதும் ஒருவன் மறக்கலாகாது என்பது கருதது

அறம் செய்யாதவன் கெடுவான் என்பது இதனால கூறப்பட்டது.

33. தண்டாமல் செய்தார்ஏன் தண்டி யடிகளன்று
கொண்டவினையைக குமரேசா—கண்டென்றும
ஒல்லும் வகையான் அறவினை யோவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல். (௩)

78 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! தணடியடிகள் தாமகொண்ட அறவினையை யேன இடைவிடாமற் செய்தார் எனின், அறவினையை ஒல்லும வகையால் செல்லும் வாயெலலாம் ஓவாதே செயல் என்க.
ஓவுதல்=ஒழிதல் ஓவாதே=இடைவிடாமலே.

ஒல்லும் வகையால்=தமக்கு இயன்றவகையில்.
செல்லும்வாய் எல்லாம செபல்=செய்ய முடியுமான இடங்களில் எல்லாம் செய்க.

அறமாகிய நல்வினையை ஒருவன் தனது தகுதிக்கேற்பச் செய்யலாம என்பதும், இடம பொருள ஏவலகள் இலலாதவனும மனம மொழி மெய்களால அதனைச செய்யலாம். எனபதும், அங்ஙனம செய்யுங்கால அதனையிடையே விடலாகாது என்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தண்டியடிகள் அறவினையை ஒலலும வகையால் ஓவாதே செய்தார் எனபது, இதில உணரப்படும்.

கதை

தண்டியடிகள் என்பவர் அறுபான்மும்மை நாயன் மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழநாட்டில திருவாரூரிலே யிருந்தார். பிறவியிலேயே குருடர். பொருளவளம் குறைந்தவர். ஆயினும அருளவளம மிகுந்தவர். அறவினையை நாளும் மறவாமற் செய்தார். திருவாரூர்ச்சிவாலயததின் மேறறிசையில் ஒரு சிறு குளம் இருந்தது. அது சேறும மணலும கிறைந்து தூர்ந்திருந்தது. அக்குளத்தையிவர் தனது பண் படுததினர். இக்கல் வினையை யிவர் செய்துவருங காலத்தில குளத்துள் ஒரு தறியும் கரைமேல் ஒனறும் நட்டினர். அவ்விரண்டற்கும் தொடர்பாக நீண்ட கயிறொனறு கட்டினர். அக்கயிறறைத் தடவிக்கொண்டே சென்று மண்ணைக் கூடையில எடுதது வெளியே கொண்டு தட்டினர். ஒல்லும் வகையால் ஓவாதே யிதனைச் செய்து வருங்காலத்

தில் சமணர் பலர் இவருக்கு இடையூறுகள் செய்தனர். எவர்

எதைச் செய்தாலும் தடையின்றி யிவர் தமது அறவினையை யிடை விடாமல செய்துவநதார். அதனால் இவர்குருடு நீங்கினார். பெரும் புகழுறறார் பேரினபம பெற்றார். இதன் விரிவைப பெரியபுராணததில் காண்க.

அறம் செய்யும திறம் இதனால் அறிவிக்கப்பட்டது.

34 வேடமின்றிப பூசையின்றி மெயயறததைச் சாக்கியனார்
கூடினார் எனனே குமரேசா—ஓடும்
மனத்துக்கண் மாசில னாதல அனைததறன்
ஆகுல நீர பிற. (ச)

இ—ள

குமரேசா! சாக்கிய நாயனார் வேடமும பூசையும் இல்லாமலே அறத்தின் பயனை யேன அடைநதார் எனின், ஒருவன் தனது மனத்தின் கண் மாசுஇலன் ஆதலே அறம; பிற ஆகுல நீர என்க. மாசு குறறம

ஆகுல நீர—ஆரவார நீர்மையன. அவையாவன பிறர் அறியவேண்டிச் செய்கினற ஆடம்பரங்கள்

மொழியும், மெய்யும், மனததின் வழிப்பட்டன. இதன

நிலைமைக்குத் தக்கபடியே அவை நிலைத்து நிற்கும். ஆதலால் ஒருவன் மனம்மாசு இலதாயிருந்தால அவன மொழியினும மெய்யினும் மாசிலனாம் என்க

தீயவினைகளைச் சிந்திநதல மனததின் குறறம்.

பொய்முதலியவற்றைப் பேசுதல மொழியின் குறறம். இரத்தல முதலியவற்றைச் செய்தல மெய்யின குற்றம். முக்கரணங்களினும் இக்குறறங்கள் இல்லாமற்செய்தலே அறம் என்பதுகருத்து. மேல் செலலும் இடமெலலாம் அறம் செய் என்றார். இதில் அதனைச் செய்தற்குச் சிறந்த இடம் இஃது என்று சுட்டினார்.

80 திருககுறட் குமரேச வெணபா.

மாசு இலலாத மனமுடைமையே ஒருவனுககு அறமாம என்பதும், மனககுறறமுள்ளவன எனைத தறஙகள் செய்யினும் அதனால் பயனிலலை யெனபதும, இதறகுச் சானறாகச சாக்கியனார் மனநலம ஒனறானே அற நலஙகள எலலாம அடைநதார் எனபதும இதில உணரபபடும

கதை.

சாக்கிய நாயனார் என்பவர் தொண்டை மண்டலததிலே சங்கமங்கை என்னும் ஊரிலே வேளாளர குலததிலே பிறநதார். கருவி நூல்களையும் அறிவு நூலகளையும கசடறக்கறறார அககாலத்தில் எங்கும பரவியிருநத புததமததில புகுநதார். அதன் உண்மைகளை ஓதியுணர்நதார். அதன பின சிவத்தைப் பேணுதலே தவத்திறகு அழகு எனறு நன்கு தெளிநதார். ஆயினும் தான் முனனிருந்தபடியே யிருந்தார் வேறு எவ்வித வெளி

வேடங்களும கொளளலலல. மனதநில மட்டும மாசு இலலாயி னர். அநதரஙகதநில அசனை வழிபட்டு வநதார். அறபபயன அனைதது சிறபபுடன் பெறறார. மாசறுமனததால இவர் ஈசன ருள் எய்தினர். இது பெரிய புராணதநில உளளது.

மனதநின்கண் மாசு இல்லாதவன செய்யும் அறசெம சிறந்த பயனை விளைக்கும எனபது கருதது.

கறறதங் கலவியும் கடவுட பூசையும்
நறறவம் இயறறலும் நலலயில தானமும
மற்றுள அறங்களும மனதநின பாலழுக்
கறறவர்க் கேபயன் அளிக்கும என்பாால.

(காசிகாண்டம)

அறத்தின இயலபு இதனால அறிவிகபபட்டது.

—:ooOoo:—

35 வெற்றி மிகுதகனை வேள்வியறம் செய்துமேன்
குற்றமிக வுறறுன் குமரேசா—உறற
அழுக்கா றவா வெகுளி யின்னுச்சொல் நான்கும
இழுக்கா இயன்ற தறம. (இ)

இ—ள.

குமரேசா! தக்கன் வேள்வியாகிய அறதனைச செய்தும் என் குற்றம உற்றான் எனின், அழுக்காறும் அவாவும் வெகுளி

யும் இன்னாச்சொலலும் ஆகிய நான்கு இழிகுணங்களும் கலவா மறசெய்தலே அறமாம என்க.

இழுக்கா இயன்றது—நீக்கி நடந்தது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டைச் செய்தென்னும் வாய்பாடாகத் திரித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

அழுக்காறு—பிறருடைய நலங்களைக் கண்டு பொறாமல் மனம் புழுங்குதல மறறெவறறினும் இது மிகக இழி குணமா தலால் இதனை முன் வைத்தார்.

அழுக்காறு முதலிய மூன்றும மனக்குற்றமாகவும் இன்னாச சொல மொழிக்குற்றமாகவும் கொள்ளப்படும்

மனம மொழி மெய எனனும மூன்று கரணங்களானும் அறம் செய்யப்படும என்பதும, அவற்றான அதனைச் செய்யுங் கால மேற்குறித்த நான்கும் விரவாமல் இருக்கவேண்டு மெனப தும், அவறறுள் ஒன்று கலந்தாலும அறம் நன்றாகாதென்பதும் இதற்குச சான்றாகத தக்கன் வேள்வியறம் செய்தும் பொறா மையும் வெகுளியும் பொருநதியதனால அது பொன்றிய தென் பதும், இதில் காணப்படும்.

கதை

தக்கன என்பவன் பிரமாவின் மானசபுத்திரருள் ஒருவன். சிறுவிதி யென்று ஒரு மறு பெயருடையவன். உமாதேவியார் தனக்குப் புத்திரியாக வநது தோனறுமபடி யருந்தவஞ செய்

தான். அம்மையும் அவ்வாறே வந்து அவதரித்தார். உலகமாதாவைத் தனது மகளாகப் பெறுமையை நினைந்து இவன் பெருமிழ்வடைந்தான். தாக்ஷாயணி என்று அம்மைக்குத் தன் சம்பந்

தமாக வோர் தனிப்பெயரிட்டான் போற்றி வளர்த்தான். பருவமுற்ற பின் பரமனுக்குத் திருமணஞ் செய்து உதவினான். அதன் பின் சிவபெருமானைத் தனது மருமகனாகக் கருதினான்.

இக்கருத்தால் பெருமான் பெருமையை யிவன் அறவே மறந்தான். செருக்குடன் ஒருநாள் கைலைக்குச் சென்றான். அங்குள்ள சிவகணங்கள் இவனை அவமதித்தனர். அதனால் இவன் வெகுண்டான். விரைந்து மீண்டான் பொறுமை கொண்டான் பரமனை யிகழும் நோக்கத்தோடு வெதுளியால் இவன ஒரு பெருவேள்வி செய்தான். இந்த உண்மையை யிறைவன அறிந்து வீரபத்திரனை யேவினர். அவர் இவன் வேள்வியைச சிதைத்தார். வெகுளியும பொறுமையும விரவிச செய்ததால இவனது அறம் சிதைந்தது இது கந்தபுராணத்தில உளளது

அழுக்காறு முதலிய இழிகுணங்களை சிறிதும் விரவாமல் செய்தலே அறமாம் எனபது இதனால் கூறபபட்டது.

---

36 அன்றிளையம் எனனு தறமேன் விரைந்து செய்தான்
குனறுத் துருவன குமரேசா — இன்றிருந்து
அன்றறிவாம எனனு தறஞ்செய்க மறநறு

இ—ள

சுமதேசா! தருவன் தன்னை இளையவன் என்று எண்ணாமல் அன்றேன் அறத்தை விரைந்து செய்தான் எனின், அன்று அறிவாம் என்னுது அறஞ செய்க அஃது ஒருவன் பொன்றுங் காலத்தில் அவனுக்குப் பொன்றுத் துணையாய் நின்று உதவும் என்க. பொன்றுதல்—அழிதல்.

பொன்றுத் துணை—அழியாத துணை நிலையான உண்மைத்துணை யென்றபடி. அறமானது தன்னைச் செய்த உடம்பு அழியினும் தான் அழியாமல் நின்று அவ்வுயிர் புக்குழிப் புகு

ன்று தன் பயனை அதற்கு இனிது உதவும் ஆதலால் அதனைப் பொன்றுத்துணை யென்றார்.

இத்தகைய துணையை ஒருவன் விரைந்து செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கருதது நேற்றிருந்தார் இன்று வெந்து நீறுவர் என்றபடி நிலையாமையே மிகுந்துள்ள இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் நிலைதுள்ள பெரிதே நிலையான துணையைத் தேடிக் கொள்வானெனில் அவன் அழிநில இனபதனை யடைந்தவனுவான் என்பதாம் அன்று என்றது மாறாருகாய் தருவனை யிகழ்ந்த அகாலத்தை.

அறமே ஒருவனுக்கு அழிவிலலாத துணை யென்பதும், அதனை இளமைப பருவத்தே விரைந்து செய்யவேண்டும என்ப

தும், இதற்குச் சான்றாக துருவன இளமபருவததே பறம்புரிந் தான் என்பதும, அதனால அவன பொன்ற இன்பம் பொருந்தி னன் என்பதும். இதில் உணரப்படுமு.

கதை.

உத்தான பாதன் எனனும் அரசன ஒருவன பண்டு இப்பாத கண்டத்தின வடபாலிருந்து அரசுபுரிந்து வநதான். இவனுக் குச சுநீதி சுருசி என்று இரண்டு மனைவிகள் உண்டு. இவ்விரு வருள் சுநீதி பால் ஒரு புதலவனா தோனறினன் அவனுக்குத் துருவன் என்று பெயரிட்டார் அருமையாக வளர்த்தார் ஒருநாள் இப்பாலன் தந்தையின் மடிமேல தங்கச் சார்ந்தான். இவன் சிறியதாயாராகிய சுருசி சகிபாதவளாய் இவனை வைதாள். இவ னும் தாணிவருந்திய தாயிடம சென்றான். தாயும் தெரிந்து தனதுளந்தளர்ந்தாள். மகன் தாயைத் தேற்றினன். அறமே துணையென்று அருங் கானடைந்தான். நாரதர் அருளால் நற்த வஞ் செய்தான். அதனல் இவன் இளம பருவத்திலேயே யிறை வன் அருளை யெய்தி யறங்கள் பல புரிந்து பெரும புகழ்பெற் றான். அழிவில் வாழ்வை யுற்றான். இதன் விரிவு பாகவதம் விஷ்ணுபுராணம் முதலிய பல நூல்களிலும் காணப்படும்.

84 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அறமே ஒருவனுக்கு அழியாத் துணையென்பது இதனால அறிவிக்கப் பட்டது.

---

37. உற்ற மணிச்சிவிகை யூர்ந்தோன் மூத்தபியார்

கொற்றவனேன் தாழ்ந்தான் குமரேசா—பற்றும்
அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுததானோ டூர்ந்தா னிடை . (எ)

இ—ள்

குமரேசா! மூர்த்திநாயனார் சிவிகையூர்ந்தார்; ஓர் அரசன் ஏன் தாழ்ந்தான் எனின், அறத்தின் பயன் இது என்று பாம உணர்த்த வேண்டா. சிவிகை பொறுததானோடு ஊர்ந்தானிடை அது காணப்படும், எனக.

ஆறு—பயன். சிவிகை—பல்லக்கு பொறுத்தல் சுமத்தல். ஊர்தல—செலுத்தல்.

அறத்தின் பயனை நாம் சுருதி கொண்டு அறியவேண்டா, காட்சியானே காணலாம என்பதாம. மேல அறம் பொன்றாத துணை யெனறார், இதில அது துணையாந தனமையைக தெளிவித்தார்.

பல்லக்கின் மேல் அமர்ந திருபபவன் அறஞ்செய்தவன என்றும், அதனைச சுமந்து செல்பவன் அறம செய்யாதவன் என்றும், நீவீரே கண்கூடாக அறிந்து கொள்ளலாம, யாம வேறு கூறவேண்டா என்று தேவர் கூறியபடியிது

அறத்தால் சிறந்த இன்பத்தைப் பெறலாம் என்பதை மூர்த்திநாயனார் பால் காண்க

கதை

அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களில் ஒருவராகிய மூர்த்தி நாயனார் என்பவர் மதுரையில இருந்தார். சிவபெருமானுக்குத் தினந்தோறும் சந்தனக்காப்பு இட்டு வந்தார். இந்த அறத்தின் பயனால் இவர் அரசரானார். யானை இரதம் சிவிகை முதலியவ

றநில இருந்த செலுத்நினர். இன்பம் பெற்றூர். இவர் செய்த வந்த அறத்தக்கு இடையூறு செய்த கருநாடதே சதது அரசன தனது அரச பதவியை யிழந்நிறந்தான். அவனது பரிசனங்கள் மூர்த்தியாருகதுச சிவிகை தாங்கினர். சிர்கள் பல செய்கார். மூததியார் அறததாறறுல் சிவிகை யூர்ந்தார். மறத தால மறறையோர் அதனைச சுமந்து சென்றூர். இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணபபடும். இனி பண்டுசிவிகை பொறுதத ஜடபாதநக்கும் அதனை யூர்ந்த சவ்வீரன் என்னும் அரசனுக்கும இடையே நிகழ்ந்த மொழிகளால் அறத்தாறு உணரப்படும்; யாம உணாத்த வேண்டா என்று தேவர் அவ்விரு வரைச சுடடியது போலவும் இதுதோன்று மென்பாருமுளர்.

அறதனை பயனைக் கண்கூடாகக் காணலாம் என்பது இத னுல கூறப்பட்டது.

38. நன்றே புரிநதுவந்த நநதனுர் வாழ்நாள்போய்க்
குனறினை தென்னை குமரேசா—என்றேனும்
வீழ்நாள படாமை நன்றூற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள வழியடைகதுங் கல. (அ)

இ—ள

குமரேசா! நாள்தோறும அறமே செய்து வந்த நந்தனு தது வாழ்நாளா என் குன்றி நின்றது எனின், வீழ்நாள் உளவா காமல ஒருவன் நன்மையைச செய்வானுயின அச்செயல் அவன்

உடம்போடு கூடுகின்ற நாள வரும் வழியை வாராமல அடை
கதும கலலாம் என்க.

வீழுதல்—கழிதல. நன்று—அறம். அஃது—அச்செயல்.
வீழ் நாள் படாமை—கழியும் நாள இல்லாமல். அஃதாவது
அறம் செய்யாமல் கழிந்த நாள ஒன்று இருந்தது என்று
உண்டாகாதபடி ஒருவன் அறத்தைச் செய்வானுயில அச்செயல்
அவன் பிறவியைத் தீர்த்துவிடும என்பதாம்.

நன்றை இடைவிடாமல் என்றும செய்யவேண்டும் என்பது
குறிப்பு.

88: திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாழ் நாள்—(உயிர் உடலோடு கூடி) வாழும் நாள். பிறவி
என்றபடி. இடையறாது தொடர்பாக வந்து கொண்டிருக்கிற
பிறவியின் வழியை யினிவாராமல அடைபபதற் கோர் தருதி
பான கதவு. இது வெனததேவர் இதில அருளியுள்ளமை காண்க
கஸ்;என்றது அதன் திண்மை கருதி.

இயன்றவரையில் ஒருவன் நாள் தோறும அறம் செய்யவே
ண்டும் என்பதும் அங்ஙனம் செய்வானுயின அவன பிறவி
நீர்வான் என்பதும இதற்குச் சான்றாக நாளும் நன்று ஆறிய
சுந்தனர் பிறவி நீர்ந்தார் என்பதும் இதில் உணரபபடும.

கதை

நந்தனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழ மண்டலத்திலே, மேற்கா நாட்டிலுள்ள ஆதனூர் என்னும் ஊரிலே பறையர் குலத்திலே பிறந்தார். வெட்டிமைத தொழில புரிந்தார் தமது மரபுக்கேற்ற வகையால் இயன்றவரை நாளும் நல வினையை நயந்து செய்துவந்தார். அதனால் இவர் மனந்துயராயினார். சிவாலயங்கள தோறும சென்று தரிசனம் செய்ய விரும்பினார். திருப்புன் கூர் எனனும திவ்விய தலத்துக்குச சென்றார். அங்கே ஒரு பெரிய குளத்தை வெட்டினார். ஆலயங்களுக்குரிய பேரிகை முழவு யாழ் முதலியவற்றிற்குத தோல வார் நரம்பு முதலியன உதவினார். சிதம்பர தரிசனஞ் செய்யச் சிந்தித்தார் தமது குலம் இழிந்தது என்றும் தாம எவ்வாறு அங்கே புகமுடியும என்றும எண்ணி யெண்ணி வருந்தினார். ஆயினும் சிதம்பரததுக்குச செல்ல வேண்டும் என்னும் ஆசையிவர்க்கு அதிகரித்தது. வேறு நாட்டமின்றிச் சிதம்பரததையே நாடினார். இப்பொழுதே செல்வேன் என்று துணிந்து எழுவார். நான் புலையனாயிற்றே! யெவ்வாறு அங்குப புகுவேன் என்று எண்ணி யமர்வார். நாளைப் போவேன், நாளைப் போவேன், என்று நாள்பல கழித்தார். அதனால் திருநாளைப் போவார் என்னும் ஒரு

திருப்பெயரை யிவர் பெறறார். காதல அதிகரிததால் நல்லநாள ஒனறில திலலையை நோககிசசென்றார். சென்றவர் நகரினுட் செல்லாமல நின்றார். திலலையின் எலலையை மெல்லச்சுற்றினார் ஐயனை நினைந்து மெய்மயிர் சிலிர்ததார் புறத்தே நின்று தொழுதார் அகததே நினைந்து அழுதார். எம்பெருமானும் இவரை

ஆட்கொளள அருள்கூர்ந்தார் நிலலிவாழ் அந்தணர்கட்குணர்த்தினர் உணர்த்தினபடியே அவரனைவரும் இவரைப்புலிமகன் என்று இகழாமல தலிமகன் எனறு புகழ்ந்தார். கொணர்ந்தார் மங்கலநெருப்பைப் பொங்கமுற வளர்ததார். விருப்புடன் நந்தனர் அந்நெருப்பில் குதிததார். விண்ணவர் போறறும் புண்ணிய வருவைப்பெற்றார். அந்தணர் உடன்வர அடைந்தனர் ஆலயம். கண்டவர் அனைவரும் காணுமல் நின்றனர். கனகசபையிற் கலந்தனர் நாதனார். நாளும் அறம புரிந்தமையால் நந்தனர் வாழ்நாள் வழிதுரர்ந்தது. இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும்.

அறம் பிறவியை சீக்கிப பேரினபம தரும் என்பது இதனல் கூறபபட்டது

—:ooOoo:—

39. கூடிமணி யின்பமுற்ற கோவலனன் மாதவியால்
கோடிதுன்பம கொண்டான குமரேசா—தேடிய
அறத்தான வருவதே யின்பமற் றெலலாம்
புறத்த புகழும் இல (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! மணிமேோடு கூடியினபமுற்ற கோவலன்மாதவியால என் பெருந்துன்பம் அடைந்தான் எனின், அறத்தான் வருவதே இன்பம். மறற எல்லாம் புறத்த புகழும் இல என்க.

மற்று என்னும் இடைச்சொல் அறத்துக்கு மறுதலையான

மறத்தைக்குறித்து நின்றது.

மற்று எல்லாம்=பாவத்தால் வருவனவெல்லாம்.

புறகத் என்றது இன்பத்துக்குப் புறமாகிய துன்பத்தை இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையானது இன்பமும் இல்லையென்பதை விளக்கிநின்றது

அறநெறியால் வரும்பொருளே ஒருவனுக்கு இன்பமும் புகழும் தரும்பொருளாம் என்பதும் பிறநெறியில் வருவன துன்பமும் பழியுமே தருவனவாம் என்பதும். இதற்குச் சான்றாகக்கோவலன் அறநெறியாற் பெற்றகண்ணகியால் இன்பமும் புகழும் எய்தினான் என்பதும், மறநெறியால்கொண்ட மாதவியால் துன்பமும் பழியும் அடைந்தான் என்பதும், இதில் உணர்ப்படும்

கதை

சோழ நாட்டிலே காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வணிகர் குலதிலகனாகிய மாசாத்துவான் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் இருநிதிக்கிழவன் எனப்பெருநிதியுடையவன் பெருமனைக்கிழத்தியென்னும் மனைவியோடு கூடி இவன் இல்வாழ்க்கையை யினிது நடத்தினான் ஓங்கனம் நடத்திவரும் நாளில் இவனுக்கொரு புதல்வன் தோன்றினான். அப்புதல்வனுக்குக் கோவலன் என்று பெயரிட்டார் மிக்க சிறப்போடு போற்றி வளர்த்தார்.

இவன் பேரழகு வாய்ந்தவன். பருவம் அடைந்தபின் அந்நகரில், மாநாய்கன் மகளாகிய கண்ணகியென்னும் புண்ணியவதியை இவனுக்குத் திருமணம் முடித்தார். இருவரும் ஒரு மனப்பட்டு இல வாழ்ந்திருந்தார். அன்புடன் இன்பம் ஆரத்துய்த்தார். கோவலன் அறநெறியில் பெற்ற தனது மனைவியை நோக்கி,

மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பேதேனே
அரும்பெற்ற பாவாய் ஆருயிர்மருந்தே
பெருங்குடிவணிகன் பெருமடமகளே

மலையிடைப் பிறவா மணியேயென்கோ
அலையிடைப்பிறவா அமிழ்தேயென்கோ
யாழிடைப்பிறவா இசையேயென்கோ

தாழிருங் கூந்தற் றையால நின்னை யென்று
உலவாக்கட்டுரை பலபாராட்டி.

நாளும் மகிழ்ந்து நலமுற வாழ்ந்தான். இங்ஙனம் வாழ்ந்து வரும் நாளில் மாதவியென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பொது மாதைக் கண்டான். அவள் மேற்காதல் கொண்டான். அதனால் கற்புத்தெய்வமாகிய தனது காதலியை மறந்தான். மாதவியுடனே மருவிமகிழ்ந்தான். அவளால் தனது பொருள் முழுதையும் ஒருங்கே இழந்தான். வறியனாயினான். அதன்பின் தன் மனைவிபால் வந்தான். கண்ணகி தன் கணவனைக் கண்டாள். அவன் நிலைமையை நினைந்தாள். நெஞ்சு நுகிறாள் கலங்கினாள்

தனது காலில் அணிந்திருந்த அழகிய பொற்சிலம்பைக் கழற்றிக் கோவலன் கையிற்கொடுத்தாள். இதனை விலைப்படுத்துங்கள். அப்பொருள்கொண்டு நாமிருவரும் இனிது வாழலாம் என்று கூறிக்கண்ணனைத் தேற்றினாள் அவனுந் தேற்றினான். அச்சிலம்பை விற்றற்பொருட்டு மனைவியோடு மதுரைக்குச் சென்றான் சென்ற இடத்தில் தீவினை வயத்தால் கோவலன் கொலையுண்டிறந்தான் இத் துன்பமும் பழியும் மற நெறியால் வந்த மாதவியால் இவனுக்கு வந்தன இதன் விரிவைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்க அற நெறியால் வருவனவே ஒருவனுக்கு இன்பமும் புகழும் தருவன் வாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

40. நல்வினையே செய்தான் நளன்பாம்பின் செய்கைகண்டும்
கொல்வினையேன் விட்டான் குமரேசா—சொல்லிற்
செயற்பால தோரும் அறனே யொருவற்
குயற் பால தோரும் பழி (௰)

இ—ள

குமரேசா! நளன் நல்வினையையே செய்தான். பாம்பின் செய்கையைக் கண்டும் ஏன் கொல்வினையைத் தவிர்ந்தான் எனின், ஒருவன் செய்யத்தக்கது அறமே; ஒழிக்கத் தக்கது பழியே யாம் என்க.

'90 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒரும் என்னும் இடைச்சொற்கள் இரண்டும் அசைநிலை யாயின.

உயற்பாலது = ஒழிக்கப்படும் உரிமையையுடையது.

விதியும் விலக்கும் இதில விதந்து கூறினர். ஒருவன் புகழ் பயக்கும வினைகளைப் பேணிச செய்து பழி விளைக்கும செயலகளை நாணி ஒழிகவேண்டும் எனபதாம

கதை.

களன நிடத நாட்டினுளள மாவிக புரியில விளங்கி யிருந தான. சந்திரகுலதிலகன நிஷிரியுருட்டி நிலமுழுதும் ஆண்ட செங்கோல் வேந்தன. விதர்பப தேசதது வீமராசன மகளாகிய தமயந்தியை மணம புரிந்தான அதில உண்டான செறறத்தால கலி இவனை தொடர்ந்தான அதனால இவன நாடி நாடிழந தான். மனைவியோடு வனம புகுந்தான. பின பிரிந்து அகன் றான் அக்காலதில அங்கே கார்க் கோடகன என்னும் பாமபு ஒன்று காட்டுக தீயில அகப்படடுப பகைகதுக கிடந்தது. களன் அதனைக் கண்டான் இரக்க முறறு நெரிப்பினுட் புகுந் தான் அதனை வெளியேறறிக் காபபாறறினான். பின் அஃ தோர் ஏதுவால் இவனைத் தீண்டியது. தீண்டி வருதலினும அதற்கு பாதொரு தீங்கும் செய்யாமல் அரசன நின்றான். அதுபின் இவனுக்கு நன்மையாக முடிந்தது. இதன விரிவைச சரிதத்தில காண்க

ஒருவன் செய்யத தகுவதும, ஒழிககத தகுவதும, இத னால கூறப்பட்டன.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

அறம் உயிர்கட்குச் செலவு முதலிய எல்லா நலங்களையுந் தந்து சிறப்பையும் கொடுக்கும். அறமே ஒருவனுக்குச் சிறந்த ஆக்கம். அதனை மறந்தவர் கெடுவார். இன்ற மட்டும் புறத்

தை எனறும் எவ்தும செப்தல வேண்டும். மனத்தில் குற்றம் இல்லாத வனே உத்தம அறவான. பொறுமை கோபம ஆசை முதலிய இழி குணங்கள இலலாமல் ஒருவன அறத்தைச் செய்தல வேணடும. அதனை இளம பருவத்தே செய்யவேண்டும். அதன பயனை அனைவரும் கண்கூடாகக் காணலாம். ஒருவன் விடாமல அறஞ செயவானாயின அவன் பிறவி தானே நீங்கிவிடும். அற நெறியால வருவனவே புகழும இனபமும பொருந்தப் பயக்கும. பிறநெறியால வருவன பழியும துன்பமும இழிவுடன் கொடுக்கும. ஆகலால ஒருவன கொள்ளத்தக்கது, அறமே தள்ளத்தக்கது பழியே எனபனவாம.

(பாயிர முறறிற்று.)

அ

இல்லறவியல்.

5-வது அதிகாரம் இல்வாழ்க்கை.

அஃதாவது மனைவியோடு கூடி ஒருவன் இலனின் கண் இருந்து வாழும இயல்பு

41. ஏனைமு னெல்லார்க்கும இன்றுணையா நன்றுசெய்தான்
கோனும வல்லாளன் குமரேசா — ஞானமுடன்
இல்வாழ்வான என்பான இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாறறின் நின்ற துணை.

இ—ள்.

குமரேசா! வல்லாளன் என்னும அரசன் எல்லோருக்கும் இனிய துணையாய் நின்று என் உதவி செய்தான் எனின், இல்லறத்தில் இருந்து வாழ்பவன் இயல்பினையுடைய மூவர்க்கும நல்ல துணை எனக. 12

92 இருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நல் ஆறறின நின்ற துணை = நலல ஒழுக்க நெறியின் கண் நிற்கின்ற நிலையான துணை. ஆறு நெறி வழி எனபன ஒரு பொருளன பிரமசாரி, கிருகதன. வானபிரதன, சந்நியாசி என்னும நால வகை நிலை யினரும ஒருவரினையில வைதது எண்ணப்படுவார். அவருள கிருகதனுகிய இல வாழ்வானே வேறு பிறிதனமையால் ஏனையோரை மூவர் எனறார் இது தொகைக் குறிப்பு

இல வாழ்பவன சநநியாசி முதலிய மூவர்க்கும உணவும, உடையும, மருந்தும, இடமும, தந்து ஆதரிக்கவேண்டும என்பதாம். அவ்வுணவு முதலியவற்றால அவர்கள பசி குளிர் நோய் முதலியன நீங்கி தங்கடகுரிய தவவொழுக்கங்களை நன்குசெய்து உய்வார்கள்.

ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்துக்குச செல்லுகின்ற வழி நடையினர்க்கு இடையிலே யுண்டாகும தடைகளை நீக்கிக் குறித்த இடத்திலே யவரைக கொண்டு போய்ச சேர்க்கும் நல்ல வழித துணையாளர் போல பந்தமாகிய இந்த உலகத்திலிருந்து முத்தி உலகை நோக்கிச செல்லும அறநெறியாளர்க்குப் பசி முதலியவற்றால உள்வாகின்ற வருத்தங்களை நீக்கி அவரை அநநெறியில வழுவாமல செல்லும்படி செய்து நிற்றலால் இல் வாழ்வானை அவர்க்கு நல்ஆற்றில நின்ற துணை என்றார் இனி ஆற்றில் நின்ற நல துணை எனவும கொள்ளப்படும இறைவனே எல்லார்க்கும் துணை எனினும இம மூவர்க்கும வெளிப்படையாக இல வாழ்வானை துணையாம் என்றபடி.

துறர்தார் முதலிய சிறந்தார் எவர்க்கும இல வாழ்வானே நல்ல துணை. இவ்வுண்மை வல்லாளன பால காணப்படும்.

கதை

வல்லாளன என்பவன திருவண்ணாமலையில் இருந்த ஒரு சிறந்த அரசன. விழுமிய குணங்கள் பலவும நிறைந்தவன். நெறிவழுவாதவன், நற்குணம் நிறைந்த இரண்டு தேவியா

ரோடு கூடியிவன் இல் வாழ்ந்திருந்தான். எல்லாரிடமும் இரக்கமும் அன்பும் காட்டினான் துறவோர் முதலிய அறவோர் எவர்க்கும் அருந்துணையாய் நின்றான் அவர்கட்கு உணவும் உடையும் தினமும் உதவினான். இவன் செய்து வருகின்ற இல்லறத்தின் சிறப்பையும் இவனதுவள்ளற் குணத்தையும் இறைவன் எண்ணினார் மகிழ்ந்தார் அன்புடையிவன்பால் அருளுடன் வந்தார் சமகம் வேடந்தரித்தார் ஒரு சந்நியாசிபோல நின்றார். கண்டான் அரசன் காலில் விழுந்தான் தனது திருமனைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய் உபசரித்தான் இவர் விரும்பிய எதையும் வெறுப்பின்றி உதவினான். எல்லாருக்கும் நல்ல துணையாய் நின்று இவன் இல் வாழ்ந்தான் அதனால் தனிமுதல்வனாகிய பரமனே யிவனுக்கு இனிய புதல்வனாய் வந்து இன்பம் செய்தார். இஃது அருணாசல புராணத்தில் உள்ளது

இல்வாழ்வான் இயல்பு இதனால் கூறப்பட்டது.

---

42. உற்றதுணை யாய்முன் உதவினனேன் பாண்டவர்க்குக்
கொற்ற விராடன் குமரேசா—முற்றும்
துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை

குமரோசா! விராடன பாண்டவர்கது உற்ற துணையாய் என் உதவினை எனின் துறந்தவர்க்தும, துவ்வாதவர்க்கும, இறந்தவர்க்குமு இல வாழ்வான் துணை யாவான என்க

துறந்தார்—ஆதரித்து வந்தவரால கைவிடப்பட்டவர்.

துவவாதவர்—உளவு முதலியனதுய்க்கப் பெறுதவர். வறியர் என்றபடி.

இறந்தார்—உயிர் நீங்கினவர் செத்தவர் என்றபடி.

94 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதியற்றவர், பொருளற்றவர், உயிரற்றவர். ஆகிய இம் மூவருக்கும் இல் வாழ்வான் துணையாய் நின்று உதவவேண்டும் என்பதாம. துறந்தாரை வினவியடுத்தும், துவ்வாதவரை உளவுமுதலியன கொடுத்தும்; இறந்தாரை உரிய நீர் விடுத்தும், ஆதரிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

மேல் தன்னெடு இயைபுடைய மூவரைக் குறித்தார். இதில் அஃதில்லாத மற்றொரு மூவரையும் இணைத்து இவ்அறுவருக்கும் இல் வாழ்வான் துணையென வுணர்த்தினர். மேலவருவதில் ஐவரை உணர்த்துவர்.

பெரியோர் வறியோர் முதலிய எவர்க்கும் இல் வாழ்வான் துணையாவான் என்பதும் இதற்குச் சான்றாக விராடன் அனைவருக்கும் உபகரித்தான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

விராடன் என்பவன ஓர் அரசன். மச்சதேசத்திலுள்ள வன். விராடபுரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான் இக்காலத்தில் மேட்டுப்பாளையதகை அடுததுள்ள தாராபுரமே அக்காலத்தில் இப்புரம் இருந்த இடம் என்பர் இந்த அரசன எல்லார்க்கும் நல்ல துணைவனுய்ச் செல்வாக்கோடு இல வாழ்ந்திருந்தான். பாண்டவர் பன்னிருவருடம் வனவாசம் செய்து முடிதபின்னர் ஒருவருடம் இவன் வசம் வந்து உருவங்காந்து ஒதுங்கி இருந்தார். அவரை அன்புடன் இவன் ஆதரித்து வந்தான். உத்தான் என்று ஒருமகனும், உத்தரை யென்று ஒருமகளும் இவனுக்கு உண்டு. இவன் மனைவி பெயர் சுதேட்டிணை வருடமுடிவில் பாண்டவரென உண்மை தெரிந்த பின் இவன் பெருமகிழ்வடைந்தான். அதன் பின்னும் பாண்டவர்க்குப் படைத்துணையாய் நின்று வேண்டுவனபுரிந்தான். தன் மகளாயெ உத்தரையை அருச்சுனன் மகனுகிய அபிமன்னனுக்கு மணமுடித்துத் தந்தான்.

(இதன் விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்.)

அறந்தார், தவ்வாதவர் என மறைந்து வந்த பாண்டவர்க்கு இவன் சிறந்த துணையாய் நின்று உயர்ந்த உதவிகள் செய்தான்.

இல் வாழ்பவனே வறியார்க்கு உரிய துணை என்பது இதனல் கூறப்பட்டது

43. தேடுபுகழ்க் காளத்தி சென்றடைந்தார் தமமையெல்லாம்

கோடாதேன் காத்தார் குடிசேசா—பீடுடைய
தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல தானென்றங்
கைம்புலத்தார் ஓம்பல் தலை. (க)

இ—ள

குடிசேசா! காளத்தியப்ப முதலியார் விருந்து ஒக்கல் முதலிய எல்லாரையும் ஏன் ஆதரித்து வந்தார் எனின், தென்புலத்தாரையும் தேவரையும் விருந்தினரையும் சுற்றத்தாரையும், தன்னையும் பேணிவருவதே இல்வாழ்வானுக்குச் சிறப்பாம் என்க.

ஒக்கல=சுற்றம். புலம்=இடம்

ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல்—ஐந்து இடத்தும் செய்யத்தக்க அறவினையை வழுவாமல செய்தல ஐம்புலத்தார் என்று பாடங் கொண்டால் ஐந்து இடத்தாரையும் என்று கொள்க.

பிரமச்சாரி வானப்பிரத்தன் சந்நியாசி துறந்தார் தவ்வாதார் இறந்தார் தென்புலத்தார் தேவர் விருந்தினர் சுற்றத்தார் என்னும் பதின்மரையும் ஆதரிக்க வேண்டுவது இல்வாழ்வானுக்குக் கடைமை இவ்வியலபு காளத்தியப்ப முதலியார் பால் காணப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலியார் தொண்டை மண்டலத்திலே திண்டிவனம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தார். இல்லறத்திலிருந்து எல்லாரையும்

ஆதரித்து வந்தார் தயையும் வள்ளற குணமும வாய்ந்தவர் வறுமைப் பிணிக் கோர் மருந்து போலபவர் நாளும் பல இடங்களில் இருந்தும இவரை நாடிவருவார் பலர். அவரனைவருக்கும் வேண்டுவனதந்து அன்போடு அனுப்புவார். தமபால் வந்தவரது முகம மலர இவரது அகம் மகிழும் பிறர்க்கு இதம் புரிகலையே யிவர் பேரினபமாகக் கொண்டார் ஒக்கலையும விருந்தையும் இவர் பக்கம வைதது உண்டார் தம்மையும் காத்துத் தமரையும போற்றிய இவரது இல்லறமாண்பை பெல்லோரும் போற்றினார் தொண்டை மண்டல சதகமுதலிய பல நூலகளிலும் இவர் சரிதம் காணபபடும்

இல்லறததான், தென் புலததார் முதலிய ஐவரையும் பேண வேணடுமென்பது இதனால கூறபபட்டது.

44 வள்ளற சடையன் வழியெனறுங குன்றாச்சீர்
கொள்ளநின்ற தென்னே குமரேசா—தள்ளும
பழியஞ்சிப் பாததூண் உடைததாயின வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல எஞ்ஞானறும இல. (ச)

இ—வ

குமரேசா! சடையவள்ளலது வழி யெனறுங குன்றாமல நின்றது என்னே எனின், பழியஞ்சிப் பொருள் ஈட்டி மேற குறிதத பதின் மருக்கும பகுதது ஈநது ஒருவன உண்பானாயின

அவன் வழி என்றும் நின்று நிலவும் என்க

எஞ்சல்=தேய்ந்து அழிதல் வழி—மரபு. தொடர்பாக வருகலின் இஃது இப்பெயர் பெற்றது.

பழிக்கு அஞ்சுதலும் பகுத்து உண்டலும் ஒருவனுக்கு அமையுமாயின் அவன சந்ததி என்றுங் குன்றாமல் நிலைத்து நிலவும் என்பதாம். ஒருவன் வழியழியாமைக்கு வழியிதிலுணர்த்தினார்.

5ம் அதிகாரம் இல்வாழ்க்கை. 97

ஒருவன நலவழியிற பொருளீட்டி யதனைப் பிறர்க்குப் பகுத்துதவி வருவானாயின் அவன வழியும் வாழ்க்கையும் நெடிது வாழும். இவ்வுண்மை சடையப்பர் வழியில் காணப்படும்.

கதை

சடையப்ப பிள்ளை யெனபவர் சோழநாட்டிலுள்ள திருவெண்ணெய் நலலூரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந்தார். இவரது காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைப் ஆயிரத்துநூறு வருடங்கட்கு முன்னராம் பெருந்தன்மையும் வள்ளற் குணமும் ஒருங்கே நிறைந்தவர் பழுதில்லாத உழவு தொழிலால் பொருளீட்டி அதனைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து வந்தார். கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பரை அன்புடன் ஆதரித்தார். "அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான சடையப்பன்"

என்ற இதனானே இவரது விருந்தோம்பும் திறம் காணப்படுகின்றது இவர் இல வாழ்க்கை நலம் நலலோர் பல்லோராலும் நன்கு புகழப் பட்டுள்ளது

அரியணை அனுன தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன் வெண் குடைகவிக்க மற்றிருவரும் கவரி வீச
விரைசெரி குழலியோங்க 'வெண்ணெயூர்ச சடையன்றங்கள்
மரபுளோர்" கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனேபுனைந்தானமௌலி.
(முடி சூட்டுப் படலம்)

இதனால் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னரே அவதரித்த இராமர் காலந் தொட்டே வெண்ணெயூர்ச சடையன வழி யார் சிறந்து விளங்கி வந்துள்ளார் என்பது புலனாம்.
ஒருவன் இல்வாழ்க்கையை நடத்தும் வகை இதனால் கூறப்பட்டது.

[illegible] குமரேச வெண்பா.

45. மண்டுபுகழ் மாறனார் மாறாத அன்பறனேன
கொண்டிருந்தார் இலவிற குமரேசா — தண்டாத
அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது. (௫)

இ—ள.

குமரேசா! இனியான குடிமாற நாயனார் அனபும அற னும உடையராய் என இலவாழ்ந்தார் எனின, அன்பும் அறனும் உடைய இலவாழ்கைகையே பண்பும பயனும பெறும் என்க

அனபோடு அறம் புரியும் இல்வாழ்பவனே பண்போடு பயன் பெறுவான் என்பது கருதது

இல்வாழ்வான் தனது மனைவி மக்களிடதில் மிக்க அனபு செய்தும் பிறரிடத்துப் பகுதனுண்டல முதலிய அறஞ் செய்தும் வாழவேண்டுமெனபதும் இதறகுச் சானறாக மாறனார் அன்பும் அறமும் உடையராய் இலவாழ்ந்தார் எனபதும இதில உணரப் படும்.

கதை

மாறனார் என்பவர் அறுபதது மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். பாண்டி நாட்டிலே இனியான்குடி என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே இவர் பிறந்தார். அதனால இவர் இனி யான்குடி மாறநாயனார் எனப் பெற்றார். உததம குணங்கள் நிறைந்த தம் பத்தினியோடு கூடி இல்வாழ்ந்திருந்தார். நிறைந்த செல்வமும் விரிந்த நிலங்களும் உடையவர். அடியார் முதலிய அனைவர்க்கும் நாளும் நல்லுணவு அளிததார். மிகவும அன் புடையவர் இல்லறத்தை யினபுற நடத்தினார் இங்ஙனம் வரு கின்ற நாளில் இவரது செல்வம் குறைந்தது. வறுமைநிறைந்தது. ஆயினும் அன்பும் அறனும் உடையராய் இவர் இல்லறத்தை இன்

புறச் செய்தார்.

இறைவன் இவரைச் சோதிக்கும்பொருட்டு விடாமழை பெய்யும் நடுநிசியொன்றில் சந்நியாசிபோல் வேடந்தரித்து இவரது இல்லை நோக்கி மெல்லவந்தார். வந்த முதியவரை யிவர் வணங்கினர். வாழ்த்தினர். உள்ளே எழுந்தருளச செய்தார். இதனை மனைவியிடங் கூறினர். வருந்தினர் என்செய்வார் பாவம்! இரண்டுநாட்பட்டினி. அந்நடுநிசியில மழையில் நனைந்து வெளியே போனர் வயலில மிதந்த நெல்லிதைகளை வாரிக் கொணர்ந்தார். மனைவிபால தந்தார் இருவருமுயன்றார். இன்னுணவாக்கினர். மாறு அன்போடு இவர் செய்யும் இல்வாழ்க்கைநலத்தை யீன்கண்டார். அருள்செய்தகன்றார். மாறாயனர் பயனும் பண்பும் பெற்றுப் பேரின்பமுற்றார். இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.

அன்பும் அறமும உடையவனே இல்வாழ்வான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

46. தேடித் துறவறத்திற் செல்லார் குசேலரிலலேன்
கூடி யிருந்தார் குமசேசா—நாடி
அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றிற புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன். (சு)

குமரேசா! குசேலர் துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு செல்லாமல், என் இல்வாழ்க்கையில் இருந்தார் எனின், ஒருவன இல்வாழ்க்கையை அறஞெறியே செலுத்துவானுயின் புறஞெறி பிற்போய் அவன் பெறும்பயன் யாது என்க.

அருமை கருதி ஆற்றின் என்றார்.

புறத்த ஆறு=இல்லறத்துக்குப் புறமாகிய நெறி. அஃதாவது துறவறம். ஒருவன் நெறிவழுவாமல் இல்லறத்தைச் செய்வானுயில் அவன் துறவறத்திறஞென்று பெறும்பயன் ஒன்றும் இல்லையென்பதாம்.

13

100 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

துறந்து தவஞ்செய்து பெறத்தக்க எல்லாப பேறுகளையும முறைதவறாத இல்லறத்தான் உறுதியாகப் பெறுவான என்பது கருத்து.

இல்லறத்தை ஒருவன் வழுவாமற் செய்யவேண்டும் எனபதும், அங்ஙனம் செய்வானுயின அவன் துறவியினும் பெரியவன என்பதும், அவனுக்கு எல்லா நலங்களும ஒருங்கே உளவாம் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை குசேலர்பால உணரப்படும்.

கதை

இற்றைக்கு ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அவந்தி

நகரத்திலே அந்தணர் வருணத்திலே குசேலர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் கண்ணனுடைய பளிததோழர் நல்ல எண் ணமுள்ளவர். பற்றறறவர். துறவுக்குரிய குணங்கள் எல்லாம் இவருக்குப் பிறவியிலேயே யமைந்திருந்தன. ஆயினும் துறந்து போகவில்லை. இல்வாழ்க்கையே நல்லதென்றெண்ணினர். சுசீலை யென்னும் மனைவியை மணந்தார். இல்லில்இருந்தார். நல்லறஞ் செய்தார். துறந்தவர் எவரினும் இவர் சிறந்து விளங்கினர். எல்லா நன்மையும் இவர் இல்லிலிருந்தெய்தினர். இதன விரிவு குசேலோபாக்கியானத்தில் காணப்படும்.

துறவறநிலையினும் இல்லற நிலையே இனிதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

47. முற்றத் துறந்தார்க்கே முன்னின்றான் இன்னின்ற
கோற்றச் சனகன் குமரேசா—உற்ற
இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை. (எ)

)—ள

குமரேசா! சனகன் இல்வாழ்க்கைக் கண் நின்றிருந்தும் முற்றத்துறந்த முனிவரினும் என் மேன்மையுற்றான் எனின்,

இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல் வாருள் எலலாம தலை எனக.

தலை = சிறப்பு இயல்பு = இல்வாழ்க்கைக் குரிய இயல்பு. முயலவாருள எலலாம தலை = முத்தியை அடைய முயல்கின்றவர் எல்லாருள்ளும் சிறந்தவன்.

உடலிலுள்ள உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் தலை உயர்ந்து நிலைறு சிறந்து விளங்குகும. அதுபோல் உலகிலுள்ள நிலையினர் எல்லாருள்ளும் இயல்புடைய இலலறத்தானே உயர்வுடையான் என்பதாம்.

மேல், துறந்துபோய் ஒருவன் பெறத்தக்க பெரும்பயனை இல்லின்கண் இருந்தே பெறலாம என்றார். இதில், அங்ஙனம் இருந்து பெறுபவனே சிறநதவன் என்றார். ஒரு பொருளைச் சென்று பெறுபவனிலும் நின்றுபெறுபவனே என்றும் உயர்ந்தவன் என்க. அவ்வீட்டை இவ்வீட்டிலிருந்தே அடையலாம் என்பது குறிப்பு.

இலவாழ்க்கையில் இருந்து ஒருவன் எல்லார்க்கும் நல்ல உபகாரியாய் வாழவேண்டுமெ என்பதும், அங்ஙனம் வாழ்பவனே துறந்தவர் எவரினும் சிறநதவன் என்பதும, இதற்குச் சான்றாக சனகன இல்வாழ்ந்து சிறந்தான என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

கதை.

மகத தேசத்துக்குத் தென் மிழக்கில் உள்ள மிதிலையென்னும் நகரில் இருந்து தெறிவழுவாமல சனகர் இல்வாழ்க்கையை

யினது நடத்தினர். சிறந்த துறவிகள் எல்லாம் இவரது பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார். இவரது அறிவாலும் ஒழுக்கத்தாலும் தெளிந்து திருந்தின துறவிகள் பலர். நல்ல உபகாரியாய் இல்லிலிருந்தே எல்லா நலங்களையும் இவர் எய்தினர். துறந்து பொறிகளையடக்கி வருந்தியடையும் பேற்றை யிவர் இல்

வாழ்க்கையிலிருந்து இன்பமெல்லாந் தய்த்து இயல்புடன் எய்தினர். அருந்தவராகிய சுகர் முதலிய பெரியார் எவரினும் சிறந்தவராய் இவர் விளங்கினர். இவரது இல்வாழ்க்கையின் இயல்பும் உயர்வும் பாகவத முதலிய பலவினும் புலனும்.

தெரிவழுவாமல் இலவாழ்பவனே துறந்தவர் எவரினும் சிறந்தவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

48. கொற்றத தவஞ்செய்யும கோசிகசேன் வேள்விமுற்றக்
கொற்றவனில வந்தார் குமரேசா—மற்றவரை
ஆற்றின் ஒழுக்கி அறனிழுக்கா இல்வாழ்க்கை
சேற்பாரின் சோனமை யுடைத்து. (அ)

குமபேசா! அரியதவததைச் செய்யும் விசுவாமித்திரர் வேள்வியை முடிப்பதறகாக தசரதன் இலலை நோக்கி ஏன் வந்தார் எனின், பிறரையும் நெறியே ஒழுகசசெய்து தானும் வழுவாமல் ஒழுகும் இலவாழ்க்கை நிலையானது நோற்பார் நிலையினும் நோன்மையுடைத்து எனக.

நோறபார்=தவஞசெய்வார். இங்கு இஃது அவரது நிலையையுணர்த்திற்று. நோன்மை=பொறுமை. ஒழுக்குதலுடைமையும் இழுக்குதல இன்மையும ஒருவன் இல்வாழ்க்கையில் ஒருங்கே அமைநதிருத்தல் வேண்டும எனபதாம.

இல்வாழ்பவன் பிறரையும் வழுவாமல் ஒழுக்கிததானும் வழுவாமல் ஒழுகவேண்டும் என்பது கருத்து.

துறவிகள் தமககுறற பசி, நோய் முதலியவற்றை மாத்திரம் நீக்கும் பொறுப்பினையுடையவர். இல்வாழ்பவரோ, தமக்குறுவனவும் பிறர்க்கு உறுவனவுமாகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்

கும் பொறுப்பினையுடையவர். ஆதலால் துறவற நிலையினும் இல்லற நிலையிலே தான் பொறுப்பும வருத்தமும் பொருந்தியுள்ளன என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசுவாமித்திரர்பாலும் தசரதர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை

துறந்தவரிற் சிறந்தவராகிய விசுவாமித்திரர் சித்தாச்சிரமம் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு பெருவேள்வி செய்தார். இவ்வேள்விக்குத்தாடகை முதலியோர் பல இடையூறுகள் செய்தனர் அதனால் அது நன்கு முடியவில்லை. முடியாமையை நினைந்து முனிவர் வருந்தினர். பலமுறை முயன்றார். முயன்றும் அது ஒருமுறையில்லை வனவாழ்க்கை செய்யும் இவர் தமது வேள்வியை முடிக்கும்பொருட்டு இல்வாழ்க்கை செய்யும் தசரதனை நோக்கி வந்தார். வந்த முனிவரை மன்னன் தொழுதான். புகழ்ந்தான். மகிழ்ந்தான். முனிவரும், உற்றதை முற்றும் உளர உரைத்தார். அதன்பின் அரசன் தமது அருமைத் திரு மகனாகிய இராமனை முனிவருடன் அனுப்பி அவரது தவத்தை யினிது முடிப்பித்தான். முடிவை நினைந்து முனிவர் பெருமிழ் வடைந்தார். துறவற நிலையிலிருந்த முனிவருக்கு உற்ற இடை யூற்றை நீக்கி, அவரை ஆற்றின் ஒழுக்கி அரசன், இல் அறம் புரிந்தமையை உலகம்போற்றிப புகழ்ந்தது.

இஃது இராமாயணத்திலுள்ளது.

துறவற நிலையிலும் இல்லற நிலையே அருமையும் பெருமை யும் உடைத்து என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

49. இச்சையற்ற தனமகனே யில்வாழ்வில் நில்லென்றேன்
குச்சனுர் சொன்னுர் குமரேசா—மெச்சும்
அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை யஃதும

இ—ள்.

குமரேசா! இச்சையில்லாத கனது மகனை இல்வாழ்க்கையிலேயே நில் என்று ஏன குச்சகனார் சொன்னார் எனின், அறன எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அஃதும் பிறனபழிப்பது இல்லாயின் நன்று எனக

அஃது என்றது துறவறததை.

இலலறம் துறவறம என ஒரு வகையிலவைதது எண்ணப்படும் இருவகை அறங்களுள் இலலறத்தைப் பிரிதது முறகூறினமையால் ஏனைததுறவறத்தை "அஃதும" என்று சுட்டினார். இனி, அஃது என்னும் சுட்டுபபெயரை இல்வாழ்க்கைக்கே ஏற்றி அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; ஆயினும் பிறரால பழிக்கப்படாதபடி அது நடத்தப்படுமாயின மிகவும நன்று; என்று பொருள் கூறவும்படும்.

பொறிகளையடக்கி நலவழியில் வழுவாமல் நிற்கும் துறவிதான பொறியின்பங்களைப் பொருந்தத்துய்க்கும் இலவாழ்வானோடு சமமாக மதிக்கப்படுவான எனபதும; இலவாழபவன பிறனில் விழைதல், புறங்கூறல், முதலிய இழி குணங்களை, யறவே யகற்றி ஒழுகவேண்டும என்பதும, மேற்குறித்த இருவகைப் பொருட்கு முறையே உரிமையாம்.

துறவற நிலையினும் இல்லற நிலையே ஒருவனுக்கு நல்லது எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை குச்சகன் பால உணரப்படும்.

கதை.

இப்பாதகண்டத்தின் வடகோடியில் கடகம் என்று பெயரிய நகரம் ஒன்று இருந்தது. அதில் குசகன் என்னும் பெயரினை யுடைய ஒரு வேதியர் இருந்தார். இவர் அருந்தவஞ்செய்து ஒரு புதலவனைப்பெற்றார். அவனுக்குக்கௌச்சிகன் எனப்பெய ரிட்டார். போற்றி வளர்த்தார். பருவமுறறபின இவர் அவ னுக்குத் திருமணஞ்செய்யக் கருதினர். தந்தை கருத்தை மைந் தன் உணர்ந்தான். மணத்தை வெறுத்தான். வனத்திற்புகுந்தான்.

இனதனை மறந்தான். மனத்தை யொடுக்கினன். பல வருடங் களாக அருந்தவம புரிந்தான் கொடுமிருகங்கள் தனது உடலில் வந்து கடவினும் உணராமல ஒரு மனப்பட்டுப் பாமனைப்பற்றி னன். அதனல் பிருக கண்டேயள் என்னும பெயரினைப்பெற்றன். இப்பெருந்தகையின் அருந்தவத்தை வியந்து இறைவன் அருள் புரிந்தார் அருள்பெற்ற புதலவனை தெருளுற்ற தந்தையை வந்து கண்டான். தவததிலுற்றதைத் தந்தைக்கு உரைத்தான். தந்தையு மகிழ்ந்தார். தனயனை நோக்கினர். இனியேனும் இல் லறத்திலிருந்து நல்லறம் செய்யென்றார். மகன் மனம் இசைய வில்லை துறவறமே நல்லதென்றான். துணிந்துசெல்லகின்றான். தந்தை தடுத்தார். இல்வாழ்க்கையே சிறந்த அறம் என்று மக

னுக்கு இனிது எடுத்துரைத்தார். மகனும் இசைந்தான். அதனபின் விருத்தையென்னும் ஓர் உததமியை மணந்தான். இல்வாழ்க்கை புரிந்தான். மிருகண்டு என்னும் புதல்வனைப்பயந் தான். இல்லறபபயனை இனிடனை அடைந்தான். இம்மிருகண் டுவே நமது மார்க்கண்டர் தந்தை இதன விரிவு கந்தபுராணத் தில் மார்க்கண்டேயப் படலத்தில காணப்படும்.

இல்வாழ்க்கையே சிறந்த நல்வாழ்க்கை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

[மென்று

50 மண்டலத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் வள்ளுவரோன் தெய்வ
கொண்டாடப் பட்டார் குமரேசா—உண்டாகும்
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (ஐ)

இ—ள்.

குமரேசா! வள்ளுவனர் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் அவரை என் எல்லாரும் தெய்வம் என்று கொண்டாடினர் எனின், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன், வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் எனத.

106 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மண்டலம்=மண்தலம். நிலவுலகம் என்றபடி. இதன்

எதிர்மொழி வின்டலம். வாழ்வு ஆங்கு வாழ்பவன்=வாழவே ண்டிய இலக்கின்படிவாழ்பவன். இல்லறத்திற்குரிய இயல்பில் வழுவாமல் வாழ்பவன் மனிதனுயினும் அவன் தேவனுக மதிக் கப்படுவான் என்பதாம்.

வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் பின்தேவனுதல் திண்ணமாதலால் வையத்தானே யெனினும் அவனை வானதனால் என்று மதிதத தனிக்கவேண்டுமெ என்பது கருதது.

ஒழுக்கம் நிறைந்த இல்வாழ்பவன் விழுப்பம் நிறைந்தெய் வமாக விரும்பி மதிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை நமது திருவள்ளுவர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் பிரமாவின் அமிசமாக இவ்வுலகத்தில் ஓர் அவதாரம் நிகழ்ந்தது. இந்த அவதார மூர்த்திகருக் தான் திருவள்ளுவர் என்று பெயர். இவரே திருக்குறள் என்னும் தெள்ளமுதத்தை உலகுய்யத்தந்த வள்ளல்.

இவரது தாயின் பெயர் ஆதி. தந்தையின் பெயர் பக வன். ஆதியையும் பகவனையும் நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாக் கொண்டு தோன்றிய இவரது தோற்றத்தால் இவ்வுலகில் பல நலங்கள் தோன்றின.

அன்னையும் பிதாவும்முன்னறி தெய்வமென்று ஔவையார் அருளிய செவ்விய மொழியின்படி நமது நாயனார் தமது தாயையும் தந்தையையுமே தெய்வமாக மதித்துத் துதித்தனரோ என்று கருதும்படி கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்பாவில் "ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு" என்று அமைந்துள்ளது. இவரது மதி நலமும் மனநலமும் மக்கட்குப் பெருநலங்களை யுதவிவருகின்றன.

5ம் அதிகாரம் இல்வாழ்க்கை. 107

இவர் வாசுகி என்னும் மனைவியோடு கூடி இல்லற நிலையில் இன்புற்றிருந்தார். இல்லற ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் இப்பெருந் தகைபால் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. இவரது இல்வாழ்க்கை நலத்தை யெல்லாரும் புகழ்ந்தார். வானவரும் இவரது ஞான நிலைமையை நனகு மதிதகார் துதித்தார். இவரது அறநலத்தையும் அறிவின் பலத்தையும் அறிந்து அனைவரும் இவரைத் தெய்வமென்று போற்றினார். முற்றத்துறந்த முனிவர் பலரும் இவரது இல்லை நோக்கிவந்து இவர் சொல்லுகின்ற நீதி நெறிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சென்றார்

தேவர், திருவள்ளுவர், தெய்வப்புலவர், செந்நாப்போதார் நாயனார், நான்முகனார், மாதானுபங்கி, பொய்யிலபுலவர், பெருநாவலர், முதற்பாவலர், என்பன இவருக்குத் திருநாமங்களாம். இப்பெயர்களானே இவரது பெருந்தன்மையும் திருந்திய பண்பும் நன்குபுலனாம். இவர் தமது வாழ்க்கைத் துணையாகிய வாசுகியென்னும் அம்மையோடு கூடி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையுந்தெய்வத்துள் தெய்வமாச்சிறந்து விளங்கினார். அதன் பின்

நமது அமமை முன்னும ஐயன் பின்னுமா இவ்வையக்கதைத் துறந்தார். இவரது திருமேனியைத் தீண்டிய பறவை முதலிய சிறிய பிராணிகளும் மெய்யுணர்வு பெற்றுத் தெய்வ வுருவை அடைந்தன.

அடிசிற் கினியாளை அன்புடையாளை
படிசொற கடவாக பாவாய் — ஆடிவருடிப்
பின்தூங்கி முன்னெழுந்த பேதையே போதியோ
என்தூங்கும் என்கண் இரா

இஃது அம்மை பிரிந்த காலத்தில் நமது ஐயன் அழுதிரங்கி அருளியது. இதனால் அமமையின் விழுமிய குணங்களெல்லாம் முழுதும் உணரப்படும்

சென்னையை அடுத்துள்ள மயிலாப்பூரில் இப்பெருமானது திருவுருவத்தையுடைய ஆலயம் ஒன்று இன்றும் உள்ளது.
14

108 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அஃது என்றும் எல்லாராலும் நன்று வழிபாடு செய்யப்பெற்று வருகின்றது. இதன் விரிவைப் புலவர் புராணத்தில் உணர்க.

நெறிவழுவாமல் இல்வாழ்பவன் உறும்பயன் இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

—:‡:—

கல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலசில
இல்லறந் துறவறப எனச்சிறந்தனவே
அந்நில இரண்டினுள் முன்னது கிளப்பில்
கற்றறற் றுறைபோய்க் கடிமணைக்கிழவன்
கற்குணம் நிறைநத கற்புடை மனைவியோடு
அன்பும் அருளுந் தாங்கி இன்சொலின்
விருந்து புறந்தந்து அருந்தவப் பேணி
ஐவகை வேள்வியும் ஆற்றி இவ்வண்ண
நல்லறம் நிரப்பிப் பல்புகழ் நிறீஇப்
பிறன்மனை நயவான் தன்மனை வாழ்க்கைக்கு
வரைபா ளாளின மகபபேறு குறிததுப
பெருநலந் தய்க்கும பெற்றித தனறே.

(சிதம்பர மும்மணிக்கோவை)

மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கில்லை மழையுந்
தவமிலார் இல்வழி இல்லை—தவமும்
அரசியல் இலவழி இல்லை அரசனும்
இல்வாழ்வான் இல்வழி இல்.

(நான்மணிக்கடிகை.)

தாய நல்லிதந் தாங்கித் தலைநின்மின்
வரும் நாடும் உவத்தல் ஒருதலை
சீரெனறி பிறன்மித தின்னவர்
சிரின் எத்திச் சிறப்பெதிர் கொள்பவே.

(வளையாபதி)

பிச்சையும் ஐயமும இட்டுப் பிறன்தாரம்
நிச்சலும நோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலும்
கொல்லாமை காததுக கொடுததுண்டு வாழ்வதே
இல்வாழ்க்கை என்னும் இயல்பு (அறநெறிச்சாரம)

இவ அதிகாரததின் தொகைப்பொருள.

எலலார்க்கும இலவாழ்பவனே துணை. பெரியோர் வறியோர் முதலிய அனைவரையும அவன் அனபுடன் ஆதரிக்கவேண்டும். பிதிரர்களைக்கருதல், தெய்வநதொழுதல், விருந்தினரை உபசரிததல், சுற்றம பேணல, ஆகிய இவற்றைக் குற்றமறச் செய்தல வேண்டும். பழிக்கு நாணிப் பகுத்து உண்டு அன்புடையனாய் அறம்புரிதல் வேண்டும். இல்லைத்துறந்து போதலினும் அதில இருநது வாழ்தலே நன்று. மேறகுறிதத நெறிகளில் வழுவாமல வாழ்பவன் துறவிகளினும பெரியவனாவன். துறவறநிலையினும இல்லற நிலையே வலிமையுள்ளது. இல்லறமே நல்லது. அதிலிருநது நெறியோடு வாழ்பவன தெய்வ நிலையை எய்துவான, என்பனவாம.

நிவது இலவாழ்ககை முறறிறறு.

6ம் அதிகாரம்-வாழ்க்கைத் துவணநலம்.

அஃதாவது ஒருவனது இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியினது நன்மை மேல் இலவாழ்ககையின் தன்மையை உணர்த்தினார். இதில் அதற்குத துணையாகிய இல்லாளுடைய நன்மையை உணர்த்துகின்றார்.

அதிகார அமைவும் இதனானே புலனாம்.

---

110 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

51. கொண்டான சிறுவரவும் கொண்டேன சுசீலையனபு
கொண்டா தரிததாள குமரேசா—கண்ட
மனைததக்க மாண்புடைய ளாகிததற் கொண்டான
வளததக்காள் வாழ்ககைத துணை. (க)

இ—ள.

குமரேசா! சுசீலை தனனைக்கொண்டவனது சிறியவருவாயைக்கொணடே ஏன அனபு தனறாமல ஆதரிததாள எனின, மனைக்குததகக மாண்பும தனனைககொணடவனது வளததுக குததகக வாழ்ககையும உடையவளே வாழ்ககைககுத துணையாவள் எனக. சு=நனமை. சீலம=ஒழுக்கம சு சீலம் உடையவள சுசீலை.

தற்கொண்டான -தனனை மனைவியாககொணடவன. கண

வன் என்றபடி. துணை என்றது ஆகுபெயராய இங்கு மனைவியை உணர்ததிற்று இல்லின் கண் இருந்து ஒருவன செய்யும் அறத்திற்கு உடனிருந்து அவனுக்கு உதவி புரிபவளாதலால மனைவியைத துணைவியென்றார்.

பெரியாரைப்போற்றல், வறியாரைக்காத்தல், விருந்தினரை உபசரித்தல், சுற்றத்தாரை ஆதரித்தல், இனியவுணவுகளை உள்வாக்கித தனது கணவனைப்பேணல் முதலிய விழுமிய குணங்களும், வருவாயின அளவறிந்து செலவு செய்துவாழுந்திறமும், உடையவளே இல்லாள் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை சுசீலைபால உணரப்படும்.

கதை

சுசீலை என்பவள் குசேலருடைய மனைவி. உத்தம குணங்கள முற்றும் வாய்ந்தவள. இருபத்தேழு மக்களைப்பெற்றாள். தனது கொழுந்தனாகிய குசேலர், பொருள் தேடும் வழியிற புகாமல் அருளையே நாடினார். அதனால் வறுமை அதிகரித்தது. குசேலர்,

வெளியே சென்று காட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கின்ற புலலியதானியங்களைப்பொறுக்கித தொகுத்துக்கொணர்ந்தார். அதனைச்சுசீலை அன்புடன பெற்றுப்பக்குவஞ்செய்து கஞ்சியாக்கிக கணவனையும்

மக்களையும ஊட்டி அதிதிகளையும் உபசரிததாள். கொண்டா னது சிறியவரவிலும் கோணாமல பெருமகிழ் வுடனே இல்வாழ்க கையை நடததினாள மனைததகக மாண்பும் வளத்தக்க வாழ்க் கையும இவளபால நனகு அமைநதிருநதன நல்ல சீலம உள்ள வள ஆதலால இநத அம்மையைச சுசீலை எனறு அழைத்தார்.

மாசிலாக குலதது வநதாள வருவிருநது உவபப வூட்டும
நேசமிக் குடையாள கொண்கன நினைபபறிந தொழுகும் நீராள
தேசுறு வாய்மை யுள்ளாள சினநதிடல எனறும இலலாள்
பேசுதிண் கறபு வாய்ததாள பெறறதே கொண்டுவப்பாள்.

மணமகன் உடம்புபோறற வலலவள மனைவியேயென்று
உணர்வினார் மொழியுமாறறம உவள்செயல நோககிபபோலும்
தணவறும அனபுஞ் சாநதத தனமையும நன்மையான
குணமுமோர் உருவஙகொண்டோர் குடிபபிறந தனைய நீராள்.

(குசேலோ பாககியாநம)

இது பாகவதததில உளளது.

ஒருவன மனைவிககு அமைநதிருகக வேணடிய நலஙகள் இவையென இதில உணாததபபடடன.

52. கொற்றமுற்ற பதரகிரி கோன்வாழ்ககை இலலாளால
குறறமுறற தெனனே குமரேசா—உறற
மனைமாட்சி இலலாள்கண் இல்லாயின வாழ்ககை

இ—ள்.

குமரேசா! பத்திரகிரியினது அரச வாழ்க்கையும் இல்லாளால் ஏன் குறறமுற்றதெனின், ஒருவன் இல்லாள்கண் மனைக்கு
112 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உரியமாட்சிமை இல்லையாயின அவன் வாழ்க்கை எவ்வளவு மாட்சிமை உடையதாயினும அதனால பயன இலலை எனக.

மனைமாட்சி=இலலறததிறகு உரியமாண்பு. அஃதாவது கற்பால தன்னைககாததலும், கணவனைப்பேணலும, விருந்தினர் முதலியோரை மெய்யன்போடு உபசரிததலும முதலாயின.

ஒருவன இல்வாழ்ககையானது செலவததால எவ்வளவு பெருமையை உடையதாயிருபபினும அவனது மனைவியினிடதது நற்குணங்களும நறசெயலகளும இலலையாயின் அவ்வாழ்க்கை பயன்படாகென்பதாம். இவ்வுண்மை பத்திரகிரிபால் காணப படும.

கதை

பத்திரகிரி என்பவர் விககிரமாதித்தனபட்டி எனனும் மெய்யறிவாளரோடு உடன் பிறந்தவன். உச்சனி என்னும் நகரில இருந்து அரசுபுரிநதான. வடமொழியிற சிறந்த விததுவான். நீதிசதக முதலிய உயர்ந்த நூலகளை அதில் இயற்றியுள்ளான் எல்லாவளஙகளும இவன இலலில அமைநதிருநதன. மனைவி

யோடுகூடி வாழ்க்கையை நடத்தி வருங்காலத்தில முனிவரொரு வர் இவன இலலை நோக்கி வந்தார். நலலமாங்கனி யொன்றை இவனிடம் தந்தார். அதனை அரசன வாங்கினான். தான் உண்ணவில்லை தனது மனைவிக்கே தந்தான். அவள் அதைத் தனது கள்ளநாயகனுக்கு மெள்ள அனுப்பினாள். அவன் அதைப்பெற்றுத்தான நேசம் வைத்துள்ள ஒரு தாசிக்குத்தந் தான். அவளும் அதனைத்தான காதலித்துள்ள ஓர் இடைய னுக்குக் கொடுத்தாள். அவனும் அதனை உண்ணவிலலை. தான் காதலகொண்டுள்ள ஒரு புலைமகளுக்கு அவவிலையில் கனியை விரும்பிக்கொடுத்தான். அப்புலைமகளும அக்கனியின் பெருமை யை அறியாமல் தன் தலையில் வைத்துள்ள சாணம நிறைதத கூடைமேல் வைத்துத் தனது குடிசையை நோக்கிச் சென்றாள். அவ்வமையம் அரசன் மேன்மாடத்தின நிலாமுற்றத்தின் மேல் உலாவிக்கொண்டு நினறான். அபபுலைமகள் செலவை இத்தலை

மகன் கண்டான். கூடைமேல் உளளது தனது மனைவிக்குத் தந்த இனியமாங்கனியென்று தெளிந்தான். அவளைக்கொண் டுமபடி செய்தான். அவளும் வந்தாள. மன்னனை வணங்கி நின் றாள். அரசன் இக்கனி உனக்கேதென்றான. அவள உள்ள தைசசொன்னாள் அதன்பின் அடுத்தடுத்து அரசன் அதன இயலபை வினவி ஆய்ந்தான முடிவில உற்றதை முற்றும உணர்ந்தான. இலலாள இழிவை நினைந்தான். மிகவும் வருந்தி னான. இல்வாழ்க்கையை வெறுததான அரசபோகங்கள் அனைத்தையும் விடுததான். வனம்புகுந்தான் தவமபுரிந்தான். இதன் விரிவை நீதிசதகத்தில தெளிக

ஒருவன் மனைவியினிடத்து மாண்பு இலலையானால அவன் வாழ்க்கை இழிவுறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

53 ஒன்றுமில்லா சாதிபவான் உற்றானேன் இலலாளால்
குன்றுமல எலலாம் குமரேசா—என்றேனும்
இலலிதன் இலலவள் மாண்பானால உள்ளிதன்
இல்லவள் மாணாக கடை. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒன்றும் இலலாத சத்தியவான் இல்லாளால் எல்லா நலங்களையும் எய்பெற்றான் எனின, இல்லவள மாண்பு உடையவளானால் அவனுக்கு எல்லா நலங்களும் உளவாம் என்க.

இல்லவள் மாணாக்கடை=மனைவி மாண்பு இலளாயின். என், என்னும் வினா இரண்டாவது பாதம் இலலையென்பதைக் குறிதது நின்றது.

ஒன்றும் இலலையினும் நல்ல மனைவிமட்டும் ஒருவன் உடை யனாயின் அவன் எல்லாம் உடையனும். எல்லாம் உடையனாயி னும் நன்மனைவிமட்டும் ஒருவனுக்கு இல்லையானால் அவன் பாதும் இலனும் என்பது கருத்து.

பொருளுடையையினும் ஒருவனுக்கு மாண்புடைய மனைவி யுடைமையே சிறந்ததெனபது குறிப்பு.

மாண்புடைய இல்லாளையுடையவனுக்கு இல்லாதது ஒன்றும் இல்லையென்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை சக்தியவான பால் உணரப்படும

கதை

சத்தியவான எனபவன சாளுவதேசதது அரசன புதலவன். இவன் இளவரசனக வருகற்கு முனனரே தனது நகரதையை வென்று பகைவர்கள் அவன் அரசைக் கைபபறறிகொண்டார்கள் காடிழந்து களிருந்த தருகை தாயருடன இவன வனம்புகுந்து வருநதியிருநதான. இங்ஙனமிருப்ப, அசுவபதியென்னும் அரசன் மகளாகிய சாவித்திரி என்பவள பிராமையிலேயே இவனை மணமகனகக் கருதியிருநதாள பிற இவன எளிய நிலைமையைத்தெளிய அறிநதாள ஆயினும், அனபுமாறவிலலை. பெறறோர் வேறு மணமுடிகக்க் கருதினர் இவள் இசைநதிலள. சத்தியவானே எனக்கு உததமநாயகன் என்று உறுதிகூறினள். பெறறோர்களும இவள பெருநதனமையை வியநதார். இவளது அழகிய திருமேனியின அருமையை நினைநது தளர்நதார். ஆயினும, இவள் மனம்போல இசைநது காட்டில வசிக்கும் சததியவானுக்கே இவளைக்கொண்டுபோய்ததானை வாக்கதுத்தநதார் மீண்டார். சாவித்திரியும சததியவானுடன் காட்டில வசிததாள இவளது பெருங்குணங்களைநக்கு இறைவன் இரங்கினர். சததியவான் இழந்திருந்த எல்லா நலங்களையும அவன எய்தும்படி யருளினர். அவனும் அடைந்தான. தனது பத்தினியோடும் பொருசோடும

நாட்டினையடைந்தான். இழந்த அரசைப்பெற்றான் இனிதாக இல்வாழ்ந்தான். இதன் விரிவு தருமசங்கிதையில் உணரப்படும்.

மாண்புடைய மனையாளை யுடையவன், எல்லா நலங்களை யும் அடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

54. பண்டேன் நளாயினியைப் பற்றற்ற மாதவனும்
கொண்டு மகிழ்ந்தான் குமரேசா—கொண்டாடும்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! பற்று அற்ற மாதவனும் என் நளாயினியை மனைவியாகப்பெற்று மகிழ்ந்தான் எனின், ஒருவன் பெறத்தக்க பொருள்களுள் மனைவியைப்போல் சிறந்த பொருள்கள் யாவையுள அவளிடத்தில் கற்பு எனனும் திண்மையுண்டாகப் பெறின்என்க.

பற்று அற்ற மாதவன்=மௌனத்தலைவர்

பெருந்தக்க=பெரிய கற்றெவாய்ந்த அஃதாவது மிக மேம் பாடான பொருள் பதிவிரதைகளுடைய மனம் நிலைகுலையாமல் உறுதியாக நிற்கும் பெருமையையுடையது அது கருதி "கற்பு

என்னும் திண்மை" என்றார்

இம்மையில் ஒருவன் பெறுகின்ற பேறுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் கற்புடையாளை மனைவியாகப் பெறுதலே சிறந்த பேறென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மௌவத்கல்யர் பால் உணரப்படும்.

கதை

மௌவத்கல்யர், இவரொரு சிறந்தமுனிவர். நிறைந்த தவவொழுக்கமுடையவர் நளாயினி என்னும் குலமகளைத் தனக்கு மணமகளாகக் காதலித்தார். அவள் கந்தைபால வந்தார். தன் கருத்தை உரைத்தார் அவனும் இசைந்தான் முனிவர் அவளை மனைவியாகக் கொண்டார். மோன இன்பத்தை முழுதும்விடுத்தார். காதல் இன்பத்தைக் கலந்து துய்த்தார் அதன்பின் இவர் அவளது கற்பின் திண்மையைச் சோதிக்கக் கருதி அவளுக்கு அல்லல் பல செய்தார். அவ்வெல்லாவற்றிலும் நிலைகுலையாமல் நின்றாள்.

15

116 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நெறி திறம்பாமல் ஒழுகினாள். அன்பால் முனிவர்க்கு இன்பமே செய்தாள். அவர் வேண்டுவன வெல்லாம் விருப்புடன் தந்தாள். மாண்டவியர் என்னும் முனிவர் ஒருநாள் இவள் மங்கலம் இழக்கும்படி சபித்தார். அதற்கு மாறாக இவள் சூரியன் உதிக்காமல் இருக்கும்படி சபித்துத் தடுத்தாள் அருக்கனும் அவ்வாறே அடங்கியிருந்தான். உலகம் இருண்டது. பிரமன் வேண்டுகோளால்

இவள் கதிரவனை வருக என்றாள் அவன் களிப்புடன் உதித்தான். தேவரும் இவள் கற்பின் பெருமையைத் தெளிந்து புகழ்ந்தார். இவளது கலங்காத கற்பின் நலங்கண்ட கணவனும் கழிபேருவகை கொண்டான்

விரிவைச் சரிதத்தில் உணர்க

இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கு நல்லமனைவிபோல சிறந்தபேறு வேறெதுவுமில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

55 பண்டுமழை பெய்யப் பணித்தாள் அநசூயை
கொண்டுபெய்த தென்னே குமரேசா—உண்டான
தெய்வந் தொழாஅள்கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை. (ரு)

இ—ள்

குமரேசா! அநசூயை முன்னம் பெய்யென்று சொன்னவுடனே ஏன் மழைபெய்தது எனின், வேறு தெய்வத்தைத் தொழாமல் தன் தெய்வமாகிய கணவனையே தொழுது துயில் எழுகின்றவள் பெய்யென்று சொல்ல மழைபெய்யும் என்க.

அறிவுடைமக்கள் உறங்கப்புகுமுன் தெய்வம்தொழுது அச்சிந்தனையோடு உறங்குவர். கற்புடைய மகளிர் உறங்கப்புகுமுன் கொழுநனைத்தொழுது அச்சிந்தனையோடே உறங்குவர். அவர்

நிற்கும. ஆதலால எழுந்து தொழுவாள் என்னாது "தொழுது எழுவாள்" என்றார்

கனவிலும் நனவிலும் கணவனைத தெய்வமெனறு கருதி யுளள கறபுடையவளுககுத தேவர்களும் ஏவல செய்வர் என்பது குறிபபு.

கணவனையே தெய்வமென்று மனைவி கருத வேண்டுமென் பதும், அஙஙனம் கருதுகினறவள் கருதியன வெல்லாம் கைகூடும் எனபதும, இதில உணர்ததப்பட்டன. இவ்வுண்மை அநசூயை பால் உணரபபடும

கதை

அநசூயை என்பவர் அததிரி முனிவரது பததினி நல்ல உததமி அசூயை என்றால் பொறாமை. அஃதிலலாதவள் அந சூயை. எனவே அழுக்காறு முதலிய இழிகுணங்கள் இலலாத பெருந்தன்மை யுடையவள என்பது தன் பெயராளே பெறப் பட்டது. கணவனே தெய்வம என்று கருதி உரிமையான பணி விடைகளை முனிவருககு உவநது செய்துவந்தாள். திரிமூர்த்தி களும் இவளது கறபின் பெருமையையறியும பொருட்டு இவள் பால வநதார். சோதிததார் அசசோதனையில அந்த மூவரும் இந்த அம்மைககு மகவாய் விளங்கினார். காமதம் என்னும்

வனத்திலிருந்து தனது கணவரும் பலவருடங்களாகத் தவநிலையி லிருந்தார். அக்காலகதில மழை பெயலினைமைபால் உலகம் நிலை குலைந்திருந்தது. அருளை கொழுனைத் தொழுது மழைபெயப் பணித்தாள். உடனே மழை பெயதது கலைகைவந்தாள். காட்சி தந்தாள். அனைவரும மகிழ்ந்தார.

இதன விரிவு சிவபுராணமுதலிய பலவிலும் புலனும்.

காண்டகைய தங்கணவ ரைகடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுளையில் நிற்கும்
118 திருக்குறட் குமசேச வெண்பா.

ஈண்டையுள தெய்வதமும் மாமுனிலும் என்றால்
ஆண்டகைமை யோர்களுமம அவர்க்கு நிகரானறே

(கந்தபுராணம்)

சற்பு மேய கணங்குழை மாதரைப
பெற்று ளோர்த்தம மரபும் பெருந்தவக
கற்பி னுட்கொண்ட காதலன் ஆருயிர்ச்
சுறறம யாவுந் துறக்கதிற் எய்துமால (காசிகாண்டம்)

தேவதைகளும், பதிவிரதைகளுக்குப பணிபுரியும என்பது இதனால் கூறபபட்டது.

56. கொண்டானைப் பேணிக குலமங்கை யர்க்கரசி
கொண்டார் புகழேன் குமரோசா—தண்டாமல
தறகாத்துக தறகொண்டாற பேணித தகைசானற
சொற்காத்துச சோர்விலாள் பெண். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! மங்கையர்க்கரசியார் தனனைக கொண்ட வனைப் பேணி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், தனனைக்காத்து தன்னைக் கொணடவனைப பேணி தகைசானறசொல காத்து சோர்வு இளாள பெண் என்க.

தகைசான்ற சொல்=தகுதி நிறைந்த சொல. அஃதாவது புகழ்.

ஒழுக்கத்தால் தன்னைக்காதது, அன்பால் கணவனைப் பேணி இருவருக்கும் இன்பம பயக்கத் தக்க புகழை வளர்பபவளே பெண்ணுவாள் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவை மங்கையர்க் கரசியார் பால் உணரப்படும்.
6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 119

கதை

மஙகையர்க் காசியார் எனபவர் மதுரையிலிருந்த நெடுமாறன் எனனும பாண்டிய மன்னன மனைவியார். சோழமனனன் மகள்.

தமது கணவன சமணமததைச சார்நதார். சைவநெறியை மறந்தார். அரசியார் இதனை அறிநதார். வருநதினார். பலவகையிலும் பதிககு மதியூட்டினாள். மன்னன் மனம் மாறவில்லை அமமையார் திருஞான சமபந்தப் பெருமானைத் தமது திருநகருக்கு எழுநதருளுமபடி செய்தார். அபபெருமானைக கொண்டே அரசனுக்குச் சைவநெறியின பெருமைகளை யினிதுணர்ததினார். தடுமாறியிருநததை நெடுமாறன உணர்ந்தான். சைவஞ்சார்நதான. அதன்பின அரசி பெருமகிழ்வடைநதாள் இந்த அமமை தன்னையும காததுத தன்னைக கொண்டானைப பேணியதிறததையனைவரும் வியநது புகழ்நதார். புகழைவளர்க்கும் குலமகளிர்க்கெலலாம இவர் தலைவியாய் நினறார். அதனால மஙகையர்க்கு அரசியெனும் மாண்பெயர் பெற்றார்.

''மங்கையாககரசி வளவர்கோனபாவை வரிவளைக கைமடமானி, பங்கயச்செலவி பாண்டிமாதேவி' என்று சமபநதமூர்ததியும் இவரைத தமது மலர்வாய்திறந்து மகிழ்ந்து புகழ்நதுள்ளார்.

இதன விரிவு பெரிய புராணததில உணரபபடும்.

தனனையும் தலைவனையும் பேணிப் புகழ்வளர்ப்பவளே மனைவியாவள எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

57. சீதை வனமபுகுநதும சீருறறாள ஏனழகன
கோதை குலைநதாள் குமரேசா—மாதர்
சிறைகாககும் காபபெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காபபே தலை. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதைவனம் புகுநதும் சீருற்றாள்; அழகன் கோதைமாடததில் இருநதும் ஏன் நிலைகுலைந்தாள் எனின, மக
120 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ளிரைச் சிறைசெய்து காக்கும காவலால் எனன பயன; நிறைகாக்கும் காப்பேதலை எகை.

நெஞ்சை நெறியே நிறுத்தல் என்னும் ஏதுவால் நிறையென்பது கற்பை யுணர்த்திறறு

சிறை, புறககாவலாகவும, நிறை, அகக்காவலாகவும கொளளப்படும. சிறையாலும நிறையாலும மகளிர்காக்கப் படுவர் என்பதும், அவற்றுள நிறை யிலவழி சிறையால பயனிலலை யென்பதும கூறியபடி. நிறையுடையார்கசே சிறை பயனபடுமென்பது கருதது.

இராவணன் தன்னகர் புகுத்திததுயர் பலசெய்தும் சீதைதனனை நிறையாறகாததுப் பெரும்புகழ்கொண்டாள.

தநதைமுகலானவர் சிறைசெய்து காததும் ஏலங்குழலாள்
கற்பிழந்து கடும்பழி பூண்டாள

கதை

பண்டு இபபரத கணடததின் மேல கோடியில அளகை

என்றொருவளாகர் இருந்தது அதில் உதயண எனும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு ஒரு புதல்வி யுண்டு. அவள் பெயர் ஏலங்குழலாள இவள் மிக அழகுடையவள பருவமுற றுள உடனே தகுதியானவரன் அமையவில்லை தாதை முதலா னவர் இவளைக் கண்ணிமாட்டதில் வைத்துப் போற்றி வந்தார். வருங்கால் சந்தனன் என்பவன் ஒருநாள அங்குவந்தான. இவன பாடலிபுரத்து அரசன் மகன் கல்வியிலலாதவன. இவனை அவள் கண்டாள். காதல் கொண்டாள். சிறுமுறியில ஒன்று எழுதியி வன் முன்னர் வீசினாள. அதை இவன் எடுத்தான படிதவன ஒருவனிடம் காட்டினான். அதில் "இன்று இரவு இன்ன இடத தில் இரு, யான் அங்குவருவேன்" என்று எழுதியிருந்தது. படித தவன் பார்த்தான். மாறுபடவுரைத்தான. அவனை அச்சுறுத்தி வேற்றூர்க்குப் போகும்படி வஞ்சித்தான. இவனைந குட்ட ரும் அதிகாரம வாழ்க்கைத் துணை நலம். 121

சோனி. அரசன் மகள இளபதனைத்தான அனுபவிக்கலாம என்று கருதினான் முனகுறித்த இடதில தான்போய் விருப புடன் இருந்தான் பாவம! மன்னன மகளும் மேன்மாடம விட்டு மெல்லவந்தாள். உளளே புகுந்தாள. அவனை அடுத தாள மாறான என உணர்ந்தான். உடனே மானதகால உயிரை மாய்ந்தகாள (இதனை விரிவை நீதிமஞ்சரியிலுணர்க)

தலைவனதான் காத்தலில குலமகளுக்கு அழகென்பது இத னால கூறப்பட்டது

கோனுடனே பெற்றாள் குமரேசா—தானுவந்து
பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு (அ)

இ—ள்

குமரேசா! தேவரும் போற்றும் பெருஞ்சிறப்பினை கண்ணகி தன் கணவனுடனே ஏன் வானுலகில் பெற்றாள் எனின் பெண்டிர் பெற்றானைப் பேணப்பெறின் புத்தேளிர் வாழும் உலகின் கண் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவர் எனக.

பெற்றான் = கணவன் புத்தேளிர் = தேவர்.

பெண்டிர் பெற்றான் பெறின் = பெண்டிர், தம்மை மனைவியாகப் பெற்றவனை உபசரிக்கப் பெறின் பெறின் என்றது அருமையை விளக்கி நின்றது.

இவ்வுலகில் கணவனைப் பேணும் கற்புடைப் பெண்டிர் அவ்வுலகில் தேவர்களால் பேணும் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர் என்பதாம். இவ்வுண்மை கண்ணகிபால காணப்படும்

கதை

கண்ணகி என்பவள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த மாநாய்கன் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வணிகர் தலைவனது

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திருமகள். கோவலன் மனைவி. தனது கணவன் மாசவி யென்

னும் ஒரு காசி வசப்பட்டு தன்னை மறந்திருப்பினும் தான் அவனை மறவாது அனுசரித்து வந்தாள். அவன் பொருள்முழு தும் இழந்தபின்வறியனாயில்லை நோக்கி வந்தான் கண்ணகிமாறு அன்போடு அவனுக்கு வழிபாடு செய்தாள் கோவலனைப் பேணு தற்குத் தன்கையிற் பொருளின்மையால தனது காலில கிடந்த சிலம்பைக் கழற்றி அவன்கையில கொடுத்தாள். கோவலன் மனைவியின குணத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினான் தான் செய்து வந்ததவறுக்கு இரங்கினான். கண்ணகி கணவனைத் தேற் றினாள் அதன்பின் அச்சிலம்பை விலைபடுதக மதுரைக்குச சென்றான். கண்ணகியும அவன சாயைபோல அவனைத் தொட ர்ந்து உடனே சென்றாள். இடையில அலைல பல அடைந்து இரு வரும முடிவில மதுரையை அடைந்தார். கண்ணகியை அவ்வூரி லுள்ள மாதரி என்னும ஓர் இடையர் மகளிடம் தங்கைகளை மாக வைத்து விட்டுக் கோவலன சிலம்பினை விறகத தெருவினில் வந்தான. அது நின்ற ஒரு பொற்கொல்லனைக் கண்டான.

அவன அரசர் மன்னன மனைவியின சிலம்பை முன்னமே கள வாககொண்டவன. இழி தினம நிறைந்தவன். கோவலன் அவனி டம் தன் சிலம்பைக் கொடுத்தான் அக்கொடியவன் வாங்கினான். அரசனிடங்காட்டி வருவதாகச சொல்லிக் கோவலனை வெளியே நிறுத்தி விட்டு உளளே சென்றான சென்றதீயோன தேவியின் சிலம்பைத் திருடின கள்வனைப் பிடித்துக் கொணர்ந்தேன என்று சொலலித தன்கையிலிருந்ததை யெடுத்துக கொடுத்தான். அரசனும் அவனை நம்பிகோவலனை ஆராயாமல் கொலலித்தான். கணவன் கொலை யுண்டதை அறிந்த கண்ணகி பெருந்துயரடை ந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்து அரசன முன் நின்றாள.

அரசே! என அருங் கணவனை ஏன் கொடுங் கொலை செய்தாய் எனது சிலம்பை உனது தேவியின் சிலம்பென்று மாறுபடமதித்தாய். கொணர்க நின் சிலம்பெனக் கூவினாள். மன்னனும் கொணர்ந்தான். தன் காற்சிலம்பையும் அரசியின் சிலம்பையும் நேரில் வைத்து உடைத்தாள். இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை

உணர்த்தினாள். அரசன் உணர்ந்தான் தான் செய்த தீவினையை நினைந்தான் உயிர் பதைத்தான் உடனே இறந்தான் இடபத்தினித் தெய்வத்தின் திருவடியில அரசியும விழுந்தாள் அடைக்கலம் புகுந்தாள் ஆயினும தனது அருங்காதலனைப பிரிந்த பெருந்துயரால் உறுங்கோபந் கணிந்திலள் மதுரையும் எரிய மனத்தால் நினைத்தாள நெருபபும் பற்றி விருப்புடன் எரிததது. கற்பின் மகிமையால கணவனைக் கலந்தாள். புகதேளுலகம் புகுந்தாள். தேவரும் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்றாள.

இதன விரிவு சிலப்பதிகாரததில புலப்படும்

பததினிகட்குமறுமையில மிகவும பெருமையுண்டாம் என பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

59. நாடுஞ் சுரர்குருவேன நாணினார் நண்ணார்முன்
கோடிசெல்வம் வைததும குமரேசா — தேடிய
புகழ்புரிந்திலவிலலோர்க்கில்லை யிகழ்வார்முன
ஏறுபோற பீடு நடை (௬)

இ—ள்

குமரேசா! கோடிசெலவம வைததிருநதும தேவகுரு

வேன் பகைவர் முன் நாணினார் எனின. புகழ்புரிந்த இல்லாளை யில்லாதவர்க்கு இகழ்வார் முன் ஏறுபோற பீடு நடை இல்லை என்க. புரிந்த=செய்த.

புகழ்புரிந்த இல் இல்லோர்க்கு=புகழுடைய மனைவியை இல்லாதார்க்கு. ஏறு=சிங்கஏறு எருதுமாம.

ஒருவனது கம்பீரத்துக்குக் காரணங்கள் பல உளவேனும் புகழுடைய மனையாளுடைமையே சிறந்தது என்பது குறிப்பு. எவ்வளவு நலங்களையும் பலங்களையும் உடையனாயினும் அவன் மனைவியிடத்து மாண்பு இல்லையானால், அவன் தன், பகைவர்முன் நாணுவான என்பது இதில உணர்தகப் பட்டது.

இவ்வுண்மை அமரர்குருவின் பால அறியப்படும்

16

126 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நீதிகளைப் போதிதது வந்தார் அருந்ததி எனனும் பெருங்கற்புடையாளை மணந்தார் இல்வாழக்கை புரிந்தார் இவரது மனைவியாகிய பத்தினித தெய்வத்தின உத்தம குணங்கள் அளவிடலரியன. மனைமாண்புடைய மகளிரனைவரும தினமும துதிக்கும் பெருமாண்புடையவள் இன்றும இவ்வுலகில மணம புரிந்தவுடனே கணவனைக கைப்பிடிதது மணவறையைச சுற்றிவருஞ் சமயம் எந்த மணமகளும இந்த அம்மையை நினைந்து வாழ்த்தி வணங்கிவருவது வழககம் இஃதோர் நியமமாக நிலைததுள்ளது. இச்சடங்கை அமமி மிதிததல, அருந்ததிபார்ததல எனவழங்கி

வருகின்றனர் கற்பு நிலைகுலைந்த அகலிகை கல்லாய் மண்ணில இழிந்தாள். நிலைகுலையாத அருந்ததி நக்ஷத்திரமாய் விண்ணில உயர்ந்தாள் ஆகலான் இழிவுக்கும் உயர்வுக்கும் ஏதுவாக ஒவ்வொரு மணமகளுக்கும் இவ்வுண்மை உணர்த்தப்பட்டு வருகின்றது. 2700-வருடங்கட்கு ஒரு முறை தன்னைத்தானே சுற்றி நிற்கும் இயல்பினையுடைய மண்டலம் ஒன்று வானிலுள்ளது. இது சப்தரிஷி மண்டலம் எனப்படும். இது நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களால் நிறைப்பெற்றது அம்மண்டலத்தின் முற்பகுதியின் அடியில் இருப்பது வசிட்ட நக்ஷத்திரம். அதனை அடுத்து நுண்ணிதாய்க் காணப்படுவது அருந்ததி நக்ஷத்திரம். இதைத்தான் நலமடைதற்பொருட்டு மணமகள் தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பது. இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த அருந்ததியாரும் மக்களைப்பெற்ற பின்பே மிக்க சிறப்பையடைந்தார் சுதபன், அநகன், சுமதி முதலிய நன் மக்களாலும், மனைவியாலும் வசிட்டர் எல்லா நலங்களையும் பெற்றார் இவரது மனை மாட்சியையுமக்கட் பேற்றையும் தேவரும் புகழ்ந்து போற்றினார்

இதன் விரிவைச் சிவபுராணத்தில் உணர்க.

மனைமாட்சியுடையான் எல்லாமாட்சியும் அடைவான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 127

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

கணவனது வாயால் அறிந்து செலவு செய்யும் நலமும் இனியகுணமும், உடையவளே மனையாவாள். ஒருவன் எலலா முடையனுயினும அவன் இல்லாளிடத்தில் நலம இல்லையானால அவனுடைமை பயனடையா நல்ல இல்லாளையுடையவன் ஒன்றும் இலலாதவனுயினும அவன் எல்லாம உடையனும். கற்புடைய மனைவிபோல சிறந்தபொருள இவ்வுலகில் ஒனறும இல்லை. கற்புடையவள பெய்யென்றால உடனே மழைபெய்யும் தன்னையும காதலுதலிலவனையும்பேணி புகழ் வளர்ப்பவளே குலமகள். சிறைகாவலினும் நிறைகாவலே பெண்களுக்குச் சிறந்தது. பதிவிரதைகள் தேவர்களாலும் பெருஞ்சிறப்போடு போற்றப் படுவார் சிறந்தமனைவியை யிலலாதவனுக்கு நிறைநத புகழ் இல்லை. குணமுடைய மனையியும அறிவுடையமக்களும ஒருவனுக்கு அமையுமாயின அவனை யிவ்வுலகில நலங்கள் பலவும அடைந்த கன்மையாளன எனபனவாம்.

6-வது வாழ்க்கைத் துணை நலம் முற்றிற்று.

7-வது அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

அஃதாவது மகனைப பெறுதலின சிறப்பு.

ஒருவன் வாழ்க்கைகுத துணையாகிய மனையியின் நலத்தை முன்னர்க் கூறினர். இதில் அதன்பயனுகிய மக்கட்பேறதின் சிறப்பைக் கூறுகின்றர். அதிகார அடைவும் இதனுனே தெளிவாம்.

61 நாடி மிருகண்டர் நற்சிலதர் மக்களுக்கேன்
கோடிதவஞ் செய்தார் குமரேசா—தேடிப்
பெறுமவற்றுள் யாமறிவ திலதி யறிவதிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற. (க)

128 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! மிருகண்டரும் சிலாதரும். மக்கட்பேறுகருதி என் பலவருடங்களாக அருந்தவஞ் செய்தார் எனின், அறிவறிந்த மக்கட்பேறே ஒருவன் பெறும அவற்றுள் சிறந்தது எனக.

பெறும் அவற்றுள்=பெறதகக்க பொருள்களுள்.

அறிவு அறிந்த மக்கள்=அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்த பிள்ளைகள

இவ்வுலகில, ஒருவன பெறுவனவற்றுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனினும் சிறந்த பேறு வேறு ஒன்றும் இலலை. இவ்வுண்மையை நமது தேவர்தாமே அனுபவித்துத் தெளிந்துள்ளமையான் "அல்ல பிற யாமஅறிவது இல்லை" என்று வெஞ்சுடட்டிக் கூறினர்.

மக்கட்பேற்றிற் பெரும்பேறிலனே என்றார் பிறரும்.

அறிவுடைய மக்களைப் பெறுதலே ஒருவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பு என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்புண்மை மிருகண்டர்பாலும் சிலாதர்பாலும உணரப்படும்.

கதை 1.

மிருகண்டர் இவர் கௌசிகர் என்னுமுனிவரது புதல்வர். மிருகலமுனிவரது புதல்வியாகிய மருத்துவதியை மணந்து வாழ்ந்தார். தமக்கொரு ஈன் மகன் இன்மையை எண்ணிபிரம்மனர் காசியை அடைந்தார். ஈசனை நினைந்தார் இருந்தவம் புரிந்தார். கண்ணுதற் கடவுளைக் கண்டார். அவரிடம இவர் வேறொன்றும் வேண்டவில்லை. அறிவுடைய மகனையே தரும்படி கூறினர். திரும்பிப் பெற்றார். அம்மகனே மார்க்கண்டன். கிரிவை முதலிய எண்க.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு 129

கதை 2.

சிலாதர் என்பவர் ஒரு முனிவர். பொறிகளை அடக்கிய அறிவினையுடையவர். எல்லா நல்லகுணங்களும் இவர்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. இவரது பத்தினியாருக்குச் சித்ரவதியார் என்று பெயர். அந்த அம்மையோடு கூடியிவர் இல்

வாழ்சகை புரிந்தார். தமது பிதிரர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு இவர் ஒரு புதலவனைப்பெற மிகவுமுயன்றார் தானம் செய்தார். தவம் பலதாங்கினார். பிறபேறுகளையெல்லாம் வெறுத்தார். மகப் பேற்றையே விழைந்தார் சிவமேதுணைஎன்று தெளிந்தார் வனஞ்சென்றார். தவமே துணிந்தார். தனி நின்று புரிந்தார். கல்லென நிலைதளப் பல் பகல் நின்றார். பசிய சிறுகற்களையே தமது பசிக்கு உணவாக்கினர். அதனாற் சிலாதர் எனப்பெற்றார் சிலை என்னும் சொல் கல்லை உணர்த்தும் ஆதலால் இப்பெயர் அப்பெரியார்க்கு வந்தது. தேவவருடங்கள் பலகழியுமபடி இவர் தவ நிலையில் நின்றார். பரமபதியும் தண்ணளிசெய்து இவர் தமமுன் தோன்றியது கண்டுதொழுதிவர் களிமீக்கூர்ந்தார். வேண்டுவதென்னென விமலன் கேட்டார். அறிவறிந்த மக வையே அருள் என வேண்டினர். அங்ஙனமே முதல்வன் அருள ஒரு புதல்வன் தோன்றினன். முனிவர் தமக்கு மகப்பேறுற் றதை நினைந்தார் மிகப்பேருவகை பூத்தார். அந்திவண்ணன் அருளால் வந்த மகனுக்கு இவர் நந்தி யென்று பெயரிட்டார். பேணிவளர்த்தார். இப்புதல்வனால் அவர்பிதிரர் அனைவரும் உய்ந்தார். உயர்கதி பெற்றார். இப்பாலனும் அருந்தவம் செய் தான் காலனைக் கடந்தான். கால காலனையடைந்தான். தவமகி மையால் இவர் சிவகணத்தலைவராய்ச் சிறந்தனர்.

இதன் விரிவை இலிங்கபுராணத்திலும் சிவரகசியத்திலும் தெளிக.

பெறுமவற்றுள் எல்லாம், மக்கட்பேறே பெரிதும் சிறந்தது என்பதை முழுதும் தெரிந்து, மிருகண்டரும் சிலாதரும் பெற்று மகிழ்ந்தார்; ஆதலால் இவரிருவரும் இங்கு உதாரணமாக

வந்தனர்.

கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கல்குளும் கண்போல்
அண்ணல் மந்திரி இலஅரசாட்சியும் அருளில
திண்ணென் நெஞ்சமும் புலவரில் அவையும் ஒண்தீம்பால்
வண்ணவா யிள மக்களில்மணியும் ஒப்பாமால்

(சிகாளத்திப் புராணம்)

மெத்தகிலை விழுமிய சித்தியோ
டெய்த்த வின்றி இருமைஇன புந்தரும
புத்திரற் பெறும புண்ணியவாற்க்கைதால்
அத்தவத்திலும ஆற்றசிறந்ததே

(திருக்கூவப் புராணம்)

பொறையிலா அறிவுபோகப் புணர்விலா இளமைமேவத்
துறையிலா வணசவாவி துகிலிலாக் கோலதுய்மை
கறையிலா மாலை கல்வி நலமிலாப் புலமை ஞானச்
சிறையிலா நகரம் போலும் சேயிலாச் செல்வமன்றே

(வினாயபதி)

எல்லாப் பேற்றினும் ஒருவனுக்கு மக்கட்பேறே சிறந்தது என்பது இதனால கூறப்பட்டது

---

62. பண்டேன் சகார் பகீதனல் தீதகன்று
கொண்டார் புகழைக் குமரேசா—கண்ட

எழுபிறபபும தீவனை தீண்டாப் பழிபிறங்காப்

பண்புடை மக்கட் பெறின். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! பகீரதனால் சகரர்பழி நீங்கி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், பழி பிறங்காத பண்புடை மக்களைப் பெற்றவர்களைத் தீயவை எழுபிறப்பினும் தீண்டா என்க

7-ம் அதிகாரம மக்கட்பேறு. 131

பெறின் என்றார் அருமை கருதி.

பழிபிறங்காப் பண்பு உடைமககள்=பழியில்லாத குணங்களையுடைய புதல்வர்.

தீயவை தீண்டா = துன்பங்கள அணுகா

பழியை நீககிப் புகழை ஆக்கும பண்புறும புதலவரை ஒருவன ஒரு பிறபபில பெறுவனாயின அவன தலைமுறை ஏழும நலமுறும எனபதாம. நறகுணமுடைய மக்களைப பெறறார்ககுப் புகழும் இன்பமும முழுதும உளவாம எனபது கருதது.

தேவா, மக்கள, விலஙகு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் எனனும எழுவகைப பிறப்புககளையும ஓர் உயிர் வினை வயததால அடையும. அவ எழு பிறபபினகணணும் உறுதுயர்கள் நனமகபபேறுறறானை உறா எனவும இது பொருளபடும். மேல

மக்கட் பேறே சிறந்தது எனறூ, அப்பேறறூல பயன யாது எனபார்க்கு இது கூறினர்

நலல புதலவனூல ஒருவன குல முழுதும நலமடையும என பது இதில உணர்த்தப்படடது. இவ வுணமை பகீரதன் பால உணரபபடும.

கதை

பகீரதன் எனபவன் சூரியகுல திலக, திலீபன எனனும் அரசனது புதல்வன். சிறந்த கலவியும, உபாக ஞானமும ஒருங் கே சிறநதவன். தெறிவழுவாமல் அரச புரிநதான. ஒரு நாள் தமது குல குருவாகிய வசிட்டரிடம தமது மூதாதைகளுடைய பழஞ சரிதங்களை முழுதும கேட்டான். அதில் சகார் இயல்பை விவரமாக உணர்நதான். அவர்கட்கு இவன நான்காவது தலை முறையில் வநதவன். தமது முன்னோர் கபிலரால் மடிந்து கதி யடையாமையை நினைநதான். உளம மிக நொந்தான. அரசை அமைசசன இடம் தந்தான். அருங்கான் அடைந்தான். பெருந்

தவஞ் செய்தான். விண்ணில் விளங்கிய கங்கையை இவன தவ மகிமையால், இம மண்ணில் முழங்கக் கொணர்ந்தான். பணடு படிந்து கிடந்த தம முன்னோராகிய சகரரது பெரிய என்புக்குளி யலெக தான் கொண்டுவநத இனிய கங்கையால புனிதமாக்கினன். அதனால அச்சகரர் அனைவரும துயரகன்றார். உயாகதி பெறறூர் தமது மூன்னோர்களுடைய பதிலையகறறிய பகீரதன தெருமை

புகழை உயர்ந்தோர் வியந்து துதித்தார். இப் புதல்வனைப் பெற்ற திலீபன் நிலைபெற்ற இன்பமெய்தினான் எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா என்பதை உலகம் இவன் பிறப்பால் உணர்ந்தது. பழியைத் தேய்த்துப் புகழை வளர்த்த பகீரதன் அபோத்தியை மீண்டும் அன்பால் அடைந்தான். இன்போடு இருந்தான்

(இது பாகவதத்தில் உள்ளது)

ஒரு பிறப்பில் பெற்ற பண்புடை மக்களால் ஒருவனுக்கு எழுபிறப்பினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இதனால் தெளியப் பட்டது.

இறைவர் ஞானமும் ஏதம் இலாமையும்
பொறையும் பூண்ட புதல்வர்ப் பெறுவரேல்
மறவ ரேனும் அவரையவ் வலவினை
பிறவி யேழினும் பின்தொட ராதரோ.

(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

இல்லொழுக்கம் இயைந்து பிதிர்க்கடன்
ஒல்லும் வண்ணம் உஞ்றறி மரபுளோர்
செல்லும்வான் நிரயத்துயர் சிந்துவான்
வல்ல மக்கட் பெற்றிணை மற்றிலை.

(திருக்கூவப்புராணம்.)

மன்னரானவர் அல்லர்மேல் வானவர்க் கரசாம்

பொன்னின வார்கழற புரந்தரன போலியாலலர்
பினனும் மாதவர் தொடங்கிநோன பிழைததவர்பிறர்யார்
சொன்மறுமகற பெறறவர் அருந்துயர் துறந்தார்.

(இராமாயணம்.)

நன் மககட்பேற்றுல ஒருவன் அடையும் பயன் இதனுல் கூறபபட்டது

---

63 பெறறபொருள விட்டுமக்கட் பெறறுன் தசாதன்பின
கொறறமுறறுன எனனே குமசோசா—பற்றுகின்ற
தமபொருள எனபதம மக்கள அவர்பொருள்
தநதம வினையான் வரும. (கூ)

இ—ள.

குமரேசா! தசாதன கையிற பெறற பொருளை வேள்வி யிற் செலவிட்டு ஏன பக்களைப பெறறுன எனின், அம மக்கள் செய்யும் பொருள தம்மை நோக்கி வரும; ஆதலால தமமக்களை தமபொருள் என்க.

ஒருவனுகது ஒரு பொருட்டாக மதிக்கதகக உண்மைப் பொருள் நன்மகளேயாம; செல் மணி முதலியன அலல என்ப தாம. செலவம்போன்ற சிறப்பினையுடையவராதலால் மகளைநக்

குப் பொருள் என்றும் ஒருபெயர் உண்டு.

எவ்வளவு பொருளகள் இருப்பினும் மக்கள் இலக்கியானுல் அறிவுடையார் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதியார் என்பதும், மக்களே ஒருவனுக்கு உயிர்க்கு உயிரான ஒண்பொருள் என்ப தும், இதில உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை தசரதன்பால் உணர்ப்படும்.

134 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

தசரதன் சூரியகுலத்து வேந்தன். அயன் என்னும் அரசன் புதல்வன். அயோதநியிலிருந்தான். திரிமன்னன். உலக முழு வதையும் வழுவற ஆண்டான். மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் எனவே எண்ணியொழுகிய புண்ணிய வருவினன். சத்தியசீலன். தரும பாலன். உயிர்கள் எல்லாம் இனபம் அடையுமபடி என்றும் அன்பு செய்துவந்தான்

தாயொக்கும் அனபில தவமொக்கும் கலம்பயப்பிற
சேயொக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி யுய்க்குமரசால
ரோயொக்கும் என்னில் மருந்தொகுகும நுணங்குகேள்வி
ஆயப்புகுங்கால் அறிவொக்கும எவர்கும் அன்னன்.

ஈய்ந்தே கடந்தான இரப்போர் கடல் எண்ணில்நுண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவெனனும் அளக்கர்வாளால்

காய்ந்தே கடந்தான பகைவேலை கருததுமுற்றத
தோய்ந்தே கடந்தான திருவிறறொடர் போகபெளவம்

எய்யென எழுபகை எங்கும இன்மையால
மொய்பொரு தினவுறு முழவுத தோளினான்
வையகம முழுவதும வறிஞன் ஓம்புமோர்
செய்யெனக்காதது இனிது அரசுசெய்கின்றான.

என அவ் அரசர் பெருமானைக குறிததுக கமபர் கூறியுள்ளார். இவறறால அப்பெருநதகையின அருஙகுணஙகள் எல்லாம் ஒருங்குணரலாம். இமமன்னன் கோசலை, சுமிததிரை, கைகேசி என்னும் தலைமையான மனைவிமார் மூவரோடு கூடி வாழ்ந்து வந்தான அறுபதினாயிர வருடங்களும உறுபகையொடுக்கி இவ்வுலகை நலமுற ஆண்டான். எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடம நிறைந்திருந்தன. பிறிதொரு குறையும் இலன். ஆயினும, ஒரு குறைமட்டும் உடையனாயினான். அது மக்கட்பேறின்மையேயாம்.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 135

அதனை நினைந்து நினைந்து நெடுஙகவலபூண்டான குருவினிடங் கூறினான் அவர் உணாத்தியபடியே கலைக்கோட்டு முனிவரைக் கொணர்ந்தான் அவர் அருளால் புத்திரகாமேட்டி என்னும ஒரு பெரு வேள்வி செய்தான. பெற்றிருந்த பொருளையெல்லாம அதில பேணாது வீசினான பொருள் அறையைத திறந்து வறியவர் கொள்கென முரசறைவிததான். தம பொருள் என்பது தம மக்களே என்று நம்பினான். உறறவேள்வியின் பயனாக மக்கள் நாலவரைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கட்கு இராமன, பரதன்,

இலக்குவன், சத்துருக்கன் என முறையே பெயரிட்டான். இம மக்களால் அம்மன்னன் இம்மையிற் புகழுடம், மறுமையில் இனப மும ஒருங்கே பெறறான.

மைந்தரைப்பெற்று வானுயர் தோற்றத்தின் மலர்ந்தார்
சுந்தரப் பெருந்தோளினுய் என்துணைத தாளின்
பைந்துகட்களுப. ஒக்கில சாமெனப் படைததாய்
உய்ந்தவர்க்களுங துறக்கமும் புகழும்பெற் றுயர்ந்தேன்.

பண்டுஞானதொழும தேவரும் முனிவரும் பாராய்
கண்டுகண்டெனைக் கைததலங் குவிகின்ற காட்சி
புண்டரீகத்துப் புராதனன தன்னெடும பொருந்தி
அண்டமூ லத்தோர் ஆசனத்திருததினே யழக. என்று

தான் மக்களால் அடைந்த மறுமையின் பெருமையைப் புண்ணிய வுருவோடு வந்து இராமன முன்னிலையில் தசரதன் இவ்வாறு கூறினான்

(இதன் விரிவை இராமாவதாரத்தில் உணர்க.)

சுண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை கொண்டானின்
துண்ணிய கேளிர் பிறரில்லை மக்களின்
ஒண்மைய வாய பொருளில்லை சுன்றுளின்
என்ன கடவுளும் இல். (நான்மணிக்கடிகை)

அறிவுடைய மக்களே ஒருவனுக்குச செறிவுடைய செல்வம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

64 உண்டுமக்கள் கையளைந்த ஒண்கூழை யேன்சுசீலை
கொண்டினிதா உண்டாள் குமரேசா—கண்ட
அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ் (ச)

இ—ள

குமரேசா! தனது மக்கள் கையளைந்து உண்டு எஞ்சிய கூழையும் ஏன சுசீலை இனிதாக உண்டாள் எனின், தமமுடைய மக்கள் சிறு கையால அளைந்த கூழ், அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதாம் எனக.

ஆற்ற இனிது=மிக இனிமையுடையது
கூழ்=உணவு

எளிய உணவாயினும் தம்மக்களது சிறிய கையால அளாவப்படுமாயின, அஃது உயர்ந்த தேவர் உணவினும சிறந்த சுவையினையுடையதாம் எனபது இதில உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை சுசீலையால உணரப்படும்.

கதை.

குசேலர் மனைவியாகிய சுசீலை தான ஆக்கிய கூழைக் கணவனுக்கும மக்களுக்கும் கனிந்து ஊட்டுவாள் அதன்பினபே தான

உண்பாள். ஊட்டி எஞ்சிய கூழைத தான உணணும்பொழுது தனது இளங் குழவிகள் புழுதி தோய்ந்த மெய்யுடன் வந்து புகுந்து அக்கூழைத தங்கையால நொய்ய அளையும. தம்மக்கள் சிறுகையளாவிய அக் கூழையும் மண்டிய சுவையுடன் சுசீலை உண்டு மகிழ்ந்தாள். இதனை அவர் சரிதத்தில உணர்க.

பென்னுடைய ரேனும புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனும உடையரோ -இன்னடிசில்
புக்களையும தாமரைகதைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மககளையிங் கிலலாத வர். (நளவெண்பா.)

7-ம் அதிகாரம மக்கட்பேறு. 137

மகவளைநத வுணவே மிகவுயர்ந்த சுவையாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

65 தேடுபுகழ்ச சம்பந்தர் செமமொழிகேட் டேன்மகிழ்ந்தார்
கூடியின்பார் தநகை குமரேசா- -ஓடிவந்து
மககளமெய் தீண்டல உடறகினபம் மற்றவர்
சொறகேட்டல இனபஞ செவிககு (௫)

இ—ள்

குமரேசா! சமபநதரைச சுமந்து மகிழ்ந்த தந்தை ஏன் அவர் சொலலையும கேடடு மகிழ்நதார் எனின, ஒருவன மெய்ககு

மக்கள் மெய்யைத் தீண்டுதலும், செவிகளு அவர் சொல்லைக் கேட்டலும் இன்பமாம் எனக.

செம்மொழி=செம்பொருள்கண்டமொழி

வாய்க்கு இன்பம் மேலே கூறினார் இதில் செவிகளும் மெய்க்கும் சேர்த்துக் கூறினார்.

பரிசஇன்பத்தின் அருமை கருதி அதனை முன்வைத்தார்.

மக்களைத் தழுவியும் அவர்தம் மழலை மொழிகளைக் கேட்டும் பெற்றோர் மகிழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை சிவபாத இருதயர்பால் உணர்ப்படும்.

கதை

சிவபாத இருதயர் என்பவர் சோழமண்டலத்திலே சீர்காழி என்னும் திருநகரிலே அந்தணர் வருணத்திலே, கௌணியர் கோத்திரத்திலே பிறந்தவர். நல்லசீல முள்ளவர். பகவதியார் என்னும் மனைவியோடு கூடி இவர் இல்லறம் புரிந்துவந்தார். வருங்கால், பரமன் அருளால் இவரொரு புதல்வனைப் பெற்றார். பெரு மகிழ்வுற்றார். இவர் அந்நகரிலுள்ள சிவாலயத்துட் சென்று பிரதிதினமும் தரிசனஞ்செய்வார். செல்லுங்கால், தளர்நடையிட்டுத் திருக்குறட்டு [illegible] வேண்பா.

தத்தி நடக்கும் தமது அருமைத் திருமகனையும் தழுவித் தோளிலேந்திச் சுமந்து செல்வர். மக்களைத்தீண்டி மகிழும் மெய்யின்பத்தையே யிவர் மெய்யின்பமாக மதித்தார் ஆலயத்தருகிலுள்ள நீர் நிலையை ஒருநாள் அணுகினார். பிள்ளையை வெளியே வைத்து

விட்டுத் தாளை உளளே புகுந்தார். நீருள் மூழ்கினர் அவ்வமயம் பிளளையார் தமது தந்தையைக் காணுமையால அமமா! அப்பா!

என்று அழுதார். உடனே அனைதயிர்க்கும் அன்மையும் அப்ப னுமாகிய உமையும் பாமனும் தோன்றினர். தெவி ஒரு பொற் கிண்ணதில் பாலைக கறந்து பிள்ளைகுக கொடுததார். பிளளை யாரும கொண்டார் வள்ளதனை வாயிலவைததுக் குடிததார். வள்ளம மறைந்தது. பாலொழுகிய வாயோடு மகிழ்நதுநிற்கு மகனை நோடி வநத தந்தை கணடார். யார் தநத பாலைப்பருகினுய் என்று தமது அருமை மகனை அதட்டினர். பிளளையாரும கையை மேலே தூக்கி இதோ இவர் தநதார் எனறு சுட்டிக காட்டினர்

தோடுடையசெவி யனவிடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுட லைப்பொடிபூசியென உள்ளங்கவர் கள்வன
ஏடுடையமல ரான்மூங்குட்பணிசெதத்த அருளசெய்த
பீடுடையபிர மாபுரமேவிய பெமமான இவனனறே

என்று மழலை மொழியோடு இதனை மிழற்றினர் தநதைபார் கேட்டார். கேட்டபடியே கண்டார். கழிபேருவகைகொணடார். மகனது அழகு நிரமபிய மெனமையான அருமைத் திருமேனி யைத தீண்டியும, சுவை நிரம்பிய இனிமையான மழலைச சொற்க ளைக் கேட்டும் இவர் பேரின்பமுற்றார். சிவஞானததோடு சம்பந தம் உற்றமையால பிளளையாரும திருஞான சம்பந்தர் எனனும் ஒரு பெருநாமம் பெறறார். இதன் விரிவு பெரியபுராணததில உணரப்படும்.

சேறனாருதமென சிறடித் தனிசொடு தீம்பாற

சோறளைந்தகைத் தாமரை யோடுசெந துகிர்வாய்
ஊறுநீர்நனை மார்பினோ டிளமகா ருந்தி
யேறுமின்பழுள் ளதனையே உடமபென இசைப்பார்,

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு

அரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோடணிந்த
தருணமென்றளிர்ச் சீறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவறாதசெவ் வாம்பல்வாய் மழலையாரமுதம்
பருகிலாச்செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால்
(சீகாளத்திப்புராணம்)

ஒருவன் உடற்கும் செவிக்கும் உண்மையான இன்பம் இஃதென இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

---

66 மன்றாடி நின்மழலை வாசகமேன் கேட்டுவந்தார்
கொன்றைமுடி சாய்த்தும குமரேசா—என்றும்
குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற கேளாதவர் (௬)

இ—ள்

குமரேசா! கொன்றைமுடி சாய்த்தும் நின் மழலை வாசகத்தை மன்றாடி ஏன் கேட்டு மகிழ்ந்தார் ஏனின், குழலிசையினும் யாழ் இசையினும் தமமக்களுடைய மழலையிசையே யினிது

ஆதலால் என்க.

மன்னுடி=சிவன். கெஞ்சி என்றுமாம். குழல்=வேய்ங் குழல். இதனையிப்பொழுது புல்லாங்குழல என வழங்கிவருகின் றனர். யாழ்=வீணை. இவற்றின இசைகளே முறையே வேணு கானம், வீணாகானம என்பர் வடநூலார்.

மக்கள் சொற்கேட்டலே செவிக்கு இன்பம் என்று மேலே கூறினர். குழல் இசையும் யாழ் இசையுமே செவிக்கு இன்பம் பயப்பன என்று கூறுவாருஞ்சிலர் உளராயின், அவர் மக்கள் சொற் கேளாதவரேயாவர். கேட்டவராயின் அங்ஙனம் கூறார் என்று அவரை நோக்கி இது கூறினர்.

18

140 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அறிவில்லாத குழலினும யாழினும் நின்று எழும் ஓசையி னும் அறிவுடைய மகனின் வாயிலிருந்து வரும் மழலைமோசையே மிகவும் இன்பமாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை உமாபதிபால உணரப்படும்.

கதை

தமக்குத் திருமகனைப் அவதரித்த முருகப்பெருமானது மழ லைச் சொல்லைக் கேட்டுப் பரமனும் உமையும் பெருமகிழ்வுற்றார் பாலனை யிடையே பரிந்து வைத்தார். மழலைமொழியை மாந்தி மகிழ்ந்தார். ஈரைந்து யாழினும் தமது அருமைத திருமகனது

மழலைச் சொல்லிலே தான் பெரிதும் இன்புறுவர்.

எலவார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலனைய குமரவேள் நடிவுறும் பான்மை
ஞாலமேலுறும் இரவொடு பகலுக்குந் நடுவாய்
மாலையான தொன் றழிவின்றி வைகுமாறெங்கும்.
(கந்தபுராணம்.)

இதனால் மேற்குறித்தவுண்மை புலனும். இன்னும் பிரமனும் அறியாத ஒரு மொழிக்கு முருகப்பெருமான் பொருள் கூறும் பொழுது பரமன் அம்மழலை மொழியைத் தமதுகொன்றை முடி சாய்த்துக் கேட்டமையும் காண்க.

சொன்ன கலியின் தலையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகத்து—முன்னம்
குறுகுதலிற் பின்னிளிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலே கொளாச் செவி. (புகழேந்தி.)

குழவிறும் பாழிறும் மகவின் மழலை மொழியே யினிதென் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

67 பாடலிபூர்க் கோன்புதல்வர் பல்கலையும் தேறவன்றேன்

சோடிவகை செய்தான் குமரேசா—பீடுடைய
தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல். (எ)

இ—ள்

குமரேசா! பாடலிபுரத்து வேந்தன் தனது புதல்வர் கல்வி பல கற்றுத் தெளியுமாறு என் பலவகையுபாயங்களைச் செய்தான் எனின், அவையின்கண் முந்தியிருக்கும்படி செய்தலே தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் நன்றி எனக.

ஆற்றும நன்றி=செய்யும் உதவி.

அவை=கற்றுவல்ல நல்லோர் கூடிய இடம். அதில் முந்தி யிருக்கும பெருமையைக் கல்விநலமுடைய ஒருவனே அடைவான் ஆதலால் அந்நலத்தைத் தன் மகன உடையனும்படி செய்தலே ஒரு தந்தைக்குக் கடமையாம் என்பது கருத்து.

தமபொருளாகிய தம்மக்கட்கு ஒருவன கல்விப்பொருளையே தருதல்வேண்டுமென்பது குறிப்பு

பொருள் தொகுத்துத் தருதல் முதலியனவெல்லாம ஓர்உத வியல்ல என்பதும, கலியுணர்புலமையில் தன்மகனைத் தலைமை யோனுக்குதலே தந்தையின் கடமை என்பதும், இதில் உணர்த் தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சகதரிசனரபால உணரபபடும.

கதை.

பண்டு இப்பரதகண்டத்தில் பாடலிபுரம் என்றொரு நகரம் இருந்தது. சுதரிசனன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசன் ஒருவன் அதிலிருந்து அரசுபுரிந்தான். இவன் நீதிநூல் பலவும் ஓதியுணர்ந்தவன் இவனுக்கு ஏழுபுதல்வர்கள் பிறந்தனர். அப்புதல்வர் எழுவரும் செல்வத்திற் சிறந்தார். செழிப்புடன் வளர்ந்

தார். கலவியில இவர்கட்கு மனஞ் செலலவிலலை கலவிபயிலும படி தன்மககட்குப பல முறையும அரசன அறிவுறுததினான. அவர்கள் பயில முயலவிலலை. மனம் போனபடியே திரிநதார். மதியிழந்து மகிழ்நதார். அதனால அரசன பெருங் கவலைகொணடான எப்படியாவது தன் மக்களைக கலவியில வலலூநராககக கருதினான். தனது நாட்டில சோமசர்மா எனனும வேதியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கலவியறிவு மிககவர் நலல சொல வன்மையுடையவர். அவரை அரசன அழைததுவரும்படி செய்தான அவரும வநதார். தன் பிளளைகளை எவவகையிலாவது கலவியறிவுளளவாகளாக ஆககவேணடும எனறு அவரிடம அரசன வேணடினான அவரும் இசைநதார் அவர் வேணடிய எதையும விரும்பித் தநதார் புதலவா தகுதியறிநது அவரும் இதமாகக கறபிததார். கதைகள பல கூறினார் அவர்தாமே கலவியை விரும்பும்படி செய்தார். அதனபின கறபிததார். அவரும பயினறு தெளிநதார் புலவர்கள அவையில அவர்கள பல முறையும தலைமைபெற்றிருநதார் மனனன கணடான. மககட்குச செய்யவேண்டிய

கடமையைச் செய்து முடித்தமையை நினைந்து மன்னன் பெரும கிழ்வு கொண்டான் இதன் விரிவைப் பஞ்சதந்திரத்தில் உணர்க.

தம் மக்களைக் கலவியுடைய ராக்குதலே தந்தையர்க்குக் கடன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

68 மண்டு புகழ்ப்பகவன் மக்களறி வாலுலகோர்
கொண்டனரேன் இன்பம் குமரேசா—கண்டுமகிழ்
தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது (அ)

இ—ள

குமரேசா! பகவனது மக்களறிவால், உலகோர் ஏன் இன்பம் உற்றார் எனின், தம்மக்களது அறிவுடைமை மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் தம்மினும் இனிதாம் என்க.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 143

மகன் அறிவுடையவனாயிருந்தால் அவன் தந்தைக்கு எவ்வளவு மகிழ்வுண்டாகுமோ அதனினும் பெருமகிழ்வை உலகோர் அடைவர் என்பது கருத்து

"தம்மின் இனிது" என்பதில் ஒப்புப்பொருளும் கருதப்படும்.

இனி, தம்முடைய அறிவினும் தமது மக்களுடைய அறிவு சிறந்தது என்று கேட்கப்படுமாயின் இவ்வுலகத்தில் எல்லார்க்கும்

அஃதோர் இனபமாம, எனவும இது பொருளபடும

கலவியில தனனினும சிறந்தவன எனறு பிறனொருவனைக கூறககேட்டால வருநதுகினற ஒருவன அஙஙனமே தனமகனை யெடுததுக் கூறினால மகிழ்கினறான; குறுகிய அறிவுடையவனும தனமகனைப் பெருகிய அறிவுடையவனாக ஆக்கிப்பார்கக விருமபுகின்றான இவை இரண்டும மேறகுறிதத மூனறாவது பொருளை வறபுறுததுகினறன

நனமக்களுடைய அறிவுடைமையால உலகமெலலாம இனபமுறும் எனபது இதில உணர்ததபபடடது இவவுண்மை பகவன மககளபால உணரப்படும.

கதை.

பகவன எனபவர் பெருஞசாகரன எனனும ஒரு வேதியன புதலவர். நலல நீதியொழுககங்கள உள்ளவர் தனது முபபததுமூன்றாவது வயதில காசியாததிரைககுச சென்றார் இடையில தொண்டைமண்டலததிலுளள மேலூர் அகரம எனனும ஒரு நகரததில தஙகினார் இரவில தனிததிருநதார். அஙகு ஆதியென்னும ஒரு மாது வநதாள். புலை மகள எனறு கருதியொரு கோலால அவளைத தலையில அடிததார். அவளும அகன்றாள். அதனபின இவர் காசியைபடைநதார். பல வருடங்கள ஆண்டுத் தங்கி மீண்டும் அந்நகரமே வநது தஙகினார் முனபோன ஆதியும் மீள வந்தாள் உண்மையில் இவளோர் அந்தணன் மகள்,

தவமுநியென்பவருக்கும், அருணமங்கை யென்பவளுக்கும் புதல

வியாய்த்தோன்றினாள். இவள் தோன்றியபின் தன்னூரா மணமாரி யாலழியத் தான்மட்டுந் கப்பினாள். உறையூர் புகுந்தாள் அங் கோர் பறையன் வீட்டில் ஒதுங்கினாள். பின் விதிவசத்தால நீதிஐயன் என்னும் ஒரு வேதியன வளர்க்க வளர்ந்தாள். அங்கு நினறகன்று நாடெங்குந் திரிந்தாள். திரியுங்காலத்தில் தான் பகவனைக்கண்டாள பகவனும இவளை மிகவும் காதலித்தான் ஆதியும் இசைந்தாள். இருவரும் மணந்தார ஆதியில தான் அடித்த அடியின் வடுவை ஆதியின் தலையில ஒருநாள் பகவன் கண்டான். முன தனனால் அடிககப்பட்ட புலைமகள் எனறு நிலை குலைந்தோடினான ஆதியுந் தொடர்ந்தாள. பகவனைப பறறினாள் இருவருந தம்முள் ஓர் உறுதியைச் செய்தார். கலந்தினபுற்றார். இவர்பால் வழுவிலமக்கள் ஏழுவர் பிறந்தார். அதிகமான், கபிலர், திருவள்ளுவர் எனப புதல்வர் மூவரும், உப்பை, ஔவை, உரு வை,வள்ளியெனப் புதல்வியர் நால்வரும ஆவர் இவ்விழுமிய குழவிகள் எழுவரையும் பிறநத இடததிலேயே விட்டுவிட்டுத் தாம்முன் செய்துகொண்ட உறுதியின்படி ஆதியும் பகவனும் அகன்று சென்றார். செலலுங்கால தாய் மட்டும் பிளளைகளைப் பிறியஆற்றாது மறுகி நினறாள் அவ்வமையம திருவருளால் இக் குழவிகள் ஏழும் தமமலர்வாய் திறநது மழலை மொழியால தமது தாயைத் தேற்றியனுப்பின.

இட்டமுடன் எனதலையில் இனனபடி யென்றெழுதி
விட்டசிவ னுஞ்செதது விட்டானோ—முட்டமுடப

பஞ்சமே யானாலும் பாரமவ னுக்கனனாய்
நெஞ்சமே யஞ்சா திரு. (ஔவை)

கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்லினுள் தேரைக்கும்
விருப்புற் றமுதளிக்கு மெய்யன்—உருப்பெற்றால
ஊட்டி வளர்க்கானோ வோகெடுவா யன்னாகேள்
வாட்டம் உனக்கேன் மகிழ். (அதிகமான்)

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 145

அத்தி முதலெறும்பீ றானவுயி ரத்தனைக்கும்
சித்த மகிழ்ந்தளிக்கும் தேசிகன்—முற்றவே
கற்பித்தான் போனானோ காக்கக் கடனிலையோ
அற்பனோ அன்னா யான். (உப்பை)

சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் தாயருந்தத் தானருந்தும்
அண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரியம்—மண்டி
யலைகின்ற அன்னாய் அரனுடைய வுண்மை
நிலைகண்டு நீயறிந்து நில. (உருவை)

அன்னை வயிற்றில் அருத்தி வளர்த்தவன்றான்
இன்னும் வளர்க்கானோ என்தாயே—மின்னரவஞ்
சூடும் பெருமான் சுடுகாட்டில் நின்றுவிளை
யாடும் பெருமான் அவன் (வள்ளி)

சண்ணுழைபாக் காட்டில் கருங்கற் றவளைக்கும்
உண்ணும படியறிந் தூட்டுமவர்—நண்ணுர்
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்
தமக்குர் தொழிலென்ன தான் (கபிலர்)

எவ்வுயிருங் காக்கவொரு சுசனுண்டோ இல்லையோ
அவ்வுயிரில் யாதொருவன் அல்லனே—வவ்வி
அருகுவது கொண்டிங் கலைதவதேன் அன்னுப்
வருகுவது தானே வரும் (வள்ளுவர்)

இத்தெய்வ மக்களின் அறிவுடைமைபால், இந்நிலவுலகம் உயர்நலமுற்றது இவரைப் பெற்றவர் தமமினும் மற்றவரே இவரால் பேரின்பம உற்றனர். இவருள் நமது வள்ளுவத் தெய்வத்தின் மகிமைலம் இம்மாநிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம பெரிதும் இனிதாம பெருமையுள்ளது. இவ்வுண்மை சங்கத்தார் பால் நன்கு காணப்படும்.

சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த இருவினைக்கும மாமருந்து—முந்திய
நன்னெறி காமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனுர்
பன்னிய இன்குறள்வெண் பா.

இதுபோன்ற பல பாக்களால் நமது தேவர் அறிவுடைமையை உவந்து வியந்து சங்கதார் சாறறியுளளார். ஆண்டுகாண்க

ஒருவன் அறிவுடைய மக்களைப் பெறுவனாயின் அவரால் உலகமுழுதும இன்பமடையும் எனபது இதனால கூறப்பட்டது.

---

69 உற்றடைக்கார் சிவகன்சிர் ஓதவுவர் தாமென்னை
கொறற விசயை குமரேசா—முற்றியே
ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனை
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய் (கூ)

இ—ள.

குமரேசா! தன்னை வந்து கண்டவர்கள் சிவகன் பெருமை யைச் சொனனவுடனே ஏன் விசயை பெரு மகிழ்வடைந்தாள் எனின், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய், ஈன்றபொ ழுதினும் பெரிது மகிழும் என்க.

பெற்றகாலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிடத் தன்மகனை நல்லவன் என்று பிறர் சொலலக் கேட்ட காலகதில தாய் பெரு மகிழ்வை அடைவாள் என்பதாம்.

மகன் என்று பொதுவகையாகக் கண்ட பொழுது உண்டா

ன இன்பத்தினும் அவன் குணமுடையன் என்று கேட்டபொழுது உளதாம் இன்பம அவனைப் பெற்றவட்டுப் பெரிதாம என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசயைபால் உணரப்படும்.

கதை.

விசயை என்பவள் தத்தன் என்னும் பெயரினையுடைய விதைய தேசத்து வேந்தன் மகள். சிறந்த வுருவமும், நிறைந்த அழகும ஒருங்குவாய்ந்தவள் ஏமாங்கத நாட்டு அதிபதியாகிய சச்சந்தன் என்னும அரசனுக்கு இவள் மணமகளானாள். இவளது அன்பமைநத இன்பததை அரசன் நன்கமைநது துய்த்தான். காதற்சுவையைக கனிந்து மாந்தினான். அவ இன்ப வெள்ளத்தில் இவன் ஆழ்நது தாழ்நதிருந்தான். அதனால் இவனது அரசுரிமையை அமைச்சன் ஒருவன் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்ளக்கருதினான். படையைத திரட்டினான் இரவில வநதான். அரண்மனையை வளைநதான சசசந்தன் விழிதான். உறறதை யுணர்ந்தான். சினந்தான் எழுந்தான். அவ மையம் தனது மனைவி நிறைந்த கருப்பம் உடையவளாயிருநதாள அதனை நினைநது நினைந்து அரசன் வருந்தினான். முடிவில் துணிநதான். அற்புதமான மயிறபொறியொனறில விசயையை பொறி வெளியே விட்டான அவளும மறுகினாள பகைவரைப பொருது கணவன வென்றுவிடுவான என்று தேறினாள. அதனால் பொறிமேல் இருந்தாள. நெறியே நோககினாள மயிறபொறியை வலக்கரததாற

சுழற்றி வானவழி போனாள் பகைவரும் நெருங்கினர். போரும நடந்தது. அதில் சசசங்கன பட்டான மண்ணில நிகழ்ந்த வெற்றிததொனியை விண்ணில போன விசயை கேட்டாள். ஏங்கி மயங்கினாள். அதனால பொறியோடு ஒருபுறங் [illegible] விழுந்தாள திருவருளால் பிழைததாள அனறே [illegible] பிரததாள். ஒளி நிறைநத மேனியுள்ள ஒரு புதல்வன் தோ[illegible]னான் மகனது அருமையையும் தனக்குற்ற சிறுமையையும் [illegible]ணி யெண்ணி ஏங்கினாள். ஒரு வனதேவதை வநதுவிசயையை [illegible]கேறறி அக்குழவிக்குச் சீவகன்எனறு பெயரிடடது. தன்மகனை [illegible]வனதேவதையிடம் தந்து தாயும் வருந்தித் தவவனஞ சார்[illegible]ள். இவ்வுலகியலை வெறுததாள் உயர்தவஞ்செய்தாள். இவ[illegible]கையில இருபததொரு வருடங்கள் கழிநதன. மகனும் வளர்ந்தான் துயர்கள்பல

வுங் கடந்து உயர்நலமுற்றான் கலைபல தெளிந்தான். அழகு வீரம், ஆண்மை முதலியவற்றால் மேன்மையுற்றான் தனது பெறறோர்க்கும் தனக்கும உற்றதை முற்றவும உணர்ந்தான். இழந்த அரசைப் பெறுதற்கு எண்ணினான். பதுமுகன் முதலிய துணைவர் பலரையுஞ் சேர்ததான் அரசிளஞ்சிங்கம்போல் விளங்கினான். பல தேயஙகளுக்குஞ் சென்றான். இவனது சாலபுடைமையைக் கண்டு மேலோர் புகழ்நதார். இங்ஙனம இவன் சிறந்து விளங்குந் தன்மையை வனத்திலிருநது தவஞ்செய்யும் விசயையிடஞ் சிலர் சென்று சொலலினார். அதைக் கேட்டவுடனே பெரிதும உவந்தாள். அவ்வுவகைப் பெருககில் இவள் மிகவுந் தோய்ந்தாள். மக

னையும் பின்பு தகவுடன் கண்டாள. மார்போடணைத்துப் பேருவகை பூத்தாள் மகனும பகைவரை வென்று அரசினைபபெற்றான்.

(இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியிற் காண்க.)

பொறபறிலில் லாதபல புத்திரரைப பெற்றதிலோர்
நறபுதலவ னைபபெறுதல நன்றாமே --பொறகொடியே
பன்றிபல குட்டி பயந்ததினால ஏதுபயன
ஒன்றமைபா தோகரிககன் றோது. (நீதிவெண்பா)

தன் மகன் சால்புடையனானால் தாய் பேருவகை கூர்வள் என்பது இதனால கூறபபட்டது.

70 நல்லஇரா மன்புரிநதான நற்றாதை யென்னோற்றான்
கொல்லெனுஞ்சொல் என்னே குமரேசா---செல்ல
மகன்தந்தைக் காறறும உதவி யிவன்தந்தை
யென்னோறறான் கொல்லென்னுஞ் சொல். (௰)

இ—ள்

குமரேசா! இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை யென்ன தவஞ் செய்தானோ, என்று சொலலும்படி ஏன் இராமன் செய்

தாய் எனில், இவன தந்தை என நேரறருன கோல என்னுஞ் சொல்லே உணடாக்குதலே மகனதாதைக்கு ஆற்றும் உதவி என்க.

ஆற்றும் உதவி=செய்யும கைமாறு.

என்நோறறுன் கொல =எனனதவஞ் செய்தானே.

தவதகின் அளவு தெரியாமல் தமக்குளளே வினவுகின்ற படிபால, கொல என்னும இடைசொல நண்டு ஐயதனைகுறித தது நின்றது வியப்பையும் உணர்தலும.

நெறி வழுவாத அறிவுடைய புதலவனைக்கணடால் உலகோர் மகிழ்வர் அங்ஙனம மகிழுககால இந நன்மகனைப பெறுதற்கு இவன் தநதைமுனனம் எனன தவஞசெய்தானோ? எனறு நினைந்து வியந்து புகழ்வர். இப் புகழ்மொழி பெறறோருகதுப பெரு மகிழ்வையூட்டும. ஆகலால் அம மகிழ்வையே மகன தநதைக்கு உளடுபண்ண வேண்டுமென்பது கருதது.

தளர்நதழி உணவுமுதலியன தநது ஆகுரிதல உபசரித் தல் முதலியனவெலலாம ஓர் உதவியல்ல என்பது குறிப்பு.

பெற்றோர்க்கு என்னுது தநதைகது என்றுர் தலைமை கருதி.

தலைனை அறிவுடையனாகிய தநதைகது ஒரு மகன் செய்ய வேண்டிய வுதவியாவது, தான ஒழுக்கமுடையனுய் நினறு உயர்ந

லேபாம என்பது இதில உணர்த்தபபட்டது இவ்வுண்மை இரா
மன்பால உணரபபடும.

கதை.

இற்றைகதுபபலலாயிர வருடஙகடகு முனனர் திருவயோத
தியில இருநத தசரதனுக்கும, கோசலைக்நம புதல்வனாக இரா
மன் என ஒருவர் அவதரிததார இவர் சிறந்த போர்வீரர், உயர்ந்த
அருளுடையவர். தநதை சொற கடவாதவர், பேராண்மையுடை
150 திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

யவர். அறிவும, ஒழுக்கமும், அழகும நிறைந்தவர். தந்தைசொல்
மிக்க மநதிரமில்லை யென்ற சிந்தனையுடையவர் இவரது குண,
செயல, அழகு முதலியவற்றைக் கண்டு உலகம் ரமிததது அத
னால்இவரை இராமன் என்றார். இராமன் என்ப சொல்லுககு ரமிக
கசெய்பவன என்பது பொருள். ரமிக்கச்செய்தல் = இன்புறச்
செய்தல். இநதிருமகனது அறிவொழுக்கஙகளைக் கண்டார் அனை
வரும் இவரைப் பெறறோது தவததைப் புகழ்ந்து போற்றினர
"என்ன நோனபு நோற்றாள கொல இவனை பெற்ற வயிறுடை
யாள், எனனும வார்ததை யெய்துவிதத இருடிகேசா" என்று
இராமனைக் குறித்துப் பெரியார் அருளியுள்ள திருமொழியாலும
இவ்வுண்மை தெளியபபடும்

மக்கட்பேற்றால பெருமையடைந்தவர்களுககுளளே தசர
தன ஒருவரே உயர்நதவரானார் அவருககு உயர்வாகவும, ஓப
பாகவும ஒருவரும் இலலை.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவியில் இராமர் ஒருவரே எவரினும் சிறந்தார். இதன் விரிவை அவர் சரிதத்திலஉணர்க.

உந்துநீர்க்கடல் உடுத்தபார் முழுவது மொருங்கே
வந்துதாள்தொழும் அரசியல் வளமெலாம் பெறினும்
இந்திராதியர் பெறும்பதத் திருக்கை பெய்திடினும்
மைந்த ரின்றியே வாழ்வது வாழ்வுமற்றன்றே.

(பிரமோத்தரகாண்டம்)

தொக்கிள மலர்துதை விலாத சோலையும்
புக்கிளந் தாமரை நகாத பொய்கையும்
மிக்கிளம் பிறைவிசும் பிலாத அந்தியும்
மக்களை யிலாததோர் மனையும் ஒக்குமே. (சூளாமணி)

மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியின் இயல்பு இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 151

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்)

இவ்வுலகில் ஒருவன் பெறத்தக்க பேறுகளுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனால் அவன் குலமுழுதும் நலம் அடையும். தம் மக்களை ஒருவனுக்கு உண்மையான உயர்பொருள் அவர்கள் சிறுகையளாவிய கூழ் அமிழ்தினும் இனிதாம். அவர்கள் தொட்டால் மெய்க்குஇன்பமாம். சொற்கேட்டால் செவிக்கு இன்பமாம். குழலினும் யாழினும் அவர்தம் மழலை மொழியே பெரிதும் இனிதாம். மக்களைக் கலவியுடையனாக்குதலே தந்தைக்குக் கடன்.

அறிவுடைய மக்களால் அனைவரும் இன்புறுவர். தன் மகன் சால புடையன் ஆனால் தாய் பேருவகை கூர்வள். ஒரு நன்மகன் தன தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது, தான் அறிவும் ஒழுக்கமும் உடையனுப் ஒழுகுதலேயாம்

7-வது மக்கட்பேறு முற்றிற்று.

அ-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

அஃதாவது தனது மனைவி புதல்வர் முதலிய தொடர்புடை யாரிடத்தில் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே தோன்றும் விருப்ப முடைமை இதனை மிகுதியாக வுடையவனே இல்வாழ்க்கைக்குத் தகுதியானவன், ஆதலால் இஃது சண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகார அமைவும் இதனானே புலனும்.

71 கண்டாழுதார் கண்ணப்பர் காய்கதிரோன் சேயுமேன்
கொண்டாழுதான் முனைமம குமரேசா—உண்டான
அன்பிற்கும உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புன்னீர் பூசல் தரும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! சிவலிங்கத்தின் தனிமையைக்கண்டு கண்ணப்பரும், வாலியின் உதிரத்தைக் கண்டு கதிரோன் சேயும் ஏன் அழுதார் எனின், அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ, ஆர்வலர் புன்கண்நீர் பூசல்தரும் எனக்

கதிரோன்சேய்=சுக்கிரிவன்.

தாழ்=கதவினை நிலையுடன் பிணிக்கும் ஒருவகைக் கருவி. இஃது ஆகுபெயராய்க் கதவையும் குறிக்கும் ஓகாரம் எதிர்மறை. பூசல் என்பது பொருதல், ஒலித்தல், என்பனவற்றை விளக்கும் ஒரு சொல். அது வெளிப்படுத்தல் என்பதை ஈண்டு விளக்கி நின்றது

ஆர்வலர் புன்கண்நீர் பூசல் தரும்=அன்புடையாரது கண்ணின் புலவிய நீரே உள்ளிருக்கும் அன்பினை வெளிப்படுத்தும்.

இன் கண்நீரை விலக்குதற்குப் புன் கண் நீர் என்றார் முன்னது இன்பத்தால் உண்டாம். பின்னது துன்பத்தால் தோன்றும். பிறர் துன்பமுற்க கண்டால் அன்பரது கண்ணில் நீர் வரும் என்பது குறிப்பு

அன்பு கருதுப் பொருள ஆதலால அஃது அனுமானம ஒன்றானே அறியபபடும. கமபரும, "அன்பெனபது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிதல் தேற்றார்" எனறார்.

காட்சியால அனபைக காணமுடியாது எனபதும், அதனையுடையாரது செயலிலிருந்தே அதன் உண்மை கருதப்படும் எனபதும், அதனை மறைத்து வைக்க இயலாது என்பதும் ஒருவன உள்ளததில் அடங்கியிருக்கும் அன்பை அவன் கண் பொழியும் வெள்ளமே காட்டிவிடும் என்பதும, இதில காட்டப்பட்டன. இவ்வுண்மை கண்ணப்பர் கண்ணும, சுக்கிரீவன்பாலும காணப்படும்,

கதை 1

காளத்தி மலைமேலிருநத சிவலிங்கமாகிய தனியுருவைக் கண்டவுடனே அகமுருகி அதன் தனிமைக்கு இரங்கி அழுதமையானும், கண்ணையெடுகது அபபிய தனமையானும, கண்ணப்பரது அன்புண்மை காணபபடடது.

"கண்ணப்பன் ஒபபதோர் அனபின்மை கண்டபின" எனறு மணிவாசகப பெருந்தகையும் இவரை நினைநது வியந்து இரங்கியுளளார் இதனானே அன்பினபேரெலலையில இவர் தனி நின்று நிலவுகின்றமை தெளியபபடும.

கதை 2

சுக்கிரீவன் என்பவன் வானரகுல திலகனாகிய வாலியின்

தம்பி, நல்ல போர்வீரன். தனது முன்னவனுடன கிடகிநதை யென்னும நகரில இருநதான. வாலி சிறநத வரபலங்களையுடையவன். இவன அரசுபுரிநது வருஙகாலகதில ஓர் ஏதுவால தம்பியை நம்பவிலலை. மாறாக மதிததான இவனும பயநது வணங்கினான். நயநது மொழிநதான். வாலி கேட்காமல இவனை வைது சினந்தான். கொலல நினைநதான். தமபி மெலலக தப்பினான். மதங்க மலையில் புகுந்தான். மறைநதிருநதான. அனுமார் முதலிய அறிஞர் பலரும் இவனுடன உறைநதிருநதனர். இவர் இஙஙனம் இருபப, இராமரும, இலககுவரும அங்கு வந்தார். அனுமானால இராமர் நடபைச சுககிரீவன பெறறான. அதனபின் இராமரைக்கொணடே தன தமையனைக கொலலக் கருதினான. அவரும் இசைநதார். கிடகிந்தைக்குச சென்றார். சுககிரீவன போர்க்கு அறைகூவினான். வாலி வந்தான். இருவரும சினந்தார் ஒருவரையொருவர் பிடிததார். உடனறு பொருதார் தம்பி தளர்ந்தான். அவவமையம் இராமர் வாலிமேல ஓர் அமபை ஏவினார். அது மார்பில்பட்டது. படவும் வாலி பதைத்துவிழுநதான். உருண்டான். உதிரம பெருகியோடியது அகனைச சுக்கிரீவன கண்டான். செறறமும பகையும் முற்றவும் மறந்தான். அழுது சோர்ந்து தரைமிசை விழுந்தான்.

154 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வாசத்தாரவன் மார்பெனும் மலைவழங்கருவி
யோசைச் சோரியைக் கண்டனன் உடன்பிறப்பென்னும்
பாசததால்பிணிப புண்டவத் தம்பியும் பசுங்கண
நேசததாரைகள் சொரிதர நெடுநிலஞ் சேர்நதான

(இராமாயணம வாலிவதைப் படலம)

இதன் விரிவை அவர் சரிதத்திலுணர்க. அன்பின் தகையும் அதனை அறியும் வகையும் இதனால் கூறப்பட்டன

72 மோனத் ததீசி முதுகெலும்பை வானவர்தங்
கோனுக்கேன் தந்தான் குமரேசா—ஞானமுறும்
அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. (உ)

இ—ள

குமரேசா! ததீசி முனிவர் தமது முதுகு எலும்பை ஏன் இந்திரனுக்குந் தந்தார் எனின், அன்புடையார் என்பினையும் பிறர்க்கு உதவுவதற்கு உரியராவர் என்க

புறப்பொருளாகள் எல்லாம் உடையராயினும் அகப்பொருளாகிய அன்பு இல்லாதவர் பிறர்க்கு ஒன்றும் உதவார் என்பது கருதி "அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர்" என்றார்

ஒன்றும் இலராயினும் அன்புடையவர் தமது உடம்பையேனுந் தந்து பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பதும், எல்லாம் உடையராயினும் அன்பு இல்லாதவர் யாதும் உதவார் என்பதும், கூறியபடி.

பிறர் துன்புற அன்புடையார் சகியார் என்று மேலே கூறினார், இதில் பிறர்பொருட்டு அவர் தமது உடம்பையும், உயிரை

யும் உதவுவர் என்றார்

(இவ்வுண்மை ததீசி முனிவர்பால உணரப்படும்.)

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 155

ததீசி என்பவர் அதர்வா என்னும் ஒரு முனிவர் புதல்வர். இவரது தாயின் பெயர் சாந்தினி இவர் ஐபமகனற மெய்யுணர்வுடையவர் அன்பும, தவமும், அமைதியும் வாய்ந்தவர் தண்ணளி ததும்பிய புண்ணியவுருவினர் சுரரும அசுரரும பாற்கடல் கடைந்த காலததில அவர்தம படைககலங்களை இவரிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்திருநதார் அவறறை இவர் நெடுநாள் வைததிருந்தார். அவர் வரவிலலை தமது தவமகிமையால் விழுங்கினார். அவை உள்ளே புகுநதன. எலலாம் ஒன்றாய் இணைநது திரண்டது. முதுகெனபுடன சேர்நதது திணணிதாய் நினறது இவ்வுணமையை உணர்நத இநதிரன இவரிடம் வந்தான். முனிவர் உபசரிததார் வநததை வினவினார் தனகைக்குலிசம் தேய்ந்து வலியிழநதிருபபதால அசுரரை வெலல முடியவிலலை என்று இந்திரன இசைததான இருளுடல அவுணரைத தேய்தது எமர் குடியெல்லாம் புரபபதோர் கொளகைததாய படைககலம் அடிகள் பால அமைநதுள்ளது என்பதையும உணர்ததினான. முனிவர் உணர்நதார

"நாய்நம தெனநரி நமதெனப பிதா
தாய்நம தெனநமன் தனதெனப பிணி
பேய்நம தெனமனம மதிக்கம பெற்றிபோல
ஆய்நம தெனப்படும யாக்கை பாரதே
நடுததயா விலார்தமை நலியக துனபநோய்

அடுத்தயா வருந்திரு வடைப பாக்கையைக்

கொடுத்தயா அறமபுகழ் கொ[illegible]வனே யெனில

எடுத்தயாக் கையின்பபன இ[illegible] பாவதே ”

எனறார். இன்புறறார் அன்பால [illegible] அவனுக்கியத் தன் இன்னுயிரை முன்னே விடுத்தார் அ[illegible]யார் என்பும உரியர் பிறர்க்கு என்பதை இவர் நன்று காட்டி[illegible] அன்பின இயல்பை

20

156 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அனைவரும கண்டார். இன்புடன என்பை இந்திரன் கொ[illegible]ன்டான் குலிசம ஆக்கி அசுரரை வென்றான்.

இதன் விரிவு தீர்த்தகிரி புராணததில் உணரப்படும்.

அன்புடையார் உடம்பானும பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பது இதனால உணர்ததப்பட்டது.

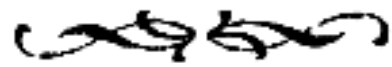

73 ஆனிரைபால அன்பால அருந்தவனேன மூலனெனுங

கோனு—மபைக கொணடான குமரேசா—ஆன திலல்

அன்போ டியைநத வழககெனப ஆருயிர்க

கென்போ டியைநத தொடர்பு.

இ—ள்

குமரேசா! ஆன திரைபால அன்பால மூலன் எனனும்

கோன் உடமபை ஏன அருநதவன கொணடான் எனின, ஆர் உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு, அனபோடு இயையவநத வழககாம எனக

ஈண்டு எனபு என்றது உடமபினை. ஆன நிரை=பசுக்கூடடம.

ஆர் உயிர்ககு எனபோடு இயைந்த தொடர்பு=அரிய உயிர்க்கு உடமபோடு உண்டான நட்பு.

அன்போடு இயைநத வழககு=அன்போடு பொருநதுதறகு வந்த வழியின பயன.

உயிர் உடமபோடு கூடிய து பிறர்க்கு அன்பு செய்யும பொருட்டேயாம என்பது கருதது. அனபை உடையவனே மக்கட் பிறபபின மாணபை அடைநதவன் என்பதும், அஃதிலலாதவன உருவததால மனிதனாயினும் அவன் பிறபபால பயன இலலை என்பதும் கூறிபபடி.

8-ம் அதிகாரம் அனபுடைமை. 157

தனித து நிறகும தனமையில்லாத நெருபபு விறகு முதலிய வற்றைப பறறி நின்ற பினனரே உணவு முதலியவறறைச செயய உதவியாம, அதுபோல அருவமாய உயிரும உருவமாய மனித உடம்பைக கூடிய பினனரே அன்பு செய்ய ஏதுவாம என்பது குறிப்பு.

இனி, "ஆர் உயிர்க்கு இப்பிறப்பில் மக்களுடம்போடு உண்டான தொடர்பு, முற்பிறப்பில் அஃது அனபோடு பொருந்திவந்ததின் பயனேயாம்" எனவும் இது பொருள்படும்.

அறிவுடைய உயிர் அறிவில்லாத உடம்பினையடைந்ததற்குப் பயன், பிறர்க்கு அன்பு செய்கலேயாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திருமூலர்பால் உணரப்படும்.

கதை

திருமூலர் என்பவர் ஒரு சிவயோகி. நந்திதேவரது மரபில் வந்தவர். அகத்திய முனிவரைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று இவர் காதல் கொண்டார். அதனால் தென்திசை நோக்கி நடந்தார். காவேரி நதியைக் கடந்தார். அதன் தென் கரையருகில் நன்கு அமைந்துள்ள ஒரு காட்டில் புகுந்தார். அங்கு மூலன் என்னும் ஓர் இடையன் பல பசுக்களை மேய்த்துவந்தான். விதிவசத்தால் அன்று இறந்தான். அவன் உடம்பைச் சூழ்ந்துகொண்டு பசுக்கள் பல கலங்கிநின்றன. கண்ணீர் ததும்பிநிற்கும் பசுக்களை முனிவர் கண்டார். அன்புகொண்டார். பொதிகைக்குச் செல்லும் மதியினை மறந்தார். எவ்வகையினாலாவது அப்பசுக்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கருதினார். தவமகிமையால் மூலன் உடம்பில் புகுந்தார். எழுந்தார். பசுக்கள் கண்டன பெருமகிழ்வு கொண்டன. முனிவர் தமது திரு உடம்பை ஒரு புதரில் மறைத்தார். பொழுதும் மறைந்தது. பசுக்கள் ஊரை நோக்கிச் சென்றன. தாமும் பின் சென்றார். அவையெல்லாம் தத்தம் இல்லம் அடைந

தன. மூலர் மட்டும வெளியே தனித்து நின்றார். உரிய காலததில

தனது கணவன் வரவிலலையே யெனறு மூலன மனைவிடே தடினாள். புதிய மூலரை வநது கணடாள் அவரும மௌனமாக நினறார் இவளும நெருங்கினாள. தீண்டாதே எனறு மூலர் தடுத்தார் மூலனுக்கு ஏதோ ஒருவகைச சிதத பேதம என்று ஊரிலுள்ளார் கருதினார். இவ்வகையில மூலர் அனபால பசுக்களை ஆதரிதது வநதார். சின்னாட்கள் கழிநத பின்பு தமது அருமைத திருவுடம்பை மூலர் போய்ப பார்ததார். அது மறைநதுவிட்டது. முனிவர் கலங்கினார். அவவமையம, "இவ்வுலகம உய்யுமபடி ஓர் அரியநூலை நீ தருதல் வேண்டும்" எனறு திருவருளால ஒரு ஒலி ஒலிததது. மூலர் கேட்டார். அருளை நினைநதார். தனியேசென்றார். யோகததில இருந்தார். வருடததுகது ஒன்றாக மூவாயிர வருடங்கள யோகததிலிருந்து மூவாயிரம் பாடலகள் பாடினார் மவை திருமூலர் திருமநதிரம எனறு இப்பொழுது வழங்கபபட்டு வருகின்றன. அனபு செய்யும் பொருட்டே தமது ஆர உயிர் மூலன் உடம்பில் புகுந்து விளங்கினமையால் முனிவர் திருமூலர் என்னும் செழுமபெயர் பெறறார் அனபின பயனாகவே உயாநத பிறபபு எய்தும் எனபதும, அபபிறபபுககுப பயன அனபு செய்தலேயாம், எனபதும இவர் சரிதததில தெளியப்பட்டன. இதன விரிவைப பெரியபுராணததில உணர்க

ஒருவன பிறபபுககுப் பயன் அனபு செய்தலேயாம் எனபது இதனால கூறப்பட்டது.

74 திண்டோட் குகனனபு செய்தான இராமனண்பேன
கொண்டான் அவன்பால குமரேசா—உண்டாகும
அனபீனும ஆர்வ முடைமை யதுவீனும
நண்பெனனும நாடாச சிறபபு. (4)

இ—ள்.

குமரேசா! குகன் அன்பு செய்தான. இராமன் என் அவன்பால் நண்புகொண்டானெனின், அன்பு ஆர்வமுடைமையை ஈனும. அது நண்பு எனனும நாடாச் சிறப்பை ஈனும் என்க.

நாடாச சிறபபு=மதிகமுடியாத சிறபபு

அன்பு=மனைவி மககள் முதலிய உறவினரிடதது நிகழுமகாதல.

ஆர்வம=உறவிலலாத பிறா இடதிதும் ஒருவனுக்கு உண்டாம விருபபம் அனபின் பெருக்கமே ஆர்வம எனக.

ஏபானபுடையவனுகது பாவருமே நண்பா ஆவா எனபது குறிப்பு.

பெறுகறகரிய பெரியாரது நண்பையும ஒருவன அனபுடைமையால பெறுவான் என்பது இதில் உணாததப்படடது. இவவுண்மை குகனபால உணரபபடும.

கதை.

குகன் என்பவன் வேடுவாகுலத் தலைவன் இறறைக்குப் பலலாயிர வருடங்களுக்கு முன்னாக கங்கைநதியின் வடகரையில சிருங்கிபேரம் எனனும ஓர் ஊர் இருநதது. அதில இவன விளங்கியிருநதான. கங்கைததுறையிற சென்று மீளுதற்குரிய தோணிகள எலலாம இவனுககுக் காணியாக இருநதன. மறபோரிலும், விற்போரிலும இவன நறபேர் பெறறவன். கங்கையின் இரு கரைகளிலும் உளள பொருள்களெலலாம தனக்கே உரிமையாக உடையவன். சிறநத வீரமும, நிறைநத அன்பும ஒருங்கே வாய்நதவன். இராமன அரசைததுறநது மனைவியோடும, இளையவனோடும வனவாசஞ் செய்துவருங காலத்தில ஒருநாள கங்கைக கரையின அருகில வநது தஙகியிருந்தார். அவர் வரவை இவன கேட்டான உடனே அவரைக கணடு மகிழ வேணடுமென்று காதல கொண்டான. தன தகுதிககேறபக கையுறையாகச சில பெருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவர் இருப்பிடம நோக்கிச் சென்றான். கண்டான். அனபால் உருகி அவர் அடிமேல் விழுந்தான. எழுந்தான். அவரது சடைமுடியையும, மரவுரியையும்

நெடிது நோககினான். உடல் துவண்டு நினறான. அவர் மனைவியோடு வனம் புக வநததை விளவியோர்ந்தான். அகம் குழைந

தான். அழுதான். தனது பொருள் முழுவதையும் உரிமையாகப் பெற்றுத் தன நகரில் இருந்து அவர் இனிதாக வாழவேண்டும் என்று அடிமிசை முடிபடத் தொழுது வேண்டினான் இவனது அன்பின் பெருக்கை இராமர் தன் தம்பிக்கும் மனைவிக்கும் காட்டினார் வியந்தார் பின் குகனைத் தேற்றி இராமர் வனம் புகத் துணிந்தார். அன்புடைக் குகனும் அவர்பின் செல்லவிழைந்தான். குகனது ஆர்வத்தை இராமர் தெளிந்தார் அவனைத் தழுவினார். பெரு நண்புகொண்டார். "நான் உன் உடன் பிறந்தவன். என் தம்பி உன் தம்பி. எனது மனைவி உனது கொழுந்தி அயோத்தியிலுள்ள நமது சுற்றத்தைப் பரதன் ஆதரிக்கின்றான். இங்குள்ள நமது கிளையை நீ இருந்து காக்கவேண்டும், நான் வனவாசம் செய்து மீண்டு வருங்காலத்தில் இங்கு வருவேன். என்னாருயிர்த் துணையே! நில்" என்று இதவுரை பலகூறி நிறுத்தினார் குகனும் ஆணை கடக்க அஞ்சி நின்றான் தனது பெருகிய அன்பால் இராமனது உயரிய நண்பைப் பெற்றான் இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

அன்புடையவர்க்கு யாவரும் நண்பராவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

75 தேடுகின்ற இன்புற்றம் சேரமான் ஏனசிறப்புங்
கூடஎய்தி நின்றார் குமரேசா—நாடுகின்ற
அன்புற றமர்நத வழக்கென்ப வையகத
தின்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு. (5)

இ—ள

சுமேரசார! இன்பமும் சிறப்பும் என் சேசமானபெருமான் ஒருங்கே எய்தினர் எனின், வையகத்தில இனபுறார் எய்தும சிறபபு, அனபுற்று அமர்ந்த வழக்கு ஆம எனக.

அன்பு உறறு அமர்ந்த வழாகு = அன்புடையராய் இருாத தெறியின பயன்.

சிறபபு என்றது பேரின்பதனை.

இவ்வுலகதனில இருந்து இன்பஙகளை நன்கு துய்ததது, அவ் வுலகதனிலும் சென்று சிறப்பினை எய்தும உரிமை அன்புடைய ஒருவனுக்கே அமையும எனபதாம்

அனபுடையவர் இமமையினும மறுமையினும இன்பம் எய் துவர் எனபது கருத்து

விரதங்காதது வருநதி அடையதகக சிறந்த இனபதனை அன்புடையவன் எளிதில அடைவான் எனபதை இதனுணர்தலி னர் இவ்வுண்மையைச சேசமான் பெருமான்பால உணரலாம்.

கதை.

சோமான பெருமான் என்பவர் சோளாட்டிலே மகோதை என்னும் நகரிலே சேர அரசர் மரபிலே செங்கோற பொறையன் என்பவருக்குப் புதலவராகத தோனறினர் சிறநத செலவத்திற் பிறந்த இவர் நிறைந்த அறிவோடு வளர்நதார். பருவமுற்றார். திருவஞ்சைக்களம என்னும திருத்தலத்திற்குச சென்றார் அங்குத் தங்கினர். அன்புற்றமர்நதார். அதன்பின் இவர் அசசானர். ஒரினும் அனைவருக்கும் அன்புடையராய் அறநெறி நின்றார்.

162 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உலக இன்பங்களை உவந்து நுகர்ந்தார். எல்லாவுயிர்க்கும இதமே செப்தார். ஒரு நாள் இவர் தூடைநிழலிருந்து குதூசலம் மேற்கு நகர்வலம் வந்தார். வருங்கால வண்ணன் ஒருவன் உவர்மண் தோய்ந்த மெய்யுடன் இவரெதிரே வந்தான். பார்த்தார். நீறு தோய்ந்த மெய்யினையுடைய சிவனடியார் என்று அவனையிவர் கருதினர். தமது அரச மாண்பையும் மறநது அவனடிமிசை விழுந்தார். அவன் நடுநடுங்கினன். இவர் பின உண்மையையுணர்ந்தார். இந்த ஆரவாரகாலத்தில் திருநீற்றின் சிந்தனையையுண்டுபண்ணின பெரியவர் என்று அவனை மறுபடியும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். இவரது பொன்னை உலகம் காணும்படி இறைவன் பாணபத்திரருக்குப் பொநள் தருக என்று இவரிடம் ஒரு திருமுகம் உய்த்தார்.

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவுமு பானிற வரிச்சிற

கன்னம் பயிலபொழில ஆல வாயின
மன்னிய சிவன்யான் மொழிதரு மாற்றம்
பருவக்கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்கு

உரிமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
குருமா மதிபுரை குலவிய குடைக்கீழ்ச்

செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க,
பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
தன்போல் என்பால் அன்பன தன்பால
காண்பது கருதிய போந்தனன்
மாண்பெருள் கொடுத்து வரவிடுப்பதுவே.

இஃது இச்சேரர்பெருமானுக்குச்சிவபெருமான் எழுதியது இதனால் இவரது அன்புடைமையும் வள்ளற்குணமும் நன்கு காணப்படும். இவர் நெடுங்காலம் இவ் வையகத்தில இருந்து இன்புற்றார் இறுதியில் உருவுடன் இவரொரு பரிமேலிவர்ந்து கைலைக்குச் சென்றார். சிறப்பினை எய்திச் செம்மாந்து இருந்தார்.

(இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.)

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 163

அன்புடையவர், இருமையினும் இன்புறுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

76. பண்டு வரதுங்க பாண்டியனேன் அனபுசெய்தான்
கொண்டமறவ கண்டும் குமரேசா -கண்ட
அறத்திற்கே அனபுசார் பெனப அறியார்

இ—ள்.

குமரேசா! தன் கம்பி தன்மேல் மறஞ்செய்யக் கண்டும் வரதுங்க ராமபாண்டியன் ஏன் அவன் பால் அன்பு செய்தான் எனின், அறத்தை ஆக்கவும், மறத்தை நீக்கவும் அன்பு துணையாம் எனக. சார்பு = துணை. அஃதே = அவ் அன்பே.

அன்பானது, மறத்தை நீக்குதற்கும் துணையாம் என்பதை அறியாதவரே, அதனை அறத்திற்கே சார்பு ஆம் என்று கூறுவர் அறிந்தார் அங்ஙனங்கூறார் என்பதாம்

அறத்தைச் செய்யவும், மறத்தை நீக்கவும், அன்பு துணையாம் என்பது குறிப்பு. மறததிற்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை, அறத்திற்கும் துணையாம் என்பதை உணர்த்தி நின்றது. இஃது இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையென இயம்பப்படும்

இனி, தனக்கு உரிமையுள்ளவரிடத்தில் ஒருதவறுகண்டுழி ஒருவன அவரைத தண்டிததற்குக காரணம, அவன் அவர்பால் வைதத அன்புடைமையே ஆகலால் "மறததிற்கும் அஃதே துணை" என்றார் எனவும இது பொருள்படும. மேல், அன்பானது தன்னையுடையானுக்கு இருமையினும் இனபம பயக்கும் என்றார். இதில அது பகைமையை நீக்கி உவகையை விளைககும என்றார்.

பிறர் செய்த தீமையைக் குறித்து ஒருவன மனத்தில் வெகுளிதோன்றும பொழுது உடனே அவரை நண்பராகக் கருதி அவர்பால் அன்பு செய்யவேண்டும் என்பதும், அதனால் மறம் நீங்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வுண்மை வரதுங்க ராமபாண்டியன் பால் உணரப்படும.

கதை

வரதுங்க ராமபாண்டியன் எனபவர் வழுதிவேந்தரது மரபில் வந்தவர். உயர்நத திருவும் சிறநத கலவியும ஒருங்கேவாய்நதவர். நல்ல சீலமுளளவர். யாவரிடமும பேரனபுடையவர். அறிவுடைய தமமனைவியோடு இவர் நெடுநகாலங் கருவையமபதியில தங்கியிருந்தார். அங்கு எழுநதருளியுள்ள இறைவனுககுத் தகுந்த ஆலயம் ஒன்றைச் செய்விததார். அரும்பணிகள பலவும் அங்கு ஆககினார். புலமைமிக்க தமது அருமை மனைவியால இவர் நலம பலபெற்றார். புவியரசராகவும, கலியரசராகவும இவர் பொருந்தியிருந்தார். கோல கொண்டிருந்தும் இவர் நூல் பலதந்தார் கருவைப் பெருமான் மீது ஓர் அந்தாதியும் செய்துள்ளார் அது கருவையநதாதியென வழங்கபபட்டுவருகின்றது இவருடைய காலம் இற்றைக்கு ஏறககுறைய எண்ணூறு வருடங்கட்கு முனனர் என்ப நைடதம, காசிகாண்டம, வெற்றி

வேற்கை, முதலிய நூல்களின ஆசிரியராகிய அதிவீர ராமபாண்டியன் என்பவர், இவருடன்பிறந்த தம்பியாவர். அவர் எடுத்த நூலை முடித்துத் தன் தமையன்பால் வந்து அதனைச் சரிபார்க்கத் தந்தார். இவர் பெற்றார் பார்த்தார். இருவரையும் பாடியத்தும அப்பரையும் பாடியிருந்தால நலமாயிருந்திருக்குமென்று தம்முட் கருதினார். புலமை நிரம்பிய தமது அருமை மனைவியையும் அதனைக் காணும்படி தூண்டினார். அவளும கண்டாள். கொழுந தன் கணிதமிறந்ததைக குறிப்பால இகழ்ந்தாள். தம்பி வெகுண்டு தன அரண்மனை சார்ந்தார். எமது நூலையும் அண்ணரிடம் தந்தால் அவர் தமது மனையிடம் தந்து எம்மை இவ்வகையில்

அவமானப் படுத்தினரே! என்று எண்ணி வெகுண்டார் அண்ணனைப் பொருதுவென்றுவிட க்கருதி எழுந்தார். வந்து வணங்தார். தம்பி வந்ததைத தமையர் அறிந்தார். அன்பு செய்தார். கவி ஒன்றை எழுதி அவர்பால் உய்ததார். அது

செஞ்சுடசோன மைநதனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—யிஞ்சு
விரதந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
பரதனையும ராமனையும் பார் என்பதே.

இதனை உற்றுநோக்கினர். சுக்ரீவன், விபீடணன், அருச்சுனன் என்பவர்களைப்போல இராமல் பரதனைப்போல் இரு, என்று அண்ணன் கண்புடன கூறிய அன்புடைமையைத் தமடி யுணர்ந்தார். கொண்ட கோபம் கணிந்தார். தமையன் அடி

யில விழுந்து தொழுதார் அவருமு கழுவினர் இருவருமு மகிழ்ந் தார். தம்முள்ளத்தில் நிகழ்ந்த மறதனை அன்பால் நீக்கித் தம்பி யை யடைந்த வரதுங்கராம பாண்டியனை உலகம் புகழ்ந்தது.

இதன் விரிவு அவர் சரிதையில உணரப்படும்.

அறத்தைச் செய்யவு ம மறத்தை நீகவும அன்புதனையாம் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

77 அன்றன்பால அன்பில் அகத்தினன் மோகினிமுன்
குனறி எரிந்தான் குமரேசா—குன்றுத
என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை யறம. (ள)

இ—ள்.

குமரேசா! அன்பால் அனபு இல்லாத அகத்தான் என் மோகினிமுன் தானை எரிந்து மாய்ந்தான் எனின், என்பு இல்
166 திருக்குறட் குமரேசவெண்பா.

லாத உடம்பை வெயில் காயுமாறுபோல, அனபு இலலாத உயிரை அறம் காயும என்க அறம் எனறது தருமதேவதையை.

என்பு இல்லாத புழுக்களை வெயில காய்ந்து கொல்லுதல்

போல் அனபு இல்லாத மக்களை அறம் காய்ந்து கொலலும் என்பதாம். என்பு இலலாதன,வெயிலமுன இயலபாகவே கெடுதல போல, அனபு இலலாதவர், அறக்கடவுள்முன் தாமே கெடுவர் என்பது கருத்து.

உடற்கு என்புபோல உயிர்க்கு அனபு உறுதியாம எனபது குறிப்பு.

அன்பு இல்லாதவர், தம்மியலபால் தாமே அழிவர் என்பது இதில் உணர்ததப்பட்டது. இது பசுமாசுரன்பால உணரபபடும்.

கதை.

பசுமன் என்பவன ஓர் அசுரன. துநதுபியின புதலவன் இரக்கமெனறொருபொருள இலாத நெஞ்சினன. ஆனால மிகக வுறுதியுடையவன். எவரையும இலகுவில் வெனறு விடவேணடு மென்று நெடுங்காலம இவன கருதியிருநதான. அதனாற கண்ணு தற்பரமனை யெண்ணிக கடுநதவம புரிநதான் அவன தவததுக கும் இரங்கித தனி முதல வநதது. வநத முதல்வனை அவன வணங்கினான் தனகையால தொட்டால எவராயினும, அவர் எரிந்து போமபடி வரநதரவேண்டினான. பிளளைமதியரும் அதனை இலலையென்னாது தநதார். கொணடான அசுரன. அத னால் அவரையே கொல்லக் கருதினான். அவன அனபில செயலை வியநதார் வெருண்டவர்போல ஓடினார் அவனும் அவரைத் தனகையால தீணடக்கருதிக தொடர்நதான். அவரும விரைவில மறைநதார். அவன கொடுமையை நெடுமால நினைநதார். ஒரு மோகினி வடிவொடு அவன் முன்னே தோன்றினார். அவனுக

கண்டான். உடனே பெரு மோகங்கொண்டான். பெற்றவரதனை மறந்தான். உற்றமையில் உழன்றான். மோனியை இசையும்படி

வேண்டினான். அவள், "என்னை என்றும் பிரிவதிலலையென்று கையால உன் தலை தொடடு ஆணையிட்டுக தருவையானால் யான இசைவேன" என்றாள். அவனும இசைந்தான. அவ்வண்ணமே செய்தான. உடனே எரிந்து மாய்ந்தான. மாயமோகினி முன் அவன் காயம தானே காய்ந்ததை யனைவரும் கண்டார். அன் பிலதனை அறங்காயும என்பதை உணர்ந்தார்.

இதன் விரிவை அரிஅர சரிதையில உணர்க.

அனபு இலலாதவர், தாமே அழிவர் எனபது இதனால கூறபபடடது.

78. தண்டகனை அனபிலலாத தனமையினால வாழ்விழந்து
கொண்டவுயிர் தீர்ந்தான குமரேசா—மணடுகினற
அன்பகத தில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வறறல் மரந்தளிர்த தறறு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! அனபிலலாத தனமையினால தண்டகன் என் வாழ்வு இழந்து கொணடுயிரும தீர்ந்தான எனின, அனபு அகத தில இலலாத உயிர் வாழ்க்கை, வன்பால கண் வறறல மரம் தளிர் ததாறபோலும எனக. வனபால=பாலைநிலம்.

வன்பா எனறு பாடமகொண்டால், அதறகு வலியநிலம் எனபது பொருள். வறறல மரம=உலர்ந்த மரம்.

பசையில்லாத மரங்கள் பாலை நிலததில கண் நின்று தளிர்

தது வளர்ந்தால், அன்பு இல்லாத உயிர்கள் இவ்வுலகிலிருந்து செழித்துவாழும் என்பதாம். வாழமுடியாது என்பது உவமையால உணரப்படும்.

உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாதவன் இல்லத்தில் இருத்தல் பட்டமரம் பாலை நிலத்தில் நிற்றல் போல்வதாம் என்பதுகருத்து"

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அகத்தில் அன்பு இல்லாதவன் புறத்தில் எவ்வளவு வாழ்வை உடையனாயினும், அவன் வாழ்வுங்குன்றித்தானும் அழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வுண்மை தண்டகன்பால உணரப்படும்.)

கதை

தண்டகன் என்பவன் சூரிய குலத்தில் பிறந்தவன் இக்குவாகுவின் புதல்வன். தண்டனைக்குரிய கொடிய குணங்களையே யிவன் உடையனாயிருந்தான். அதனால தண்டகன் எனப் பெயர் பெற்றான். இவன் சிந்தையின் கொடுமையைத் தந்தையறிந்தார் வெறுத்து அகற்றினார். இவனும் அகன்று தென்திசை வந்தான். விந்திய மலையை அடுத்துள்ள ஒரு பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொண்டான் பொருள்கள் மிகவுந் தொகுத்தான். குடிகள் பலவுங்குழுமின. வளங்களுமிகுந்தன. அங்கோர் உயர்ந்த இடத்தில் அழகமைந்த நகரம் ஒன்றைத் தண்டகன் அமைத்தான். அதற்கு மதுமந்தம் எனப் பெயர்

தந்தான். அதிலி நந்தான். ஆட்சிபுரிந்தான் சிற்றினத்தானையே முற்றவுஞ் சேர்த்தான். கொடுமையும் மூர்க்கமும் குன்றாத னினரும். மனஞ் சென்றவழியே சென்று மகிழ்ந்தான். புறத்தில் இன்பப் பொருள்பல கொண்டான் அகத்தில் அன்பை அறவே விட்டான். தீயன பலவுஞ் செய்து திரிந்தான். குருவும் பிறரும் இவனைக் கொதித்து வைதனர். அதனல் ஏழு நாளுள் இவன் வாழ்வும் இழந்தான். தானும் மாய்ந்தான். நாடும நிரிந்து காடாய் விரிந்தது இதைத்தான் "தண்டகவனம்" என்று பின் கண்டவர் புகன்றார். அன்பகத்தில்லாதவன் உரிரும வாழ்வும் விரைவில் அழியும் எனபதை உலகம் இவன பல கண்டது.

(இதன் விரிவை மறுமுறையிலுணர்க.)

அன்பில்லாதவன் வாழ்வு நெடிது நில்லாதென்பது இதனல் உணர்த்தப்பட்டது

8-ம் அதிகாரம் அனபுடைமை

79. பண்டு தரோணருக்கேன் பாஞ்சாலன் சயமில்லை
கொண்டவெலலாம் வைத்துமு குமரேசா—கொண்ட
புறதது றுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகதது றுப் பன்பில் அவர்க்கு. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலன் பொருள் பல வைதிருந்தும்

துரோணருக்கு என ஒன்றும கொடுக்கவில்லை எனின், யாக்கை யின அகதது உறுப்பாகிய அன்பு இலலாதார்ககுப் புறதது உறுப்பு எலலாம் எவன் செய்யும என்க.

அகத்தில அன்பு இலலாதவர் புறததில எவ்வளவு பொருள் களையுடையராயிருப்பினும் அவறறால அவர் ஓர் உதவியும் பிறர்க குசசெய்யார் ஆகலான் ''அனபு இல அவர்ககுப் புறதது றுப்பு எலலாம் எவன் செய்யும'' எனறார்.

அன்பில்லாதவனது உடமைகள் பிறர்க்குப் பயன் படாமல் பழுதுபடும் எனபதாம

அன்பு இலலாதவர் எவ்வளவு பொருளகளைவைத திருப் பினும அவற்றுள் யாதும பிறர்கு எதனையும உதவார் எனபது இதில உணர்ததபபட்டது.

(இவ்வுண்மை பாஞ்சாலன்பால உணரப்படும்.)

கதை.

பாஞ்சாலன் எனபவன பாஞ்சாலதேசத்து அரசன். துரு பதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். தனது இளமைப்பரு வததே பல நூலகளையும் கறறான அதன்பின் அஸ்திவேச முனிவரிடம் சென்று படைக் கலமபயின்றான. அக்காலத்தில் துரோணர் இவனுக்குப் பள்ளித் தோழராயிருநதார். இவர் மிக்க நுண்மதியுடையவர். வில் வித்தையில் அருமையான முறைகளை யெல்லாம இவர் அவ்வரச குமாரனுக்குத தெளிவாக உணர்த்தி

வந்தார். அதனால் அவன் இவரிடம் மிக்க நண்பு கொண்டான் ஒரு நாள் மகிழ்வுடன் இவரை நோக்கினான். "துரோணரே! யான் அரசபதவியை யெய்திய பின்னர் எனது உரிமையிற பாதி உமக குத்தருவேன்" என்றான். கலைதேர்ந்த பின இருவரும் கலைந்தார். துருபதன் அரசனானான். துரோணர் கிருபியென்னு மனைவியை மணந்தார் அசுவத்தாமாவைப் பெற்றார். வறுமையால வருந்தினார். பழைய நினைவு வந்தது துருபதனபால சென்றார் தனது எளிமையை யுணர்ததினார். மாவின்பாலேயன்றி மரபுக்குரிய மைந்தன், ஆவின்பால கண்டறியான், ஆதலால் எனக்கோர் பசுவேனும் அருளவேண்டுமென்று பரிந்து வேண்டினார் எல்லாம் உடையனாயிருந்தும் அவன இவர்கது ஒன்றும உதவாமல் நின்றான். உள்ளன்பு இல்லாதவன் வெளியில ஒன்றும உதவான என்று இவர் நாணி மீண்டார். (இது பாரதத்தில் உணரப்படும்)

இல்லானுக் கனபிங் கிடம்பொருள் ஏவலமற
றெல்லா மிருந்தமவற கென்செய்யும்—நல்லாய்
மொழியிலார்க் கேது முதுநூல தெரியும்
விழியிலார்க கேது விளக்கு. (நன்னெறி)

அன்பில்லாதவன் யாதும் உதவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

80. எய்தபுற வுக்காக ஏனசிபிமுன தன்மெய்யைக்
கொய்து கொடுத்தான் குமரேசா—மெய்யான
அனபின வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க

இ—ள

குமபேசா' ஒரு புறவிற்காக ஏன் சிபி தன்மெய்யைக் கொய்து கொடுததான எனின், அனபின் வழியது உயிர்நிலை; அஃது இலார்க்கு உளவான உடம்புகள் எனபினைத் தோலாற்

போர்த்தனவாம் என்க. உயிர் நிலை=உடம்பு. இஃது ஏதுப்பெயர்.

அன்பை முதலாகஉடைய உடமபே உயிர்நின்றஉடம்பு
அன்பில்லாதன உயிர்நின்றனவாகா. பிணங்கள் என்றபடி.

பெறுதற்கரிய மனிதபபிறப்பிற்கு அனபுடைமையே சிறப்பாம் என்பது கருத்து.

அன்பின் பொருட்டு தமது உடம்பையும் அறிவுடையார் கொடுப்பார் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை சிபிபால தெளியப் பெறும்.

கதை

சிபியென்பவன் சாக்குச மனுவின புகலவன, சூரியகுலத்

தில் புகழ்பெற்ற திலிரி மனனர் வரிசையில் முதனமை பெற்ற வன். திருவயோத்தியிலிருந்து செங்கோல செலுதிய வெண் குடை வேந்தன். உயிர்கள் எல்லாம இன்பம் அடையும்படி அன புடன் ஆண்ட அருள்வள்ளல. நீதியும் தருமமும நிறைந்த நெஞ் சினன். ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் அழகிய சோலை ஒன்றில இவன் தனியே உலாவிக்கொண்டி நினறான். இவனது அனபின் நலத்தைச் சோதிக்க விருமபி இந்திரனும் யமனும் சிந்திதனர். புறவும் வேடுவனுமாக மூறையே இருவரும உருவெடுதனர் வேடுவன் தரததினன். புறவு வெருண்டோடி வந்தது. சிபியி னிடமே சிறையடிதததடைந்தது. பதைததுடல் துடித்தது. அக கள்ளப்புறவின் கண்கலக்கததை யிவ்வளவில் கண்டான். அன் புடனை எடுத்தான். உச்சியும் உடலும் உவகை தடவினன். அடுத்து வேடன் கடுத்து வந்தான. என இரை தாதிடு, மன்னவ என்றான. இதனை விடுக; வேறு தருகின்றென என்று வேந்தன் இசைததான. வேடன இசையவிலலை ஊன உணவே விருமபி னான. கொடுத்தால இப்புறவையே கொடு இலலேகில, அதன எடைக்கு உன் உடற்றசைகொடு என்றான். அரசன உவந்து

இசைந்தான். தன் தொடைத் தசையையறுத்தெடுத்தான் அதன் எடைக்கிசையத் துலையிலிட்டுத்தாக்கினான். புறவின் தட்டே புவி யில் தாழ்ந்தது. தசை முழுதும் உடலிலிருந்து குடைந்தெடுத்து இட்டான். இருந்தொறும், இடுந்தொறும் தசைததட்டே உயர்ந்

தது. வேறு தலையின்மையால் முடிவில் மன்னனே அத்தலையில் புகுந்தான். உடனே புறவும்வேடனும் உருவமாறினர். இந்திரனும் யமனுமாய் எதிரே நின்றனர். அரசைப் புகழ்ந்தார். அகமகிழ்ந்தார். கொய்த தலையெலாம் அரசன் உடலில் எய்த வாழ்த்தார். அன்புடை அரசனும், முன்போல் நின்றான். வரம் பல தந்தார். வந்தவர் சென்றார். அன்பின் வழியது உயிர்நிலை என்பதை உலகம் இவ்வேந்தன்பால் உணர்ந்தது.

ஒருவன் உயிர்க்கு உடம்பினும் அன்பே உரிமையுடையது என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

அன்பு அருவப்பொருள். அஃது அனுமானத்தானே அறிப்படும். அதனையுடையவர் உடம்பையும் பிறர்க்கு உவந்து உதவுவர் அன்புடைமையே உடம்பின் பயன். அன்புடையவர்க்கு யாவரும் நண்பாவர். இருமையினபங்களையும் அன்புடையவர் எளிதில் எய்துவர். அறத்தைச் செய்யவும், மறத்தை நீக்கவும் அன்பே துணையாம். அன்பிலாதவர் தம்மியல்பால் தாமே அழிவர். அன்பில்லாதவுயிர்கள் நெடுநின்று இன்புறு. உள்ளன்பில்லாதவர் ஒன்றும் உதவார். அன்புடையவரே மனிதர். அஃது இல்லாதவர் எடைப்பிணங்களே என்பனவாம்.

8-வது அன்புடைமை முற்றிற்று.

கூ-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

அஃதாவது விருந்தினரைப் பேணல. இஃது அன்புடைமை யின்பயனாக நிகழும். ஆதலால அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

81 ஈட்டும் பொருளையெல்லாம் ஏன்விருந்தைப் பேணுதற்கே
கூட்டினரப் பூதி குமரேசா—நாட்டில்

இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (க)

இ—ள்

குமரேசா! அப்பூதியடிகள் தாம் ஈட்டிய பொருளையெல்லாம் விருந்தினருக்கே உதவி மீண்டும் ஏன் கூட்டினார் எனின், இல் இருந்து ஓம்பி வாழ்வது எல்லாம், விருந்தினரைப் பேணி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டேயாம் என்க.

வேளாண்மை=உபகாரம்.

இல்லின்கண் இருந்து பொருளையீட்டி ஒருவன் போற்றி வாழ்வதெல்லாம், விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு வேண்டிய உபகாரஞ் செய்தற்காகவேதான் என்பதாம். இல்வாழ்பவனுக்கு முதன்மையான கடமை விருந்தோமபுதலேயாம் என்பது குறிப்பு.

தென்புலத்தார் முதலிய ஐவரினும் இடைநின்ற விருந்தினர் நிறைந்தவர் ஆதலின் அவரை விதந்தெடுத்து ஈண்டு விரித்தார்.

இல்வாழ்பவன் வருந்திதேடுகுதத பொருளால விருந்தைப் போற்றவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அப்பூதியடிகள்பால் உணரப்படும்.

174 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

அப்பூதி என்பவர் அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திங்களூரிலே அருதணர் வருணதத்திலே பிறந்தார். அரிய கலைகள பலவும பயின்றார். அறிவிற சிறந்தார். அதன்பின் எல்லா நல்ல குணங்களும் இயல்பாகவே யமைந்திருந்த ஒரு குணவதியை மணந்தார். இல்வாழ்க்கையி லிருந்தார். மனைவியுந் தானும் ஒருமனப்பட்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். அன்புடன் எவரையும் ஆதரித்து வந்தார். தாம் வருந்திப் போற்றிய பொருளால் விருந்தைப் போற்றிவந்தார். வருங்கால் அப்பரது அருங் குணங்களை யிவர் செப்பக் கேட்டார் அவ்வடிகள்பால் இவர் பேரன்பு கொண்டார். தாமியற்றியுள்ள அறச்சாலைகள் எலலாவற்றிலும அபபர் பெயரையே சூட்டினர். இங்ஙனம் ஆசா அன்போடு இவர் வாழ்ந்துவருங்கால அப்பரும் அங்கு வந்தார். தம பெயர் கேட்டி அவர் அறம்புரியுந்தனமையை அப்பர் அறிந்து வியந்தார். அப்பூதியடிகளைக் கண்டார். வந்தவர் அப்பர் என்பதை அறிந்தவுடனே அப்பூதியடிகளுக்கு உண்

டான உவகைக்கு அளவேயில்லை வணங்கினர். வாழ்த்தினர். இலில ஏழுந்தருளச்செய்தார். மனைவியும், புதல்வரும வணங்கி மகிழ்ந்தார். அதனபின் குழுமிய சுவையுடைய விழுமிய உணவை விரைவினில் ஆக்கினர். தமது புதல்வருள் முதல்வனுகிய மூத்த திருநாவுக்கரசு என்பவனை இலைகொணருமபடி பணித்தார். அவன் வாழைததோட்டதது சென்றான் பரிகலம் அரியும் சமையம் ஒரு பாம்பு இவன் கையில் கடித்தது. உடனே புதல்வன் துடித்து உயிர் துறந்தான். தாயும் தந்தையும அறிந்தார். விருந்தினரைப் பேணுதற்கு இஃதோர் தடையாயிற்றே! என்று வருந்தினர். மகனை உடலை யொருபடலில மறைத்தார். இலையைத்தாங்கி விரைவினில் வந்தார். அப்பரை உபசரித்தார். உணவூட்ட விரும்பினர். மெய்யுணர்வுடைய அப்பர் நிகழ்ந்ததையோர்ந்தார். அப்பூதிபடிளது ஒப்புயர்வற்ற விருந்தோமபுத்திறத்தை வியந்தார். இறைவனைத் துதித்தார். முதல்வன் அருளால் புதல்வன் பிழைத்

தான். அப்பர் பின் உண்டார். அவரனைவரும் மகிழ்ந்தார். இல்லில் இருந்து இவர் விருந்தோமபிய பெருந்தன்மையை உலகம போற்றியது. (இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் உணரப்படும்)

விருந்தினரைப் பேணுதலே ஒருவன் இல் வாழ்க்கைக்குப் பயன் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது

கோனதிகன என்னே குமரேசா—மான
விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று. (உ)

இ—ள்

குமரேசா! அதிகமான் என்பவன் அமுதம் போன்ற அருங்கனியைத் தான் உண்ணுமல் ஔவைககு என் தந்தான் எனின், சாவா மருந்து எனினும், விருந்துபுறத்ததாகத் தான் உண்டல் வேண்டற்பாற்று அன்று என்க.

சாவா மருந்து = சாவாமைக்கு எதுவாகிய மருந்து. அமிர்தம் என்றபடி. வேண்டல் பாற்று அன்று = விரும்புதல் முறைமை யன்று.

ஒருவனுல் உண்ணப்படும் பொருள் பெறுதற்கு அரியதும், மிக இனிய சுவையுடையதுமாகிய அமிர்தமே யெனினும், தன் இல்லின் புறத்தே விருந்தினரை வைத்துவிட்டுத் தான்மாத்திரம் உண்ணுதல் தகுதியன்று என்பதாம்.

விருந்தைவோம்பியே அருந்தவேண்டும் என்பது கருத்து. 'மருந்தேயாயினும் விருந்தோடு உண்' என்றதனுல் காண்க.

இனி, விருந்தை வெளியே வைத்துவிட்டு, ஒருவன் தனியே உண்டால் அஃது அவன் சாவாமல் நிலைத்திருத்தற்கு உரியதோர் அருமருந்தாம என்று எவராயினும் கூறிக் குலைதலாலும், உணர்லாகாது, எனவும் இது பொருள்படும.

தமக்குக் கிடைத்தது அமிர்தமேயாலும் அதனையும் விருந்தினர்க்குக் கொடுத்தே இலவாழ்பவன் அருந்தவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை அதிகமான்பால உணரப்படும்.

கதை.

அதிகமான் என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களுன் ஒருவன. நல்ல போர்வீரன். இவன காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னராம. இவன இருந்த ஊரின் பக்கத்தில் ஒரு செழித்த மலைச்சாரலும், தழைத்த பூஞ்சோலையும் நிலைத்திருந்தன. அச்சாரலில தெய்வீகமான நெல்லிக்கனி ஒன்று அற்புதமாக உற்பவித்தது. அஃது அமிழ்தின் தன்மையைத் தன்னிடத்தே அமையப்பெற்றது. தனை உண்டவர்களை நெடிது வாழச் செய்யும் தகுதியுடையது. அதனை ஓர் அருந்தவர் கண்டார். அதன் இயல்பையெலலாம் தமது தவ மகிமையால் ஓர்ந்தார். எடுத்தார். அருங்காட்டுத் தலைவனுடைய அதிகமான்பால அதனைக் கொணர்ந்துகொடுத்தார். அதன அருமையையும் பெருமையையும் கூறியகன்றார். அவன கொண்டு மகிழ்ந்தான. உண்ணுதற்கு

உரியதோர் காலத்தைக்குறிதது அதனை நிறுதநி வைதநிருந் தான். குறித்த காலம் வந்தது. புதனையுண்ண எண்ணினாள். அவ்வமையம் அவன இல்லை நோக்கி ஒளவை வந்தாள் அதிக மான கண்டான். மகிழ்ந்தான், உபசரித்தான். தான் உண்ணு மல் அவ் அருங்கனியை அன்புடன் ஒளவைக்கே தந்தான். அமிழ்தனின நீங்கனியைத தான் உண்ணுமல் தனக்கே தந்த அவன் வள்ளற்குணத்தை ஒளவை வியந்து பாடினாள். சாவா மருந்தெனினும் விருந்திருக்க உண்ணலாகாது என்பதை அதிக மான் காட்டினான். (இதன் விரிவு புற நானூற்றில் காணப்படும்.)

இல் வாழ்பவன் தன்னினும் விருந்தினரையே இனிதாகப் பேணவேண்டுமெ என்பது இதனலஉணர்த்தபபட்டது.

---

83 ஈட்டியவெல லாந்தெய்தலும் ஏனல்லான் பின்னுலவாக்
கோட்டைபெறறு வாழ்ந்தான் குமரேசா — வீட்டில்
வருவிருந்து வைகலும ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று. (ஈ)

இ—ள்

குமரேசா! நல்லான் எனபவன் ஈட்டிய பொருளெல்லாம் இழநதும் பின் ஏன் உலவாக்கோட்டை பெற்று வாழ்ந்தான்

எனின், வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவானது வாழ்க்கை, பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று என்க.

பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று=வருந்திக் கெடுதல் இல்லை.

வருந்திப் பெற்ற பொருளால் ஒருவன் விருந்தைப் போற்ற வேண்டுமென்று மேலே கூறினர். அங்ஙனம் போற்றின அது தேய்ந்து கெடுமே எனபாரை நோக்கி ஓம்புவான் வாழ்கை பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று" என்று இதில உறுதி கூறினர்.

தன்னை நோக்கி வந்த விருந்தை நாள்தோறும் பேணி வருகின்றவனது வாழ்க்கை வருந்தி அழியாதெனபதாம். வளாந் தோங்கும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை நலலான்பால் உணரப்படும.

கதை.

நல்லான், மதுரையிலிருந்த ஓர் வேளாண் மாபினர். இவரது மனைவி பெயர் தருமசீலை. இவ்விருவரும் ஒருமனப்பட்டு விருந்து புரந்தந்து அருந்தவர்ப்பேணி நாளும நன்றாற்றி வந்தார். இறைவன் சோதனையால் இவர் செல்வம் தேய்ந்தது. விருந்தோம்புதலில்

விரும்பினர். வருந்தினர். இறைவனை நோக்கி யருந்தவம்மேடந் தார். அப்பரமன் உலவாக்கோட்டை யருளினர். அதுகொண்டு வைகலும விருந்தோம்பி மெய்யின்பமெய்தினர்.

வானாறுசூடி தருகோட்டையை வைகறோறும்
பூநாறுசாந்தம் புகையொண்சுடர் கொண்டருச்சித
தானாதசெவவி யடிசிறகு மதற்குவேண்டும்
நானாகருவி விலைக்கும அது நல்கலாஙகா.

மின்னார்சடையான்றமர் ஆய்நதவர் வேதச்செலவர்
தென்னாடர்தெய்வம் விருந்தொக்கல் செறிந்துநடடோர்
முனனாமெவர்க்கும் முகில்போல வரையாமனலகி
எந்நாளும்நோயின் றளகாதிப னென்னவாழ்ந்தான.
(கூடற்காண்டம.)

இவற்றால் நல்லான் இயலபு இனிது தெளிவாம்.

விருந்தோம்புவான் வாழ்வு, வளர்நதோங்கும் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

84 என்றும் அசதியில்லில் ஏனோ திருமகளார்
குன்றா துறைந்தார் குமரேசா—நனறா
அகனமர்நது செய்யா ளுறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந தோம்புவான் இல் (௪)

இ—ள்

குமரேசா! திருமகள் மனமகிழ்நது அசதியில்லில் ஏன் நிலைத்து இருந்தாள் எனின், முகன் அமர்ந்து நல்விருநது ஓம்பு வான் இல்லில், செய்யாள் அகன அமர்ந்து உறையும் என்க,

அமர்ந்து=மகிழ்ந்து. பொருந்தி எனவுமாம்.

முகமலர்ந்து விருந்தினரைப் பேணுகின்றவன் வீட்டில் திருமகள் மனமகிழ்ந்து தங்கி நிற்பள் என்பதாம்.

விருந்தோம்புவானது வாழ்வு பாழ்படாதென்று மேற்காட்டியதற்கு எதுவை யிதில் நாட்டினார்

விருந்தினரை உபசரிப்பவனது இல்லில் செல்வம் மலகும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை அசதிபால் உணரப்படும்.

கதை.

அசதி என்பவன் ஓர் ஆயர் குலத்தவன். கொண்டை நாட்டிலே ஐவேல என்னும் ஊரிலே பிறந்தான் இவன் காலம் இறைக்கு ஆயிரத்து ஐநூறு வருடங்கட்கு முன்னராம். குறுகிய திலமும் பெருகிய ஆடுகளும் இவனுக்கு உடைமைகளாயிருந்தன அவற்றால் வருவிருந்தை வைகலும் பேணி இல்வாழ்ந்து வந்தான். ஒரியுவார்க்க ஒளவை ஒருநாட பாதியிரவில் இவன் இல்லில் வந்து சேர்ந்தாள் பசியால் உடலந்தடுங்கிச் சோர்ந்தாள் இவன் கண்டான் முகமலர்ந்து எழுந்தான். மனமகிழ்ந்து பணிந்தான் புகழ்ந்தான் உள்ளே எழுந்தருளச் செய்தான். அவ்வமையம் அவ்வூர் ஆபத்தமாயிருந்த காட்டுக்கிழங்கைப் பக்குவஞ்செய்து ஆட்டுப்பாலுடன் தந்தான். ஒளவை கொண்டாள். உண்டாள். சோர்வு நீங்கினாள் அவன் அன்பின் திறத்தையும், விருந்தோம்பும் நலத்தையும் நினைந்து மகிழ்ந்தாள் "ஐவேல அசதி" என்பதை முன்னிலையாக்கொண்டு அவனமீது பல பாடல்கள் பாடினாள். அதன்பின் அவன் புகழ் உலகெங்கும் பரவிற்று திருமகளும் மகிழ்வோடு இவன் மனையிலுறைந்தாள்.

(இஃது அசதிக்கோவையில் அறியப்படும்)

நல விருந்தோம்புவானுக்கே செலவம் நிலைக்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

23

180 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

85 வித்தின்றி முததேன் விளைந்ததுவெண் ணெய்ச்சடையன்
கொத்தும் வயலிற் குமரேசா—சுத்திசெய்து
வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம். (௫)

இ—ள்

குமரேசா! வெண்ணெய்ச சடையன வயலில் வித்துகள் இடாமலே ஏன் முததுகள் விளைந்தன எனின், விருந்தோம்பி மிச்சில் மிசைவான புலத்தில் விததும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ என்க. மிச்சில்=மிஞசியிருநதது. மிசைதல்=உண்டல. புலம்=விளை நிலம்

மிசைவான் புலம் தானே விளையும் என்பது கருதி வித்தும் இடல்வேண்டுமோ என்றார் இது குறிபபு மொழி.

உமமை அதன உரிமையை விளக்கி நின்றது.

விருந்தை முதலில் வைட்டி அதன் பின்பு தானே உண்டு வாழும் பெருந்தகையோனது வினை நிலத்தில் பெருகிய வளங்கள் தோன்றும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வெண்ணெய்ச்சடையன் வினாபுலத்தில் உணரப்படும்.

கதை

சோழநாட்டிலே திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே ஏர்வளம் படைத்துச் சிறப்பற வாழ்ந்த சடையப்பவள்ளலெனப்படுவர் ஒரு பெருங்கொடைவள்ளல். இவர் தமது நிலங்களில் பயிர்களைப் போற்றி உயிர்களைக் காத்தார். பசி நோய்க்கு இவரொரு மருந்து போன்றிருந்தார். தம்மில்லில் வந்து உண்டு மகிழ்ந்த விருந்தினர் முகங்களை யிவர் கண்டு மகிழ்வர். பல இடங்களிலும் இருந்து தினந்தோறும இவரது இல்லை நோக்கி வருவார் பலர். அவரனை வரும்உண்டு உவந்த பின்னரே யிவர் உண்ணப்புகுவார். உயிர்களைப்

பேணும்பொருட்டே யிவர் பயிர்களைப்பேணினர். நிலங்களைப்பண் படுதலுவதிலும், அவற்றின் தன்மைகளையறிவதிலும் இவர் மிகச் சிறந்தவர். இவரது உபகார நலத்தால் இவர் வினாபுலத்தில் பெரு வளங்கள் தோன்றின. ஒரு சமயம் இவர் வயலில் விளைந்த சில கருப்புகளில் கணுக்கள்தோறும் முத்துக்கள் இருந்தன. இதைக் குறித்துக் கம்பர் குணசேகரபாண்டியன் என்னும் அரசனிடம் கூறி மகிழ்ந்துள்ளார். உபகாரியின் வினை நிலம் தானே வினையும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

பண்ணிய பயிரில் புண்ணியம் தெரியும். (ஔவை)

உண்டுவிருந துவந்தபின்பே உண்ணுகின்ற பெருந்தகையோன்
உழுநிலததில்
கொண்டுவித்துமஇடல்வேண்டுங்கொல்லோவென்றுரைத்தமொழி
குறிததோ என்றும
மண்டுபுகழ்த் திருவெண்ணெய் நலலூர்வாழ் சடையபபன
வயலில வாய்த்த
மிண்டுசெழுங் கரும்புகளில வெண்முத்தம் கணுக்கள்தொறும்
விளைந்ததம்மா. (தனியன்)

விருந்தோம்புவான் விளைநிலம் பெருவளம் தருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

86 தேடிவிருந் தோம்பும சிறுததொண்டர் வானுலகேன்
கூடிவிருந் தானார் குமரேசா—நாடிச்
செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு. (௬)

குமரேசா! இவ்வுலகில் விருந்தினரைப் பேணிய சிறுத்தொண்டர் ஏன் வானுலகுக்கு விருந்தானார் எனின், செல்விருந்தை ஓம்பி வருவிருந்தைப் பார்த்திருப்பான், வானத்தவர்க்கு நல்விருந்து ஆவான் எனக. செல்விருந்து = வந்தவிருந்து.

வரவையுணர்த்தும் வரு என்னுஞ்சொல், தன்மை முன்னிலையென்னும் இரண்டிடங்கட்கேயுரியது. அது வழுவமைதியாய் ஈண்டுப்படர்க்கையில் வந்துள்ளது.

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை யாயிரிடத்த. (தொல்காப்பியம்.)

வந்த விருந்தினரைப் பேணி பின் வரத்தக்க விருந்தினரை எதிர்பார்த்திருக்கும் வண்மையாளனை வானவர் விரும்பிப் பேணுவர் என்பது கருத்து.

இம்மையில் உயிர்களுக்கு உணவூட்டி இன்பஞ்செய்தவன் மறுமையில் பேரின்பத்தை மருவுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிறுத்தொண்டர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சிறுத்தொண்டர், அறுபத்து மூன்று நாயனமார்களில் ஒருவர். இவர் சோழநாட்டிலே, திருச்செங்காட்டங்குடி என்னும் ஊரிலே, ஆமாத்தியர் குலத்திலே பிறந்தார். சிறந்த போர்வீரர் படைக்கலப் பயிற்சியில் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றவர் கவண். அம்பு முதலிய கைவிடு படைகளிலும், வேல், வாள் முதலிய கைவிடாப் படைகளிலும் இவர் வல்லுநர். அதனால் அந்நாட்டு அரசன் இவரைத் தன்தானைக்குத் தலைவராக்கினான். இவருந் தலைவரானார். பல போர்முனைகளிலும் சென்று பகைவரை வென்றார். இவரது அரு

மையையும, வெறறியையும் அறிநது அரசன இவருக்குப பெரும பொருள தநதான. அது கொண்டார் அதனபின மணமபுரிந தார். திருவெண்காடடு நஙகை எனனும் பெயரினையுடைய தமது அருமைந திரு மனைவியோடு அமாநது வாழ்நதார வாழும நாள தமககு ஒரு புதலவன தோறறினான. அவனுககுச சீராளன எனறு பெயரிடடார மகிழநதார் பேரனபோடு விருநதினரைப பேணினார் விருநதோமபுதலையே யிவர் பிறவிப பயனாக வரும்பி னார். வைகறும நூறறுககணக்கான விருநதினர் வநது இவர் இல லில உணடாலொழிய இவர் உணணார. இவரது விருநதோமபுந திறததை உலகம தெரிநதோமபுமாறு பரமன விரும்பினார். ஒரு வைரவ வேடநதரித்தார இவர இலலை நோககி வநதார். ஒரு விருநதும அனறு இலலையாமபடிசெயதார். மணஙகமழ் உணவை வழககமபோல ஆககி விருநதினரை நாயனார் எதிர்பார்ததிருந தார. ஒருவரும வரவிலலை வருநதினார். விருநதினரைத தேடி வெளியே போனார். துறவிபோல வேடஙகொணடு வநத பரம னைக் கணடார உவநது கொணடுவநதார். உணவூடடத துணிந தார. அவர தடுததார. "நாம இபபுலலிய உணவையுணணோம. நாமுணபது நிணஙகமழ் உணவேயாம. அஃது அழகும இளமை யுமபொருநதிய ஒரு குழவியின கறியோடு கலநதிருததல வேண் டும. இலதேல நாமசெலவோம" எனறு எழுநதார். நாயனார நடுஙகி னார். அவர் அடிமிசைவிழுநதார். அவவகையுணவே தருகின்றேன எனறு தொழுது நிறுததினார. உளளேயோடினார். மனைவியிடம

இவ்வுண்மையை உளங்கலங்கியுரைத்தார். மனைவியும் பதைத்தார். முடிவில் இருவரும் தேறித்தமது அருமைத்திருமகனையே அறுத்துச் சமைக்கத் துணிந்தார். பள்ளியில் இருக்கும் பிள்ளையை மெள்ள அழைத்தார். உள்ளே கொண்டுபோனார். பாவம்! தாய் மடியில் தாங்கிப் பாலன் காலைப்பிடித்தாள். தந்தையஞ்சாது தலையையறுத்தார். விரைவில் கறி சமைத்தார். அடியவர்க்குப் படை

த்தார். பாலன் ஒருவன் என பக்கத்தில் இருந்தால் தான் யாம் இதை உண்போம் என்று அவர் பகர்ந்தார். பாலன் இல்லையே என்று இவர் அயர்ந்தார். வெளியேபோய் அழை என்றார். ஆணையை மறுக்க அஞ்சி யிவரும் அழைத்தார். புத்தகமேந்திய கையோடு சீராளன் தெருவிலிருந்து திருவருளால் ஓடி வந்தான். பிள்ளையுள்ளே வருமுன உணவும் விருந்தும் ஒருங்கே மறைந்தன. உடனே பரமன் விடைமேல் தோன்றினார். அருள்செய்தார். மனைவியும், புதலவனும், தாதியும், உடனவர நாயனார் அருளுருவடைந்தார். வானவர் எதிர்கொள வானவழிபோனார். அழிவில் இன்பத்தைத் தமருடன் துய்த்தார். இவரது இயற்பெயர் பரஞ்சோதியார் என்பதே. எவரிடமும் பணிவோடு தொண்டுபுரிந்ததனால் இவர் சிறுத்தொண்டர் என்ப பெற்றார்.

(இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.)

விருந்தோம்புவானுக்கு உள்தாம் பயன் இதனால் கூறப்பட்டது

87 ஓனனம் கண்ணற் குதவியதால் பாஞ்சாலி
கர்பயனென கொண்டாள் குமரேசா—பாரில

இனைத்துனைத தென்பதொன் றிலலை விருந்தின
துனைததுனை வேள்விப பயன். (எ)

இ—ள

குமரேசா! பாஞ்சாலி கண்ணனுக்கு ஓர் அனனம் உதவிய தலை என பெரும் பயனையடைந்தாள எனின, வேள்விப்பயன் இனைததுனைதது என்பது ஒன்று இல்லை, விருந்தின் துனைத் துனை என்க.

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல. 185

வேள்விப் பயன் இனைத்துனைத்து=விருந்தோம்புதலின் பயன் இவ்வளவினையுடையது.

விருந்தின் துனைத்துனை=விருந்தின தகுதி அளவே அளவு.

இல் வாழ்பவன செய்யவேண்டிய ஐவகை வேள்விகளுள விருந்தோம்பல் மானுட வேள்வி எனப்படும். ஆதலால அதனை யே வேள்வியெனறார். மற்றவை பிரம வேள்வி, தேவ வேள்வி, பிதிர்வேள்வி, பூத வேள்வி எனப்படும். அவை முறையே வேத மோதல், ஓமம் வளர்தல், நீர்க்கடன் செய்தல பலியீதலகளாம்.

விருந்தோம்பலின் பயன் பொருளின் அளவைப் பொறுத்த தன்று. அதனைப் பெறுவோரது தகுதியைப் பொறுத்ததாம் என்பது கருத்து.

கொடுத்தது சிறிதானாலும் அதனைக் கொண்டவரது தகுதிக் கேற்ப அதன் பயன் பெரிதாம் எனபது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை கண்ணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர் வனவாசம் செய்யுங்காலத்தில் துருவாச முனிவர் அதினபுரிக்கு வந்தார். துரியோதனன் அவரைத் தொழுது உபசரித்தான். தனது அரண்மனையில் அவருக்கொரு பெருவிருந்து செய்தான். அதில் உண்டு மகிழ்ந்த முனிவர் அவனுக்கோர் வரந்தர விரும்பினர். அவன வேறொன்றுங்கேளாமல், எமது இல்லில் உண்ட உணவுபோல் பாண்டவரிடமும் போய் நீயிர் உண்டு வரவேண்டும் என வஞ்சகமாக வேண்டினன். முனிவரும் இசைந்தார். வனமபுகுந்தார். பாண்டவரைக் கண்டார். அவரனைவரும் இவரடிமிசை விழுந்து தொழுதார். பூரிதகார் உடனே முனிவர் "யாம் பசித்துள்ளோம். யாம் உண்ண நல்லவுணவுதா" என்றார்.

பாவம! என் செய்வார் பாண்டவர் சூரியன் உதவிய பாத்திரத்தின மகிமையால நாளம் ஒருமுறை சிறிது உணவு பெற்று உண்டு வருகின்றார். அம்முறையும் அன்று பெற்று முடிந்து. தாழிகை

இருபதாயிற்று. ஐவரும் வருந்தினார் தருமன முடிவில தேறி முனிவரை நீராடி வரும்படி வணங்கினார். அவரும விரைந்து போனார். என செயவோம் என்று இவர் திகைத்துக கண்ணனைக கருதினார் கருதியகையுணர்ந்த கருணைக கண்ணன உடனே யிவர் முன தோன்றினான ஐவரும மகிழ்ந்தார் உள்ளதை உணர்ந்தினார். கண்ணன திரௌபதியை நோக்கிப பாண்டத்தில ஏதாவது ஒட்டியுள்ளதா பார்! என்றார். பார்த்தாள் பாஞ்சாலி. ஒரு பருக்கையே யிருந்தது. கொணர்ந்து சொடுத்தாள் கண்ணன கையில கொண்டான் உலக முண்ட வாயில அதனையும் வைத்துண்டான். நீராடி விரைந்து வருகின்ற துருவாச முனிவருக்கும் அவரடியவர்க்கும் பசிநோய் நீங்கியது சிறிதும இடம் பெறாகபடி வயிறு நிறைந்தது. முனிவர் மகிழ்வோடு திகைத்தார். கண்ணனை வந்து கண்டார் கழிபேருவகை கொண்டார் யாம் இன்று உண்ட உணவு போல என்றும உண்ணப பெற்றிலேம் என்று ஐவருக்கும பாஞ்சாலிக்கும ஆசிகூறியகன்றார் விருந்தினதுணைத துணை வேளவிப்பயன என்பதை உலகம் கண்ணன்பால கண்டது

(இதன விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்)

தகுதியான விருந்தை ஓம்புவார்க்கு மிகுதியான பயனாகள் உளவாம என்பது இதனால கூறப்பட்டது

88 பற்றற்றான உள்ளம் பரிந்திரந்தான ஏன்பினபு
குற்றமுற்றான சேடன் குமரேசா— முற்றும
பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பார்விருந்தோம்பி

இ—ள்

கும்மேசரா! சேடன் எளபவன் பற்றுக்கள் அற்று என் பரிந்து இரந்து குற்றமுறாமுன் எனின், விருந்தை ஓம்பி வேள்வி தலைப்படாதார் பரிந்து ஒப்பிப் பற்று அற்றோம் என்பார் எனக.

பற்று=பற்றுக்கோடு. பொருள் எனலாம்.

பரிந்து=வருந்தி. வேள்வி=விருந்தோம்பல்

வேள்வி தலைப்படாதார்=விருந்தோம்பி அதனால் எய்தும் பயனைப் பொருந்தார்தவர்

விருந்தினரைப் பேணுகவே, பொருளை வருந்திக் காக்க இழந்தோமென்று சொல்லி இரங்குவர் என்பதாம்

விருந்தைப் போற்றி வருதலே ஒருவன் வருந்திப் பெற்ற பொருளுக்குப் பயன் என்பது குறிப்பு

நிலையில்லாத செல்வம் தனக்கு உரிமையாக நினைந்திருக்கும்பொழுதே ஒருவன் அதனைப பிறர்க்கு உபகரிக்கவேண்டுமென்பதும, இலதேல் அது தன் இயல்பாகாதென்பதும, அங்ஙனமின் அவன அதனை வருந்திக்காத்த பயனைக் குறிக்கும, அதனால் எய்தும் பயனை யிழந்தமையை நினைந்து, இரங்குவான

எனபதும் பின் இசக்கு திரிவான் என்பதும், இதில உணர்த்தப பட்டன. இவ்வுண்மை சேடனபால உணரபபடும்

கதை

சேடன்என்பவன சோழநாட்டிலே கோரை என்னும் ஊரிலே யிருந்த ஒரு பெருஞசெல்வன். ஒளவை காலதகவன். வஞ்சமும சூழ்வும் நெஞ்சினில் உடையவன். இசக்கமிலலாதவன் பொராமை பிடித்தவன். தானும இன்புறான். பிறர்க்கும் உதவான். கொடு எனறல், சுடு என்பான். வன்கண்மை மிக்கவன். நல்ல விருந்தைக்

கண்டால் தன்னைக் கொல்லுமருந்தென்று கொள்வான். பதுங்கி யொதுங்குவான். ஒருநாள் ஒளவை தளர்ந்து இவன் இல்லை வந்த டைந்தாள். அமுதனைய கவிபாடிய அம்மூதாட்டிக்கு இவன் சிறிது பழங்கூழும் உதவிலன் இலலை தவமகள் எழுந்தாள். கவி ஒன்று பாடிக கடிகி நடநதாள

பாடல பெறுனை பலர்மெசச வாழுனை
நாடறிய நல்மணங்கள் நாடானை—சேடன்
இவன்வாழுமி வாழ்க்கை யிருங்கடல்சூழ் பாரில்
கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண். (ஒளவை)

சேடன் தன் விதிவசத்தால் பொருள் முழுதும இழந்தான். துயரங்கள் பல தொடர்ந்தன. இழந்ததை நினைந்து ஏங்கினன். பண்டு விருந்தோமபாமையை யெண்ணி யிரங்கினன பலவிடங்களிலும் அலைந்தான. இரந்து திரிந்தான். பின் இறந்து தீர்ந்தான். விருந்தினரோமபாதவன பொருளினையிழந்து வருந்துவான் என்பதை உலகம் இவன்பால உணர்ந்தது.

(இந்து ஒளவை காதையில் உள்ளது)

மண்ணுற்சட்டி காததேந்தி மறநாய் கவ்வும வாயினராய்

அண்ணுந்தெங்கி யிருப்பவரை யறிந்தோம அறிந்தோம அமமம்ம
பண்ணுந்மொழியார் பாலடிசில பைமபொற கலதனில் பரிந்தூட்ட
உண்ணுநின்ற போழ்த்தத்தே உதவாமாந்த ரிவர்தாமே.

(சிந்தாமணி.)

விருந்தோம்பாதவன் பொருள இழந்து வருந்துவான் என்பது இதனல் கூறபபட்டது.

---

89 வாடிவந்த கல்லதங்கை வன்பசியைத் தீர்த்திலனேன்
கோடியுடை யாளும் குமரேசா—நாடும்

உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்ப லோம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு. (கூ)

9-ம் அதிகாரம விருந்தோம்பல். 189

குமரேசா! அலங்காரி பெரும பொருளை யுடையவளா யிருநதும ஏன வாடிவநத நலலதங்கையின வனபசியை மாற்ற விலலை எனின, விருநது ஓமபலை ஓமபா மடமை மடவார்கண் உணடு எனக.

உடைமையுள் இன்மை =செலவததுள்ளே வறுமை.

விருநது ஓமபல ஓமபாமடமை=விருநதினரைப பேணாமல இகழும பேதைமை,

மடவார்கண் உண்டு =பேதையார்கண்ணே உளதாம்.

விருந்தினரைப பேணாமல் இகழும பேதைமைதான் உடை மையுளளே தோனறுகினற வறுமை எனபதும, அதனை அறிவில் லாதவரே உடையராவர். எனபதும கூறியபடி.

பொருள் இனமையையே வறுமை எனபர், ஆனால அதன் உண்மையிலேயும் அஃதுண்டு எனபதும, அதன இயலபும, தேவர் இதில் வேறு உணர்ததினார்.

குருடன் ஒளியுளள காலததினும் இருளையேயுடையவன. அதுபோல் மடையன, பொருளுளள காலததினும் வறுமையினை யேயுடையவன ஆவன எனபது குறிப்பு.

ஒளியால எயதும பயனைக குருடன தன குருடடுததன்மை

யால் எய்தாதவாறு போல, பொருளால் எய்தும் பயனை மடவார் தம மடத்தன்மையால அடையார் என்பது கருத்து. மேல, விருந் தோம்பாதவன் பொருள இழந்து கெடுவான் எனறார். இதில், அக்கேட்டை மடையனே அடைவான் எனறார்.

பொருள் பெற்றால அதுகொண்டு விருந்தினரை ஓம்பவேண் டுமென்பதும் இலலையானால் அதன் பயனை யிழந்து தாமும் இழி

வர் எனபதும், இதிலஉணர்ததபபட்டது. இவ்வுண்மை அலங்காரி பால உணரபபடும.

கதை.

இறறைககு எழுநூறு வருடஙகடகு முனனர் வடமதுரை யின அருகில இருநத மருவூர் எனனும நகரில சாலுவன என னும பெயரினையுடைய குறுநில மனனன ஒருவன இருநதான. அவன இளநதிரையெனனும மனைவியை மணநதான. இருவரும மகிழ்நது வாழநதார. இவர்பால ஒரு புதலவனும் புதலவியும தோனறினார். நலலணணன, நலலதஙகை, எனறு முறையே அம மககடகுப பெயரிட்டார இவவிருவரும தமது இளமைப பருவத தே தம் பெறறோரையிழநதார். தளர்நது தேறினார். வளர்நது பருவமுறறபின நலலணணன தன தஙகையைக காசி மனனனுக் கு மணமுடித்துத தந்தான. நலலதஙகை தன தமையனிடம வரி

சைகள் பல பெற்று மணமகனுடன் சென்று கலந்து வாழ்ந்தாள். மக்கள் எழுவரைப் பெற்றாள். மிகக் இன்பம் உற்றாள். வருங்கால அங்குக் கொடிய பஞ்சம் ஒன்று தோன்றிற்று. அதில் மன்னன் தன் பொருள் முழுவதையும் குடிகளுக்கு உதவினான். முடியாமையால் குடிகளும் நாடும் குலைந்து அழிந்தன. மன்னன் வருந்தினான். நல்லதங்கை தனது நாயகனுடன் தன் அண்ணனிடம் வந்து தங்க விரும்பினாள். மன்னன் மறுத்தான். மனைவியை மாத்திரம் தேற்றி மக்களுடன் அனுப்பினான். அவளும் பிரிவாற்றாது வருந்தினாள். அதன்பின் மக்களையணைத்துச் சென்றாள். காடுகள் பல கடந்தாள். வாடிய மக்களுடன் மருவூர் வந்து சேர்ந்தாள். அவ்வமையம் அண்ணன் வேற்றூர் போயிருந்தான். அவன் மனைவி மட்டும் மனையில் இருந்தாள். அவள் பெயர் அலங்காரி. மிகக் கொடியவள். வன்மையும், புன்மையும், மடமையும் நிறைந்தவள். பசியால் வாடி, நடையால் மெலிந்து தளர்ந்து தள்ளாடிய மக்களுடன் உள்ளே நுழைந்த நல்லதங்கையைப் பாவி அலங்காரி முகங்கடுத்துப் பார்த்தாள். வா! என்று கூட அவள் வல்வாய் திறந்திலள். அங்கு முன் செல்வமாக வளர்ந்திருந்த

நல்லதங்கையிதனை யெண்ணி யெண்ணி யுள்ளங்கொதித்தாள். பசியால் கலங்கி அழுது துடிக்கும் மக்களின்பொருட்டு நல்லதங்கை அவள்பால் மெல்லச் சென்றாள். அண்ணீ! இக் குழந்தைகளுக்குக் கொஞ்சம் பழங் கூழேனும் கொடுங்கள் என்று கூசிக் கேட்டாள். படுபாவி அலங்காரி ஒன்றும் கலங்காமல் நின்றாள். மடித்த கேழ்வரகைச் சிறிது எடுத்துக் கடுத்த முகத்துடன் அடு

தது வீசினாள். நல்லதங்கை பாவம்! என செய்வாள் பிள்ளைகள் புழுவெனத் துடிக்கின்றனர். அதனால் வீசியதையும் கூசாது எடுத்தாள். கூழாக்கினாள். அதில் பெரிதும் நொந்தாள். ஆக்கியதை ஆற்றிக்குடிக்குமுன், அலங்காரி ஆக்கிய கொடுமைகள் பல அவற்றை நினைந்து மக்களைத் தழுவி விழிநீர் சொரிந்து வெளியேறினாள். ஒரு காட்டில் புகுந்தாள். அங்கோர் பாழ்ங்கிணற்றில் மக்களோடு வீழ்ந்து மாய்ந்தாள். அண்ணனும் கணவனும் இவ்வுண்மையையறிந்தார். அங்குவந்தார். தாமும் உயிர்விடத்துணிந்தார். இறைவன் அருளால் இறந்தவர் எண்மரும் எழுந்தார். அனைவரும் மகிழ்ந்தார். உடைமை பல வைத்திருந்தும் விருந்தோம்பா மடமையால் அலங்காரி பெருங்கேட்டைந்தாள்.

செல்வனாயிருப்பினும் விருந்தோம்பாதான் வறியனே என்பது இதனால் உணர்ந்தப்பட்டது.

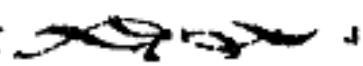

90 பண்டுதக்கன மாறுபட்டுப் பார்த்தவுடனேயுமையார்
கொண்டார் குழைவேன் குமரேசா—கண்டெடுத்து
மோப்பக் குழையும் அனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து (௰)

இ—ள

குமரேசா! தக்கன் மாறுபட்டுப் பார்த்தவுடனே ஏன

உமையார் வாடி நீங்கினார் எனின், அனிச்சப்பூ மோப்பக்குழையும், முகம் திரிந்து நோக்க, விருந்தினர் குழைவர் எனக.

192 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அனிச்சம்=ஒருமரம். அது தன்னிடத்தில் தோன்று மலரையீண்டு உணர்த்தி நின்றது

எடுத்து மோந்தால் அனிச்சம் வாடும், கடுத்துப் பார்த்தால் விருந்தினர் வாடுவர் என்றது, அருமையோடு அவரைப் பேண வேண்டும், என்பது கருத்தி மலர்வகையில் மென்மையான அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மிகமென்மையராதலால் அவரை உள்ளன போடும் இனமுக்கதோடும் போற்ற வேண்டுமென்பது குறிப்பு

திரிந்து நோக்கினால் விருந்தினர் வருந்தி மீள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை உமைபால் உணரப்படும்.

கதை.

தக்கன் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக உமாதேவியார் அவனுக்குப்புதல்வியாக அவதரித்தார் பருவம் வந்தபின் பரமனைக் கலந்தார் இன்புடன் அங்கிருந்தார் தக்கன் இங்கு உமாபதியை யிகழ்ந்து வெகுளியால் ஒரு வேள்வி செய்தான். உமை அதைக் காணக்கருதினார் பதி தடுத்தார் தேவி பணிந்து நயந்தார். விடைபெற்று வந்தார். பாவிதமக்குத் தந்தையாயிருந்தவன் அன்று செய்த வலவேள்வியை அம்மை வந்து கண்டார். காணவுந் தக்கன் கடுத்தான். முகந்திரிந்து நோக்கினான். அம்மை அகந்திரிந்தார். வருந்தினார். வாடிநீங்கினார் வந்து பதியை வணங்கிக் கலந்தார். சென்றதும் நடந்ததும் செய்வதும்

தெரித்தார்.

(இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்தில உமைவரு படலத்தில் உணர்க.)

விருந்தினரை அனபோடும இன்சொலலோடும பேணவேண் டுமெனபது இதனால கூறப்பட்டது.

இல்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல். 193

விருந்தினரைப்பேணுவதே இவ்வுலகில் ஒருவன் இருந்துவாழ் வதற்குப்பயன். உயிர்த்துணையெனினும விருந்திருக்க, ஒருவன் உண்ணலாகாது. விருந்தோம்புவான் வாழ்வு பாழ்படாது. அவன் மனையில் திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழ்வள். அவன் நிலம் தானே விளையும. இங்கு விருந்தினரைப போறறினவன் உயர்ந்த தேவர்க ளால போறறப்படுவான. தகுந விருந்தைப் பேணினவன் மிக்க பயனையெய்துவான் விருந்தினரை ஓம்பாதவன் பொருளிழந்து பின் வருந்துவான. செலவழுயிருந்தாலும் விருந்தோமபாதவன் வறியனாவான். அன்பு கலந்த இன் சொலோடு விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்பனவாம.

கூ-வது விருந்தோம்பல முற்றிற்று.

ய-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

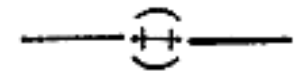

அஃதாவது இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். விருந்தோம்பு வார்க்குப் பொருந்தியிருக்கவேண்டிய திருந்திய குணங்களுள் இனியவைகூறல் ஒரு சிறந்ததாதலான இஃது ஈண்டு வைக்கப் பெற்றது. அதிகாரத்தின் தொடர்பும் இதனானே தெளிவாம்.

91 மாறில் உயர்சுவரி வாய்ச்சொலலே யின்சொலென்று
கூறினர் என்னே குமரேசா—ஊறுகின்ற
இனசொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல.

இ—ள்

குமரேசா! சுவரியினது வாய்ச்சொல்லே இன்சொல் என்று என் சொன்னர் எனின், ஈரம் அளைந்து படிறு இலவாஞ்சொ

194 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

செம்பொருள் கண்டாரது வாய்சொல்லே, இன்சொல் என்க.
ஆல், அசை.
ஈரம் அளைதல்=அன்பு கலந்து அளைந்து எனினும் அமை

யெச்சம் அளைஇ என அளபெடுத்து நின்றது. இது சொல் லிசை அளபெடை. படிறு=வஞ்சனை அஃதாவது உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று சொல்லல் செம்பொருள் என்றது அறத்தினை.

அன்போடுகலந்து, வஞ்சனையில்லாத அறமுடையார் வாய்ச் சொல்லே இன்சொல் என்பது கருத்து

ஏதாவது ஒரு காரணம்பற்றி அன்பு இல்லாத வஞ்ச நெஞ் சினர் வாயிலும் இன்சொல் காணப்படும். ஆயினும், அவற்றை மெய்யென்று கொள்ளலாகாது என்பது குறிப்பு.

அன்பும், மெய்மையும், பொருந்திய அறம்உணர்ந்தார் வாய்ச் சொல்லே யினசொல் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ் வுண்மை சவரிபால உணரப்பெறும்.

கதை

சவரி என்பவள் ஒரு தவ முதுமகள். மதங்க முனிவரது சாரலில் இருந்தாள் முனிவர் பலரும் புகழத்தக்க துறவொழுக் கத்தையுடையவள் உலர்ந்த இலைகளையும், உதிர்ந்த கனி காய்க ளையுமே தனக்கு உணவாகக்கொண்டு நெடுங்காலம் இந்நிலத்தில் நிலைத்திருந்தாள் ஆருயிர்கள்மாட்டு அன்பும் இனசொல்லும் அமையப்பெற்றவள். இராமன் கவந்த வனத்தைக் கடந்து சீதை யைத் தேடித் தன தம்பியோடு தளர்ந்து அவ்வழி வருங் காலத் தில் அவரை யெதிர்கொண்டு கண்டாள் அளவில உவகை கொண் டாள். தனது தவச்சாலைக்கு அவ்விருவரையும அழைத்துச்சென்

ருள். தனது மெய்யுணர்வால் அவர் வருகையை முன்னரே யுணர்ந்து அவர் பொருட்டுத தொகுத்து வைத்திருந்த இனிய கனிகளையெடுத்துக் கொணர்ந்தாள். முன் வைத்தாள்.

உண்ணும்படி இராமனைத்தொழுதாள். அன்புகலந்த இன்சொற்களை மனமுவந்து கூறினாள். சவரி சொன்ன இனிய மொழிகளைச் செவிக்கு உணவாகவும் அவள் தந்த அரிய கனிகளை வாய்க்கு உணவாகவும் இராமா கொண்டு மகிழ்ந்தார். அதன்பின் கிட்கிந்தைக்கு அவள் கூறியவழியே தம்பியோடு சென்றார். அவளும் அழிவில் இன்பத்தை யெளிதில் எய்தினாள்.

ஆண்டவள் அன்பினைத்தி யழுதிழி யருவிக்கண்ணள்
மாண்டதென மாயபபாசம் வநதது வரம்பில் காலம்
பூண்டமா தவத்தின் ரெல்வம் போயது பிறவி யென்பாள்
வேண்டிய கொணர்நது நல்க விருந்துசெய் திருநதகாலை.

அனகனும் இளையகோவும் அன்றவ ணுறைந்த பின்றை
வினையறு நோனபி னாளும் மெய்ம்மையி னோகி வெய்ய
துனைபரித தேரோன் மைந்தன் இருந்தஅத் துளக்கில் குன்றம்
நினைவரி தாயற் கொத்த நெறியெலாம் நினைநது சொன்னாள்.

விட்டினுக் கமைவதான மெய்ந்நெறி வெளியிற் றாகக்
காட்டிலும் அறிஞ ரென்ன அன்னவள் கழறிற் றெல்லாம்
கேட்டனன் என்ப மன்னோ கேள்வியால் செவிகள் முற்றும்
தோட்டவர்உணர்வி னுண்ணும் அமுதத்தின் சுவையாய்நின்றான்.

இன்சொல் இயல்பு இதனால் உணர்ந்தப் பெற்றது.

92. கண்டு முகமலர்ந்து கண்ணன் குசேலரையேன்
கொண்டினிமை செய்தான் குமரேசா—அண்டி
அகனமர்ந்த தீதலின் நன்றே முகனமர்ந்
தின்சொலனாகப் பெறின். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணன் முகமலர்ந்து எதிர்கொண்டு குசேலரை யேன் இன்சொல்லால் உபசரித்தான் எனின், அகன் அமர்ந்து
25

ஈதலினும் ஒருவன் முகன் அமர்ந்து இன்சொலன் ஆகப்பெறின் நன்று என்க.

அகன் அமர்ந்து=மனம் உவந்து.

முகன் அமர்ந்து= முகமலர்ந்து.

அமர்தல் என்பது பொருந்தல், விரும்பல், பொலிவு முதலிய

பல பொருள்களை உணர்த்தும ஒரு சொல். இனியமுகமும் இன் சொல்லும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே அமைதல் அருமை என்பது கருதி, பெறின் என்றார்.

மனம் உவந்து பொருள் கொடுத்தலினும், முகமலர்ந்து இன் சொற் சொல்லுதல் இல்வாழ்வானுக்கு நல்லது என்பதாம.

ஈதலை மனமகிழ்ந்து செய்தல் வேண்டும் என்பதும், இன் சொல்லை முகமலர்ந்து கூறல் வேண்டும் என்பதும், கூறியபடி.

அகம் உவகையாலும், பொருள் ஈகையாலும், முகம் நகையி னாலும், மொழி இனிமையாலும், பெருமை யெய்தும் என்க.

'ஈதனின் நன்று' என்பதில் ஒப்புப்பொருளுந்தோன்றும். பொருளுடையவர் தானம்செய்து அதனால் எய்தும் பயனை அஃதி ல்லாதவர் இன்சொல்லால் இனிது எய்தலாம் என்பது குறிப்பு.

ஈதலினும் இன்சொல்லே நன்று என்பது இதில் காட்டப் பெற்றது. இவ்வுண்மை கண்ணன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

திருமாலின் ஓர் அவதார மூர்த்திக்குக் கண்ணன் என்ற பெயர். இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னர் வடமதுரையில் வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் புதல்வ னாய்த் தோன்றினர். கோகுலத்தில் நந்தகோபன் என்னும் இடை யர் தலைவன் வீட்டில் வளர்ந்தார். விநோதமான பல்வகை யற்புத ங்களைச் செய்து இளமைப் பருவத்தில் இவர் எல்லாருக்கு மகிழ்

எல்லாம் இன்பகரமானவை. பருவமுற்றபின் வடமதுரையைத் தனக்கே உரிமையாகப் பெற்றார். அதன்பின் மேல்கடலிடையே அருமையான பெரிய நகரம் ஒன்றை அமைத்தார். அதற்குத் துவாரகை யென்று பெயர் அதன் பொலிவளத்தால் குடிகள் பல குழுமின. உயர்நலமுற்றன. எண்ணிய சிறப்புடன் கண்ணன் அதிலிருந்து அரசு புரிந்தார். புரிபுன்னால் இவரது பள்ளித்தோழராகிய குசேலர் வறுமையால் வாடி இவரை நாடிவந்தார். அவ்வமையம் சிறந்த அரண்மனையில் உயர்ந்த ஆசனத்தில சத்திய பாமை உருக்குமணி முதலிய பத்தினிமார்கள் புடைசூழ மிக்க மகிழ்வுடன் கண்ணன் வீற்றிருந்தார். குசேலர் வருகையைக் கண்டவுடனே தமது இனிய மனைவிமார் அனைவரையும் விடுத்துத் தனியே யெழுந்தார். விரைந்துசென்றார். மெய்யன்போடு முகமலர்ந்து தொழுதார். தழுவினர். இனியமொழிகள் பல இன்புற இயம்பினர். அரண்மனைக்குள் அழைத்துக் கொண்டார். மலரினழைத்த ஓர் அரியாசனத்தில் இருத்தித் தக்கவிணவிகளோடுபெரிதும் உபசரித்தார். கண்ணன் இனியமுகத்தையும், இன்சொல்லையும், அன்புறு செயலையும் கண்டும், கேட்டும், பெற்றும், குசேலர் கழிபேருவகை பூத்தார்.

(இதன் விரிவைப் பாகவத முதலிய நூல்களில் உணர்க.)

எண்ணினைக் கிலக்க மார்பம் சுந்தருள் பிரானை நீல
வண்ணனைத் திகிரிசங்கம் வலமிட முறக்கொண்டானை
மணனைத் தமபுரக்கும் வாசுதே வனைமணக்கும்
கண்ணனைத் தளவத் தாமம் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டான்.

தாண்டலும் உவகை பூத்துத் தாள்விசை கொடு நடந்தான்
ஆண்டகை யவனுங் கண்ணுற்றனையுடைத் தெழுந்த தம்போல்
நீண்டபூம் பள்ளிநீத்து நிலவுபோ ரன்பு பொங்கப்
பூண்டமா தவன்முன் சென்றுபொன்னடி வணங்கினனால்.

மன்னுடைய மரையனைத்தும் வகுத்தளர்ந்த மாதவனே
யுன்னுடைய தரிசனத்தால் உடம்புபூரித் தனன்யான்
மின்னுடைய விளங்கொளிவேல் வேந்தருளுந் தேவருளும்
என்னுடைய பெறலரும்பே றியார்பெற்றார் யார்பெறுவார்.

198 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இவை குசேலரைக் கண்டபொழுது கண்ணன் சொல்லிய இன்சொற்கள். (குசேலோபாக்கியானம்.)

இவிய முகத்தோடு இன்சொற் சொல்லுதல் இல்வாழ்வானுக்கு மிகவும் நல்லது என்பது இதனால கூறபபெற்றது.

93. கண்டான் இனிதாகக் கண்ணனையேன் இன்சொலுடன்
கொண்டான் விதுரன் குமரேசா—மிகவும்.
முகத்தான் அகத்தினிது கோக்கி யகத்தானும்

இ—ள்.

குமரேசா! விதுரன் என் கண்ணனை இனிதாக நோக்கி இன்சொல்லால் போற்றினான் எனின், முகத்தான் விருப்பி இனிதாக நோக்கி அகத்தான் ஆம் இன்சொலினதே அறம் என்க.

அகத்தான் ஆம் இன்சொலினதே அறம்—மனத்தோடு பொருந்திய இனிய மொழிகளைச் சொல்லுதலின் கண்ணதே அறம்.

மேல், ஈதலினும் இன்சொல்லே நன்று என்றார்; ஈதல் அறம் அன்றோ? அதனினும் இன்சொல் எங்ஙனம் நன்றாம், என்பாரை நோக்கி யிதுகூறினார்.

ஈதலாலும், இனியது கூறலாலும், அறம் உண்டாம் எனினும், முன்னது, இழிந்தாரிடத்துந் தங்கி மறம்புரிதற்கும் துணைபுரிந்து நிற்கும் பொருள் வயத்ததாம். பின்னது, உயர்ந்தாரிடத்தேதோன்றி அறம் ஒன்றையே ஊர்க்கும் அருள்வயத்ததாம். ஆதலால் "இன்சொலினதே அறம்" என்று எடுத்துக் கூறினார். ஏகாரம் பிரிநிலை.

ஆயின், இன்சொல்லே அமையும், ஈதல் வேண்டாவோ எனின், அன்பு கலந்த இன்சொல்லுடையார் என்பையும் பிறர்க்கு இன்புற ஈவர் ஆதலால், அவர்பால் அஃது இயல்பாகவே அமைந்திருக்குமென்க.

இன் சொல்லோடு கூடிய ஈதலே அறமாம் என்பது கருத்து. அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து, இனிது நோக்கி, இனசொல் மொழிந்து விருந்தினரைப் பேணவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை விதுரன்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

விதுரன் என்பவன் இற்றைக்கு ஐயாயிரவருடங்கட்கு முன்னர் அத்தினபுரியில் திருதராட்டிரன் தாயாகிய அம்பிகையின் தோழிவயிற்றில் வியாசர் அருளால் பிறந்தவன். திருதராட்டிரன் பாண்டு என்னும் அவர்களுக்குத் தம்பியாவன். இவன் யமனுடைய அமிசம். சிறந்த வில்வீரன். சிறியதந்தையாயும், மந்திரியாயும் இருந்து துரியோதனனுக்கு உதவிபுரிந்து வந்தான். நல்ல குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமையப் பெற்றவன். சண்ணன் பாண்டவர்களுடைய தூதனாய் அத்தினபுரிக்கு வந்த காலத்தில் அரசனான துரியோதனன் அவரைச் சிறிதும் மதியாமல மனச்செருக்குற்று இருந்தான். இவன் மாத்திரம் அரச சபையை விட்டு எழுந்து அன்போடு கண்ணனை யெதிர்கொண்டு சென்றான். இனிதாகக் கண்டான். அகமகிழ்ந்து தொழுதான். மெய்யன்புடன் இனிய பலமொழிகள் அவர் இன்புறக் கூறினான். தண்ணளி ததும்பிய கண்ணனைத் தமது இல்லில் எழுந்தருளச் செய்தான். அதன்பின் அமுதனைய வுணவை விரைவில் ஆக்கி விருந்து செய்தான். கண்

ணன் உண்டுகளித்தான். விதுரனது உள்ளன்பை உணர்ந்தும், விருந்தின் திறத்தை வியந்தும், முகனமர்ந்து கூறிய அவனது இனியமொழிகளைக் கேட்டும் கண்ணன் பெருமகிழ்வு கொண்டான். விதுரன் அறமுடையனாய் அருள்நிலையுற்றான்.

இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.

உள்ளினான் உணர்ந்துள்ளமும் உருகினான் எழுந்து
துள்ளினான் விழுந்திணையடி சூடினான் துயரைத்
தள்ளினான் மலர்த்தடக்கையால் தத்துவ அமுதை
அள்ளினானெனக் கண்களால் அருந்தினான் ஆனியோன்.

200 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முன்னமேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்னகாதிபப் பாயலோ பச்சையா லிலையோ
சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதிநீ யெய்தற்
கென்னமாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில் என்றான். (பாரதம்.)

கண்ணனைக் கண்டகாலத்தில விதுரன் இன் சொல்லோடு அகனமர்ந்து காட்டிய அன்பின் திறம் இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.

இன் சொல்லே, சிறந்த அறம் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

94. ஏதச் சிறையிருந்தும் இன்சொற் புகழேந்தி
சோதற்கோன் துய்த்தார் குமரேசா—நீதற்ற
தன்புறூஉம் தவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறூஉம் இன்சொ லவர்க்கு. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! இனிய சொல்லையுடைய புகழேந்தி யென்னும் புலவர் தலைவன் சிறைப்பட்டிருந்தும் என் சுவைகிரம்பிய வுணவு கவர்ந்து துய்த்தார் எனின், யார்மாட்டும் இன்பத்தை உறுவிக்கும் இன் சொல்லையுடையவர்க்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் தவ்வா மைஇல்லாகும் என்க. தவ்வாமை=வறுமை.

தவ்வல்=அணுபவித்தல். அஃது இங்கு எதிர் மறையாய் நின்று வறுமையை யுணர்த்திற்று.

மேல், இன் சொல்லே அறம் என்றார், ஆயின், அதன் பய னாகிய இன்பத்தை அவ் இன் சொல்லையுடையவர் அடைவரோ! என்பாரை நோக்கி யிதுகூறினர்.

இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லையுடையார்க்குத் துன் பத்தை மிகுவிக்கும் தவ்வாமை உண்டாகாது என்பது கருத்து. இனியவை கூறுவார், வறுமை கூரார் என்பது குறிப்பு.

இன் சொல்லையுடையவர் என்றும் எவ்விடத்தும் இன்புறுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை புகழ்ந்தி பால் உணரப்படும்.

கதை.

புகழ்ந்தி என்பவர் தொண்டை மண்டலத்திலே பொன்னி லைந்த களத்தூர் என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந தார். பல நூல்களையும் பயின்று இளமையிலேயே இவர் புலமை நிரம்பினர். புகழுக்குரிய குணங்கள் பலவும் பொருந்தப் பெற் றார். இஃது அவர் பெயராலே தெளிவாம். இவரது காலம் இற் றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரவருடங்கட்கு முன்னராகும். அக்கா லத்தில் மதுரையிலிருந்த பாண்டிய மன்னன் இவரை விருப்பிப் போற்றிவந்தான். வருங்கால் தனது அருமைப்புதல்வியை குலோ த்துங்க சோழனுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. மருகனேடுமகளை அவன் நகரத்துக்கு அனுப்புங்கால் மன்னன் தன் புதல்வியை ஆத ரவாகப் புகழ்ந்தியையும் உடன் அனுப்பினன். அரசிளங்குமரி யும் மனமகிழ்ந்து சென்றாள். சென்று சேர்ந்தபின் அங்கு அரச குருவாயிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் என்னும் புலவர் தலைவனுக்கும் புக ழேந்திக்கும் பகைமை வளர்ந்தது. கூத்தர் மதிநலமும வன்குண மும் வாய்ந்தவர். புகழேந்தி மனநலமும் இன்குணமுமுடையவர். இவ்விருவருக்கும் இடையே தோன்றிய பகைமை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வளர்ந்தது. அதனால் அரசன் அன்பைக தனக்கு முழுதும் உரிமையாக்கொண்டிருந்த கூத்தர் தமது புகழேந்தியை

ச்சிறைப்படுத்தினர். இனிய உணவொன்றும் அங்கு இடாதபடி செய்தார். ஆயினும் நமது புலவர்பெருமான் தமதுஇனியமொழி களால் அமுதனைய வுணவை நாளும்பெற்று நன்குதுய்த்தார். அனைவரும் இவர்பால் அன்புற நடந்தார். சிறைக்கூடத்தின் அருகே தண்ணீர்க்குச்செல்கின்றபெண்கள்உணரும்படி பழைய கதைகளை எளிய நடையில் இனிமையாகப் பாடினர். அவைதாம் இது பொழுது வழங்கிவருகின்ற, அல்லியரசாணிமாலை, பவழக் கொடிமாலை, என்பன. இவரது விழுமிய நல வெண்பாவுக்கும் இவற்றிற்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. இவர் இன்புறுகின்ற

202 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இன்சொல்லை எவரிடமும் உடையவர். கூத்தரும் இவரதுபெரு ந்தன்மையை யுணர்ந்து தான் கொண்டிருந்த பகைமையை நீக்கினர். உவகையோடு உறவு பூண்டார். இன்புறும் இன்சொல்லை யுடை யார்க்குத் துன்புறும் துவ்வாமை இல்லை என்பதை உலகம் இவர் பால் உணர்ந்தது. (விரிவை இவர் சரிதத்தில் உணர்க)

இன்சொல்லுடையார்க்கு வறுமை யில்லை என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

95. பண்டேன்இன் சொல்லும் பணிவும் அனியாகக்
கொண்டான் அணுமான் குமரேசா—கொண்ட
பணிவுடையன் இன்சொல னுக லொருவற்

கணியல்ல மற்றப்பிற.

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமான் பணிவையும் இன் சொல்லையும் என் அணியாகக் கொண்டான் எனின், பணிவு உடையன் இன் சொலன் ஆதலே ஒருவனுக்கு அணி என்க.

பிற அல்ல=மற்றவை அணிகளாகா.

பிற வந்தகிளவி மற்று அசையாய் நின்றது.

பிற என்றது பொன் மணி முதலியவற்றால் உளவாம் அணிகளை. உடல் அழகுறும்படி அணியும் பொய்யணியினும் ஒருவருக்குச் சிறந்த மெய்யணி இனிய மொழியும், பணிவுடைமையுமே யாம் என்பது கருத்து. அணி உடற்கு அழகு செய்வதாலே இவை உயிர்க்கு அழகுசெய்யும் என்க. ஒருவன் பெற்றோர், வாயினும் அமைந்திருக்கவேண்டிய நலங்களை யிதில் உணர்த்தினர். இனியவை கூறலே இங்கு உரிமையாயினும் அதற்கு இனமாகலால் பணிவையும் உடன் கூறினர்.

இனிய மொழியையும், பணிவையுமே ஒருவன் தனக்கு அழகாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பதும், இவ்வணிகளையுடைய வரையே யுலகம் நனி விரும்பும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இஃது அனுமான்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

அனுமான் என்பவன் வாயுவின் கலையாய் இவ்வுலகில் அவதரித்த ஒரு வானரவீரன். தாய் பெயர் அஞ்சனை. தந்தை கேசரி. கிட்கிந்தைச் சாரலில் சுக்கிரீவனோடு அனுமான் தங்கியிருந்தான். அப்பொழுது இராமர் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே அனுமான் பேசன்பு கொண்டான். உள்ளம் உருகினான். பணிந்து தொழுதான். அன்புறு மொழிகளை பின்புறக் கூறினான். அவனது பணிவுடைமையையும் இன் சொல்லையும் கண்டு இராமர் பெருமகிழ்வுறுற். தனக்கு உயிர்த் துணையாக உடன் கொண்டு சென்றார். அதன் பின் அனுமான் புகழ் உலகெங்கும் உயர்ந்தோங்கியது. அறிவு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, வீரம், பொறுமை, அடக்கம் அன்பு, பணிவு முதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப் பெற்றான். சொல் வன்மையில் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன். எத்தனைய அரிய காரியங்களையும் எளிதில் முடிக்கும் இயல்பினையுடையவன். இவனது குணங்கள் முழுவதையும் இராம சரிதமாகிய தமிழ வுலகில் இன்புறக் காணலாம். அங்கு அவை உயிர் பெற்று ஒளிவீசி யுலாவுகின்றன. அவற்றுள் இவன் பணிவுடைமையைப பல இடங்களிலும் நலமுறக் காணலாம்.

தன்னளவி னுல்லிய தயாவுடைமை யால்வரு தருக்கறுத லால்
என்றுமரு மங்களிவை யாவுமிடை யூறற இயற்று மியல்பால்
நன்னலனர் விண்ணவர்களாயினும் நடுக்குறுமிடுக்குடைமையால்
மண்ணுலகில் விண்ணுலகில் மாருதியை யொக்குமவர்யாருமிலையால்.
(அதமப்படலம்.)

இளிய மொழியும் பணிவுமே ஒருவனுக்கு உயிரணி என்பது இதனால் உணர்த்தப் பெற்றது.

96. நன்றுனை நீதிகளை நாடியேன் சூதமுனி

குன்றுமற் சொன்னர் குமரேசா—குன்றுதி
அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி யினிய சொலின். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! சூதமுனிவர் தவஞ்செய்யாமல் நீதிக்கதைகளையே என் ஓதிக்கொண்டிருந்தார் எனின், நல்லவை நாடி இனிய சொலின், அல்லவை தேய அறம் பெருகும் என்க.

அல்லவை = அறம் அல்லாதனவாகிய பாவங்கள் என்றபடி.

மேல், இன்சொல்லே உயிர்கட்கு உயர்ந்த அணி என்றார். இதில், அதனை யுடையார்க்கு உளவாம் பயனை உணர்த்தினர்.

பிறர் நலமுற இனிய மொழிகளைச் சொல்லுகின்றவனுக்கு அறம் பெருகும் என்பதாம்.

"விளக்குப் புக இருள்மாப்ப் காங்கு ஒருவன் தவத்தின்முன் கில்லாதாம் பாவம்" என்றதனால் தவம் ஒன்றே அல்லனைத் தேய்க்கவும் அறத்தை வளர்க்கவும் வல்லது. அதன் பயனை இனியசொல் லுடையார் எளிதில் எய்துவர் என்பது கருத்து.

விரதங்காத்து வருந்திச் செய்யத்தக்க தவத்தின் பயனை

இனிய சொல்லால் ஒருவன் எளிதில் எய்தவான் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இது சூதமுனிவர்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

சூதமுனிவர் என்பவர் உரோமகருணர் என்ற பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு மாதவன் புதல்வர். வியாச முனிவரது மாணவர் பலருள் முதன்மை வாய்ந்தவர். இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பல நூல்களையும் வழுவறக் கற்றவர். சிறந்த சொல்வண்மை யுடையவர். சவுனகர் முதலிய முனிவர் பலர்க்கும் வேத மந்திரங்களையும் நீதிமுறைகளையும் ஓதிவந்தார். அரிய பொருள்களையெல்லாம் புராணக் கதைகளிற் பொருத்தி எளிய முறையில் எவர்க்குந் தெளிவாகப் போதித்தார். உதங்கர் முதலிய சீடர் பலரையும் இவர் உடையராயிருந்தார். இவருடன் இருந்த முனிவர் பலர் அருந்தவம் புரிந்தார். சிலர் விரதங்கொண்டு மோனமுற்றிருந்தார் இவர் மட்டும் நீதிகளை ஆராய்ந்து பிறர் இன்புற இனிதாகச்சொல்

வினர். இவரது இனிய சொல்லால் தெளிந்து நன்மையடைந்த அரசரும் முனிவரும் பலராவர். செல்லும் இடமெல்லாம் புராண படனமே இவர் செய்தார். பாண்டவர்களும் இவருடைய ஆச்சிரமத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். இவரது இனிய சொல்லால் அவர்தங் கவலை நீங்கினர். பிறர் வருந்திச் செய்த தவத்தின் பயனை யிவர் இன்சொல்லால் முழுதும் பெற்றார். நல்லவை நாடி இனிய சொலின் அல்லவை தேய அறம் பெருகும் என்பதை உலகம் இவர்

பால் உணர்க்கது. (இதன் விரிவைச் சூத கிதையில் உணர்க.)
இன் சொல்லால் அறம் வளரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

97. தேடியசிர்ச் சேக்கிழார் செப்பியவோர் சொல்லாலேன்
கோடிநலம் கொண்டார் குமரேசா—நாடும்
நயனீன்று நன்றி பயக்கும் பயனீன்று
பண்பிற் றகுப்பிரியாச் சொல். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சேக்கிழாரது ஒருசொல் என் பல நலங்களைப் பயந்தது எனின், பயன் ஈன்று பண்பின் தகுப்பிரியாச சொல் நயன் ஈன்று நன்றி பயக்கும் என்க.

பண்பின் தகுப்பிரியாச்சொல்=இனிமையாகிய குணத்தில் நின்றும் நீங்காத சொல. இன்சொல் என்றபடி.

தகுப்பிரிதல்=நீங்குதல். நயன்ஈன்று நன்றிபயக்கும்=நன்மையை யுண்டாக்கி அறத்தையும் கொடுக்கும்.

பயன் பொருந்திய இனிய சொல்லால் ஒருவனுக்கு நயனும் நன்றியும் உளவாம் என்பது கருத்து. ஒருவன் சொல்லுகின்ற மொழியில் இனிமையும், அதன் பொருளில் பிறர்க்கு ஏதாவது ஒரு பயனும், அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பயனுடைய இன்சொல்லால் ஒருவன் அறமும் இன்பமும் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை சேக்கிழார்பால் உணரப்பெறும்.

206 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

சேக்கிழார் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே குன்றத்தூர் என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே தோன்றினர். பல கலைகளையும் பயின்று இளமையிலேயே இவர் புலமை நிரம்பினர். மதிநலத்தோடு மனநலமும் அமையுறப் பெற்றார். அக்காலத்தில் அரசாண்டிருந்த அநபாய சோழன் இவர் தந்தையாராகிய குன்றத்தூர் முதலியார் என்பவரை நோக்கி "இவ்வுலகினும் பெரியது எது" என்று வினாதமாக ஒருநாள் வினவினார். முதலியார் விடைகூற முடியாமல் வீடுவந்து சேர்ந்தார். நிகழ்ந்ததை நினைந்து நெடுங்கவல் கொண்டார். தந்தையின் வாடிய முகத்தை மைந்தன் கண்டார். உற்றதை வினவியுணர்ந்தார் "காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது" எனற குறளையே அவ்வினாவிற்கு விடையாக இவர் விடுத்தார் மன்னன் கேட்டு மகிழ்ந்தான். இவரது மதிநுட்பத்தை வியந்தான். அதன்பின் இவரைத் தமக்கு அமைச்சராக அமைத்தான். இவரும் அமைந்து அமைச்சியல் புரிந்தார். புரியுங்கால் இன்சொல்லோடு எவரிடமும் அன்பே செய்தார். பொருளில் மொழியை இவர் ஒருபொழுதும் புகலார். பயனுறுமொழியே நயனுறமொழிந்தார். அதனால் இவரை "அருள் மொழித் தேவர்" எனறு அனைவரும் அழைத்தார். இனிய பாவில் நாயன்மார் சரிதையை நலமுறப் பாடினர். அது பெரிய புராணம் என்று போற்றப்பெறுகின்றது.

பயன பொருந்திய இன்சொல்லால் இவர் பல நலம் பெற்றார்.

(மிரிவைச் சரிதத்தில் உணர்க.)

இனிய சொல்லால் அறமும் இன்பமும் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

98. தீதகலின் சொல்லால் திரிசடையேன் இன்பமெல்லாம்
கோதகலக் கொண்டாள் குமரேசா—ஓதும்
சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பந் தரும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! இருமை யின்பத்தையும் திரிசடை என் இன் சொல்லால் எய்தினள் எனின், சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பந்தரும் என்க.

சிறுமை=புன்மை. உள்—ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபு. அது நீங்கபொருளை உணர்த்தி நின்றது.

சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல்=புன்மையில் நின்று நீங்கிய இன் சொல். அஃதாவது பிறர் இன்புறத்தக்க இனியசொல்.

நன்மொழிகளை இனிமையாகச் சொல்லுகின்றவர்க்கு இருமையிலும் இனபம் உண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை திரிசடைபால் உணரப்பெறும்.

கதை.

திரிசடை என்பவள் வீடணன் திருமகள். மெய்யுணர்வுடையவள். இராவணன் அசோக வனத்தில் சீதையைச் சிறைவைத்திருந்த காலத்தில் தன் தம்பி மகளாகிய இவளை அந்த அம்மைக்குத் துணையாக உடன் இருக்கினன். உடனிருந்த அரக்கியர் பலரும் இரக்கம் இலாமல் வன்சொல் வழங்கிச் சீதைக்குத் துன்பஞ் செய்தனர். இவள் மாத்திரம் சிறுமை நீங்கிய இனிய சொல்லால் சீதையை ஆறும் நன்கு தேற்றினள். இவளது அனபுடைமையையும் இன்சொலருமையையும் அனுமான் அடிக்கடி புகழ்ந்தேபோற்றினர். அரக்கியரனைவரும் துயின்ற பினனர் இராமபதத்தினியிவளிடம் சிலமொழிகள் கூறித்தேறினர். இவளது குணநலங்கண்டு தன் தாயெனவே கொண்டார். வன்சொற்கூறிய அரக்கியர் பலரும் மாய்ந்தார். தன் தந்தை அரசுரிமைபெற இவள் பின் இருமைஇன்பமும் பெறுவள். (விரிவு சரிதையில் விளங்கும்)

இருமையினும் இன்சொல் இன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

99. மாரில் விதுரனிவ்சொல் மாண்புகண்டு மன்னவனேன்
கூறினன் வன்சொல் குமரேசா—கூறுகின்ற
இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! விதுரன்கூறிய இன்சொல்லைக்கேட்டுணர்ந்தும் என் வன்சொல்லைத் துரியோதனன் வழங்கினன் எனின், இன் சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான் வன்சொல் வழங்குவது யாது பயன் கருதியோ எனின.

வன்சொல் வழங்குவது=வன்சொல்லைச் சொல்வது.

பிறர் கூறுகின்ற இன்சொல் தனக்கு இன்பந்தருதலைத்தான் அனுபவித்தறிந்தும் அதனைவிடுத்து ஒருவன வன்சொல்லைச் சொல்வது என்னபயன் கருதியோ யான் அறிகிலன் என்று தேவர் ஐயமுறக் கூறியது அவனது அறியாமைபற்றி யென்க.

வன்சொல் வழங்குவது தீதென்று வேதம் விதித்துள்ளது அதனை நூலறிவால் தெளிந்து விலகவேண்டும் அஃதியலாவிடினும் அனுபவத்தால் உணர்ந்தபின்னரேனும் அதனை ஒழிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் உணர்ந்திருந்தும் ஒருவன் அதனை வழங்குவதன் அவனறிவு பயனற்றது எனப்படும். வன்சொல்லைச் சொல்லுதல் அறிவுடைமைக்கு அழகன்றெனபது குறிப்பு.

இன்பம்பயக்கும் இன்சொல்லை விடுத்துத் துன்பம் பயக்கும் வன்சொல்லை ஒருவன் சொல்வது அவன் துன்புறுதற்கு ஏதுவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை துரியோதனன் பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

கண்ணன் அத்தினபுரிக்குத் தூதாகவந்த காலத்தில் விதுரன் எதிர்சென்று உபசரித்து அவரைத்தமது இல்லில் எழுந்தருளச் செய்து அவருக்கு உரியதோர் விருந்தை உவந்து செய்ததைத் துரி

யோதனன் தெரிந்து கினைந்தான். அதுகாரணமாக அரச சபையில் வைத்துத் தனது சிறியதந்தை யென்பதையும் பாராமல் வைதான். விதுரன் கூறிய இன்சொற்களால் இன்புற்றிருந்தும் துரியோதனன் வன் சொற்களையே வழங்கினன். பொது மகள் மகன் என்றும் புல்லியன் என்றும் செவிகைக்கும்படியான பல வசை மொழிகளைவாரி யிறைத்தான். அதனால் வெறுப்புற்ற விதுரன் தனது வெற்றிவில்லை இற்றுக முறித்தான். அவனை இளிவாகநினைத்து வெளியேபோனான். வில்வலியிற் சிறந்த விதுரனது உதவியையிழந்ததனால் அவன் பெருந்துயருழந்தான். பின்பதற்றிறந்தான்.

வன்சொல்லை ஒருவன் கூறலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

---

100. என்னே சிசுபாலன் இன்னுத கூறியுடன்
சொன்னே மடிந்தான் குமரேசா—அன்னே
இனிய வுளவாக இன்னுத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிசுபாலன் இன்னுதனகூறி என் உடனே மடிந்தான் எனின். இனியமொழிகள் உளவாக இன்னுதனகூறல் கனிகள் இருப்பக் காய்களைக் கவர்ந்ததனை ஒக்கும் என்க.

இன்னுதசொல்=வன்சொல்.

இனிய இன்னுத என்பன பெயர் எச்சங்கள். இனி, வினையாலணையும் பெயராகவும் இவை கருதப்படும்.

தன்னிடத்தில் இனிய சொற்கள் உளவாயிருப்ப, அவற்றைக் கூறுமல் இன்னுத சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், எதுபோல்வது எனின், இன்பம் பயக்கும் இனிய கனிகளை நுகராமல், துன்பம் பயக்கும் கடியகாய்களைத் தின்றல் போல்வதாம் என்க.

210 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இன்பமே விரும்பும் இயல்பினையுடைய மக்கள் அதனைப்பயக்கத்தக்க இன்சொல்லை விடுத்து, துன்பம் பயக்கத்தக்க வன்சொ

ல்லை சொல்லுவது பெரும்பேதைமையாம் என்பது கருத்து.

நச்சுக்காய்களை யுண்டவன் நாசமுறுதல்போல் வன் சொற்களைச் சொல்பவன் மாசடைந்து மாய்வன் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை சிசுபாலன்பால் தெளியப்படும்.

கதை.

சிசுபாலன் என்பவன் சாத்துவதிக்கும், தமகோடன் என்பவனுக்கும் புதல்வனாய்த் தோன்றினான். கண்ணனுக்கு இவன் மைத்துனனவன். மிக்க வலிமை யுடையவன். இவன் பிறவி மிக்க அற்புத முடையது. மூன்று கண்களும் நான்கு கைகளும் இவன் மேனியில் பொருந்தியிருந்தன. தாயும், தந்தையும், இவனது விகாரவுருவத்தைக் கண்டார். பெருங்கவலை கொண்டார். அவ்வமையம் எவர் மெய்யைத் தீண்டுபொழுது ஒரு கண்ணும், இரண்டு கைகளும் மறையுமோ அவரே இவனைக் கொல்லும் பகைவர், என்று அசரீரியாக ஆகாயத்தில் ஓர் ஒலி ஒலித்தது. அதனைக் கேட்ட பெற்றோர் பலரிடமும் இவனைவைத்துச் சோதித்துப் பார்த்தார். ஒருவர்பாலும் அவ்வுண்மை நிகழவில்லை. முடிவில் கண்ணன்மடியில் இவனைக் காணும்படி வைத்தார். உடனே அதிகமாயிருந்த கண்ணும் கைகளும் மறைந்தன. வடிவழகோடு மடியில் விளங்கினான். பெற்றோர் பேருவகையடைந்தார். இவன் பிழைதோறும் செய்யினும் பொறுத்தருளல்வேண்டி [illegible] கண்ணனே வேண்டினர். கண்ணனும் இசைந்தான். பருவங்கள் பல கடந்தன. பின்னர்த் தருமரது இராஜசூயயாகத்தில் இவன் [illegible] னையிழந்தான். இன்னுந்தன பல கூறினன். பிழைகள் [illegible] மீறின. கண்ணனும் கண்ணோடாமல் இவனைக் கொல்[illegible] சால் உடையான் கெடுவான் என்பதை உலகம் இவனால் [illegible]

(இது பாரதத்திலும் [illegible] உள்ளது.)

நாவின் துனியில் நயமிருக்கிற் பூமாதும்
நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவார்—நாவினுனி
யாங்கடின மாகில் அத்திருவுஞ் சேராளே
யாங்கே வருமரணம் ஆம் (நீதி வெண்பா.)

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல். 211

புன்சொல்லும் நன்சொல்லும் பொய்யென் றுணர்கிற்பார்
வன்சொல் வழியராய் வாழ்தலு முண்டாமோ
புன்சொல் இடர்ப்படுப்ப தல்லால் ஒருவனை
இன்சொல் இடர்ப்படுப்பதில். (பழமொழி)

இன்னாத சொல்லால் ஏதம் வருமென்பது இதனால் கூறப் பெற்றது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

அன்பு கலந்து வஞ்சனையின்றி அறமுடையார்கூறும் சொல்லே இன்சொல். அஃது ஈதலினும் சிறந்தது. ஈதலறத்தை இன்சொல்லால் எய்தலாம். இன்சொலுடையார்க்கு இடும்பைகள் இல்லை பணிவும் இன்சொல்லும் உயிர்கட்கு அணிகலமாகும். அதனால் பாவம் நீங்கும். அறம் ஓங்கும். பொருளும் இன்பமும் அதனால் உளவாம். இருமை இன்பங்களையும் அஃது ஒருமையில் ஈனும். ஆதலான் ஒருவன் இன்சொல்லைவிடுத்து வன்சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வன்சொலுடையார் வருந்திக் கெடுவார் என்பனவாம்.

௰ வது இனியவை கூறல் முற்றிற்று.

யக-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல்.

அஃதாவது தனக்குப் பிறர் செய்த உதவியை மறவாமல் ஒழுகுதல். இனியவை கூறி இன்பமெனி இல்வாழ்கின்றவன் உணர்ந்தொழுகவேண்டிய உயர்ந்தவிதிகளுள், செய்ந்நன்றியறிதல் தலைநின்றது, ஆகலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பெற்றது.

27

212 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

101. மற்றொன்று மாற்றுமல் மன்னனுக்கேன் தன்னுயிர்
கொற்றமுறத் தந்தான் குமரேசா—உற்றொன்று
செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது. (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! தானியாதனனுக்கு வேறு ஒன்றையும் உதவா

மல் கன்னன் தன்னுயிரையே என் உதவினன் எனின், செய்யா மல் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது என்க. ஆற்றல் அரிது==ஒத்தல் அரிது.

தான் ஓர் உதவியும் முன் செய்யாதிருப்ப, தனக்கு ஒருவன் செய்த முதலுதவிக்குப் பதிலாக வையத்தையும் வானத்தையும் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது என்பதாம்.

செய்தபின் செய்யும் உதவியினும், செய்யாமற்செய்த உதவி சிறந்ததென்பது குறிப்பு. முன்னது காரணங் கருதியதென்ப தும் பின்னது காரணமின்றிச் செய்தது என்பதும் காண்க.

காரணமின்றி ஒருவன் செய்த உதவி, மண்ணுலகத்தினும் விண்ணுலகத்திலும், சிறந்தது ஆதலான் அதனைமறவாமல் அவன் பால் நன்றியுடையனாய் அன்புசெய்தல்வேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கன்னன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

கன்னன் குந்திதேவியின் மூத்த புதல்வன். இவள் கன்னி ப்பருவமாயிருக்கும்பொழுதே யிவனைக்காணப் பெற்றாள். தருவா சர் இளமையில் தனக்கு உணர்த்தியிருந்த மந்திரத்தின் பலனை யறிய வேண்டிச் சூரியனை நினைந்தாள். உடனே தோன்றினன். அவனைக்கலந்து இவள் இவனைப் பயந்தாள்.

"பன்னிவா ழ்க்கைப் படரமுன் படர்ந்தொரு களிறுலே
கன்னியே பெற்ற பின்னை கானினன் என்றேயோதும்."

என்றதனால் கானீனன் என்னும் பெயரையும் இவன் எய்தினான். குந்தி பழிஉஞ்சி இவனை ஒரு பேழையுள் வைத்து ஆற்றில் தள்ளினாள். அதன்வழியாய் இவன் அத்தினபுரியை அடைந்தான். வேட்டைமேல் வந்திருந்த திருதராட்டிரன் திருவருளால் இவனைக்கண்டெடுத்தான். தேர்ப்பாகன் கொண்டுபோய் வளர்த்தான். அரசன் புதல்வருள் முதல்வனாகிய துரியோதனன் இவன்பால் பெரு நண்பு கொண்டான். உயர்ந்த உதவிகளை உவந்துசெய்தான். தனது பிறப்புரிமையை உணர்ந்தபின்னரும் கன்னன் பாண்டவர்களோடு கூடாமல் அம்மன்னன் செய்த உதவியையேநினைந்தான். அவனுக்காகத் தன் இன்னுயிரையும் தந்தான். அதனால் செய்ந்நன்றி மறவாத மெய்ந் நின்றவீரன் என்று உயர்ந்தோர் இவனைப் புகழ்ந்தார். (இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க)

ஓரூரும் ஒருகுலமும் இல்லா என்னை
உங்கள் குலத்துள்ளாரில் ஒருவனாக்கித்
தேரூரும் அகர்மனைத்தே வளர்த்த என்னைச்
செம்பொன் மணி முடிசூட்டி யம்புராசி
நீரூரும் புகழ்பாலர் பலரும் போற்ற
நின்னினும்சீர் பெறவைத்தாய் நினக்கேயனறி
யேரூருந்நதிர் முடியாய் உற்றபோரில்
யாரினியென் உயிர்கொடுப்ப தியம்புவாயே. (பாரதம்)

இது கன்னன் துரியோதனனை நோக்கிக் கூறியது.

உதவாமல் ஒருவன்செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறுக
மதயானை யனைய வைந்த மற்றுமுண் டாகலன்றே
சிதையாத செருவில் அன்னன் முன்சென்று சேறுசார்மார்பில்
உதையானேல் உதையுண்டானி யுலையானேல் உலகில்மன்னே.
(இராமாயணம்.)

செய்யாமற் செய்த உதவியே எவற்றினும் சிறந்தது என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

214 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

102. திண்டோள் அயாதிசெய்த சிற்றுதவி யேன்பெரிதாக்
கொண்டாள்தெப் வானை குமரேசா—திண்டாடுங்
காலத்தி னுற்செய்த வன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (2)

இ—ள்.

குமரேசா! அயாதி செய்த சிறிய உதவியையும் தெய்வயானை என் பெரிதாக மதித்தாள் எனின், திண்டாடுங் காலத்தில் செய்த உதவி சிறிது எனினும் ஞாலத்தினும் மிகப பெரிதாம் என்க.

"காலத்தினால்" என்னும் தொடரிலுள்ள மூன்றனுருபாகிய ஆல், எழாவதற்குரிய இடப்பொருளில் வந்தது. இஃது உருபு மயக்கம் எனப்படும்.

யாதன் உருபிற் கூறிற் றாயினும் [யும்.
பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும். [தொல்காப்பி

துன்பக்காலத்தில் தனக்கு ஒருவன் செய்த உதவி சிறிதாயிருந்தாயினும் அதனை இருநிலவுலகத்திலும் மிகப் பெரிதாக மதித்துப் போற்ற வேண்டும் என்பதாம்.

பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது என்ற முதுமொழியை நோக்கி அதனினும் பெரிது உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவி என்று தேவர் இதில் காட்டினார் போலும் என்பது கருதப்படும்.

உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைப் பெரிதாக மதித்துப் பேண வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை தெய்வயானை பால் தெளியப்படுதும்.

கதை

தெய்வயானை என்பவள் அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் மகள். சன்மிட்டை என்னும் அரசன் புதல்வியுடன் கூடியிவள் ஒருநாள் மலர் கொய்யச் சென்றாள். தோழிகள் பலரும் உடன் சென்

நிருந்தார். அனைவரும் ஒரு பூஞ்சோலையுட் புகுந்தார். புதுமலர் கொய்தார். உசியம்பொழுதில் ஒருங்கே கூடினர். உயரிய கனிகளை உவந்துடன் உண்டார். இனிய மொழிகளை யியம்பி மெழுந்தார். அங்கோர் நாண்மலர்ப் பொய்கையை நாடியடைந் தார். நீராடல் விருபபித்தம் ஆடைகள் உரிந்தார். அதிததரை மேல் தொடுத்து வைத்தார். நீர்மேல் பாய்ந்தார். நீந்திமகிழ்ந் தார். அவ்வமையம் அங்கோர் ஆண் மகன் வந்தான். இவரின வரும் நாணித் தரைமேல் வந்தார். கரையுறும் உடைகளை விரை வில் உடுத்தார். அதில், தெய்வயானையின் ஆடையைச் சன்மிட் டை அறியாது தரித்தாள். அதனால் சினந்த தெய்வயானை அவளை யிகழ்ந்து கூறினாள். தன்னை மன்னன் புதல்வியென்று மதியாமல் அவள் கூறிய வன்மொழிகளைச் சன்மிட்டை தன் மனத்திற்கொண்டிருந்தாள். அச்சினத்தால் அவளை ஒருபாழ்ங் கிணற்றில் தள்ளினாள். மறைந்து சென்றாள். தள்ளுண்டவள் படைததுத் தனியே நின்றாள். தளர்ந்து நொந்தாள். அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த அயாதி மன்னன் இவளை அன்று கண் டான். இரங்கினன் தனது மேல் ஆடையைக் கீழேவிடுத்துப் பற்றும்படிசெய்து இவளை மேலே தூக்கிவிட்டான். அக்கன் றிக்கு இவள் தன்னையே அவனுக்குத் தந்தாள். காலத்தினாற் செய்த நன்றியை நினைத்து தெய்வயானை அரசனுக்கு மனைவியாய் மகிழ்வூட்டியதை மாநிலம் புகழ்ந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாகவதத்தில் உணர்க.)

காலத்திற் செய்த உதவி ஞாலத்திற் பெரிதென்பது இதனால் காட்டப்பெற்றது.

103. தின்டோள் அனுமான்செய் சிருதவி யேன்பெரிதாக்
கொண்டாள்முன் சிதை குமரேசா—உண்டாம்
பயன்றூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கின்
ன்மை கடலிற் பெரிது. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமான் செய்த உதவியைப் பெரிதாக ஏன் சிதை கருதினாள் எனின், பயனைக்கருதாதவர் செய்த உதவியின் நயனை ஆராயின் அதன் நன்மை கடலினும் பெரிதாம் என்க.

தூக்கார்=விளைமுற்றெச்சம். பயன்தூக்கார்=பயனை எதிர் நோக்காதவராய். உதவிநயன்=உதவியாகிய நயன் என இருபெய ரொட்டாய் நின்றது. பயன் தூக்காமல் உதவி செய்தற்கு அன் புடைமையே காரணம் ஆதலான் ஈண்டு நயன் என்றது அதனையே குறித்து நின்றது

ஒரு பயனையும் கருதாமல் ஒருவன் செய்த உதவி நயத்தை ஆராயின் அது கடலினும் பெரிதாம் என்பது கருத்து.

மேல், ஒன்றை ஞாலத்தினும் பெரிது என்றார். இதில் அத னினும் பெரிதாய கடலினும், பயன் கருதாமற் செய்த வுதவியைப் பெரி தென்றார். எனவே அவ்வுதவியினும் இது சிறந்தது என்பது தெளிவுபடும்.

பயன்தூக்காமற் செய்த உதவிக்குப் பதிலுதவி இவ்வுலகில் ஒன்றும் இல்லையென்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை அனுமன்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

அனுமன் இராட தூதனுப் இலங்கையுட் புகுந்து அங்கு வருந்தி இறந்தத்துணிந்த சீதையைத் தேற்றினான். இவன்செய்த உதவியின் திறத்தால் தானும் தனது நாயகன் முதலிய எல்லோரும் பல்லோரும் எய்திய நலங்கள் பல. இந்திரசித்தன் பிரமாத்திரத்தால் உயிர் துறந்த அனைவரும் உயிர்பெற்று எழவும், தம்பியின் சோகத்தால்சோர்ந்துகிடந்த இராமன் சோர்வு நீங்கி இன்புறவும் மருத்து மலையைக் கொண்டுவந்து இவன் உதவினான். உரிய காலத்தில் இராமன் வரவில்லையே என்று ஏங்கி கெருப்பில் விழத் துணிந்த பரதனை நிறுத்தி உறுவதுகூறி அவனுக்கு உயிருதவி செய்தான். இன்னும் பலவே இவன் செய்த உதவிகள். இவற்

றையெல்லாம் பயன் தூக்காமலே நயனுடி செய்தான். இவன் செய்த உதவி நலங்களைச் சீதையும் இராமனும் அடிக்கடி சிந்தித்து மகிழ்ந்தார். இவனுக்குச் சம்மாறு செய்யக் கருதுதல் அரிது என்று கண்டு தெளிந்தார்.

(விரிவை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.)

மும்மையாம் உலகம்தந்த முதல்வற்கு முதல்வன்றாதாய்ச்
செம்மையா யுயிர்தந் தாய்க்குச் செயலென்னுல் எளியதுண்டே
அம்மைபா யத்தனைய அப்பனே அருளின் வாழ்வே
இம்மையே மறுமை தானும் நல்கினை இசையோடென்றுள். (1)

முன்னை நீக்குவென் மொய்சிறை யென்றநீ
பின்னை நீக்கி யுவகையும் பேசினை
என்னை பேற்றினை யீகுவ தென்பதை
யுன்னி நோக்கி யுரைமறந் தோவினேன். (2)

உலக மூன்றும் உதவற் கொருதனி
விலையி லாமையும் முன்னினென் மேலவை
நிலையி லாமை நினைந்தனென் நின்னையென்
தலையி னுற்றெழு வுந்தருந் தன்மையோய். (3)

(சிதை.)

மாருத விமலசேயை மகிழ்ந்தினி தருளின் நோக்கி
ஆருத விடுதற்கொத்தார் நீயலால் அன்றுசெய்த
பேருத விக்கியான்செய் செயல் பிறிதில்லை மெய்ப்பூண்
போருத வியதிண்டோளாய் பொருந்துறப் புல்லுகென்றான். (1)

(இராமன்.)

கருதாமற் செய்தவுதவி கடலினும்பெரிது என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

---

218 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

104. எய்தசிறு நன்றிக்கும் ஏதிலவன் என்விரலைக்
கொய்து கொடுத்தான் குமரேசா — செய்ய
தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! சிறிய நன்றியையும் பெரிதாகக் கருதி ஏதிலவன் என் தனது விரலைக் கொய்து கொடுத்தான் எனின், தினைத் துணை நன்றி செயினும், பயன் தெரிவார் அதனைப் பனைத்துணையாக் கொள்வர் என்க.

தினை=உணவுப் பொருள்களுள் ஒருவகைச் சிறு தானியம். அஃது உவமான அளவையாய் உதவியின் சிறுமையை உணர்ந்தி நின்றது.

தமக்கு ஒருவன்செய்த உதவி தினையளவு சிறியதாயினும் அதனைப் பனையளவு பெரிதாகக் கருதுவார் பெரியோர் என்பர் தாம் அங்ஙனங் கருதார் சிறியோர் என்பது குறிப்பு. ஒருவன்

செய்த உதவியை மறவாமல் ஒழுகுவார்க்கு, அறம், புகழ், இன்பங்கள் ஒருங்கே உளவாம், இவ்வுண்மைப் பயனை உணர்ந்தவரே தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக உள்ளுவர், ஆதலால், "பயன் தெரிவார் கொள்வர்" என்றார்.

செய்யாமல் செய்த உதவி, காலத்திற் செய்த உதவி, பயன் கருதாமற்செய்த உதவி, என்னும் மூவகை உதவிகளும் முறையே வானினும், உலகினும், கடலினும் பெரிதென மேலெடுத்து, இதில் சிறிய உதவியும் பெரியார் கைப்பட்டால்பெரிதாம் என்று கூறினர்.

பிறர் செய்த சிறிய உதவியையும் பெரியதாகநினைந்து அன்பு செய்வார் உயர்ந்தோர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை ஏகலைவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அத்தினபுரியை அடுத்திருந்த ஒருசிற்றூரில் ஏகலைவன் என்னும் பெயரினையுடைய

ஒரு வேடன் இருந்தான். அக்காலத்தில் அத்தினபுரியில் அரசிளங் குமாரர்களுக்கு துரோணர் வில்வித்தை கற்பித்துவந்தார். அவர்பால் இவன் அன்புடன் வந்தான். தனக்கும் கற்பிக்கும்படி அவரைத் தாள்பணிந்து வேண்டினான். தமது பெருமைக்குச் சரியில்லையென்று அவர் மறுத்தார். ஆயினும், அவரை இவன் வெறுக்காமல் அகன்று சென்றான். அவரது படிவம்போல் மண்ணால் ஓர் உருவஞ்செய்தான். தலியான இடத்தில வைத்தான். அதனையே குருவாகக் கும்பிட்டு சிலகாலம் தொழில் பயின்றான். அது பயிற்றத் தான பயில்வதாக மதித்தான் அம்மதியால் சிலவேளைக் முழுதும் இவன் மலைவறத தெளிந்தான். துரோணரது காட்சி

யானே அது கைவந்ததென்று இவன் கருத்துட் கொண்டான். அதனையே ஒரு பெரிய நன்றியாகக் கருதினான். அவர்பால் உள்ளன்பு வைத்திருந்தான். இங்ஙனம் இருப்பத் துரோணர் மாறுபாடாய் வந்து இவன் கைவிரலைக் கொய்து தரும்படி கேட்டார். இவனும் அதனைக் கொய்தே கொடுத்தான். தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக் கருதிய இவனது பெருமையை உலகம் புகழ்ந்தது. இவனும் புகழும் அறமும் பொருந்தியின்புற்றான்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில உணர்க)

தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தநன் றுண்டாற்
பனையனைத்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்—டனையனைத்
தென்றுஞ் செயினும் இலங்கருவி நன்னாட
நன்றில நன்றறியார் மாட்டு. (நாலடியார்.)

சிறிய உதவியையும் பெரிதாகக் கருதுவார் பெரியோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

105. வாழுந் திருவெய்த வாழ்த்தினளேன் ஔவைபழங்
கூழுதவி னார்க்கும் குமரேசா—வீழும்
உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து (ஞ)
27

குமரேசா! தனக்குப் பழங்கடமை உதவினர் பெருஞ்செல்வத்தை யெய்தும்படி ஒளவை என் வாழ்த்தி உதவினள் எனின், உதவி, உதவியின் வரைத்து அன்று உதவிசெயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து என்க.

உதவி உதவி வரைத்து அன்று=பதிலுதவி முதலுதவியின் அளவினது அன்று

உதவி செய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து=உதவியை ஏற்றுக்கொண்டவரது தகுதியின் அளவு.

ஒருவன் செய்த உதவி, அதனைச் செய்யும்படி நின்றவரது தகுதிக்கேற்பப் பெரிதாம் என்பதாம்.

செய்த உதவிக்குப் பதிலாக ஒருவன் செய்யும் உதவி அதன் அளவைக் குறிக்காமல், தன் தகுதியின் அளவைக் குறித்திருக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

மேல், தினைத்துணை நன்றியையும் சான்றோர் பனைத்துணையாக் கொள்வர் என்றார். இதில் தமது சால்புக்கேற்ப அவர் மாறு செய்வர் என்றார். தாளால் உண்ட இழிதினை இளநீராக்கித் தலையால் உதவுந் தென்னைபோல் சிற்றுதவிக்கும் மேலோர் பேருதவி

செய்வர் என்பது குறிப்பு. சால்புடையவர்க்குச் சிறிய உதவியைச் செய்யினும் அதனால் பெரிய பயனைச செய்தவர் எய்துவர் என்பது கருத்து இவ்வுண்மை ஔவைக்கு உதவிய சிலம்பி, அங்கவை, சங்கவை, அசதி என்னும் இவர்பால் அறியப்படும்.

கதை.

சிலம்பி என்பவன் சோழநாட்டிலே காவிரியின் வடகரையில் உள்ள பேரூரில் இருந்த ஒரு பொதுமகன். புலவர் பெருமானுடைய கம்பரிடமிருந்து இவனொரு கவிபெற விரும்பினன். அதன் பொருட்டுப் பெரும் பொருளை அவர்பால் தந்தான். அவர்,

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணுலவு தண்சோழ மண்டலமே—என்பது வரையும்

பாடிப் பின்னும் பாதிக்கு இன்னும் இத்தனைப் பொருள் தருவையேல்பாடுவல் என்று பகர்ந்து சென்றார். இவள் அயர்ந்து நின்றாள். பின், பொருள் பெற முயன்று வந்தாள். வருங்கால் ஔவையும் ஒருகாள் அங்கு வந்தாள். அவளிடம் இருந்த பழங்கூழை உவகையோடு தந்தாள். உற்றதையும் உரைத்தாள். உண்டு மகிழ்ந்த ஔவை கம்பன் பொருட்கவியைக் கண்டாள்.

பெண்ணுவாள்—அம்போற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்போற் சிலம்பே சிலம்பு. என்று.

அதன் பாதியையும் ஓதினாள். அதனால் சிலம்பி பொருளும் புகழும் பொருந்தி இன்புற்றாள் கம்பர் தமுதல் ஔவையைக் கூழுக்குப் பாடி என்றார். சிறிய உதவிக்கும் தக்கார் பெரிய உதவியைச் செய்வர் என்பதை உலகம் ஔவைபால் உணர்ந்தது. அங்கவை முதலியோர் செய்த உதவிக்கு ஔவை செய்ததை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.

உயர்ந்தோர்க்கு உதவியது சிறிதாயிருப்பினும் அதனால்வரும் பயன் பெரிதாம் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

---

106. நன்றாம் இராமனுயர் நற்கேண்மை வானரர்கோன்
குன்றாதேன் கொண்டான் குமரேசா—என்றும்
மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு. (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! இராமனது நட்பை ஏன் சுக்கிரீவன் என்றும் மறவாமற் கொண்டான் எனின், மாசு அற்றாரது கேண்மையை மறத்தலும், துன்பத்துள் துப்பாயாரது நட்பைத் துறத்தலும் செய்யலாகாவென்க.

குமரேச வெண்பா.

மாசு அற்றார்=குற்றமில்லாதவர். நற்குணங்களையுடைய

வர் என்றபடி.

துன்பத்துள் துப்பு ஆயார்—துன்பக்காலத்தில் துணையாயி னோர். துறத்தல்=மறந்துவிடுதல்.

மேல், உயர்ந்தவர்க்குச்செய்யும் உதவியின் சிறப்பை உணர்த் தினர். இதில், அவரது பெருமையை மறவாதே என்றார்.

துன்பக்காலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைத் துறவாதொ ழிக என்பதுகான் இந்த உண்மையாயினும், மாசற்றார் கேண்மை யை மறவற்க என்பதும் உடன் கூறினர் அது மறவாமைக்கும் உறுதி தரும் என்பது கருதி.

தூயோரது நட்பையும், துன்பக்காலத்தில் உதவியாயோ ரது நட்பையும், ஒருவன் மறந்துவிடலாகாது என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை சுக்கிரீவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சுக்கிரீன் வாலியால் கலைக்கப்பட்டுத் துன்பமுற்றிருக்குங் காலத்தில் இராமர் அவனுக்குத் துணையாய் நின்று உதவி புரிந் தார். அந்நட்பை மறவாமல் தன் படைகளோடு தானும் உடன் சென்று அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளை விரும்பிச் செய்தான் அதனால் அவன் இருமையிலும் பெருமை யெய்தினன்.

(இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் இனிது தெளிவாம்.)

நல்லோர் நட்பையும் நன்றியையும் ஒருவன் என்றும் மறக்கலாகாது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

107. மாறில் சடையப்பன் வண்புகழைக் காவியத்தும்
கூறினனேன் கம்பன் குமரேசா—தேறி
எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு. (எ)

11-ம் அதிகாரம் செயநன்றியறி

இ—ள.

குமரேசா! சடையப்பரது புகழைக் காவியத்தினும் ஏன் கம்பன் கூறினான் எனின், தம் கண் விழுமம் துடைத்தவரது நட்பை, எழுமையினையுடைய எழுவகைப் பிறப்பினும் நினைப்பர் என்க.

விழுமம்= துன்பம்.

தங்கண் விழுமம் துடைத்தவர்=கம்மிடத்துத் தோன்றிய துன்பத்தை நீக்கினவர் எழுமை எழுபிறப்பும்—ஏழு முறைபிறக்கின்ற எழுவகைப் பிறப்பினும். ஒருபிர் ஒரு பிறப்பிற்செய்த இரு வினைப் பயனையும் எழுபிறப்பு வரையினும் எய்தி நுகரும் என்பது ஒருவகை நியமம் ஆகலான், "எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் என்றார். "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற் கெழுமையும் ஏமாப்புடைத்து" என்றதுங் காண்க.

தமக்கு எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவரது நட்பினை பிறவியேழினும் பெரியோர் மறவார் என்பதாம். இவ்வண்மை கம்பர் பால் காணப்படும்.

கதை.

கம்பர் தமது விழுமம் துடைத்த சடையப்பரிள்ளையுடைய பெருநட்பினை என்றுமறவாமல் பேரன்பு கொண்டார். அவரது புகழையே மீண்டு மீண்டும் யாண்டும் துதித்தார். தமது நன்றியறிதலை என்றும் நின்று நிலவுமாறு செய்ய நினைந்தார். அதனால் தாம்பாடிய இராமாயணம் என்னும் காவிய வுலரில் சடையப்பரது பெருமையை இடையிடையே வைத்தார் போற்றினார்.

விண்ணவர் போயபின்றை விரிந்தபூ மழையினாலே.
தண்ணெனுங் கானநீங்கித் தாங்கருந் தவத்தின் மிகோன்
மண்ணவர் வறுமைநோய்க்கு மருந்தன சடையன் வெண்ணெய்
அண்ணல்தன் சொல்லே யன்ன படைக்கலம் அருளினானே.

இது, விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குப் படைக்கலங்கள் கொடுக்கும்பொழுது தொடுக்கப்பட்டது.

224 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இதில் முனிவரருளிய அம்புக்குச் சடையரது சொல்லை உவமைகூறினார். இதனால் இராமபாணம் குறி பிழையாமல் சென்று பயன் தருதல்போல் சடையவள்ளல் சொல்லும் பிழையாமல் பயன்தரும் என்பது காண்க. இவ்வகையில் இவரது நட்பினைநினை

ந்து நினைந்து நெஞ்சுருகி இடங்கள் தோறும் இசைத்துள்ளார். இவர் இறக்குந் தருணத்தும் இந்நினைவோடே யிருந்தார்.

ஆன்பாலும் தேனும் அரம்பைமுதன் முக்கனியும்
தேன்பாய உண்டு தெவிட்டுமனம்—நீப்பாய்
மறந்துமோ வெண்ணெய் வருசடையா கமபன்
இறக்கும்போ தேனும் இனி.

என்று சொல்லிக்கொண்டே இறந்தார். இதனால் இவர், தமது விழுமம் துடைத்தவரது சுட்டை எழுமை எழுபிறப்பினும் உள்ளிய திறமும், நன்றியறிதலின் கடுமை, நன்கு தெளியப்படுமே

ஒருவன்செய்த நன்றியைப் பிறவியேழினும் பெரியோர் மற. வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

108. வாதவூர் அண்ணல் வழுதிசெய்த நன்றைபுன்னிக்
கோதென் மறந்தார் குமரேசா—ஓதுங்கால்
நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! வாதவூரண்ணல் வழுதிசெய்தநன்றியை மாத்திரம் நினைந்து அவன்செய்த தீமையை ஏன் மறந்தார் எனின், நன்றியை மறப்பது நன்று அன்று, நன்று அல்லதை அன்றே மறப்பது

நன்று என்க.

நன்று அல்லது=தீமை. அனறே=தீமைசெய்த அப்பொழு தே. இதில் உள்ள ஏகாரம் பிரைவுதோன்ற நின்றது.

வாதவூர் அண்ணல்=மாணிக்கவாசகர். வழுதி=அரிமர்த்த னபாண்டியன். மேல், ஒருவன் செய்த நன்றியை எழுபிறப்பிலு ம்மறக்கலாகாது என்றார் நன்றிசெய்த ஒருவனை தீமையும் செய்தானுயின் என்செய்வது என்பாரை நோக்கி யிதுகூறினர்.

உபகாரமும், அபகாரமும் ஒருவனுல் செய்யப்பட்டமாயின் அவற்றுள் முன்னதை மாத்திரம் மறவாதுட்கொண்டு பின்னதை மறந்து விடவேண்டும் என்பதாம்.

உயர்ந்தோர், ஒருவன் செய்த நன்மையை மாத்திரம் நினைந்து தீமையை மறப்பர் என்பது கருத்து. இது மாணிக்கவாசகர் பால் காணப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசகர் மதுரையிலிருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்னும் மன்னனுக்கு மந்திரியாயிருந்த அரசியல் புரிந்தார் அக் காலத்தில் சிறந்த குதிரைகள் வாங்கிவரும்படி அரசன் இவரை யேவினன். இவரும் பெரும்பொருள் கொண்டு பெருந்துறைக்கு ச்சென்றார். சென்று சேர்ந்தபின் திருவருளால் இவர் உலகியல் மறந்தார். அருளுருவாகிய பரமனே இவர் முன் குருவடிவாகி

நின்றார். இவர் அவரைத் தொழுதார். அன்பால் அக முருகி அழுதார். பின் அவருக்கு அங்கோர் ஆலயம் வகுத்தார். அதன் பொருட்டுத் தன்சைப்பொருள் முழுதையும் செலவிட்டார். பரிகள் வாங்காமல் நமது அமைச்சர் செய்ததைப் பாண்டியன் அறிந்தான். இவரைக் கொணரும்படி செய்தான் கொடுந்தண்டம் இட்டான். சிறையிலிட்டுத் துயர்பல செய்தான். மன்னன் செய் இன்னலைப் பொறுக்கமுடியாமல் மாணிக்கவாசகர் மனமுருகிப்பரமனைத்துதித்தார். பரமன் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கிப் பாண்டியன் முன் கொண்டுவந்தார். வந்தபின் உண்மையை மன்னன் தெளிந்தான். அமைச்சர் அருமையை அறிந்தான் அஞ்சினான். அவரடி மிசைவிழுந்தான். தான்செய்த தீமையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினான். மாணிக்கவாசகர் மன்னனை இன்முகத்தோடு நோக்கினார். நன்றியையே நினைந்தார். அவன் செய்த நன்றல்லதை மறந்தார்.

நன்மொழிகள் பலகூறினார். அன்புடன் தேற்றி அரசனை அனுப்பினார்.

உம்மைநான் அடுத்த நீரால் உலகியல் வேதநீதி
செம்மையால் இரண்டும் நன்றாத் தெளிந்தது தெளிந்த நீரால்
மெய்ம்மையாஞ் சித்த சுத்தி விளைந்தது விளைந்த நீரால்
பொய்ம்மைவா னவரி னீந்திப் போந்தது சிவன்பாற் பத்தி

இது பாண்டியன் பிழைபொறுக்க வேண்டியபொழுது மாணிக்கவாசகர் சொன்னது. இதனால் அவர், நன்றியை நினைந்ததும் நன்றல்லதை மறந்ததும நன்கு தெளியப்படும்

ஒருவன் செய்த நன்றியை என்றும் மறக்கலாகாது என்றும்

தீமையை உடனே மறந்துவிடவேண்டும் என்றும் இதனால் கூறப்பட்டன.

---

109. எள்ளி விராடன் எறிந்தும் தருமனேன்
கொள்ளவில்லை கோபம் குமரேசா—துள்ளிவந்து
கொன்றன்ன இன்னா செயினு மவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும் (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! விராடன் இகழ்ந்து எறிந்தும் ஏன் தருமன் கோபங்கொள்ளவில்லை எனின், கொன்று அன்ன இன்னாசெயினும் அவர் செய்த நன்று ஒன்று உள்ளக் கெடும் என்க.

கொன்று அன்ன இன்னா செயினும்=கொன்றால் ஒத்ததுன்பத்தைச் செய்யினும்.

முன், ஒரு சிறு நன்மையைச் செய்தவர் பின், பல பெருந்தீமைகளைச் செய்வராயினும் அவர்செய்த நன்று ஒன்றனையும் கருத அவை யெல்லாம் இல்லையாம் என்பதாம்.

பெரியோர் தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாகக் கருதும் பண்புடைய ராதலின் தமக்கு ஒரு சிறிய நன்றியைச் செய்தவர் பின்பு பெரிய துன்பத்தைச் செய்யினும் பொறுப்பர் என்பது கருத்து இவ்வுண்மை தருமன் பால் உணரப்படும்.

கதை

தருமன் முதலிய ஐவரும் துரோபதையும் பன்னிருவருடம் வனவாசம் செய்தபின் தமது இசைவின்படி மற்றொரு வருடம் உருவங் கரந்து விராடநகரத்தில் அரசனது ஆதாவில் தங்கியிருந்தார். இதனைத் துரியோதனன் அறிந்தான். அவரது இசைவினைச் சிதைவுசெய்ய நினைந்தான். தமது படைகளோடு அந்நகரைவந்து வளைந்தான். அங்கு உருவுகரந்துறையும் துணைவர் நால்வரையும் போர்மேலேவித தருமன்மாத்திரம் கங்கபட்டர் என்னும் புரோகிதர் போன்று அரசனோடு பொருந்தியிருந்தான். போனவர் பொருது மீளும்வரையும் இவ்விருவரும் பொழுது போக்கக்கருதிச் சூதினையாடினார். அதில் நிகழ்ந்த வாதினால் அரசன் தாயக்கருவியால் தருமனையெறிந்தான். எற்றிய கவறு தருமன் நெற்றியில் பட்டது. அரசன் முன்புரிந்த நன்றியையே நினைந்தான். எறிந்த தீதை மறந்தான். ஆயினும், முன்னவன் நெற்றியில் முற்றிய வடுவினைப் பின்னவர் கண்டார். உற்றதையோர்ந்தார். மனங்கவன்றார். சினந்தெழுந்தார். உடனே தருமன் அவரை நோக்கினான்.

ஒன்றுதவி செய்யினும் அவ்வுதவி மறவாமல்
பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்
நன்றி பலவாக ஒருநவை புரிவரேனும்
கன்றிடுவ தன்றிமுது கயவர் நினையாரே. (1)
அனலுமுது கானகம் அகனறுநெடு நாணந்
நினைவுவழு வாமலிவன் நீழலி லிருந்தோம்
சினமிகுதலிற் றவறு செய்தன னெனப்போய்
முனிதல்பழு தாகுமென முன்னவன் மொழிந்தான். (2)
(பாரதம்.)

இவற்றால் தருமாது நன்மையறிவும் பொறையும் நன்கு தெளியப்படும்.

ஒருநன்மை செய்தாரை உள்ளத்தே வைத்துப்
பிழைநூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
கெழுநூறு நன்றிசெய் தொன்று தீதாயின்
எழுநூறுந் தீதாய் விடும். (ஔவை.)

228 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நல்லதை மறந்து நன்மையையே பெரியோர் என்றுங் கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

110. நன்றியொன்றுக் காகத்தன் னல்லுயிரைச் சல்லியனேன்
தன்றுமல் தந்தான் குமரேசா—குன்றுத
லெந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (ம)

இ—ள்

குமரேசா! ஒரு சிறு நன்றிக்காகச் சல்லியன் என் தன் னுயிரைக் கொடுத்தான் எனின், எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு

உண்டாம், செய்நன்றி கொன்ற மகனுக்கு உய்வு இல்லை என்க.

செந்நன்றி கொன்றார்க்கும்=எத்துணைச் சிறந்த அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும்.

சிறந்த நன்மைகள் பலவற்றையும் அழித்துப் பெரும் பாதகங்களைச் செய்தவரும் எதாவது ஒரு பிராயச்சித்தத்தான் அவற்றின் நின்றும் உய்வர்; செய் நன்றியை மறந்தவர் எவ்வகையிலும் உய்யார் என்பதாம்.

பாவங்கள் பலவற்றுள்ளும் செய் நன்றி மறத்தலே பெரும் பாவம் என்பது குறிப்பு.

ஒருவன் எதை மறந்தாலும், செய்நன்றியை மாத்திரம் மறக்கலாகாது என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை சல்லியன் பால் காணப்படும்.

கதை.

சல்லியன் என்பவன் மத்திர தேசத்து மன்னன். நகுல சகாதேவர்கட்கு மாமன்; சிறந்த ஆண்மையும், நிறைந்த வேண்மையும், திருந்திய பான்மையும் பொருந்திய மேன்மையன். இவன் பாண்டவர்கட்குத் துணைபுரியும்படி தன் படைகளோடு வந்தான். இவனது போராற்றலையும் போராற்றலையும் நன்கு தெரிந்த துரியோதனன் இவனை எவ்வகையிலாவது தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளக்

கருதினான். அவன் வருகின்ற வழியில் வஞ்சகமாக ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலை வைக்கும்படி செய்தான். அது தருமனுக்கு உரியதென்று அதன் முகப்பில் எழுதிவைத்திருந்தான் அவ்வழியே வந்த சல்லியன் அதனைத் தனது மருமகனுடையது என்று கருதினான். படைகளோடு தானும் நீர் பருகிச் சிறிது பொழுது அங்குத் தங்கினான் பின் அது மாற்றானுக்கே யுரியது என்பதைத் தெளிந்தான். வஞ்சகமாகச் செய்யினும் நீருதவிய அவன் நன்றியை மறத்தற்கு இவன் அஞ்சினான். தனது மருகராகிய ஐவருக்கும் துணை புரியாமல் அவனுக்குத் துணையாய் நின்று படைகளோடு தனது ஆருயிரையும் உதவினான். செய்நன்றி மறவாமல் இவன் செய்த செய்கையை வையமும் வானமும் போற்றின.

(இதன்விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

ஒன்றெறு பயன்தனை யுதவினோர் மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்

புன்றெழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ.

(கந்தபுராணம்.)

ஆன்முலை யறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்நி கொன்றோர்க்கு உய்தி யில்லென

அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ.

(புறநானூறு.)

செய் நன்றி மறத்தல் உய்தியில் குற்றம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

230 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

செய்யாமற் செய்த உதவி, வையத்தினும் வானத்தினும் சிறந்தது. உரியகாலத்தில் செய்த உதவி உலகினும் பெரிது. கருதாமற் செய்த உதவி கடலினும் பெரிது. சிறிய உதவியையும் பெரியோர் பெரிதாகக் கருதுவர். உற்றவர் தகுதிக்கேற்ப உதவியும் பெரிதாம். துன்பக்காலத்தில் செய்த வுதவியை ஒருவன் ஒரு போதும் மறக்கலாகாது. ஒருவன் செய்த உதவியை நல்லோர் எழுபிறப்பினு மறவார். நன்றல்லதை அன்றே மறப்பது நன்று. ஒரு நன்றி செய்தாரை உள்ளத்தே வைத்துப் பிழை நூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர். செய் நன்றி மறந்தார்க்கு எவ்வகையினும் உய்வழியில்லை என்பனவாம்.

(௰௧-வது செய்நன்றி யறிதல் முற்றிற்று.)

௰௨-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

அஃதாவது ஒருபாற் கோடாமல் ஒப்பநிற்கும் நிலைமை. நன்றி செய்தவரிடத்தும் இந நிலை குலையாமல் ஒழுகவேண்டும் என்பதை உணர்த்துதற்கு இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது. அதிகாரக்கின் கொடர்பும் இதனானே தெளிவாம்

---

111. பண்டோர் பசுவுக்கும் பாலனுக்கும் ஏன்தகுதி
கொண்டுரைத்தான சோழன் குமரேசா—கொண்ட
தகுதி யெனஒன்று நன்றே பகுதியாற்
பாற்பட டொழுகப் பெறின் (௩)

இ—ம்

குமரேசா! சோழன் ஒரு பசுவினுக்கும் தனது பாலனுக்கும் ஏன் தகுதியாக நின்று நீதி செய்தான் எனின், பகுதி தோறும் பாற்பட்டு ஒழுகப்பெறின், தகுதியென்னும் ஒன்றே நன்று என்க

தகுதி=நடுவு நிலைமை.

ஒருவன் அறிவுடமைக்குத் தகுதியான தன்மையையுடையது நடுவுநிலைமையே ஆதலால் அதனையே ஈண்டுத் தகுதியென்றார்.

பகுதி=பகை, உறவு, பொது, என்னும் மூவகைப் பிரிவு. பகுதியான்பாற்பட்டு ஒழுகப்பெறின்=பகுதிதோறும் முறைமை குன்றாமல் ஒழுகப்பெறின. இதில் ஆன் உருபு தொறுப் பொரு

ளில் வகதது.

பகைவர், உறவினர், பொதுவினர், என்னும் மூவகையாரிடத்தும் ஒருவன் நடுநின்று முறைமையை விடாமல் நீதிசெய்து ஒழுகுவனாயின் அவ்வொழுக்கம் ஒன்றே அவனுக்கு என்றும் நன்றாம் என்பது கருத்து. அவ்வொழுக்கத்தை ஒருவன் உறுதியாகப் பெறுவது அருமையென்பது கருதிப் பெறின் என்றார்.

சத்துரு மித்துரு சமம் என்னும் முத்திறத்தார் மாட்டும் ஒருவன் எந்திறத்தும் கோடாமல் நடுவு நிலைமையாக நின்று முறைமை செய்வானாயின் அவனே தகுதியுடையவன் என்பதும், பேரறங்களின் பயன்களையெல்லாம் இவ் ஓர் அறத்தானே அவன் எய்துவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப் பெற்றன. இவ்வுண்மை சோழ மன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சோழநாட்டிலே திருவாரூர் என்னும் திருநகரிலே இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அநபாயன் எனப் பெயரிய சோழ மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இவன் எல்லா உயிர்களும் இன்பமுறும்படி நல்ல அரசுபுரிந்தான். புரிந்துவருங்கால் இவனுக்கு ஒரு திருமகன் பிறந்து வளர்ந்தான். இம்மகன் வீதிவிடங்கன் எனப் பெயரிடப் பெற்றான். இளமையி

லேயே பலகலைகளையும் ஒதியுணர்ந்தான் ஒருநாள் இவ்வாசிளங் குமரன் தோழர் பலர் புடைசூழத் தேரேறிக் தெருவிடைச்சென் றான். அவ்வமயம் செல்லும்பொழுது பசுவின்கன்று ஒன்று துள்ளி ஓடிவந்து இவன் தேர்க்காலில் சிக்கிச் சிதைந்து இறந்தது. தன்

கன்றின் பிரிவால் நெஞ்சு கலங்கிய தாய்ப் பசுவானது துடித்து ஓடிவந்தது. அரண்மனை வாசலில் கட்டித் தொங்கும் அசையா மணியைத் தன் கொம்பால் அசைத்தது. மணியோசையைக் கேட்டவுடனே அரசன் மனங்கவன்றான். அணியாசனத்தை விட்டு விரைந்தெழுந்தான். வெளியே வந்தான். பசுவினைக்கண் டான். உற்றதையுணர்ந்து தன் உள்ளம் பதைத்தான். ஆன் அடைந்த துன்பத்தைத் தானும் அடைதலே தகுதியென்று கரு தினான். அக்கன்றின் கதியைத் தன்மைந்தன் அடையும்படி பணித்தான். அமைச்சன் அதனைச் செய்யக்கூசித் தன்னுயிர் நீத்தான். அதன்பின் அரசனே தனது அருமைத் திருமகனைத் தெருவிற் கிடத்தித் தேர்மேல் ஏறினான். துணிந்துமுன் ஊர்ந் தான். அரசன் ஊர்ந்த தேர் மகன்மேல் ஏறமுன் பரமனும் விடை மேல் பரிவுடன் ஏறினர். அரசன் காண அருளுடன் வந்தார். இறந்த கன்றும் மடிந்த மந்திரியும் எழுந்து நின்றார். கிடந்த மக னும் தொடர்ந்து எழுந்தான். இறைவன் இன்னருளை அரசன் எண்ணி யெண்ணிப் பெருமகிழ்வுற்றான் ஒரு பசுவினிமித்தம் அரசன் நடுவுநிலைமை குன்றாமல் முறைமை செய்ததை உலகம் தெளிந்தது பகுதிதோறும் முறைமையோடு ஒழுகிய தகுதி யுடைமையால் இவ் அரசனை மநுநீதிகண்ட சோழன் என்று மா நிலம் புகழ்ந்தது. (இதன் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் உணர்க.)

இவ்வாசனது தகுதியைச் சோதிக்கக் கருதி ஈசனே பசு வாகவும், எமனே கன்றாகவும் வந்தனர் என்பது.

ஈசன் பசுவாகி எமனொரு கன்றாகி
வீசுபுகழ் ஆரூரின் வீதிவந்தார் அம்மானே
வீசுபுகழ் ஆரூரின் வீதிவராதாராமாயின்
காசளவு பாலுங் கறவாதோ அம்மானே
கன்றையுதை காலி கறக்குமோ அம்மானே.

(சொக்கநாதப்புலவர்.)

தகுதியின் அருமையும் அதனையுடையவர் பெருமையும் இதனால் கூறப்பட்டன.

---

112. வானளுயர் செல்வம் வழிவழியா வந்ததென்றும்
கோணுமல் என்னே குமரேசா—பூணுகச்
செப்ப முடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
யெச்சத்திற் கேமப் புடைத்து. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! வானளவு உயர்ந்த செல்வம் என்றும் சிதையாமல் ஏன் அவன் வழி வழியாக நின்று வந்தது எனின், செப்பம் உடையவனது ஆக்கம் சிதைவு இன்றி அவனது எச்சத்திற்கும்

வாப்பு உடைத்து என்க.

செப்பம் = நடுவு நிலைமை.

எச்சத்திற்கு எமாப்பு உடைத்து = சந்ததியார்க்கும் உறுதி யாதலை உடையது. இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை இதில் தொக்கு நின்றது.

எமாப்பு என்பது, காவல் செருக்கு களிப்பு வலிமை என் னும் பல பொருள் ஒளியுணர்த்தும் ஒரு சொல்.

செப்பமுடையவனது செல்வம் தனக்கும் இன்பந்தந்து பின் வருகின்ற தன் சந்ததியார்க்கும் சிதையாமல் நின்று உறுதிதரும் என்பதாம்.

நடுவு நிலைமையுடையவன் செல்வம் என்றும் கெடாமல்நின்று தனது வழியில் வருவார்க்கெல்லாம் உரிமையாம் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை வாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

வாணன் என்பவர் இற்றைக்கு ஆயிரத்து நூறுவருடங்கட்கு முன்னர்த் தொண்டை மண்டலத்திலே ஆறை என்னும் ஊரிலே தோன்றியிருந்த ஒரு வேளாள மரபினர். நல்ல உபகாரி. அரும் பொருள் படைத்துப் பெரும்புகழ் பெற்றவர். விரிந்த நிலப்பரப் பினைத் தனக்கு உரிமையாகவுடையவர். எர் பலவைத்துச் சீர்பெற

வாழ்ந்தவர். யாவரிடமும் ஒப்ப நின்றொழுகிய செப்பமுடையவர். அவருக்கொரு புதல்வன் தோன்றினான். அவனுக்கு ஏகம்ப வாணன் என்று பெயர். இவன் இளமைப் பருவமாயிருக்கும்பொழுதே அவர் இவ்வுலகத்தைத் துறந்தார். அரசரும் மதிக்கத்தக்கதமது பெருஞ்செல்வத்தை வேலைக்காரருள் ஒருவனாகிய ஏகன் என்னும் பறையன் போற்றிவந்தான். ஒரு பூதமும் அவனுடனின்று அதனைக் காத்தது. புதல்வன் பருவமுற்றபின் அதனைப் பூதம் அவன்பால் அருளுடன் தந்தது. சிறிதும் சிதைவின்றிவந்த தனது தந்தையின் ஆக்கத்தை யிவனும் பெற்றுத் தகுதியோடு போற்றினான். அழிவின்றிப் பெருகி அதுபின் இவன் வழி வழி வந்தது. நடுவு நிலைமையுடையவன் செல்வம் கெடுதலின்றிவளருமென்பதை உலகம் வாணன்பால் உணர்ந்தது.

நடுவு நிலைமையையுடையவன் செல்வம் என்றும் அழியாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

113. பெற்றதாய் ஆக்கமுறப் பேதித்தும் கன்னனேன்
குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா—முற்றாக
நன்றே தரினு நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே யொழிய விடல் (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! பெற்ற தாய் வந்து அரசைப் பெறும்படி

தன்னைப் பேதித்தும் கன்னன் ஏன் அதனைக் குற்றமென்று ஒழிய விட்டான் எனின், நன்றே தரினும் நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை அன்றே ஒழியவிடல் என்க.

நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கம்=நடுவு நிலைமையை விடுதலால் உளவாகின்ற செல்வம். ஆகும் என்னும் பெயரெச்சம் இதில் ஆம் என நின்றது. உம்மை உயர்வு சிறப்பொடு எதிர்மறைப்பொருளையும் குறிக்கும்.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 235

விடல் என்னும் உடன்பாட்டு வியங்கோள் விடுக என்னும் பொருளில் வந்தது. நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கம், தீங்கே தரும் என்பது தெளிந்தபடியால் நன்றே தரினும் என்று மறையாகக் கூறினார்.

நடுவு நிலைமையை நீங்கி அதனால் எய்தும் ஆக்கம் அப்பொழுது நன்மை தருவதுபோல் தோன்றினும் பின் தீமையே தருதல் ஒருதலையாதலான் அதனை ஒருவன் விரும்பாமல் உடனே ஒழிய விடுதல் வேண்டும் என்பதாம்.

பெரிய செல்வம் வருவது எனினும் அது கருதி அறிவுடையார் தமது நடுவு நிலைமையை விடுதல் செய்யார் என்பது கருத்து. இது கனனன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

தூதுச் செறை காலத்தில் கனனன் பிறப்பைக் கண்ணன்

உணர்ததினான். கன்னனும் உணர்ந்து கருதி நெஞ்சுருகினான். அதன்பின் கண்ணன் அனை நோக்கினான். ஐவரும் வழிபட அரசினைப் பெறுவாய். மணிமுடி கவித்து இவ்அணி நிலம் புரப்பாய். வருக ஆங்கு என் மருக என்றான். கன்னன் மறுத்தான். கண்ணன் பிரிந்தான். ஆப்பினை கருதிப் பின் தாயினை யேவினான். குந்தியும் வந்து தன் மைந்தனைக் கண்டாள். தாயெனத் தேற்றினாள். அச்சேயும் தேறினான். அதன்பின் தம்பியர் ஐவர்பால் வருக எனவும் அரசினைப் பெறுக எனவும் அவள் பலவாறு வேண்டினாள். நடுவு நிலைமையை நீங்கி ஆங்கு வருதல் செய்யேன் என்று கன்னன் கூறிக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

இதனால் கன்னனது நடுவு நிலைமை நன்கு புலனாம்.

(விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

எதன்பொருட்டும் நடுவு நிலைமையை விடுதலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

30

---

114 மைந்தர் தமைக்கொண்டேன் மாநிலத்தோர் காந்தாரி
குந்திமன்சீர் கண்டார் குமரேசா—சிந்தைதனில்
தக்கார் தகவிலர் என்பதவாவர்
எச்சத்தால் காணப்படும் (௪)

இ—ம்.

குமரேசா! குந்தியின் தகுதியையும், காந்தாரியின் தகவின்மையையும் அவர்பெற்ற மக்களைக்கொண்டே ஏன் உலகத்தார் கண்டார் எனின், தக்கார் தகவு இலர் என்பது அவர் அவருடைய எச்சத்தால் காணப்படும் என்க.

தகவு இலர் = நடுவு நிலைமையில்லாதவர்.

இவர், தகுதியுடையவர், இவர், தகுதியில்லாதவர் என்னும் வேறுபாடு அவரவருடைய மக்களது நன்மை தீமைகளால் அறியப்படும் என்பதாம் 'மன்சீர்' என்றதனால் காந்தாரி குந்திகளுடைய தலைவர்களாகிய திருதராட்டிரனையும், பாண்டுவையும் குறிக்கும்.

மக்களது நன்மை தீமைகளானே அவரைப்பெற்ற தாய் தந்தைகளுடைய தகுதியையும், தகவின்மையையும் அறியலாம் என்பது கருத்து.

மனந்தூயார்க்கு எப்பம் நன்றாகும் என்னும் தெவர் வாக்கானும், தந்தைசானே மைந்தனாகின்றான் என்ற வேத வாக்கானும் ஒரு சாரியம் அதன் காரணத்தினின்றும் வேறாகாது என்னும் நியதி புண்மையானும், மக்களின் தன்மையைக்கொண்டே அவரைப் பெற்றோர்களின் தன்மையை நன்கு தெரியலாம் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை காந்தாரி, குந்திகள் பாலும், அவர் கணவர் பாலும் காணப்படும்.

கதை.

காந்தாரி எனபவள் சிந்து நதிக் கரையின் அருகிலிருந்த காந்தாரம் என்னும் தேசத்து அரசனுடைய சுபலன் புதல்வி. திரு

12-ம் அதிகாரம் நடுநிலைமை.

தராட்டிரன் மனைவி. துரியோதனன் முதலிய மக்கள் நூற்றுவரையும் பெற்றவள். தம் மக்களுடைய கொடுமையால் இவள் கொடியவள் என்று எண்ணப்பட்டாள். தன் கணவனும் தகவிலான் என்று கருதப்பட்டான். பாஞ்சாலியைத் துச்சாதனன் பற்றி யீர்க்கும்பொழுது அவள், இவள் பக்கம்வந்து சார்ந்தாள். பயந்து நடுங்கினாள். இவள் சிறிதும் இரங்காமல் கொடுமொழி புகன்றாள். இவள் தகவிலள் என்பதை அத்தருக்கவள் உணர்ந்தாள். பின் மிக்க துன்பமுற்றாள்.

பூவார்குழலி தளர்வொடு தன்புறஞ்சேர்பொழுதஞ்சிறிதிரங்கா
நீ வாவென்றே யருகிருத்தி நெடுங்கண் பொழியும் நீர்துடையாள்
மேவாரல்லர் தமரைழைத்தால் மேலுன் கருத்து விளம்பிடரப்
பாவாய் அஞ்சா தேயென்றாள் பலபாதகரைப் பயந்தாளே.

(பாரதம்)

இவள் தகவிலள் என்பது இதனால் நன்கு தெளிவாம்.

தம் மக்களுடைய நற்குணங்களால் குந்தியும், பாண்டுவும் தந்தார் என்ன போற்றப் பெற்றார். தம் மக்களுடைய கொடுமையால் திருதராட்டிரனும், காந்தாரியும் தகவிலார் என்று தூற்றப் பட்டார். இதன் விரிவு அவர் சரிதத்தில் தெளிவாம்.

செந்நெல்லால் ஆய செழுமுளை மற்றுமச்
செந்நெல்லே யாகி விளைதலால்—அந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவய லூர
மகனறிவு தந்தை யறிவு. (நாலடியார்)

பழியின்மை மக்களாற் காண்க ஒருவன்
கெழுவின்மை கேட்டால் அறிக பொருளின்
நிகழ்ச்சியால் ஆக்கம் அறிக புகழ்ச்சியால்
போற்றாதார் போற்றப் படும். (நான் மணிக்கடிகை.)

பெற்றோர் தகுதியை மக்களால் காணலாம் என்பது இதனால் காட்டப்பெற்றது.

---

115. கொற்றமுறப்பகைக்கும் குந்திமைந்தன் நாட்பார்த்தேன்
குற்றமறச் சொன்னான் குமரேசா—உற்றுவருங்
கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (ரு)

இ—ம்.

குமரேசா! பகைவனுக்கும் வெற்றியுறும்படி நாட்பார்த்

து என் குநதி மைந்தன் குற்றம் அறச் சொன்னான் எனின், கேடும், பெருக்கமும் இல் அல்ல நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி என்க.

பகை=துரியோதனன்.

குநதி மைந்தன்=சகாதேவன். நெஞ்சங்கோடாமை=நடுவு நிலைமை தவறாமை.

இல்லை அல்ல என்பது இல் அல்ல என நின்றது. இவ் இரண்டு எதிர் மறையும் ஒரு உடன்பாட்டை யுணர்த்தும். உண்டாகியுள்ளன என்பது இதன் பொருள்.

கேடும் பெருக்கமும் இல அல்ல—கேடு வருதலும், ஆக்கம் வருதலும் இல்லாமல் அல்ல. யாவர்க்கும் முன்னரே அமைந்துள்ளன என்பதாம். கேடடைத் தள்ளுதல் குறிக்கேனும், ஆக்கத்தைக் கொள்ளுதல் குறிக்கேனும், நெஞ்சங் கோடுதல் கூடாகோ எனின், கேடும் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் இன்று வருவன அல்ல அவரவர் வினையின்படி அன்றே அமைந்து நின்றுள்ளன, ஆதலால் அவ்வுண்மையை உய்த்துணர்ந்து நடுவு நிலைமை நீங்காமல் நிற்றலே சான்றோர்க்கு அழகு என்க என்பதாம்.

இதனைச் சகாதேவன்பால் காண்க.

கதை.

சகாதேவன் என்பவன் பாண்டுவின் இளைய மனைவியாகிய

வினில் மூத்தவன். செம்மையும், பொறையும், மெய்மையும்உடை யவன். கணிதநூற் புலமையில் எவருந்தனக்கு நிகரில்லாதவன். வஞ்சமில்லாத நெஞ்சமும் வாய்மையும் உடையவன். பதின் மூன்று வருடம் வனவாசம் செய்து முடித்து உபப்பிலாவியம் என்னும் நகரத்தில் வந்து தன் தமையன்மாரோடு இவன் தங்கி யிருந்தான். அவ்வமையம் பாண்டவர்களோடு போர் தொடங்கு தற்கு உரியதொரு நாளைத் துரியோதனன் தெரிய விரும்பினன். நல்ல முகூர்த்தத்தை நன்கு தெரிந்து சொல்லச் சகாதேவன் ஒரு வினை வல்லவன் என்பதை உணர்ந்தான். உள்ளந்துணிந்தான். மெள்ள வந்தான். இருந்தவன் எழுந்துபோய் மகிழ்ந்துபசரித் தான். வந்தது என்னென வணங்கிக் கேட்டான். அவன் வாய் கூசாமல் வந்ததை யுரைத்தான். தன் பகைவர் தாழ்ந்தழியவும் தான் உயர்ந்தோங்கவும் உரிமையான ஒருநாளை உணர்த்தும்படி வேண்டினன். உடனே சகாதேவன் கோள் நிலை குறித்து நாள் நலம் ஆய்ந்தான். அதன் பின் அவனை நோக்கினன் 'மார்கழிமாதம் அமாவாசையன்று இரவு பதினெட்டாம் நாழிகை ஒன்பது விநாடி யில் போர்ந்து நடைசெய்து களப்பலி இவைகளில் குற்றமற்ற வெற்றியை முற்றவும் பெறுவாய்' என்று உற்றதை உரைத்தான். இவன் தகவுரை கேட்டு அவன உவகை பூத்தான. அதனையே நினைந்து தன் நகரை நோக்கிச் சென்றான். அந்நாளைக் கண்ணன் வஞ்சித்துப் பின் தன் நாளாக்கினன். தமக்குக் கேடுவருமென்ப தைக் குறித்தேதனும், பகைவன் என்று அவனை வெறுத்தேதனும், மனக்கோடாமல் சகாதேவன் சொல்லிய உறுதி மொழியையும்

அவனது நடுநிலைமையையும் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினர்.

(இதன் விரிவை பாரதத்தில் உணர்க.)

உள்ளங் கோடாமையே உயர்ந்தோர்க்கு அணியென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

210 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

116. கோடினன் நெஞ்சம் குருகிச் சுவவுருவன்
கூடினன் கேடென் குமரேசா—வாடிக்
கெடுவல் யான் என்ப தறிகதன் னெஞ்சம்
நடுவுரீஇ யல்ல செயின். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! சிச்சுவ வுருவன் என்பவன் தன்னெஞ்சம் கோடினவுடனே என நடு கூடினன் எனின, தன்னெஞ்சம் நடுவு ஒரீஇ அல்ல செயின், யான் கெடுவல் என்பது அறிக என்க.

ஒருமி என்னும் வினையெச்சம் ஒரீஇ என அளபெடுத்து நின்றது. கெடுவல்—அல் விகுதிபெற்று வந்த தன்மை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்று. தன்னெஞ்சம் நடுவு ஒரீஇ அல்ல செ

யின்=தன்மனம் நடுவுநிலைமை நீங்கித் தீங்கு செய்ய நினைக்குமா மாயின்.

வான் கெடுவல் என்பது அறிக=யான் கேடுறுவேன் என் பதனை உணர்க.

ஒருவன் மனம், நடுவு நீங்கிப் பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்கு மாயின் அவன் கெடுதற்கே ஓர் அறிகுறி என்று அந்நினைவை அவன் உணரவேண்டும் என்பதாம்.

ஒருவன் மனம் கோடுமாயின் அஃது அவனுக்கு எதோ ஒரு பெருங்கேடு பின்வருகிறதென்பதை முன் உணர்த்தும் தூங் குறியாம் என்க.

போல், கோடுதலால் கேடு நீங்காதென்றார். இதில், அதனை னே அதுவருமென்றார்.

ஒருவனை உளந்கோடுமாயின் உடனே அவன் கெடுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விச்சுவவுரு வன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

விச்சுவவுருவன் என்பவன் தவட்டா என்னும் அசுர வீரன் புதல்வன். பல நூல்களையும் கல்முறக் கற்றவன். ஆன்ற அறிவு

வாய்ந்தவன். மூன்று தலைகள் ஏய்ந்தவன் மிக்க துணிவும் தக்க சூழ்ச்சியும் உடையவன். தமது குருவாகிய வியாழ பகவா னை இந்திரன் ஒருகாலத்தில் பிரிந்திருந்தான். அவ்வமையம்

இவனை அ ன் குருவாகக் கொண்டான். இவனும் இசைந்தான். இனிதேயிருந்தான். இருந்துவருங்கால் தேவர்கட்கு நலமும் பலமும் உண்டாகும்படி இந்திரன் ஒரு வேள்வியை யியற்றினான். அதில் இவன் கரவாக இருந்து தம்மினத்தார்க்கே அவையுண்டாகும்படி கருதினான். வெளியில் அமரர்க்குச் செய்வதுபோல் கூறி உள்ளே அசுரர்க்கே உறுதி நாடினான். நடுவொரீஇ அல்ல செய்தான். இவ்வுண்மையை இந்திரன் உய்கதுணர்ந்தான். உடனே இவன் தலைகள் சிதறப்படி தன் கைக் குலிசத்தால் தாக்கினான்.

வாக்கினான் மனத்தான் வேறாய்மகஞ்செய்வான் செயலை யாக்கை
நோக்கினான் ஓதி தன்னான நோக்கினான் குலிசவேலாற்
றாக்கினான் தலைகள் மூன்றாந் தனித்தனி பறவையாகப
போக்கினான் அலகைவாயிற் புகட்டினான் புலவுச்சோரி.

(மதுரைக்காண்டம்)

நடுவு நீங்கினவன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

117. நாடிழந்தும் இல்லைவிற்றும் நல்லஅரிச் சந்திரன்சீர்
கோடாத தென்னே குமரேசா—கோடிங்
கெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் தாழ்வு (எ)

குமரேசா! அரிச்சந்திரன் நாட்டினை யிழந்தும் மனைவி யை விற்றும் என் அவன் பெருமை குறையவில்லை எனின், நடுவாக நின்று நன்மையின் கண்ணே தங்கினவனது தாழ்வை உலகம் கெடுவாக நினையாதென்க.

242 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தாழ்வு=வறுமை.

உலகம் கெடுவாக வையாது=உலகத்தார் வறுமையாகக் கருதார்.

நடுவு நிலைமை குன்றுதல் நன்னெறியில் நின்றவனது தாழ் வை உயர்ந்தோர் தாழ்வாக நினையார் என்பதாம். உயர்வாக மதிப் பர் என்பது குறிப்பு.

சிறுமையாகக் கருதப்படும் வறுமையும் நடுவு நிலைமையுடை யான்கட் பிழையின் பெருமையாக மதிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை அரிச்சந்திரன் மூல் அறியப்படும்.

கதை.

அரிச்சந்திரன் என்பவன் சூரியகுலத்தில் அவதரித்த திறல் மன்னன். திரிசங்குவின் புதல்வன். நெறிதவறாத அறிவினையு டையவன். திருவயோத்தியிலிருந்து அரசு புரிந்தான். புரியுங் கால் மாறிய மனத்தராய் விசுவாமித்திரர் அந்த வந்தார். மன்ன

னிடம் உரிய சூழ்ச்சியொன்று செய்தார் அரசும் பிறவும் முழுதும் கவர்ந்தார். அதன்பின் மனைவியோடும் மகனோடும் நகரை விட்டகன்றான். குடிகள் வெகுண்டன முனிவரை வைதன அரசன் குடிகளை அருளுடன் தடுத்தான். நடுவாக நின்று பல நன்மொழி புகன்றான் முனிவரைப் போற்றினான். பணிவுடன் தேற்றினான். அகன்றான ஆயினும், முனிவர் தொடர்ந்தார் அம்மன்னனுக்கு இன்னல் பலசெய்தார். அவற்றால் தலைவியைப் புதல்வனை அரசன் விலைசெய்து கொடுத்தான். தானும் வருந்தினான். ஆயினும், நன்றநின்றகலான். குன்றென நின்றான். அவனது தாழ்வை உலகம் வாழ்வென மதித்தது.

(விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்)

கோடாதவன் கேடு கேடாகாது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 243

118. கூடாமல் வீமனொடுங் கோன்தருமன் நீதியன்றேன்
கோடாமல் சொன்னான் குமரேசா—நாடிச் [பால்
சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந்தொரு
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. (அ)

குமரேசா! வீமனொடுங் கூடாமல், நீதி கோடாமல் ஏன் தருமன் கூறினான் எனின், சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் அமைந்து ஒரு பால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி என்க.

கோல்=துலாக் கோல்

சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல்=தான் சமனாக நின்று தன் கண் வைத்ததை வரையறுத்துக் காட்டும் தராசு கோல்போல்.

'ஐயந்தீரப் பொருளை யுணர்த்தலும் மெய்ந்நடு நிலையும் மிகு நிறைகோற்கே' என்றபடி நடுவு நின்று தன் கண் உற்றதின் அளவை உள்ளபடி யுணர்த்துந் தன்மை துலாக் கோலிடம் அமைந்திருத்தலால் அது, நடுவு நிலைமையுடைய சான்றோர்க்கு இங்கு உவமையாக நின்றது.

பகைவர் என்று கோடுதலும், உறவினர் என்று கூடுதலும் இன்றி அவ்விருவர்பாலும் ஏய்ந்ததை நடுவாக நின்று ஆய்ந்து தெளிந்த உண்மையைத் துணிந்து மொழிவதே அறிவோர்க்கு அழகு என்பதாம்.

இது தருமன்பால் அமைந்திருந்தது.

கதை

தருமர் அரசு புரிந்த காலத்தில், வீமன் ஓர் அடவியிற் புகுந்தான். அஃது ஒரு புருட மிருகத்துக்கு உரிமையானது. அது மனிதமுகமும் மிருக உடம்பும் அமைந்தது. மந்திர பலமுடை

யது. அது வீமனைக் கண்டது. இருவருக்கும் கலாம் நிகழ்ந்தது. வீமன் அதன் எல்லையைக் கடக்குமுன் அம்மிருக பூதம் அவனைப் பிடித்துவிடுமாயின் தனக்கு அவன் அடிமையாகவேண்டுமென்றும் இலதேல் தான் அவனுக்கு ஊழியஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் முடிவில் அஃதொரு முடிவைச் செய்தது. வீமனும் இசைந்தான். குறித்த எல்லையில் தருமனை நிறுத்தி இருவரும் ஓட ஒரு மனப்பட்டார். பந்தய ஓட்டத்தைச் சிரசையில் வைத்த வீமன் பூதத்தின் மார்பைத் தொடுவிட்டு ஓடினான். காலின் மாமகன் கால் விசைத்தோட பூதமும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தது. மூடுகிற்று முடிவில் வீமனை பூதம் பிடித்தது. பிடித்த சமயம் வீமன் வலக்கால் எல்லைப்புறத்து நின்றது. இடக்கால் எல்லைக்குள் இருந்தது வீமனை கடந்தேன் என்றான். பூதம் பிடித்துவிட்டேன் என்றது. நடுவினர் தருமனை இருவரும் நலங்கூற வேண்டினர். சமன் மகன் சமன் செய்து சீர் தூக்கினான். தம்பியென்றும் கருதாமல் இடக்கால் பூதத்தின் குரியதே, ஆகலால் அதனைத் துணித்து அதனிடம் கொடு என்றான். வீமனும் இசைந்தான். கூராமல் வாளால் வீசித் துணித்தான் பூதம் அவனைத் தடுத்தது. தருமனது நடுவு நிலைமைக்கு மகிழ்ந்தது. தான் உரிமை

யாக நின்றே உற்றது செய்தது.

விரிவை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.

குடிப்பிறந்தார் எவ்வகையினுங் கோடார் என்பது இதனால் கூறுப்பட்டது.

---

119. மாறில் விகர்னன் சொல் மனனவைபிற் செப்பமென்றேன்
கூறினார் ஏனோர் குமரேசா—கூறுகின்ற
சொற்கோட்டமில்லது செப்பம் ஒருதலையா
உட்கோட்டம் இன்மை பெறின். (௯)

இ—ள்.

குமரேசா! விகர்னனுடைய சொல் நடுவு நிலைமையுடையது என்று அரசன் அவையில் அனைவரும் ஏன் சொன்னார்

எனின், உட்கோட்டம் இன்மை ஒருதலையகப்பெறின், சொல் கோட்டம் இல்லது செப்பம் என்க.

சொல் கோட்டம் இல்லது செப்பம்=சொல்லின் கட் கோடுதல் இல்லாதது நடுவு நிலைமையாம.

உட்கோட்டம் இன்மை ஒரு தலையாப்பெறின்=மனத்தின் கட் கோட்டம் இன்மை உறுதியாக உமையப பெறின்

கோட்டமில்லாத மனமுடையான் கூறுகின்ற நீதிமொழியே நடுவு நிலைமையுடையதாகக் கருதப்படும் என்பதாம்.

உயர்கோட்டமும், மொழிக் கோட்டமும் ஒருங்கே யில்லாத ஒருவனிடத்தே உள்ள செப்பமுடைமைதான் யாவராலும் ஓப்பநிற்கும உயர்வுடையது என்பது கருத்து,

அது விசான் பால் அமைந்திருந்தது.

கதை.

விசருணன் என்பவன் தரிமோதனனுடைய இளைய தம்பி. கோர்மையான நெஞ்சமும், கூர்மையான மதியும் வாய்ந்தவன். உண்மையை உறுதியாக நின்று உரைக்க வல்லவன். தனது முன்னவன் சொல்லாத செயலைப் பாஞ்சாலிபால் புரியுங்காலத்தில் இவன் நடு நின்று நல்ல நீதிகளைச் சொல்லினன். பிறரெல்லாரும் அரசனுக்கு அஞ்சித் தகுதியின்றி அவையில் தங்கியிருந்தார் இவன்மட்டும் அஞ்சாமல் எழுந்தான். நெஞ்சு கோடாமல் நேர் நின்றான். நன்மொழிகள் பல நன்கு சொன்னான். வீடுமர், துரோணர் முதலிய உயர்ந்தோர் அனைவரும் இவனது தகுதியை மதித்தார். மிகுதியாகத் துதித்தார். தக்கவன் என்று இவனைப் போற்றினர்.

இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.

நடுவு நிலைமையுடையவன் மொழியும் மனமும் கோடா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

120 வாணிகம்செய் வேலைர் மற்றவையும் பேணியதன்
தோணிதேன் செய்தார் குமரேசா—காணியா
வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்.

இ—ன்

குமரேசா! வேலைர் பிறர் பொருளையும் தம் பொருள் போல் பேணி என் வாணிகம் செய்தார் எனின், பிறவும் தமபோல் பேணிச் செயின், வாணிகம் செய்வார்க்கு நல்ல வாணிகம் ஆம் என்க.

தா என்றது தம் பொருளை

பிறவும் தம போல் பேணிச் செயின்=பிறர் பொருளையும் தம் பொருள்போல் போற்றி வர்த்தகம் செயின்.

கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கொடுமையின்றிச் செய்த லே நடுவு நிலைமை என்றபடி.

வாணிகம இரண்டனுள் முன்னது வர்த்தகத்தையும், பின் னது வாதியத்தையும் உணர்த்தி நின்றது.

பிறர் பொருளையும், தம் பொருள் போலவே கருதி வாணிகம் செய்யும் அறிவோர்க்கு அறமும் பொருளும் மிகவும் பெருகும் என்பது கருத்து.

கோடாமல் வாணிகம் செய்பவரே குல வணிகர் என்பதும், அரிய பொருள்களெல்லாம் அவருக்கே யெளிதில் உளவாம் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை எலேல சிங்கர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

எலேல சிங்கர் என்பவர் நமது வள்ளுவ தெய்வத்தின் காலத்திலிருந்த ஒரு வணிக குல தலைவர். உயரிய குணங்களெல்லாம்

ஒருங்கேயுடையவர், வணிக முறையில் எவருக்குத்தனக்கு இணையில்லாதவர். பெருங்கடல் கடந்தும் அரும்பொருள் தொகுத்தார். கலம் பல வைத்து நலம்பெற வாழ்ந்தார். தமது வர்த்தகத் துறையில் எத்திறத்தும் இவர் கோடாமல் நின்றார். பிறவுந் தமபோல் பேணியே செய்தார். அதனால் பெரும்புகழோடு இவர் அரும் பொருள் எய்தினர். இவருக்கொரு அருமைத் திருமகன் தோன்றியிருந்தான். அவனுக்கு அழகானந்தன் என்று பெயர். அரசரும் விரும்பும் பெருந்திருவோடு இவர் செல்வையில் விளங்கியிருந்தார். கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கோடிமையின்றி நடுவு நின்று இவர் செய்துவந்த வணிகமாண்பை மக்கள் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்.

(இதன் விரிவு அபிதான போதத்தில் அறியப்படும்.)

நடுவு நிலைமை குன்றுமல் வாணிகம் செய்வாரே கலம்பெறுவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

நடுவு நிலைமையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த நன்மை. நடுவு நிலைமையுடையவன் செல்வம் நெடிது நின்று பயன்தரும். நன்றே தரினும் ஒருவன் நடுவு நீங்கலாகாது. தக்கார் தகவு இலர் என்பதை அவரவர் மக்களால் அறியலாம். கேடுவருவதெனினும் நெஞ்சம் கோடுதல் கூடாது. கோடுதல்தானே கேடுதருங்குறி. கோடாதான் கேடு கேடாகாது. தாம் கோடாமையே சான்றோர்க்கு உயரணி. நடுவு நிலைமையுடையார் மொழி மனம் கோடார். நடுவு நீங்காதவர் கலம் பல பெறுவர்.

உ-வது நடுவு நிலைமை முற்றிற்று.

௰௩-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

அஃகாவது தீநெறியிற் செல்லாமல் நன்னெறியின் சண்ணே அடங்கிநிற்றலை ஒருவன் உடையனாதல். நடுவுநிலைமையுடையார்க்கே இவ் அடக்கம் நன்கு அமையும் ஆதலால் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

---

121. அன்றொருவன் வாயடங்கி யவ்வுலகுற் றானிருவர்
குன்றினார் என்னே குமரேசா—என்றும
அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை
ஆரிருள் உய்த்து விடும். (௧)

இ- ள்.

குமரேசா! அடக்கத்தால் ஒருவன் துறக்கம் புக்கான் அடங்காமையால் ஏன் இருவர் இழிந்து குன்றினார் எனின், அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும், அடங்காமை ஆர் இருள் உய்த்து விடும் என்க.

ஒருவன்—சுபன். இருவர்=சங்கன், சாகன் என்பவர் அடக்கம் அமரர் உள் உய்க்கும்=அடக்கம் தன்னையுடையானை தேவருள் செலுத்தும் அமர் அருள் என்பபிரித்து பொருந்திய அருள் என்று கொண்டு இறைவன் திருவருளையும் குறிக்கலாம்.

ஆர் இருள் உய்தது விடும் = அரிய இருளில் செலுத்திவிடும்.

விடும் என்றது தணி வுணர்த்தி நின்றது. அரிய இருள் என்றது ஒரு வகைக் கொடிய நரகத்தை. அதனைத் தமசு என்பர்.

அடக்கமானது தன்னையுடையானை இன்பவுலகத்தில் செலுத்தும், அடங்காமையானது துன்பவுலகத்தில் தள்ளும் என்பதாம்.

இவ்வுண்மை சுபன் முதலிய மூவர்பாலும் முறையே காணப்படும்.

கதை.

இற்றைக்குப்பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் யமுனை நதியின் வடகரையில் ஒரு பேரூர் இருந்தது அதில் சுபன், சங்கன், சாகன் என்பவர் இருந்தார் இவர் அந்தணர் மரபினர். அம்மூவரும் மனந்தகையவேண்டி வனம் புகுந்தார் கனி காய்களையுண்டு மோன விரதங்கொண்டார். விடாமல் முயன்றார். அவர் விரத நலத்தின் பலனாக விமானங்கள் மூன்று வந்தன மூவரும் தனித்தனி அவற்றில் ஏறினார். அவை மேல்நோக்கி எழுந்தன. அவ்வமையம் ஆங்கோர் கருடன் ஒரு பாம்பைப் பற்றிற்று. அதனைக் கண்டார் கண்ட மூவருள் சங்கன் என்பவன் கருடா, அரவை விடுக என்றான். விட்டது. அதன் பயனாக விமானத்தை விட்டு அவனும் கீழே விழுந்தான். அதனைக்கண்ட சாகன், விடச்

சொன்னமையால் அது நிகழ்ந்ததென்று கருதி "பற்றுக" என்றான். கருடன் மீண்டும் அதனைப் பற்றியது. அக்குற்றத்தால் தானும் பற்றற்றுக் கீழே விழுந்தான். சுபன் மாத்திரம், உயிர்கள் தீவினை பயன்களைத் தததம் உரிமைக்கேற்ப நுகர்கின்றன என்று தெளிந்து ஒன்றும் கூறாமல் இருந்தான். அவன் விமானம் மேலெழுந்தது விரைந்து சென்றது. அவனும் அமரருள் ஒருவனாய் அமைந்தின்புற்றான். இதில் வந்த கருடனும் பாம்பும் இந்திரனும் யமனும் என்பர். அம்மூவரது அடக்கத்தின் தகுதியைச் சோதிக்கக் கருதி யிவ்வி நூல் வந்தனராம். இது போசன் காலத்தில் நிகழ்ந்தது.

ஊற்றுவாரு கருடன்பால் ஒரு மொழியை யடக்கமின்றி
யுரைத்தலாலே
குற்றமுற்றார் இருவர்துயர் கொண்டுகொந்தார் ஒருவன்மட்டுங்
குறிக்கொண்டுள்ளம

பற்றி நின்றான் அடக்கம் அதன் பயனுக வானவனுய்ப்
பயன் துய்த்தானால்
இற்றறிந்தும் அடக்கத்தை யிகந்து தன்பமெய்துகின்ற
தென்னே என்னே.

அடக்கம் தன்னை யுடையானுக்குத் துறக்க இன்பதனைத் தொடுக்கும் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

122. அன்றேன் அனுமான் அடக்கத்தை ஓருயிர் போற்
குன்றுமற் காத்தான் குமரேசா—என்றும்
காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூஉங் கில்லை யுயிர்க்கு.

பி—ம்.

குமரேசா! அனுமான் என் அடக்கத்தை உயிர்போற் காத்தான் எனின், உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை ஆகலின் அடக்கத்தை ஒருவன் உறுதிப் பொருளாகக் கருதிக் காக்க வேண்டுமென்க.

உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை = உயிர்கட்கு அடக்கத்தினும் மிக்க செல்வம் இல்லை. பொருள் இம்மைக்கு மாத்திரம் ஏது. அடக்கம் இம்மை மறுமை என்னும் இருமை யின்பங்கட்கும் ஏதுவாம், ஆதலால் அதனை உயிர்க்கு ஆக்கம் என்றார்.

பொருள் உடற்கு உறுதி பயப்பது போல் அடக்கம் உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் என்பதும் ஆகலால் அதனையே ஒருவன் உறுதியாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை அனுமான்பால் உணரப்படும்

கதை.

அடக்கத்தையே உறுதிப் பொருளாக அனுமார் கருதிக் காத்தார் என்பது அவர் சரிதத்தில் ஆங்காங்கு தெளிவுபடும்.

அறிவு மீதே உருவீதே அற்றவீதே அரும்புலத்தின்
செறிவு மீதே செயலீதே தேற்றமீதே தேற்றததின்
நெறியு மீதே நினைவீதே நீதியீதே நினக்கென்றால்
வெறியரன்றோ குணங்களான் விரிஞ்சன்முதலாம் மேலோர்கள்.

அரும்புலத்தின் செறிவும்=அரிய புலன்களின் அடக்கமும். இது சீதை அனுமானை நோக்கிக் கூறியது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்க முடைமை. 251

இதில் எல்லா நல்ல குணங்களும் அனுமான்பால் அமைந்திருந்தன என்பதும் அவன் கொண்டிருந்த அடக்கம்போல் பிரமன் முதலிய மேலோரும் கொள்ளவில்லை யென்பதும் காண்க.

அடக்கமே உயிர்கட்கு உறுதிப் பொருள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

123. பண்டு சடபரதர் பாரில் அடங்கிநின்றும்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா—கொண்ட
செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின்.

இ—ள்.

குமரேசா! பிறர் அறியாவண்ணம் அடங்கியிருந்தும் சடபரதரை என் உலகம் அறிந்து அவருக்குப் பெருமை செய்தது எனின், அறிவு அறிந்து ஆற்றின் அடங்கப் பெறின், செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும் என்க.

செறிவு = அடக்கம்.

அறிவு அறிந்து = அறிவின் பயனை யறிந்து. இனி, அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிந்து எனவும் இது பொருள்படும்.

அடக்கமே அறிவின் பயன் என்பதை அறிந்து நெறியால் ஒருவன் அடங்கப்பெறின், அவ்வடக்கம் உயர்ந்தோரான் அறியப் பட்டு அவனுக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

அறிவுடைய ஒருவன் அடங்கித் தன்னை வெளிப்படுத்காமல் இருப்பினும் எவ்விதத்தானும் உலகம் அவனை யறிந்து புகழ்ந்து போற்றும் என்பதாம் இவ்வுண்மை சடபரதர் பால் தெளிவுபடுத்தப்படும்.

32

கதை

பண்டைக் காலத்தில் சிந்து தேசத்தை ஆண்ட சவ்வீரன்

என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். இவனுக்கு இரகுகுணன் எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவன் நல்ல அறிவடையவன். ஒரு நாள் சிவிகையூர்ந்து ஒரு காட்டின் வழியே சென்றான். அறிவறிந்தடக்கிய சடபரதர் இவன் செல்லும் வழியில் ஒரு பித்தரைப்போல் நின்றார். பல்லக்காளர் அவரையும் தம்முடன் சேர்ந்து சுமக்கும்படி பற்றி யீர்த்தார். என் செய்வார் பாவம்! அவரும் தாங்கினர். தொடர்ந்து நடந்தார். தரையிற் கிடக்கும் சிறிய பிராணிகள் தமது அடிபடின் மடியுமென்பது கருதித் தாண்டித் தாண்டிச் சென்றார். கச்செலவால் அரசன் அசைந்து வருந்தினன். சிவிகையை நிறுத்திக் தரையில் இறங்கினன். புதியவரைக் கண்டான். அவரது அறிவின் பெருமையையும் அடக்கத்தின் அருமையையும் உய்த்துணர்ந்தான். அடிமிசை வீழ்ந்தான். நெடிது போற்றினன். தனது பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி தொழுது வேண்டினன். அவரைச் சிவிகையில் ஏற்றித் தனது திண்டோளால் தாங்கினன். தன்னகர் சொணர்ந்தான். அவரருளால் ஐயம் அகன்றான். மெய்யுணர்வுற்றான் உலகமும் அவரது செறிவை அறிந்தது. சீர் பல செய்தது.

அடக்கமுடையவன் பெருமையை உலகம் அறிந்து போற்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

124. இல்வாழ்க்கை யுற்றிருந்தம் எனுயர்வு பெற்றுநின்றார்
கொல்வேறு சனகர் குருசேசா—நல்ல
நிலையிற் பிரியா தடங்கியான் மீதாற்றம்

இ—ள்.

குமரேசா! சனகன் இல்வாழ்க்கையில் இருந்தும் என் உயர்வு பெற்றார் எனின், நிலையிற்றிரியாத அடங்கியான் தோற்றம் மலையினும் மாணப் பெரிதாயின்க.

தோற்றம்—உயர்ச்சி.

நிலை—இல்வாழ்பவனுக்குரிய நிலை. அஃதாவது அவன் நிலைத்து ஒழுகும் நெறி. நிலையில் திரியாத அடங்கியான் தோற்றம்—நிலையில் நின்று வேறுபடாமல் அடங்கினவனது உயர்வு.

மலையினும் மாணப் பெரிது—மலையின் உயர்ச்சியினும் மிகப்பெரிது.

மலையின் உயர்ச்சியே உலகில் உயர்ந்தது எனினும். அதனினும் அடக்கமுடையவன் புகழே உயர்ந்த தென்பதாம். மனம் எவ்வளவு தோற்றத்தை யுடையதாயினும் அதனை அடுத்து நின்று காண்பார்க்கே அது காணப்படும். அடக்கமுடையவனை அனைவரும் அறிவர் என்றபடி.

அடங்கின ஒருவன் பெருமையே இவ்வுலகில் அடங்காமல் நிற்கும் என்பது குறிப்பு.

நெறி கலாமல் அடங்கி நின்றானே இவ்வுலகில் உயர்ந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது சனகன்பால் உணரப்

படும்.

கதை.

சனக மன்னன் நெறி நின்று அரசுபுரிந்த காலத்தில் அவன் பால் முனிவர் பலர் வந்து குழுமினர். உண்டியும், உடையும், உறையுளும் உதவி அவரனைவரையும் அவன் ஆதரித்தான். தலை மையான புலமைவாய்ந்த அருந்தவர் ஒருவர்பால் அவர் அமைந்து நூல் பயின்றார். சனகனும் உடனிருந்து பயின்று வந்தான். குறித்த நேரத்தில் எவர் வரவில்லையானாலும் குரு பாடத்தை ஆரம்பித்து விடுவார். அரசன் வரவில்லை என்றால் அவர் நிறுத்தி வைத்திருப்பார். வந்தபின் தொடங்குவர் இதனை முனிவர்கள் எண்ணினர். மனமிக மெலிந்தார். அரசனைபடியால் நமது குரு தமக்கு ளாகிய நமமிலும் சனகன்பால் நன் மதிப்புக்கொண் டுள்ளார் என்று தம்முட் கூறிஞர். இதனை உய்ததுணர்ந்த குரு சனகன் உயர்வை அவர்கட்குக் காட்டத் கருதினர். ஒரு மந்திர

பலத்தால் ஒரு பெரு நெருப்பை அரண்மனையில் தோன்றும்படி செய்தார். மாளிகை முற்றும் பற்றி யெரிவதாகக் காணப்பட் டது. பாடங் கேட்கும பொருட்டுக் குழுமியிருந்தவரனைவரும் குலைந்தெழுந்தார். தங்கள் கோவணங்களையும் கமண்டலங்களை யும் குறித்து ஓடினர். சனகன் மட்டும் தனியே யிருந்தான். குருவும் இருந்தார். "நீ என் போகவில்லை" என்று அரசனை வினவினர். எல்லாம் இறைவன் செயல், அடிமை என் செய்வேன் என்று அடங்கியிருந்தான். ஓடின முனிவர் சிலர் ஒன்றும் இன்

மையையுணர்ந்தார். மீண்டார். மன்னனையும் குரவையும் எந்த கண்டார். காணினர். அரசன் அடக்கத்தை அறிந்து போற்றினர். தோன்றிய எனினும் அவன் தோற்றமே உயர்ந்தது.

அடக்கமுடையவன் உயர்ச்சியே ஆனைத்தினும் பெரிது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

125. கண்டு குசேலனைமுன் கண்ணன் பணிந்ததையேன்
கொண்டு புகழ்ந்தார் குமரேசா—உண்டான
எல்லார்க்கும் நன்றும் பணி தலவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து. (நு)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணன் குசேலனைப் பணிந்ததை ஏன் எல்லாரும் கொண்டாடுகின்றார் எனின், பணிதல் எல்லார்க்கும் நன்றும். அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து என்க.

பணிதல்=அடங்குதல். தகைத்து=தகுதியையுடையது. பணிதல் தகைத்து என அமைத்து நோக்குக.

அடங்கி ஒழுகும் குணம் செல்வர்க்கு அமையுமாயின் அஃது அவர்க்கு மேலும் ஒரு செல்வம் அமைத்த சிறப்பினையுடையதாம் என்க.

கல்வி அதிகாரம் குடிப்பிறப்பு முதலிய நலங்களையுடையார் அடங்குதலினும் செல்வர் அடங்குதலே சிறந்ததோன்றும் என்பார் "செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து" என்றார். எகாரம்பிரிநிலை.

செல்வமுடையவர் அடக்கமுடையவராயின் அவரது மேன்மை மிகவும் பெரிதாம் என்பது கருத்து. செல்வர் அடக்கமே சிறந்து காட்டும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இதனைக் கண்ணன்பால் காண்க.

கதை

மணி முடி யரசர் பலர் வந்து பணியும்படியான பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்ணன் பெற்றிருந்தும் குசேலனைக் கண்டவுடனே அனைவரும் காணப் பணிந்தான். அப்பணிதல் அவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பைத் தந்தது. செல்வர் அடங்கின் அஃது அவர்க்குப் பெரும்புகழை விளைக்கும் என்பதை உலகம் கண்ணன்பால் கண்டது.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு
செல்வமும் செல்வம் எனப்படும்—இல்லார்
குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்பபோல் தாமும்

தலைவணங்கித் தாழப் பெறின். (நீதி நெறி விளக்கம்.)

செல்வர்க்கு அடக்கமே தேடருஞ் சிறப்பு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

126. புற்றோங்க ஏனோ பொறியடக்கி வான்மீகர்
குற்றமற நின்றார் குமரேசா—உற்ற
ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

இ—ள்

குமரேசா! புற்றுவளர வான்மீகி ஏன் அதில் அடங்கி நின்று தன் பொறிகளை அடக்கினார் எனின், ஆமைபோல் ஒரு
256 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மையுள் ஐந்தும் அடக்கல் ஆற்றின், எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து என்க.

ஒருமையுள் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின்—ஒரு பிறப்பில் ஐம் பொறிகளையும் ஒருவன் அடக்க வல்லவனாயின் ஆற்றின் என்றார் அதன் அருமை கருதி.

ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் அதனையுடைய பொறிகளை யுணர்த்திநின்றது. இஃது எண்ணலளவை ஆகுபெயர்.

கால்கள் நான்கு தலை ஒன்று ஆக ஐந்து உறுப்புக்களையும்

ஆமை இடர் புகுதாமல் தன்னுள்ளே அடக்குந் தன்மைபோல் ஒரு பிறப்பிலே ஒருவன் ஐம்பொறிகளையும் பாவம் புகுதாமல் அடக்கவல்லவனையின், அஃது அவனுக்கு எழுபிறப்பினும் தகீன யாய் நின்று இன்பம் பயக்கும் என்பதாம்.

ஒருமையில் ஐந்தை அடக்கினவன் எழுமையினும் இன்புறுவன் என்பது கருத்து. விணைப்பயன் எழுமையும் தொடரும் என்பது இதனலும் தெளிவாம்.

ஒன்று ஐந்து ஏழு என்னும் எண்கள் இதில் ஒன்றிவந்த சுவத்தை வன்றி உணர்க.

நிலத்தில் வாழும் மக்கள் நிலைத்த இன்பத்தைத் காணவேண் மெனின் நீரில் வாழும ஆமையின் நீர்மையைப் பேணவேண்டு மென்பது குறிப்பு.

ஒரு பிறப்பில் அடக்கத்தால் ஒருவன் எழுபிறப்பிலும் இனபுறுவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வான் மகிபால் உரைப்பதாம்.

கதை.

வான்மிகி என்பவர் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் இவ் வுலகில் இருந்த ஒரு பெரியவர். பிறப்பால் அந்தணர். வினைவ யத்தால் இவர் தமது குல வொழுக்கத்தை மறந்தார். இழிமகள்

ஒருத்தியை மணந்தார். பழிபடு வினைகள் பலவும் புரிந்தார். அவளுடன் கூடி மக்கள் பலரைப் பெற்றார். வழிப்பறி முதலிய கொடுவினைகளைச் செய்தார். அவற்றால் வருவனகொண்டு அவர்களை ஆதரித்து வந்தார். வருங்கால் ஒரு முனிவர் அவ்வழி வந்தார். அவரையும் இவர் ஆறலைக்கத் தொடர்ந்தார். முனிவர் இவரை நோக்கி, என்னிடம் யாதும் இல்லை. ஆயினும், இத்தீவினையால் வரும் பாவம் நின்னையும், இலாபம் உன் மனைவி மக்களையும் பற்றுமே. இதன் முடிவான பலனை முதலில் தெளிக என்றார். அவரது அறவுரையை இவர் ஏற்றார். தமது குடிசையை நோக்கிச் சென்றார். மனைவி மக்களிடம் தாம் செய்யும் பாவத்தில் பாதி பெறுவீரோ என்றார். பாவம் கொள்வோம் அதனால் வரும் பொருளையே கொள்வோம் என்றார். ஒருவரும் உறவல்ல என்னும் உண்மையை உணர்ந்தார். மீண்டார். முனிவரை ஓடிவந்து கண்டார். அடிமிசை விழுந்தார். அருள்புரிய வேண்டினார். அவரும் புரிந்தார். புரிந்தவர் நாரதர் என்பர். புரிந்த மந்திரத்தை இவர் இருந்து சிந்தித்தார். பாலவங்கள் பல கடந்தன. இருந்தஇடத்திலிருந்து இவர் எழுந்திடவில்லை. புற்றும் பற்றிப புறத்தே வளர்ந்தது. முற்றும் மறைத்தது. புற்றில் அடங்கி இவர் போதியோடங்கினார். தத்துவவுணர்வை முற்றிலும் பெற்றார். வெளியுற்றார். இராம சரிதமாகிய இராமாயணத்தை வடமொழியில் அழகுற அருளிச்செய்தார். அதன்பின்

அனைவரும் இவரை ஆதிகவி என்றார். வன்மீகம்—புற்று. அதனால் மூடப்பட்டதனால் இவர் வான்மீகி எனப் பெற்றார். அருந்தவர் போற்றும் பெருந்தவராய் இவர் ஒருமையில் ஐந்தினையடக்கி எழுமையினும் இன்பமெய்தினர்.

விரிவை இவரது நான்முகத்தில் உணர்க.

எழுமையினும் அடக்கம் இன்பந் தருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

258 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

127. நானினைக்கா வாமலன்றேன் நற்கவந்தி யாமிருவர்
கூனிகரி யாலுர் குமரேசா—பூவுலகில்
யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! நாவைக் காவாமையால் கவந்திபடிகளால் என் இருவர் நரியாயினர் எனின், யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால் சொல்லிழுக்குபடடு சோகாப்பர் என்க.

எது என்னும் ஆசிரிய ஒருமை விஞ்சின் பன்மையாகிய

'யா' என்பது எல்லாவற்றையும் என ஈண்டு நிறைவை உணர்த்தி நின்றது.

சொல்லிழுக்குப்பட்டு சோகாப்பர்—சொற்குற்றத்தில் அகப்பட்டுத் துக்கிப்பார்.

எவற்றையடக்காவிடினும் நாவை அடக்கவேண்டுமென்பார் "யாகாவாராயினும் நாகாக்க" என்றார் நாவைக் காத்தலாவது தீய சொற்களைச் சொல்லாதிருக்கும்படி செய்தல்.

மனத்தையும் மெய்யையும் காவாவழிப்படுங் குற்றத்தினும் ஒருவன் நாவைக் காவா வழிப்படுங் குற்றம் பெரிதாம் என்பது கருத்து.

தன்னால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றுள்ளும் ஒருவன் நா ஒன்றையுமே நாடிக் காத்தல் வேண்டும் என்பதும், காவாக்கால் வெளிப்படையாகப் பெருங் கேட்டை விரைவில் அடைவான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது கவுந்திபால் வந்த இருவர்பால் காணப்பட்டது.

கதை.

கோவலன் தனது மனைவியோடு மதுரையை நோக்கிவருங் காலத்தில் கவுந்தியென்னும் ஒரு தவமுது மகளைக் கண்டான். தொழுதான். அவள் இவன் நிலைமையையறிந்தாள். இரங்கி

அருளினாள். அறவுரைகள் பல புகன்றாள். தேற்றினாள். அதன் பின் அந்தணர் மலர்ச்சோலையில் அம்மூவரும் தங்கியிருந்தார்.

அவ்வமையம் ஒரு விடன் தன் காதற்பிழத்தியுடன் அவ்வழி வந்தான். இருவரும் அம்மூவரை யணுகினர். கோவலன் கண்ணகி என்னும் அவ்விருவரது உருவ நலங்களை யிவர் உருவ நோக்கினர். நெடிதுநின்றார். வியந்தார். 'இவர் யாவர்,' எனக் கவுந்தியிடம் கேட்டார். எம்மக்கள் என்றாள். என்றதைக் கேட்டு நின்றவர் நகைத்தார். ஒரு வயிற்றுப்பிறந்தோர் கொழுநனும் மனைவியும் மாய்ந்து கூடியிருத்தல் கூடுமோ என்று பரிகசித்தார். மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிவ மொழிந்தார். விகடம் செய்தார். உடனே கவுந்தி வெகுண்டாள். அவ்விருவரையும் நரிகளாகச் சபித்தாள். அவ்வாறே அவர் குறிய நரிகளாய் நெடிய குரலிட்டார். உயர்ந்த மக்கட்பிறப்பை ஒரு சொல்லால் இழந்தார். இழி பிறப்புற்றார். நா காவாமையால் சொல்லிழுக்குட்பட்டு சோகாப்பரானார்.

இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் தெளிவாம்.

ஆக்கப் படுக்கும் அருந்தளவாய்ப் பெய்திக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலைகராகத் துய்ப்பித்தும்
காக்கப் படினவையும் இந்திரியம் ஐந்தினும்
நாக்கல்ல தில்லை நலிவெல்லு மாறே (வளையாபதி.)

மொழியடக்கம் இல்லார் இழிவடைவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

128. நன்றுடைய மாடலனும் நன்மையெல்லாம் எனிழந்த
குன்றினனேர் சொல்லால் குமரேசா—என்றேனும்
ஒன்றுளும் தீச்சொற் பொருட் பயன் உண்டாயின்
நன்றுகா தாகி விடும்.

இ—ள்.

குமரேசா! மாடலன் ஒரு சொல்லால் தனது நன்மை யெல்லாம் ஏன் இழந்து குன்றினன் எனின், தீச்சொற் பொருட்

பயன் ஒன்றுயினும் ஒருவன் பால் உண்டாயின், அவன் நன்று தீதாய் விடும் என்க.

தீச்சொல் என்றது குறளை கடுஞ்சொல் முதலிய தீய சொற் களை.

தீச்சொல் பொருட் பயன்—தீய சொல்லின் பொருளால் வரும் பயன்.

ஒன்றுளும் உண்டாயின்—ஒரு சிறிது தோன்றினும்.

பிறர் தன்புறத்தக்க ஒரு தீய சொல்லை காவடக்கமில்லாமல் ஒருவன் சொல்லுவானுயின் அதனால் அவன் நலங்கள் பலவும் நாசமுறும் என்பதாம்.

பல நல்ல சொற்களையுடையவனிடத்தே தீய சொல் ஒன்று தோன்றுமாயின் அஃது அவன் நன்மையெல்லாங் கெடுத்துத் தீமையைக் கொடுத்துவிடும் எனவும் இது பொருள்படும்.

தீய சொல்லை நாவடக்கமின்றிச் சொல்பவன் தீங்குறுவான் என்பது கருத்து. இது மாடலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மாடலன் என்பவன் ஓர் அந்தணன். சோழ நாட்டிலே காவிரிப் பூம் பட்டினத்தை யடுத்திருந்த தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவன். அரிய விரத ஒழுக்கங்களை யுடையவன். கோவலனோடு பெரு நண்புகொண்டிருந்தான். அவன் நிலை குலைந்து சென்று மதுரையில் கொலையுண்டிறந்ததை யிவன் அறிந்தான். அங்கிருந்து மீண்டான். காவிரிப் பூம் பட்டினத்துட் புகுந்தான். கேட்டவர் நடுங்கும்படி அக்கொலை வினையின் கொடுமையைக் கூறினான். நாவடக்கம் இல்லாமல் இவன் சொல்லிய கடுமொழியின் பயனைக் கோவலனது பெற்றோர் உற்றோர் முதலிய பலரும் அறிந்தார். பரிந்து மாண்டார். அதனால் இவன் புண்ணியத்தை இழந்தான். தீவினைத் துன்பத்தை மேவினான். அதன்பின் அப்பாவத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு இவன் காசியையடைந்தான். கங்கையாடி

னான். ஈசனை வணங்கி மாசினை நீங்கினான். தீச்சொற் பொருட்பயன் ஒருவன்பால் ஒன்று இருப்பினும் அஃது அவன் நன்றையெல்லாம் குன்ற அழிக்கும் என்பதை உலகம் இவன் பால் உணர்ந்தது.

கற்றறிவு குலமேன்மை கருணைபெரும் புகழ்செல்வம்
கைம்மா றெண்ணு
தற்றவு கொடைசீர்மை ஒழுக்கம்அருந் தவநியமம்
உறவின் கேண்மை
மற்றெதிரில் லாத்திண்மை வாய்மைமிகுந் தூய்மையொடு
வாழ்ப்பியாவும்
பெற்றிடினும் அடக்கமில்லாப் பெருமிதத்தால் அத்தனைக்கும்
மிழைபுண்டாமால்.

(பிரபோத சந்திரோதயம்)

நாவடக்கம் இல்லாரைப் பாவம் தானே வந்து பற்றுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

129. ஆற்றுத சிற்றத்தோ டன்றகன்றான் எனாசன்
கூற்றால் விதுரான் குமரோசா—மாற்றுத
தீயினைச் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறுதே
நாவினைச் சுட்ட வடு.

இ—ள்.

குமரோசா! தரியோதனனது ஒரு சொல்லால் விதுரன்

என் பெருந் துயர் எய்தி அகன்றான் எனின், தீயினால் சுட்டபுண் உள் ஆறும், நாவினால் சுட்ட வடு ஆறாது என்க.

நாவினாற் சுடுதலாவது கடுஞ் சொற் சொல்லல். வாயினாற் சுட்ட வடு என்னும் பாடம்.

தீயினால் சுட்ட புண் உடம்பில் மட்டும் பட்டுச் சின்னாளில் ஆறித் தீரும்.

263 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொடிய நாவினால் சுட்ட வடு உள்ளத்தில் பட்டு ஒரு காலத்தும் மாறாதென்பதாம்.

உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதில் தீயும் கொடிய நாவும் ஒக்குமாயினும் முன்னது உடம்பைப்பற்றி நின்று ஒரு வகையான் நீங்கும், பின்னது உயிரைப்பற்றி நின்று எவ்வகையானும் என்றும் நீங்காது ஆதலால் தீயினும் கொடிய நாவே தீயது என்பது குறிப்பு.

நாவடக்கமின்றிக் கடுஞ்சொற் சொல்பவனைத் தீயினும் கொடியன் என்று கருதி நல்லோர் அகல்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது விதுரன்பால் உரைப்படும்.

கதை.

கண்ணனை உபாயித்தான் என்ற எண்ணந்தான் துரியோதனன் விதுரனை அவையில் வைத்துளவதான். பொறுமையுடை

யி திராணும் அதனை பொறுக்காமல் பதைத்தான். அவனது வெய்வாயின் வெவ்வுரையை எண்ணி எண்ணி நொந்தான். அது முதல் அவன் முகதனை நோக்காமல் அகத்தை மாற்றினன். வெறுத்து நீங்கினன். ஆயினும் அவன் வாயினல் சுட்டவடு இவன் மனத்தில் கிடந்தது. மாறுதிருந்தது.

முதல் விழைந்தொருவன் உடனிலைத்தபொருள் பற்றியின்புற
முயங்கினும்
அதிகமென்ற பொருள் ஒருவன் வேறுதரின் அவனையே
யொழிய அறிவரோ
பொதுமடந்தையர் தமக்குமண்ணிலிது புதுமையல்ல அவர்
புதல்வனும்
விதுரன் இன்றவனை நிறவு கொண்டதோர் வியப்பை யென்
சொலி வெறுப்பதே.

இது விதுரனைக்குறித்துத் தரியோதனன் கூறிய வசவுரை. நமிலுங்கடுஞ்சொல் நீயது என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

---

130. உண்டாம் அறங்களெல்லாம் உற்றடைய மெய்ப்புகழோன்
கொண்டான் தருமன் குமரேசா—மண்டு
கதங்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி
அறம்பார்க்கும் ஆற்றி னுழைந்து.

சுமதேசா! எல்லா அறங்களும் தன்னை வந்தடைய என் தருமன் புகழடைந்தான் எனின், கதம் காத்துக்கற்று அடங்கலே ஆற்றுவானது செவ்வியை அறம் ஆற்றின் நுழைந்து பார்க்கும் என்க.

கதம்—கோபம். செவ்வி—தக்கசமயம்.

ஆற்றின் நுழைந்து—நெறியிற்புகுந்து.

கதம் காத்தல்—கோபத்தைக் காத்தல். அஃதாவது அதனை மனத்தில் புகவொட்டாதபடி தடுத்தல்.

பொருளைக் கொள்ளைசெய்யும் கள்ளன்போல், வெகுளி மக்களது அறிவைக்கொள்ளை செய்யும் ஆதலால், அதனை ஒருவன் அஞ்சிக்காக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

கதத்தைக் காத்தலும் கற்று அடங்குதலும் அருமை என்பது ஆற்றுவான் என்பதனால் அறியப்படும்.

வெகுளியின்றிக் கல்வியுடையனாய் அடங்கவல்லவனை அறம் தானே வந்து அடையும் என்பதாம்.

அறிவோடு அடங்கிய ஒருவனை அடைதற்கு தருமதேவதை வழிநோக்கி நிற்கும் என்பார் "ஆற்றுவான் செவ்வியை அறம் ஆற்றின் நுழைந்து பார்க்கும்" என்றார்.

கதம் காத்துக் கற்று அடங்கிய ஒருவனை அறம்தானே வந்து

அடையும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது தருமன்பால் உணரப்படும்.

264 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கதம் காத்தலினும் கற்று அடக்குதலினும் தருமர் ஒருவரே எவரினும் முதன்மையானவர். அவற்றால் அறப்பயன் அனைத்தையும் அடைந்தார். அந்த அவர் பெயராலும் அறியப்படும். தனது நாடு முழுவதையும் கவர்ந்துகொண்டு துணைவரோடு பதின்மூன்று வருடம் தன்னை வனவாசஞ்செய்யும்படி செய்த துரியோதனன் மீதும் இவர் கதம் கொண்டிலர். இனந்துபொருது அரசு பெறுவதினும், வனம்புகுந்து திரிவதே நலமென நினைந்தார்.

குரவரையும் இளைஞரையும் குலத்துரிய துணைவரையும்
கொன்று போர் வென்
றரவநெடுங் கடலாடை அவனியெல்லாம் தனியாளும்
அரசுதன்னில்
கரவுரையும் மனத்தாதை முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே
கானந்தோறும்
இரவுபகல் பலமூலசாகதனார்ந் துயிர் வாழ்தல்
இனிது நன்றே. (1)

வயிரமெனுங் கடுங்கருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கினுயர்
வரைக்காடென்னச்

செயிரமரில் வெகுளிபொரச் சேரவிரு திறத்தோரும்
சென்றுமாள்வோம்
கயிரவமுந் தாமரையும் கமழ்பழனத் திருநாட்டில்
கலந்துவாழ
உயிரனையாய் சந்துபட உரைத்தருளென்றான் அறத்தின்
உருவம் போல்வான். (பாரதம்.) (2)

தருமன் கதம் காத்த வன்மையும் கற்றடங்கிய தன்மையும் இதனால் இனிது தெளிவாம்.

அடக்கம் உடையானை அறம் விரும்பி புடையும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொனைப் பொருள்)

அடக்கம் தன்னையுடையானை [illegible] அடங்காமை துன்பத்தில் தள்ளும். அடக்கமே உயர்வருஞ் சுகம். அடக்கமுடையான் அருஞ்சிறப்படைவான். உள்ளது அடங்கினவனே உலகில் உயர்ந்தோன். செல்வர் அடக்கமே சிறப்பினும் சிறப்பு. ஒருமையின் அடங்கினர் எழுமையினும் இன்புறுவர். சொல்லடக்கம் இல்லார் அல்லற்படுவர். நீச்சொல் ஒன்றால் நீங்கு பல உளவாம். நீயினும் நீய நாவே நீயது. அறிந்தளம் அடங்கினர் அறம்பெற அமைவார்.

13-வது அடக்கமுடைமை முற்றிற்று.

யசம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

அஃதாவது மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலையில் வழுவாமல் ஒழுகுதலையுடையராதல். மனம் மொழி மெய்களை முறையே அடக்கி நெறியே செலுத்தும் அறிவுடையார்க்கே ஒழுக்கம் உரிமையாக அமையுமாகலின் இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகாரத்தின் அடைவும் இதனோடு தொடர்பும்.

131. ஏவே தசரதனர் இன்னுயிரை நீத்துந்தன்
கோவொழுக்கம் காத்தார் குமரேசா—மானவ
ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தசரதன் உயிரையிழுத்தும் என் ஒழுக்கத்தைக் காத்தான் எனின், ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் அவ் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும் என்க.

விழுப்பம் தரலான்—சிறப்பினைத் தருதலான்.

பிறப்பால் இழிந்தவனாக எண்ணப்பட்டவனும் ஒழுக்கமுடையனையின், உயர்ந்தவனாக மதித்துப் போற்றப்படுகின்றான் ஆதலால் 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்' என்றார்.

விழுப்பத்தைத் தருதலால் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை உயிரினுஞ்சிறந்ததாகக் கருதிக் காக்கவேண்டும் என்பதாம்.

உயிரினுஞ்சிறந்த பொருள் ஒன்றும் இல்லை ஆயினும், அது, நிலைக்கும் இலக்கித்தன்மையுடையார் அனைவர்க்கும் மேன்மையை ஒருபடியாக உதவாமல் நிற்கும் ஓரமுடையது. ஒழுக்கம், நல்லினையொன்றற்கே உரியதாய்த் தன்மையுடையார் எவர்க்கும் சமமான சிறப்பை அமைவுடன் எல்லும் தகவுடையது. ஆதலால் அதனினும் இதனை ஒருவன் ஆர்வமோடு போற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உயிரைவிட்டாலும் விடலாம் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை விடலாகாதென்பது குறிப்பு. இது தசரதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அறுபதினாயிர வருடங்கள் திருவயோத்தியிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய வெண்குடை வேந்தனாகிய தசரதன் தனது மனைவிகளுள் கைகேசி என்பவட்கு இருவரங்கள் தருவதாக முன் உறுதி கூறியிருந்தான். பருவங்கள் பல கழிந்தன. பின் மந்தரையால் கைகேசி தூண்டப்பட்டாள். இரவு தன்பால் அன்பால்வந்த அரசன் முன் இவள் தன்பாற்றோன்றினாள். அவ்வரங்கள் இரண்டையும் தருப்படி வஞ்சமாய்க் கேட்டாள். அரசன் தந்தேன் என்

றான. அதன்பின், அவற்றுள் ஒன்றால் இராமன் வனம்புகுந்து திரியவும், மற்றொன்றால் தன் மகனாகிய பரதன் அரசுபுரிந்து மகிழவும் வேண்டும் என்று அவள் வேண்டிவிரித்தாள். அரசன் அதனைக்கேட்டான். பதைத்தான். தனது அருமைத் திருமகனாகிய இராமனை வனஞ்செல்லும்படிசொல்ல அவன் மனம் பொருந்தவில்லை. சொன்னதை மறுக்கவும் அஞ்சினான். பல இனிய மொழிகளால் அவளை நயந்து வேண்டினான். காலிலும் வீழ்ந்தான். தனது ஒழுக்கத்தை ஓம்பும்பொருட்டு உலகையும் உயிரையும்

கொடுப்பதாகச் சொன்னான். தனது செல்லமகன் மட்டும் வனஞ்செல்லாதிருக்கும்படி அவளைச்சொல்ல வேண்டினான். அவள் சிறிதும் இசைந்திலள். அதனால் அரசன் உயிர் துறந்தான். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் ஓம்பிய அரசனது விழுப்பத்தை உலகம் போற்றியது.

கண்ணே வேண்டும் என்னினுமியக் கடவேனென்
உண்ணே ராவி வேண்டினுமின்றே யுனதன்றோ
பெண்ணே வண்மைக் கைகயன்மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொள்நீ மற்றையதொன்றும் மறவென்றான்.

(கைகேசி சூழ்வினைப்படலம்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

132. பண்டுகரன் ஏனோ பரிந்தும் ஒழுக்கத்தைக்

கொன்றுளிது காத்தான் குமரேசா—கொண்ட
பரிந்தோம்பிக் காக்க ஒழுக்கம் தெரிந்தோம்பித்
தேரினும் அஃதே துணை. (2)

குமரேசா! பரிந்தும் ஒழுக்கத்தை என்றல் காத்தான் எனின், தெரிந்து ஒம்பிதேரினும் துணை அஃதே; ஆதலான் ஒழுக்கத்தைப் பரிந்தும் காக்கவேண்டுமே என்க.

பரிந்தும்—வருந்தியும். இதில் உம்மை தொக்குநின்றது.

தெரிந்து ஒம்பித்தேரினும்—துணுகி ஆராய்ந்து தெளிந்தாலும்

துணை அஃதே—துணையாவது அவ்வொழுக்கமே.

மேல், உயிரினும் ஒழுக்கத்தை ஒம்பவேண்டும் என்றார். அங்ஙனம் அதனை ஒம்பியதனால் வரும் பயன் யாது, என்பாரை நோக்கி யிது கூறினர்.

ஒருவன், இருமை யின்பங்களையும், ஒருவருக்கு ஒழுக்கமே துணை என்பது குறிப்பு. ஏகாரம் பிரிநிலை.

ஒழுக்கத்தைக் காத்தற் கண் உளதாம் வருத்தத்தைக்கருதி ஓரிந்தும்' என்றார்.

எவ்வகையாக ஆராய்ந்து தெளிவினும் உயிர்க்கு உறுதுணையாய் நிற்பது ஒழுக்கமே ஆதலான், எத்துணை இடுக்கண் வந்த காலத்துந்தளராமல் அதனைக் காக்கவேண்டும் என்பதாம்.

ஒழுக்கத்தை எவ்விதத்தும் ஒருவன் போற்றவேண்டும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது கசன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கசன் என்பவன் அமரர் குருவாகிய வியாழன் புதல்வன். அமரரால் பொரிலமடிந்த அசுரரை மிருதசஞ்சீவினி என்னும் மந்திரத்தால் அடிக்கடி சுக்கிரன் எழுப்பி வந்தான். ஆதலால், வானவர் வருந்தினார். அசுரகுருவின் பால அம்மந்திரத்தைத் தந்திரமாகக்கற்றுவரும்படி அமரர்குரு தன் மகனை ஏவுதல்லா. கசன் சென்றான். சேர்ந்தான். அவர்மனம் மகிழும்படி பணிகள் பலவும் இவன் பணிவோடு புரிந்தான். இவன் வந்திருக்கும் குறிப்பை அசுரர் முந்துற அறிந்தார். கொல்லத் துணிந்தார், குறித்தார். தனியே ஒருநாள் கசன் வெளியே வந்தான். ஒரு பொழிலுட் புகுந்தான். உடனே சில அசுரரும் புகுந்தார். அவனைக் கொன்று மறைத்தார். குருவின் மகளாகிய தெய்வயானை இயல்பாகவே அவன்மேல் காதல் கொண்டிருந்தாள். அவள் வேண்டுகோளால் சுக்கிரன் அவனை எழுப்பினான். மீண்டும் ஒருநாள் அவனைக் கொன்று சிதைத்து மதுவிற்கலக்கிக் குருவிடம் தந்தார். சுக்கிரன் குடித்தான். உற்றதை உணர்ந்த மகள் தந்தைக்கு உணர்த்தினாள். தந்தையும், தன் வயிற்றில் மதுவுடன் கலந்திருக்கும் கசனை

வெளிப்படுத்தக் கருதினான். தனது உயிர் மந்திரத்தை அவன் உணரும்படி சிந்தித்தார். உடனே சுக்கிரன் வயிறு வெடித்தது. கசன் வெளியே வந்தான். தான் உணர்ந்த மந்திரத்தால் இறந்து கிடந்த குருவை எழுப்பினான். வந்த பயன் எய்தினான். தன் தந்தையைச் சிந்தித்தான். அவன் சென்றுவிடுவான் என்று தெய்வயானை தெளிந்தாள். தடுத்தாள். தன்னைக்கலந்து மகிழும்படி

களிந்து வேண்டினாள். அவன் மறுத்தான். அவள் பலமுறையும் வற்புறுத்தினாள். கசன் கலங்காமல் நின்றான். அதனால், தெய்வயானை சினந்தாள். அம்மந்திரம் பலியாதிருக்கும்படி சபித்தாள். அது பலியாவிடினும் விடுக என்று அவன் சலியாது சென்றான். வருந்தியும் ஒழுக்கத்தை வழுவாமல் காத்தான்.

ஒழுக்கத்தை ஒருவன் உறுதியாகப் போற்றவேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

133. அன்றோர் இழுக்கால் அகலிகையும் கல்லாகிக்
குன்றினாள் என்னே குமரேசா—என்றும்
ஒழுக்கமுடைமை குடிமை யிழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும். (௧)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு இழுக்கத்தால் அகலிகையும் என் கல்லாகி இறந்தாள் எனின். ஒழுக்கமுடைமை குடிமை, இழுக்கம் இழிதகைமைப்பாற்றிற் றன்க. இழுக்கம்—தவறு.

குடிமை என்றது உயர்குலத்தை.

ஒழுக்கத்தால் உயர்குல மன்மையும், இழுக்கத்தால் இழிகுலத்தன்மையும் உயிர்கள் எய்தும்என்பதாம்.

உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் இல்லாதவன் இழிந்தவன் என்பதும், இழிந்தகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கமுள்ளவனே உயர்ந்தவன் என்பதும் உணர்த்தியபடி.

உயர்குலம் என்பதும் இழிகுலம் என்பதும் ஒழுக்கத்தானும் தவத்தானும் முறையே உணரப்படும் என்பது குறிப்பு.

ஒழுக்கமுடையார் இழிபிறப்பினராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அகலிகையால் உணரப்படும்.

270 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

அகலிகை என்பவள் முற்கலவ முனிவரது புதல்வி. அவள் அருவால் தோன்றினள். ஒப்பில்லாத பேரழகுடையவள். உம்பரும் இப்பரும் இவளது உருவழகத்தை வியந்தார். புகழ்ந்தார்.

மனம்புரிய விரும்பினார். தினந்தோறும் வந்தார். முனிவரும், தேவரும், அரசரும் வருவதை முற்கலர்கண்டார். அயனேவலால் அவரனைவரையும் நோக்கினார். நீருள்மூழ்கி நெடுநாள் நின்று வெளிவருவோரே அகலிகைக்கு உரியோரென்று முனிவர் புகன்றார். வாரியில் அனைவரும் வந்து புகுந்தார். ஆழ்ந்து மூச்சை அடக்கி நின்றார். வளிமேல் அடக்கும் வலியினை யிழந்தார் ஒருவர் பின் ஒருவராய் வெளியே வந்தார். கருத்தடங்காமல் வருத்தமோடகன்றார். இந்திரன் பலமுறை முயன்றான் பயன்பெற நின்றிலன். கோதமர் மட்டும் நெடுநாள் நின்றார். அகலிகையை நினைந்தார். வெளியே வந்தார். வந்தவர் பெருமையைத் தந்தையறிந்தார். தனது குலமகளை அவர் நலமுறத் தந்தார். கோதமர் கொண்டு மகிழ்ந்தார். கூடி வாழ்ந்தார். வாழுங்கால், இந்திரன் ஒரு நாள் அங்கு வஞ்சமாய் வந்தான். முனிவர் இல்லை. வஞ்சிடும் அவனால் வஞ்சிக்கப்பட்டாள். உடனே, முனிவர் வந்தார். பாவம்! அகலிகை என் செய்வாள். அஞ்சி நின்றாள். இழுக்கந் தெளிந்தார். அம்மெல்லியலை நோக்கினார். கல்லாம் படி சபித்தார். அவளும் கருங்கல்லாகி மருங்கே வீழ்ந்தாள். வழுவில்லவளும் ஓர் இழுக்கால் இழிவினையடைந்தாள். இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய்விடும் என்பதை உலகம் இவள்பால் உணர்ந்தது.

ஒழுக்கம் உயர்வுக்கும், இழுக்கம் இழிவுக்கும் ஏதுவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

143. பண்டு சுகுமாரன் பார்ப்பானாய் வந்துமேன்

கொண்டான் இழிவைக் குமரேசா—கண்ட
மறப்பினும் ஒத்துக்கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சுகுமாரன் பார்ப்பானுய்ப் பிறந்தும் என் இதிந்தான் எனின், ஒத்து மறப்பினும் கொளலாகும், ஒழுக்கம் குன்றுமாயின் பார்ப்பான் பிறப்புக் கெடும் என்க.

ஒத்து—வேதம், ஓகப்படுவது என்னும் வழக்கான் வந்தது.

பார்ப்பான்—அந்தணன். வேதம் பொருளாயே விரும்பிப் பார்ப்பான் என்பதாம்.

பிறப்புக்கெடுதல்—இழி பிறப்பினனாக மதிக்கப்படுதல்.

கற்ற வேதத்தை மறந்தாலும் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஒழுக்கம் குன்றுமாயின், பார்ப்பான் பிறப்புயர்வு குன்றிவிடும் எனபதாம்.

வேதத்தை மறந்தாலும், வேதியர் ஒழுக்கத்தை விடலாகாது என்பது கருத்து. உம்மை, மறக்கலாகாது என்பதை உணர்த்தி நின்றது.

வேத உணர்வும், ஒழுக்கமுடைமையும், அந்தணர்க்கு மேன்மையைத் தருவனவாம் என்க. பிறர்க்காயின ஒழுக்கம் ஒன்றேயமையும், வேதியர்க்காயின் அதனோடு வேதவுணர்வும் வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

ஒன்றிற் சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடைமை. (முதுமொழிக் காஞ்சி).

வேதியர்க்கழகு வேதமும். ஒழுக்கமும். (வெற்றிவேற்கை).

ஒழுக்கங் குன்றினுல் பார்ப்பான் உயர்வு குன்றும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சுகுமாரன்பால் உணர்ப்பப்படும்.

கதை.

பண்டைக் காலத்தில் விந்திய மலைக்கு வடபால் சித்தாதிபருவில் குஞ்சரபுரியென்னும் ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் சந்

திரசேகரன் என்னும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அந்நகரத்து அரசனுகிய பரிபுரஞ்சயன் என்பவனுக்குப் புரோகிதன். அவனுக்குச் சுகுமாரன் என்றொரு புதல்வன் தோன்றி

னன் இவன் சிறந்த அழகன். பருவமுற்றான். தந்தைசொற கடந்து தனியே திரிந்தான். ஒதுவதொழிந்தான். உணர்வும் ஒழிந்தான். மங்கையர் குழாத்தே தங்கி மகிழ்ந்தான். ஒழுக் கம இலனாய் இழுகுகமே புரிந்தான். தையலார் மப்யலில் தனி நின்றமுன்றான். வேதமே பார்ப்பார் இவன் எதமும் பார்த்தார். வெறுத்து நீக்கினர். தந்தையும் கவன்றார். தனியே அகன்றார். அதன்பின் இவன் மனமிக மெலிந்தான். உலகெங்கும அலைந் தான். ஒரு புகிமகளைப் பொருந்தினன். அவள்பால் அன்பால அமர்ந்தின்புற்றான். எல்லாரும் இவனை இறிவாக எண்ணினர். தனது பிறப்பின் சிறப்பை இவன் இறப்பவும் இழந்தான். உயர்ந் தகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் குன்றினால் அவன் இழிந்தவனாவான் என்பதை இவன் எழுத்தணர்த்தினன். (இதன்விரிவு சிவரகதிரிப் புராணத்தில் உரைப்படுமம.)

ஒருவனது குலத்தின் உயர்வும் ஒழுக்கம் இல்லாமிக்குன்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

135. உற்ற திருவோ டுயர்ந்தும் சுயோதனனேன்
குற்றமுறத் தாழ்ந்தான் குமரேசா—பற்றும்
அழுக்கா றுடையவர்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை
ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு. (5)

இ—ள்.

குமரேசா! துரியோதனன், உயர்வும் திருவும் ஒருங்கே

பெற்றிருந்தும் என் தாழ்ந்தான் எனின், அழுக்காறு உடையான கண ஆக்கம்போன்ற, ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு இல்லே பென்க. அழுக்காறு—பொறுமை.

கண்—இடம். இஃது எழுவகைப்பு.

பொறுமையுடையவனிடத்தில் செல்வம் நில்லாதவாறுபோல் ஒழுக்கம் இல்லாதவனிடத்தில் உயர்வு நில்லாது என்பதாம்.

அழுக்காறின்மை ஆக்கத்திற்கும், ஒழுக்கமுடைமை உயர்வுக்கும் ஏதுவாம் என்க.

பொறுமையும், நீல ஒழுக்கமும் பொருந்தியவன் உயர்வையும், திருவையும் ஒருங்கே இழப்பான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரியோதனன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

துரியோதனன் சந்திரகுலவேந்தன். அத்தினபுரியிலிருந்து அரசபுரிந்தவன். திருதராட்டிரனுக்குக் காந்தாரியிடம் பிறந்தவன். வணங்காமுடி மன்னன். அருந்திறலும், பெருந் திருவும் இவன்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. இறந்தாரையெழுப்புதற்குரிய மந்திரத்தையும் பெற்றிருந்தான். எனினும் கொடிய குணங்களெல்லாம் இவனிடங் குடிகொண்டிருந்தன. தனது தா

யத்தாராகிய தருமன் முதலியோரிடம் பொறுமைகொண்டான். அவர்பால் பொல்லாதனை புரிந்தான். விடுமர் முதலிய நல்லோர் சொல்லையும் மறுத்தான். தருக்கினன். ஒழுக்கமின்றி இழுக்கமே செய்தான். சிறந்த ஆக்கமும், உயர்ந்த வாக்கமும் சேரப் பெற்றிருந்தும், அழுக்காறும், தீய ஒழுக்கமும் உடைமையால் இவனே உலகம் இகழ்ந்தது. தன் சுற்றமுந் தாழக் குற்றமே செய்தான். அதனால், அவன் கோலும் இழந்தான். தன் கோலமும் அழிந்தான். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்).

ஒழுக்கம் இல்லாளுக்கு உயர்வு இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

136. விடுமனார் கொண்ட விரத ஒழுக்கத்தைத்
தோடாமற் காத்தார் குமரேசா—தேடும்
ஒழுக்கத்தின் ஒல்கா ருரவோர் இழுக்கத்தின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து (சு)

குமரேசா! தாம் கொண்ட விரத ஒழுக்கத்தை விடுமர் என் என்றும் தோடாமல் காத்தார் எனின், இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து, உரவோர், ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் என்க.

உரவு—அறிவு, வலியும் ஆம். ஒல்கார்—ஒதுங்கார். படுதல் என்னும் தொழிற்பெயர், தல்விகுதியின்றிப் பாக்கு என்பதைப் பெற்று, வந்தது. பாக்கு இந்த தொழிற்பெயர் விகுதியாய் நின்றது.

ஏதம் படு பாக்கு அறிந்து—குற்றம் உண்டாதலை உணர்ந்து. ஒழுக்கம் தவறினால் குற்றம் வரும் என்பதை யுணர்ந்து அறிவோர் நெறிவழுவாமல் ஒழுகுவர் என்பதாம்.

அடுக்கும் இடுக்கண்கட்கு அஞ்சி அறிவோர் ஒழுங்கில் சுருங்கார் என்பார் "உரவோர் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார்" என்றார்.

தாம் பொருந்திய ஒழுக்கத்தை அறிவோர் வருந்தியும் காப்பர் என்பது கருத்து.

எத்துணை இடையூறுகள் வரினும் உரவோர் ஒழுக்கம் தவறார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது வீடுமாபால் உணரப்படும்.

கதை.

காசிமன்னன் புதல்வியாகிய அம்பை என்பவள் வீடுமரை மருவியின்புற விழைந்தாள். அவரது அறிவின் பலத்தையும் ஒழுக்கத்தின் நலத்தையும் தெரிந்தாள். அவரை இசையும்படி செய்ய எவராலும் இசையாது என்பதையும் அறிந்தாள். அவரது குருவாகிய பரசுராமரால் அது முடியுமென்று முடிவில் தெளிந்தாள். அவர்பால் வந்தாள், உணங்கினாள். தனது கருத்தை யுணர்த்தினாள். தன்னால் அது முடியும் என்று அவர் கூறினார்.

அவளோடு அத்தினபுரிக்கு வந்தார். குருவின் வருகையை வீடு மர் அறிந்தார். எதிர்கொண்டு சென்றார். அவர்டிமிரை முடிபட

14-ம் அதிகாரம் ஒழு[illegible]

அன்புடன் தொழுதார். அழைத்துவந்தார். சிறந்ததவிசொன்றில் இருத்தி மகிழ்ந்தார். போற்றி நின்றார். நின்றவரை இருந்தவர் நோக்கினார். அம்பையை அன்புடன் அணைத்துவாழ் என்றார். வீடுமர் கேட்டார். வெம்பிப் பதைத்தார். குருமொழி யேனும் இது சிறுமொழி என்றார். உயிர் நீங்கினும் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கேன் என்றார். அவரது அறிவின் திறத்தை அகிலமும் புகழ்ந்தது.

இன்சொலா லவனி கொண்ட எந்தைமுதல் இன்பமன்ற
லினிதெய்த நான
வன்சொலா லிரத மணமுறேனென மனத்தினால் விரத
மன்னினேன்
நின்சொ லியாவரு மறாரெனக்கருதி நீ புரைக்கினு
நிகழ்ந்தவிப
புன் சொலானதினி மாதவத்தின் மிகு புனித என்செவி
பொறுக்குமோ. (க)

களம் புகுந்தவரை மீளவே குதல் கொடாத கார்முக
வினோதகேள்

உளம் புகுந்தினி திருக்கு நற்கடவுள உன்னையன்றியிலை
யுண்மையால்
வளம் புனைந்தவறு ராகபோக மிகு மாதர் மங்கையர்
பொருட்டினால
விளம்புமிந்தமொழி யொழிக என்றனுயிர் வேண்டும்
என்னினும் வழங்குவேன். (உ)

உயர்ந்தோர் என்றும் ஒழுக்கம் குன்றார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

137. வீடாத மேன்மையுற்ற வெண்மதியும் வெம்பழியைக்
கூடினான் பின்பேன் குமரேசா—கூடும்
ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை யிழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி. (எ)

35

276 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள.

குமரேசா! மேன்மை பெற்றிருந்த வெண்மதி பின்பு ஏன் வெம்பழியை மேவினார் எனின், ஒழுக்கத்தால் மேன்மையை எய்துவர், இழுக்கத்தால் எய்தாப்பழியை எய்துவர் என்க.

வெண்மதி—சந்திரன். இழுக்கம்—ஒழுக்கத்தவறு.
எய்தாப்பழி—எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழி, அபாப்பழி என்றபடி.

ஒழுக்கம் தவறினவன் செய்யாத குற்றமொன்றைச் செய்ததாகப் பிறர் அவனமேல் பொய்யாகக் கூறினும் உலகம் அதனையும் அவன் இழுக்கம்பற்றி மெய்யாகக்கொள்ளும் ஆகலின் எய்தாப் பழியை அவன் எய்துவன் என்க.

ஒழுக்கமுடையவன் மேன்மையை யெய்துவான், அஃதில்லாதவன் பழியை அடைவான் என்பதாம்.

ஒழுக்கத்தால் பெருமையும், இழுக்கத்தால் சிறுமையும், முறையே ஒருவனுக்கு உண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சந்திரன்பால் உணர்ப்படும்.

கதை.

சந்திரன் விண்ணொளியாகி விளங்கிய மேன்மையன். தண்ணளியுடையவன். உயிர்களெல்லாம் உவந்து தொழுத்தகுந்தன்மையை இயல்பாகப்பெற்றவன். கலைகள் நிறைந்து பேரொழுக்கமுடையனாய் இளமையில் விளங்கினான். அதனால் பெருமேன்மை எய்தினான். ஒருநாள் தமது குருவாகிய வியாழபகவானது மனைவியை விரும்பினான். ஒழுக்கந்தவறினான். இழுக்கமே புரிந்தான். அதனால் இந்திரன் முதலிய இமையவரெல்லாம் இவனைப் பழித்தார். பகைத்தார். ஒழுக்கத்தால் தான் முன் எய்தியிருந்த மேன்மையை ஓர் இழுக்கத்தால் இழந்தமையை நினைந்து மதியும் வருந்தி

னான். அதன் பின் தக்கன் மக்களை மணந்தான். அவனால் அடாப் பழியையும் அடைந்தான். அல்லலும் உற்றான். பரமனையடைந்து தன் பரிவு நீங்கினான்.

விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

ஒழுக்கத்தால் புகழும், இழுக்கத்தால் பழியும் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

138. என்றும் சகுனி யிடும்பையுற்றான் நல்லொழுக்கம்
குன்றியதால் என்னே குமரேசா—குன்றாத
நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கந் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! நல்லொழுக்கம் இல்லாத சகுனி ஏன் என்றும் இடும்பையுற்றான் எனின், நல்லொழுக்கம் நன்றிக்கு வித்து ஆகும் தீயொழுக்கம் என்றும் இடும்பைதரும் எனக.

நன்றி—அறம். வித்து என்றது காரணத்தை.

நல்லொழுக்கம் வள்ளிக்கு கிழங்கு ஆகும்—நல்ல ஒழுக்கம் அறத்துக்கும் காரணம் ஆகும்.

மரம், வித்திலிருந்து உண்டாதல்போல், அறம், நல்ல ஒழுக்கத்திலிருந்து உண்டாம் என்பதாம்.

நல்ல ஒழுக்கம் இன்பத்திற்கும், தீய ஒழுக்கம் துன்பத்திற்கும் ஏதுவாம் என்பது கருத்து.

'என்றும்' என்றது, இம்மை மறுமை என்னும் இருமையிலும் நல்லொழுக்கம் இன்பத்தையும் என்பது கருதி.

[illegible] திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மேல், ஒழுக்கத்தால் புகழும், இழுக்கத்தால், இகழும் வரும் என்றார். இங்கே, ஒழுக்கமுடையவர் புகழையும் இன்பத்தையும் பொருந்துவர் என்பதும், அஃதில்லாதவர் பழியையும் துன்பத்தையும் அடைவர் என்பதும் தெளிவிக்கப்படும். நீத்தார் ஒழுக்கமுள்ளவர் என்றும் துன்புறுவர் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இதை சகுனி பால் காணப்படும்.

கதை

பண்டைக்காலத்தில் சிந்துநதி யருகில் விரிந்த நிலப்பரப்பு ஒன்று அமைந்திருந்தது. வளமிகவுடையது. அதற்குக் காந்தாரம் என்று பெயர். அந்நாட்டைச் சுபலன் என்னும் அரசன் ஆண்டு

வந்தான். அவனுக்குப் புதல்வன் ஒருவனும் ஒருபுதல்வியும் தோன்றினார். அவ்விருவருக்கும் முறையே சகுனி என்றும் காந்தாரி என்றும் பெயர். இச்சகுனி சூதாடுவதில் மிகவல்லவன். பொய்யும், புனைமையும் பொறாமையும் வாய்ந்தவன். வஞ்சன். தீயநெஞ்சன். தனது மருகனாகிய துரியோதனனைத் தீயவழியிற் செலுத்தினவன். அரசகுலத்திற் பிறந்தும் தனது தீய ஒழுக்கத்தால் சிறுமையே அடைந்தான். பாரதப் போரின் இறுதி நாளில் இவன் நகுலனால் கொல்லப்பட்டான் கொடியவர்களைக் கண்டால் உலகம் இன்றும் சகுனியைக் குறிக்கும். கொடுமைக்கு ஓர் வரம்பாகி நின்று இடும்பையை என்றும் எய்தினான். (விரிவு அவன் சரிதத்தில் புலனாம்)

தீயொழுக்கம் துன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—0—

139. சொல்லவில்லை யென்னேயோர் தீச்சொல்லை ஏசுதன்னைக்
கொல்லவந்தோர் பாலும் குமரேசா நல்ல
ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல். (௯)

இ—ள்.

குமரேசா! ஏசுநாதர் தன்னைக்கொல்ல வந்தவரிடத்தும் ஏன் ஒரு தீய சொல்லையும் சொல்லவில்லை எனின், தீயசொற்களை

வழுக்கியும் வாயால் சொல்ல, ஒழுக்கமுடையவர் கரு ஒல்லா என்க.

வழுக்கியும்—மறந்தும். ஒல்லா—முடியா.

தீய என்றது பொய், குறளை கடுஞ்சொல் முதலியவற்றை.

ஒல்லா என்பது அஃறிணைப் பன்மை வினைமுற்று ஆகலான் அதற்கியையச் சொல்ல, என்பதையும் பலவாகக் கொள்க.

ஒல்லாதே எனவும் பாடம்.

ஒழுக்கமுடையவர் தீயசொற்களை மறந்தும் தம்வாயால் சொல்லார் என்பதாம். நல்லோரதுநா, தீயன வழங்கி அறியாத தூய்மையுடையது, ஆதலான அவர் மறப்பினும் அஃது அவற்றைச் சொல்லாதென்பது கருத்து.

என்றும் எவ்விடத்தும் நல்லோர் தீச்சொல்லைச் சொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஏகநாதர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

ஏகநாதர் என்பவர் மாசில்லாத ஒரு மாதவர். இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொளாயிரத் திருபத்து நான்கு வருடங்கட்கு முன்னர் மேலநாட்டிலே ஐரோப்பாக கண்டத்திலே கலிலேயா என்னுந் தேசத்திலுள்ள நாசரேத்து எனனும் ஊரிலே இவர் அவதரித்தார். இவரது தோற்றம் மிக்க அற்புதமுடையது. மரியாள் என்னும் ஒரு கன்னி வயிற்றில் தோன்றினார். இவர் தோன்றிய

பின் அந்நாடு அடைந்த நலங்கள் பல. இவரது ஞான ஒளியால் அதுதன் கார் இருள் நீங்கிச் சீர்பெற விளங்கிப பிறநாடுகளுக்கும் பேரொளி வீசும் பெருமையைப் பெற்றது. தமது இளமைப பருவத்தே இவ்வுலகியலையும் உணர்வியலையும் மயாவறத் தெளிந்தார். முற்றத்துறந்தார். பற்றற்று நின்றார். எங்குஞ்சென்றார். எல்லாருக்கும் நல்ல நீதிகளைப் போதித்தார். ஒழுக்கத்தை உயர்வாக மதித்தார். அதனை உயிரினும் ஓம்பினார். பொறுமையும் வாய்மையும் பொருந்திய புனிதர். அருள் மிகவுடையவர். இவர் அருளியுள்ள மொழிகளெல்லாம் நீதிமயமானவை. அவை வேத வசனங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன. இவர் சொல்லிய மொழிக

னைக் கேட்டும் நல்லொழுக்கத்தைக்கண்டும் பல்லாயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் இவரைப்பின்பற்றினர். அனைவரும் இவரைத் தெய்வமாக மதித்துப் போற்றினர். அதன்பின் இவரது பெருமை எங்கும் பரவியது. அதனால், சிலர் இவர்மீது பொறாமை கொண்டனர். பொல்லாதன செய்தனர். அவ்வெல்லாவற்றிலும் இவர் நிலைகுலையாமல் நின்றார். தமக்குத் தீமை செய்தவர்க்கும் நன்மையே செய்தார் வெறுத்து வைதாரையும் பொறுத்து வாழ்த்தினார். ஆயினும் அப்பகைவர் இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தார். முடிவில் கொல்லவே துணிந்தார். தனித்த ஓர் இடத்தில் பனிக்கப்பிடித்தார். பாவம்! இவரது மெல்லிய கைகளிலும் நல்லமார்பிலும் வல்லிரும்பை அடித்தார். கொடுவதை செய்தார். அத்தீயவர் தீமைக்கு இவர் திருவுளமிரங்கினார். அவர் நலமுறத்தே வனை நாடிநயந்தார். இதமே கூறித்தன் இன்னுயிர் தீர்ந்தார். வழுக்கியும் தீச்சொல்லை இவர் வாய்திறந்துரைத்திலர். இவரது ஒழுக்க நலத்தை உலகம் புகழ்ந்தது.

(இதன் விரிவு அவர்சரிதையில்உணரப்படும்.)

நீர்சொல்லே மறந்தும் ஒழுக்கமுடையவர் சொல்லார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

——0——

140. கற்றறிந்தும் நற்சமணர் கல்லார்போல் ஏன்மடமைக்
குற்ற முற்றார் முன்னம் குமரேசா—உற்ற
உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார் (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர் பலநூல்களைக் கற்றிருந்தும் மன்னல்லார் போல் மடமையுற்றார் எனின், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகுதலைக் கல்லாதார், பலகற்றும், அறிவில்லாதார் என்க.

உலகம் என்றது உயர்ந்தோரை, பல என்றது பலநூல்களை.

உலகத்தோடு ஒட்ட—உலகத்தோடு பொருந்த.

உயர்ந்தோர் ஒழுகிய வழியே ஒழுகுதல் பல நூல்களையும் கற்றவராயினும், அறிவில்லாதவர் [illegible]

உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் என்றது, [illegible] புதியன புகுத்தியும் இடங்காலங்கட் [illegible] என்க.

நூலுணர்வுசால உடையராயினும் [illegible] உணர்வு இல்வழி அதனால் பயன் இல்லையென்பது கரு[illegible]

இது சமணர் சிலர்பால் காணப்படும்.

கதை.

சமணர் என்பார், இற்றைக்கு ஆயிரத்தைநூறு வருடங்கட்கு முன்னர் இவவுலகில் உயர்நிலையிலிருந்த ஒரு கூட்டத்தார். பல நூல்களையும் பழுதறக் கற்றவர். விக்கிரமபாண்டியன் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரியுங் காலத்தில் அங்கு வந்தார். ஒரு யிரையும் கொல்லலாகாதென்று தமது குரு போதித்திருந்தார். அதனால் அவர்கள் தங்கள் தலையிலிருந்த மயிர்களைத் தனித்தனி பறித்தார். ஏனெனில் அவைகள் இருந்தால் பேனும், ஈரும் பெருகிமடியுமாம். தரையில் நடந்தால் [illegible] பிராணிகள் மடியுமென்று கருதி மரங்களில் உறிகளைக் கட்டி அவற்றில் தங்கித தொங்கினார். செல்லவேண்டின் மயிற் பீலியால் நீவிச் செல்வர். மெய் வருத்தத்தால் உண்டாயதென்று [illegible] நூல் ஆடையை உடுக்கார். இவ்வகையில் உலகத்தோடு [illegible] பலவழியி[illegible] பட்டிருந்தனர். இப்படியிருந்தும் [illegible] துணிந்தார். அதனையறிந்த [illegible]

து அடக்கினான். பல நூல்களையும் [illegible] கொழுக்கால் கல்லாமையால் அறிவிலிகளாக அவர்கள் [illegible].

உலகத்தோடு பொருந்த ஒழுக்கமில்லாதவரே என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

292 திருக்குறட் கும்ரேச வெண்பா.

பொறைகொடை கருணைதானம் பொய்மொழி யழுக்காறின்மை
உறையுமுட் கரணங்காத்தல் பயில்புறக் கரணமோம்பல்
குறளைசொல் லாமைநாளும் முனிவின்மை யுயிர்கொல்லாமை
பிறர்மனை நயத்தலின்மை நன்மொழி பிறழா வாய்மை.

பண்ணிய நன்னீராடல் கடவுளர் பூசையாற்றல்
உண்ணிறை மிழ்ச்சிவேத பாரகர்க் கூட்டல் நீய
கண்ணய வாமைகள்ளா தொழுகுதல் கடுஞ்சொலின்மை
எண்ணிய இவைகள்நான்கு குலத்திற்கும் இயைந்தவாமால்.

(கூர்ம புராணம்.)

இழிந்த சாதிய ராயினும் புண்ணியம் இயற்றின்
கழிந்த மேன்மைகூர் சாதிய ராகுவர் கடையா
யொழிந்த பாதக மியற்றுந ருயர்ந்தவ ரெனினும்
பொழிந்த தீமைசால் புலைத்தொழிற் புன்மையராவர்.

(காசி ரகசியம்.)

தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தார்ப் பேணுமின்
பொய்யுறை அஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின
ஊனூண் துறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்ம்மின் தவம்பல தாங்குமின்

செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட்பு இகழ்மின்
பொயக்கரி போகன்மின் பொருள்மொழி நீங்கன்மின்
அறவோர் அவைக்களம் அகலாது அணுகுமின்
பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்

பிறர்மனை அஞ்சுமின் பிழையுயிர் ஓம்புமின்
அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்.
கள்ளுங் களவும் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்

இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
உயிரான் வரையாது ஒல்லுவது ஒழியாது
14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 288

செல்லுந் தேஎத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென. (சிலப்பதிகாரம்)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது. அதனை வருந்தியும் காக்க வேண்டும். ஒழுக்கமே உயர்குலம். அது குன்றினால் அந்தணர்

குலம் குன்றும். அஃதில்லாதவனுக்கு உயர்வு இல்லை. அறி, வோர் எவ்வகையினும் ஒழுக்கம் குன்றார். அதனால் மேன்மையுண்டாம் அது கீழ்கினால் பழியுண்டாம். நீயோழுக்கமுடையர் என்றுன் தன்புறுவர். ஒழுக்கமுடையவர் ஒருபோதும் தீச்சொல் கூச் சொல்லார். நூல்களை அறிந்திருப்பினும் உலகறிந்து ஒழுகவில்லையானால் அவ்வறிவால் பயன் இல்லை.

14-வது ஒழுக்கமுடைமை முற்றிற்று.

—❀—

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

ஒருவனுடைய இல்லாளைக் காமவேட்கையால் காதலிக்காமை ஒழுக்கமுடையார் கண் இயல்பாகவே அமைந்திருக்க வேண்டிய உயர் குணங்களுள் இது, முதலது ஆதலான அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

—o—

141 எள்ளிமுனி தாய்மொழிந்தும் என்மெய்ம்மன் மீடுமன்முன்
கொள்ளவில்லை பெண்ணைக் குமரேசா—கொள்ளும்
பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்கண் இல். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! முனிவரும். தாயும் இனிதாக மொழிந்தும் மெய்மன்னும் மீடுமனும் பெண்ணை விழைந்து என் கொள்ளவி

ல்லே எனின், பிறன்பொருளாகப் பேட்டு ஒழுகும் பேதைமை நூலத்து அறமும் பொருளும் கண்டார்கண் இல்லேயென்க.

முனி—விசுவாமித்திரர். மெய்மன்—அரிசந்திரன்.

தாய்—பரிமளகந்தி.

பிறன்பொருளாள்பெட்டு—பிறனுடைய பொருளா யிருப்ப வள் விரும்பி.

ஒருவனுக்கு உரிமையான பொருள்களுள் தலேமையானது மனைவியே, ஆகலின், அவளேப் பொருள் என்றார்.

அறம்பொருள் என்றது அவற்றின் இயல்புகளே விளக்கு நூல்களே என்க.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களுள் முன்னேய இரண்டின் இயல்புகளே நன்குணர்ந்தவர், பின்னேய இன்பங்களுட் சிற்றின்பத்தை நெறிகெட விழையார் என்பார் "அறம்பொருள் கண்டார்கண் இல்" என்றார்.

அற நூலேயும் பொருள் நூலேயும் வழுவற ஆராய்ந்தார் மாட்டு பிறன் மனேவியை விழைந்தொழுகும் பேதைமை இல்லே என்பதாம்.

பிறர் மாதரைத் தழுவ விழைவது பேதைமை என்பதுப்,

அஃது அறிவுடையார்கண் உண்டாகாது என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை அரிச்சந்திரன் வீடுமன் என்னும் அறவோர் பால் அறியப்படும்.

கதை 1.

சத்திய சீலனாகிய அரிச்சந்திரனை வஞ்சிக்கக் கருதி விசுவாமித்திரர் இரண்டு பெண்களை ஏவினார். அவர்கள் ஆடல் பாடல் அழகு இளமை முதலியவற்றில் மிகச் சிறந்தவர். கண்டவரெவரும் காதல் கொள்ளும்படியான நடையுடை பாவனைகளோடு அரசனை நாடிவந்தார். அரசன் அவ்வமையம் ஒரு பூஞ்சோலையில் அமர்ந்திருந்தான். வந்தவர் மன்னனை மகிழ்ந்து கண்டார். தம்

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 285

து இனிய குரலால் மனமுருகப் பாடினார். அரசன் உவந்தான் வேண்டுவது என் என்றான் தம்மைக் கலந்து ஒழுகும்படி அரசனை அவர் வணங்கி வேண்டினர். அரசன் வெறுத்தான். வெகுண்டு நீக்கினான். அதன்பின் கோசிகர் வந்தார். வந்த மங்கையரை ஒருமுறையேனும், மருவுக என்றார். அரசன் மறுத்து வணங்கினான். இணங்காமையை முனிவர் உணர்ந்தார். முனிந்தார். மீண்டும் வேண்டினார், அவரடிமிசை முடிபட அரசன் விழுந்தான். இம்மடமையை அடியேன் அடையேன் என்றான்.

அடினும் நின்விழி யாரழ லாலெனைச்
சுடினும் என்னுடல் தன்னைத் துறந்துயிர்
விடினு மேனியை வெட்டி யரிந்துகூ
றிடினும் இச்சொற் கிசைகிலன் யான் என்றான். (1)

கண்ணை வேண்டினும் ஈகுவன் காக்கின்ற
மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வுடன் நல்குவன்
பண்ணை வேண்டிய செஞ்சொற் பறைக்குலப்
பெண்ணை வேண்டிலன் யான் என்று பேசினான். (2)

(அரிச்சந்திரபுராணம்).

கதை 2.

வீடுமர் சந்திரகுலத் தலைவனாகிய சந்தனுவின் புதல்வர் தாய் பெயர் கங்கை. இவர் பிரபாசன் என்னும் வசுவின் அமிசம் கங்காதேவி இவரைப் பதினாறு வயது வரையும் வளர்த்தாள். அதன்பின் சந்தனுவினிடம் சேர்த்தாள். இவரும் சேர்ந்திருந்தார். பல கலைகளிலும் தேர்ந்துயர்ந்தார். சிறந்த மதியும் நிறைந்த ஒழுக்கமும் பொருந்தி விளங்கினார். தமது தந்தையின் பொருட்டு முடிவுவரையும் மண முடிப்பதில்லையென்று முடிவு செய்தார். தந்தை பரிமளகந்தியை மணந்தார். அவள் பால் சித்திராங்கதன் விசித்திர வீரியன் எனப் புதல்வர் இருவர் தோன்றினார். அவருள் ஒருவன் இறந்தான். இருந்த ஒருவனுக்கே வீடுமன் மணிமுடி சூடினான். சூடிய அரசனும் சின்னாளில் வாடி மடிந்தான். மடிந்த மன்னரது மனைவியரிருவரும் மக்

ட்பேறின்றி யிருந்தார். [illegible]
மையை நினைந்து பரிமளகந்தி [illegible]
கிய வீடுமனைத் தனியே யழைத்தாள். [illegible]

பெருகும்படியான குமார்கள் இல்லையே யென்று [illegible] தனது மருதிகளோடு மருவம்படி அவரை வேண்டினாள். அக்கொடுமொழி கேட்டு வீமேர் நடுநடுங்கினார் செவிகளிரண்டையும் சேரப் புதைத்தார். பிறன் இல விழைதல் பெருந் தீதென்றார். அறவுரை புகன்றார். அன்னையைத் தேற்றினார். பிறன் பொருளாளைப் பெட்டொழுகும் பேதமையை இப்பெரியவர் அடையாமல் பெரும் புகழ் பெற்றார்.

(இதன் விரிவு பாரதம சம்பவச் சருக்கத்தில் காணப்படும்)

அறிவுடையார் பிறர் மாதரை விரும்பார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[னேன்

142. தீதுசெப்தோர் தம்முள்ளே தென்னிலங்கை மன்னவ
கோதுமிக வுற்றான் குமரேசா—ஓதும்
அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரிற் பேதையார் இல் (2)

இ—ள்.

குமரேசா! தீயவர்களுக்குள் இராவணன் ஏன் மிகவுந் தீயவன் ஆனான் எனின, அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம், பிறன் கடை நின்றாரில் பேதையார் இல் எனக.

அறன்கடை—பாவம். அறத்தின நின்று கடந்தது என்பதாம். ஒளி நீங்கிய இடத்தில் இருள் நிறைந்திருப்பதுபோல அறம் கடந்த இடத்தில் பாவம் அடைந்திருக்குமென்க.

பிறன்கடை—பிறனுடைய வாயில்.

அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம்—பாவத்தின்கண்ணே நின்றாருளெல்லாம்.

காமங் கருதிப் பாவத்தின் கண்ணே நின்றார் எவரினும், பிறன் மனையாளைக் காதலித்து அவன வாயிலில சென்றார்போலப் பேதையார் இல்லை என்பதாம்.

நெறிகடந்து நின்று வரைவின மகளிர் முதலியோரை விரும்பும் அறிவிலிகள் பொருளும் அறமும் புகழும் இழப்பினும் புல்லிய இன்பத்தையேனும் பொருந்துவர், பிறன் மனையாளை விரும்புவோர் தமது அச்சத்தானும் இடையே நிகழும் தடைகளானும் தாம் கருதிய இன்பத்தையும இழப்பார், ஆதலால் அவரினும் இவரைப பேதையர் என்றார்.

பிறனில் விழைவோர், புகழ் அறங்களை இழந்து, பழி பாவங்களை எய்துவர் ஆகலான் அவரை ஏதம்கொண்டு ஊதியம் போக விடும பேதையா என்றார்.

பாவங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பிறனுடைய இல்லாளை [illegible] புதல் பெரும பாவம் என்பதும் அதனால் எல்லா நலங்களும் அழியும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இராவணக்பால் உணரப்படும்.

இராவணன் அரக்கர் முதல்வனுப் இலங்கையில் சிறந்திருந்து அரசுபுரியும் காலத்தில் பஞ்சவடியில் வந்து தங்கியிருந்த சீதையின் பேரழகை கேட்டான். பெருங் காதல் பூண்டான். சன்னியாசிபோல் வேடந்தரித்து அங்கு வந்தான. இராமனும், இலக்குவனும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரியும்படி ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். தனியே இலக்குடிசையிலிருந்த சீதையை வலிதில் எடுத்துச் சென்றான். தனது பூந்தோட்டமாகிய அசோக வனத்தில் வைத்தான். நாளும் வந்து தன் கருத்துக்கு இணங்கும்படியாகச் சொல்லி வேண்டினான். கற்புத் தெய்வமாகிய அந்த அம்மை இவனது மடமைக்கு இரங்கி அறவுரைகள் பல கூறி யதற்றினர். எனினும் இவன் விடாமல் சென்று விரும்பினான். ஒரு நாள் தனது முடிபடியில் நடம்படி விழுந்து பணிந்தான். சீதை மறுத்துரைத்தான். அவன் மறுத்தும் மறுத்தும் வந்து மதிமயல்

கிச் சென்றான். முடியாத ஒன்றை முடியுமென்று கருதி இவன் நெடுநாள் உழன்றான். அநுமான் முதலிய பெரியோர்கள் வந்து பிறன்தடை நிற்றல் பெரும் பிழை என்று தேற்றினும் தேறாமல்

நின்றான். அதன்பின், இராமன் இலங்கை புகுந்து தனது வில் வலியால் அரக்கர் குலத்தையும் தொலைத்து அவனையும் அழித்தார். சீதையைச் சிறைமீட்டித் தன் சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

பிறன் மனையை விழைந்ததால் தனது அரச வாழ்வையும் ஆரு யுரையும், பெரும் புகழையும் ஒருங்கிழந்து இராவணன் பேதை யரிற் பேதையனாய்ப் பெரும் பழி பூண்டான். விரிவை இராம சரிதையில் தெளிக.

வெற்பெடுத் துயர்ந்த திண்டோள் இராவணன் விரகத்தெய்திப்
பொற்புடைச் சீதைநெஞ்சம் மெலிவுறப் புன்மைசெய்து
கற்பெனுங் கனலிபற்றக் கினையொடுங் கரிந்தானென்னில்
அற்புடை யவர்க்குத் தீமைபுரிவரேல் நரகினாழ்வார்.

(கூர்மபுராணம்).

காதலாள் கரிந்துநையக் கடியவே கனைந்துகன்றி
ஏதிலான் தாரநம்பி ஏளிதென இறந்தபாவத்
தூதுலை யுருகவெந்த ஒள்ளழற் செப்புப்பாவை
ஆதகாதென்னப்புல்லி அலறுமால் யானைவேந்தே.

(சீவக சிந்தாமணி)

பிறனில் விழைதல் பெரும் பேதைமை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

143. தேறுங் குருமனைபால் தீமை செய்தான் சித்தனேன்

கூற்படை மாய்த்தான் குமரேசா—மாறி
வினிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரிற்
றீமை புரிந்தொழுகு வார்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 289

இ—ள்.

குமரேசா! தனது குருவின் மனைவியால் தீமை செய்த, சித்தன் என்பவன் உடனே என் கூறுபட்டு மாய்ந்தான் எனில், மன்ற தெளிந்தாரது இல்லின்கண்ணே தீமையைச் செய்தொழுகுவார், வினிந்தாரின் வேறு அல்லர் என்க. வினிதல்—இறத்தல்.

மன்ற தெளிந்தார் இல்—நன்றாகத் தெளிந்தவரது இல்லில். அஃதாவது, தம்மீது ஐயம் கொள்ளாதார் இல்லாள் கண்ணே என்க. இனி, பிறத் தெளிந்த நல்லோரது இல் எனவும் ஆம்.

தீமை புரிந்து ஒழுகுவார்—தீமை செய்ய விரும்பி நடப்போர். தீமை என்றது இங்கே கற்பழித்தலை.

தம்மை ஐயுறாத நல்லாரது இல்லாளிடத்தே தீமை செய்தலை விரும்பிச் செல்லும் தீயோர், உயிரோடிருந்தவரேனும் இறந்தவரே யாவர் என்பதாம்.

பிறனில் விழைவார், அறம்பொருள் இன்பங்களை ஒருங்கே இழந்த பெரும் பேதையர் என்று மேலே கூறினார். இதில் அவர், செத்தவரோடு ஒப்பர் என்றார். என்றது பிறவிப் பயனே அவரு

யிர் எய்தாமை கருதி என்க.

பிறனுடைய மனைவியைக் கற்பழிக்கச் செல்வோன் பழியும், இழிவும் பொருந்தி அழிவான் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது.

இது சித்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

குலோத்துங்கபாண்டியன் அரசுபுரிந்த காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து ஒரு வாள் வீரர் மதுரைக்கு வந்தார். அவர் முதிர்ந்த வயதுடையவர். வாளின் கலை முழுதும் வழுவற உணர்ந்தவர். திண்மையும் அன்பும் மெய்மையும் வாய்ந்தவர். வாள்வினை [illegible]ற்றித் தன் நாளினைக் கழித்தார். இளைஞர் பலரும் அக்[illegible] பால் பயின்றார். அவருள் சித்தன் என்பவன் அவ்வினை[illegible]

றத் தேர்ந்தான்' அதனால் தருக்கினான். நன்றியை மறந்தான் குருவுக்கு எதிரியாய்த் தானு மோர் கூடஞ் சமைத்தான். அங்கு [illegible] ரைக் கலைத்துத் தன் பக்கஞ் சேர்த்தான். அல்லல் பல செய்தான். எனினும் கிழவர் பொறுமையோடு தளர்வின்றியிருந்தார். அத்தியோன் அவர் இல்லாளையும் தழுவ விழைந்தான். அவர் இல்லாத சமயம் இல்லிற் சென்றான். சொல்லாதன சொல்லினான். அடித் தடுத்துப் போய்த் தொடுத்துப் பிதற்றினான். அப்பொல்லாதவன் செயலுக்கு அந்நல்லாள்நொந்தாள். பரமனை நினைந்தாள். அப் பத்தினியின் பொருட்டுப் பரமன் கிழவனாய் வந்தார். பழிபடு சித்தனைத் துணிபட வெட்டினார். தெளிந்தார் இல்லில் தீமை புரிந்த சித்தன் விளிந்திறிந்தான்.

(இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் உள்ளது)

பிறன் இல்லாள் விழைவோன் உயிரோடு செத்த பிணம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

144. என்னே அகலிகையால் இந்திரனும் தன் பெருமை
கொன்னே இழந்தான் குமரேசா—அன்னே
எனைத்தானை யாயினும் என்னுந் தினைத்தானையுந்
தோன் பிறனில் புகல். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அகலிகையால் தனது பெருமையை இந்திரனும் வீண் இழந்தான் எனின், தினைத்தானையும் தோயாமல் பிறனுடைய இல்லின்கட் புகுவாயின், அவர் எனைத்தானையாயினும் என் ஆம் எனின், தேர்தல்—உணர்தல்.

தினைத்தானையும்—சிறிதும் என்றபடி.

புகல் என் ஆம் என்ற கூட்டி புகுதல் யாதாய் முடியும் என்ற காண்க. தீதாய் முடியும் என்பது கருத்து. புகல் எனும் பாடம்.

பிறன் மனைவியை விழைதல் பிழையென ஒருவன் தினையள வேனும் உணர்வு பிறன் இல்லிற் கட்டு புகுவனாயின், எவ்வளவு உயர்வுடையவனாயினும் அவன் பெருமை முழுதும் இழந்து சிறுமை எய்துவான் என்பதாம்.

தன் இல்லாளை விரும்பித் தன் இல்லிற்கண் ஒருவன் புகுவனாயின் தன் உள்ளம் எங்ஙனங் கொதிக்குமோ, அங்ஙனமே பிறன் இல்லின்கண் தான் புகுங்கால் அவன் உள்ளமுங் கொதிக்குமே என்னும் உணர்வு சிறிதேனும் இன்றி என்பார் "தினைத்துணையும் தேரான்" என்றார்.

அறிவு, செல்வம், ஆண்மை, அதிகார முதலிய எல்லா நலங்களும் உடையனாயினும் பிறனில் புகுவனேல் அவன் பழியும், சிறுமையும் அடைவான் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை இந்திரன் பால் தெளியப்படும்

கதை.

வானவர் தலைவனாகிய இந்திரன் அகலியைக் காதலித்துக் கோதமரது இல்லிற் புகுந்தான். அதனால் தனது பெருமையெல்லாம் இழந்தான். யானைபோல் நின்றவன் ஒரு பூனையாய் ஓடினான். தனது அழகிய உடல் முழுதும் இழிகுறிகள் ஏற்பெற்றான். முனிவர் மொழியால் நனிதுயருழந்தான். சிறுமையும், பழியும் சேரப்பெற்றான். (விரிவை நூல்களிற் காண்க.)

தன்னைப்போல் பிறரை யெண்ணல் தகுதியாம் தான்மணந்த

மி[illegible]னைப்போல் இடையி னாளை விழியினால் நோக்குவோரைத்
தின்னல்போல் முனிவு கொள்வோர் அயலான் தேவிதன்னை
அன்னைசோதரிபோல் எண்ணா தணைந்திட விரும்பலென்னே.

(நீதிநூல்)

இந்திரன் பிறனில் காமுற் றிழிகுறி முழுதும் பெற்றான்
சந்திரன் குரவனிகலாட் டழிவிவெந் துயரத்தாழ்ந்தான்
அந்தரத் தவரும் மண்மேலவரு மிவ்வாறுபட்ட
வெந்துயர்க் களவின் றாக்கை நோய்க்கும் வேறுதியின்றே.

(தணிகைப் புராணம்)

87

292 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
காத்த மனையாளைக் காமுறுங் காளையர்
காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழத்துக் கிடருற்ற வாறே. (திருமந்திரம்.)

பிறனில் விழைவோர் பெருமை யிழப்பார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

145. கண்டான் துரோபதையைக் காதலித்தான் கீசகன்பின்
கொண்டான் பழியேன் குமரேசா—அண்டல்
எளிதென இல்லிறப்பான் எய்துமெஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி. (௫)

குமரேசா! திரோபதைபைக் கண்டு காதலித்த கீசகன் என்றும் அழியாத பழியை ஏன் அடைந்தான் எனின், எளிது என இல்லிறபான், எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியினை யெய்தும் என்க.

இல் இறப்பான்—பிறன் இல்லின்கண் நெறிகடந்து செல்வோன்.

எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழி—எக்காலத்தும் அழி யாது நிற்கும் பழி.

எளிதில் எய்துமென்று கருதிப் பிறனுடைய மனையாளை ஒரு வன் தழுவவிழையின் அழியாது எக்காலத்தும் நிலைநிற்கும் பழி யை அவன் அடைவன் என்பதாம்.

அதிகார ஆற்றல்களுடைமையால் எளிதில் எய்துமென்று கருதிப் பிறன் இல்லாளை ஒருவன் விரும்பலாகாது என்பதும் விரும்பின் அவனுக்குப் பழியும் கேடும் உளவாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சேகன் பால் உணரப்படும்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 293

கதை.

கீசகன் என்பவன் மச்சநாட்டதிபதியாகிய விராடன் மைத்து னன். அவ்வரசனது மனைவியாகிய சுதேட்டிணையின் உடன் பிறந்தவன். நூற்றுநால்வருள் மூத்தவன். அழகும், திண்மை யும் அமைந்த மேனியன். இவனைப் பாண்டவன் என்னும் காந்தருவ னது அமிசம் என்பர். விராடனது தானைத்தலைவனாய் நின் று தனியாண்மை செய்தான். செய்துவருங்கால், ஒருநாள் அந்

தப்புறத்திற்குச் சென்றான், பாண்டவர்களோடுவந்து வண்ண மகளாய் அங்கே தங்கியிருக்கும் துரோபதையைக் கண்டான். காமுற்றான். அவளை எய்துதல் எளிதென நினைந்தான். தன் உடன் பிறந்தாளிடஞ் சொல்லி அவளை உடன்படுத்த வேண்டினான். முடியவில்லை. பலமுறை முயன்றான். முடிவில் வலிந்து பற்ற மனந் துணிந்தான். பாஞ்சாலி அதனை அறிந்தாள். மிடுக்குந் துடுக்குமிக்க அவன் கெடுத்து விடுவானென்று கவன்றாள். அஞ்சினாள். பரமனே தஞ்சமென்று நினைந்து நிகழ்வதை வீமனிடம் புகன்றாள். இருவரும் ஒரு சூழ்ச்சியைத் துணிந்தார். பிரிந்தார். மறு தினமே நசையுறு கீசகன் நாணாது வந்தான். அந்நல்லாளை நோக்கினான். பொல்லாததை நினைந்தான். சொல்லாதன சொல்லினான். நடந்தான். வசையில்லாத அவளும் இசைவதுபோல் நடித்தாள். இரவில் ஒரு பனிமலர்ச சோலைக்குள் அவனைத் தனி வரும்படி பணித்தாள். படுவான் போனான். இரவும் வந்தது. வீமன் ஒரு மட மகள் போல் உடையணி புனைந்து குறித்த இடத்தில் முன் புகுந்திருந்தான். நறுமணந் தோய்ந்து பெரு மகிழ்வோடு அவனும் அங்கு வந்தான். பொழிலுட் புகுந்தான். உடல்முழுதும் ஆடையால் மறைத்து ஒருவகை அழகோடு குழைந்து படுத்திருக்கும் பெண். உருவைக் கண்டான். அவன் கொண்ட வுவகைக்கு அளவேயில்லை. பாவம்! பெருகிய காதலோடு அருகில் அணைந்தான். இருந்தான் தழுவ விழைந்தான். காதன் மொழி பல சனிந்து மொழிந்தான். அம்மங்கையின் செங்கையை அமையப்பற்றினான்

மான்போல் கிடந்தவன் மடங்கல்போல் எழுந்தான். கீசகன்

பதைத்துக் கூசி மெய் துடித்தான். அடிகளும், குத்தும் அவன் மேல் இடியென விழுந்தன. அவ்றவன் உற்றதை அவன் அன்றி யார் அறிவார். முடிவில் வீமனால் முடிந்து மடிந்தான். எளி தென இல்லிறந்ததால் அழியாப் பழியை இவன் இரிவோடு எய் தினன். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

பிறன் மனை நயந்தோர் பெரும் பழி எய்துவர் என்பது இத னால் கூறப்பட்டது.

---

146. அன்றொருவன் இல்லிறப்பால் அப்பனையும் என்பகைத்துக்
கொன்றுபழி கொண்டான் குமரோசா—என்றும்
பகைபாவம் அச்சம் பழிபென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண். (கூ)

இ—ள்.

குமரோசா! முன் ஒருவன் இல் இறப்பால் தன் தந்தையை யும் பகைத்துக் கொன்று என் பழி கொண்டான் எனின், இல் இறப்பான் கண் பகையும், பாவமும் அச்சமும் பழியும் என்னும் இந்நான்கும் என்றும் நீங்கா என்க.

இகத்தல்—விடு நீங்குதல். இது தொழிற் பெயர் விகுதி குன்றி எதிர்மறையாய் நின்றது. இகவாவாம்—நீங்காவாம்.

இல் இறத்தல்—பிறனுடைய இல்லாள் கண் மிகைபுரிதல்.

பிறனுடைய மனையாள் பால் நெறி கடந்து செல்வான்கண் பகையும், பாவமும், பயமும், பழியும் என்னும் இந்நான்கும் ஒருங்காலும் நீங்கா என்பதாம்.

மேல், பழி ஒன்றே கூறினார் இதில் அதனோடு இம்மூன்றும் உளவாம் என்றார்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 295

பிறனில்லாளை விழைபவன் பழி பாவங்களை எய்தி இழிவான் என்பது கருத்து. இஃது உசனன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குலோத்துங்க பாண்டியன் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த காலத்தில் அதனை அடுத்து அவந்தி என்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் ஒரு வேதியன் இருந்தான். பொறுமை முதலிய உயர் குணங்களை யுடையவன். முதிர்ந்த வயதினன். அவனுடைய மனைவி இளமைப் பருவம் வாய்ந்தவள். எழில் மிகப் பெற்றவள் அவனுடன் சலந்து வாழ்ந்து வருங்கால் ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவன் வளர்ந்து பருவ முற்றான். பெற்ற தாயையே பெண்டாள நினைந்தான். சேயென இகழாமல் அத்தீயவள் இசைந்தாள். தீமையும் நிகழ்ந்தது. தாயும் சேயும் செய்துவருகின்ற தனிப் பாதகத்தை ஒருநாள் தந்தை குறிப்பால் அறிந்தான் பதைத்து வெறுத்தான். பொறுத்தான். மக

னும் பகைக்கான். மின்னும் ஒருநாள் அவ்விருவரும் தனித்தார். அந்நிலன் அறியாமல் சென்றான். மகன் எனும் பாவி இவன் கருவினைத் துணிந்தான். அவளுடன் கூடி வெளி நாடு சென்றான். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலரால் அவள் கைக்கொள்ளப்பட்டாள். அவர்பாலிருந்து அவள் அடைந்த சிறுமைகள் பல. அவளையிழந்து அந்நிலன் அல்லலுற்றிலன். கண்டார் அனைவரும், அவனைக் காணவு நாணினர். பாவி என்று பழித்தார். அவன் உருவமாறினான். உணர்வு மாறினான். பாவப்பயனைப் பற்றி புழன்றான். என்றும் நீங்கா இழி பழி எய்தினன்.

(இதன் விரிவு திருவிளையாடலில் மா பாதகம் தீர்த்த படலத்தில் உணரப்படும்.)

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
பிறன்தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சந்தோ டிந்நாற் பொருள். (நாலடியார்)

296 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனில் விழைவான் பழி பாவங்களை அடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

—

147. பற்றும் அயோமுகியைப் பற்றான் இலக்குவனேன்
குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா—உற்ற
அறனியலான் இல்வாழ்வான் என்பான் பிறனியலாள்

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை நயந்த அயோமுகியைத்தான் நயவாமல் ஏன் இலக்குவன் தள்ளினன் எனின், பிறன் இயலாளது பெண்மையை நயவாதவனே அறன் இயலான் இல் வாழ்வான் என்க. நயத்தல்—விரும்பல்.

அறன் இயலான்—அறத்தின் இயல்போடு. ஆன் மூன்ற னுருபு. பெண்மை என்றது அதன் சுவையை

பிறன் இயலாள் பெண்மை நயவாதவன்—பிறனுடைய இயல்பின்கண்ணே நிற்பவளது மெய் நலத்தை நசை விரும்பாதவன்.

பிறன் மனையாளை விரும்பாதவனே நெறி வழுவாமல் இல் வாழ்பவன் என்பதாம்.

துறவோர் முதலிய அறவோர்க்கெல்லாம் தனையாய் நின்று விருந்தினரை ஓம்பித் திருந்திய நலத்தோடு பொருந்தி வாழ்பவனையினும் பிறன் இல்லாளை விரும்புவனையின் அவன்பால் அறன் நில்லாது என்பது கருத்து.

பிறன் இல் விழையாமையே பேரொழுக்கம் என்பதும் அதனையுடையானே அறவோன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை இலக்குவன்பால் உணரப்படும்.

னுடன் வனம் புகுந்தான். சீதை பிரிந்தபின் இவ்விருவரும் வருந்திக் கவர்ந்த வனத்தையடைந்திருந்த ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கினர். சூரியன் மறைந்தான். இருள் நிறைந்தது. அண்ணனுக்குத் தாகம் அதிகரித்தது. இளையவன் நீரைத் தேடி வெளியே போனான். அங்கு இவனை ஒரு மங்கை கண்டாள். காமுற்றாள். அவள் பெயர் அயோமுகி. தன்னைத் தழுவி மகிழும்படி இவனைத் தொழுது வேண்டினாள். இளையவன் வெறுத்தான். அவள் நடந்து பற்றினாள். இவன் சினந்து எற்றினான். அதன்பின் அவள் வருந்தி நொந்து வைது போனாள். கருகு இருளில் தனி இடத்தில் இளமையும் கலமும் அன்பும் பொருந்திய அழகி ஒருத்தி தன்னைத் தழுவ நயந்தும் தான் அவனை நயவாமல் தள்ளிய இளைய வன்பெருமையை உலகம் புகழ்ந்தது. (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.)

பெண்ணி னெய பேரெர் பூமியுள்
எண்ண மிக்கவர் எண்ணினும் எண்ணிலார்
பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும்
என்ன தாயினும் எதில்பெண் நீக்குமின். (வினையாபதி)

---

148. பண்டாக்கி வந்துரைத்தும் பாராமல் என்உறுதி
கொண்டான் இராமன் குமரேசா—கண்ட
பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனென்றே ஆன்ற ஒழுக்கு. (ச)

குமரேசா! அரக்கி வந்து பரிந்துரைத்தும் என் இராமன் விரும்பி நோக்கவில்லை எனின், பிறன் மனைவியை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம் என்க. ஆன்ற ஒழுக்கு—நிறைந்த ஒழுக்கம்.

ஒன்றே என்பது உம்மை போல் சண்டு எண்ணுப் பொருளில் வந்தது. நோக்குதல் என்றது நயந்து பார்த்தலே. உள்ளத்தில் காதல் கொள்ளுதலே என்க. சான்றோர்—சால்புடையவர். குணக்களான் நிறைந்தவர் என்றபடி.
198 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறன் மனையாளை விரும்பி நோக்காமையே சான்றோர்க்கு அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம் என்பதாம்.

அறம் என்பதும் ஒழுக்கம் என்பதும் பிறன் மனை நயவாமையே என்க. புறத்தில் உள்ள பகைவர்களை அடக்கியாளும் ஆண்மையுடையாரும் அகத்தில் உள்ள காமத்தால் அடங்கித் தாழ்வர் ஆகலின் அதனை அடக்குதலைப் பேராண்மை என்றார்.

பிறனில் விழையாமையே பேராண்மை என்பதும் அதனை யுடையாரே சான்றோர் என்பதும், அவரே அற ஒழுக்கங்கள் அமையப் பெற்றவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் வுண்மை இராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராமர் பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கும்பொழுது இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை அங்கு வந்து அவரைக் கண்டாள். காமுற்றாள். தன்னைக் கூடி மகிழும்படி கோடி வகை செய்தாள். அவர் மறுத்துரைத்தார். மறுத்தும் மறுத்தும் அவள் வேண்டினாள். அதன்பின் அவர் வெறுத்துரைத்தார். வெகுண்டு நீக்கினார். மறு மங்கையர்க்கும் மறு மன்னவர்க்கும் மார்பும் முதுகும் கொடாதவர் என்றும், ஏக பத்தினி விரதர் என்றும், அவரை உலகம் இன்றும் போற்றுகின்றது.

(இதன் விரிவு சூர்ப்பணகைப்படலத்தில் இனிது தெளிவாம்.)

பிறன் மனையாளை விரும்பாதவனே அறமும் ஆண்மையும் உடையான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

149. நாடினள்தோள் தோயாமல் நற்றாயு மானவரேன்
கோடி யகன்றார் குமரேசா—தேடும்
நலக்குரியார் யாரெனில் நாமநீர் வைப்பிற்

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை நாடினவருடைய தோளைத் தோயாமல் என் தாயுமானவர் ஓடினர் எனின், நாம நீர்வைப்பின், நலத்து உரியார் யார் எனின், பிறர்க்கு உரியாள் தோள் தோயாதார் என்க.

நாம என்னும் உரிச் சொல் அச்சப் பொருளை யுணர்த்தும். ஆம்ந ஈறு திரிந்து நாம என நின்றது. தோள் தோய்தல்—இடக்கரடக்கல். நாம நீர் என்றது கடலை. வைப்பு—உலகம்.

ஆழம் விரிவு பெருங் கொடும் பிராணிகள் முதலியவற்றால் எவர்க்கும் அச்சத்தைத் தரும் இயல்பு கடலிடை அமைந்துள்ளது ஆதலின அதனை "நாம நீர்" என்றார்.

நாம நீர் வைப்பின்—அச்சம் தரும் கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தில்.

பிறனொருவனுக்கு உரியாளது தோளைச் சேராதாரே விரிந்த கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் எல்லா நலங்களையும் எய்துதற்கு உரியார் என்பதாம்.

பிறன் இல்லாளை விரும்பாத ஒருவனை இருவரையினும் நலம் பெறுவான் என்பது கருத்து. இது தாயுமானவர்பால் உணரப் படும்.

கதை.

தாயுமானவர் என்பவர் ஒரு தத்துவ ஞானியர். இற்றைக்கு 250 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோழ நாட்டிலே வேதாரணியம் என்னும் திருநகரிலே வேளாள மரபினிலே பிறந்தார். இளமையிலேயே பல கலைகளையும் இவர் வாழ்வற ஓதி யுணர்ந்தார். அக்காலத்தில் திருச்சிராப்பள்ளியில் அரசு புரிந்துவந்த விஜய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயக்கரிடம் இவர் ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சின்னாளில் அரசன் இறந்தான். அதன்பின் அரசியே அரசை நடத்திவந்தாள். வருங்கால், இவரது அறிவும்

அழகும் அவளைப் பெரிதும் மயக்கின. அவள் இவரைத் தழுவ விழைந்து சமயம் பார்த்திருந்தாள். அதனை இவர் குறிப்பால் உணர்ந்தார். அங்கனம் விட்டகன்றார். அதன்பின், மௌன தேசிகர் என்னும் ஒரு சிவயோகி இடத்து இவர் உபதேசம் பெற்றார். உளப் பற்றற்றார். பரமன் அருளையேபற்றி இன்புற்றார். இப் பெருந் தகை பல கவிகள் பாடியுள்ளார். அவையெல்லாம் அன்பும் இனிமையும் அமைந்து விளங்குகின்றன. தாயுமானவர் பாடல் என அவை இதுபொழுது வழங்கப்படுகின்றன. பிறர்க்கு உரியாள் தோள்தோயாத இவர் பெருநலமுடையராய்ப் பேரின்

பந் துய்த்தார். விரிவு சரிதையில் உணரப்படும்.

பிறன் இல்லாளது தோள் நலந் தோயாதவரே பெரு நலந் தோய்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

150. நன்றுசெய்தான் நீமை நயவாளனர் பெண்ணயந்தேன்
குன்றினன் வாலி குமரேசா—என்றும்
அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று. (ம)

இ—ள்.

குமரேசா! நீமை விரும்பாமல் நன்மையே செய்த வாலியும் என் ஒரு பெண்ணை விழைந்ததால் நீங்குற்றன் எனின், அறன்வரையானுய் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாளது பெண்மையை ஒருவன் நயவாமை நன்று என்க. அல்ல என்றது பாவத்தை. வரைதல் என்பது எழுதல் கொள்ளல் நீக்கல் உரித்தாக்கல் முதலிய பல பொருள்களையும் குறித்தவரும் ஒரு சொல்.

அறன் வரையான் அல்ல செயினும்—அறத்தை உரித்தாகக் கொள்ளாமல் பாவத்தையே செய்யினும். அறன் என்னுஞ் சொல்லைக் கையால் எழுதுதலுஞ் செய்யாதவனுய் மறமே செய்யினும் எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறன் வரையாள்—பிறனுடைய உரிமையில் நிற்பவள்.

ஒருவன் அறத்தை வரைந்து செய்யாமல் பாவத்தையே விரைந்து செய்யினும், பிறன் மனையாளைமட்டும் விரும்பாதிருப் பானாயின், அவன் நலம் பெறுவான் என்பதாம்.

எவ்வகைப் பாவங்களைச் செய்யினும் பிறன் இல் விழைதல் என்னும் இப் பெரும் பாவத்தை ஒருவன் செய்யலாகாது என் பது குறிப்பு.

எவ்வளவு நல்ல குணங்களையுடையவராயினும் பிறன் இல்லா ளது மெய் நலத்தை விழைவராயின் அவர் நன்மையெல்லாம் இழ ந்து தீமையுறுவர் என்பது கருத்து. இது வாலிபால் காணப் படும்.

கதை.

வாலி என்பவன் இந்திரன் கலியாய் இவ்வுலகில் வந்து தோன்றிய வானர குலத் தலைவன் போராற்றலிலும் போராற்றலி னும் எவருக்கு நிகரில்லாதவன். தன்னோடு எதிர்த்தவர் எவராயினும் அவரது வலியிற் பாதி தன்பால் வரும்படி வரம் பெற்றவன். இறைவன்பால் நிறைவான அன்புடையவன். கிட் கிந்தையினிருந்து அரசு புரிந்தான். அறிவு பெருந்தன்மை முத லிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே வாய்ந்திருந்தும் தன் தம் பியின் மனைவியாகிய உருமை என்பவளை நயந்தான். நாணுது கவர்ந்தான். சுக்கிரீவன் இவனது ஆற்றலுக்கு அஞ்சி அகன்றான.

மறந்தும் மறம் புரியாத அறிவுடையனாயிருந்தும் பிறன் வரையாளைத் தன் வரையாளாக்கிய தீமையால் அதன் பயனை யிழந்தான். இராமமூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டான்.

ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவதும் மற்றொரு வன் புணர்
தார மாவதைத் தாங்குந் தருக்கதோ. (1)

302 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தரும மின்ன தெனுந்தகைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை யெண்ணினால்
அருமையும்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை யெய்தப் பெறுதியோ. (2)

இவை, தான் குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று வாதித்த வாலியை நோக்கி இராமன் கூறியன. விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

அறனும் அறனறிந்த செய்கையும் சான்றோர்
திறனுடையன் என்றுரைக்குந் தேகம்—பிறனில்
பிழைத்தான் எனப்பிறரால் பேசப் படுமேல்
இழுக்காம் ஒருங்கே இவை. (அறநெறிச்சாரம்.)

பிறன் மனைவியை விரும்பாதவனே அறவோன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

பிறன் மனைவியை விரும்புதல் என்னும் பேதைமையை அறவோர் கொள்ளார். அதனைக் கொண்டவர் பெரும் பேதையராவர். அவர் செந்த பிணத்தோடி ஒப்பர். எவ்வளவு பெருமையுடையவராயினும் பிறனில் விழையாரேல் அவர் சிறுமையடைவர். அதனால் அழியாப் பழி யுண்டாம். பகையும் அச்சமும் பாவமும் விளையும். பிறனில் விழையாதவனே அறவோனாவான். அவனே பேராண்மையுடையவன். அவனே எல்லா நலங்களும் எய்துதற்குரியவன். அறஞ்செய்யானாயினும் அது செய்யலாகாது.

௰௫-வது பிறனில் விழையாமை முற்றிற்று.

௰௬-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

அஃதாவது பிறர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தலை யுடையராதல். பிறனில் விழையாமல் நெறி நின்றொழுகும் நிறையுடையார்க்குப் பொறையுடைமை இன்றியமையாச் சிறப்பினது ஆதலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 303

151. கண்டிகழ்ந்து துன்புசெய்த கள்ளரையும் ஏன்பொறுத்தார்
கொண்டசய தேவர் குமரேசா—கிண்டி
அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை (௧)

குமரேசா! சயதேவர் தம்மை இகழ்ந்து துன்பஞ் செய்த கள்ளரையும் என் பொறுத்தார் எனின், அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலையாய அறம் என்க.

அகழ்தல்—தோண்டுதல். இகழ்தல்—அவமதித்தல்.

நிலம், தன்னை அகழ்கின்றவரை வீழாமல் தாங்கும் இயல்பினையுடையது, அதுபோல், தம்மை இகழ்கின்றவரை வெறுக்காமல் பொறுத்தல் அறிவோர்க்குச் சிறப்பாம் எனபதாம்.

நிலத்தின்பால் இயல்பாகக் காணப்படும் குணத்தை எடுத்துக் காட்டிப் பொறையினது உயர்ந்த நிலையை இம்முறையில் உணர்த்தியதென்க.

பூமியைப் போல் பொறையுடையராய் இருத்தல் வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தம்மை அவமதித்துத் தீமை செய்தவரையும் ஆதரித்துப் பெரியோர் நன்மை செய்வர் என்பது கருத்து. இது சயதேவர் பால் காணப்படும்.

கதை.

சயதேவர் என்பவர் சகந்நாதத்தை யடுத்துள்ள பில்வம் என்னும் ஊரில் பிறந்திருந்த ஒரு பெரியவர். இவரை வியாசரது அவதாரம் என்பர். இவர் வேத முதலிய கலைகள் பலவும் வழுவறவுணர்ந்து இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையராய் விளங்கியிருந்தார். பருவம் எய்திய பின் பத்மாவதி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்தார். திருமால் அடிக்கே பெருமால் கொண்டார். இவரது மன நலத்

திருவருமாகு குமரேச வெண்பா.

தையும் மனை யறத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்த பெருந் தனவணிக ரொருவர் இவரைத் தமது இல்லிற்கு அழைத்துச் சென்றார். சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் அங்கிருந்தபடியே தமது மனைவியுடன் ஜகந்நாதத்திற்குச் செல்ல விரும்பினார். வணிக அன்பர் ஒரு பெருந் தொகைப் பொருளை அவரது சகடத்தில் வைத்தனுப்பினார். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலர் வந்தார். கொள்ளை செய்யத் துணிந்தார். தேவர் அப்பொருளை அவர்க்கு மகிழ்வோடு காட்டி முழுதும் கொள்ளும்படி செய்தார். மனைவியுடன வழிநடந்தார். அத்தீயோர், இவர், பிறரிடஞ் சொல்லித் தமக்குத் துயர் விளைப்பர் என்று கருதி ஓடி வந்தார். சயதேவரைப் பற்றினார். கால்களையும் கைகளையும் வெட்டி ஒரு புதரில் இட்டுப் போயினார். இரவும் வந்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த கிரவுஞ்சன் என்னும் வேந்தன் கார் இருளில் இவரை வந்து கண்டான். நிகழ்ந்ததை யுணர்ந்தான். வருந்தி இரங்கினான். விடிந்தபின் தனது இரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு தன்னகர் கொணர்ந்தான். அரண்மனையில்வைத்து இருவரையும் அன்புடன் ஆதரித்தான். இவரது கட்டளைப்படி அவ்வரசன் நாள்தோறும் பாகவதர்கட்கு வேண்டுவன கொடுத்துவந்தான். அக்கள்வரும் பொ

ருள்பெற விரும்பி பாகவதர்களைப் போல் வேடந்தரித்து அரசன் முன்பு வந்தார். அங்குச் சயதேவரைக் கண்டார். உள்ளம் நடுங்கினர். தேவர் அவர்களை மிகவும் ஆதரித்து பெரும் பொருளைக் கொடுப்பித்து வழியனுப்பினர். தானைத்தலைவர் நால்வரைத் தூண்டியாகச் செலுத்தினர். சென்ற தலைவர்பால் அத்தீயோர் சயதேவர் மீது அடாப் பழி கூறினர். அஃதாவது "இவர் மிகக் கொடிய வஞ்சகர். எங்கள் நாட்டு அரசன் இவரைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர். இவரைப் பற்றி ஒரு காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் கால் கைகளை மட்டும் தறித்துவிட்டு உயிர்ச் சேதம் செய்யாமல் சென்றோம். அவ்வுதவிக்காக எங்கட்கு இவ்வளவு பொருளை உபகரித்து உபசரித்தார்." என்று சொல்லி, மேல் காவிலழுமன் பூமி படீர் என்று வெடித்தது. அதில் அப்படி பாவிகள் அனைவரும் ஆழ்ந்திறந்து மறைந்தார். தானைத் தலைவர் தப்பி ஓடிவந்து சயதேவரிடம் நடந்

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை

தைச் சாற்றினர். உடனே தேவர் திருமாலை நினைந்து மனமுருகி இறந்து மறைந்தவர்கள் எழுந்து வரும்படி வேண்டினர். பகவான தேவரது பொறுமையை வியந்து அவர் விரும்பியபடியே செய்தார். சூழ்ந்த உறுப்புக்களும் நிறைந்து விளங்கின. அழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்து ஆதரித்த சய தேவரது பொறையுடைமையை அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினர். விரிவை அவர் சரிதையில் உணர்க.

சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடினுந் தாமவரை
யாந்தனையுங் காப்பர் அறிவுடையோர்—மாந்தர்

குறைக்கும் அளவுங் குளிர்நிழலுத் தந்து
மறைக்குமாங் கண்ணூர் மரம் (முதுரை.)

பொறுமையே ஒருவனுக்குத் தலைமையான அறம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

152. வள்ளுவர்தம் ஆடை வலித்தான் பிழைபொறுத்துங்
கொள்ளிலேபென் சொன்னர் குமரேசா—உள்ளம்
பொறுத்தல் இறப்பினை யெனறு மதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று. (2.)

இ—ள்.

குமரேசா! தமது ஆடையை வலித்துக் கிழித்தானது பிழையையும் பொறுத்து என் அவனுக்கு வள்ளுவனர் விலையையும் சொன்னர் எனின், இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல், அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று என்க.

இறப்பு—நெறி கடந்த செயல்.

இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல்—பிழையினை என்றும் பொறுக்க. ஒருத்தற்கு இயலுங் காலத்திலும் ஒருவன் செய்த பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்பார் 'எனறும்' என்றார்.

அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று—அப் பிழையை மறத்தல் அப் பொறையினும் நல்லது.

பொறுத்தல்—பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொண்டி சகித்தல்.

மறத்தல்—அதனை உட்கொள்ளாது உடனே மறந்துவிடுதல். மறவாவழி அது மனத்துட் கிடந்து ஒரோவழிச் சினத்தை யெழுப்பும் ஆதலான் அதனை மறத்தல் மிகவும் நன்றுமென்க.

பிறர் செய்த பிழையைப் பொறுத்தலினும், அதனை உளத்துட்கொள்ளாமல் உடனே மறத்தல் மிக நன்மையாம் என்பதாம்.

இப்பெருந் தன்மை வள்ளுவப் பெருமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வாசுகி என்னும் அம்மையுடன் திருமயிலையிலிருந்து வள்ளுவப் பெருந்தகை இல்லறம் புரிந்து வருங்கால், தாம் கைமுயன்று செய்த ஆடையை விலைபடுத்த முறைப்படி ஒருநாள் வெளியே சென்றார். இவரது உயர் குணங்களைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட ஒருவன் எவ்வகையானும் வெகுளியை மூட்டி இவரது மன நிலையைக் கலைக்கவேண்டுமென்று பல நாளாகக் கருதியிருந்தான். அன்று இவர் எதிரே வந்தான். ஆடை வாங்குபவன் போல் சாடை செய்தான். கையில் வாங்கினான். விலை என்? என்றான். ஒரு பணம் என்றார். கொண்ட துணியை இருதுண்டம் செய்தான். ஒன்றின் விலையை உரைமின் என்றான்.

தேவர் அரைப்பணம் என்றார். அதனையும் இரு துணி செய்து இவ் ஒன்று மடடும் என் என்றான். பணம் கால் என்றார். அவன் அதனைத் தந்து அத்துணியோடு அகன்றான். மீதம் பயனற்றதாதலான் வீதியில் எறிந்துவிட்டு நாயனார் வீடு சேர்ந்தார். உற்றதைக்கொண்டு அன்று உறுபசி தீர்த்தார். அந்நெறியிலான் செய்தபிழையினை மறந்து கிலி பகர்ந்து தந்த நாயனாரது மெய்ப் பொறையை உலகம் புகழ்ந்தது.

பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொள்ளாமல் மறந்துவிடுதல் மிகவும் நல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

153. தாதுசென்ற கண்ணன் தரியோ தனன்செய்த
கோதென் பொறுத்தான் குமரேசா—யாதொன்றும்
இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால் வானமையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை. (ங)

இ—ள்.

குமரேசா! தாது சென்ற காலத்தில், தரியோதனன் செய்த பிழையை ஏன் கண்ணன் பொறுத்தான் எனின், மடவார்ப் பொறை வன்மையுள் வன்மையாம் என்க.

ஒருவுதல் என்பது ஒரால் என மரீஇயது.

இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஒரால்—எளிமையில் எளிமையாவது விருந்தினரைப் பேணுது நீக்குதல்.

மடவார்—மடமையை யுடையவர்; அறிவிலார் என்க.

அறிவிலாரது பிழையைப் பொறுத்தலே அறிஞர்க்குப் பெருவன்மை என்பதாம்.

பெரும் பொருளுடையனாயினும் விருந்தோம்பானேல் அவனே மிகவும் வறியனும் என்பதும் வேறு வலிமைகள் இலனாயினும் பொறுமை யுடையனேல் அவனே உலகில் உயர்வலியுடையான் என்பதும் கூறியபடி.

வரு விருந்தைப் பேணலும், பிறர் பிழையைப் பொறுத்தலும் ஒருவனுக்கு நன்மையும் வன்மையும் ஆம் என்பது குறிப்பு.

பிறர் பிழை பொறுத்தலே பெருவன்மை என்பது கருத்து. இது கண்ணன்பால் அமைந்திருந்தது.

கதை.

தன்பால் தூதுவந்த கண்ணனைத் துரியோதனன் கொல்லக் கருதினன். ஒரு படி குழி தோண்டி மேற் பரப்பில் ஓர் அழகிய ஆசனமிட்டு அதன்மேல் அவரை எழுந்தருளச் செய்தான்.

குழியுள் ஆயிரக் கணக்கான மல்லர்களை ஆயத்தஞ் செய்துவைத் திருந்தான். கண்ணன் வஞ்சம் அறியாமல் அதன்மேல் வந்திருந் தான். உடனே ஆதனம் கெரிந்தது. கண்ணன் உணர்ந்தான். தன் காலால் மல்லரை உழக்கினான். வெளியே வந்தான். மன்னன் செய்த வன்பிழையைப் பொறுத்தான். அவனை ஒன்றுஞ் செய்யா மல் அமைதியோடகன்றான். பெருவன்மையுற்றிருந்தும் அப்பிழை பொறுத்தமையால் கண்ணனது பொறுமையின் பெருமையை வீடு மன் முதலானோர் போற்றிப் புகழ்ந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெருவன்மை என்பது இத னால் கூறப்பட்டது.

---

154. கொண்ட பொறையுடைமை கோடாமல் எனென்றுங்
கொண்டான் தருமன் குமரேசா—கொண்ட
நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுகப் படும். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! தருமன் என் பொறையுடைமையை என் றும்போற்றி ஒழுகினான் எனின், நிறையுடைமை நீங்காமை வேண் டின் பொறையுடைமையைப் போற்றி ஒழுகவேண்டும் என்க.

நிறை—உயரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே நிறைந்திருத்தல். இது சால்பு என்னபபடும்

குணகணங்கள் ஒருவன்பால் நீங்காமல் இருக்கவேண்டுமானால் அவன் பொறையுடைமையைப போற்றி ஒழுகவேண்டும் என்பதாம்.

எத்துணைப் பெருந் துயரை எய்தினும் பொறுமையை ஒருவன் கைவிடலாகாது என்பது கருத்து. இது தருமன் பால் காணப்படும்.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 303

கதை.

துரியோதனன் செய்த அல்லல் பலவற்றிலும் தருமர் பொறுமையுற்றிருந்தார். பேரவையில் வைத்துத் தமது மனைவியாகிய துரோபதையை அவன் மானபங்கஞ் செய்தான். எவரும் பொறுத்தற்கரிய அவ்வமையத்தும் இவர் தமது பொறையுடைமையைப் போற்றி நின்றார். அயல் நின்ற வீமன் விசயன் முதலிய தம்பியர் வெகுண்டார். இவர், அவர்களைத் தடுத்து அடக்கினார். இவரது பொறுமையின் பெருமையைப் பூமிதேவியும் புகழ்ந்து போற்றினாள்.

வீமன் கதைமேற் கைவைக்க விசயன் சிலைமேல் விழிவைக்க
தாமம் புனைதோள் இளையோரும் தத்தங்கருத்திற் சினமூட்ட
தூமம் படுசெந் தழலவியச் சோனைமேகஞ் சொரிவதுபோல்
நாமந் தருமன் எனத்தக்கோன் இளையோராற நவிலுற்றான். (1)

தேம்போ தனைத்தும் மெய்சாயுஞ் சிலபோதலருஞ் சிலபோது
வேம்போ தங்கு வாழ்வவெலாம் வெங்காணுடனே வவாமோ
ஆம்போ தாகும்அதுவன்றி ஆபபொருள்கள் அம்முறையே
போம்போ தனைத்தும் போமுன்னம் பொறுத்தீர் இன்னம்
பொறுமென்றான். (2)

(பாரதம் சூதுபோர்ச் சருக்கம்.)

பொறையில்லார்க்கு நிறை இல்லை என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

155. கொன்ற மழுவோனைக் கொல்லாமல் என்பொறுத்தான்
குன்று இராமன் குமரேசா—கன்றி
ஒறுத்தாரை ஒன்றுக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து (இ)
810 திருத்தாட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! தமது முன்னோரைக் கொன்ற மழுவோனை என் இராமன் கொல்லாமல் பொறுத்தான் எனின், ஒறுத்தாரை ஒன்றுக வையார், பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து வைப்பர் என்க.

மழுவோன்—பரசுராமன். மழு—ஒரு வகை ஆயுதம். அது பரசு எனவும் படும். அதனை எற்றங் கையில் உடையவனதலால் அப் பெயர் பெற்றான். ஒறுத்தார்—தண்டித்தவர்.

ஒன்றுக வையார்—ஒரு பொருளாக மதியார்.

தமக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் அதனைத் தாமும் அவன் கட் செய்யாமல் பொறுத்தாரை உலகோர் என்றும் நினைந்து புகழ்வர் என்பதாம்.

பொன்னைப் பேழையுள் வைத்துக் காப்பது போல் பொறை யுடையாரை அறிவுடையார் உளதில் வைத்துப் போற்றுவர் என்பார் 'பொறுத்தானைப் பொன்போற் பொதிந்து வைப்பர்'' என்றார்.

பொறையுடையார் எல்லாராலும் மதித்துப் போற்றப்படுவர் என்பது கருத்து. இஃது இராமர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தசரதராமன் சீதையை மணம்புரிந்து மிதிலையிலிருந்து திரு வயோத்தியை நோக்கிவந்தார். வருகின்ற வழியின் இடையே பரசுராமர் வந்து மறித்தார். அவர், சூரிய குலத்து அரசர் பல ரையும் தமது மழுவாயுதத்தால் கொன்று குவித்தவர். இவரை யும் கொல்லத் துணிந்தார். இளங்கதிர் நின்றார். சில வன் மொழி பகர்ந்தார். ஏ, இராமா? "நான் உன் குலப் பகைவன். உன்னையும் கொல்ல வந்தேன். நீ சிறுவனதலால் முதலில்

துள்ள வலிய வில்லை நீ வாங்கி வலி பார்ப்போம்" என்றார். உட
னே இராமர் முறுவல் சிறிது எய்தினர். தருக வில் என்றார்.
அவர் தந்தார். இராமர் தமது தடக்கையை நீட்டி அவ்வலிய
வில்லை வாங்கினர். வளைத்தார், தமது கூரிய பாணத்தை அதில்
கோத்துப் பிடித்தார். தமது முன்னோர் பலரையும் அவர் கொ
ன்றிருந்தும் இவர், அவரைக் கொல்லத் துணிந்திலர். எடுத்துத்
தொடுத்த அம்பை வேறொரு திசையில் கடுத்து விடுத்தார். நன்
மதி புகட்டிச் சென்மின் என்றார். ஒறுத்தற்குரிய உறவினி
யனாகத்திருந்தும் தன்னைக் கொல்லாமல் பொறுத்த இவரது
பொறுமையைக் கண்டு பரசுராமரும் புகழ்ந்து வணங்கினர்.
போற்றியகன்றார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பூதலத் தாசையெல்லாம் பொன்றுவித் தனேயென்றுலும்
வேதனித் தாய மேலோன் மைந்தனீ விரதர்பூண்டாய்
ஆதலிற் கோறல்காகா தம்மிது மிழைப்ப தன்றால்
யாதிதற் கிலக்க மாவ நியம்புதி விரைவினென்றான்.

(பரசுராமப் படலம்.)

இது, தசரத இராமன் பரசுராமனை நோக்கிக் கூறியது.

ஒறுத்தனினும் பொறுத்தலே நன்றென்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

---

156. வெற்றி அருணகிரி வில்லிசெனி கொய்யாதேன்
குற்றம் பொறுத்தார் குமரேசா—பற்றி
ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் தனையும் புகழ். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! அருணகிரி நாதர் வெற்றியுற்றும் என் வில் லியாழ்வார் காதை அறுக்காமல் பொறுத்தார் எனின், ஒறுத் தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம், பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் தனையும் புகழ் ஆம்என்க.

பொன்றுந் தனையும்—உலகம் அழியும் வரையும். ஒருவ னது புகழ் தனக்கு ஆதாரமான உலகம் அழியும் அளவும் வழி வழி வழங்கி நிலை பெறும் என்க.

பிறர் செய்த பிழையைப் பொறுக்காமல் ஒறுத்தவர்க்கு ஒரு நாளில் தோன்றியழியும் சிறிய இன்பமும், பொறுத்தவர்க்கு ஊழி யளவும் அழியாத பெரிய புகழும் உளவாம் என்பதாம்.

பொறையுடையான் புகழ் உகாந்தம் வரையும் பொன்றுது நிற்கும் என்பது கருத்து. இஃது அருணகிரி நாதர் பால் அறி யப்பெற்றம்.

கதை.

அருணகிரி நாதர் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்த ஒரு பெரியவர். சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர். குமார தெய்வத்தின் திருவருளை நன்கு பெற்றவர். அத் தெய்வத்தின் மீது அற்புதமான பல சுத்தப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவை திருப்புகழ் என வழங்கப்படும். இவர் காலம் இற்றைக்கு எண்ணூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னராம். அக்காலத்தில் விளங்கியிருந்த வில்லியாழ்வார் என்பவர் புலவர்களைச் சோதிக்கும் தலைமை பெற்றிருந்தார். சோதனையில் தவறிய புலவர்களது செவிகளை அவர் அறுத்துவிடுவார் அக் கொடுஞ் செயலைக் கேட்டு வருந்திய அருணகிரி நாதர் அவரை ஒரு நாள் சந்தித்தார். இருவருக்கும் புலமைத் திறத்தைக் குறித்து வாதம் நிகழ்ந்தது. சொற் போர் தொடங்கினர். தோல்வியும் வெற்றியும் தெரிதா விழைந்தார். தோற்றவர் செவியை வென்றவர் அறுத்துவிடவேண்டும் என்று கொடுஞ் சூள் புகன்றார். இருவரும் தமது புலமைத் திறத்தைக் கொட்டி அளந்தார். அதில் வில்லியாழ்வார் தோற்றார். உடனே செவியைக் கொய்துவிடுக என்று தனது தலையைச் சாய்த்தார். அருணகிரியார் அவரை ஒறுத்து அதனை அறுக்கவில்லை. பொறுத்தார். கன்மதி கூறியனுப்பினர். அவரும் இவரது பொறுமையைப் போற்றிச் சென்றார். பொன்றாப் புகழை இவர் பொருந்தி இன்புற்றார். (சிரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.)

பொறையுடையார்க்கே நிறை புகழ் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

157. திண்டோட் பரிச்சித்து தீங்குசெய்தும் என்இரக்கம்
கொண்டான் சமீகன் குமரேசா—மண்டித்
திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும் நோகொக்
தறனல்ல செய்யாமை நன்று. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! பரிச்சித்து வேந்தன் செய்த பிழையினை என் சமீகன் பொறுத்து இருந்தனை எனின், திறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும் நோகொக்கது அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று என்க. நோ—துன்பம்.

திறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும்—செய்யத் தகாத ஒன்றைத் தன்னிடத்துப் பிறர் செய்தார் எனினும்.

தனக்குப் பிறர் தீமை செய்யினும் தான் எதிர் செய்யாமல் அவர்க்கு அதனால் உண்டாம் துன்பத்தை நினைந்து வருந்துவது ஒருவனுக்கு நன்று என்பதாம். பிறர் திறன் அல்ல செய்யினும் மிகவும் நொந்து ஒருவன் அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுத்தலோடு அதனால் அவர் துன்புறுவரே என்று நல்லோர் நொந்து இரங்குவர் என்பது கருத்து. இது சமீகன்பால் காணப்படும்.

கதை.

சமீகன் என்பவர் ஒரு முனிவர். இவருக்குச் சிருங்கி யென்று ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அதன்பின் மனைவியோடு வனம் புகுந்திருந்து இவர் மா தவஞ் செய்தார். செய்துவருங் காலை பரீச்சித்து மன்னன் ஒரு நாள் அங்கு வேட்டைக்கு வந்

31-1 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். இவரைக் கண்டான். அசைவற்று இவர் மோனமுற்றி ருந்ததை அவன் நெடிது நேரம் நின்று நோக்கினான். இறந்து கிடந்த பாம்பு ஒன்றைத் தன் வில்லால் கோதி விளையாட்டாக இவர் கழுத்திலே போட்டுவிட்டு அவன் மெல்லப் போனான். அத னைக் கண்டவர் போய் இவர் புதல்வராகிய சிருங்கியிடம் சொன் னர். உடனே அவர் வெகுண்டார். தனது தந்தையின் கழுத் தில் பாம்பைப் போட்டவன் ஏழு நாளுள் பாம்பால் கடியுண்டு இறக்கக் கடவது என்று சபித்தார். சபித்ததைச் சமீகர் அறிந் தார். தமது புதல்வன் சொன்னதை நினைத்து மிகவும் வருந்தி னர் அதனை அரசனிடம் அறிவித்து அதற்கு உபாயமுங் கூறி அவன் உய்யும்படி செய்தார். நிறை அல்ல செய்ததால் அர சனுக்கு வைத்த சோலை நினைத்து இவர் நொந்து இருந்தனர்.

(விரிவைப் பாகவதத்தில் உணர்க.)

நிந்தனை புரியினும் நின் துதைப்பினும்
சிந்தனை வெகுள்கிலார் சிதாற் றெழா
வந்தனை புரிபவ ரென்று மாமனம்
நொந்தனன் பலப்பல நுவன்றிட் டானரோ. (பாகவதம்.)

இது, மன்னனுக்குச் சாபங்கொடுத்த தன் மகனை நோக்கிச் சமீகன் நொந்து சொனனது.

தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன். (நாலடியார்)

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுப்பதுமன்றி அவர்பால் இரக்கமும் கொள்வர் அறிஞோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

158. காலால் மிதித்தாற்கும் கச்சியப்ப ரேன்கொடுத்தார்
கோலச் சிவிகை குமரேசா—ஏலும்
மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்று விடல். (அ)

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 315

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னைக் காலால் உதைத்தவனுக்கும் ஏன் கச்சியப்ப முதலியார் சிவிகை கொடுத்தார்எனின், மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தமது தகுதியால் வென்றுவிடவேண்டும் என்க. மிகுதி—மனச்செருக்கு. மிக்கவை—தீயவை

தகுதியான் வென்றுவிடல்—பொறையால் வெல்க.

அறிவுடையவன் அமைந்திருக்கவேண்டிய ஒழுங்கில் மிகுந் திருத்தலால் மனச் செருக்கை மிகுதி என்றார்.

தனக்கு ஒருவன் துன்பம்செய்யின் அதனைத் தானும் அவன் கட் செய்யாமல் பொறுத்தலே ஒருவனுக்கு மேன்மையான வெற் றியென்பதாம். தமர்க்குப் பிறரொருவன் பிழைசெய்த வழி அவன் அதைச் செய்தற்கு ஏதேனும் காரணம் தம்பால் இருப்பின், அதனை நீக்கியும், இலதேல் அவனது அறியாமைக்கு இரங்கியும் அறிவோர் அமைதியுறுவர் என்க.

செருக்கால் தீமை செய்பவரை ஒறுத்து வெல்வதற்கோர் உரித்தான உபாயம் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சசியப்ப முதலியார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சசியப்ப முதலியார் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே வல்லம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமும் நிறைந்த கல்வி யுமுடையவர். ஒரு நாள் சினையூர்ந்து ஓர் ஊருக்குச் சென்றார். இடை நெறியில் வீரன் என்னும் புலவர் ஒருவர் வந்தார். அவர் குறுநில மன்னர் பலரையும் தம் கவித் திறத்தால் களிப்பித்துப் பெரும் பரிசு பெற்றவர். எவருந் தனக்கு நிகர் இலர் என்னும் இறுமாப்புடையவர். அதனால், பல்லக்கில் செல்பவர் தம்மைக் கண்டு இறங்கி வணக்கமில்லையேயென்று நினைந்து சினந்தார். நில் என நிறுத்தினர். முதலியார் மார்பில் தன் காலால் ஒல்லென

மல் பொறுத்தார். அறியாமல் சென்றேன் என்று வணங்கி உப சரித்து அப்புலவருக்குத்தான் ஊர்ந்துவந்த பல்லக்கையுந் தந் தார். அவர், இவரது பொறுமையின் உயர்வையும் வள்ளற்குண த்தையும் புகழ்ந்து துதித்தனர்.

மண்படுமோ வெய்யிலிலே வாடுமோ புல்லரிரு
கண்படுமோ அன்பாகக் கற்றவர்கள்—பண்புழை
மெச்சியப்பா லும்புழை வீறுவல்லி யாளவந்த
கச்சியப்ப னேயுதைத்த கால்.

இது தனக்குச் சிவிகை தந்தவுடனே கச்சியப்பரை நோக்கி அப் புலவர் மகிழ்ந்து சொல்லியது.

(இதன் விரிவு தொண்டைமண்டலசதகத்தில் உணரப்படும்.)

பொறுமையே ஒருவனுக்கு மெய்யான வெற்றி என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

——

159. மாருத மாமியின்வாய் வன்சொலெதிர் ஏற்கினரி
கூருமல் நோற்றுள் குமரேசா—தேறித்
தறந்தாரிற் றாய்மை யுடையர் இறந்தாய்வாய்
இன்னுச்சொல் நோற்கிற் பவர். (கூ)

குமரேசா! மாறுபட்ட தனது மாமியின் வன்சொல்லுக் குஎநிர் ஒன்றும் கூறுமல் என் கௌரி பொறுத்தாள் எனின், இறந்தார் வாய் இன்னுச் சொல் நோற்கிற்பவர், துறந்தாரின் தூய் மையுடையவராவர் என்க.

இறந்தார்—நெறி கடந்தவர்: தீயார் என்றபடி.

நோற்கிற்பவர்—பொறுப்பவர்.

ஆற்றலையுணர்த்தும் 'கில்' என்னும் இடைநிலையால் பொறு மையின் அருமை உணரப்படும்.

நிலையில் மிகுந்தவரது வாயால் சொல்லப்படுகின்ற தீய சொற்களைப் பொறுப்பவர் துறந்தவரினும் தூய்மை யுடையவர் என்பதாம். இதிலுள்ள ஐந்தனுருபாகிய இன் எல்லைப் பொரு ளோடு ஒப்புப் பொருளையும் குறிக்கும்.

பிறர் கூறுகின்ற வன்சொற்களைப் பொறுப்பவர் இல்லறத்தி ருப்பினும், துறவு நிலை யெய்திய அறவோர்போலத் தூய்மை எய்தி மேன்மை யுறுவர் என்பது கருத்து. இவ்வண்மை கௌரி பால் காணப்படும்.

கதை.

கௌரி என்பவள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொளாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரையிலிருந்த ஒரு மறையவன் புதல்வி. தாய் பெயர் சுபத்திரை. கௌரி பருவமுறுமுன் பெற்றோர் அவளை ஒருவனுக்கு மணமகளாக்கினர். வரிசைகள் செய்து அவனது மாளிகைக்கனுப்பினர். அம் மண மகனது பெற்றோர் செருக்கினையுடையவர், வஞ்ச நெஞ்சினர். பொறையும் இரக்கமும் இறையும் இல்லாதவர். தமது வீட்டுக்கு வந்த மருகி என்னும் உரிமையும் இன்றி அவட்கு பெருந் துயர் புரிந்தார். கொடு மொழி புகன்றார். நாளும் வன்சொலால் தேளென நலிந்தார். கௌரி தனது விதி நலமென்று பொறையுடன் இருந்தாள். அவளது பொறையின் பயனல் இறைவன் தோன்றினன். கிழவனைக் குமரனைக் குழவியாய் நின்றான். தண்ணருள் செய்ததின் அவள் உண்மையை யுணர்ந்தாள். துறந்தவர் போலத் தூய்மையை எய்தினாள். இது திருவிளையாடலில் உள்ளது.

நீயவாது நீச் சொல்லைப் பொறுத்தலால் ஒருவனுக்குத் தவப் பயன் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

160. மண்டுபுகழ் மாந்தாதா மாதவரின் மேன்மைமிகக்
கொண்டுநின்றார் முன்னேன் குமரேசா—உண்டிதனை
உண்ணுது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னுச்சொல் நோற்பாரிற் பின் (வி)

313 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! மாந்தாதா என்பவர் மாதவரினும் ஏன்மேன்மை பெற்று முன்பு நின்றார் எனின், பிறர் சொல்லும் இன்னுச் சொல்லே சோற்பாரிற் பின்தான், உண்ணுது சோற்பார் பெரிய சாவர் என்க.

உண்ணுது சோற்பார்—பட்டினியிருந்து தவம் புரிவோர்.

இன்னுச்சொல் சோற்பார்—இன்னுத சொல்லிப பொறுப்பவர்.

உணவைத் துறந்து தவம் புரிவோரினும் பிறர் கூறுகின்றவன சொல்லிப் பொறுட்டவரே பெரியோர் என்பதாம்.

பசி நோயைப் பொறுத்துத் தவம் புரிவதினும், பிறர் சொல்லும் வசை மொழியைப பொறுத்து அமைதியுறுதல் அருமை யென்பது கருத்து.

துறவு நிலை எய்திய பெரியார் எவரினும், பொறையுடையில் வாழ்பவனே பெரியோன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை மாந்தாதா பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாந்தாதா என்பவன் சூரிய குலத்து வேந்தனுகிய யுவனாச்சுவன் புதல்வன் இவன் தோற்றம் மிக்க அற்புத முடையது தந்தை புத்திரப் பேறு கருதிச சிறந்த முனிவர்களைக் கொண்டு அரிய வேள்வியொன்று செய்தான. செய்துவருங்கால் ஒருநாள்

இரவில் அரசனுக்குத் தாகம் அதிகரித்தது. அதனல் அங்கு வைதிருந்த கும்ப நீரைப் பருகினன். உடனே கருவுற்றன். சின்னட் கழிந்தவுடன் யுவனுச்சுவனது வலது பாகதலதைப பிறிக் கொண்டு அக்கரு ஓர் அழகிய புதல்வனுய் வெளியே வந்தது. தெய்வ அருளால் அரசன் பிழைத்தான். குழவி பாலின்றி யழுதது. இந்திரன் வந்து தனது வலது கைப் பெரு விரலை அதன் வாயில் வைத்தான். அது மாந்தி மகிழ்ந்தது. அதனல் மாந்தாதா

என்னும் பெயரினை யெய்தி வளர்ந்து பருவமுற்றன். அரசு நிலை பெற்று அகிலமும் புரந்தான். நிறை வலி பெற்றும் பொறையுற்றிருந்தான். செய்தற்கரிய வேள்விகள்பல செய்துமுடித்தான். இவனது பொறையின் இயல்பைச் சிலர் தெளிய விரும்பினர். மன நிலை குலையுப்படியான இன்னுத சொற்களை அவர் எடுத்து மொழிந்தார். இவன் அவற்றை இன்புறப் பொறுத்தான். முற்றத் துறந்தாரும் இவனது பொறைக் குணத்தை வியந்து போற்றினர். பொறையால் உயர்ந்து இவன் புகழ்மீக் கூர்ந்தான். மாதவர் துதிக்கும் மாண்பினை யடைந்தான்.

பெரும் பொறை யுடையவன் அருந்தவரிலும் சிறந்தவன் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

நெறியி னீங்கினர் சில சூரினும்
அறியாமை யென் றறிதல் வேண்டும். (சிலப்பதிகாரம்.)

இலாயான் அடக்கம் உடக்கங் கிளைபொருள்

இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன்—எல்லாம்
ஒறுக்கு மதுகை யுரனுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை. (நாலடியார்.)

எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னாச்சொல் தன்னெஞ்சிற்
கொள்ளிவைத்தாற்போற் கொடிதெனினும்—மெள்ள
அறிவென்னும் நீரால் அவித்தொழுக லாற்றிற்
பிறிதெனினும் வேண்டாந் தவம். (அறநெறிச்சாரம்.)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பொறையே தலையாய அறம். பொறுத்தலினும் பிழையை உடனே மறத்தல் நன்று. பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெருவன்மையாம். பொறை இல்லார்க்கு நிறை இல்லை அஃதுடையாரை உலகம் பொன்போல் போற்றும். அதனால், நிலையான புகழுண்டாம். பிறர்செய் பிழைக்கு எதிர்செய்யாமை நன்று. பொறு

மையே ஒருவனுக்குப் பெறலரும் வெற்றி. துறவோரினும் பிறர் வன்மொழி பொறுப்பவரே தூயராவர். பொறை யுடையவரே எவரினும் பெரியவர்.

௰௬-வது பொறையுடைமை முற்றிற்று.

யஎ-ம் அதிகாரம் அழுக்காறாமை.

அஃதாவது பொறாமையைச் செய்யாமை. பொறாமை என்னும் இழி குணத்தை யுணர்த்தும் அழுக்காறு என்னுஞ் சொல் எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து அதனை விலக்கவேண்டும் என்னும் பொருளில் வந்தது. இது பொறைக்கு மறுதலையாகலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது மேலது கொள்ளத்தக்கது, இது தள்ளத்தக்கது என்க. அதிகார முறைமையும் இதனானே தெளிவாம்.

---

161. திண்டோ ளுயர்மீமன் தீயவழுக் காறெஞ்சங்
கொண்டிலனென் றன்றங் குமரேசா—கண்ட
ழுக்காறுக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத வியல்பு. (5)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் இழி குணத்தை மீமன் என் தன் நெஞ்சில் ஒரு போதும் கொள்ளாமல் ஒழுகினனெனின், தன்னெஞ்சத்து அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே ஒருவன் ஒழுக்காறுகக் கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஒழுக்கு ஆறு ஆகொள்க—ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்க.

தனது உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாதபடி ஒருவன் அ

மைந்து ஒழுகவேண்டும் என்பதாம்.

பிறரது நலங்களைக் கண்டு பொறாமைகொள்ளுதல் என்னும் தீக்குணம் தனது நெஞ்சம் புகாமல் ஒருவன் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

வெளியாசாரங்கள் ஒன்றும் இலனாயினும் அழுக்காறு இல்லாத ஒருவனே விழுமிய ஒழுக்கமுள்ளவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது வீமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வீமன் பாண்டுவேந்தன் புதல்வன் தருமனுக்குப் பின் குந்திதேவியின் பால் வாயுவின் கலையாய் வந்து பிறந்தான். குழவிப் பருவத்தே தாய் இவனை ஒரு மலைமேல் எடுத்துச் சென்றாள். எறிச் செல்லுங்கால் குழவி கை நழுவிக் கீழே விழுந்தது. விழுந்த இடம் துகள்பட்டது. உடனே "பீமன்" என்று ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு ஒலி தோன்றிற்று. அந்த அசரீரி வாக்கையே இவனுக்குப் பெயராகச் சூட்டினார். பீமன் என்றால் பிறர் பயமுறத் தக்க வலியினை யுடையவன் என்பதாம். அது வீமன் என மருவியது. இவன் சிறந்த தேக பலமுடையவன். தண்ட யுத்தத்தில் எவருந் தனக்கு நிகர் இல்லாதவன். பிறர் மனைவியரையும் பிறர் பொருளையும் கனவிலும் விரும்பாதவன். பிறரது வசையைச் சிறிதும் இசையான். பிறரது துயரைத் தனதென நினைவான். பிறர் நலமுறவே பெரிதும் விரும்புவான். ஆடம்பரமான

வெளி யொழுக்கங்கள் ஒன்றும் மேற்கொள்ளான். உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே தனது ஒழுக்கமாகக் கொண்டான். பூசனை முதலிய வெளி ஆசாரங்களையுடைய விசயன் முதலிய எவரினும் மன நல முடையனாய் இவன் மாண்புற்றான்.

விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதாய் எனவும் பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும்
பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும் பிறர்துயர் என்துயர் எனவும்
322 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இறுதியே வரினும் என்மனக் கிடக்கை யெம்பிரான் இவையென வுரைத்தான்
மறலியும் மடியு மாறுமல்லியற்கை வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன்.

இது, தன் மன நிலையை யறிய விரும்பிய கண்ணன் பால் வீமன் கூறியது

அழுக்காறு இல்லாதவனே உண்மையான ஒழுக்கம் உள்ளவன் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

162. பெற்றாள் அநசூயை பேறா அழுக்காறாங்
குற்ற மின்மை என்னே குமரேசா—முற்றம்

விழுப்பேற்றின் அஃதொப்ப தில்லை யார்மாட்டும்
அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின் (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் குற்றம் இல்லாமையே தான் பெறும் பேறாக ஏன் அநசூயை பெற்றாள் எனின், யார் மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின், விழுப்பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை என்க.

விழுப்பேறு—சிறந்த பேறு. பேறு—பெறப்படுவது.

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்—அழுக்காற்றில் நின்று நீங்குதலை ஒருவன் பெறுவானாயின். பெறின் என்றது அதன் அருமையை விளக்கி நின்றது.

பகைவரிடத்தும் அழுக்காறு கொள்ளலாகா தென்பதை உணர்த்துதற்கு "யார்மாட்டும்" என்றார்.

பெறுகின்ற பேறுகள் எல்லாவற்றுள்ளும் அழுக்காறு இன்மையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த பேறு என்பதாம்.

அழுக்காற்றின் நீக்கமே உயிர்கட்கு விழுமிய ஆக்கம் என்பது குறிப்பு. இஃது அநசூயை பால் அறியப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறாமை. 323

கதை.

அந்திரி முனிவரது பத்தினியாகிய அநசூயை அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே தனக்கு உரிமையான உடைமையாகக் கொண்டிருந்தாள். யார்மாட்டும் அசூயை கொள்ளாத தன்மையால் அந்த அம்மையை அநசூயை என்று உலகம் புகழ்ந்தது. அவளது மனநலத்தை அனைவரும் அறியும்படிசெய்ய நாரதர் விரும்பினார். அயனுலகம் புகுந்து கலைமகள் முன் நின்று கொஞ்சம் இருப்புக்கடலையைத் தந்து வறுத்துக்கொடுக்க வேண்டினார். அம்மை முடியாதென அருளினார். இலக்குமியிடம் சென்று கேட்டார். அவரும் மறுத்தார். அதன்பின் உமாதேவியிடம் வேண்டினார். அம்மையும் அவ்வாறே மறுத்தார். உடனே உலகில் வந்து அதனை அநசூயையிடங் கொடுத்தார். பத்தினி கொண்டாள். வறுத்துக் கொடுத்தாள். அதனைப் பெற்றுக் கொறித்துக்கொண்டு முனிவர் மேற்குறித்த மூவரிடமும் முறையே சென்றார். உங்களால் முடியாத ஒன்றை உலகில் ஒருத்தி முடித்துத் தந்தாள். அவள் அழுக்காறு இல்லாதவள். உங்களினும் குணங்களால் உயர்ந்தவள் என்று புகழ்ந்து சென்றார். அம்மூவரும் மனம் பொறாமல் தங்கள் தலைவர்களிடம் அதனைச் சாற்றி அநசூயையினது மனநிலையைக் குலைக்கும்படி வேண்டினார். அவரும் இசைந்தார். அவள்பால் வந்தார். அதிதிகள்போல் வேடங்கொண்டு நின்றார். அவள், உபசரித்து யாதுவேண்டும் என அவரை வேண்டினாள். அவர், "உன் இன்பால் உண்ண நின்பால் அன்பால் வந்தோம்" என்றார். உடனே சிறிது நீரை எடுத்துத் தெளித்து அம்மூவரையும் இளங்குழவிகளாக்கி, மார்போடணைத்துப் பால் நன் கூட்டினாள். அவள் கற்பின் மகிமையால் வந்தவர் மீளாமல் தங்கியிருந்தார். மலைமகளும், கலைமகளும், மலர்மகளும் அவள்பால் வந்து தங்கள் தலைவரைத் தரும்படி மங்கலப்பிச்சை கேட்

டார். அவள் வணங்கித் தந்தாள். அங்குத் தங்கியிருந்த அம்மூவரின் கலைகளால் தத்தாத்திரையர் தோன்றினார். இராமர் வனம்புகுந்த காலத்தில் உடன் வந்திருந்த சீதைக்கு மங்கல அணிகள் பல தந்து நன்மதி புகட்டினாள். இவ்வளம் நேரும் தெய்வ

பத்தினிகளும் போற்றத்தக்க பெருஞ்சிறப்பைப் பெற்று அரும் புகழோடு விளங்கியிருந்தாள். அவள் பெற்ற பெரும்பேறுகளுக்கெல்லாம் அழுக்காறின்மையே காரணம் என்பர்

விரிவை நூல்களிற் காண்க.

அழுக்காறின்மையே உயிர்கட்கு விழுப்பேறென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

163. பெற்றான் நளனாக்கம் என்றுகலி பேணாதேன்
குற்றமுற்றான் வீணே குமரேசா—முற்றும்
அறனாக்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனாக்கம்
பேணா தழுக்கறுப் பான். (5)

இ—ள்.

குமரேசா! நளன் ஆக்கம் பெற்றான் என்று பேணாமல் ஏன் கலி வீணாக அவனமேல் அழுக்காறு கொண்டான் எனின்

அறனும் ஆக்கமும் வேண்டாதான் என்பவனே பிறனது ஆக்கத்தைப் பேணாது அழுக்கறுப்பான் என்க. பேணல்—மகிழல்.

அழுக்கறுப்பான்—அழுக்காற்றைச் செய்வான்.

பிறனுடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு மகிழாமல் பொறாமைகொள்பவனை அறனும் பொருளும் அடையா என்பதாம்.

மறுமைப்பயனாகிய அறத்தையும் இம்மைப் பயனாகிய பொருளையும் பொறாமை யுடையவன் ஒருங்கே இழப்பான் என்பார், "அழுக்கறுப்பான் அறன் ஆக்கம் வேண்டாதான்" என்றார்.

பொறாமையுடையவனை பாவமும் வறுமையம் பற்றும் என்பது குறிப்பு. இது கலி புருடன்பால் காணப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறாமை. 325

கதை.

கலி என்பவன் தேவகணத்துள் ஒருவன். சூரியன் மனைவியாகிய சஞ்ஞிகை என்பவளது சாயையின் வாயிலாகத் தோன்றினவன். அரிய தவம்புரிந்து கிரகபதம் பெற்றான். மந்த கதியும் குரோத குணமுமுடையவன். சனி எனவும் அழைக்கப்படுவான். இவன், விதர்ப்ப தேசத்து வீமன் மகளாகிய தமயந்தியை நளன் மணம்புரிந்தானெனத் தெரிந்து அவன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான். இந்திரன் வருணன் முதலியோர் தடுத்துங்கேளாமல் அழுக்காறு காரணமாக நளனுக்கு இவன் பெருந்துயர் விளைத்தான். அதில் அம்மன்னன் அல்லல் பல அடைந்தான். நளனது

உயர் குணங்களையும் மனத்திட்பத்தையும் நன்கு தெளிந்தபின் இவன் நாணியகன்றான். அரசன் மனநலத்தால் புகழும் மேன்மையும் பொருந்தி யின்புற்றான். தனது மனக்கோட்டத்தால் இவன், அறமும் ஆக்கமும் அகன்றிட நெடுந்தான். நளனை வந்து வணங்கினான். அவனை நினைந்தவரையும் தான் நணுகுவதில்லை என்று உலகறிய இவனொரு உறுதியை மொழிந்தான். அதன் பின் நலமுற்றான். பிறனாக்கம் பேணாது அழுக்காறு செய்வானை அறக்கடவுள் வெறுக்குமென்பதை இவன் அறிந்து தெளிந்தான்.

விரிவை நளன்கதையில் உணர்க.

அழுக்காறுடையானை அறம்பொருள் அடையா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

164. சேரன் அமைச்சரல்ல செய்யாமல் ஏனன்பு
கூரகின்றார் பின்பு குமரேசா—யாரும்
அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் இழுக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக் கறிந்து. (௪)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காற்றால் முன்பு அல்லவை செய்த
 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சோனது அமைச்சர் பின்பு ஏன் அவற்றைச் செய்யாமல் அன்பு செய்தார் எனின், இழுக்காற்றின் ஏதம் பயப்பக்கு அறிந்து, அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் என்க.

இழுக்காறு—கொடுநெறி.

அல்லவை—அறன் அல்லாதன; தீயினைகள் என்க.

இழுக்காற்றின் ஏதம் பயப்பக்கு அறிந்து—நீ நெறியால் கேடி வருதலைத் தெளிந்து.

நீ நெறியால் கேடிவரும் என்பதைத் தெளிந்து அழுக்காறு எதுவாக அறிவோர் அல்லன செய்யார் எனபதாம்.

இழுக்கை ஆற்றின் ஏதம்வரும்என அறிந்து அழுக்காற்றால் அல்லன செய்யார் எனவும் இது பொருள்படும்.

இழுக்கு ஆற்றலாவது, ஆக்கமுடையான் நோக்கிமகிழாது அவர்க்குக் கேடு நினைத்தலும், பழிமொழிபகர்தலும், இழிவினை செய்தலு முதலியன.

பொறாமையுடையவனை அறமும் ஆக்கமும் அடையாவென்று மேலே கூறினார், இதில், அப்பொல்லாமையை அறிந்து அல்லவை செய்யார் அறிவோர் என்றார்.

இது சோன் அமைச்சர்பால் தோற்றம்.

கதை.

சேரநாட்டிலே திருவஞ்சிக்களம் என்னும் திருநகரிலே இற்றைக்கு நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் குலசேகரன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசர் பெருமான் ஒருவர் இருந்தார். அரச பதவியைப் பெற்றிருந்தும் பகவானது குணகணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலேயே இவர் ஆழ்ந்திருந்தார். மாலடிக்கே மனங்குழைந்த இவரது குண நலதைக்கண்டு பாகவதர்கள் பலர்வந்து குழுமினார். அவரனைவரும் இவர், ஆரா அன்போடு ஆதரித்து வந்தார். அதனால்

வர்களுடைய அதிகாரமும் செல்வாக்கும் அங்கு அதிகரித்தன. அரசனது மனமும் அடியவரது இனமும் ஒருமையுற்றிருப்பதை அமைச்சர் அறிந்தார். அழுக்காறு கொண்டார். அரசனுக்கு அவர்மேல் வெறுப்பையுண்டுபண்ணி அவரனைவரையும் துரத்திவிட எண்ணினார். ஒரு நவமணி மாலையை எடுத்துமறைத்து அதனைக் களவுசெய்து கொண்டார் என்று பாகவதர்கள் மேல் அடாப்பழி கூறினார். அரசன் அதனை நம்பவில்லை. ஆராய்ந்து உண்மை தெளிந்தான். அழுக்காறு காரணமாக அமைச்சரே அது செய்தார் என்று உணர்ந்து அவரை வெறுத்தான். இழுக்காற்றியதால் ஏதம் வந்ததென்பதை அமைச்சர் அறிந்து வருந்தினார். அழுக்காற்றால் அல்லவற்றை இனிமேல் செய்யோம் என்று அரசனைவணங்கி அன்றுமுதல் அமைச்சரனைவரும் அடியவர்பால் அன்புற்றிருந்தார். இதன் விரிவு ஆழ்வார் நூலில் அறியப்படும்.

அழுக்காற்றால் இழுக்கம் வரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

165. கேடுபிறர் செய்யாதென் கேடற்றாள் காந்தாரி
கோடியதன் னெஞ்சால் குமரேசா—கோடும்
அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னர்
வழுக்கியுங் கேடென் பது. (9)

இ—ள்.

குமரேசா! பிறரொருவரும் கேடு செய்யாமலிருந்தும் என் காந்தாரி தானே கேட்டு கொண்டாள் எனின், ஒன்னர் வழுக்கியும் கேடு என்பது ஆகலான், அழுக்காறு உடையார்க்கு அதுசாலும் என்க. ஒன்னர்—பகைவர்.

பொருந்தாதவர் என்னும் பொருளை விளக்கும் ஒன்றார் என்னும் சொல் ஒன்னர் என மருவி வந்தது. இதன் எதிர்மொழி ஒன்றார்.

ஒன்னர் வழுக்கியும் கேடு என்பது—பகைவர் நீங்கியும் கேடு தரவல்லது.

328 திருத்தணிகை குமரேச வெண்பா.

உலகில் ஒருவருக்கொருவர் கேடு புரிபவர் பகைவரே யாதலான் அவர் செய்யாதொழிந்தும் அழுக்காறு அதனைச் செய்து விடும் என்பது கருத்து.

அழுக்காறு உடையவர்க்கு வேறு பகைவர் வேண்டாம் தம

க்குக் கேடுதருதற்கு அஃதொன்றே அமையும் என்பதாம்.

கொடிய பகையினும், அழுக்காறு கொடியது ஆதலான் அதனை ஒருவன் வெறுத்து நீக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

தன்னையுடையவர்க்கு அழுக்காறு தப்பாமல் கேடுதரும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை காந்தாரிபால் காணப்படும்.

கதை.

திருதராட்டிரன் மனைவியாகிய காந்தாரி கருப்பந்தரித்து மகப்பேறு தோன்றும் பருவத்தை யெதிர்நோக்கி விருப்பமுற்றிருந்தாள். பொருந்திய சூலும் திருந்தி நிறைந்தது. அக்காலத்தில் பாண்டுவின் மனைவியாகிய குந்திதேவி தருமன் என்னும் ஓர் அருமைக் குழந்தையை முதலிற் பெற்றாள். அக்குழந்தையைக் கண்டு பெற்றோரும் சுற்றமும் பெருமகிழ்வுற்றார். இதனைக் காந்தாரி தெரிந்தாள். தனக்கு முந்திப் பிள்ளையைப்பெற்றுக் குந்தி பெருமையும் புகழும்பெற்றாளே என்று அவள் பொறாமையுற்றாள். அதனால் ஒரு கருங்கல்லை எடுத்துத் தன் வயிற்றில் நெருங்க இடித்தாள். கருப்பஞ்சிதைந்தது. உதிரமாகித் தரையில் விழுந்தது. வியாசரது அருளால் அவ்வுதிரத்துளிகள் பின் பிள்ளைகளாயின. சிறந்த கருப்பமும் அவள் பொறாமையால் சிதைந்திழிந்தது. பகைவரையின்றியுங் காந்தாரி தன் அழுக்காற்றால் தானே கெட்டாள். இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.

அற்றனள் துயரமெல்லாம் அருந்தவப் பயனுல் மைந்தற்
பெற்றனள் குந்தியென்னும் பேருரை கேட்டவன்றே
உற்றனள் பொருமை கல்லால் உதாமுட் குழம்புமாறு
செற்றனன் தனது நேடும் ஆக்கமுஞ் சிந்தியாதாள்.
(சம்பவச் சருக்கம்)

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காருமை. 829

அழுக்காறுடையவர் தாமே கெடுவர் என்பது
இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

166. சிறித் தடித்த சிசுபாலன் சுற்றமேன்
கூறபட்டுத் தாழ்ந்த குமரேசா—தேறிக்
கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! இராசசூய வேள்வியில் கண்ணனுக்குத் தரு மர் கொடுப்பதனைத்தடுத்த சிசுபாலனது சுற்றம் என சிதறண்டு கெட்டது எனின், கொடுப்பது அழுக்கறுப்பானது சுற்றம் உடுப் பதூஉம் உண்பதூஉம் இன்றிக்கெடும் என்க.

கொடுப்பது உடுப்பது உண்பது என்பன வினையாலணையும் பெயர்கள். ஒருவன் பிறனொருவனுக்கு ஏதாவது ஒன்றைக்

கொடுக்கும்பொழுது அதனை அழுக்காற்றினால் தடுப்பவனது சுற்றம், உடுக்கப்படுவதும் உண்ணப்படுவதுமாகிய உடையும் உணவும் இல்லாமல் கெடும் என்பதாம்.

உடை—உடம்பின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

உணவு—உயிரின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

இடம் பொருள் ஏவல் முதலிய எவற்றினும் உயிர்கள் இன்புற்று வாழ்தற்கு இவ்விரண்டுமே இன்றியமையாச சிறப்பின வாகலின் அவை ஈண்டு விதந்து குறிக்கப்பட்டன.

பிறர் பெறு வதனை இழப்பிப் போனது சுற்றமும் உணவு இழந்து கெடுமென்றால் அவன் பேரிழவு சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

அழுக்காறு, தன்னை எடுத்தவரையும், அடுத்தவரையும் கெடுத்து விடும் என்பது கருத்து. இது சிசுபாலன்பாலும் அவனது

சுற்றத்தின் பாலும் தெளியப்படும்.

கதை.

சேதிநாட்டுத் தலைவனாகிய சிசுபாலன் என்பவன் கண்ணன் மீது நெடுங்காலம் அழுக்காறுகொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் தருமர் இந்திரப் பிரத்தத்தில் இராச சூயம் எனனும் ஓர்

அரியவேள்வியைச் செய்தார். அதன் பொருட்டு முனிவர் அரசர் முதலிய பெரியோர் பலரும் அங்குக் குழுமியிருந்தார். வேள்வி முடிந்தவுடன் யாருக்கு முதலில் அவிநலந் தருவது என்று ஆராய்ந்தார். அங்கு வந்திருந்தவர்களுள் வியாசர் எழுந்தார். முதன்மையாகப் பூசனையைப் பெறுவதற்கு உரியார் கண்ணன் ஒருவனே என்று மொழிந்தார். அனைவரும் அது சரியென்றிசைந்தார். தருமர் கொடுக்கத் துணிந்தார். சிசுபாலன் பொறாமையால் தடுத்தான். அதன் பயனாக அவன் ஆழியால் அழிந்தான். அதன் பின் அவன் அரசியல் குலைந்தது. நாடு முழுதும் கேடே மலிந்தது. வறுமையும் சிறுமையும் பெருகி வளர்ந்தன. அவன் சுற்றத்தாருட் பலர் உடையின்றி மெலிந்தார். உணவின்றி யிழிந்தார்.

விரிவு பாகவதத்தில் தெளிவாம்.

தாமுங் கொடார்கொடுப்போர் தம்மையுமி யாதவகை
சேமஞ்செய் வாருஞ் சிலருண்டே—ஏமநிழல்
இடடுமலர் காய்கனிகள் ஈந்தருளு மாமரத்தைக்
கட்டுமுடை முள்ளெனவே காண். (நீதிவெண்பா.)

ஈவது விலக்கேல். (ஔவை.)

பொறாமையுடையவன் கிளையோடு வறுமையுற்றழிவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

167. உற்றதிரு வெல்லாம் ஒருங்கிழந்து முஞ்சனேன்
குற்றமிக வுற்றான் குமரேசா—மற்றவர்மேல்

குமரேச! முஞ்சன் தனது செல்வமெல்லாம் இழந்து ஏன் தீமைபுற்றான் எனின், அழுக்காறு உடையானைச் செய்பவள் அவ்வித்துத் தவ்வையைக்காட்டிவிடும் என்க.

செய்யவள்—சீதேவி. தவ்வை—மூதேவி.

இலக்குமிக்கு முன்னே பிறந்தவளாதலால் மூதேவியைத் தவ்வை என்றார். தவ்வை என்பதற்கு மூத்தவள் என்று பொருள். இவ்விருவரும் முறையே இளையவள் எனவும் மூத்தவள் எனவும் வழங்கப்படுவர்.

அவ்வித்து—பொறாமை. இஃது அவ்வியம் என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். அவ்வியம்—பொறாமை.

செய்யவள் அவ்வித்துத் தவ்வையைக் காட்டிவிடும்—சீதேவி பொறாமை மூதேவிக்குக் காட்டி நீக்கும். இதிலுள்ள ஐ என்னும் இரண்டனுருபு, தனக்குரிய செயப்படு பொருளை யுணர்த்தாமல் நான்காம் வேற்றுமைக்குரிய கோடற் பொருளைக் குறித்து நின்றது. இஃது உருபு மயக்கம்.

அழுக்காறுடையவனை வெறுத்துத் திருமகள்
நீக்குவள் என்பதாம்.

ஒளி மறைந்த இடத்தில் இருள் நிறைந்திருத்தல்போல் இளை

யவள் நீங்கிய இடத்தில் முத்தவள் தங்கி நிற்பள் என்க.

மேல், பொறாமையுடையவனை வறுமையும் கேடும் மருவுமென்றார், இதில் அதற்குக் காரணத்தை யுணர்த்தினார்.

பொறாமையுடையவன், திருவும் சீரும் இழந்து வறுமையும் பழியும் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை முஞ்சன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முஞ்சன் என்பவன் போஜமன்னனது சிறியதந்தை. தன், தமையனாகிய சிந்துலனுடன் தாரா நகரத்தில் இவன் தங்கியிருந்.

தான். சிந்துலவேந்தன் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக அவனுக்கொரு புதல்வன் பிறந்தான். போசன் என்று பெயரிட்டுப் போற்றி வளர்த்தான். மகனது இளமைப் பருவத்தே சிந்துலன் இறந்தான். அதன் பின் கொடிய முஞ்சனே முடி புனைந்தான். அரசு புரிந்தான். புனைமையும் தருக்கும் பொருந்தி விளங்கினான். போசன் பருவமுற்றபின் அரசைக் கொள்வன் என்று அஞ்சிமெலிந்தான். அதனால் அவன்பால் அழுக்காறு கொண்டான். அறிவும் அருளும் அழகும் நீதியும் மறுவறு குணங்களும் மாண்பும் வாய்ந்த அவ்வருமை மகனுக்கு இவன் அல்லல் பல செய்தான். கொடியவர் சிலரைக் கூவிக்கொல்லவும் ஏவினான். அவ்வெல்லா வற்றினுந்தப்பி, இளஞ்சிங்கம்போல் இறைவன் அருளால் அவ் ஏந்தல்

விளங்கினான். கஞ்சனைய முஞ்சன் தனது திருவுஞ் சீரும் இழந்தான். வறுமையும் பழியும் எய்தினான். அருந்துயர் பல அடைந்து முடிவில் இறந்தறிந்தான்.

இதன் விரிவு போச சரிதையில் புலனாம்.

அழுக்காறுடையவனை மூதேவி அடைவள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

168. அன்று கஞ்சன் கொண்ட அழுக்காற்றால் தன்திரு
குன்றி யழிந்தான் குமரேசா—கன்றும் (வேன்
அழுக்கா றெனவொரு பாவி திருச்செற்றத்
தீயுழி யுய்த்து விடும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! அழுக்காறுற்ற கஞ்சன் ஏன் திருவிழந்து தீமையுற்றான் எனின், அழுக்காறுஎன ஒருபாவி திருச்செற்று தீயுழியுய்த்து விடும் என்க.

தீயுழி—தீய இடம். இது தீமையின் பயனை அனுபவிக்கும் இடம் என்னும் ஏதுப் பெயராய் ஈண்டு நரகத்தைக் குறித்து நின்றது. ஒரு பாவி—ஒப்பில்லாத பாவி.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறாமை

பாவம்—குணம். பாவி—குணி. குணத்தை இங்கே குணியாகச் சொன்னது அதன் செயல் நோக்கி என்க.

தன்னை யெடுத்தானை இம்மையிற் செல்வத்தைக் கெடுத்து மறுமையில் நரகத்தில் செலுத்தும் கொடுமைபற்றி அழுக்காற்றைப் பாவி என்றார்.

எத்துணைக் கொடிய ராயினும் தன்னை அடுத்தாரைக்கெடுக்க அஞ்சுவர். அன்றிக் கெடுப்பின் இம்மையில் மாத்திரம் துன்பஞ் செய்வர், அழுக்காறு இருமையினும் அதுசெய்யும் ஆதலான் அஃது ஒப்பில்லாத பாவியாயிற்று.

பொறாமை யென்னும் பெரும்பாவி தன்னை யுடையானை ஆக்கத்தைக் கெடுத்து நரகத்தில் ஆழ்த்திவிடும் என்பதாம்.

அழுக்காறுடையவன் இம்மையில் திருவையிழந்து மறுமையில் நரகில் அழுந்துவன் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை கஞ்சன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கஞ்சன் என்பவன் யதுகுலத்தலைவனாகிய உக்கிரசேனன் புதல்வன். கண்ணனுக்கு மாமன் திண்ணிய நெஞ்சினன், தீயவஞ்சகன். பிறர்நலம் பேணாது பெருந்துயர் செய்வோன். தனக்குக் கேடு விளைப்பான் என்று எண்ணிக் கண்ணன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான். அதனால் வஞ்சனை பலவுஞ்செய்தான். கொல்லக்கருதிக்

கொடுமை யிழைத்தான். முடிவில், மடிந்தான். திருவுமிழந்து தீயுறி அடைந்தான்.

(இதன் விரிவு பாகவதத்தில் உணரப்படும்.)

மாங்கனி வாயிற்கட்வி மரத்திடை யிருந்தமந்தி
பாங்கர்நீர் நீழலை வேறோர் பழமுணுங் குரங்கென்றெண்ணித்
தாங்கரும் அவாவிற் றாவிச் சலத்திடை யிறந்ததொப்ப
நீங்கரும் பொறாமை யுள்ளோர் நிலத்திடைக் கெடுவரம்மா (1)
334 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தாரணியில் எவரேனுந்தயருறில் தன்தலையில்முடி
தரித்த தொப்பாம்
சீரணியும் செல்வமவர் படைக்கிற்றன்றாய் மனைசேய்
செத்ததொப்பாம்
காரணமே யொன்றுமின்றிச் சுகதுக்கந்தன் வலியால்
கணத்துக்குள்ளே
பூரணமா ஆக்கிடுவோன் பொறாமையுள்ளோன் அன்றியெவர்
புவியில்வல்லார். (நீதிநூல்) (2)

அழுக்காறு இருமையினும் சிறுமைதரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

169. அன்றாசித்தி ராங்கதனேன் அவ்வியஞ்செய்தும் [வாழ்ந்தான்

குன்றினனேன் மன்னன் குமரேசா—என்றேனும்
அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! தித்திராங்கதன் அவ்வியஞ்செய்தும் ஆக்க முறச் செவ்வியமன்னனேனை நீக்குற்றான் எனின், அவ்வியநெஞ்சத் தான் ஆக்கமும் செவ்வியான கேடும் உளவாயின் அவை நினைக்கப் படும் என்க.

அவ்வியம்—கோட்டம். அது செய்கிக்கு எதிர்மறையாய் நின்று அழுக்காற்றை யுணர்த்தி நின்றது

செவ்வி—செம்மை. ஆகுகாவது கெடிவழுவாத நேர்மை.

அவ்வியான்—தீயவன். செவ்வியான்—நல்லவன்.

கோடிய மனத்தையுடையவனது ஆக்கமும் கோடாதவனது கேடும் காணப்படுமாயின் அவை ஆராயப்படின்பதாம்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறாமை. 385

நல்லோர்க்குக் கேடும் தீயோர்க்கு ஆக்கமும் நெறியே உள வாகா என்பது கருத்து.

அழுக்காறுடையவன் திருவிழந்து கெடுவான் என்றதற்கு மாறாய் அதனையுடைய தீய நெஞ்சினர் சிலர் ஆக்கமுற்று மகிழவும், அஃதில்லாத நல்லோர் வறுமையுற்று வருந்தவும் இவ்வுலகில் காண்கின்றோமே யெனின், அவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையே யென்று கருதவேண்டுமென்று இது காட்டியதென்க.

அவ்வியநெஞ்சத்தானுக்கு ஆக்கமும் செவ்வியானுக்குக்கேடும் ஒருதலையாக நிலைத்து உளவாகா என்பதும் உளவாயின் அவற்றிற்குக் காரணம் அவரது பழவினையேயாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சித்திராங்கதன் என்னும் கந்தருவனிடமும் விசித்திரவீரியனது தமையன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

சந்தனுவுக்குப் பரிமளகந்தியிடம் சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரியன் என இரண்டு புதல்வர்கள் தோன்றினார். குருகுலத்தை விளக்கவந்த அக்குமரர்கள் இருவரும் கலைமதிபோன்று தலைமையோடு நிலவி வளர்ந்தனர். பருவமெய்தியபின் இருவருள் முதல்வனுக்கு வீடுமர் மணிமுடி சூட்டினார். அவனும் அரியணை அமர்ந்து அரசு புரிந்தான். புரிந்து வருங்கால் ஒருநாள் அவனொரு சோலையில் உலாவினான். சித்திராங்கதன் என்னும் காந்தருவன் ஒருவன் அவ்வரசன் மேல் அழுக்காறு கொண்டிருந்தான். தன் பெயரையே ஒரு மனிதனும் பெற்றிருக்கிறான் என்று செற்ற மீக்கூர்ந்தான். அவ்வியநெஞ்சினனாய் அங்கு வந்தான். அவ்வர

சன் தலையை அறுத்துச் சென்றான். சென்றவன் ஆக்கஞ் சிறையாமல் வாழ்ந்தான். செவ்வியாலுயிருந்தும் அரசன் கேடுற் றிறந்தான். கொடுமையுந் தீமையுமுடைய கந்தருவன் இன்புற் றதற்கும், செம்மையும் நன்மையும் வாய்ந்த மன்னன் துன்புற்றதற் கும் அவ்விருவரும் முன் செய்திருந்த பழவினைகளே காரணங்க ளாயின. திரிபு மகாபாரதத்தி லுணரப்படும்.

336 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அழுக்காறுடையவன் ஆக்கமுறான் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

170. அன்றவித்தார் நூற்றுவரும் ஐவரோன் ஆக்கமுற்றுக்
குன்றுமல் வாழ்ந்தார் குமரேசா—என்றும்
அழுக்கற் றகன்றாரு மில்லை யஃதிலார்
பெருக்கத்திற் றீர்ந்தாரு மில் (ம)

இ—ள்.

குமரேசா! துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவரும் கேடு றழிய, தருமன் முதலிய ஐவரும் என் ஆக்கமுற்றுயர்ந்தார் எனின், அழுக்கற்று அகன்றாருமிலலை, அஃதி லிலார் பெருக்கத் தில் தீர்ந்தாரும் இல் என்க.

அழுக்கற்று—அழுக்காற்றைச் செய்து.

அகன்றாரும் இல்லை—உயர்ந்தாரும் இல்லை.

அழுக்காறுடையவர் ஆக்கமுற்றியர்தலும் அஃதில்லாதவர் அதனைநீங்கி யிழிதலும் என்றும் இலவாம் என்பதாம்.

அழுக்காறுண்மை கேட்டிற்கும், அஃதின்மையே ஆக்கத்திற்கும் ஏதுவாம் என்பது கருத்து.

பொறாமை யுடையவர் இழிந்து மாள்வர் என்பதும், அஃதில்லாதவர் உயர்ந்து வாழ்வர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை துரியோதனனதியர் பாலும் தருமர் முதலானோர் பாலும் காணப்படும்.

கதை.

துரியோதனன் தனது சுற்றத்தவராகிய பாண்டவர் மீது பொறாமைகொண்டான். அதனால் வீமனைக் கழுவில் வீழ்த்தினான். நஞ்சை யூட்டினான். ஐவரும் அழியும்படி அரக்குமாளிகையில் நெருப்பை வைத்தான். திருவருளால் தப்பிப் பிழைந்த ஐவரைமீண்டும் அழைத்துச் சூதால் அரசைக் கவர்ந்தான். காட்டில் விட்டினான். பல கேடுகள் புரிந்தான். இவன் உயர்ந்த வாழ்வைப்பெற்றுச் சிறந்த அரசனாய் இருந்தும் அழுக்காற்றைச் செய்ததனால் இழிந்து மாண்டான்.

கதை. 2

அழுக்காறு என்னும் இழிகுணம் சிறிதும் இல்லாத ஐவரும்பெருகிய செல்வம் படைத்து நிறைபுகழோடு உயர்ந்து வாழ்ந்தார். அழுக்காற்றால் கேடும் அஃதின்மையால் ஆக்கமும் உளவாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரிவை அவர் சரிதையில் உணர்க.

அழுக்காறில்லாதவர் ஆக்கம் பெறுவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

அழுக்காறு இல்லாதவனே உண்மையான ஒழுக்கமுள்ளவன். அழுக்காறின்மையே விழுப்பேறாகும். அதனையுடையானை அறம் பொருள் அடையா. அதனால் இழுக்கமே உண்டாம். அதனையுடையவர் தாமே கெடுவர். அவரது சுற்றமும் வறுமையுற்றழியும். அழுக்காறு கொண்டவனை மூதேவி கொள்வள். அஃது இம்மையில் செல்வத்தைக் கெடுத்து மறுமையில் நரகத்தைக் கொடுக்கும். அது கேடுதருதற்கே எதுவாயது. அஃதில்லாதவரோ ஆக்கம் பெறுவார்.

எனவது அழுக்காறுமை முற்றிற்று.

யஅ-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

அஃதாவது பிறர் பொருளைக்கவர்ந்து கொள்ளக்கருதாமை. இது, பிறருடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு அழுக்காறுகொள்ளாத அறவோர் உள்ளத்தே நிகழ்வதாதலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

"எவனுடைய பொருளையும் இச்சியாதே" என்ற ஈசாவாசிய உபநிடதத்தின் முதல் மந்திரக்கருத்து ஈண்டுக்கருதத்தக்கது.

---

171. கொற்றமுறுங் கட்டியனின் கோன்பொருளை
வெஃகியதால்
குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா—முற்றும்
நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கட்டியங்காரன் என்பவன் அரசன் பொருளை வெஃகியதால் என் குற்றமுற்று மாய்ந்தான் எனின், நடுவு இன்றி நன்பொருளைவெஃகின் அது குடியையும் கெடுத்துக் குற்றத்தையும் கொடுக்கும் என்க

பொன்றி என்னும் வினையெச்சம் இங்கே பொன்ற என்னும்

பொருளில்வந்தது. "சொல்நிரம்பினும் பொருள் திரியா வினைக் குறை" என்பது இயல்.

நடுவு இன்றி நன்பொருள் வெஃகின்—நடுவுநிலைமை யில்லா மல் பிறர் நன்பொருளை ஒருவன் தன்பொருளாக்க விரும்பின்.

நன் பொருள் என்றது எல்லா நலங்களும் அதனால் உளவாம் என்பது கருதி யென்க.

பிறர் பொருளை நடுவு நிலைமையின்றி ஒருவன் கவர்ந்துகொள் ளக்கருதின் அஃது அவன் குடியைக்கெடுத்துப் பல குற்றங்களை யும் கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை. 389

நெறிபான் நட்டும்பொருளை ஒருவன் குடியை வளர்த்துக் குணத்தைப் பயக்கும் என்பது குறிப்பு.

பொருளுடைமையால் தன்குடி வளருமென்று கருதி அதனை ஒரு வன் முயற்சியான் நட்டாது நெறிகெட விழையின் அதனால் தன் குடிக்கு அழிவும் தனக்குப் பழியும் உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை கட்டியங்காரன்பால் காணப் படும்.

கதை.

கட்டியங்காரன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டு வேந்தனுகிய சச்சந்தனுடைய அமைச்சன். இவன் மிகத் தீயவன். கொடு மையும் வஞ்சமும் கொண்ட நெஞ்சினன். அரசன் இவனை

நம்பித் தனது அரசியலே நன்கு நடத்தும்படி தந்தான். இவனும் நடத்திவந்தான். நாள் பல கழிந்தன. அதன்பின் அரசபதவியைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதினான். குடிகளைத் தன்வசப்படுதற்குப் படைகளைத் தேட்டினான். நன்றியை மறந்தான். நன்றுசெய்த அரசனைக் கொன்றிடத் துணிந்தான். குறித்ததை முடித்தான். கோல் கைக்கொண்டான். கொடுங்கோல் செய்தான். செய்துவருங்கால், இறந்த மன்னனது திருமகனாகிய சீவகன் பருவமெய்தினான். அக்கொடியனைவென்று முடிபுனைந்தாண்டான். அத்தீயவன் குடியும் சேரஅழிந்தது. நடுவு நிலைமைதன்றி ஒருவன் நன்பொருளை வெஃகின் அதனால் அவன் அடியோடு கெடுவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியில் உணர்க.

பிறர் பொருள் கவர்வோன் குடியோடு கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

172. பண்டுபெருஞ் சாத்தன் பழிசெய்ய நாணியொன்றும்
கொண்டிலனேன் மீண்டான் குமரேசா—மண்டிப்
பிறபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர். (2)

43

குமரோசா! பெருஞ் சாத்தனர் பழிசெய்ய காணி என் றொன்றுங்கொள்ளாமல் மீண்டார் எனின், நடிவு அன்மையை காணும் பலர், படுபயன் வெஃகிப் பழிப்பவை செய்யார் என்க.

பழிப்பவை—பழிபடுஞ்செயல்கள்.
படுபயன்—பொருளால் உளதாம் இன்பம்.

நடிவு நிலைமை யின்மையை காணுகின்றவர், பிறர் பொருளைக் கைக்கொண்டால் அதனால் உண்டாம் பயனை விரும்பிப் பழிக்கத் தக்க இழிதகவுடைச்செயல்களைச் செய்யார் என்பதாம்.

நடிவு நிலைமையுடையவர், எவ்வளவு வறுமையாளராயினும் தமக்குப் பொருளெய்தும் பொருட்டுப் பழிச்செயல்களைச் செய்யார் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை பெருங்கதைச் சாத்தனரால் காணப்படும்.

கதை.

பெருங்கதைச் சாத்தனர் என்பவர் பாண்டி நாட்டிலே மதுரையம்பதியிலிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர். இவரது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தைந்நூறு வருடங்கட்கு முன்னராம். நல்ல சில முள்ளவர்.

பஞ்சலக்கணத்தொடு பஞ்ச காவியம்

பஞ்சமொன்றின்றியே பயின்ற நாவினன்
விஞ்சுபல் காவியம் விளம்பு மேதகன்
செஞ்சொலிற் பிரசங்கஞ் செய்யுஞ் சீரியன் (௧)

நால்வகைக் கவியினும் நாளும் வல்லவன்
நால்வகைக் கவிஞரும் நன்கு மெச்சுவோன்
நால்வகை யருத்தமும் நயந்து தேர்ந்தவன்
நால்வகைத் தானையர் நண்பு பெற்றுளோன். (௨)

18ம் அதிகாரம் வெஃகாமை. 311

முருந்தலைத் திடுநகை முகிழ்த்துப் பாரதி
பொருந்தலைப் புதுக்கிய புலமைப் புண்ணியன்
வருந்தலைக் கண்டிடா மதுரை யூரினன்
பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்னும் பேரினன். (௩)

ஈட்டுபொன் முயற்சியெண் ணிறந்த வேனுமூழ்
கூட்டுறின் அல்லது கூடுறா வெனா
நாட்டிய படிகலை நலத்தி னோங்கியும்
வாட்டுறு வறுமையே மலிந்த தன்மையான். (௪)

(குமணன் கதை.)

இத்துணை அரிய நலங்கள் எல்லாம் அமையப்பெற்றும் வறு

மையால் நாளும் வாடி வருந்தினார். அதனால் குமணனை நாடிச் சென்றார். காட்டிலிருந்த குமணனைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். கவியொன்று பாடினார். அவ்வள்ளல் இவரது வறுமைப் பிணியை நீக்க இயலாமைக்கு வருந்தினார். தன் தலையைக் கொண்டுவருவோர்க்கு ஆயிரம்பொன் தருவதாகத் தன்மேல் பகைத்துத் தம்பி உறுதி கூறியிருப்பதை நினைந்தான். மகிழ்ந்தான். என் தலையைக் கொண்டுபோய் என் தம்பிகைக்கொடுத்து அதன் விலையைக் கொண்டு உன் வெறுமை நோய் களையென்று புலவர் கையில் வாளைக்கொடுத்துத் தன் தலையை நீட்டினான். புலவர் நாணினார். பொருள் வருமென்று கருதி அப்பழிச்செயலைச் செய்ய அவர் துணியவில்லை. வறுமையுறினும் பழிப்படுவ செய்யேன் என்று நடுவுநிலைமையோடு அகன்றார். இது புறநானூறில் காணப்படும்.

நடுவுநிலைமையுடையார் பொருள் விரும்பிப் பழிபுரியார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[கன்

173. கொள்ளென்று முன்னோன் கொடுத்துமேன் சத்துருக்
கொள்ளவில்லை நாட்டைக் குமரேசா—எள்ளுகின்ற
சிற்றின்பம் வெஃகி யறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர். (௩)

இ—ன்.

குமரேசா! பரதன் கொள் என்று கொடுத்தும் ஏன் சத்துருக்கன் நாட்டைக் கொள்ளவில்லை எனின், மற்றின்பம் வேண்டுபவர், சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்லசெய்யார் என்க.

மற்றின்பம் என்றது துறக்க இன்பத்தை. பேரின்பத்தையுங் குறிக்கும். மற்றை என்பது மற்றுஎன நின்றது. இவ்விரண்டும் இடைச்சொற்களே எனினும், முன்னது தனக்கு இனமான பொருளையும், பின்னது பிறிதொன்றையும் குறிக்கும் என்க.

மற்றைய தென்னுங் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யொழிய இனங்குறித் தன்றே. (தொல்காப்பியம்)

சிறந்த இன்பத்தை விரும்புகின்றவர், சிறிய இன்பத்தை விரும்பி அதன்பொருட்டு அல்லவற்றைச் செய்யார் என்பதாம்.

இன்பமும் சிறப்பும் ஈவதெனினும் பிறர்பொருளை அறிவுடையார் முறைகெடவிரும்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சத்துருக்கன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்துருக்கன் என்பவன் அரசர் பெருமானாகிய தசரதருடைய இளைய புதல்வன். இராம இலக்குவர்கள் வனம்புகுந்தபின் அவர்கள் வருகையைப் பரதன் பதினான்குவருடங்கள் எதிர்பார்த்

திருந்தான். குறித்த காலததில் இராமன் அயோத்திக்கு வர வில்லையென்று தெளிந்த பரதன் உயிர்விடத் துணிந்தான். நெருப்பை வளர்ததான். தன் தம்பியாகிய சத்துருக்கனைப்பார்த்து "இவ்வுலகை நீயே ஆளவேண்டும். அண்ணா வரவில்லை ஆதலால் நான் இறந்துபடுவேன்" என்றான். தம்பி அதுசெயய இசையவில்லை. அரசஇன்பத்தை வெறுத்தான். அவனும் உடன் இறக்கத் துணிந்தான். அவ்வமையம் அனுமார் வந்து காப்பாற்றினார். சிற்றின்பம் வெஃகி அறன் அல்ல செய்யாத சத்துருக்கனை அனைவரும் போற்றினார். விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை. 343

காணாள நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனவனைக் காத்துப் பின்பு
போனாலும் ஒருதம்பி போனவர்கள் வருமவதி போயிற்றென்னா
ஆனாத வுயிர்விடவென் றமைவாலும் ஒருதம்பி அயலேகாணா
தியானாமிவ் வரசாள்வேன் என்னேயிவ்வரசாட்சியினிதேயம்மா.

(மீட்சிப்படலம்.)

இது, தன்னை இன்புற அரசபுரிக என்ற பரதனை நோக்கிச் சத்துருக்கன் சொன்னது.

இன்பம் விரும்பி எதனையும் அறிவோர் வெஃகார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

174. வள்ளுவனார் தள்ளா வறுமையுற்றும் வெஃகியொன்றும்
கொள்ளவில்லை என்னே குமரேசா—மெள்ள

இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சி யவர். (௪)

இ—ள்.

குமரேசா! வள்ளுவனார் வறுமையுற்றிருந்தும் ஏன் வெஃகி ஒன்றும் கொள்ளவில்லை யெனின், புலம்வென்ற புன்மையில் காட்சியவர், இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் என்க.

புலம்வென்ற—ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய. வெல்லுதல் என்னும் சொல்லாற்றலால் அவற்றின் மிதமீறிய தகைமையும், பகைமையும் உணரப்படும். "ஐம்புல வேடர்" "ஐவர் என்ற புலவேடர்" என வருவனவுங் காண்க.

புன்மையில் காட்சி—சிறுமையில்லாத அறிவு: என்றது மெய்யுணர்வை.

உலகப் பொருள்களைக் காண்டற்குக் கண்கள் கருவியாயிருத்தல்போல், உண்மைப் பொருளைக் காண்டற்கு அறிவு கருவியாயிருத்தலின் அதனைக் காட்சி என்றார்.

341 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இலம் என்று வெஃகுதல் செய்யார்—வறியம் என்று கருதி விரும்புதல் செய்யார். இலம் தன்மைப் பன்மை முற்று.

புலன்களை வென்ற புன்மையில்லாத அறிவினையுடையவர், வறியம் என்று கருதிப் பிறர் பொருளை விரும்புதல் செய்யார் என்பதாம். காட்சியார் வெஃகார் என்று காண்க.

வறுமையுறினும் மெய்யுணர்வுடையோர் பிறர்பொருளை விரும்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வள்ளுவப் பெருந்தகையால் காணப்படும்.

கதை.

வள்ளுவப் பெருந்தகை திருமயிலையிலிருந்து தாம் கை முயன்று நெய்த ஆடையை விற்று அதனால் எப்தும் பணமொன்றானே குணமுடன் வாழ்ந்தார். அவரது அருங்குணங்களையும் பெரும் பலமையையும் கண்டுமகிழ்ந்தோரெல்லாரும் அவருக்குத் தம்மாலியன்றதைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அவற்றுள் ஒரு சிறிதையும் அவர் கொள்ளாது விடுத்தார். தமது அடியவருட சிறந்தவராகிய ஏலேலசிங்கரென்பவர் அரசரும் விழையும் பெருந்திருவுடையவர். வள்ளுவநாயனார் எதையும் கொள்ளார் என்று தெரிந்தவராதலால் அவரில்லாத அமையம் ஒரு பெருந் தொகைப்பொருளை அவர் இல்லத்தில் ஒருநாள் பெய்துவைத்துப் போயினார். வெளியே சென்றிருந்த நாயனார் இல்லம்புகுந்தார். அங்கிருப்பதைக்கண்டார். வாசுகியம்மையாரிடம் வந்ததை வினவினார். வந்தவிதத்தை அம்மை வணங்கியுரைத்தார். நமது

ஐயன் புன்னகை கொண்டார். சிங்கரையழைத்தார். இச்சிறு செயல் எனபாலினிச் செய்தலைவிடுக. இவ்வுறுபொருள்கொண்டு நின்வுயர்மனையடைக. கொள்க நின்பொருள் கொள்க என்றுரைத்தார். சிங்கர் நாணினார். சென்றார் எடுத்தே. வறுமையே தமக்குப் பெருமையாகக் கருதி வள்ளுவப்பெருமான் வாழ்ந்த வண்மையும், அறிவோர் பிறர் பொருள் அணுவுங்கொள்ளார் என்னும் உண்மையும் ஏலேலசிங்கர் சாலவுந்தெளிந்தார். தன்மனை புகுந்து தனியறம் புரிந்தார்.

வறுமையுறினும் அறிவோர் பிறர்பொருள் வெஃகார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

175. மேலாம் அறிவுற்றும் வெஃகிக் கணனிழிந்து
கோலிழந்தான் என்னே குமரேசா—சாலவே
அஃகி யகன்ற அறிவென்னாம் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயின் (௫)

இ—ள்.

குமரேசா! கணன் என்பவன் சிறந்த அறிவுடையனாயிருந்தும் வெஃகியதால் ஏன் இழிந்து தாழ்ந்தான் எனின், யார்மாட்டும் வெஃகி வெறிய செயின், அஃகி அகன்ற அறிவு எனனாம்

என்க.

அஃகி அகன்ற அறிவு—நுணுகிப் பரந்த அறிவு

வெறிய செயின்—வெறுக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்வாராயின்.

நுண்ணிதாய்ப் பலநூல்களிலும் சென்று விரிந்த பேரறிவுடையராயினும் பிறர்பொருளை விரும்பி அருளில் செயல்களைச் செய்வராயின் அவரது அறிவால் யாதும் பயனில்லை என்பதாம்.

பிறர் பொருளை வெஃகி இழிசெயல்களைச் செய்யாமையே ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயன் என்பதும், செய்வனாயின், எத்துணைப் பேரறிவாளனேயாயினும் அவன் அறிவிலியே யாவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வுண்மை கணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கணன் என்பவன் அபிசித் என்னும் ஓர் அரசன் புதல்வன். தாய் பெயர் குணவதி. இவன், அழகும் ஆண்மையும் அமையப் பெற்றவன். வேல் வலம்பெற்ற வீரருள் வீரன். நூல்பலகற்றுச்

சால்புயர்வுற்றோன். செங்கோல் தாங்கிச் சீர்பெற ஆண்டான். ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றான். அங்குக் சுபில முனிவரைக் கண்டான். மன்னன் களைப்புற்றிருப்பதை அம்முனிவர் தெரிந்

தார். தாம் பெற்றிருந்த சிந்தாமணியின் தெய்வீக நலத்தால் அரசனுக்கும் சேனைகளுக்கும் உணவளித்து அன்புடன் உபசரித்தார். அரசன் கலை நீங்கபின் அம்மணியை வெஃகினான். முனிவர் மறுத்தார். அரசன் வலிந்து அதனை வெளிச்சென்றான். கபிலர் விநாயகரைத் துதித்து விழிநீர் சொரிந்தார். அம்மூர்த்தி, யானைபோல் தோன்றி அவ் அரசனை யெதிர்த்தார். அரசன் அஞ்சினான். முனிவர்செய்த வஞ்சமென்று தெளிந்தான். மீண்டான். அவரைக்கொல்லத் துணிந்தான். கணபதி காய்ந்தது. கணன் மாய்ந்தான். அஃகி அகன்ற அறிவுற்றிருந்தும் முனிவரது மணியை வெஃகியதால் அரசன் அறிவின் பயனையிழந்தான். அழிந்தான். இஃது அபிதான சிந்தாமணியிலுள்ளது.

பிறர் பொருள் வெஃகாமையே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

176. வென்றி மிருகார்த்த வீரியனேர் ஆவைவெஃகிக்
குன்றினன் என்னே குமரேசா—நன்றும்
அருள்வெஃகி ஊற்றின்கண் நின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! கார்த்தவீரியன் ஒரு பசுவை வெஃகியதால் என் கேடுற்றான் எனின், அருளைவிரும்பி ஆற்றின்கண் நின்றவன், பிறர் பொருளை விரும்பிப் பொல்லாத சூழக்கெடும் என்க.

பொல்லாத சூழக்கெடும்—தீச்செயல்களைச் செய்ய எண்ணக் கெடுவர். எண்ணினுங்கெடுவரெனவே, செய்தால் வருங்கேடு சொல்ல வேண்டாவாயிற்று. அருளைவிரும்பி அதனை அடைதற்குரிய நெறியின்கண் நின்றவர், பிறர்பொருளை விரும்பிப் பொல்லாதன சூழக்கெடுவர் என்பதாம்.

இறைவனது அருளை யெய்துதற்குரிய நெறியில் நின்றவர் பிறரது பொருளை விரும்பினால் கெடுவர் எனவும் இது பொருள் படும்.

நெறிநின்றொழுகிய அறிவினரேனும் பிறர் பொருள் விரும்பினாற் கெடுவர் என்பது கருத்து. இது கார்த்தவீரியன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கார்த்தவீரியன் என்பான் சூரியகுலத்து வேந்தன். கிருதவீரியன் புதல்வன். தாய் பெயர் சுகந்தை. இவன் மிகச்சிறந்த வீரன். ஆயிரங்கைகளையுடையவன். மகா வீரனான இராவணனையும் வென்று சிறையிலிட்டவன். மாகிஷ்மதியெனனும் பட்டணத்திலிருந்து அரசுபுரிந்தான் அருளை விரும்பி அறம்பல செய்தான். நெறிதவறாத அறிவினையுடையவன். இவன் ஒருநாள் சமதக்கினி முனிவரது தவசாலைக்குச் சென்றான். அவர்பால் அமைந்திருந்த காமதேனுவைக் கண்டான். அத்தெய்வப் பசுவை அவாவினான். அதனால், அத்தூயவனிடமும் தியனசெய்தான். ஆனவக் கவர்ந்து தன் அணிநகர அடைந்தான். அதன்

பின் அம்முனி மகனாகிய பரசுராமன் வந்தான். அங்கு நிகழ்ந்த தைத் தெளிந்தான். நெடிது சினந்தான். அரசனை நாடி விரை வினில் ஓடினான். தன்கை வெய்ய மழுவால் அவன் தலையைக் கொய்து துணித்தான். அருள்வெஃகி நின்ற அரசர் தலைவ னும் ஒருபொருள் வெஃகியதால் பொன்றி மறைந்தான்.

இதன் விரிவை மச்சபுராணத்தில் உணர்க.

பிறர்பொருளை விரும்பினோர் அருளிழந்து கெடுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

177. தள்ளாத் தனபதிபொன் தாயத்தார் வெளவியுமேன்
கொள்ளவில்லை இன்பம் குமரேசா—எள்ளளவும்
வேண்டற்க வெஃகியாம் ஆக்கம் விளைவயின்
மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

41

318 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! தனபதி ஒணிகரது பொருளை அவரது தாயத்தார் வெளவியும் ஏன்பயன்கொள்ளவில்லையெனின், வெஃகி ஆம் ஆக்கம்வேண்டற்க விளைவயின் பயன் மாண்டற்கரிதாம்என்க.

லெஃகி ஆம் ஆக்கம்—பிறர்பொருளை அவாவிக் கவர்ந்து அதனால் ஆகும ஆக்கத்தை.

வேண்டற்க—விரும்புதலொழிக.

விளைவயின்—பலன் விளையும் இடத்து: அனுபவிக்கும்போது என்றபடி. பயன் மாண்டற்கு அரிது ஆம்—அவ்வாக்கத்தின் பயன் மாண்புறுதற்கு அரியதாம். ஈண்டு அருமை இன்மை குறித்து நின்றது.

பிறர் பொருளை வெளவிக்கொண்டு அதனால் ஆகும் இன்பத்தை ஒருவன் விரும்பகலாகாது, ஏனெனில் அவ்வாக்கத்தின் பயன், விளைவில் நன்மையாகாதென்பதாம்.

பிறன் பொருளை ஒருவன் பேராசையால் கவர்ந்துகொள்வானாகில் அப்பொருள் அவனுக்கு நன்மையான பலனை நல்காதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது தனபதிவணிகரது தாயத்தார்பால காணப்படும்.

கதை.

தனபதி என்பவன் மதுரையம்பதியிலிருந்த ஒரு வணிகர் தலைவன். இவன் இருநிதிக் கிழவன் எனப் பெருநிதியுடையவன். சுசீலை என்னும் தன் மனைவியுடன் அன்புற்றமர்ந்து இன்புற்று வாழுந்தான். அறம்பல புரிந்தான். எல்லா நலங்களும் எய்தி

பிருந்தும் பிள்ளைப்பேறொன்று பெறாது வருந்தினான். தன்னுடன் பிறந்த தங்கைக்கு ஒருமகன் இருந்தான். அம்மருமகனையே தனக்கு மகனாகக்கொண்டான். தன் பொருள் முழுதையும் அவனுக்கே தந்தான். மனைவியோடு அவன் தவமேற்சென்றான். சென்றபின் அவன் தாயத்தார் அப்பொருள் முழுதையும் சவர்ந்தார்.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை. 349

தாயும் மகனும் தளர்ந்தார். தனிமுதலாஞ் சுந்தாரை நினைந்தார். அப்பரமன் தவஞ்செயச் சென்ற தனபதி வணிகர்போல் வந்தார். தாயத்தாரை அழைத்துச் சபையில் நிறுத்தினார். வரன முறை கூறி அவர் பொருள் முழுதையும் அம்மகனே அடையும் படி செய்தார். தாயத்தார் உற்றதையெல்லாம் ஒருங்கேயிழந்தார் குற்றமும் பழியும் கொண்டுளம் நொந்தார். வெஃகியாம் ஆக்கம் விளைவில் தீதேதரும் என்பதைத் தேர்ந்தார். செய்பிழைக் கிரங்கினார். இதன் விரிவு திருவிளையாடலில் உணரப்படும்.

பிறர் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்துகொள்வினும் அதனால் அவன நன்மையெய்தான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

178. வள்ளலுயர் ஆய்செல்வம் மாறாம லேன்வளர்ந்து
கொள்ளநின்ற தின்பம் குமரேசா—எள்ளளவும்
அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். (அ)

இ—ள்

குமரேசா! ஆய்வள்ளலது செல்வமட்டும் என்றும் பெரு

இன் இன்பமுற நின்றது எனின், செல்வம் அஃதானைக்கு
ஏது யாதெனின், பிறன் வேண்டும் பொருளை ஒருவன்
கொடாமையேயாம் என்க.

அஃதாண்மை—தன்மையாண்மை. இவ் எதிர்மறைத் தொழிற்
பெயர் ஆகு பெயராய் அதன் காரணத்தைக் குறித்து நின்றது.

பிறன் விரும்பும் பொருளைத் தான் விரும்பாமை ஒருவன் செல்வம் சேராமைக்குக் காரணமாம் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் செல்வம் சேராமையிருக்கவேண்டுமானால் பிறன் பொருளை அவன் விரும்பாமல் இருக்கவேண்டும், எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை இச்சியாதவன் செல்வமே பெருகிவளரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃது ஆய்பால் ஆயப்படும்.

350 இருக்குறட் கும்மோச வெண்பா.

கதை.

ஆய் என்பவன் பாண்டி நாட்டிலே பொதிகைமலைக்கு அருகிலிருந்த ஆய்க்குடி என்னும் ஊரிலே இருந்தவன். இவனது காலம் இற்றைக்கு எறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்குமுன்னராம். இவன் தாளாண்மை மிக்க வேளாண் மரபினன். நூல் பல தேர்ந்த மேலாம் அறிவினன். மனநலமும் இனநலமும் மாண்புறப் பெற்றவன். கடை வள்ளல்கள் எழுவருள் ஒருவன். சிற்

ரசனையிருப்பினும் போரசரும் போற்றத்தக்க பெருப்புகழுடை யவன். சிறுபாணாற்றுப்படை புறநானூறு நற்றிணை முதலிய பழைய நூல்கள் பலவற்றிலும் இவன் புகழ்மணம் கமழ்கின் றது. இரவலர் எவர்க்கும் இவன் உயிரென இருந்தான். ஈத லின்பமே இனிதெனக் கொண்டான். வேற்றரசர் சிலர் இவனை வெல்லக்கருதினர். முடியவில்லை. பொருள் பல போக்கி உறு குணம் ஆய்ந்தார். அவற்றில் இவன் அவாவின்றி நின்றான். இவனது மனப்பண்பும் பிறர் பொருள் வெஃகாப்பெற்றியும் தெளிந்து அவரும் இவன்பால் பெருநண்பு கொண்டார். குறையா வாழ்வு பெற்று இவன் கொடுத்து வாழ்ந்தான். இவனது பேரும் ஊரும் இமயமலைபோல் நிலைகின்று இவ்வுலகிற்கு நலம் பல புரிகின் றன என்று மோசியார் என்னும் புலவர் பெருமான் இவனைமேன் மைகளை விரித்து பாடியுள்ளார்.

"வடதிசை யதுவே வான்தோய் இடையத்
தென்திசை ஆய்குடி யின்புறற்
பிறழ்வது மன்றே இம்மலர் தலையுலகே." (மோசியார்.)

இதன் விரிவு புறநானூறு முதலிய பலநூல்களிலும் புலனும் வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாதெனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

179. கொள்ள விரும்பாக் குசேலரிடம் செல்வமன்பு
கொள்ளவந்த தென்னே குமரேசா—உள்ள
அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறனறிந் தாங்கே திரு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பிறர் பொருளை விரும்பாத குசேலரை என் செல்வம் விருப்பி வந்தடைந்தது எனின், அதன் அறிந்து வெஃகாத அறிவுடையாரைத் திருமகள் திறன் அறிந்து சேரும்என்க.

திறன் அறிந்து—சமயமறிந்து. அஃதாவது வெஃகாதவன் மனமகிழ்ந்திருக்கும் காலமும் இடமும் தெரிந்து.

பிறர் பொருளை விரும்பாமையே தனக்கு அறமென்று அறிந்து அதில் வழுவாதொழுகும் அறிவுடையாரைத் திருமகள் தானே வந்து அடைவள் என்பதாம்.

ஆங்கே என்றது அறிந்த உடனே எனவும் அதன்படியே எனவும் இருவகையிலும பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை விரும்பாதவர்க்குச் செல்வம் தானே வந்து சேரும் என்பது கருத்து.

மேல், வெஃகாதான் செல்வம் அஃகாதென்றார், இதில் அது தானே அவனை வெஃகி வந்து சேரும் என்றார்.

இவ்வுண்மை குசேலர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குசேலர் வறுமையுற்றிருந்தும் பிறர் பொருள் வெஃகாப் பேரறிவுடையராயிருந்தார். இவர் வட மதுரை சென்றும் ஒன்

றும் வேண்டாது மீண்டார். திரும்பி வருமுன் இவர் இல்லில் திருமகள் வந்து விரும்பியிருந்தாள். அப்பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்டு இவர் இறும்பூதெய்தினார். இவரது வறிய குடிசையும் பெரிய மாளிகையாயது. உணவின்றி வருந்திய மனைவியு மக்களும் உயர்ந்த அரசபோகங்களில் உலாவி விளங்கினார். திருவருளை நினைந்து குசேலர் திருவுற்று வாழ்ந்தார்.

352 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாயிலையடைந்த மறைக்குலத் தலைவன்
மாமணி யான நின்றிழிந்து
மேயதன்முன்னர்க் கந்தைபோற்றுவார
மிக்க சிற் றிலைக் குடில் திரிந்து
தூயசெம்பொன்னால் அமைத்திடப்பட்ட
சுடர்ப்பெரு மாளிகையாகிப்
பாய பல் வளனும் நிறைதரப் பொலியும்
பண்பினை நோக்கினனின்றான்.

(குசேலோபாக்கியாநம்.)

பிறர் பொருள் விரும்பாதவனைத் திருமகள் விரும்பி அடைவள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

180. கண்டாள் பழிவெஃகிக் கைகேசி காருத்தன்
கொண்டான் விறலேன் குமரோசா—டண்டி
இறலீனும் எண்ணாது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமை யென்னும் செருக்கு. (ஆ)

இ—ள்.

குமரோசா! கைகேசி அரசை வெஃகிப் பழியுற்றாள், இராமன் என் அதனை வேண்டாமல் விறலுற்றான் எனின், எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும், வேண்டாமை என்னுஞ் செருக்கு விறல் ஈனும் என்க. இறல்—இறுதி. விறல்—வெற்றி.

எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும்—பின் விளைவதை எண்ணாமல் பிறன் பொருளை ஒருவன் விரும்பின் அஃது அவனுக்கு இறுதியைக் கொடுக்கும்.

செருக்கு—மனக்களிப்பு. அஃது, ஆகுபெயராய்த் தனக்கு ஏதுவாகிய செல்வத்தை இங்கே குறித்து நின்றது.

பொருள் விருப்புள்ளவன் மருளோடு இழிந்தழல்வான், அஃதில்லாதவன் செருளோடு சிறந்து திகழ்வான என்பார் "வேண்டாமை என்னுஞ் செருக்கு விறல் ஈனும்" என்றார்.

பின் வினாவை அறியாமல் பிறன் பொருளோ ஒருவன் விரும் பின் ஆம்தது அவனுக்கு நாசத்தையும், வேண்டாவிடின் மேன்மை யையும் கொடுக்கும் என்பதாம்

பிறர் பொருளை அறிவின்றி வெளவக் கருதினோனைப் பழியும் இழிவும் பற்றும் என்பதும், வேண்டாதவனைப் புகழும் வெற்றியும் பொருந்தும் என்பதும், இதில் உணர்த்தபபட்டன. இவ்வுண்மை கைகேசிபாலும் காகுத்தன்பாலும் காணடபடும்.

கதை.

கைகேசி என்பவள் கேகய தேசத்து மன்னன் மகள். தச ரதன் மனைவி. உருவ நலனும் அறிவின் திறனும் ஒருங்கு வாய்ந்த வள். தசரதன் தனது தல்லமகனாகிய இராமனுக்கு முடி புனைய முடிவு செய்திருந்தான். அதனைக் கைகேசி அறிந்தாள். மனம் திரிந்தாள். அவ் அரச பதவியைத் தன் மகனாகிய பரதனுக்கே உரிமையாக்க விரும்பினாள். கணவனை வஞ்சித்தாள். நினைந்த தை முடித்தாள். முடியை எண்ணி இராமன் நெடுவனம் புகுந் தான். அரசன் அதனால் ஆவி துறந்தான். அனைவரும் துயரில் ஆழ்ந்து வருந்தினர். கேகய தேசத்துக்குப் போயிருந்த பரதன் வந்தான். தாய் செயல் தெளிந்தான். தன்னுளம் நொந்தான். வைது வெறுத்தான். முடியிழந்து வனம்புகுந்த அண்ணனைத்

தேடிச் சென்றான். கணவனையும் மகனையும் பிரிந்து கைகேசி கடுந்துயருழந்தாள். பின் விளைவதை அறியாமல் அரசுரிமையை வெஃகியதால் இவள் அரும்பழியடைந்தாள்.

எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும் என்பதை யுலகம் இவள் பால் உணர்ந்தது.

354 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சுடுமயா னத்திடை தன் துணையேசத் தோன்றல் துயர்க்
கடலினேகக்
கடுமையார் கானசத்தில் கருணையார் கலியேகக்
கழற்கால் மாயன்
நெடுமையால் அன்றளந்த உலகமெல்லாந் தன்மனத்தே
நினைந்து செய்யும்
கொடுமையால் அளந்தாளை யறிந்திலையேல் இந்நின்றாள்
என்னையின்றாள்.

இது, கைகேசியைக் குறித்துக் குகனிடம் பரதன் கூறியது.

அரசு வேண்டாம் என்று இராமன் அடங்கி யகன்றான். அதனால் முற்றத் துறந்த முனிவரும் அவனது மனத்துறவையும் வெற்றித் திறனையும் வியந்து போற்றினார்.

வெஃகுதலால் இறலும், வெஃகாமையால் விறலும் உளவாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் ஓர்ந்தது.

வெஃகாமையே ஒருவனுக்கு மெய்யான மேன்மை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தில் தொகைப் பொருள்.)

பிறன் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதின் அக் கருத்து அவன் குடியையும் கெடுத்து அவனுக்குப் பழியையும் கொடுக்கும். நடுவு நிலைமையுடையவர் பிறர் பொருள் வெஃகார். மறுமை யின்பத்தை விரும்பினோர் அதனை விரும்பார். வறியராயினும் அறிவோர் வெஃகார். பிறர் பொருள் வெஃகாமையே ஒருவன் பேறிவுக்குப் பயன். அருள் விரும்பி நெறி நின்றவராயினும் பொருள் விரும்பின் பொன்றியழிவர். வெஃகியாம் பொருளால் ஒருவன் மெய்யின்பம் எய்தான். விரும்பாதவன் செல்வம் சுருங்காது. அவனுக்குச் செல்வம் தானே வந்துசேரும். வெஃகுதல் இழிவையும் அழிவையும் தரும். வெஃகாமை ஒருவனுக்கு வெற்றியையும் மேன்மையையும் கொடுக்கும்.

யஅ-வது வெஃகாமை முற்றிற்று.

யகூ-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை.

அஃதாவது காணாத இடத்தில் பிறரை யிகழ்ந்து சொல்லாமை பிறர் ஆக்கங்கண்டு பொறாமை கொண்டு அதனை வெளவக் கருதாமை இழிகுணமில்லாத இடத்தே நிகழ்வதாதலின் அழுக்காறாமை வெஃகாமைகளின் பின் இது வைக்கப்பட்டது. அழுக்காறாமும் வெஃகுதலும் மனக்குற்றமாகவும் புறங்கூறல் மொழிக்குற்றமாகவும் கருதப்படும். மொழிநலம், மனநலம் அடியாக வருமாதி

லால் அதிகார அமைவும் அம்முறையில் நின்றது.

---

181. மாறுசெய்தங் கும்பகன்னன் மாண்புற்றான்யார்புறமும்
கூறுனென் றென்னே குமரேசா—தேறி
அறங்கூறான் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூறான் என்ற வினிது. (5)

இ—ள்.

குமரேசா! கும்பகன்னன் கொடுஞ் செயலுடையனாயிருந்தும் புறங்கூறாத புனிதன் என்று என் புகழ்பெற்றான் எனின், அறங்கூறுனாகி அல்லனவே செய்யினும் புறங்கூறான் என்று ஒருவன் போற்றப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்மையாம் என்க.

அறம் கூறான்—அறமென்று வாயினாலுஞ் சொல்லாதவனாய். இதில், வினைமுற்று எச்சமாகி நின்றது. அல்ல என்றது பாவங்களை. புறங்கூறான்—காணாத இடத்தில் பிறரை யிகழ்ந்துசொல்லான்.

அறமென்று சொல்லுவதுஞ் செய்யாத பாவங்களையே செய்பவனாயினும், பிறரை யிகழ்ந்து சொல்லான் என்று உலகத்தாரால் அவன் வியந்து சொல்லப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்மை என்பதாம்.

பெரும் பாவங்களைச் செய்யினும் ஒருவன் புறஞ்சொல்லலா காதென்பது கருத்து. பாவங்கள் பலவற்றுள்ளும் புறங்கூறலே

356 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெரும் பாவம் என்பதும் அதனையுடையவன் அறம் பல செய்யினும் நலம்பெறான் என்பதும் இதில் அமைந்தமை காண்க.

எவ்வளவு கொடியவனையினும் புறங்கூறாதிருப்பின் அவன் நலம் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது கும்பகன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கும்பகருணன் என்பவன் விச்சிரவசுவுக்குக் கேகசியென்னும் அரக்கியிடம பிறந்தவன். இராவணன் தம்பி. வியக்கத்தக்க மெய்வலியுடையவன். அந்தர நெஞ்சினன். அருந்திறல் பெற்றோன். பேருண்டி கொண்டு பெருநாளுறங்குவான். மறம் பல செய்யினும் புறங்கூறாதவன். இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சிறையில் வைத்தபின் இராமனைப் பலமுறை யிகழ்ந்தான். பழித்தல் நீதன்று இவன், அவனை யிடித்துக்கூறினன். புறங்கூறுவோர் என்றும் புல்லியரென்றான். பேடனென்றோ பிறன் புறங்கூறுவார் நும்போன்ற பெரு வீரர்க்கு அது பெரும்பிழை யென்று பெரிதும் புகன்றான். பகைத்த வீரர் முன் எதிர்த்துச்

செல்வான். மறந்கொண்டி கொல்லினும் புறஞ்சொற் சொல்லான். அல்லன செய்யினும் புறங் கூறுமையால் இவன் நல்லவனினன்.

இஃது இராமாயணத்தில் தெளியப்படும்.

அறங்கூறுனையினும் ஒருவன் புறங்கூறலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

182. கண்டு நகைத்த கனகவன்மன் ஏன்றேடு
கொண்டான் பழித்துக் குமரேசா—கொண்ட
அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை. (2)

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுமை. 357

இ—ள்:

குமரேசா! கண்டு நகைத்த கனகவன்மன் என் புறன் கூறிப் பெரும்பழி கொண்டான் எனின், அறத்தையழித்து அல்லாற்றைச் செய்தலினும் ஒருவன் புறத்தே பழித்துப் பொய்த்து நகுதல் பெருந்தீமை என்க. தீது என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம் குறித்து நின்றது.

அழி என்பது அழீஇ என நீண்டு அளபெடுத்து சரிடத்தும் விகாரமெய்தப் பொருளை விளக்கி நின்றது.

அறன் அழீஇ—அறத்தை யழித்து. அறம் என்பது ஒன்று இல்லையென்று மறுத்துச் சொல்லி எனவுமாம்.

அல்லவை செய்தலின்—பாவங்களைச் செய்தலினும்

புறன் அழீஇ—புறத்தே யழித்த: அஃதாவது ஒருவன் பெருமையழியும்படி அவன் புறததே யிகழ்ந்து சொல்லி.

காணுத இடத்தே ஒருவனை யிகழ்ந்துசொல்லிக் கண்ட இடத்தே அவனெடு பொய்யாக ஒருவன் புகழ்ந்து நகுதல், அறத்தைக் கொன்று அல்லவற்றைச் செய்தலினும் தீமையாம் என்பதாம்.

புறஞ்சொல்லுவோர் அறங்கொல்லுவாரை நேர்வர், அதனெடு பொய்த்து நகுவோர் அக்கொலையோடு அல்லவை செய்வோரை நிகர்வர் என்க.

புறங்கூறுவோன் வெறும் பாவி அதனெடு பொய்யாக முக நகை செய்வோன், பெரும் பாவி என்பதாம்.

புறத்தே பழித்து முகத்தே பொய்நகை செய்வோன் பெருந் தீமையடையான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கனகவன்மன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கனகவன்மன் என்பவன் மதுரையிலிருந்த ஒரு தட்டார் தலைவன். கெடுஞ் செழியன் அரசுபுரியுங் காலத்தில் உடனிருந்தவன். பொற்பணி செய்வதில் நற்பேர் பெற்றவன். மரகத முதலிய மணிகளின் குணங்களைத் தெரிவதிலும், விலைகளைத் தணிவதிலும் மிக வல்லவன். மணியணி பலவும் புனைந்து தந்து அரசன்பால் அணியணியாகப் பரிசு கொண்டவன். புறத்தில் இத்தனை நலங்கள் அமையப் பெற்றும் இவன் உளத்தில் இழி குணங்களே மிகைந்திருந்தன. எவருடைய பொருளையும் கவரக் கருதினன். பொய்யே புகலும் வெய்ய காமினன். சிலம்பை விலைப்படுத்த மதுரைக்கு வந்த கோவலனை இவன் கண்டான். நகைமுகங் காட்டினன். கோவலன் நம்பினன். தன் கைச் சிலம்பை அவன் கைக்கொடுத்தான். அதனை நல்லவிலைக்கு விற்றுத் தருவதாக அப்பொல்லாதவன் புகன்றான். பொன் நகை செய்வோன் பொய்நகை செய்தான். வஞ்சமான இனியமொழிகளால் கோவலனது நெஞ்சைத் தேற்றினன். ஓரிடத்தில் இருக்கும்படி செய்தான். சிலம்பைக்கொண்டு அரசமாளிகையிற் புகுந்தான். அரசனைக் கண்டான். முன்னரே அரசியின் சிலம்பொன்றை அக்கொடியவன் களவாகக் கொண்டிருந்தான். அதனையின்று கண்டுகொண்டுவந்தேன் என்று கூசாமல் கூறினன். பெருமையழியும்படி கோவலனுக்குச் சிறுமையேற்றினன். அடாப்பழி கூறினன். கள்ளனெனக் காட்டிக் கோவலனைக் கொல்லச் செய்

தான். கோனும் கொல்லித்துக் கொடும்பழி கொண்டான். புறம் பழித்துப் பொய்த்து நகைத்த அக்கொடியோனும் குலத்தோ டழிந்தான். கொடுந்தீதுற்றான்.

(இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் தெளியப்படும்).

புறங்கூறல் அறக்கோடலினும் கொடியதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

183. சீறி யெதிர்வைது செத்தான் பகுண்டரகன்
கூறான் புறமேன் குமரேசா—வேறுப்
புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கந் தரும். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! பகுண்டரகன் புறங்கூறி வாழாமல் என் எதிர்கூறி யிறந்தான் எனின், புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ் தலினும் சாதல் அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும் என்க.

அறம் என்பது எண்டு அதனை யுணர்த்தும் நூல்களைக் குறித் தது நின்றது.

காணுத இடத்தில் பிறரை யிகழ்ந்து சொல்லிக் கண்டஇடத்தில் அவர்க்கு நல்லவன்போல் நடித்துப் புகழ்ந்து ஒருவன் வஞ்சகமாக உயிர் வாழ்வதைவிட அவன் இறந்து படுதல் நல்லதென்பதாம்.

இறவாதிருப்பின், புறங்கூறலாகிய பெரும்பாவத்தை மேலும் மேலும் புரிந்து மீளா நரகினுக்காளாவான், இறப்பின், அது கூறுதலைய் அறங்கூறும் ஆக்கத்தையடைதற்கு உரியனுவன். ஆதலால், சாதல் அவனுக்கு நலந்தருவதாயிற்று.

இனி, ஒருவனைக் குறித்துப் பிறனொருவனிடம் புறங்கூறி அவன் மனமகிழும்படி இச்சகஞ்செய்து ஒருவன் உயிர் வாழ்தலினும் சாதல் அவனுக்கு இனிதாம் எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறி வாழ்தலினும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நலமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவுண்டரகன் பால் காணப்படும்.

கதை.

பவுண்டரகன் என்பவன் கண்ணன் காலத்திலிருந்த ஒரு திண்ணிய வேந்தன். ஒருநாடென்னும் பெருநாட்டை யாண்ட

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வன். நாரத முனிவரது தூண்டுதலால் கண்ணன்மீது இவன் கடும்பகை கொண்டான். அவரது சின்னங்களைத் தானும் கொள்ள எண்ணினான். அதன்பொருட்டுக் கண்ணனைப் பரமனைக்

கருதிப் போற்றினான். அப்பரமனருளால் அவை வரப்பெற்றான் சங்கு சக்கரம் தண்டு முதலிய ஐவகைப் படைகளையுங்கொண்டான். கண்ணனினும் பெரியவனாகத் தன்னை யெண்ணினான். பொறாமையுந் தருக்கும் பொருந்தப் பொங்கினான். ஆயினும் புறங்கூறல் என்னும் புன்மையை யொழிந்தான். மறம்புரிதற்கே மனந்துணிந்தெழுந்தான். சண்ணனை நேரே காணச் சென்றான். கண்டான். கடுத்தான். கண்ணா! "ஐவகைப் படைகளும் எமக்கேயுரியன. அவை, நீ தாங்க அருகனல்லன் விடுக அவற்றை விரைவில்" என்றான். கண்ணன் புன்னகை செய்தான். அவன் கூறியபடி முதலில் ஆழியைவிட்டான். விடுத்த ஆழி கடுத்து வந்தவன் மணிமுடி துணித்துத் துணிவுடன் சென்றது. மாய்ந்து வீழ்ந்தவன மாலுரு செய்தினான். மாறா இன்பம்மருவி மகிழ்ந்தான். பொறாமையுற்றும், புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழாமல் மறம்புரிந் திறந்தமையால் இவன அறங்கூறும் ஆக்கத்தையடைந்தான். இதன விரிவைப் பாகவதம் பததாங்கந்தத்தில் காணக.

பண்ணமை களிநல்யானைப் பவுண்டரன் வதனநோக்கி
வெண்ணிலா முறுவல்கோட்டி விடுதிவெந் தழல்வாய்கான்ற
ஒண்ணிற நேமியென்றாங் குரைத்தனை விடுதுமென்னா
மண்ணமை முழவுத்திண்டோள் மாலவன் விடுத்திட்டானால்(1)

ஊற்றிருந் துதிரமாரி யொழுகுசெந் தழல்வாய்நேமி
சீற்றமோ டெதிர்ந்துவெய்ய செருத்தொழில் விளையாநின்ற
பாற்றினஞ் சுழலும்வைவேற் பவுண்டர வாசுதேவன்
மாற்றருஞ் சிறப்புவாய்ந்த மணிமுடி துணித்ததன்றே. (2)

விட்டிரு வினையுநீங்கி வேரியந் துளவமாயன்
கட்டெழி லுருவநாடிக் கைபுனைந் திருந்தவாற்றால்
பட்டவெங் களிநல்யானைப் பவுண்டர வாசுதேவன்
வட்டவாய்த் திகிரிதாங்கும் மாலுருமரீஇயி னானால். (3)

(பாகவதம்)

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை. 361

புறங்கூறி ஒருவன் வாழ்தலினும் சாதல் நன்றென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

184. மாறா வமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிர் வெய்யசொன்னார்
கூறார் புறமேன் குமரேசா—சீறிவந்து
கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! மாறாகி அமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிரேநின்று வெய்ய சொற்களைச் சொன்னாரேயன்றி சூரிய சந்திரர் ஏன்புறஞ் சொல்லவில்லை யெனின், கண் நின்று கண் அறச்சொல்லினும் முன்னின்று பின்னோக்காச சொல் சொல்லலாகா தென்க.

கண் நின்று—எதிரே நின்று. ஒருவன் கண் காணும்படி நிற்றலால் எதிர் நிற்றலைக் கண் நின்று என்றார்

கண் அறச் சொல்லினும்—அருள்கெட மொழியினும். இங்கே கண் என்றது கண்ணோட்டத்தை: அஃதாவது கண் சென்ற விடத்தே தோன்றும் பரிவு. உம்மையால் அதுவும் சொல்லலாகாதென்பது உணரப்படும்.

முன் இன்று—நேரேயின்றி.

பின் நோக்காச்சொல்—பின்வருங் குற்றத்தை யெண்ணாது சொல்.

ஒருவன் எதிரே நின்று கடிஞ்சொற் சொன்னாலும், அவன் புறத்தே நின்று ஒருவன் பழிச்சொற் சொல்லலாகாதென்பதாம்.

கண்முன் நின்று தன்னையொருவன் கண் அறச்சொல்லினும் அவன் முன்னேயன்றிப் பின் நோக்காச் சொல்லைத் தான் சொல்லலாகாது எனவும் இது பொருள்படும்.

நேர் நின்று கடுஞ்சொற் சொல்லினும் ஒருவன் புறநின்று பழிச்சொற் சொல்லலாகாதென்பது கருத்து. இது சூரிய சக்திர்பால் காணப்படும்.

362 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

சூரரும் அசூரரும் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அதிலிருந்து அமுதம் எழுந்தது. அதனை யிருதிறத்தாரும் புகுந்துண்ண விரும்பினர். திருமால் அசுரரை வஞ்சித்துத் தேவர்களே அதனைத் தனித்துண்ணுப்படி செய்தார். அத்தெய்வ வரிசையில் இராகு, கேது, எனனும் பெயரினையுடைய அசுரரிருவர்

கடந்து புகுந்தார். கையில் வாங்கிக் களிப்புடன் உண்டார். கதிரும் மதியும் அக்காலவைக் கண்டார். கண்முன் நின்று கடுத்து மொழிந்தார். காரியமாலுக்குத் தெரியக் காட்டினர். அவருந் தெளிந்தார். அவ்விருவரையும் தமது ஆழியால் துணித்தார். துணிபட்ட இருவரும் அழுதகாலத்தால் அழியாமல் நின்றார். பரமனருளால் சிரகபதம் பெற்றார். தம்மைக் காட்டிய அவ்விருவர்மீதும் செற்றங்கொண்டார். தீக்கே நிகர்ந்தார். கண் நின்று கண்ணறச் சொல்லினும் கதிரும் மதியும் புறங்கூறுத புனிதரென்று போற்றப்பட்டார்.

(இதன் விரிவு கந்தபுராணத்தில் காணப்படும்.)

கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ்சொல்லலாகா தென்பதிதனல் கூறபபட்டது.

---

185. கண்டார் அறம்புகன்றுங்கண்ணில்லான் தீயனென்றேன்
கொண்டார்முன் ஐவர் குமரேசா—கொண்ட
அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணில்லான் அறம்புகன்றும் அவனேயேன் அனைவரும் தீயன் என்று கண்டார் எனின், புறஞ்சொல்லும்

புன்மையால் அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை காணப் படும் என்க.

கண் இல்லான்—திருதராட்டிரன். புன்மை—புல்லியதன்மை. நெஞ்சத்தான் அன்மை—மனத்தான் அல்லன் என்னுந்தன்மை.

புறஞ்சொல்லும் ஒருவன் அறத்தை நன்றென்று பிறர் மெய்க் கச் சொல்லினும் அதனை அவன் மனம் பொருந்தச் சொல்லலில் லையென்பது அவன் புறஞ்சொல்லால் காணப்படும் என்பதாம்.

புன்மையால், அன்மை காணப்படும் என்று காண்க.

புறஞ்சொல்லுவோர் ஒருகால் அறஞ்சொல்லினும் அதனை மெய்யென்று நம்பலாகாது என்பது கருத்து.

இது திருதராட்டிரன்பால் காணப்படும்.

கதை.

திருதராட்டிரன் என்பவன் தூரியோதனன் தந்தை. வியா சரது திருவருளால் விசித்திர வீரியன் மனைவியாகிய அம்பிகை வயிற்றில் தோன்றினன். பதினாயிரம் யானைகளின் வலிமையைத் தனக்கு உரிமையாகப் பெற்றவன். விழியிரண்டும் ஒளியிழந்தவன். வஞ்சமே புரியும் நெஞ்சினையுடையவன். கண் புதல்வன், கரு மரை வரவழைத்துச் சூதினால் நிதிசெய்யச் சூழ்ச்சிசெய்தபொ

முது இவனும் உடனிருந்து இசைந்தான். ஐவரையும் அழைத்து வரும்படி விதுரனை விடுத்தான். பழியில்லாத அவரும் இவ்விழி யில்லான் முன்நின்றார். நின்றவரைப் புகழ்ந்து நீதிகள்புகன்றான்

கரும நீதிசேர் கல்வி மந்திரம்
பெருமை யாண்மைதாள் திடு நீடுடோர்
தருமம் யாவதுந் தன்மை யாதலால்
அருமை யின்றியே யரசு செல்லுமே (1)

எண்டிசாமுகத் தெல்லை யெக்கணும்
கொண்டதாகுமுன் குருகுலத் தோர்
தண்டியாமனுந் தணவர் தம்மொடும்
பண்டுபோல மண் பரவ வைகுவீர். (2)

364 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சேணிருந்துஞ் சீர் செவிப் படுத்
தியாண ரன்புகூர் இனிமை யன்றியே
பூணலம் பெறும் பொற்பொடுக்கலோ
காணுமாறுசெங் கண் படைத்திலன். (3)

என்று நெருமுள்ளவன்போல் நெடிது கூறினான். அமைச்சன்று அதனால் இருமைபின்பமும் எளிதிலெய்தலாம். அதனை உறுதி யாய்க்கொண்டு இவ்வுலகை யாளுங்கள். துணைவர்களோடு இணைந்து வாழுங்கள். என்பதை பலவாக வள்ளுவன்று வைத்துப்

புறமொன்று பேசினான். அருகிலிருந்த விதுரன் முதலியோர் அவைபினைத்தும் வஞ்சமொழியெனறு நெஞ்சுகொதார்ந்தார். ஐவருமுணர்ந்தார். இறுதியிலொருநாள் இவன், வீமனைக்கொல்லக் கருதியிருந்தான். வஞ்சமாக அவனை வருகவென்றழைத்தான். அவனைச் செலுத்தாமல் ஓர் இருப்புத்தூணைச் செலுத்தினர். அதனை யிறுக்கிப் பிடித்து நொறுக்கித் தகர்த்தான். திருமாலருளால் வீமன் பிழைத்தான். புறஞ்சொல்லும் புன்மையனதலால் இவன் அறஞ்சொல்லினும் அதனை எவரும் மெய்யென்று கொள்ளார். பொய்யென்றே கண்டார். இது பாரதத்தில் காணப்படும்.

புறஞ்சொல்லும் பன்மையோனுக்கு அறஞ்சொல்லும் நன்மையில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

186. மீறிப் பழியுரைத்த வேந்தன் கடோற்கசனால்
கூறடப்பட் டானென் குமரேசா — மாறிப்
பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளுந்
திறன்றெரிந்து கூறப் படும். (க)

இ— ள்.

குமரேசா! பழிமொழி கூறிய துரியோதனன் உடனே என் கடோற்கசனால் பழிக்கப்பட்டான் எனின், பிறன் பழியைக் கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும் திறன்தெரிந்து கூறப்படுவான் என்க.

தன் என்றது பழிகூறுவானை.

திறன்தெரிந்து—வருந்துந் திறத்தை ஆராய்ந்தறிந்து. பிறரைப் பழிப்பவன், தன்பழி பலவற்றுள்ளும் தன்னை வருத்தத் தக்க திறத்தையுடைய பழிகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவரால் பழிக்கப்படுவான் என்பதாம்.

நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் ஆதலால் பழியெல்லாம் பழிசொல்வார் பாலவாம் என்க.

பழிப்பவன், உடனே பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரியோதனனைக் கடோற்கசன் சொன்னதால் காணப்படும்.

கதை.

கடோற்கசன் என்பவன் வீமன் மகன். இடும்பியென்னும் அரக்கியிடம் பிறந்தவன். சிறந்த தேக பலமுடையவன். மல்லயுத்தத்தில் எவரையும் வெல்ல வல்லவன். பாரதப்போர் நிகழுங் காலத்தில் பதின்மூன்றாநாள் இரவு தருமன், இவனைத் துரியோதனன்பால் தூதனுப்பினான். இவனுஞ்சென்றான். அரசவையில் புகுந்தான். அரசனைக் கண்டான். அஞ்சாமல் நின்றான். அரியணையணுகி யமைய நோக்கினான். "அரசே! இன்று அபிமனனைக் கொன்ற சயத்திரதனை நாளை அருச்சுனன் கொல்வதாகக் குறித்தான். படைநலங் கருதிப் பரமனையடைந்தான். விரைவினில் எய்தி வென்றிகைக்கொள்வான். ஆதவன் படுமுன் அவன் தலை துணிபடும். என்னும் உண்மை நீ முன்னமே தெரிய எண்

ணிய தருமர் என்னைமுன் விடித்தார். வருவதைத் தெரிந்து நீ உறுவதைப் புரிக''. என்று கடோற்கசன் தனது பெரிய தந்தை யார் கூறிய சிரிய மொழிகளை கேரில் கூறினன். அரசன்கேட்டுப் பெருகை செய்தான். அரக்கி மகனே என்று விளித்தான். பழித்தான். உடனே கடோற்கசன் சினந்தான். பழி பலவற் றுள்ளும் அவன் உளைவன நாடினன். அரவக்கொடியோய்! அரக் காயிருப்பினும், உற்றார் கலிய யாம் உறுதுயர் செய்யோம். பொறுமை கொள்வோம். பிறர் பொருள் வெஃகோம். வஞ்சனை புரியோம். கஞ்சினை யூட்டோம். சொழுந்தியரைத் தகுதுரி

யோம். கோட்சொல்லித் திரியோம். இவையெல்லாம் நீயே புரிந்தாய். பேயே என்றான். அவன் நாணி கொந்தான். இவன் நகைத்து மீண்டான். பழிகூறியதால் அவன் பழிக்கப்பட்டான்.

அந்தவுரை மீண்டிவன்கேட் டாங்கவனை நகைத்துரைப்பான்
அரக்கரேறும்
சிந்தைதனில் விரகெண்ணார் செருமுகத்தில் வஞ்சகமுஞ்
செய்பாரையா
வெந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடமருந்தார் நிரைக்கழுவில்
வீழ்செய்பார்
உந்துபுனல் விடைப்புதையார் ஒருரி நிருப்பகற்றார்
உரையுந்தப்பார் (1)

[ச்

செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொழுவார் செய்ந்நன்றி கொன்றறியா
நீங்குபுணர்
அழுந்துமனக் கழுக்குறார் அச்சமுமம் மாளின்றிப்

பொய்ச் சூதாடார்

கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார் கொடுங்கானமடைவித்துக்
கொல்ல எண்ணார்

எழுந்தமில் முதுகிடார் இவையெல்லாம் அடிகளுக்கே
யேற்ப என்றான். (பாரதம்.)

இவை, தன்னை அரக்கன் என்று இகழ்ந்துகூறிய துரியோதனனை நோக்கிக் கடோற்கசன் கூறியன.

பிறன்பழி சொல்லோன் பெரும்பழி கொள்வான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

187. கானிலிரா மன்பிரியக் கைகைதனை யேன்பிரித்தான்
கூனிபுறங் கூறிக் குமரேசா—தானே
பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாட்டல் தேற்றாதவர். (ஏ)

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை. 367

இ—ள்.

குமரேசா! இராமன் வனம் போகும்படி என் கூனி புறங்கூறிக் கைகேசியைப் பிரித்தாள்எனின், நகச்சொல்லி நட்பாடல் தேற்றாதவர், பகச்சொல்லிக் கேளிரைப் பிரிப்பார் என்க.

பகச் சொல்லி—நீங்கும்படி புறங்கூறி.

கேளிப் பிரிப்பர்—சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பர்.

தேற்றாதவர்—தெளியாதவர்.

மகிழும்படி இனிய சொற்களைச் சொல்லி நட்பை வளர்த்தலே யறியாதார் புறங்கூறிச் சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பர் என்பதாம்.

நகச் சொல்லி அன்பு செய்வோர், பகச் சொல்லித் துன்பு செய்யார் என்க.

புறங்கூறுவோர் ஒரு குடியின் ஒற்றுமையைக் கெடுத்துக் குற்றத்தை யுண்டாக்குவர் என்பது கருத்து. இது கூனிபால் காணப்படும்.

கதை.

கூனி யென்பவள் கைகேசியிடம் இருந்த ஒரு முதியவள். உறவன உணர்த்தும்படி கேகய தேசத்திலிருந்து அவளுடன் வந்தவள். மந்தரை யென்றொரு மறு பெயருடையவள். வளர்ந்த முதுகினள். அதனால் இவள் கூனி யென்று அழைக்கப்பட்டாள். மிகக் கொடியவள். இராமன் முடிசூட அமைந்ததை அறிந்தாள். கலன்றாள். உடம்புபோல உள்ளமும் கோடினள். பொறாமையால் ஓடினள். கைகேசி முன்னின்று சுமெழி புகன்றாள். இராமன்பால் பேரன்பையுடைய கைகேசியின் மனநலத்தை மாற்றினாள். தன் சொல்வழி நடக்கும்படி ஆக்கினாள்.

முடி புனையாதபடி இராமனை வனம் போக்கினாள். பகச் சொல்லிக் கேளிரைப் பிரித்தமையால் இவளை அனைவரும் பகைத்தார்.

பாவி யென்று வெறுத்தார். பலரும் பகைக்க இவள் பரிந்து வருந்தினாள். இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் காணப்படும்

புறஞ்சொல்வோர் பல குடியைக் கெடுப்பர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

188. வெற்றி மிகுகண்ணனுக்கும் வெய்யதுரி யோதனனேன்
குற்றமிகச் சொன்னான் குமரேசா—சுற்றமெனத்
துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபினார்
என்னைகொ லேதிலார் மாட்டு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! துரியோதனன் ஏன் திருமாலுக்குங் குற்றங் கூறினான் எனின், துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினார் ஏதிலார் மாட்டு என்னை கொல் சொல்லார் என்க.

துன்னியார் குற்றமும்—நெருங்கிய உறவினாது குற்றத்தையும்.

தூற்றும் மரபினார்—பலரறியப் பரப்பும் இயல்பினோர்.

ஏதிலார் மாட்டு—அயலாரிடத்தில்.

மிக நெருங்கிய சுற்றத்தாரது குற்றத்தையும் உலகறியப் பரப்பும் இயல்பினோர், அயலாரிடத்தில் யாதுதான் செய்யார் என்பதாம்.

உறவினரையும் புறங் கூறிப் பழிக்கு மரபினோர் பிறர்பால் என் சொல்லார் யாது செய்யார் என்பார் "ஏதிலார் மாட்டு என்னை கொல்" என்றார். என்னர் கொல் எனவும் பாடம்.

புறங்கூறலாகிய பெரும் பாவத்தை உறவினரிடமும் செய்யும் மறவோர் பிறர்பால் எதையுஞ் சொல்வர் என்பது கருத்து. இது துரியோதனன்பால் காணப்படும்,

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை. 369

கதை.

தருமர் முதலிய உறவினரையும் புறங் கூறித் தூற்றிய துரியோதனன் கண்ணோட்டம் சிறிதுமின்றிக் கண்ணனையும் வைதான். கடுவினை புரிந்தான்.

அன்னையானவரும் இருவராமுத லளித்த தந்தையர்க ளைவராம்
பின்னைய சை கொடு குருகுலத்துரிமை பெறுவராமொரு பிறப்
[பிலோர்
மின்னையாமிவர்களைவரும் பரிவினொடு தனித்தனி விரும்புவா
ரென்னையா மவரொடொருகுலத்தரச னென்பதம்மவிவையென்

அளிவருங்குழல் பிடித்துமன்னவையில் ஐவருக்குமுரி யாளை நான்
எளிவருந்துகி லுரிந்தபோதரு கிருந்து கண்டவர்களல்லவோ
துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்திபிடி சோறு தின்றுயிர் சுமந்துதோ
ளிளிவரும்வடி யிருந்த பாவியரு மின்றுமானகிலையுணர்வரோ. (2)

என்று ஐவரைப் பழித்தான்.

புன்பிறப்புடைய பொதுவர்தங்களொடு புரவிலானிரை புரந்திடும்
உன்பிறப்பு முர லோடுகோவியா உனைப்பிணித்தது மறந்துநீ
மன்பிறப்பிலுயர் குருகுலத்தவர்தம் வாய்மைதானுமொரு மாசிலா
என்பிறப்பு முண ராமலோசபையில் இந்தவாசக மிபம்பினாய்.

என்று கண்ணனை ஏசினான். கரவிற் கொல்லவுந் துணிந்தான். இதைக்கேட்ட சாததகிக்கு நாட்டஞ் சிவந்தது. ஒள்வாளுருவி யவன்மேல் ஒல்லெனப் பாய்ந்தான். உடனே, கண்ணன் தம்பி யைக் கையிற் பிடித்தான். துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபி னனாகிய துரியோதனன் நம்பால் எவையுஞ் சொல்வான் எல் லாஞ் செய்வான். பொறு என்று தடுத்தார். அவனும் பொ றுத்து நின்றான். இது பாரதத்தில் காணப்படும்.

புறங்கூறுவோர் எவரிடமும் எப்பழியுஞ் செய்வார் என் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

189. கூறுஞ் சமிதன் கொடுஞ்சகுனி யேலுலகம்
கூறியழ நின்றூர் குமரேசா—கூறும்
அறமெனக்கி யாற்றுங்கொல் வையம் புறநோக்கிப்
புன்சொ லுரைப்பான் பொறை. (9)

இ—ள்.

குமரேசா! சமிதன், சகுனியென்பவரை யேன் உல
கந் தாங்கலாற்றாது தளர்ந்து மொழிந்ததெனின், புறம் நோக்கிப்
புன்சொல் உரைப்பானது பொறையை அறம் நோக்கி வையம்
ஆற்றும் என்க. ஆற்றுங்கொல்—பொறுக்கும்போலும். கொல்
என்னும் இடைச்சொல் ஐயத்தைக் குறித்து நின்றது.

புறம் நோக்கி—பிறர் நீங்கிய சமயம் பார்த்து.

புன்சொல் உரைப்பான் பொறை—புறங்கூறுவானது உடற்
பாரத்தை.

பிறரில்லாத அளவு பார்த்து அவர்மீது பழிகூறும் இழி மகனி
னது உடற்பாரத்தைப் பொறுத்தலாற்றாது வருந்தினும், நிலமகள்
அறம் நோக்கிப் பொறுக்கும் போலும் என்பதாம்.

அறம் நோக்காவழிப் போக்கும் என்பது குறிப்பு.

நிலம் எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிற்கும் இயல்பினையுடையதே யாயினும் பாவ யாக்கையைத் தாங்கலாற்றாது பதைக்குமென்க.

இனி, புறம்நோக்கிப் புன்சொல் உரைப்பானது பொறையை அற்றம் நோக்கியேனும் வையம் ஆற்றுமோ, ஆற்றாது எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறுவோன் பெரும் பாவியாதலால் அவனைப் பொறுத்து நிற்க ஆற்றாது பூமி, வருந்துமென்பதாம். இவ்வுண்மை சமிதன், சகுனி யென்னுமிவர்பால் காணப்படும்.

கதை 1.

சமிதன் என்பவன் மகத தேசத்தில் வசவபுரம் என்னும் ஓர் நகரிலிருந்தவன். இவன், அந்நாட்டு வேந்தன மகளாகிய குணவதி யென்பவளுக்கு இளமையிலேயே பிரைபபிற்றி வந்தான. வருங்கால் குணவதி பருவமெய்தினள். இவன் முதியவனாயினன். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பருவமுடையவன். அவளை மருவி யின்புறற்கருகி வருந்தினன். அவள், அழகும் நிறையும் அறிவும் வாய்ந்தவள். ஐயமின்றி யிவன்பால் அனுபவப் பயின்றாள். இளையுடை வனப்பான அவள்மேல்

நசைமீக்கூர்ந்தான். தன் காதற் குறிப்பைக் கனிந்துகாட்டி னான். அவள் கண்டாள். அதுமுதல் இவனை யணுகாமல் விலகினாள். தன் தந்தையிடம் ஏதேனும் சொல்லிவிடுவளோ என்று இவ்வஞ்சன் அஞ்சினான். அதனால் முன்னுற அரசனை யடுத் தான். அடாப்பழி கூறினான். அரசன் சினந்தான். இவன் அதனையாற்றினான். அவளை ஒரு பேழையுள் வைத்து அந்நகரை யடுத்துச் செல்லும் ஒரு காட்டு நதியில் விடுத்துவிடுதல் நல மென்று இவன், அரசன் மனங்கொள மொழிந்தான். பேதை மன்னன் இசைந்தான். அவள் தூங்கும்போதெடுத்து அத்துயர் வினை செய்தார். பேழை நதி வழி யொழுகி யொரு கரையினை யடுத்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த சசிதரன் என்னும் அரசன மறுநாட் காலையில அதனைக் கண்டான். வியந்து திறந் தான். குணவதி யெழுந்தாள். அக்குல மகனையே தனக்குக் கொழுநனாகக் கருதினாள். அவ் இளவரசனு மிசைந்தான். பே ழையின் பிழையியல் ஆய்ந்து தன் வலையில் சிக்கிய கரடியை அத னுள் விடுத்தடைத்தான். அழகியைக்கொண்டு அவ் இளவல் சென்றான். புறம்நோக்கிப் புன் சொல்லுரைத்த அப்புல்லியன் பேழையை நாடி மறுநாள் மாலையில் வந்தான். புவி மகளும் அவன் பொறையினை யாற்றாது புலம்பினாள். கண்டான் பேழை யை. கருதியதை முடித்துவிடலாமென்று காதல்மீக்கொண்டான். திறந்துட்புகுந்து தேறாதுமூடினான். பசியால்மெலிந்து ஓர்மூலையில் பதுங்கிக்கிடக்குட் கரடியை அட்பாவையென்று இப்பதகன் நினைந

தான். தன் பாழ்வாய் திறந்தான். "குணவதீ! இப்பொழுது என்

செய்வாய். அன்றேயென் கருத்துக்கி சாதிருக்கால் இவ்வல்ல லுனக்கெய்துமா? இனியேனும் மருவி வாழலாமாவா?? என்று மம்ழிந்தணைந்தான். பசிநோய் மிருந்த அஃது இவன்மேற் பாய்ந்து பிரகுடித்துச் சாய்ந்து சென்றது. நிலமும் பொறை நீங்கிறறு.

இஃது இரதபோதத்திலுள்ளது.

கதை 2

வஞ்சமும் அழுக்காறும் நிறைந்த நெஞ்சினையுடைய சகுனி நஞ்சனைய வெஞ்சொல்லையே நாளுஞ் சொல்வான். புறம்நோக்கிப் புன்சொல்லுரைக்கும் புன்மையையே இவன் நன்மையென்று கொண்டான். துரியோதனனுக்குக் கெடுமதி பலகூறிக் கேடே செய்தான். இவன் உடற்பாரத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது வருந்திப் பூமிதேவி கண்ணனிடம்போய் முறையிட்டாள். அறம் நோக்கியே யிவன் பொறையை அவளாற்றி நின்றாள். பின் கண்ணன் மாற்றினான். (இவ்வுண்மை பாரதத்தில் காணப்படும்.)

புறங்கூறுவோனைப் பொறுக்கலாற்றாது புவிதேவியும் வெறுப்பள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

190. கண்டவுடன் தன்குற்றம் காதறுக்குந் திதைவில்லி
கொண்டிலரேன் விட்டார் குமரேசா—உண்டான
ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றம் காண்கிற்பிற்

இ—ள்.

குமரேசா! வில்லிபுத்தூரர் தன் குற்றம் கண்டவுடனே என் தான்செய்துவந்த நீமையை யெய்தவில்லை எனின், எதிலார் குற்றம்போல் தன் குற்றம் காண்கிற் பின் மன்னும் உயிர்த்தகத் தீது உண்டோ என்க.

மன்னும் உயிர்—நிலைபெற்ற உயிர். ஆன்மா நித்தியமாதலான் மன்னும் என்னும் அடைபெற்றுவந்தது.

காண்கிற்பின்—காணவல்லராயின். இதில் கில் என்னும் ஆற்றலி யுணர்த்தும் இடை நின்று, காண்டலின் அருமையைக் காட்டிநின்றது.

இனி, காண்கின், தீது பின் உண்டோ எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். ஓகாரம் எதிர்மறை.

பிறர் குற்றமபோலத் தன் குற்றத்தையும் காணவல்லராயின் அவர் உயிருக்கு யாதொரு தீனபமும் உண்டாகா தென்பதாம்.

காணமாட்டாதார் அயலார் குற்றமே காடிப் புறங்கூறலென்னும் பெரும்பாவதனைச் செய்வர். ஆகலால் அதன் பயனிய

துன்பம் அவர்க்குண்டாம். காணவல்லார் அது செய்யார் ஆத லின் அவர்க்குத் தீது இன்றாம் என்பது கருத்து.

பிறர் குற்றம்போல் தன் குற்றத்தையும் கண்டு தெளிந்தோர் பின், பிறர்பால தீதுசெய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை வில்லிபுத்தூரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வில்லிபுத்தூரர் என்பவர் இற்றைக்கு அறுநூறு வருடங் கட்கு முன்னர் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர். நடுநாட்டி லுள்ள சனிபூரென்னு மூரிலே வேதியர் குலததிலே வீரராகவன் என்னும் ஓர் உத்தமருக்குப் புத்திரராய்த் தோன்றினார். இளமை யிலேயே கலைகள் பலவும் கற்றுத் தெளிந்தார். முத்தமிழ்ச்சுவை யும் முற்றுந்துய்த்தார். பாரதத்தைச் சீர்பெறப் பாடியுள்ளார். அது வில்லிபாரதமென இவர் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. ஆசு முதலிய நால்வகைக் கவிகளும் மாசறப்பாடினார். இவரது மதி நலத்தையும், கவி நலத்தையுங்கண்டு மகிழ்ந்த அரசர் பலரும் இவருக்குப் பெரும்பரிசு கொடுத்தார். அவருள், வக்கபாகை யென்னும் தலைநகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த கொங்கர்குல திலகனா

கிய வரபதியாட்கொண்டான் என்பவர், இவர்பால் பேரன்பு பூண் டார். அவர் ஆதரவில் இவர் புலமையைச் சோதிக்கும் தலைமை யைப் பெற்றார். வாளொன்று கொண்டார். புலவர்கள் பாடி வருங்கவிகளில் ஏதேனுங் குறைகள் காணப்படின் அவர் செவிகளை

யறுத்துவிடுவார். அதனால் புன்கவிகளெல்லாம் பொங்காதடங்கின. பிறர் குறைகண்டால் பொறுக்காமல் ஒறுத்தடக்கும் இவர் ஒருநாள் அருணகிரிநாதரைக் கண்டார். வாதங்கொண்டார். இருவரும் தமது கல்விப் பெருக்கையும கவித்திறத்தையும் காணத் துணிந்தார். அதில் வில்லி மெலிந்தார். அறுமுகப் பெருமான் அருள்மிகப்பெற்ற அருணகிரியார் வென்றார். எனினும், செவியைக் கொய்யாமல் அவரைச் செல்லவிடுத்தார். கருணைக்கடலாகிய நாதரது பெருமையை வியந்து வில்லியார் சென்றார். பிறர் குற்றங்கண்டு தண்டித்துவந்தவர், அன்று தன குற்றமுங் கண்டார். அன்று முதல் தாம் செய்துவந்த தீமையை விடுத்தார். தீதின்றி நின்றார். எதிலார் குற்றம்போல் தன் குற்றம் காணவல்லராயின் அவருயிர்க்குத் தீதில்லையென்பதை யுலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (இதன் விரிவு இவர் சரிதையில் தெளிவாம்)

புறங்கூறாதவர்க்கு ஒரு தீதும் உண்டாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

அறங்கூறானாயினும் ஒருவன் புறங்கூறலாகாது. புறங்கூறல் பாவங்களெவற்றினும் பெரும்பாவமாகும். புறங்கூறி உயிர்வாழ்வதினும் ஒருவன் சாதல் நல்லது. கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ் சொல்லலாகாது. புறஞ்சொல்லும் புன்மையோனுக்கு அறஞ் சொல்லும் நன்மையில்லை. பழிமொழி கூறுவோன் பிறரால் பழி

க்கப்படுவான். புறங்கூறுவோர் பிறர் குடியைக் குலைப்பர். அவர் எப்பழியுஞ் செய்வர். அவரைச் சமஸ்த இவ்வுலகமும் வருந்தும். புறங்கூறுதார்க்கொரு தீங்குமில்லை.

யகூ-வது புறங்கூறுமை முற்றிற்று.

உயி-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை.

அஃதாவது பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாமை. இதுவும், புறங்கூறல்போல் மொழிக்குற்றமாதலால் இதனையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது கருதி அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அது மனப் புன்மையாலும் இஃது அறிவின்மையாலுந் தோன்றுமெனக. பொய்ச்சொல், புறஞ்சொல், கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என்னும் இந்நான்கும் வாக்கின்கண் நிகழும் பாவங்களாம். வைப்பு முறையால் முறையே அவற்றின் தீமை விதுதி காணப்படும்.

---

191. எல்லாரு மெள்ளி யிகழ்ந்தா ரிளங்குமணன்
கொல்லென்ற போதேன் குமரேசா—வல்லான்போற்
பல்லா முனியப் பயனில சொல்லுவான்
எல்லாரு மெள்ளப் படும். (க)

குமரேசா! சொல்லென்று சொல்லிய இளங்குமணனை என் எல்லாரும் இகழ்ந்தார் எனின், பல்லார் முனியப பயனில சொல்லுவான் எல்லாராலும் எள்ளப்படும் என்க.

பல்லார் முனிய—பலரும் வெறுப்ப.

எல்லாரும் எள்ளப்படும்—எல்லாராலும இகழப்படும். இதில் ஆன் உருபு தொக்கு நின்றது.

பலருங்கேட்டு வெறுக்கும்படியாகப் பயனிலவாகிய சொற்களை ஒருவன் சொல்லுவானுயின் அவன் எல்லாராலும் இகழப்படுவான் என்பதாம்.

பல்லாரும் எல்லாரும் என்பன இரண்டும் மக்கட்பன்மையைச் சுட்டிநின்றனவே யெனினும், முன்னது, பயனிலசொல்லுங்கால் கேட்டுநின்றவரையும் பின்னது அல்லாத பிறரையுங்குறித்து நின்றனவென்க.

பயனில சொல்லுவோனை அனைவரும் இகழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்குமணன்பால் உணரப்படும.

கதை.

இளங்குமணன் என்பவன் குமணவள்ளலது தம்பி. போர

சைமிக்கவன். பொறாமையும் கொடுமையும் பொருந்தியுள்ளவன். கல்வியறிவில்லாதவன். தனது அண்ணன் எல்லாருக்கும் உபகரித்துவருவதைக் குறித்துப் பெருவருத்தங்கொண்டான். தீயார் பலருடன சேர்ந்து திரிந்தான். மனந்துணிந்தான். தனது முன்னவன்பால் ஒருநாள் சினந்துவந்தான். அரசினைத் தருக, இலதேல் என்னுடன அமர்செய வருக என்றான். குமணவள்ளல் உடனே அரசைக் கொடுத்துவிட்டு அடவியிற் புகுந்தான். அருந்தவஞ்செய்தான். இவன் அரசைக் கொண்டான். ஆண்டு வந்தான். வருங்கால் குமணன் ஒருகால் மீண்டும் வந்துதன அரசைக்கேட்பனோ என்றுதன் அகத்தில் எண்ணினான். அதனால் அவனைக்கொல்லக் கருதினான். குமணன் தலையைக் கொணர்வோருக்கு ஆயிரம் பொன தருவேனென்று இவன் தன் அவையில் கூறினான். அதனைக்கேட்டார் பலரும முனிந்து வருந்தினார் அதன்பின் அவனை அனைவரும் இகழ்ந்தார். பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான் எல்லாராலும் எள்ளப்படுவான் என்பதை யுலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவு குமண சரிதையில் காணப்படும்.)

பயனில சொல்லுவானை உலகம் பழிக்குமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

192. பற்றித் துகிலுரியு மென்றான் பலர்முன்னே
குற்றமுற்றான் பின்பேன் குமரேசா—உற்ற

இ—ள்.

குமரேசா! துரோபதையைத் தகிலுரியுமென்று பலர் முன்னே சொல்லிய துரியோதனன் எனநீமையுற்றான் எனின், நயன் இல நட்டார்கண் செய்தலினும் பல்லார்முன் பயனில சொல்லல் தீதாம் என்க.

நயன் இல—நன்மையில்லாதன. என்றது வெறுக்கத்தக்க செயலகளை.

தீயசெயல்களை தனது நண்பரிடத்தே செய்தலினும் பயனிலவாகிய சொற்களைப் பலர்முனனே ஒருவன் சொலலுதல் பெருந்தீது என்பதாம்.

உறவினரிடத்து இழிசெயல் செய்யினும பயனில்சொற்களை ஒருவன, பலர் முன்சொலலலாகா எனபது கருதது.

பயனில்சொல் ஒருவனுக்குப் பழியும் கேடும இழிவுடன் தொடக்குமென்பது குறிபபு. இது துரியோதனனபால் காணப்படும்.

கதை.

தீருமரது பொருள் முழுதையுங் கவரும்படி துரியோதனன்

சகுனியை யேவினான். அவனுங்கவறாடிக் கவர்ந்தான். நட்டார் கண நயனிலசெய்த அக்கெட்டவன் அவ்வளவிலமையாது துரோ பதையைத் தொடடிழுத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான. துகி லுரியும்படி துணிந்து சொன்னான். தனது மாமனாகிய சகுனி நல்லவன். தருமனோ பாவி. ஆதலால் பொருளிழந்தான. இனி, அவன் மனைவி உடை யிழக்கவேண்டுமென்று கொடுமொழி புகன றான். அவன், நயன்இல செய்ததைக் கண்டு சகித்திருந்த விது ரன் துரோணன் முதலிய அறிஞரனைவரும அபபயனில் சொல் லைக்கேட்டவுடனே பதைத்து வெறுததார். பழிபாவமெய்தி யழிவான் என்று அனைவரும் அவனைப் பழித்து நொந்தார். முன செய்த செயலினும் பின்சொன்ன சொல்லால் இவன் பெருந்தீ துற்றான்.

[illegible] ரேச வெண்பா.

[illegible] ழி யிருந்துகூற
மன்னனுந தம்பிதானு மாமனு மாறாவண்மைக்
கனனனுந தம்மினெண்ணிக் கங்கைமா மகனைநோக்கி [ன்.
பன்னக துவசன கேட்டோர் பலருமெய் பனிக்கசசொல்வா

தண்ணிய தருமன்செய்த பாவமோ சகுனிசெய்த
புண்ணிய நெறியோவந்தப் பொதுமகள் யாகசாலை
நண்ணிய தவறோமற்றை நால்வருந தகைமைகூர
எண்ணிய மதியோவெண்ணி னிந்நனம் விளைநததென்றான்

(ஆது போர்ச் சருக்கம்)

நயனில் செயலிறும், பயனில் சொல் பெருந்தீது பயக்கு மென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

193. சார்ந்துநின்ற மாயா சனகனேயென் தீயனென்று
கூர்ந்தறிந்தார் சொல்லால் குமரேசா—ஆர்ந்த
நயனில னென்பது சொல்லும பயனில
பாரித்துரைக்கு முரை. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மறைந்திருந்தும் மாயாச்சனகனை என் தீயவனென்று அவனுரையால் தேர்ந்தார் எனின், பயனில பாரித்து உரைக்கும் உரையே ஒருவனை நயன் இலன் என்று சொல்லும் என்க.

நயன் இலன் என்பது—நன்மையில்லாதவன் என்பதனை.
பாரித்து உரைக்கும் உரை—விரித்துச் சொல்லுஞ் சொல்.

பயனில்லாதவற்றைப்பற்றிப் பரக்க உரைக்கும் ஒருவனது உரையே அவனை நயனில்லாதவன்எனக் காட்டிவிடும் என்பதாம்.

உரையே கருவியாக ஒருவனை யுணரலாம் என்பார் அதன் மேலேற்றி அஃதுரைக்கு மென்றார்.

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது கயன துனமையை கனகுணா லாம் என்பது இதில் காடடப்பட்டது. இது மாயாசனகன் பால் காணபடும்

கதை.

மாயாசனகன் என்பவன் இலங்கையிலிருந்த ஒரு சிறந்த அரக்கன். சீதையின் தாதைபோல் உருவெடுத்து அந்த அம் மைனயை பேதிக்க வந்தவன். மாயைகள் பலவுஞ் செய்ய வல்ல வன். மகோதரனுக்குச் சிறந்த நண்பினன். மருத்துவன் என் னும் பெயரினையுடையவன. இவனை பெயிவிட்டு வேறொரு வழி யாய் இராவணன் சீதையின்பால் வந்தான். ஆசையால் வருந்தி யவளை திரே யிருந்தான். மொழிபல பிதற்றினான். அடியினும் விழுந்தான். சீதை கேட்டுச் சினந்து வைதாள். அவ்வமையம் அவள் தந்தையென்றே நம்பும்படியாக அவ்வரக்கனைக் கட்டிப் பிடித்து மகோதரன் கடிதில் வந்தான். கண்டாள் சீதை. வந் தமென்று தெளியாமல் நெஞ்சம் கலங்கினாள். கைகளை நெரித் தாள். கண்ணை மோதினாள். நெருப்பில் மிதித்தாற்போல் நிலத் திடைப் பதைத்தாள்.

தந்தையே யெந்தையேயின் றென்பொருட் டெனக்கு மிக்கோள் வந்ததே யென்னைப்பெற்று வாழ்ந்தவா றிதுவோ மண்ணோர் தந்தையே தாயசெய்த தருமமே தவமே யென்னும் வெந்துய ரென்னுந் தீவீழ் விறகென வெந்துவீழ்ந்தாள்.

உடனே மாயாசனகனான தீய அரக்கன் அழுது நெருங்கினான். குழந்தாய்! சீதையே! "என்னை யென்குலத்தோடு காப்பாற்ற வேண்டும். இலக்குமியும் ஒருவரிடத்துத் தங்காமல் பலரிடத்துந் தங்கியிருக்கிறாள். தெய்வமகளிர் பலரும் அவ்வாறே யமைந்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் இலங்கைக்கு ஈசனை நீ நேசிக்கவேண்டும். அவனது மையல் நோயை நீ மாற்றல்வேண்டும். அது செய்தால் நானுமுய்வேன். நீயும் சிறைநின்று நீங்கி நிறையின்பமடைவாய்." என்று பல பயனில் சொற்களைப் பாரித்துரைத்தான்.

43

380 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அவ் இழிமொழிகளைக் கேட்டவுடனே அவனைத் தன் தந்தையல்லன் எனறு தெளிந்தாள். வாய்ச்சொல்லாலே அவன் தீச்செயல் தேர்ந்தாள். ஒருவன் நயன் இலன் என்பதை அவனது பயனில் சொல்லே காட்டுமென்பதை யுலகம் இவன்பால் கண்டது.

அறங்கெட வழக்குநீங்க அரசர்தம் மரபுக் கான்ற
மறங்கெட மெய்மைதேய வசையுற மறைக ளோதும்
திறங்கெட வொழுக்கங்குன்றத் தேவரும் பேணத் தக்க
நிறங்கெட இனையசொன்னாய் சனகனைகொல் நினையி னைய. (1)

நீயுநின் கிளையுமற்றிந் நெடுநில வரைப்பு நேரே
மாயினு முறைமைகுன்ற வாழ்வெனோ வயிரத் திண்டோள்
ஆயிர நாமத்தாழி யரியினுக கடிமை செய்வேன்

நாயினை நோக்குவேனோ நாண்டிறந் தாவிநசசி. (2)

இவை, மாயாசனகனை நோக்கிச் சீதை கூறிய சீரிய மொழிகள்.

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது நயனின்மை காணப்படுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[னென்றேன்.

194. மாசில்லான் வாயிற்பொய் வார்த்தைவரு விப்ப
கோசிகனசீர் நீத்தான் குமரேசா—ஆசில
நயன்சாரா நன்மையி னீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொற் பல்லா ரகத்து. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகன், அரிசசந்திரன் வாயில் ஒரு பொய்யை வருவிப்பன் என்று பலர்முன் சொன்னதால் தனது நன்மையை ஏன் இழந்தான் எனின், பயன்சாராப் பண்பு இல் சொல்லை ஒருவன் பல்லாரகத்துச் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் சாரா நன்மையி னீக்குமென்க.

நயன் என்பது பலன் உறுதி இன்பம் நீதி என்பவற்றைக்

குறித்துவரு மொரு சொல்.

பயன்சாராப் பண்பு இல் சொல—பயன் பொருந்தாத பண்பில்லாத சொல்லை. பண்பு என்றது இனிமை மெய்மை முதலிய சொற் குணங்களை யிங்கே சுட்டி நின்றது.

பல்லார் அகத்து—பலரிடையே சொல்லின். இதில் சொல்லின் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

பயன் பொருந்தாத பண்பில்லாத சொல்லைப் பலர் நடுவே ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் பொருந்தாதவனாக்கி நன்மையின் நீக்கும் என்பதாம்.

பயனும் பண்பும் இல்லாத சொல்லைச் சொல்வோன் நயனையும் நன்னமையையும் இழப்பான் என்பது கருத்து.

பயனில் சொல்லைப் பலர்முன் சொல்வோன் நயனிலனாய் நன்மையை நீப்பன் என்பது இதிலுணர்த்தப்பட்டது. இது விசுவாமித்திரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முன்னொரு காலத்தில் பொன்னுலகத்தில் முனிவர் குழாங்களும் தேவ கணங்களும் ஒருங்கே தொக்கனர். அப்போவையில வானவர் தலைவனாகிய இந்திரன் உயர்ந்த ஆதனத்தில் சிறந்து வீற்றிருந்தான். பல்வகைக் காட்சிகளும் நல்விதமாக நிகழ்ந்தன. அங்குக் குழுமியிருந்த அனைவரும் விழுமிய வின்பத்தை வியந்து

துப்த்தனர். அவ்வமையம் நிலவுலகில் உயர் நலமுடையவன் யாவன் என முனிவரை நோக்கி இந்திரன் வினவினான். தூய்மையினும் வாய்மையினும் மேன்மை பெற்றவன் அரிச்சந்திரன் ஒருவனே என்று வசிட்டர் உடன் விடை கூறினார். அதைக் கேட்ட கோசிகர் கொதித்தார். இவரால் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட அவன், கொடியரிற் கொடியன். பதகரிற் பதகன் எனப் பண்பில் சொல்லைப் பலர்முன் துன்புறச் சொன்னார். அதனால் அஃ

முனிவரிருவரு முனிவுற்றெழுந்தார். வாதம் புரிந்தார். வைது வெகுண்டார். சூளுரை புகன்றார். அரிச்சந்திரனைப் பொய்யனாக்கேனேல் யான செய் தவத்தில் பாதி யெய்தவிடுவேன் என்று வைது மொழிந்து கோசிகர் வையம்புகுந்தார். சொன்னதை முடிக்க முனிவர் முன்னுற முயன்றார். முடியவில்லை. தேவரும் முனிவரும் அவரைச்சேர இகழ்ந்தார். அவரும் நயனும் நன்மையும் நீங்கித் தமது தவமும் இழந்தார். பண்பில் சொல்லைப் பலர்முன் சொல்வோர் நயன் இலராய் நன்மையை யிழப்பார் என்பதை இவர் நன்கு காட்டினார். இதன்விரிவு அரிச்சந்திர புராணத்தில் காணப்படும்.

பயனில் சொல்லால் நயனும் நன்மையும் நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

———

195. உற்றசிர் எல்லாம் ஒருசொல்லா லேனிழந்தான்
கொற்ற நகுடன் குமரேசா—பெற்றபெருஞ்

சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! நருடன் ஒரு சொல்லால் என் தனது சிறப்பையெல்லம் இழந்தான் எனின், பயன் இல நீர்மை யுடை யோர் சொலின் அவரது சீர்மை சிறப்பொடு நீங்குமென்க. நீர்மையுடையார்—நீரின தன்மையுடையார். அஃதாவது தண்மை நன்மை இனிமை தூய்மை முதலிய நற்குணங்களையுடையவர்.

சீர்மை—மேன்மை. சிறப்பு—நன்மதிப்பு.

செய் தவத்தால் எய்திய சிரெச்-லாம் ஒரு வெய்ய சொல் லால் விலகி யொழியும் என்பது கருத்து.

பயன் இல்லாத சொற்களைப் பண்புடையார் சொல்லுவரா யின் அவரது சீர்மையும் சிறப்பும் ஒரு சேர நீங்கும் என்பதாம்.

எவ்வளவு நலங்களை யெய்தினவராயிலும், பயனில் சொல் லைச் சொல்லுவராயின் உடனே அவர் சிறப்பும் சீரும் இழப்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நகுடன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நகுடன் என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய ஆயுவின் புதல்வன். இவன், வீரமும் கொடையும் சூரமும் உடையவன். பல கலை தேர்ந்த நலமிகுவுணர்வினன். பருவமெய்தினன். மடியற முயன்று முடிபுனைந் தமர்ந்தான். விதிமுறை வழாது முதுநிலம் புரந்தான். பரிமகம் நூறு பரிவுடன் புரிந்தான். அதன் பயனாக இந்திரனுனன். வானவர் போற்று மேனிலையடைந்தான். சிவிகையிலேறிச் சிறந்து விற்றிருந்தான். குறுமுனி முதலிய பெரியவர் எழுவரும் குழுமியடைந்தார். சதமகம் புரிந்து சதமகனான இவனை அம்முனிவரெழுவரும் முறைப்படி சுமந்தார். இந்திர மாளிகையை நோக்கி முந்துறச் சென்றார். செல்லுங்கால் இந்திராணி மீது இவன், சிந்தையைச் செலுத்தினன். அவளைக் கலந்து மகிழ விழைந்து விரைந்தான். காமமிகுதியால் கருத்தும் அழிந்தான். தாங்கிச் செல்லும் முனிவர் தகுநிலை மறந்தான். விரைந்து செல்மின் என வெகுண்டு மொழிந்தான். "சர்ப்ப சர்ப்ப" என அதனையோர் அற்ப வார்த்தையால் குறித்தான். உடனே முற்கோப்பு தாங்கி நடக்கும் அகத்திய முனிவர் முனிந்தார். சர்ப்பமாகும்படி அவனைச் சபித்தார். அவனும் அரவமாகி அவனியில் உருண்டான். ஒரு சொல்லால் தனது சீர்மையும் இழந்தான். அதனால் எய்தும் சிறப்பும் நீங்கினான். சீர்மையுடையார் பயனில் சொல்லின் அவரது சிறும்சிறப்பும் சேர நீங்கும் என்பதையுலகம் இவன்பால் தேறி நின்றது.

சர்ப்ப என்பது விரைந்து செல்க என்பதை யுணர்த்தும் ஒரு மறை மொழி..

384 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முகுடமும்பெருஞ் சேனையும் தரணியு முற்றும்
சகுட நீரெனச் சதமகம் புரியருந் தவத்தோன்
நகுடநாமவேல் நராதிப னாகருக் கரசாய்
மகுடமேந்திய குரிசிலா யுவின் றிருமைந்தன். (1)

புரந்தரன் பதம் பெற்றபின் புலோமசை முயக்கிற்
கிரந்துமற்றவ ளேவலின் யானமுற் றேறி
வரந்தருங்குறு முனிமுனி வாய்மையான் மருண்டு
நிரந்தரம் பெரும் புயங்கமானவனுமந்நிருபன. (பாரதம்) (2)

மனிதரின் மகவானாகி வருபவன் சிவிகைதாங்கும்
புனிதமா தவரை யெண்ணான் புன்கணோய் விளைவும்பாரான்
கனிதரு காமந்துய்க்குங் காதலால் விரையச் செல்வான்
இனிதயிராணி பாற்கொண்டேகுமின் சர்ப்பஎன்றான். (1)

சர்ப்பமா கெனமுற்கொம்பு தாங்கிமுன் னடக்குந் தென்றல்
வெற்பனாம் முனிவன்சாபம் விளைத்தனன் விளைத்தலோடும்
பொற்பமா சுணமேயாகிப் போயினான் அறிவிலாத
அற்பரா னவர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ. (2)

திருவிளையாடற் புராணம்.

பயனில்லாத ஒரு சொல்லால் தனது நலமெல்லாம் ஒருவன் ஒருங்கேயிழப்பான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

---

196. சிதை இராவணனைச் சிறிப் பதஞ்சென்றேன்
கோதுபடச் சொன்னாள் குமரேசா—எதும்
பயனில் சொற் பாராட்டு வானை மகனெனல்
மக்கட் பதடி யெனல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! சிதை என் இராவணனைப் பதர் என்று சொல்லிப் பழித்தாள் எனின், பயனில் சொல்லிப் பாராட்டு வானை மகன் எனல் மக்கட் பதடியெனல் என்க.

பாராட்டுதல்—பலகாலும் பன்னிப் பன்னிச் சொல்லல்.
மகன் எனல்—மனிதன் என்று சொல்லாதே.
மக்கட் பதடி எனல்—மக்களுள்ளே பதர் எனறு சொல்லுக.

எனல் என்னும் அல்லிருதியசைச்சொல் முன்னது எதிர்மறையினும் பினனது உடம்பாட்டினும் உற்றுநின்றது.

பயனில் சொல்லிப் பலகாலுஞ் சொல்லுவானை மக்களுள்ளே பதர் என்று கொள்ளவேண்டுமெனபதாம்.

வாக்கு நயத்தாலன்றிக் கற்றவரை மற்றவரை யாக்கை நயத்

தாலறியலாகாதே யென்றபடி சொல் நலம் ஒன்றுனே மனிதனது எல்லா நலங்களும் தெளியப்படும்; பயன் இல்லாத சொல்லைப் பலகாலுஞ் சொல்வோன் அறிவில்லாதவனேயாதலால் அவனை மனிதனென்றும் மதிக்கலாகாதெனபது கருத்து.

பயிரின் குணமாகிய மணியில்லாத நெல் பதர் எனப்படும் அதுபோல், உயிரின் குணமாகிய அறிவில்லாதவனையும் கருதவேண் டுமென்பதாம்.

உள்ளீடு இல்லாத தானியம் வெளித் தோற்றத்தில் ஓர் உண வுப் பொருள்போல் காணப்படினும் அஃதோர் பொருளாகக் கொ ள்ளப்படாது அதுபோல் அறிவில்லாத ஒருவன் உருவத்தால் மனி தனைக் காணப்படினும் அவனை மக்களுள் ஒருவனாக வைத்து மதிக்கப்படாதென்பார் 'மகன் எனல் மக்கட் பதடி எனல்' என்றார்.

மடனில் சொல்லைப் பலகாலுஞ் சொல்வோன் பதர் என்று பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃதி ராவணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராவணன், சிறையிடை வைத்த சீதைபாற் சென்று கா ரும் நெறிகேட் டிழைத்தான். அவளது மன நிலையை நன்கு தெ

ளித்தும் இலன், அறிவிழந்து அவள்மேல் ஆசைமீக் கூர்ந்தான். சென்று சென்று பல நீமொழி புகன்றான் அவள் வெறுத்து ஈரத்தும் பயனில் சொல்லுவே மறுத்தும் மறுத்தும் அவள்பால் இவன் பாக்க உரைத்தான். இவனது மடமையை நினைந்து அம்மங்கை வெகுண்டாள். இருப்பு நெஞ்சுடைத் தரும்பே யென்றான். புல்லொன்றை யெறிந்து செல்லென்று சினந்தாள். அவன் செல்லாமல் நின்றான். எறிந்த புல்லையே யெதிர்ந்து நோக்கினாள். பதனெனப் பழித்துப் பலமொழி புகன்றாள்.

பழியிது பாவமென்று பார்க்கிலை பரத்தைக்க
மொழியிலை வல்லவென்ப தணர்கிலை முறைமை நோக்காய்
கிழிகிலை நெஞ்சம்வஞ்சக் கிலையொடு மின்றுகாறும்
அழிகிலை யெனறபோதென் கற்பென்னும அறந்தானென்னும். (1)

வானுள அறத்திற்றீருன்றும் சொல்வழி வாழுமவ்வரின்
னானுள உடம்புக்கெல்லாம உயிருள உணர்வுமுண்டால்
நானுள பத்துப் பேழ்வாய் தகாதன வுரைக்கத்தக்க
வானவன் கேட்க வென்றால் என்சொல்லா யாதுசெய்யாய். (2)

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொற் சொல்லோன் மனிதன் அல்லன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[லியன்றேன்

197. மண்டுபுகழ் மூவேந்தர் வன்சொலொன்றைச் சொல்

கொண்டசீர் நீர்த்தார் குமரேசா—கொண்ட
நயனில சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவேந்தரும் வன்சொல் லொன்றைச் சொல்லி என் தம் சீர் குன்றினுரைனின், சான்றோர் நயன் இல சொல்லினும் சொல்லுக; பயன் இல சொல்லாமை நன்று வன்க.

நயன் இல சொல்லினும்—நீதியில்லாத சொற்களைச் சொன்னாயினும். உம்மையால், அதுவும் சொல்லலாகாதென்பது உணர்ப்படும்.

நயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லினும் பயன் இல்லாத சொற்களை அறிவோர் சொல்லாமை பெறின் ஆம்தது அவர்க்கு நன்மையாம் என்பதாம்.

நயன் இல் சொல்லினும் பயனில் சொல் பெருந் தீது பயக்கும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை மூவேந்தர் பாலும் உணர்ப்படும்.

கதை.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் சேர்ந்து இயல்பாகவே ஒருநாள் எகம்பவாணரது திருநகரை யணுகினர். அங்ஙனவாணரைக் காண அம்மூவரும் விழை

ந்தார். அவர், வீட்டிலிருக்கின்றாரா? என்று கேட்டுவரும்படி. ஒருவனை விடுத்தார். அவன் சென்று வினவினான். முதலியார். வயலுக்குப் போயுள்ளார் என்று அங்குள்ளார் மொழிந்தார்.

மொழிந்ததையவர்பால் அவன் மீண்டு மொழிந்தான். வேந்தர் தெரிந்தார். முதலியார் முடி நடப் போயினரோ என்று விரை தமாக அவர் வெண்மொழி பகர்ந்தார். அதனால் வாணர் மனைவி வன்னெஞ் சொண்டாள். அம்மூவரும் நாணப் பாவொன்று பாடினர்.

சேனை தழையாக்கிச் சென்றருகி நீர்தேக்கி
யானை மிதித்த அருஞ்சேற்றில்—மானபரன்
பாவேந்தர் வேந்தன் பறித்தூட்டான் ஏகம்பன்
மூவேந்தர் தங்கள் முடி.

இதனைக் கேட்டு அம்மூவரும் வாட்டமுற்றனர். வாணரும் நிகழ்ந்ததை வந்தபின் வினவினார். பூதம் ஒன்றேவி அவர் வேதம் புரிந்தார். ஒரு பயனில் சொல்லால் அவர் பல நிப்

பயன் அடைந்தார். நபன் இல சொல்லினும் பயன் இல சொல்ல லாகாதென்று தெளிந்தார். விரிவு அவர் சரிதையில் தெளிவாம்.

பயன் இல சொல்லாமையே அறிவோர்க்குப்பெரு நலமென் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

198. மாறொரு சொல்லே மதுரகவி முன்சொன்னர்
கூறுவே றென்னை குமரேசா—தேறி
அரும்பய னாயும் அறிவினர் சொல்லார்
பெரும்பய னில்லாத சொல் (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! நம்மாழ்வார், மதுரகவியை நோக்கிச் சொல் ஒன்றே சொல்லி என் வேறொன்றையுஞ் சொல்லவில்லையெனின், அரும்பயனை ஆயும் அறிவினர், பெரும் பயன் இல்லாத சொல்லைச் சொல்லார் என்க.

மாறர், சடகோபர் என்பன நம்மாழ்வாரது நிருநாமங்கள்.

அரும்பயன் ஆயும் அறிவினர்—அரிய பயனை ஆராயும் அறிவினையுடையார்.

அரிய பயன் என்றது மெய்யுணர்வான் அன்றி வேறெனும் அறிதற்கரிய முத்திப்பேறு முதலிய மறுமைப் பயன்களை என்க.

பெரும் பயன் இல்லாத சொல்லைப் பேறிவாளர் சொல்லார் என்பதாம்.

அறிவில்லாதவரே பயனில்லாதசொல்லைச் சொல்வர், உடையவர் பயனுள்ள சொல்லையே, சொல்லுவர் என்பது குறிப்பு.

அறிவின் பெருமைக்குத் தக்கபடியே சொல்லின் பெருமை

காணப்படுமாதலால் பேரறிவோர் பெரும் பயனுள்ள சொல்லையே சொல்லுவர் என்பதும், அல்ல பிற சொல்லார் என்பதும்

இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சடகோபர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

குருகைநாதனாகிய நம்மாழ்வார் அரும்பயனையே யாய்ந்தார். பரமபொருளையே தோய்ந்தார். அதனால் ஒருவரோடும் ஒன்றும் பேசாமல் ஒடுங்கியிருந்தார். எவர் வந்து எதைக் கூறினும் அவரை இவர் எதிர்நோக்கவுஞ் செய்யார். தமது மெய்யுணர்வின் பயனைப் பொய்யுணர்வோருக்குப் புகலுவதில் பயனொன்றுமில்லையென்று கருதி நயனோடிருந்தார். இவர் இங்ஙனமிருப்பத் திருக்கோளூரில் அவதரித்துத் திருவயோத்திக்குப் போயிருந்த மதுரகவியாழ்வார் தென் திசை நோக்கி மீண்டார். இவரை வந்து கண்டார். வியந்தார். சிறிதும் அசையாதிருக்கின்ற இவர்பால் ஏதேனும் உணர்ச்சியுளதா என்று உணர விரும்பினார். அசேதனமான உடம்பில் சேதனமாய் அருவாய் உள்ள உயிர் ஒன்றியிருந்தால் அஃது எதனைத் துய்த்து எங்கே இருக்குமென்னும் பொருளையமைத்து "செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்" என்றார். உடனே மாறனார் தமது மலர் விழி திறந்தார். உயிர் உடலோடு கூடித் தனது வினைப் போகங்களை நுகர்ந்து அதன் கண்ணேயே தங்கி நிற்கும் என்று

அதற்குவிடையாக "அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்" என் றார். தமது மதி நலத்தின் மாண்பைத் தெரிவார் இல்லையென்று கருதியே இதுவரையும் இவர் யாதும் சொல்லாமல் இருந்தார் என்னும் உண்மையை மதுரகவியார் ஓர்ந்தார். உவந்தார். பயன் சேர்ந்த அச்சொல்லின் அருமையையும் அவரது அறிவின் பெரு மையையும் பெரிதும் போற்றினர். குருவாகக் கருதினர். அரி யே கவிகள் பல அவர் மேற் பாடினர். வேறொன்றும் விரித்துச் சொல்லாமல் அடங்கியிருக்கும் அவரது அருமையைப் புகழ்ந் தார். அரும்பயன் ஆயும் அறிவினர் பெரும்பயன் இல்லாதன சொல்லார் என்னும் உண்மையை அவர்பால் தெளிந்தார்.

(விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

390 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பயன் இல்லாத சொல்லை அறிவாளர் சொல்லார், என்னும் இவ்வுண்மையை அழகிய உவமையால் விழுமிதாகக் கம்பர் விளக் கியுள்ளார். அவரது அவ் இன் கவி இங்கு நன்கு கருதத்தக்கது.

கல்லியிற் றிகழ்கணைக் காயர் கம்பலைப்
பல்லிதழ்ச் சிறுசெனப் பயில்வ பல்லரி
செல்லிடத் தல்லதொன் றியம்பல் செய்கலா
நல்லறிவாளரின் அமிந்த நாவெல்லாம்.

(கார் காலப் படலம்)

மழைக்காலம் கழிந்தபின் வருக என்று கட்டளையிட்டுச் சுக்ரீவனைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்பியபின் தம்பியோடு இராமர் அங்கு ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கியிருந்தார். அவ்வமையம் கார் காலம் கழிந்தது. குளிர்காலம் எழுந்தது. அவ் இரண்டு பருவங்களின் இயல்பையும் வருணித்துக் கூறுங்கால் இது கூறப் பட்டது.

ஓர் ஆசிரியனுக்கு அடங்கிப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒருவர் முறை சொல்ல அதன்பின் ஒருங்கே சொல்லி மூல பாடங்களை மனப்பாடஞ்செய்யும் இளம்பிள்ளைகளைப்போல், ஒன்றின்பின்ஒன்றாகப் பேரிரைச்சலிட்டு மழைக்காலத்தில் கத்திக்கொண்டிருந்த தவளைகள், குளிர்காலம் வந்தவுடனே அங்ஙனமின்றித் தமது சொல்சென்று பயன்படும் இடத்தேயன்றி வேறிடத்து ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் நாவடங்கியிருக்கும் நல்லறிவாளரைப்போல் ஒவ்வொரு சமயம் மாத்திரங் கத்தி ஓடுங்கியிருந்தன என்பது இதன் நிரண்ட பொருளாம்.

மழைக்காலத்தில் வரம்பின்றிக் கத்தும் தவளைகள்போல் பயனில்லாத சொற்களைப் பேதையர் பாரித்துரைப்பர் என்றும், அறிவோர் பயனுறுஞ் சொல்லி நயனுறச் சொல்லி நாவடங்கியிருப்பர் என்றும், இதில் விளக்கியுள்ள உவமையின் நுண்மையும் நயமும் நுனித்துணரத்தக்கன.

அறிவோர் பயனுறுஞ்சொல்லையே யனுறச் சொல்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

199. அன்றேன் இரவியன்சேய் அல்லலுற்றுஞ் சொல்ல
குன்றியசொல் ஒன்றும் குமரேசா—என்றும் [இல்லை
பொருளுணர்ந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருளுணர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! இரவியன் சேய் அல்லலுற்றும் பயன் குன்றிய சொல்லை ஏன் சொல்லவில்லை எனின், மருள் தீர்ந்த மாசறு காட்சியவர் பொருள்தீர்ந்த சொல்லைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் என்க.

இரவியன்சேய்—பிரகலாதன். பொச்சாந்தும்—மறந்தும். பொருள்தீர்ந்த—பொருள்நீங்கிய: என்றது பயன் இல்லாத சொற்களை. மருள்தீர்ந்த—மயக்கம் நீங்கிய. மாசறு காட்சியவர்—குற்றமற்ற அறிவினையுடையவர்.

மயக்கம் இல்லாத மெய்யுணர்வுடையவர் பயன் இல்லாத சொற்களை மறந்தும் சொல்லார் என்பதாம்.

மேல், அறிவுடையார் பயன் இல சொல்லார் என்றார் மடி மறதி, அச்சங்களுள் எதாவது ஒன்றான் மருண்டேனும் சொல் லாரோ எனின், எவ்வகையானும் அவர், அதை யாண்டுஞ் சொல் லார் என்று மீண்டும் தெளிவுறுத்தினர்.

மருள் நீங்கிய அறிவினோர் பொருள் நீங்கிய சொல்லை மறந் தும் சொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிர கலாதன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

பிரகலாதன் என்பவன் இரணியன் புதல்வன். அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினன். மருள் நீர்ந்த மாண்பினன். மாசற்ற உணர்வினன். கருமிலை யெய்திய திருவினையுடையவன். இவ னைப்பருவத்தே இவனுக்கு வேதத்தைப் போதிக்கும்படி தந்தை ஒரு வேதியனுக்கு ஒதினன். அவன் இவனை அழைத்துச்சென்று தனதருகிருந்தினன். அவன் அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் மகன். பெயர் சண்டமார்க்கன் என்ப. ஓதுவிக்கத் தொடங்கி னன். முன்னதாக முறைப்படி இரணியாய நம: எனச்சொல் என்றான். புதல்வன் அதனைச் சொல்ல இசைந்திலன். நார ணாய நம: என்று சொல்லினன். உலகமெல்லாம் தன் பெயரே சொல்லும்படி செங்கோல் செலுத்துகின்ற உன் தந்தைபெயரைச் சொல்லாமல் என் இந்தப் பெயரைச் சொல்லினைப் என்று குரு முனிந்தான். குமரன் குறுநகை செய்தான். அது பொருள்

தீர்ந்த சொல். அதனை யான் சொல்லேன். வேதத்தின் உச்சி யின் மெய்ப்பொருளாய் விளங்கும் இப்பெயரையே செப்புவேன் என்றான். தனக்கு ஏதம் வருமென்றெண்ணி வேதியன் ஓடினான். நடந்ததை வேந்தனிடம் நடுங்கி ஓதினான். இராணியன் எழுந் தான். புதல்வனைக் கண்டான். புகன்றதைத் தெளிந்தான். சேயெனக் கருதாது தியெனக்கனன்றான். அப்படியைச்சொல் லாதே யென்று அவனுக்கு அல்லல் பல செய்தான். யாது செய் யினும் அவன் அதனையே ஓதினான். தாதையை நோக்கினான்.

காமம் யாவையுந் தருவதும் அப்பதங் கடந்தால்
சேமவீடுறச் செய்வதும் சென்றழல் முகந்த
ஓமவேள்வியின் உறுபத முய்ப்பது மொருவன்
நாமம் அன்னது கேள் நமோ நாராய ணாய.

என்று மொழிந்தான். எதிர்நின்று நிகழ்ந்தான். மருள் தீர்ந்த மாட்சியுடையார் பொருள் தீர்ந்ததைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லா ரென்பதை யிவன் உணர்த்தி நின்றான்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை. 5.9

(இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் உணர்ப்படும்.)

பொருள் தீர்ந்த சொல்லை அறிவோர் பொச்சாந்துஞ் சொல் லார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

200. சிதைதன்மை சொல்லித்தான் செய்ததையேன் சொல்
கோதில் அணுமான் குமரேசா—ஏதேனும் [லதில்லே
சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல் (ய)

இ—ன்.

குமரேசா! சிதைதின் இயல்பை மட்டுஞ்சொல்லி என் அணுமான் தான் செய்தவை ஒன்றுஞ் சொல்லதில்லே எனின், சொல்லின் பயனுடைய சொல்லுக; சொல்லின் பயனிலாச் சொல் சொல்லற்க என்க.

சொல்லின் பயனுடைய சொல்லுக—சொற்களிற் பயனுடைய சொற்களேயே சொல்லுக.

சொல்லின் என்பதைச் சொல்லவேண்டுமாயின் எனவுங் கொள்ளலாம்.

பின்வரும் நிலே என்னும் அணிநோக்கிச் சொல் என்பது பொருளுடன் கலந்து இதில் ஐந்து நிலேகளில் நின்றது. அது சொற் பின் வருநிலே, பொருட்பின் வருநிலே, சொறபொருட்பின் வரு நிலே என மூவகைப்படும். அவற்றுள் இது சொற்பொருட் பின் வரு நிலேயாம்.

முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்
பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலேயே. (தண்டியலங்காரம்.)

சொற்களில் பயனுள்ளனவே சொல்லுக; பயன் இல்லாதன சொல்
லாதொழிக என்பதாம்.

அறிவுள்ள ஒருவன் பயனுள்ள சொற்களைச் சொல்லி பய
னில்லாதவற்றை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்
டது. இவ்வுண்மை அனுமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அனுமான் தன்னுடன் வந்த இரண்டுவெள்ள வானரங்
களை மகேந்திரமலையில் நிறுத்திவிட்டுக் கடல்டைந்து இலங்கையில்
புகுந்தான். சீதையைத் தேடினான். கண்டான். உண்மையை
உணர்ந்தான். அவர்பால் உறுவன உணர்த்தினான். அதன்பின்
அரக்கர் பலரை மாய்த்தான். அக்கனைத் தேய்த்தான். இந்திர
சித்தனை எதிர்ந்தான். ஏற்றமர்புரிந்தான். மன்னன் முன் எய்தி
மனுமுறை புகன்றான். அவன் செய்த தீமையெல்லாம் இவன்
சேர்ந்து பொறுத்தான். தன் வாலில் வைத்த தீயை அவ் இலங்
கையில் வைத்தான். எரித்தான். வான் வழியெழுந்தான். மீண்
டான். தம்மிடை சார்ந்தான். அவரனைவரும் இவனை அன்புறத்
தழுவினர். அகமிகமகிழ்ந்தார். போனதும் புகுந்ததும் புகலை
னப்போற்றினர். சிறையிடையிருந்தும் சீதையின் செம்மையும்
அவர்தந்த அடையாளம் தான்கொண்டுவந்த தன்மையும் ஆகிய
இரண்டே அமைவுறச் சொல்லினான். தான் அங்குச் செய்த

அருஞ்செயல்களுள் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. ஆயினும் அவை யெல்லாம் அவர் குறிப்பாலுணர்ந்தார். அறிவோர் பயனுள்ளனவே சொல்வார் இல்லன சொல்லார் என்னும் உண்மையை அனுமான்பால் தெளிந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

ஆண்டகை தேவியுள்ளத் தருந்தவம் அமையச் சொல்லிப்
பூண்டபே ரடையாளத்தைக் கொண்டதும் புகன்றுபோரில்
மீண்டவா ளரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச் சிந்தி
மீண்டதும் விளம்பான் தான்தன் வென்றியை யுரைப்பவெள்கி.

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொல்லைச் சொல்லலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

21-ம் அதிகாரம் தீவினையச்சம். 395

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பயன் இலவாகிய சொற்களைச் சொல்லுவார் பலராலும் இகழப்படுவார். தீய செயலினும் அது தீயதாகும். பயனில சொல்லுவான் நயன் இலனாவான். அஃது ஒருவனை நயனிலஞ்சென்று நன்மையின் நீக்கும். அதனால் ஒருவனது சீர்மையும் சிறப்பும் சேர நீங்கும். பயனில சொல்லுவான் பதரெனப்படுவான். நயன் இல சொல்லினும் பயனில சொல்லாமை நன்று. அறிவோர் அதனைச் சிறிதும் சொல்லார். பெரியோர் மறந்தும் அதனை ஒருபோதும் சொல்லார். இல்லன என்றுஞ் சொல்லாதொழிக. பயனுள்ள சொல்லையே பண்புடன்சொல்லுக

உகும் அதிகாரம் தீவினை யச்சம்.

அஃதாவது தீவினைகளைச் செய்தற்கு அஞ்சுதல். மனத்தின் கண்ணும் மொழியின் கண்ணும் நிகழுந் தீமைகளை ஒழிக்கும்படி யிதுவரை யுணர்த்தினர். இனி, மெய்யின்கண் நிகழும் வெவ்வினைகளையெல்லாம் விலக்கும்படி விளக்குகின்றாராகலின், இஃது எண்ணுவைக்கப்பட்டது. மேல், பயனில சொல்லாதே என்றார், இதில் பயனில செய்யாதே என்கின்றார். அதிகார அமைவும் இதனானே தெளிவாம்.

---

201. அன்றறிவார் தின்றூர் அமரேன் அஞ்சினர்
கொன்றமீன் தின்டக் குமரேசா—நன்றகன்ற
தீவினைபார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்
தீவினையென்னுஞ் செருக்கு. (எ)

50

குடரோசா! அசுரர், கொன்ற மீன்களை அஞ்சாமல் தின்றார் என் அமரர் அவற்றைத் தீண்டவும் அஞ்சினர் எனின், தீவினை என்னுஞ் செருக்கைத் தீவினையார் அஞ்சார்; விழுமியர் அஞ்சுவர் என்க. விழுமியர்—மேலோர்.

செருக்கு—மனக்களிப்பு. ஈண்டு அதனால் எய்தும் மயக்கத்தை அது குறித்து நின்றது.

பின் துன்பம் பயக்கத்தக்க தீவினைகளை இன்பமென மயங்கி யெண்ணுது செய்தற்கு அச்செருக்கே காரணமாகலின் அதனையே தீவினையாக அமைத்துரைத்தார்.

செருக்கு என்னும் காரணத்தால் தோன்றும் காரியமாகிய தீவினையை அதுவாகக் கூறியது அதன் மிகுதி கருதியென்க.

தீய செயல்களையே செய்து வந்தவர் என்பார் தீவினையார் என்றார். பழகிய ஒன்றில் பயந்தோன்றுதாதலான் அவற்றிற்கு அவர் அஞ்சாராயினர்.

கீழோர் தீய செயல்களைச் செய்தற்கு அஞ்சார்; மேலோர் அஞ்சுவர் என்பதாம்.

மேன்மையை வேண்டுவோர் தீவினைகட்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தியார் அஞ்சாமல் தீவினைகளைச் செய்வர் என்பதும் நல்லார் அவற்றிற்கு அஞ்சுவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்ணம அசுரர்பாலும் அமரர் கண்ணும் முறையே உணரப் படும்.

கதை.

வீரமகேந்திரத்திலிருந்து சூரபன்மன் அரசபுரிபுங் காலத் தில்தேவர்கள் பெரும் பயங்கொண்டு அவனுக்கு ஏவல் புரிந்து

வந்தார். வரினும், இரக்கஞ்சிறிதுமின்றி அவர்பால் அவன் அல் லலே செய்தான். தனது நகரத்திலுள்ள அசுரரனைவருக்கும் மீன்களைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி அவரை ஏவினன். அவ ரனைவரும் அவன் கொடுமைக்குப் பயந்து கடலிடைச்சென்றார். மீன்களைப் பிடித்தற்கு மிகவும் அஞ்சினர். பழியென நாணினர் பதைத்துநடுங்கினர். அசுரரனைவரும் அவற்றை அஞ்சாபல்கொன் றார். துடிக்கத் துடிக்க அவற்றை யெடுத்துச் சென்றார். தின்று களித்தார். தீவினையை அஞ்சாமல் தினமுஞ் செய்தார் தேவர் நடுங்கி அயர்ந்தார். (விரிவு கந்தபுராணத்தில் காணப்படும்.)

உரைக்குமொழி யதுகேளா அனையரெலாம் உண்ணடுங்கி
யுயங்கிமெலிவெய்தித்
திரைக்கடலின் மீன்றனக்குத் தருகென்று னிதம்கினிகாஞ்
செய்வதெதோ
விரைக்கமலத் தனிக்கடவுளிப்படியு நந்தலையில்

விநித்தானென்ன
இரங்கமொடு மறுத்தலஞ்சியத்திறமே புரிதுமென
இசைந்துபோனர். (1)

தேனுலவுந் தாருத் திரு நிழற்கீழ் இன்பமுறும்
வானவர்க ளென்றே மதிகருந் தகைமையினேனும்
ஈனமொடு மீண்சுமந்தே யெல்லோர் களுநகைக்கத்
தானவர்முன் செல்வதினுஞ் சாதன்மிக நன்றுநன்றே. (2)
(தேவரை எவல்கொள் படலம்.)

நிவினைக்கு அஞ்சுவதே மேன்மை என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

202. அஞ்சாத பாண்டியனும் அஞ்சினனேன் தீயதென்று
கொஞ்சந் தெரிந்து குமரேசா—நஞ்சனவே
தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும். (2)

393 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அஞ்சாத பாண்டியனும் என் தீவலற்றிற்கு அஞ்சினன் எனின், தீயவை தீயபயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும் என்க.

தீயவை தீய பயத்தலான்—தீவினைகள் துன்பத்தருதலான்.

தீவினைகள் துன்பமே பயக்கும் இயல்பினவாகலான் அவற்றைத் தீயினுங் கொடியதாகக் கருதி அஞ்சவேண்டும் என்பதாம.

தொட்டகாலத்தில் தொட்ட உடம்பைமட்டும் தீ சுட்டு வருத்தும் தீவினை, தன்னைச் செய்த உடம்பு அழியினும் அவ்வுயிர் புக்கவிடமெல்லாந் தானும் உடன் புகுந்து அதற்குக் கொடுந்துன்பத்தையே கொடுத்துநிற்கும் ஆதலால் தீயினும் தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்க.

தீயைத் தீண்டினும் தீண்டலாம் தீவினையைச் செய்யலாகாதென்பது குறிப்பு.

தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்று மேற்கூறிய உண்மைக்கு உறுதியை யிதில் உணர்த்தினார்.

தீவினை தீயினுங் கொடியதாகக் கருதி அறிவோரால் அஞ்சப்படுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பாண்டியன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரையம்பதியில் நெடுஞ் செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் அரசாண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் தனது மனைவியின் சிலம்பை விலைப்படுத்துந்பொருட்டு அங்குவந்த கோவலனைக் கனகவன்மன் என்னும் பொற் கொல்லன் கண்டான். மன்னனுக்கு இவன்

மணியுணி செய்வோன். வந்தவனை வஞ்சித்தான். அரசியின் நிலம்பைத் திருடினை கள்வனைப் பிடித்தேன் என்று 'கோவலனைக்

குறித்தான். இதநிப வவலன் சொன்னதை அந்தூப காவலன் நம்பினான். கொல்லும்படி செய்தான். கண்ணகியால் அதன் பின் உண்மை தெளிந்தான். அததீவினையை நினைந்தான். அஞ்சா நெஞ்சமும் அஞ்சி நடுங்கினான். தீயினும் அதனைத் தியதென்று ஓர்ந்தான். தன் அறிவைப்பழித்தான். ஆட்சியை வெறுத்தான.

"தாழ்ந்த குடையன் தனிந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யாமை அரசன் யாமை கள்வன்
மன்பதை காக்குங் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைந்தது எடுகவென் ஆயுளை"

மயங்கி வீழ்ந்தான். மன்னுயிர் நீங்தான்.

(இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும்.
)

நீயினும் நீயனைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

203. செற்ற பகைவனுக்கும் தீதுசெய்யா தேன்விதித்தார்
கொற்றமிகு மெய்யார் குமரேசா—பெற்ற
அறிவினுள் எல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்னைக் கொன்ற வனுக்குந் தீங்கு ஒன்றுஞ் செய்யாமல் என் செல்ல விதித்தார் எனின், செறுவார்க்கும் தீபவற்றைச் செய்யாதுவிடல் அறிவினுள் எல்லாம் தலையாம் என்க.

செய்யாது என்பது சுறுகுறைந்து செய்யா என நின்றது.

செறுவார்—துன்பஞ்செய்வார்.

400 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செறுவார்க்கும் தீய செய்யாது விடல்—செறுவாரிடத்தும் தீயவினைகளைச் செய்யாது விடுதல.

தலை என்ப—தலைமையான அறிவு என்பர் பெரியோர். என்ப என்னும் பயனிலைக்கு ஏற்ற எழுவாய் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

ஒருவன் பெற்றுள்ள அறிவுகளெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்த அறிவாவது யாதெனின், தீது செய்தற்கு ஏது உள்ள இடத்தும்

அதனைச் செய்யாது விடுதலேயாம் என்பதாம்.

பிறர்மாட்டுத் தீபதைச் செய்யாதிருத்தல் அறிவாம்; செறு வார்மாட்டும் அதனைச் செய்யாது விடுதல் பேரறிவாம் என்க.

தம்மைக் கொலைபுரியும் கொடியவரிடத்தும் பேரறிவாளர் தீயதைச் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை மெய்ப்பொருளார்பால் உணரப்படும்

கதை.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவரொரு சிற்றரசராயிருந்தும் உலகப் பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பரம் பொருளேயே மிகப்பற்றி நின்றார். அதனால் மெய்ப்பொருளார் என்னும் நற்பெயர்பெற்றார். இவரது தந்தை பெயர் தெய்வீகன். தாய் பெயர் பொன்மாலே. மலேயமானருக்குத் தலைவராய்த் திருக்கோவலூரென்னும் திரு நகரிலிருந்து இவர் செங்கோல் செலுத்தினர். பயிர்களுக்கு மேகம்போல் உயிர்களுக்கு இவர் உதவிபுரிந்தார். புரிந்துவருங் கால், முத்தநாதன் என்னும் மறுபுலத்துக் குறுநிலமன்னனொரு வன் இவர்மேற் பகைகொண்டிருந்தான். பலமுறையும் இவரை வெல்ல முயன்றான். முடியவிலலே. அக்கொடியவன் ஒருநாள் அடியவர்போல் வேடந்தரித்து இவர்பால் வந்தான். மாளிகை புட்புகுந்தான். இவர் கண்டார். வஞ்சன் என்று அறியாமல் வணங்கினர். உபசரித்தார். அரியநூற் பொருளொன்றைக்

தெரியவுணர்த்த வந்தேன் என்று இவர்பால் அவன் கூசாது கூறினான். பொய்யே புகலும் அவ்வெய்யவன் குறிப்பை மெய்யே காணும் இவ் ஐயர் கண்டிலர். மனைவி மக்கள் முதலிய அனைவரையும் அகற்றினர். தனிபிடம் ஒன்றில் அவனுடன் புகுந்தார். இருவருந்தனித்தார். முறைபெறப்பதுபோல் அவன் உறையினை யவிழ்த்தான். வாளால் இவரை வலித்து வீசினான். உடல்துணி பட்டது உதிரங்கான்றது. உடனே தத்தன் என்னுந் தானைத் தலைவன் கண்டான். அவனைக் கொல்லத் துணிந்தான். துடித்துங்கிடக்கும் இவர் கடுத்துத் தடுத்தார் நம் இல்லில் வந்தானைக் கொல்லலாகாது. அவனே நமக்கு ஆருயிர்த் துணைவன். வேறொன்றுஞ்செய்யாது நீ உடன் சென்று அவன் வரிடைவிடுத்து வா என்றார். அவனும் சென்று விடுத்துத் திரும்பி வந்தான். அதன்பின் இவரும் ஆருயிர் துறந்தார். மெய்நிலையெய்தி மேலியின்புற்றார். செறுவார்மாட்டும் தீதுசெய்யாது விடுத்த இப்பெரியாரது பேரறிவை உலகம் போற்றியது.

(இவரது பெரிய புராணத்தில் காணப்படும்)

யார்மாட்டும் தீதுசெய்யாமையே ஒருவன் பேரறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா—எற்றும்
மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
அறஞ்சூழுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.

இ—ள். (சு)

குமரேசா! மூகன் என்பவன் விசயனுக்குக் கேடு எண்ணியதால் என் உடனே மாய்ந்தான் எனின், பிறன் கேடு மறந்தும் சூழற்க; சூழின் சூழ்ந்தவன் கேடு அறம் சூழும் என்க.

402 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சூழ்தல்—எண்ணல்.

பிறன் கேடு—பிறனுக்குக் கேடுதரும் செயலை.

மறந்தும் சூழற்க—மறந்தும் எண்ணற்க.

அறம் சூழும்—அறக்கடவுள் எண்ணும்.

பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் தீவினையை ஒருவன் மறந்தும் எண்ணலாகாது; எண்ணுவனாயின் உடனே அவன் கெடுப்பது அறக்கடவுள் எண்ணுமென்பதாம்.

ஒருவன் பிறர்க்குக் கேடு எண்ணுவனாயின் அது அவனுக்கே கேடாய் முடியுமென்பதாம்.

கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்றதன் காண்க.

கேடு சூழ்வோனைத் தருமதேவதை கெடுத்துவிடும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. (இது மூகன்பால் உணரப்படும்.)

கதை.

மூகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். மாயைகள் பலவும் தேயமொடு பயின்றவன். துரியோதனனுக்கு உரிமையான நண்பினன். அவன், விசயனைக் கொன்றெருப்படி இவனை யேவினான். இவனும் இசைந்தான். ஒரு பன்றியுருவங் கொண்டான். பரமனை நாடித் தவம்புரிந்து நிற்கும் விசயனை நாடி வந்தான். நன அசுரன் எனமாய் வருவதை ஞானதயன் உணர்ந்தார். வேடவுரு வங்கொண்டார். மலைமகளோடு சிலையெடுத்துச் சென்றார். செல்லும் பன்றியை மெல்லத் தொடர்ந்தார். தவம்புரி சாரலைச்சார்ந்தார். அம்பொன்றை யேவி அதனுயிர் மாய்த்தார். கேடுசூழுமுன் மூகன் கெட்டு வீழ்ந்தான். பிறன்கேடு சூழ்வோனுக்கு அறம் கேடு சூழும் என்பது உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

கேட்டீ செல்வாய்க் கிளிகிகர் மொழியாய் கிரீடியைத்
தாணைவர்க ளுடனே

காட்டிலே யொதுக்கி யிளைஞருந் தானுங் கடியவஞ்
சனையினால் கவர்ந்த
நாட்டிலே வாழ்வோன் ஏவலால் மூக நாமதா
னவளிவன் றன்னைக்
கோட்டிலே கொலைசெய் ஏனமாய் வந்திக் குன்றிடை
யின்று புக்கனனால். (1)

மற்றவன் விரைவினுடனமர் மலைந்து வாசவன்
மதலையை வதைத்து
நற்றவம் அகற்றுமுன்னமே விரைந்து நாமுயிர்
கவருதல் வேண்டும்
கொற்றவன் மதலை கேட்டன வரங்கள் கொடுத்தலும்
வேண்டுமென் றெழுந்தான்
கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுரமெரித்தோன் கற்றவர்
கருத்தினாற் காண்போன். (2)

(அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்.)

கேடு சூழ்வோன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

205 உற்ற வறுமை யொழிக்கவொரு தீதுசெய்தேன்
குற்றமுற்றான் கூலன் குமரேசா—எற்றும்
இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்

இ—ள்.

குமரேசா! கூலன் என்பவன் தான் உற்ற வறுமையை ஒழிக்கக்கருதி ஒரு தீது செய்து என் பெருங்கேடு உற்றான்.

51

404 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எனின், இலன் என்று தீயவை செய்யற்க, செய்யின் பெயர்த்தும் இலன் ஆதும் என்க. இலன் என்று—வறியன் என்று கருதி.

மற்று—அசை நிலை. அதிலுள்ள உம்மை பிரித்துப் பெயர்த்து என்பதன்பின் கூட்டப்பட்டது.

பெயர்த்தும் இலனுகும்—மறுபடியும் வறியனுவன்.

வறியன் என்று கருதி அதனைத் தீர்க்கும்பொருட்டு ஒருவன் தீவினைகளைச்செய்யின் மறுபடியும் அவன் கொடிய வறுமையையே அடைவன் என்பதாம்.

முறையான முயற்சியாலன்றிக் களவுமுதலிய தீவினைகளால் பொருள்செய்து தனது வறுமையை ஒருவன் நீக்க முயலலாகாது

என் எனின், தீவினைக்குப் பயன் துன்பமே யாதலால் அது வறுமையை மிகுவிக்குமேயன்றிச் செல்வத்தை வருவிக்காதென்பதாம்

' வறியன் என்று கருதிப் பிறனுக்குத் தீவினையைச் செய்யாதே; செய்யின் அதனால் நீயும் வறியவனுவாய் எனவும் இது பொருள்படும்.

முன்னைத் தீவினைப்பயனால் இப்பொழுது வறியனாயிருக்கின்றேன் என்று உணராமல் ஒருவன் அதனை ஒழிக்கக்கருதி மேலுந் தீவினையைச் செய்யின் அவன் என்றும் வறியனாயிழிந்து கெடுவான் என்பது கருத்து. இது கூலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கூலன் என்பவன் அவந்தியையடுத்திருந்த தீவகம் என்னும் ஊரிலிருந்த ஓர் வேதியன். இளமையிலேயே வறுமை மிக்கவன். பருவமெய்தினான். பொருளாசைகொண்டான். ஆலயம் ஒன்றிற் புகுந்தான். அங்கே காணிக்கையாகச் சேர்ந்த பொருளைக் காணுமல் கவர்ந்தான். பின் காணப்பட்டான். அரசதண்டனை

பை அடைந்தான். அதன்பின் ஆருயிர் நீர்ந்தான். பன்னிரு

பிறவிகளிலும் இன்மையே அடைந்தான். இறுதியில் இழிமகனு
னான். பிரமசீலன் என்னும் முனிவர் ஒருவர் கங்கையாடி இவன்
கண்முன் வந்தார். அவர் சடையிலிருந்து ஒரு துளி நீர் இவன்
உடலில்பட்டது. அதனால் தூயவனாகினான். தீயவை நீங்கினான்.
இலன் என்று தீவினை செய்யின் அவன் மேலும் இலனும் என்ப
தை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (இதன் விரிவைக் காசிமான்மி
யத்தில் காண்க.)

நீசமையால் வறுமையே வருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

206 கூடியமான் கொன்ற கொடுந்தீதால் பாண்டிமன்னன்
கூடியேன் மாய்ந்தான் குமரேசா—நாடியென்றும்
தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல்வேண்டா தான். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டிமன்னன் கூடிய மானைக்கொன்ற தீ
மையால் என் கூடி மாய்ந்தான் எனின், நோய்ப்பால தன்னை
அடல்வேண்டாதான் தீபபால தான் பிறர் கண் செய்யற்க என்க.

நோய்ப்பால—துன்பப்பகுதிகளாகிய பாவங்கள்.

தீப்பால—தீயவினைகள்.

துன்பங்கள் தன்னைவந்து வருத்துதலே வேண்டாதவன் பிறர் பால் தீவினைகளைச் செய்யலாகாதென்பதாம்.

தனக்குத் துன்பம் வேண்டாதவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் துயர்செய்வோன் பெருந் துயர் அடைவான் என்பது குறிப்பு.

ஒருவன் எவ்வகையில் பிறர்க்குத் தீமை செய்கின்றானே அவ்வகையே அதனை அவன் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பாண்டு மன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாண்டு என்பவன் அம்பாலிகை வயிற்றில் வியாசர் அருளால் பிறந்தவன். குந்தி மத்திரை என்னும் இருவரை மணந்து திருவுடன் வாழ்ந்தான். உத்தம குணங்கள் வாய்த்து அதனைபுரியை ஆண்டான். ஆண்டு வருங்கால் மனைவியிருவருடன் ஒருநாள் இவன் இமயச்சாரலே யெய்தினன். அவருடனை அமைந்து அரமகிழ்ந்துலாவினன். வினைதமாக வேட்டையாடினன். விலங்கினங்கள் கலங்கியோடின. கிந்தமன் என்னும் கந்தருவன் ஒருவன் தனது மனைவியுடனே அங்கோர் தனியிடத்தில் முனியுருக்கொண்டு தங்கியிருந்தான். அவ்விருவரும் கலையும் பிணையுமாய்க் கல

ந்து துய்த்தார். பாண்டு கண்டான். பகழிதூவினான். மானு ருவானவன் மயங்கி வீழ்ந்தான். தேறி நொந்தான். மாறி மன் னனைச் சிறி நோக்கினான். என்போல் நீயும் இறப்பாய் என்றான். கேட்டான் மன்னன். வாட்டமீக்கூர்ந்தான். நிகழ்ந்ததற்கிரங் கினான். நினைந்து நீங்கினான். கலவியின்பத்தைக் கருதாதிருந் தான். வசந்த காலமொன்றில் ஒரு பனிமலர்ச் சோலையில் குந் தியுடனே கூடியுலாவினான். முயங்கியின்புற மயங்கி விரும்பினான். பெற்ற சாபத்தை முற்றவும் மறந்தான். முயங்கித் துய்த்தான். உடனே மயங்கிச் சோர்ந்தான். மன்னுயிர் தீர்ந்தான். ஒருவன் தீப்பால பிறருந்குச் செய்யின் அஃது அவன்பாலே வருமென்ப தை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (இது பாரதத்தில் உணரப் படும்.)

பொன்னங் கழலா னெதிரவ்விடைப் போகம்வேட்டு
மன்னுங் கலியும் பிணைமானும் மகிழ்ச்சிகூர
மின்னுங்கணை யா லிவனெய்திட வீழ்ந்தபோதின்
முன்னின்ற தந்த யுயிர்வவ்தோர் முனியனுகி. (1)

நாரிக் கொருகூ ரானுர்முத னல்கலெய்த
வேரிக் கணையான் மிகநொந்துழி லேடபாறிப்
பூரித்த காம கலிமெய்து பொழுது தினைச்
சோரிக் கணையா லறையுண்டுயிர் சோர்ந்துவீழ்ந்தான். (2)

என்போல இன்பத் திடைநீயும் இறத்தியென்னா
அன்போ டிறந்தான் முதற்கிந்தம னானபேரோன்
தன்போன் மகிழ்நனுடனே செந்தழலி னெய்திப்
பின் போயினள் மெல்பிணையான வப்பேதைதானும் (3)

(சம்பவச் சருக்கம்)

செய்த தீமையே ஒருவனைச்சென்று வருத்தும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

207 கொன்றான்முன் சங்கமனைக் கோவலனாய் வந்தபின்பும்
குன்றியேன் மாய்ந்தான் குமரேசா—என்றும்
எனைபபகை யுற்றாரு முய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றடும். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சங்கமனைக் கொன்ற பரதன் கோவலனாய்ப் பிறந்த பின்பும் ஏன் அவ்வினை சென்று அவனைக்கொன்றது எனின், எனைப்பகை உற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை வீயாது பின் சென்று அடும் என்க. உய்வர்—தப்புவர்.

வீயாது பின்சென்று அடும்—நீங்காமல் பின் தொடர்ந்து கொல்லும். வீயாது என்பது வீ என்னும் வினையடியாப் பிறந்த எதிர்மறை வினையெச்சம்.

வீ என்பது மலர் பறவை நீக்கம் என்பனவற்றை யுணர்த்தும்' எவ்வளவு பெரிய பகையை யுற்றவரும் ஒருவகையில் தப்பிப்

பிழைப்பர், வினைப்பகை விடாமல் பின்தொடர்ந்து கொல்லும் என் பதாம்.

புறப்பகைக்குத் தப்பினாலும் தப்பலாம் வினைப்பகைக்கு தப்பமுடியாதென்பது கருத்து.

புறப்பகைவர் எனைத் துணையராயினும் ஒருவன் அவர்க்கு அஞ்சாமல் இருக்கலாம்; வினைப்பகைக்கு அஞ்சவேண்டுமென் பது குறிப்பு.

பிறர்பால் ஒருவன் தீவினைசெய்யின் அஃது அவன்பாலே மீண்டுவந்து அவனை வருத்துமென்று மேற்கூறியதை நோக்கி அவன் இறந்துபடின் அஃது என்செய்யும் எனின், சென்றவிடமெல் லாம் பின்தொடர்ந்து சென்று அஃது அவனைக்கொன்றுவிடும் என்று இதில் நன்குணர்த்தினரென்க.

இறப்பினும், ஒருவனை வினைப்பகை விடாமல் பின்சென்று கொல்லும் என்பது இதில் கூறப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரதன் பால் தோன்றப்படும்.

கதை.

பரதன் என்பவன் கலிங்கநாட்டிலிருந்த சிங்கபுரம் என்னும் நகரத்தில் பிறந்தவன். அதிலிருந்து அரசுபுரிந்தவர் என்பவனுக்

கு நண்பன். அக்காலத்தில் கபிலபுரத்தில் குமரன் எனப்பெயரிய அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வசுவேந்தனுக்கும் இக் குமர மன்னனுக்கும் கொடும் பகை மூண்டது. ஒருவரையொருவர் வெல்லக்கருதி யிவ்விருவரும் இருந்தார். இருநதுவருங்கால் கபிலபுரத்திலிருந்து வணிகனொருவன் சிங்கபுரத்துக்கு வந்தான். அவன் பெயர் சங்கமன். பண்டம்பலகொண்டு அங்குப் பணிவுடன் விற்றான். அவனைப் பரதன் கண்டான். கேடு சூழ்ந்தான். அரசன்பால் சென்றான். குமரன் என்னும் நமது பகைவனிடமிருந்து சங்கமன் என்றொரு ஒற்றன் இங்கு வந்துள்ளான். விலைசெய்யும் வணிகன்போல் வேவு பார்க்கின்றான். அவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பரதன் கொடுமொழிகூறினான். வசுவும் இசைந்தான். ஒன்றும் அறியாச் சங்கமனைக் கொன்று தொலைத்தார்.

அவன் மனைவியாகிய நீலி யென்பவள் தலைவிரி கோலமாய் அங்கு வந்தாள். தன் தலைவனுக்குக் கொலைவினை சூழ்ந்தோன் அவ்வகையே கொலையுண்டு தொலைக, அவன்மனைவியும் தன்போல் துயருழந்து கெடுக என்று சபித்தாள். தலைவன் உடலைத் தழுவித் தன்னுயிர் நீத்தாள். அவ்வகையே பரதன் கோவலனாய்ப்பிறந்து மதுரையில் கொலையுண்டிறந்தான். வினைப்பகை பின்சென்று கொல்லுமென்பது இவன்பால் விளங்கி நின்றது.

இதன் விரிவு மணிமேகலையில் காணப்படும்.)

ஒருவன் புக்குழியெல்லாம் தீவினை புகுந்து கொல்லும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

208 பண்டியர்ந்த காளமுனி பாண்டவர்பாற் செய்தீதால்
கொண்டானேன கேடு குமரேசா—மண்டுகின்ற
தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழறனை
வீயா தடியுறைந் தற்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டவரிடம் காளமுனி செய்த தீமையானது அவனை ஏன்வந்து கெடுத்ததுஎனின், தீயவைசெய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை வீயாது அடியுறைந்தற்று என்க.

நிழல் தன்னை வீயாது—ஒருவன் நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்து வந்து. உறைந்து அற்று—தங்கியதுபோலும்.

தீவினைகளைச்செய்தவர் கெடுவது எதுபோல்வது எனின்,ஒருவன் நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்துவந்து அவன் அடியின்கண் அடங்குவது போலும் என்பதாம்.

நிழல் உடலைத் தொடர்தல்போல் வினை உயிரைத்தொடரும் என்பது குறிப்பு.

ஒருவன் நிழல் வெயிலொளியால் நெடுந்தூரம் நீண்டிருப்பினும் அவன சென்றவிடமெல்லாம் தொடர்ந்து சென்று முடிவில் அவனடியின் கண்ணே தங்கிநிற்கும்; அதுபோல் ஒருவன் வினை, காலபேதத்தால் மிக அகன்றிருப்பினும் அவன் புக்குழியெல்லாம் புகுந்து இறுதியில் தப்பாமல் அவனைப்பற்றிக் கொல்லும் என்பதாம். அருவமான வினை உயிரைபபற்றி வருத்தும் உண்மையை உணர்த்துதற்கு உருவமான நிழலை ஒப்புக்காட்டிய ஒண்மை யிண்டுணரத்தக்கது.

வினைப்பகை வீயாது பின் சென்று அடுமென்று மேற்கூறியதை விளக்குதற்கு இவ்வுவமை கூறியதென்க.

ஒருவன் செய்வினையானது அவன் மெய் நிழல்போல் விடாமல் தொடர்ந்து வந்து அவனையே பற்றிக்கொல்லும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது காளமுனிபால் காணப்படும்.

கதை.

காளமுனி என்பவர் அத்தினபுரியை யடுத்திருந்த ஓர் வனத்திலிருந்தவர். திருதராட்டிரனுக்குச் சிறந்த நண்பினர். தவம் புரிந்திருந்தும் அவமபல புரிந்தவர். இவரை ஒரு நாள் துரியோதனன் அழைத்தான். வனம் புகுந்திருந்த பாண்டவர் ஈண்டு மீண்டு வந்துவிடாமல் ஆண்டு வைத்தே கொல்லவேண்டுமென்று இவரை மெல்ல வேண்டினன். முதலில் மறுத்தார். பின் இசைந்தார். எழுந்துசென்றார். தனியிடம் ஒன்றில் தங்கினார்.

மாரண வேள்வி ஒன்று செய்தார். ஆரணமுறைப்படி அதிலிருந்து ஒரு பூதம் எழுந்தது. ஐவரைக் கொன்றுவா என்று இவர் அதன்பால் உரைத்தார். வெகுண்டு பூதம் விரைந்து சென்றது. மாலின் அருளால் நால்வர் மாண்டார். தருமர் ஒருவரே அங்குத் தனித்திருந்தார். பூதங்கண்டது. செத்தவர்மீதோ நம்மைச்செய்தவன் ஏவினான். நன்று நன்றென நகைத்து வெறுத்தது. சினந்துமீண்டது. விரைந்து புகுந்தது. அவன் மெய்யையே சிதைத்து -

ஓய்யென மறைந்தது. சித்திசெய்த முனிவன் செத்துததீர்ந்தான். ஒருவன் செய்த தீவினை அவன் மெய்நிழல்போல் மீண்டு வந்து அவனையேபற்றுமென்பதை உலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

செய்தவனையே தீவினை சேர்ந்து கொல்லும்என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

209 மானாகித் தீவினைசெய் மாரீசன் ஏன்மாய்ந்தான்
கோனால் வருந்திக் குமரேசா—ஆனாமல்
தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால். (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! பாலுகித் தீவினை செய்த மாரீசன் என் கோலால் வருந்தி மாய்ந்தான் எனின், தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் தீவினைப்பால் எனைத்தானும் துன்னற்க எனை.

துன்னல்—செய்தல்.

எனைத்து ஒன்றும்துன்னற்க—எத்துணைச் சிறிய நிலைதையும் செய்யா தொழிக.

தனக்குத் துன்பமொன்றும் இல்லாதிருக்கும்படி ஒருவன் விரும்புவனாயின் பிறரிடம் அவன் யாதொரு தீமையும் செய்யலா காதென்பதாம்.

தனக்கு இன்பம் வேண்டுபவன் பிறர்க்குத் துன்பம் செய் யாமல் இருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் தீது செய்யின் தனக்கே அஃது உயிர்க்கேடு தரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாரீசன்பால் உணரப்படும்.

412 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

மாரீசன் என்பவன் தாடகையின் புதல்வன். தந்தை பெயர் சுகந்தன். இயக்கனை இவன் அகத்தியர் சாபத்தால் அரக்கனாயினன். மாதவஞ் செய்வோர்க்கு எதையும் செய்தான். விசுவாமித்திரரது வேள்வியைக் காத்துவந்த இராகவன் ஒரு கணையினை ஏவி இவனைக் கடலிடை வீழ்த்தினர். வருந்தியழுந்தான். அவ்வீரன் வலியைத தேறி அஞ்சினன். அதனால் நிதும் அடங்கினன். ஓர் வனத்திற் புகுந்து தனித்திருந்து மனத்தை யடக்கினன் இங்ஙனமிருப்ப சீதைபால் காதல்கொண்ட இராவணன் இவனிடம் வந்தான். மானாகிச் சென்று இராமனை வஞ்சிக்கும்படி இவனை வேண்டினன். முதலில் இவன் மறுத்தான். பின் இசைந்து சென்றான். பொன்மானன். சீதை முன்னே போனன். சீதையும் மயங்கித் தன்கணவனைத் தொழுதாள். பிடித்துத் தா என்றாள். மாயமான் தன்மையை அத்தூயவன் தெரிந்திலன். பிடிக்கக் கருதியடுத்துச் சென்றான். அது அடுத்து விரைந்தது. நெடுந்தூரம் போனபின் அதன் கொடுந் தன்மை தெளிந்தான். ஓர் அம்பை யேவினன். அவன் வெம்பி வீழ்ந்து வேதுயிர் நீத்தான். தன்னிய தன்மையால் ஒருவன் மன்னுயிர் துன்புறும் என்பதை உலகம் இவன்பாலோர்ந்தது.

(இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

தனக்கு நன்மை நாடுவோன் பிறர்க்குத் தீமை செய்யலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

தொண்டிலன்கே டென்னே குடிசோசா—கண்டு
அருங்கேடன் என்பதறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின். (ஐ)

இ—ள்.

நமரேசா! பிறர் தயர் பல செய்தும் பொன்னவன் செயி

கேடு சிறிதும் என் அடைந்திலன் எனின், மருங்கோடித் தீவினை செய்யான் எனின், அருங்கேடன் என்பது அதிக என்க.

பொன்னவன்செய்—பிரகலாதன். பொன்னவன்—இரணியன். மருங்கு—பக்கம்; அது சேர்வழியல்லாத கொடுநெறியை யிவ்விக குறித்து நின்றது.

மருங்கு ஓடி—தீநெறிக்கண் விரைந்து சென்று. அருங்கேடன்—அரிதாகிய கேட்டையுடையன். அருளா, இங்கே இன்மையைக் குறித்து நின்றது. கேடில்லாதவன என்க.

கொடுநெறிக்கட்சென்று தீவினைகளைச் செய்யாதவனைக் கேடில்லாதவன் என்று அறியற்பாலதாம்.

தீவினை செய்யாத ஒருவனை அடைதற்குரிய கேடியாண்டும் இல்லையென்பது கருத்து.

தொடர்ந்து தீவினைகளை செய்யும் அறிவிலிகளையே எல்

லாக் கேடுகளும் எளிதிலடையுமென்பது குறிப்பு.

நெறியே சென்று நல்வினைபுரியும் அறிவுடையாரைக் கேடுகளடையா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிரகலாதன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இரணியன் புதல்வனாகிய பிரகலாதன் நெறி நின்றொழுகிய அறிவினையுடையவன். அவன் இரணியாய நமவென்று சொல்லவில்லையென்று வெகுண்டு அரசனேவியபடியே அசுரர் பலர் அவனுக்கு அல்லல் செய்தார். கொல்லத்துணிந்து எல்லாம்புரிந்தார். பாம்புகளைவிடுத்து தீண்டும்படி செய்தார். மலைமேலேற்றித் தலைகீழுருட்டினார். நஞ்சையுள்ளே நடுங்க ஊட்டினார். தண்டங்கள் கொண்டு தலைமேலடித்தார். வேலால் எறிந்தார். வாளால் வீசினார். தீயைவளர்த்துச் சேரத்தள்ளினார். கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் இட்டார். அவ்வெல்லாவற்றினும் பிரகலாதன் யாதொரு கேடும் இல்லாதிருந்தான். பெருமானருளால் பெருமகிழ்வுற்

றான். மருங்கோடித் தீவினை செய்யாதவனுக்கு உறுங்கேடு ஒன்றுமில்லை என்பதை உலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவை இரணியன் கதையிலுணர்க.)

தீவினை செய்யாதவனுக்குக் கேடொன்றுமில்லை யென்பது

இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

தீவினையைச் செய்தற்குத் தீயார் அஞ்சார். தூயர் அஞ்சுவர். தீவினை தீயினுங்கொடியது. அதனைச் செய்யாதுவிடுதலே தலையாய அறிவு. பிறன்கேடு சூழ்வோன் பெருங்கேடடைவான். வறுமையுறினும் தீமை செய்யலாகாது. தீவினை செய்யான் நோவினை யெய்தான். வினைப்பகை பின் சென்றுவிடாமல் கொல்லும். அது கீழ்லெனத் தொடர்ந்து அழலென வருத்தும். தனக்கு இன்பம் விரும்பினவன் பிறர்க்குத் துன்பம்புரியலாகாது. தீவினை செய்யாதவனுக்கேடு ஒன்றுமில்லை.

உ௧-வது தீவினையச்சம் முற்றிற்று.

௨௨-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

அஃதாவது உலக இயல்புக்கும் தன் இயல்புக்கும் ஒப்புறும் நலங்களை உய்த்துணர்ந்து உதவிசெய்தல். உரவு—நன்மை. மேல் தீவினையைச் செய்யற்க என்றார். இதில் நல்வினையைச் செய்க என்கின்றார். ஆகலின் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

---

211. வேறொன்றும் வேண்டாமல் மெய்யுதவி செய்துநள்ளி

கூறுதேன் சென்றான் குமரேசா—வேறுகள்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டொன்றுந்தான் கொல்லோ வுலகு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! கள்ளி எனப்படுவள் கேடொன்றையும் வேண்டாமல் பேருதவி செய்து தன் பெயரையும் கூறாமல் ஏன் சென்றாள் எனின், உலகு மாரிமாட்டு என் ஆற்றம் அதுபோல் கடப்பாடும் கைம்மாறு வேண்டா என்க.

உலகம் என்றது உயிர்களை. கடப்பாடு—ஒப்புரவு. அறிவுடையவரால் கடனெனக் கருதிச் செய்யப்படுவது என்க.

கைமாறு—பதிலுதவி. பிறர்க்குதவியது தன் கைக்குமாறுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது.

உலகம் மழையினிடத்து என்ன கைமாறு செய்யாநின்றது அதுபோல ஒப்புரவுகளும் கைமாறு நோக்கா என்பதாம்.

தமக்கு நீர் உதவுகின்ற மேகங்கட்கு உயிர்கள் யாதோர் உதவியும் செய்யாவிடினும் அதனை அவை இடையறாது உதவிவருதல் போல் உபகாரிகளும் பயன் கருதாமல் யாவர்க்கும் யாண்டும் உதவிசெய்வர் என்பதாம்.

மேகம்போல் நல்லோர் அருள் சுரந்து எல்லார்க்கும் உதவி செய்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நள்ளிபால் உணரப்படும்.

கதை.

நள்ளி என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். யாவர்மாட்டும் பேரருளுடையவன். இல்லையென்னுமல் சுந்தமிழ்ந் தவன். மலையளம் வாய்ந்த ஒரு சிறு நிலப்பரப்பினை ஆண்ட குறு நிலமன்னன். தமனியம் என்னும் நகரிலிருந்து இவன் அரசுபுரிந் தான். பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் போற்றுவதுபோல் இவன் எல் லாரையும் பேணினான். இவனது உயர் குணங்களைக்கண்ட அனை வரும் இவன்பாற் பெருமதிப்பு கொண்டார். நள்ளியென்னும் பெயர்க்கு நற்பொருள் விளைத்தனன். பாணர் என்னும் புலவரொ

ருவர் பல இடங்களுக்குஞ்சென்று வருந்தி இவனது நகரையடைந் திருந்த ஒரு காட்டிலவர்க்கு களைத்திருந்தார். அங்கு இவன் இயல்பாகச் சென்றான். அவரைக்கண்டான். வறுமையால் வாடிய அவரது மேனியை நோக்கினான். பெரிதும் இரங்கினான்.

சிறந்த உணவைக் கொணர்ந்து பரிந்து ஊட்டினான். தன் மடியில் அணிந்த சிறந்த முத்தாரத்தையும் கையில்விளங்கிய உயர்ந்த கடகத்தையும் அவருக்கு முறையே பூட்டினான். ஒரு பெருந் தொகைப் பொருளை அவர் இருந்த ஊருக்கு அனுப்பினான். அவரை பெருஞ்செல்வனுக்கித் தன் பெயர் ஊர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் நீங்கினான். புலவர் பின் தெரிந்தார். கைமாறு கருதாமல் தனிந் தகவிய அவனது வள்ளற்குணத்தை மனங்குழைந்து வாழ்த்தினர். பயிருக்கு மழைபோல் தன்னுயிருக்கு அவன் புரிந்தவுதவி யை உன்னியுன்னி மகிழ்ந்தார். கைமாறு கருதாமல் மேலோர் உதவுவர் என்பதை நன்னிபால் உணர்ந்து அவர் நன்றி புரிந்தார்.

(இஃது அகநானூற்றில் அறியப்படும்)

பிறர்க்குதவி செய்தலே பெரியோர் கடமை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

212. ஈட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்குந் தக்கார்க்
கூட்டினனேன் பாரி குமரேசா—நாட்டமுடன்
தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (2.)

குமரேசா! ஈட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்கும் தக்கார்க்கும் என் பாரி உதவினான் எனின், தாள் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்

டேயம் என்க. தாள்—முயற்சி. வேளாண்மை—உபகாரம்.

தாள் ஆற்றி—முயற்சியைச் செய்து.

தந்த பொருள் எல்லாம்—தொகுத்த பொருள்முழுதும்.

முயற்சியைச் செய்து தொகுத்த பொருள்முழுதும் தகுதியுடையவர்க்காயின் பிறர்க்கு உதவும் பொருட்டேயாம் எனபதாம். ஆயின் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

தகவிலர் தாமே உண்டுடுத்திக் கண்டு களிப்பர். தக்கார் பிறர்க்குதவிசெய்து பேரின்புறுவர் என்க.

ஒருவன் முயன்று தொகுத்த பொருள் முழுதும் தகுதியுடையவர்க்கு உதவி செய்யும்பொருட்டேயாம் எனவும் இது பொருள்படும்.

தக்கோர் தம்பொருள் முழுதையும் பிறர்க்குதவுவர் என்பது இதினுணர்த்தப்பட்டது. இது பாரிபால் உணரப்படும்.

கதை.

பாரி என்பவன் வேளிர் குலத்தலைவன். மாரிபோல் வாரி வாரி வழங்கிய தொடித்த வள்ளல். முந்நூறு ஊர்களையுடைய ஒரு சிறு நிலப் பகுதியை உரிமையாகவுடையவன். இம்மன்னன் பறம்பு என்னும் மலைச்சாரலில் விளங்கியிருந்த அருளகமென்னும் திருநகரிலிருந்து அரசு புரிந்தான். பிறவுயிர்கள் மாட்டுப் பே

ரருளுடையவன. மலர்தலை யுலகினுக்கு இவன் உயிரென இருந்தான். தான் பெற்ற பொருள் முழுதும் பிறருக்கே உதவினான். இல்லையென்னாமல் ஈந்துவந்த வள்ளற் குணத்தால் இவன் புகழ் உலகெங்கும் பரந்தது. அதனால் சேரசோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தராகிய மூவரும் இவன்மேல் பொறாமைகொண்டார். வெல்லக் கருதினார். படையுடன் திரண்டு இவன் நகர்மேல் வந்தார். அரண்வலியால் பெருஞ் சிறப்புடைய அதனை முற்றுகை செய்தார். பாரியும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் அவரோடெதிர்த்தான். வெற்றியை ஒருவரும் முற்றவுங் கண்டிலர். பருவங்கள் பல கழிந்தன. அக்காலத்தில் பாரியின் உயிர்த்துணைவராயிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் வெளியே வந்து அம்மூவரையும் நோக்கினார். அரசீர், "எமது மன்னன் கொண்

ட பொருளையும் ஆண்ட ஊர்களையும் இரவலர்க்குக் கொடுத்துவிட்டு இதுபொழுது தனியே யிருக்கிறான். பறம்பும் இருக்கிறது. நானும் இருக்கின்றேன். ஆயினும் நீவிர் அவனைப் பொருதுவெல்ல முடியாது. எம்மைக் கைக்கொள்ள விரும்பின் நீவிரும் இரவலராய் வரின் விரைவிற் பெறலாம். எம் இறைவன் மாறாத தருளுவன்.. என்று புகன்றார்.

கடந்தடு தானை மூவிருங் கூடி
உடன்றனிர் ஆயினும் பறம்புகொளற் கரிதே
முந்நூறூர்த்தே தண்பறம்பு நாடு
முந்நூறூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்

யாமும் பாரியும் உளமே
குன்றும் உண்டோ நீ பாடினிர் செலினே, (கபிலர்)

இதனால் பாரியினது பெரு வீரமும் வள்ளற் குணமும் தாளாற்றித் தகுதியை வேளாண்மை செய்ததிதமும் இனிது புலனும்.

மேலோர் பெற்றனவெல்லாம் பிறர்க்கே உதவுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

213. தெள்ளுபுகழ் ஆயுத் திரையனுப் புரவொன்றே
கொள்ளமகிழ்ந் தானேன் குமரேசா—எள்ளாத
புத்தே ளுலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற. (ங)

இ—ள்.

குமரேசா! ஆயுத்திரன் ஒப்புரவு ஒன்றே நன்று என்று ஏன் கொண்டான் எனின், புத்தேள் உலகத்தும் ஈண்டும் ஒப்புரவின் நல்லபிற பெறல் அரிது என்க.

புத்தேள் உலகம்—தேவருலகம்.

ஒப்புரவின் நல்லபிற—ஒப்புரவுபோல நல்ல செயல்கள்பிற.

வானுலகத்தும் இந்நிலவுலகத்தும் ஒப்புரவுபோல நல்ல செல்வங்கள்பிற பெறுதல் அரிதென்பதாம்.

ஒப்புரவுக்கு ஒப்பான நன்மை யாண்டும் இல்லை என்றபடி; ஒப்பில்லை எனவே உயர்வும் இல்லையாயிற்று.

இருவேறுலகினும் பெறுதற்கரிய ஒப்புரவைத் தமக்கு உரிமையாகப் பெற்றவரே பெரியோர் என்பது கருத்து.

பிறர்க்குதவி செய்தல் என்னும் பெருநலமுடையவர் அதனை விடுத்து வேறு எதனையும் பெறுவதற்கு விரும்பார் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை ஆயுத்திரன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

ஆயுத்திரன் என்பவன் சாலி என்னும் ஒரு பார்ப்பனியின் புதல்வன். அருள் நிறைந்த நெஞ்சினன். பிறவுயிர்கட்கு இதம் புரிதலிலே பேரின்பமாக எண்ணினான். இவனது மன நலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த சிந்தாதேவியெனனும் ஒரு தேவி உமிர்த சுரபி என்னும் ஓர் அற்புதப் பாத்திரத்தை இவனுக்கு உரிமையாக்கத் தந்தாள். அதனால் ஆயுயிர்கட்கு இனிய பெருதவி செய்தான். பறவைகளுக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் கூட இவன் பரிந்து உணவளித்தான். இவன் ஒப்புரவு செய்தாழுகும் செயலத்தை இந்திரன் உணர்ந்தான். இவன்பால் வந்தான். உனது உதவியின் நலத்தை உவந்தேன். என்னுடன் வா என்றான். பொன்னுலகமாகிய உன்னுலகத்தில் எனது உதவியைப் பெறுதற்கு உரியாரில்லை. அஃது ஏற்பாரில்லாத இயல்பினையுடையது. அதனால

அதனை யெய்தேன். ஒப்புரவு செய்தொழுகுதற்குரிய இப்புகியே யான் இன்புறத்தக்கதென இசைத்தான். இந்திரன் காலில் வீண் டான். (இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க)

பொலம்பூங் காவின் நன்னட் டோரும்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
உடையோர் ஈதலும் இல்லோர் இரத்தலும்
கடவது அன்மையிற் கையற வுடைத்தே. (புறநானூறு)
53

420 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சுவாரும் தொள்வாரும் இல்லாத வானத்தே
வாழ்வாரே வன்க ணவர். (பரி-யுரை)

ஒப்புரவொன்றே ஒருவனுக்கு உயர் நலமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

214. என்னேகல் வேங்கடத்தான் இன்பமுற முன்னவனேன்
தொன்னே இழிந்தான் குமரேசா—உன்னியே
ஒத்த நிலவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். (சு)

குமரேசா! கெங்கடன் என்பவன் சிரும் இன்பமும் சேரப்பெற்றான், அவனுடன பிறந்தவன ஏன் பழிக்கப்பட்டான் எனின், ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான் மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கபடும் என்க.

ஒத்தது என்றது ஒப்புரவை. உலகம் நல்லது என்று ஒப்பியதை என்பார் ஒத்தது என்றார்.

மற்றையான்–உலக இயற்கையையறிந்து உதவி செய்யாதவன்.

உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகி உயிர்கள் இன்புறத்தக்க விதங்களை யுலர்ந்து தம்மால் இயன்றவரை பிறருக்கு உதவி செய்து வாழ்பவனே உயிர் வாழ்பவனாவான், அல்லாதவன் செத்தவனோடு ஒப்பாவான் என பதாம்.

உயிர்கள் இன்புற உதவி செய்யாதவனைச் செத்த பிணத்தோடு ஒப்பிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குதவி செய்தலே ஒருவன் பிறவிக்குப் பயனதலால் உபகாரியை உயிர் வாழ்வான் என்றும் உபகாரமில்லாதவன் உருவுடன் இருப்பினும் உயிரின் குணமில்லையாதலால் அவனை இறந்தவன் என்றும் கருதவேண்டும் என்றபடி.

ஒத்ததையறிபவனே உயிர் வாழ்பவனாவான் அல்லாதவன் செத்தவனே என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை

திருவேங்கடனிடமும் அவன் முன்னோனிடமும் முறையே உணர்த்தப்படும்.

கதை.

திருவேங்கடன் என்பவன் வட நாட்டிலே நேரி என்னும் ஊரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு பெருஞ் செல்வன். யாவரிடமும் பேரன்புடையவன். இனிய சொல்லினன். சொல்லாலும் செயலாலும் எல்லார்க்கும் இதமே செய்பவன். ஒத்ததறிந்தொழுகும் பேருபகாரியாகிய இவனுக்கு முத்தவனுய்க் கண்ணுக்கினியான் என்னும் பெயரினையுடைய அண்ணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வன்கண்ணன். ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் உதவாதவன். இரட்டையர் என்னும் புலவர் இருவர் அவன் தமபோல் வந்தார். தம்பி மகிழ்ந்து புலவர்க்கு வேண்டியவற்றை விரும்பித் தந்தான். அவன் தந்தான். உடனே தம்பியைப் புகழ்ந்தும் தமையனை யிகழ்ந்தும் புலவரிருவரும் வினவிடையாகப் பாலொன்று பாடினர். இளையவனுயிருந்தும் ஒப்புரவொழுகியதால் திருவேங்கடன் உயர்ந்தின்புற்றான். முன்னவனுயிருந்தும் உதவியின்மையால் கண்ணுக்கினியான் கருத்துக்கு இனியாதவனுய்ப் பழியுற்றிழிந்தான். ஒத்ததறிந்தான் உயர்ந்தான். அறியாதான் செத்தான் என்பதை உலகம் முறையே இவர்பால் ஓர்ந்தது.

தேன்பொழிந்த வாயான் திருவேங் கடத்துடனே
என் பிறந்தான் கண்ணுக் கினியானே—வானகிறந்த
சீதேவி யாருடனே செய்யதிருப் பாற்கடலில்
மூதேவி யேன்பிறந்தாள் முன். (இரட்டையர்)

ஒப்புரவறியாதவன் பிணத்தோடொப்பன் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

215. வள்ளவிரா மன்றிருவால் வையமெல்லாம் பேருவகை
கொள்ளநினற தென்னே குமரேசா—எள்ளாத
ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு. (௫)

422 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்

குமரேசா! இராமன் திருவெய்த உலகமெல்லாம் ஏன் பேருவகை யெய்தியது எனின், உலகு அவாவும் பேரறிவாளன் திரு ஊருணி நீர் நிறைந்ததையொக்கும் என்க.

ஊருணி—குளம். இஃது ஏதுப் பெயர். ஊரில் வாழ்வார் நீர் உண்ணும் இடம் என்பதாம். நிறைதல் என்னும் நீரின் தொழில் அது நிலைத்து நிற்கும் குளத்தின்மேல் நின்றது.

உலகு அவாம்—உலக நடையை விரும்பிச் செய்யும். இதில் அவாவும் என்னும் எச்சம் அவாம் என ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டு நின்றது.

உயிர்கள் இன்புறத்தக்க விதங்களை யினிதுணர்ந்து உதவி செய்யும் பேரறிவுடையவனது செல்வம் ஊருணியில் நீர் நிறைந்ததையொக்கும் என்பதாம்.

ஓர் ஊருணியில் நிறைந்த நீர் அவ்வூரிலுள்ள எல்லாராலும் உண்ணப்பட்டு அவரனைவர்க்கும் ஒப்ப நின்று தப்பாமல் இன்பம் விளைத்தல் போல் ஒத்ததறியும் உபகாரியினது செல்வம் உலக

மெல்லாம் உவந்து துய்க்கும்படி அமைத்து நிற்கும் என்பதாம்.

உலகமுழுவதுக்கும் பயன்படுகின்ற உபகாரியினது செல்வத்தை ஓர் ஊர்க்கு மாத்திரம் பயன்படும் குளத்து நீரோடு ஒப்புமை கூறியது அதனது ஒண்மையும் தண்மையும் எண்மையும் கருதி யென்க.

ஊருணி நீரும் பேரறிவாளனது திருவும் தடையொன்றின் றேடி துன்று எல்லார்க்கும் இன்பந்தரும் என்பது கருத்து.

உபகாரியொருவன் செல்வமெய்திஞல் உலகமெல்லாம் உவகை யெய்துமென்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை இராமன்பால் காணப்படும்.

கதை.

தசரத மன்னன் தனது தகைமைப் புதல்வனை இராமனுக்குத் திருமுடி சூட்டக் கருதித் தன் கருத்தை அமைச்சர்க

ளுக்கு அறிவித்து நாடெங்கும் அறியும்படி செய்தான். இராமன் ஆசை திருவை யெய்த வருகின்றன் என்பதைக் கேட்டவுடனே எல்லாரும் அளவி லுவகை யெய்தி ஆர்வமீக் கூர்ந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உச்சிமேல் அம் மணிமகுடத்தை வைத்ததாகக் கருதிச் சித்தங் களித்தார். ஓர் ஊருணி நீர் நிறைவதைக் கண்டு அவ்வூரிலுள்ளார் உளமகிழ்வதுபோல இராமன் திரு எய்துகின்றன் என்பதையறிந்தவுடனே எல்லா உயிர்களும் ஒருங்கே இன்புற்றன. ஊருணி நீர்போல் பேரறிவாளன்

திரு எல்லார்க்கும் நெடிது நின்று இனிது தவுமென்பதை உலகம் இராமன்பால் உணர்ந்தது, இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

இறைவன் சொல்லெனும் இன்னறவு அருந்தினர் யாரும்
முறையி னின்றிலர் முகந்துறு களியிடை மூழ்கி
நிறையு நெஞ்சுடை யுவகையோய் மரிவழி நிமிர
உறையும் விண்ணகம் உடலொடு மெய்தினர் ஒத்தார். (1)

ஒத்த சிந்தையர் உலகையர் ஒருவர்க்கங் கொருவர்
தத்கமக் குற்ற அசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்
முத்த வெண்குடை மன்னனோ முறைமுறை தொழுதார்
அத்த நன்றென அன்பினே டறிவிப்ப தானார். (2)

ஊருணி நிறையவும் உதவு மாபியர்
பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற் றாகவும்
கார்மழை பொழியவும் கழனி பாய்ந்தெ
வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின் றார்கள்பார்.
(மந்திரப்படலம்)

பேரறிவாளன் செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கும் இனிது பயன் தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

216. கோட்டி முதலியார் கொண்டசெல்வம் எல்லார்க்கும்
கூட்டியதேன் இன்பம் குமரேசா—நாட்டில்
பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வம்
நயனுடை யான்கட் படின். (ஈ)

குமரேசா! கோட்டி முதலியார் கொண்ட செல்வம் எ

ல்லாருக்கும் என் இன்பம் கொடுத்தது எனின், செல்லம் நயனு
டையான் கண்ணே படின் அது, பயன்மரம் ஊருள்ளே பழுத்
தனை யொக்கும் என்க.

ஊர் உள் என்பது உள்ளூர் என மாறி நின்றது.

பயன் மரம்—பயனுள்ள மரம்: அஃதாவது இனிய கனிக
ளு யுதவும் மா பலா முதலிய விழுமிய மரங்கள் என்க.

செல்வம் நயன் உடையான்கண் படின்—செல்வம் உபகாரி
யினிடத்துப் பொருந்துமாயின்.

உலக நடையையறிந்து உதவி செய்யும் உபகாரியிடத்துச்
செல்வந் தங்கி நிற்குமாயின் அது பயனுள்ள மரம் ஊர் நடுவே
பழுத்து நிற்பது போலும் என்பதாம்.

ஊருள் நிற்கும் கனிமரம் அங்குள்ளார் அனைவர்க்கும் எளி
தில் இனிமை தருதல் போல் நயனுடையான் செல்வமும் எல்லா
ர்க்கும் நன்கு பயன் கொடுக்குமென்பது கருத்து.

நல்லோர் செல்வம் எல்லார்க்கும் இன்பந் தரும் என்பது இ
தில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கோட்டி முதலியார்பால்
காணப்படும்.

கதை.

கோட்டி முதலியார் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள
[illegible] என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். நிறைந்த செல்வமும் சிறந்
[illegible] ஒருங்கு வாய்ந்தவர். வறியர் வந்து வாய் திறவாமுன்
[illegible]குறிப்பறிந்து விரைந்து கொடுத்த பெருந் தகையாளர்.
இல்லையென்றிரத்தல் இளிவென்று கருதிச் சொல்ல நாணுகின்ற
எல்லார்க்கும் இனிதுதவ விரும்பித் தமது வீட்டின் முன்னே
வெண் மணல் பரப்பி வேண்டுவார்க்கு வேண்டியதை
யதில் விளங்க எழுதச்செய்து அதனைக் கண்டு தெளிந்து களி
ப்புடன் உதவினார். உலக நடையையறிந்து உதவி செய்தல் என்

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 425

னும் புண்ணியத்தைத் தினந்தோறும் மனமுவந்து செய்து வந்த
மையால் புண்ணிய கோட்டி முதலியார் என்று அனைவரும் இவ
யைப் புகழ்ந்து போற்றினார்.

நீணிலத்திலுறும் ஏழைமாந்தரீர் நீவிர்வேண்டுவன இன்புரீஇ
நேரில்கேண்மினவை தருவன்யானலதும் நினைவிலுன்னுமவை
நவிலநீர்
நாணிலென்னுடைய மனைமுன்வாயில்தனில் நன்மணல்மிகுதி
கொட்டியே

நாம்பரப்பியும் இருக்கிறோமதனில் நாடிவந்ததனை யெழுதுமின்
காணிலங்குடனே யருள்வமென்ன அவன்கட்டளைப்படியே

திட்டமாய்க்

கையினாலெழுத உவகையோடுபொருள் கண்டளித்த பிரபு ன்/
யாரெனில்

பூமிலங்குநதி வாகுலத்தில்வந புண்ணியன்மதிதொள்
கண்ணியன்
புலவர்போற்றுமா கறலின்மேவுமெழில் புண்யகோடியெனும்
பூபனே. (படிக்காசுப் புலவர்)

இதனால் இவர் செல்வம் கனி மரம் போல் எல்லார்க்கும் நனிபயன் பட்டமை நன்கு தெளிவாம்.

நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க
படுபனையன்னர் பலர் நசை வாழ்வார்
குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்கள்;
இடு காட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

நயனுடையான் செல்வம். எவர்க்கும் எளிதில் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

217. கற்றோர் புகழ்சிதக் காதிசெல்வத் தாற்பலரோன்
குற்றமற்று வாழ்ந்தார் குமரேசா—முற்றும்
மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றூற் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின். (எ)

426 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
இ—ன்.

குமரேசா! சீதக்காதி பெற்ற செல்வத்தால் என் பலரும் குற்றமற்று வாழ்ந்தார் எனின், பெருந்தகையான்கண் செல்

வம் படின், அது மருந்தாகித் தப்பாத மரத்தையொக்கும் என்க.

மருந்து—பிணி தீர்க்கும் பொருள். அமுதம் எனினுமாம்.

தப்பா மரம்—பயன் தருவதில் தவறாத மரம்.

மரத்து அற்று—மரத்தை ஒக்கும். மரம் என்னும் பெயர் சுற்று கெடாது விதியீறாக நின்று அத்துச்சாரியை பெற்று மரத்து என நின்றது. ஆயின் மர— அத்து மரவத்து என்றன்மேற் நிற்றல் வேண்டும் எனின், நிலைமொழியீற்றில் நின்ற அகரவுயிர்முன் அதனுவரின் அதன் முதல் கெடும் என்க.

அத்தின் அகரம் அக முனை இல்லை. (தொல்காப்பியம்)

பெருந்தகையான் கண் செல்வம் பொருந்துமாயின் அது, வேர் முதலிய எல்லாவுறுப்புக்களும் மருந்தாகித் தவறாது பயன் தரும் மரம்போலும் என்பதாம்.

நெல்லி முருங்கை வேம்பு சுரபுன்னை முதலியன பிணி தீர்க்கும் மருத்து மரங்கள் எனபர்.

இலை தளிர் மலர் காய் கனி கட்டை பட்டை வேர் முதலிய எல்லா வுறுப்புக்களும் மருந்தெனும் மாண்பாகித் திருந்தி நின்று உயிர்களுக்கு உறு நோய் நீக்கும் தருவே போலப் பெருந்தகையான் திருவும் எல்லார்க்கும் பெரும்பயனைத் தரும் என்பது கருத்து.

[illegible]லகினின்று எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படும் மருந்து மரம்போல் திருந்திய பயனைப் பெருந் தகையான் செல்வம் பொருந்

தல்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சி
தக்காதி பால் தெளியப்படும்.

கதை.

சீதக்காதி என்பவர் கெல்லியின் எல்லையிலுள்ள காயற்பதி
யிலிருந்தவர். அருங்க மாதினர். சிறந்த கல்வியும் நிறைந்த

செல்வமும் பொருந்தி வாய்ந்தவர். பெருங் கொடையாளி. பிற
ர்க்கு உதவுதலேயே தனக்கு இன்பமாகக் கருதினவர். மழைவள
ம்குன்றியதால் உணவுப் பொருள்கள் இன்றி உயிர்கள் வருந்திய
ஒரு காலத்தில் இவர் துணிந்து நின்று ஆதரித்தார். இவரது
அவ் உபகார நலத்தைப் படிக்காதப் புலவர்,

ஓர்நட்டி லே பொன்னும் ஓர் தட்டிலே நெல்லும் ஒக்கவிற்கும்
கார்தட்டிய பஞ்ச காலத்திலே தங்கள் காரிடப்பேர்
ஆர்தட்டினுர் நட்டு வாராமலேயன்னதானத்துக்கு
மார்தட்டிய தூரை மால் சீதக் காதி வள்ளலே.

என்று பாடிப் புகழ்ந்தார். இவர்பால் பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்து
சென்ற புலவர் பலர். உயிர் நீங்கியபின் இவ்வள்ளலது மெல்லி
திருவுடம்பைச் சமாதிக்குழியில் வைத்து மூடிக்கொண்டிருக்கும்
பொழுது இவரை நாடி வந்த புலவர் அங்கு நிகழ்ந்ததையறிந்து
வாடி அகம்பால் ஓடிவந்தார். கண்ணீர் சொரிந்தார்.

தேட்டாளன் காயற்றுரைசீதக் காதி சிறந்தவச்ர
நாட்டான் புகழ்ந்தம்ப நாட்டிவைத்தான் தமிழ்நாவலரை

ஒட்டாண்டியாக்கி அவர்கடம் வாயில் ஒருபிடிமண்
போட்டான் அவனும் ஒளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே.

என்று மனமுருகிப் பாடினார். உடனே குழியிலிருந்து கை வெளியே நீண்டது. அதில் ஒரு விலையுயர்ந்த மோதிரம் இருந்த அனைவரும் வியந்தார். அதனையெடுத்துப் புலவருக்கே தந்தார். அதனால் "செத்துங் கொடுத்தான் சீதக்காதி" என்று உலகம் அவரைப் போற்றியது. தான் வருந்தினும் மருந்து மரம்போல் தப்பாமல் நின்று உதவிபுரிந்த இப்பெருந்தகையினது ஒப்புயர்வற்ற ஒப்புரவாண்மையை உயர்ந்தோர் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்.

ஈயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன எட்டிமரம்
காயாதிருந்தென்ன காய்த்தும் பலனென்ன கைவிரித்துப்
போயாசகமென் றுரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஓயாமல் ஈபவன் வேள்சீதக் காதி ஒருவனுமே.

54

428 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வருந்தியும் பெருந்தகையான் பிறர்க்கு உதவிசெய்வான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

218. பண்டுசெல்வந் தேய்ந்துக பரிந்தளிப்பேன் என்றிரகு
கொண்டெழுந்தார் என்னே குமரேசா—கொண்ட
இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற் கொல்கார்

இ—ன்

குமரேசா! இரரூமன்னன் பஞ்சமுற்ற காலத்தும் தன் பால் வந்து இரந்தவனுக்குப் பரிந்து கொடுப்பேன் என்று ஏன் துணிந்து எழுந்தான் எனின், கடன் அறி காட்சியவர் இடனில் பருவத்திலும் ஒப்புரவு செய்தற்கு ஒல்கார் என்க.

இடன்—விரிவு. அஃது இங்கே செல்வப் பெருக்கத்தைக் குறித்து நின்றது.

இடன் இல் பருவத்தும்—செல்வம் இல்லாத காலத்தும்.

அறிவுடையார் செல்வஞ் சுருங்கிய காலத்தும் ஒப்புரவு செய்தற்கு உளந்தளரார் என்பதாம்.

எது ஒழிந்தாலும் அறிவோர் ஒப்புரவு செய்தலை ஒழியார் என்பது கருத்து.

அறிவுடையான் திரு எய்தினால் அஃது ஊருணி நீர்போலவும் ஊர்நடுவே நிற்கும் கனிமரம் போலவும், எல்லா உறுப்புக்களும் பயன்படுகின்ற மருந்துமரம்போலவும் எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படுமென்று மேல் மூன்றினும் முறையே கூறினார். இதில் அத்திருச்சுருங்கினும் அவர் ஒப்புரவு செய்வதில் சுருங்கார் என்றார்.

பிறர்க்கு உதவுதலையே தமக்குக் கடமையாகக் கருதிப் பேணும் பேரறிவுடையார் வறுமையுற்ற காலத்தும் தாம் செய்யத் தக்க உதவியைச் செய்தே விடுவர் என்பது கருத்து இஃது இரரு

மனனன்பால் உணர்ப்படும்,

கதை.

இரகு என்பவன் சூரியகுலத்தில் தோன்றி விளங்கிய வீரிய வேந்தன் சீரிய குணங்களெல்லாம் சேரப்பெற்றவன். திர்க்க பாகு என்னும் அரசர் பெருமானது அருமைத்திருமகன். அறிவு, அருள் ஆண்மை அழகு அமைதி வீரம் செம்மை சீலம் முதலிய எல்லா நலங்களும் இயல்பாகவே இவன்பால் எய்தியிருந்தன. குல திலகனாய் விளங்கியிருந்தமையால் இவன் வழித்தோன்றலாகிய இராமமூர்த்தியும் இராகவன் எனப் பெற்றார். இராகவன்—இரகுமரபில் உதித்தவன். இவனதுகீர்த்தி புத்தேளுலகத்தும் புகுந்துலவியது. மகாகவியாகிய காளிதாசர் இவனதுகீர்த்தியையும், மரபையும் வடமொழியில் இனிமையாக விளக்கியுள்ளார். அந்நூல் இரகு வம்சம் என்னும் பெயரான் வழங்கிவருகின்றது. இப்பேரறிவாளன் தான்பெற்ற செல்வமெல்லாம் பிறர்க்கே உதவி இறுதியில் வறுமையை யெய்தினான். பொற்கலத்தில் பாலடிசில் உண்ட இப்புண்ணிய வேந்தன் மட்கலங்களையே மனையில்வைத்து வழங்கிவாழ்ந்தான். அவ்வளவு வறியகாலத்தில் கவசர் என்னும் வேதியன் ஒருவன் இவனை நாடிவந்தான். வந்தவனை உபசரித்துக் கால்கழுவுமபடி மட்கலத்தில் நீரைமொண்டு கொடுத்தான். அரசன் வறிய நிலையை அந்தணன் உணர்ந்தான். கவன்றான். யாதுங்கூறாமல் அகன்றான். இவன அடுத்து வினவினான். என் குருவுக்குக் கா

ணிக்கை தரும்பொருட்டு நின்பால் பதினாலுகோடி பொன்பெற வந்தேன் நின் நிலைமையைத் தெளிந்து பேசாது நீங்குகின்றேன் என்றான். அவனைத்தடுத்து நிறுத்திக் குபேரனோடு அவர்புரிந்தேனும் அவன் விரும்பிய பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன் என்று வில்லுடன் விண்ணோக்கி எழுந்தான். இவ்வதிபதி துணிவை அந்நிதிபதி யுணர்ந்தான். நெஞ்சுருகினான். மணியும் பொன்னும் இவன் அரண்மனையில் அணி அணியாகக் குவியும்படி செய்தான். அதன்பின் ஈந்து மகிழ்ந்து இன்புற வாழ்ந்தான். இடன்இல் பருவத்தும் அறிவோர் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவை இரகுவமிசத்தில் காண்க.)

வறுமையுரினும் அறிவோர் உபகரிப்பர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

219. குன்றா இளையான் குடிமாறர் செய்நீர்மை
குன்ற நொந்தார் என்னே குமரேசா—என்றும்
நயனுடையான் நல்கூர்ந்தா னாதல் செயுநீர்மை
செய்யா தமைகலா வாறு (௯)

இ—ள்.

குமரேசா! குன்றாத இளையான்குடி மாறர் ஏன் செய்

நீர்மை குன்றியதால் நொந்தார் எனின், கடன் உடையான் நல் கூர்ந்தான் ஆதல் செயுநீர்மை செய்யாது அமைகலா வாறு என்க.

நயனுடையான் என்றது உபகாரியை.

நல்கூர்ந்தான் ஆதல்—வறியவனுதல்.

செயும் நீர—செய்யத்தக்க கடமைகள்.

அமைகலா ஆறு—அமைதியுறுத்தன்மை: அஃதாவது மனத் தொப்புரவு செய்தொழுகும் அறிவுடையானுக்கு வறுமையா னின் தான்செய்யவேண்டுவன செய்யமுடியாதபடி தளர்ப்புறுவதே என்பதாம்.

தான் துய்க்கப் பெறுமைக்காக உபகாரி வருந்தான். பிறர்க்கு உதவிசெய்ய இயலாமைக்கே வருந்துவன் என்பது கருத்து.

தனக்கு துகர்தற்கு உரியன இல்லையே யென்று சிறியோர் கலங்கார், பெரியோர் பிறர்க்கு உதவ இல்லையே யென்று வருந்துவா ரென்பதாம்.

வறுமையால் தாம் வருந்துவதினும் பிறர்க்கு உதவப் பெறுமைக்கே அறிவோர் பெரிதும் வருந்துவர் என்பது இதில் உணர்த்

தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இனையான்குடி மாற நாயனாரால் உணரப்படும்.

கதை.

இளையான்குடி மாறநாயனார் உள்ளன வெல்லாவற்றையும் பிறர்க்கே உதவி வறுமைமிக்கு உணவின்றியிருந்த ஒருநாள் தம் பால் வந்த பெரியவர்க்கு உதவுதற்கு ஒன்றுமில்லையே யென்று மனமிக நொந்தார். தானுந்தன் மனைவியும் உணவின்றி யிருப்பதற்காக வருந்தவில்லை. வந்தவரது பசியை நீக்கமுடியாமையை நினைந்தே பெரிதும் வருந்தினர். பசி நோயால் கலாந்துப் பதித்திருந்த இவர் அப்பெரியவருக்கு உதவிசெய்யக் கருதினர். இருளில் எழுந்து வெளியே சென்றார். நிலை முளைகளை வாரிக்கொணர்ந்தார். பக்குவஞ்செய்து பரிவுடன் நல்கினர்.

நமக்கு முன்பின் குணமிலை யாயினும்
இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின் னடிசில் தகவுற
அமைக்கு மாறென்ற னேயணங் கேயென. (1)

உள்ளம் அன்புகொண் டேக்கவோர் பேரிடுக்
கொள்ள முன்கனித் தக்குறி யின் வழிப்
புள்ளுறங்கும் வயல்புகப் போயினர்
வள்ள லாரினை யான்குடி மாறனார். (பெரிய புராணம்) (2)

செய்யவேண்டிய ஒப்புரவைச் செய்யமுடியாமைக்கே காயனார் வருந்தினர் என்பது இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.

பிறர்க்குதவி செய்ய முடியாதபடி யெய்துகின்ற இயல்பையே அறிவோர் வறுமையாகக் கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

432 திருக்குறள்—[illegible] வெண்பா.

220. வெள்ளி கெடுவா யெனவுரைத்தும் மாவலியேன்
கொள்ளென்று தந்தான் குமரேசா—தள்ளாத
ஒப்புரவி னால்வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்
விற்றுக் கோட்டக்க துடைத்து. (௰)

இ—ன்

குமரேசா! வெள்ளி கெடுவாய் எனச் சொல்லித் தடுத்தும மாவலியேன் கொள் என்று கொடுத்தான் எனின, ஒப்புரவு செய்தலினால் கேடு வரும் எனினும், அஃது ஒருவன் விற்றுக் கொள்ளுந் தகுதியை உடையதென்க.

விற்றுக் கோள் தக்கது உடைத்து—விலைகொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளுந் தகுதியையுடையது.

ஒப்புரவு செய்தலினால் கேடுவருமென்று பிறர் சொல்லினும் அக்கேட்டைத்தன்னை விற்றாயினும் ஒருவன் கொள்ளவேண்டும்

என்பதாம்.

தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தேனும் அறிவோர் ஒப்புரவைச் செய்தற்கு ஒப்புக்கொள்வர் என்பது குறிப்பு.

பொருட்கேடு வருமென்று பிறர் கருதித் தடுப்பினும் அறிவோர் தம்மைக் கொன்றேனும் ஒப்புரவென்னும் உயர் நலத்தைக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாவலிபால் உணரப்படும்.

கதை.

மாவலி என்பவன் பிரகலாதன் புதல்வனான விரோசனன் என்னும் அசுரவேந்தன் திருமகன். தாய் பெயர் சயதேவி. கொடையும் வீரமும் அடையப் பெற்றவன். மீதலம் பூதலம் பாதலம் என்னும் மூவகை உலகங்களுக்குந் தலைமை யெய்தி இவன் அரசு புரிந்தான். விந்தியாவலி என்னும் தனது அருமை மனைவியோடு கூடி வாழ்ந்து நூறு புதல்வர்களைப் பெற்று எவ்வுலகத்தாரும் போற்றத்தக்க பெரும் புகழ் பெற்றான். இவனது அரசாட்சி

யையும் பிறமாட்சியையும் கண்டு இந்திரன் பொறாமைகொண்டான். இவனைப் பொருதுவெல்ல முடியாதென்று தெளிந்து திருமாலிடஞ் சென்று ஒரு சூழ்ச்சியைச் செய்து இவன் பொருள் முழுதும் கவரும்படி வேண்டினான். மாலும் குறளாய் இவன்பால் வந்தார் மூன்று அடி மண் தா என்றார். மாற்றது கொடுக்க

மாவலி துணிந்தான். தனக்குக் குருவும் மந்திரியுமாகிய சுக்கிரன் தடுத்தான். "உன்னைக் கெடுக்கக் கருதி இவர் வந்துள்ளார் கொடுக்காதே" என்று கடுத்து அவ்வஞ்சத்தை நெஞ்சறியத் தேற்றினான். என் கொடையால் எனக்குக் கேடு வரினும் அதனை நன்றென்று கொள்வேன் என்று அரசன் துணிந்து கொடுத்தான். மாலும் தமது மலரடியால் உலக முழுவதையும் கொண்டு இவனையும் ஆட்கொண்டார். தன்னைக் கொடுத்தும் ஒப்புரவு செய்த இப் பெருந் தகையின் வள்ளற் குணத்தை உலகம் புகழ்ந்தது. தடுத்துரைத்த வெள்ளியை நோக்கி மாவலி கடுத்துரைத்தவை இதனடியில வருகின்றன.

எடுத்தொரு வருக்கொருவர் ஈவதனின் முன்னே
தடுப்பது நினக்கிதழ கோ தகைவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலக்குகொடி யோயுனது சுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றிவிடு கின்றாய் (1)

வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
எள்ளுவ என்சில இன்னுயிரேனும்
கொள்ளுதல்தீது கொடுப்பது நன்றால். (2)

(இராமாயணம்)

ஒப்புரவு செய்வதில் மாவலி கொண்டிருந்த திட்பம் இவற்றான் இனிது தெளிவாம். தன்னை விற்றாவது ஒப்புரவு செய்ய வேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பெருந்தகையாளர் மேகம்போல் கைமாறு கருதாமல் ஒப்புரவு செய்வர். அவர் முயன்றீட்டிய பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கே

உதவுவர். ஒப்புரவுபோல் சிறந்தது யாண்டுமில்லை. உலக நடையையறிந்து உதவி செய்யாதவன் பிணத்தோடொப்பன். உபகாரி செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படும். அஃது ஊர் நடுவே நிற்கும் கனிமரம் போல்வதாம். அது மருந்து மரம்போல் நின்று எல்லாருடைய வறுமை நோயையும் நீக்கும். வறுமைக்காலத்தும் அறிவோர் பிறர்க்கு உதவி செய்வார். பிறர்க்கு உபகரிக்கப் பெறாமையே அறிவோர்க்கு வறுமையாம். தம்மை விற்றாயினும் அறிவோர் ஒப்புரவைச் செய்வர்.

௨௨-வது ஒப்புரவறிதல் முற்றிற்று.

௨௩-ம் அதிகாரம் ஈகை.

ஆஃதாவது இல்லையென்று இரந்தார் எவர்க்கும் இல்லை என்னாது கொடுத்தல். பிறர்க்கு உபகரித்தலையே தமக்குக் கடமையாகக் கருதி ஒப்புரவு செய்தொழுகும் ஒட்பமுடையார் கண்ணே இஃது ஒப்பு நிகழுமாகலின் அதன் பின வைக்கப்பட்டது. அது புகழையும் இஃது அதனோடு புண்ணியத்தையும் பயக்குமென்க.

---

221. வள்ளலுயர் பேகன் வறியார்க்கே யிக்குமலில்
கொள்ளாவுமேன் தந்தான் குமரேசா—தள்ளும்
வறியார்க்கொன் றீவதே யிகை மற்றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீரது டைத்து. (க)

இ—ன்.

குமரேசா! பேகன் என்பவன் வறியவர்க்கே கொடுத்து என் ஓருமயிலுக்கும் போர்வையைக் கொடுத்தான் எனின், வறியார்க்கு ஒன்றை ஈவதே ஈகை, மற்று எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து என்க.

குறியெதிர்ப்பை—கைம்மாற்று: அஃதாவது அளவுகுறித்து நிகழ்வில் கொடுத்து அவ்வாறே எதிர்வில் கொள்வது என்க.

எதிர்ப்பை—எதிர்பெறும்படி இடுவது என்னும் எதுவான் வந்தது. பொருளுடையார் பதிலுதவி செய்யும் இயல்புடையார் முதலாயினோர்க்குக் கொடுப்பன எல்லாம் ஒருவகைக் கடன்கொடுத்ததாகக் கருதப்படும் என்பார் மற்று எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து என்றார்.

எதிர் உதவி செய்யமுடியாத வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை. பிற எல்லாம் கைமாற்றாகக் கொடுக்கும் இயல்பினவே

யுடையது என்பதாம்.

இல்லார்க்கு ஈவதே ஈகை என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாதவர்க்குத் தமது உறுபொருளோ உதவுவோரே உயர்ந்த கொடையாளர் என்பது இதில் வலியுறுத்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை பேதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பேதன் என்பவன் கடைஎழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். மலை நாட்டுக்கு அதிபதி. கண்ணகியென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பெண்மணியை மணந்து களிப்புடன் வாழ்ந்தவன். தாழ்ந்தாரை யுயர்த்தும் தண்ணளியுடையவன். தனது அரிய பொருளெல்லாம் வறியவர்க்கே கொடுத்தவன். புறத்தே தகுந்த பொருளும் அகத்தே மிகுந்த அருளும் அமையப்பெற்றவன். வறுமைதீர்ப்பதே அருமருந்தென இவனைப் புலவர் பலரும் போற்றி மகிழ்ந்தார். ஒருநாள் இவனது நகரையடுத்திருந்த குளிர்மலைச்சாரலிற் சென்று மாலையில் உலாவினான். அங்கே மயிலொன்று தனது அழகிய கலாபத்தை விரித்து விழைவுடன் ஆடியது. உடல் பனித்து மயிர்சிலிர்த்து ஆடியபின் கூவி நின்றது. அதனைக் கேட்டு உடனே இவன் அருள்மீக்கொண்டான். குளிராலுடுக்கி அது வருந்திக் கூவியதாகக் கருதினான். பொற்சரிகையிட்ட

தனது விலையுயர்ந்த போர்வையை அதன் மேல் போர்த்தான். நகரை நோக்கி மீண்டான். வறியார்க்கே கொடுத்து அரிய புகழைக்கொண்ட இவனது ஈகையின் இயல்பையும் ஒரு பறவை மாட்டும் அருள்சுரந்து செய்த பெருந்தகைமையையும் உலகம் வியந்து புகழ்ந்தது. (இதன் விரிவைப் புறநானூற்றில் காண்க.)

வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவான்
கான மஞ்ஞைக்குக கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேகனும். (சிறுபாணாற்றுப்படை)

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றாமாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின மெய்நெறி வாழ்க்கை (மணிமேகலை)

ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னானுந தாம்வரையா
ராற்றாதார்க் கீவதாம் ஆண்கடன்—ஆற்றின்
மலிகடற் றண்சேர்ப்ப மாறீவார்க் கீதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து. (நாலடியார்)

இதனால் கொடையின இயல்பு கூறப்பட்டது.

---

222. வள்ளலாங் கன்னனன்று வந்தகண்ணன் பாலொன்றுங்
கொள்ளாதேன் ஈந்தான் குமரேசா—உள்ளபடி

நல்லா றெனினுங் கொளறீது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கன்னன், தன்பால் வந்த கண்ணன் பால் தான் ஒன்றுங்கொள்ளாது ஏன் ஈந்தான் எனின், நல்ல ஆறு எனினும் கொளல் தீது மேல் உலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று என்க, மேல் உலகம்—முத்தியுலகம்,

கொளல்—ஏற்றல். நல் ஆறு எனினும்—நல்ல நெறி என்று சொல்லினும். உம்மை அங்ஙனஞ் சொல்வார் இன்மையைக் கட்டி நின்றது.

ஏற்றலே மேலுலகிற்கு நல்ல நெறி என்று கூறினும் அது தீது, ஈந்தார்க்கு மேலுலகம் இல்லை என்று சொல்லினும் ஈதலே நன்று என்பதாம்,

கொள்வோர் துன்பவுலகத்தைத் தொடர்வர். வோர் இன்பவுலகத்தை யெய்துவர் என்பது உண்மை. இதனை மாற்றிக்கூறியாரேனும் மயக்கினும் மயங்கலாகாது என்பார் "கொளல் தீது ஈதல் நன்று என்றார்.

தீயவை யெவற்றினும் ஏற்றலே தீயது. நல்லவை எல்லாவற்றினும் ஈதலேமிக்கவும் நல்லது என்பது கருத்து.

பிறர் பொருளைச் சிறிதும் கொள்ளாமல் தன் பொருளைக் கொடுத்தலே ஒருவனுக்கு நன்மை என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கன்னனபால் உணரப்படும்.

கதை.

ஈகையாலும் வாகையாலும் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாத கொடை வீரனாகிய கன்னன் பாரதப போரில் துரியோதனனுக்குத் துணை நின்று பதினாறு நாள்வரையும் பொருதான். பதினேழாம் நாளில் கடும போர் புரிந்து முடிவில் விசயனுடைய வெவ்விய கணைகளால் உடல் முழுதும் துளை படடுத் தளர்வுடன் விழுந்தான். உதிரம் பெருகியது. அவன் தரித்திருந்த மாலையும் முடியும் கவசமும் குண்டலங்களும் நிறங் குலைந்தன. ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்னும்படியாயது. அவ்வமையம் திருமால் ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு அவன் பால் சென்று வறுமைமிக்குடையேன் ஏதேனுந் தருக என்று இரந்தார். அந்நிலைமையிலிருப்பினும் கனனன மகிழ்ந்து என்னவேண்டுமென்றான். கண்ணன் அவன் செய்த புண்ணியத்தையே உதவும்படி வேண்டி[illegible] கனனன் மகிழ்ந்து தன மார்பில் பாயந்துள்ள அம்பை;

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திலிருந்து பெருகிய குருதி நீரால் உறுதி கூறித் தந்தான். மாய முனிவர் கொண்டார். உனக்கு யாது வேண்டும் என்றார். கண்ணன் என்று தெளிந்தும் அவ்வள்ளல் ஒன்றும் கொள்ளவில்லை. அவர் மீண்டும் வேண்டினார். யான் இன்னும் பிறந்தால் இல்லையெ

ன்று இரப்போர்க்கு இல்லையென்னுத இதயத்தோடு பிறப்பியென் றான். திருமால் மகிழ்ந்து தன்னுருவங் காட்டி இன்னருள் செய்தார். ஒன்றுங் கொள்ளாமல் இனனுயிர்த் துணையாய் நின்ற தன் புண்ணியத்தையுங் கொடுத்த அப்புண்ணியன் வண்மையை அவரும் எண்ணியெண்ணி வியந்தார். (இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க).

பாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கள் மாயா
நேந்திய கைகொ டிரந்தவ ரெந்தாய்
வாய்ந்தவர் என்பவர் வீய்ந்தவ ரேனும்
ஈந்தவர் அல்ல திருந்தவர் யாரே. (கம்பர்)

ஈதல் ஒன்றே என்றும் நன்றும் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

223. தெள்ளு குமணனென்றுஞ் செப்பாம லென்தலையைக்
கொள்ளெனமுன் தந்தான் குமரேசா—எள்ளும்
இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள.

இ.—ள்.

குமரேசா! குமணன் இல்லையென்று சொல்லாமல் தன் தலையையும் ஏன் கொடுத்தான் எனின், இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமையும் ஈதலும் குலனுடையான் கண்ணே உள என்க.

இலன் என்னும் எவ்வம்—வறியன் என்னும் இளிவை.
குலனுடையான்—மேன்மகன்.

இலன் என்னும் இனிமொழியைச் சொல்லாமையும் தன்பால் உள்ளதைப் பிறர்க்கு உவந்து ஈதலும் ஆகிய இவ்விரண்டு நலன்களும்

குலமகனிடமேதான் இயல்பாக அமைந்துள்ளன என்பதாம்.

ஏற்றல் நிகழ ஈதலே நன்று என்று மேற்கூறித்த மெய்மையைக் குலமகன் ஒருவனே குறிக்கொண்டொழுகுவான் என்பார் "குலமகன் கண்ணே உள" என்றார்.

உள என்பது அஃறிணைப் பன்மைக் குறிப்பு முற்று. அஃது உரையாமையும் ஈதலும் என்னும் இரண்டு எழுவாயும் கொள்ளுகின்றது.

உள என்னும் பயனிலைக்குப் பன்மை குறித்து ஈதல் ஒன்றையே எழுவாயாகக்கொண்டால் இதில் பல பொருளாகல் கொள்ளப்படும்.

அளவு

1 இலன் என்னும் எவ்வம் உரைப்பாமை ஈதல்—வறியன் என்னும் துயர் மொழியைத் தன்முன் ஒருவன் கூறுதபடி கோடித்தல் எனவும்,

உதன்பால் வந்தவன் இலன் என்னும் எவ்வத்தைப் பின்னும் போய்ப் பிறரிடஞ் சொல்லாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

3 இலன் என்னும் எவ்வத்தை வந்தவன்பால் தான் சொல்லாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

4 தன்னிடம் வந்துபோனவன் பின்பு அவனிடம் வருபவர்க்கு இலன் என்று உரையாமல் அவன் கொடுக்கும்படி கொடுத்தல் எனவும்,

5 தன்பால் வந்தவனைக் குறித்து இவன் இல்லாதவன் என்று இகழாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

6 பொருளிருந்தும் ஈயாதவனுதலால் இவன் இல்லாதவனே என்று தன்னைக் குறித்துப் பிறர் பழியாதபடி கொடுத்தல் எனவும்,

7 இலன் என்று சொல்லி இன்னும் வந்து எம்பால் இரந்து

[illegible] வெண்பா.

ன் என்று பிறரிடம் அதனை உரையாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

8 தன்பால் வந்தவனை இல்லாதவன் என்று பின்பு பிறர் சொல்லாதபடி கொடுத்தல் எனவும் வருவனவாம்.

இவை முறையே குறிப்பறிந்து கொடுத்தல், வறுமை நீங்கக் கொடுத்தல், கரவாது கொடுத்தல், நிரம்பக் கொடுத்தல், பழியாமல் கொடுத்தல், பழிக்கஞ்சிக் கொடுத்தல், கூறாது கொடுத்தல், பெருகக் கொடுத்தல் எனக் கருதப்படும்.

பொருள் முதலியன யாவும் இலனாய்த்தான் எவ்வித நிலையினை யெய்தியிருப்பினும் தன்பால் வந்து வேண்டினவனுக்கு யான் இது பொழுது ஒன்றும் இல்லாதவன் என்று சொல்ல இசையாமையும் தலையினையேனும் மனமுவந்து கொடுத்தற்கு இசைதலும் குலமகனொருவனுக்கே கூடும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குமணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குமணன் என்பவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் கொங்கு நாட்டிலே ஆம்பிராவதி என்னும் நதிக்குத் தென்பால் அமைந்திருந்த குமணாபுரி யென்னும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த ஒரு குறுநில மன்னன் பேரறிவாளன் அருளால் பொறையால் ஆற்றலால் பெரியவன். எற்றகை மாற்றாமல் எதையும் கொடுப்பவன். நிறையும் நீதியும் இறை வழுவாதவன்.

எந்தவேளையும் நொந்தவர் துயரறிந் தின்னல்
தந்தபேர் தன மைந்தனே யாயினுந் தக்க
பந்த மாதிய விதிப்படி தண்டனை பணிக்குஞ்
சிந்தை யாதிபன் நிந்தையின் நீங்கிய செம்மல். (1)

மருவி நோக்கினர் வதனமாம் பங்கய மலர்க்கும்

பரவி யேபுவி நடுக்குறும் பாவமாம் பனிக்கும்
சரள மாகிய கவிவலோர் கலியிருள் தனக்கும்
இரவி யாமென விளங்கிய வளங்கொளும் ஏந்தல் (2)

23-ம் அதிகாரம் ஈனக்

இவ்வகை நலங்களெல்லாம் ஒருங்கே யெய்தியிருந்த இப்பெருந் தனக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் அமணன். பொருளையெல்லாம் பிறர்க்கே கொடுத்து அண்ணன் கெடுக்கின்றான் என்று அமணன் சினந்தான். பின்பு அமர் செய வந்தான். இளையவன் நிலைமையையறிந்து அனைத்தையும் அவன்பால் கொடுத்துவிடடுக் குமணன் தனித்து ஓர் வனத்தில் புகுந்து தங்கியிருந்தான். அமணன் அரசுரிமையை அடைந்து மகிழ்ந்தான். அவ்வளவில் அமையாமல் குமணனைக் கொல்லவுங் கருதினான் அவன் தலையினைக் கொணர்வோருக்குப் பெருந்தி தருவதாகப் பறையறைவித்தான். அவ்வள்ளலைக் கொல்லத் துணிவார் யாரும் இல்லை. இந்நிலையிலிருப்ப பெருந் தலைச் சாத்தனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் குமணனை நாடி வந்தார். நகரில் இல்லையென்று தெரிந்தார். இருந்த இடத்தில் சென்று கண்டார்.

ஆடெரி படர்ந்த கோடியர் அடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் திம்பசி யுழப்ப
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுதனம்
சுவைதொறஞ் சுவைதொறும் பால்காணாமல்

குழவி தாய்முகம் நோக்க
மனைவி யெழுமுகட் நோக்கு யாழும்
நின்முகம் நோக்கி வந்தனம் குமண.

என்று தமது வறிய நிலைமையைத் தெரியப் பாடினர். குமணன் கேட்டான். புலவர் நிலைமையைத் தெளிந்தான். அவரது இன்மையை நீக்கத் தன்பால் ஒன்றும் இல்லையே என்று எண்ணியேங்கினான். தம்பி கூறியுள்ளதை நினைந்தான். உடனே தெளிந்து மகிழ்ந்தான். புலவீர்! என் தலையைக் கொண்டுபோய் என் தம்பி கைக்கொடுத்தால் அவன் உமக்குப் பெருநிதி தருவான். தடை யொன்றுமின்றி இதனைக் கொய்து கொண்டுசெல்லும் என்று சொல்லிப் புலவர் கையில் வாளைக்கொடுத்துத் தன் தலையை வீட்டினான். புலவர் பதைத்துப் பரிந்தார். உண்மையுணர்ந்தார். அதன்பின் தமது மதிநலத்தால் இருவரையும் இணைத்துக் குமண

னை யாசனைக்கினர். இலன என்னும் எவ்வம் உரையாமல் தன் தலையைச்ச இப்பெருந்தகையை உலகம் தலைவள்ளல் என்று புகழ்ந்து போற்றியது. (இதன் விரிவைக் குமணன் கதையில் காண்க.)

அந்தநாள் வந்திலை யருங்கலிப் புலவீரோய்
இந்தநாள் வந்தீ நொந்தெனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்தலன்
றலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைதோய் கண்ணே.

இது புலவரை நோக்கிக் குமணன் கூறியது.

இலன் என்னாமல் ஈபவனே குலமகன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

224. ஏனோ நளன்துன்பம் எய்தினான் வானவர்தங்
கோனிரந்த போது குமரேசா—தானாக
இன்னா திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்
இன்முகங் காணும் அளவு. (௪)

இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் வந்து தன்பால் இரந்தபோது நளன் ஏன் துன்பமுற்றான் எனின், இரந்தவரது இன்முகங்காணும் அளவும் இரக்கப்படுதலும் இன்னாது என்க.

இன்னாது—இனிது அல்லாதது. துன்பம் என்றபடி.

இரத்தல்—பிறரிடஞ்சென்று ஈ என்று கேட்டல்.

இரக்கப்படுதல்—இரப்பவர்க்கு ஈயும்படி இருத்தல்.

இரத்தலில் தான் துன்பம் உண்டு ஈதலினும் அஃதுண்டென்றது அதனைச் செய்வாரது தகுதி கருதி என்க.

இரந்தவரது இனிய முகத்தைக் காணும் அளவும் இரக்கப்

தன்பால் வந்து இரந்தவன் தான் கொடுத்ததைப் பெற்று அதனால் அவன் முகமலர்ந்து நிற்பதைக்காணும் வரையும் வள்ளல்கள் உள்ளம் மகிழ்வுறுது என்பது கருத்து.

இரப்போர் முகமலர இவர் அகமலரும் என்க. இரந்தவன் விரும்பியது எதுவோ அதைக்கொடுத்து அவனை அனுப்பும்வரையும் இலன் என்னுமல் ஈயும் குலமகனுக்கு இன்னமை நீங்கா தென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வின்மை நளன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நளன் தமயந்தியை மணஞ்செய்யும் பொருட்டு அவள்தங்கியிருக்குந் திருநகரையடைந்தான். அரசர் பலரும் அவ்வாறே அங்குவந்து சேர்ந்தார் வானவரும் வந்தார். வருணனோடு வானவர் தலைவனும் வந்தான். வந்த இந்திரன் நளனது பேரழகை நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்தான். அவனையன்றித தமயந்தி தன்னை விரும்பாளென்று தெளிந்தான். அவனையே தூதனுப்பி அவன் வாயிலாக அவளைப் பெற்றுவிடவேண்டுமென்று இந்திரன் நளன்பால் தந்திரமாக வந்தான். நளன் பணிந்து உபசரித்தான். இந்திரன் ஒன்று வேண்டி உன்பால் வந்தேன் என்றான். நளன் அதனைக் கேட்டான். அவன் கேட்டதைக் குறிப்பறிந்து கொடுக்கக் கருதும்பினான். ஆனால் விருப்பம் இன்னதென்று தெரிந்திலன். அதனால் பெருந்துயர் அடைந்தான். இந்தவர் இன்முகம் கா

னும் அளவும் இரக்கப்படுதலும் இன்னது என்பதை உலகம் இவனபால் உணர்ந்தது. (இதன் விரிவை களன் நூதில் காண்க.

குறிப்பறிந் தீதலே கொடைமற் றின்னென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்க லாதலின்
பெறற்கரும் ஆசியும் பெட்பி னீகுவன்
நிறப்பட இவருளந் தெரிந்த தில்லையால். (கைடதம்.)

இரந்தவரது முகமலர்ச்சியைக் காணும் வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

225. அம்பரி டன்வலிமைக் காற்றுமல் கோபமுனி
கும்பிட்டேன் வீழ்ந்தார் குமரேசா—அப்புவியில்
ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிவாற்றல் அப்பணியை
மாற்றுவார் ஆற்றலேற் பின். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! அம்பரிடன் வலிமைக்கு ஆற்றுமல் என் கோபமுனி கும்பிட்டு வீழ்ந்தார் எனின், ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணை ஆற்றல் அதனினும் அப்பணியை மாற்றுவாரது ஆற்றலிற் பின்னும் என்க.

கோபமுனி—துருவாசர். ஆற்றுவார்—தவஞ் செய்வார்.

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்—தவஞ்செய்வார்க்கு வலிமையாவது தம் பசியைப் பொறுத்தலேயாம்.

தம் பசியைப் பொறுத்தலே தவஞ்செய்வார்க்கு வலிமை; அதுவும், பிறர் பசியை நீக்கும் ஈகையாளரது வலிமைக்குப் பின்னேயாம் என்பதாம்.

உறுபசியை அடக்கி அருந்தவஞ்செய்யும் தவத்தினரைவிட பிறர் பசியை நீக்கிப் பேருதவி செய்யும் ஈகையாளர் பெரியவர் என்பது கருத்து.

தானஞ்செய்வோன் தவஞ்செய்பவனினும் வலியன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அம்பரீடன் கண்ணும் துருவாசரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

அம்பரீடன் என்பவன் சூரிய குலத்து வேந்தன். திருமாலை நினைந்து நெடுநாள் தவம்புரிந்து சிறந்த வர பலங்களைப் பெற்றவன். சீமதிடியன்னும் ஓரழகியை மணந்து சிறந்து வாழ்ந்தான். இந்திரனுடன் ஓர் ஆதனத்திருந்தவன். சிறந்த வீரன். அசுரர் பலருடன் தனிநின்று பொருதவன். இவனது அமர் வலி

யை நோக்கி அமரரும் போற்றினார். பெருங்கொடையாளி. வறியவரனைவரும் இவனை உயிரெனக் கருதினார். தான் உண்ணுகின்றதுபோலவே எத்திறத்தவர்க்கும் இனிய உணவையிட்டுமகிழ்வான். எகாதசிதோறும் விரதம் இருந்து அதன் முடிவில் அறுபது கோதானஞ் செய்து துவாதசியன்று அருந்தவர் பலருடன் இருந்து உணவு அருந்துவான். ஒரு முறை துருவாசர் வந்தார். இவன் வருக என்றுபசரித்துப் பாரணை செய்ய விரும்பினான். அவர் காளிந்தி நதியில் நீராடி வருவதாகச் சென்றார். அவர் வரவை இவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். உணவு அருந்துதற்கு உரியகாலத்தில் அவர் வரவில்லை. விரதநியமம் தப்பிவிடுமேயென்று சிறிது நீர் பருகினான். முனிவர் வந்தார். உண்மை தெரிந்தார். வருமுன் எச்சில் செய்தாய் என்று சினந்து தமது தவவலியால் ஒரு பூதத்தை யேவினார். அது வெகுண்டு வந்தது. அரசன் செய்துவந்த தானமகிமையால் தன்கையில் ஓர் ஆழி வந்தது. அதனால் அதனைக் கொன்றான். அச்சக்கரம் முனிவரையும் கொல்லத் துணிந்தது. அவர் அஞ்சி ஓடினார். அதுவும் பின் தொடர்ந்து விரைந்தது. முனிவர் ஓடிக் களைத்து மாலிடஞ் சென்றார். அவர் உன்னை ஆதரிக்க எம்மால் முடியாது. அம்பரீடனிடமே சென்று அடைக்கலம் புகுக இலதேல் அழிவாய் என்றார். முனிவர் மீண்டார். அரசனையடைந்து வணங்கி அடைக்கலம் புகுந்தார். அதன்பின் ஆழி அகன்றது. அரசனுக்கு ஈகையால் எய்தியுள்ள புண்ணிய வலியை முனிவர் எண்ணி வியந்தார். பசியை ஆற்றித் தவம்புரிவாரினும் அதனை மாற்றும் ஈகையாளர் வலியர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.)

தவத்தினும் ஈகை சிறந்ததென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

226. பெற்றனகொண் டேனோ பெறுஞ்சித் திரர்பசிநோய்
குற்றமறத் தீர்த்தார் குமரேசா—முற்றுமே
அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான பொருள்வைப் புழி. (௩)

[illegible] திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்

குமரேசா! பெருஞ்சித்திரனார் தான்பெற்ற பொருளைத் தொகுத்து வையாமல் ஏன் அதனால் பிறர் பசியைத் தீர்த்தார் எனின், அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் பெற்றான் ஒருவன் பொருள் வைப்புழி அதுவாம் என்க. வைப்பு உழி—வைக்கும் இடம்.

அற்றார்—பொருளற்றவர்; வறியர் என்க.

அழி பசி—கடும்பசி. குடிப்பிறப்பு விழுப்பம் மானம் முதலிய எல்லாநலங்களும அழியுமபடி பசிசெய்யும் ஆதலான அஃது அழி என்னும் அடைபெற்று வந்தது.

பொருளைப் பெற்றவன் பின்பு தனக்கு உதவும்படி அதனைத் தொகுத்து வைத்தற்கு உரிய இடமாவது வறியவரது கொடிய பசியைத் தீர்க்க இடுவதேயாம் என்பதாம்.

ஒருவன் பெற்ற பொருளைப் பேரூதியம் தரும்படி வைத்தற்

குரியதோர் கல்லிடமிஃதெனக் காட்டியருளிய நயம்காணத்தக்கது.

உயிர்களது பசியை நீக்க ஒருவன் உதவுகின்ற பொருளே ஒன்றுகோடியாய்ப் பின்அவனுக்கு நன்றுதரும் என்பதுகருத்து.

குலமகன் பொருள் பெற்றால் பிறர் பசியைத் தீர்ப்பான் என் பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பெருஞ் சித்திரனாரால் உணரப்படும்.

கதை.

பெருஞ் சித்திரனார் என்பார் இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்களுக்குமுன் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர் அதிக மான் முதலான வள்ளல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது இனிய கவிகளெல்லாம் புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களிற் காணப் படும். கல்லறிவாளராகிய இவர்பால் பொல்லாத வறுமையும் பொருந்தியிருந்தது. அதனால் அல்லல் பல அடைந்தார். கும ணவள்ளல் இவரது மதிநலத்தையறிந்து பெரும் பொருள் உதவி னர். அதன்பின் மனைவியை நோக்கி வந்து தன் மனைவியை நோக்கி

னர். தாம் பெற்ற பொருளை எல்லார்க்கும் உதவி வாழும்படி அவளிடம் கூறினர். அவளும் அவ்வாறே ஆற்றி வாழ்ந்தாள். இருவரும் அதனால் என்றும் இன்புற்றார். வறுமைத் தீயால் வாடி வருந்திய பெருஞ்சித்திரனார் பொருள் பெற்றபின் 'உயிர்க ளது அரும்பசியை நீக்கிய பெருந்தகைமையை உலகம்புகழ்ந்தது. பெருஞ்சித்திரனார் தமது மனைவியை நோக்கிக் கூறிய இனிய மொழிகள் இதன் அடியில் வருகின்றன.

நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் சுற்பினின் இனிமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழ நின்
கெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னது என்னெனிந் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னது நீயும்
எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வனனே. (புறநானூறு.)

பிறர் பசியைத் தீர்த்தலே ஒருவன் பொருள் வைக்கும் இடம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

227. பண்டு வனம்புகுந்தும் பாண்டவர்கள் வெட்டிகோய்
கொண்டிலரீ தென்னே குமரேசா—கொண்டதைமுன்
பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! பாண்டவர்கள் வனம்புகுந்தும் என் பசி நோயை அடையவில்லை எனின், பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசி என்னும் தீப்பிணி தீண்டல் அரிது என்க.

மருவியவன் என்பது மரீஇ யவன் எனநின்றது. மருவிய

வன்—பழவினவன்,

பாத்து ஊண் மரீஇயவனை—பகுத்து உண்ணுதலைப் பொருந்தினவனை.

பசியைத் தீர்ப்பினிடென்றது அறிவொழுக்கங்களை அழித்து இழிவைபுக துன்பத்தையும்வழி வழி நல்கும அதன் கொடுமை கருதி என்க.

பகுத்து உண்டலைப் பழகி வந்தவனை யாண்டும் பசிநோய் தீண்டாதென்பதாம். இவ்வுண்மை பாண்டவர்பால் காணப்படும்

கதை.

பாண்டவர்கள் நாடிழந்து வனம புகுந்த காலத்தும் இனிய வுணவுகளையே அருந்தி இன்புற்றார். தருமர் ஒருநாள் சவுனக முனிவரைக் கண்டு வணங்கினார். முனிவர் தருமரது பெருந்தன்மையை வியந்து ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்தார். தருமர் தெளிந்தார். அதனை உச்சரித்துக்கொண்டு சூரியனை நோக்கி அருந்தவஞ்செய்தார். சூரியன் தோன்றி ஓர் அற்புதமான பொற்பாத்திரத்தை புதவினான். எவ்வளவு பேர்களைக் குறித்து எண்ணினும அவ்வளவினர்க்கும் அஃது இன்னுணவளிக்கும் இயல்பினையுடையது. அஃது அட்சய பாத்திரம் எனப்படும். தன்னுடன வந்த பன்னீராயிரம் முனிவர்களையும் தம்மையும் அதனால் ஆதரித்துவந்தார். காட்டில் இருந்தும, நாட்டிலும் கிடையாத

நல் உணவையே நாளுந்துய்த்தார். பகுத்துண்டு வாழ்வோரைப் பசிநோய் தீண்டாது என்பதை உலகம் இவர்பால் தெளிந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

ஈவோர்க்குப் பசிநோய் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

228. ஈரமுடன் ஈயாமல் ஏனிழந்து துன்பமுற்றான்
கோரைநகர் ஆழ்வான் குமரேசா—பாருலகில்
ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணவர். (அ)
23—ம் அதிகாரம் ஈகை. 440

இ—ள்.

குமரேசா! கோரை நகர் ஆழ்வான் ஏன் ஈயாமல் இழந்து துன்பமுற்றான் எனின், தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் வன்கணவர் ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார் என்க.

ஈத்து என்பது எதுகை நோக்கி வளிந்து நின்றது.

வன்கண்மை—இரக்கமின்மை. வன்கண்ணவர் என்றது இரப்பவர்க்கு இரங்கி ஈயாத இழிமக்களை என்க.

தாம் உடைமை—தாம் உடைத்தாயிருக்கும் பொருளை.

ஈத்து உவக்கும் இன்பம்—கொடுத்து உவத்தல் என்னும்

இன்பத்தை. இவரி, கொடுத்து (வரியவர்) உவக்கலால் எய்தும் இன்பம் பனவுமாம்.

பிறர் இன்புறக் கொடுத்தல் அதனால் தாம் எய்தும் இன்பத்தை யாது வைத்திழக்கும் உலோபர் அறியார் கொல் என்பதாம்.

சிறிய பொருளைக் கொடுத்துப் பெரிய இன்பத்தினை யெய்தாமல் வறிதே யிழப்பது யாது கருதிபோ வென்பார் "அறியார்கொல்" என்றார். கொல் என்பது ஐயத்தோடு வினாவையும் குறித்து நின்றது. அறிவோர் கொடுத்து இன்புறுவர். அறிவில்லார் வைத்திழந்து துன்புறுவர் என்பது கருத்து.

கோடை யின்பத்தை யறியாத மடையரே தாந்தம் பொருளைக் கோடாமல் வைத்திழந்து சுவல்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இது கோடைக்கா லாழ்வார்பால் காணப்படும்.

கதை.

சோழநாட்டிலே கோரைக்கால் என்னும் ஊரிலே ஆழ்வார் என்னும் பெயரினையுடைய பெருஞ் செல்வன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் பொருள் மிகப்பெற்றும் அருள் இலனாயினன். கல்வியறிவுந் சிறிது மெய்தியிருந்தான். பொருள்மேல் பெரும்

பற்றுடையவன். அதனால் அதனை எவர்க்கும் கொடாமல் மிகப் போற்றி வாழ்ந்தான். இரவலரைக் கண்டால் இவன் காவடன்

அகல்வான். இவன் நிலைமையையறியாமல் புலவரொருவர் இவன் மேல் பல கவிகள் செய்துவந்தார். பாடிப் புகழ்ந்தார். அவர் இகழ்வர் என்று அஞ்சி இவன் ஒரு வருடங் கழித்துவரின் ஒரு யானை தருகின்றேன் என்றான். குறித்த காலத்தில் புலவர் வந்தார். இன்னுஞ் சில காலங்கழித்து வாருங்கள் ஏதாவது கொடுக்கின்றேன் என்றான். இவ்வகையே பலமுறையுங்கூறி முடிவில் ஒன்றுங் கொடாமல் மறுத்தான். இவன் வன்கண்மையை ஔவை அறிந்தாள். வசை ஒன்று பாடினாள். அதன் பயனாக இவன் பொருள் முழுதும் இழந்தான். ஈதலின்பத்தை யெய்தாதிழிந்தான்.

கரியாய்ப் பரியாகிக் காரெருமை தானாய்
எருதாய் முழப்புடவை யாகித்—திரிதிரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகால் ஓய்ந்ததே
கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடை. (ஔவை.)

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாது
வைத்திட்டி னாரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட
வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி. (நாலடியார்.)

ஈதலின்பத்தைப் பேரறிவாளரே எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

229. என்றும் பலர்சூழ்ந் திருந்துண்ண ஏன்உண்டான்
குன்றையூர் எல்லன் குமரேசா—கன்றி
இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமியர் உணல் (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! குன்றைபூர் எல்லன் தனித்துண்ணுடல் என் பலரோடும் கூடியுண்டான் எனின், நிரப்பியதாமே தமியர் உணல் இரத்தலினும் மன்ற இலனுது என்க.

நிரப்பிய தாமே தமியர் உணல்—தொகுத்ததைத் தாமே தனிதது உண்டல். ஏகாரம் பிரிநிலை.

மன்ற என்பது தெளிவுப் பொருளை யுணர்த்தும் ஓர் இடைச் சொல்.மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும் (தொல்காப்பியம்.)

ஈட்டிய வளவுகளைப் பிறர்க்கு ஈயாமல் தாமே தனித்து உண்ணுதல் இரத்தலினும் உண்மையாக இன்னாது என்பதாம்.

நிரப்பிய என்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டால், எதாவது, ஒரு பொருளெல்லையைக் குறித்துவைத்து அதனை நிரப்பும் பொருட்டு ஒருவர்க்கும் ஒன்றுங்கொடாமல் தாமே உண்டு உலோபஞ் செய்தல் இரத்தலினும் இளிவு என்று கொள்ளப்படும்.

ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினும் நீது என்க.

முன்று தொகுத்த பொருளைப் பிறர்க்குதவி வாழ்பவனே குலமகன் என்பது குறிப்பு. இஃது எல்லன்பால் காணப்படும்.

எல்லன் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலே குன்றையூர் என்னும் நகரிலே பிறந்தவர். வேளாண் மரபினர். பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாகவுடையவர். யாவர்மாட்டும் போன்பு வாய்ந்தவர். எல்லாரும் இன்புற ஈந்து வாழ்ந்தவர். இவர் உலையில் அரிசியிட்டால் ஊர்பசி நீங்கும் என்பர். ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் தினமும் இவர் இல்லில் வந்து அன்னம் அருந்திச் செல்லுவர். பலரும் புடைசூழ உண்டால் அன்றி இவர் ஒருநாளும் தனித்து உண்ணுவதில்லை. நான்கு திசைகளினும் இருந்து நாளும் இவரை நாடி வருவார் பலர். எவர் வரினும் இனிய முகத்தோடு உபசரித்து அவர் குறித்ததை உடனே கொடுத்தனுப்புவர். இவரைச் சோதிக்கக் கருதிய ஒருவனுக்குத் தமது உடற்றசையையும் கொடுக்கத் துணிந்தார்.

452 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆலெங்கே யங்கே யரும்பறவை ஆலமர்ந்த
மாலெங்கே யங்கே மலர்மடந்தை—கோலஞ்சேர்
செங்கே தகைமணக்கும் செங்குன்றை எல்லெனக்கே
அங்கே யிரவலரெல் லாம். (பொய்யாமொழி)

இதனால் இவரது ஈகைக்குணம் இனிது தெளியப்படும்.

ஈயாது உண்டல் இரப்பினும் இனிவென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

230. ஈதலியை யாமைக்கேன் இன்னுயிரும் நீக்கின்றார்
கோதறுகா ளத்தி குமரேசா—பூதலத்தில்
சாதலின் இன்னாத தில்லை யினிததூஉம்
ஈத லியையாக் கடை. (ஈ)

இ—ள்.

குமரேசா! காளத்தி முதலியோர் ஈதல் இயை யாமைக் காக என் தனது இனிய உயிரையும் நீக்கத்துணிந்தார் எனின், சாதலின் இனாதது இல்லை, ஈதல் இயை யாது எனின், அது வும் இனிதாம் என்க.

சாதலின் இன்னாதது இல்லை—சாதல்போலத துன்பமானது இவ்வுலகில் ஒன்றுமில்லை.

ஈதல் இயை யாக்கடை—ஈதல் முடியாத இடத்து.

ஈதல் முடியாமை எய்துமாயின் அது, சாதல் துன்பத்தினும் கொடிது என்பதாம்.

காணம் யாவையும் கலங்குற வருகின்ற மாண துன்பமே

எவ்வகைத் துன்பங்களினும் உயிர்கட்கு மிக்க துன்பமாம் அதனினும் வறியவர் விரும்பியதொன்றைக் கொடுக்க முடியாதவிடத்துக் குலமகளுக்குத் தோன்றும் துன்பங்கோடி தாம் என்பது கருத்து.

தன்பால் வந்து இரந்தவனுக்கு இல்லையென்று சொல்வதினும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நல்லது என்பார் "ஈதல் இயை உாக் கடை சாதல் இனிது" என்றார்.

கொடுக்க முடியாத இடத்துக் குலமக்கள் தம் உயிரையும் விடத்துணிவர் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை காளத்திபால் காணப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலியார் வறியவரெவர்க்கும் உறுதுணையாய் நின்று பேருதவிசெய்து நின்றை என்னும் ஊரில் நிலைத்துவாழ்ந்தார். அதனால் அவரது புகழ் உலகெங்கும் பரவியது. பல திசைகளினுமிருந்து இரவலர் பலர் நாளும் இவரை நாடிவருவர். அவர் வேண்டிய எல்லாம் இவர் விரும்பியுதவினர். முடிவில் பொருள் வளங்குறைந்தது. வறுமை வளர்ந்தது. உணவும் இன்றி ஒருநாட் பட்டினிகிடந்தார். அங்கு இருந்தற்கு நாணினர். மறுநாள் இரவில் தன் மனைவியோடு எழுந்து ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி அயலிடஞ்சென்றார். வழியிலிருந்த ஒரு பொது நிலையத்தின் புறந்திண்ணையில் கடும்பசியோடு களைத்துத் தங்கினர். இவர் பால் பரிசில் பெறக்கருதி நின்றையூரை நோக்கிவந்த புலவர் ஒருவரும் அங்கோர் மூலையில் பொருந்தியமர்ந்தார். தன்னைவிடாமல் வருத்துகின்ற வறுமையை முன்னிலைப்படுத்திப் புலவர்,

நீளத் தொடர்ந்தனையே நீங்கா நிழல்போல
நானேக்கென் செய்குவாய் நல்குரவே—காளத்தி
நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே
இன்றைக்கே சற்றே யிரு. என்றார்.

முதலியார் இதனைக் கேட்டார். புலவர் குறிப்பைத் தெரிந்தார். நாளை இவர் தமது இல்லமடைந்து நாம் இல்லாமையை அறிந்தால் அல்லலுறுவரே என்று ஒல்லை எழுந்தார். மனைவியை யழைத்து விடியுமுன் மெல்ல வீடுவந்து சேர்ந்தார். அரிதின் முயன்று சிறிது உணவை ஆக்கிவைத்தார். புலவரும் வந்தார். முதலியார் அவரை உபசரித்து உணவூட்டினர். புலவர் குறிப்பின்படி கொ

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

டுத்தனுப்புதற்கு ஒன்றும் இல்லையேயென்று யெண்ணி யெண்ணி நொந்தார். இல்லையென்று சொல்வதினும் இறந்துவிடுதல் நல்லது என்று துணிந்தார். தமது இல்லின் பின்புறத்திற்குச் சென்று இறக்கத்தருணி அங்கிருந்த ஒரு பாம்பின் புற்றில் கையை விடுத்தார். அதிலிருந்த நாகம் கடித்தலைச் செய்யாமல் தன சிரசதிலிருந்த செம்மணியை அக்கையில் கக்கிற்று. முதலியார் கையை வெளியே இழுத்தார். மணிமணியைக் கண்டார். பேருவகை கொண்டார். விரைந்து வந்தார். அதனைப் புலவர்க்கே தந்து போற்றியனுப்பினர். ஈதல் முடியாத இடத்தும் குலமக்கள் சாதல் இனிது என்று கொள்வர் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது. இதல் விரிவை இவர் காதையில் காண்க

சாதல்வந் தடுத்தகா லுந் தனக்கொரு சாதலின்றிப்

பூதலம் இறக்குங் காறும் புகழுடம் பிருக்கு மந்தக்
கோதறு புகழின் யாக்கை கொடையினாற் செல்வங்கூர
வாழ்தலை யுடைய ரன்றே வானமும் வணங்குநீரார்.

(விநாயக புராணம்.)

ஈதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை. ஏற்றல் தீது. ஈதலே நல்லது. இலன் என்னாமல் ஈவோன் குலமகனே யாவன். இரந்தவரது இன்முகங் காணும்வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம். பிறர் பசியைத் தீர்ப்போர் தவசிகளினும் வலியவர். பிறர் பசிக்கு இடுதலே ஒருவன் பொருள்வைக்கும் இடமாம். பகுத்து ஈந்து உண்போனைப் பசிநோய் அணுகாது. கொடாமல் வைத்து இழப்போர் கொடியரேயாவர். ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினுந் தீது. ஈதலின்றி வாழ்தலினுஞ் சாதல் இனிது.

உ௩-வது ஈகை முற்றிற்று.

உ௪-ம் அதிகாரம் புகழ்.

அஃதாவது தனது குணஞ் செயல்களான் உலகம் என்றும் உவந்து போற்றும்படி ஒருவனுக்கு அமைந்து நிற்கும் கீர்த்தி. இஃன் திப்பு வீரம் கல்வி நியாயங்களானும் எய்துமாயினும ஈகை ஒன்றானே இன்புறத்தோன்றும் ஆகலான் அதனபின் இது வைக்கப்பட்டது.

---

231. திண்டோள் இயற்பகைதன தேவியையும் ஈந்தேனோ
கொண்டார் இசையைக் குமரேசா—தண்டாமல
ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல
தூதியம் இல்லை யுயிர்க்கு (க)

இ—ள்.

குமரேசா! இயற்பகையார் தன் தேவியையும் ஈந்து ஏன் இசைபெற்றார் எனின், ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அது அல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை என்க. ஊதியம்—இலாபம்.

இசைபட—புகழ் உண்டாக. அது என்றது புகழை.

ஈதல் வாழ்தல் என்பன தல் ஈற்று வியங்கோள் முற்றுக்கள் ஆதலான் அவை ஈக வாழ்க என ஏவல் மேனின்றன.

ஈக; அதனால் புகழுண்டாக வாழ்க; அப்புகழல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை என்பதாம்.

ஈதலைச் செய்து அதனால் புகழினை எய்தி வாழ்தலே ஒரு வன் பிறவிக்குப் பயன் என்பது கருத்து.

ஈதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்று மேற் குறித்த அதனால் யாது பயன் என்பாரை நோக்கி அஃது உயிர்க்கு ஊதிய மாகிய புகழையுண்டாக்குமென்று இதில் உணர்த்தினார் ஏன்க.

456 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எதனையும் இல்லையென்னுமல் ஈந்து புகழுற வாழ்வோரே பிறவிப் பயனை யெய்திய பெரியவராவர் என்பது இதில் உணர்த் தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இயற்பகையார் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இயற்பகையார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்க ளில் ஒருவர். சோழநாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வணிகர் மரபில் பிறந்தவர். எவர் வந்து எதைக் கேட்பினும் இல்லையென்னுமல் ஈயும் இயல்பினையுடையவர். குணவதி என் னும் தனது அருமை மனைவியுடன் அமர்ந்து இல்வாழ்ந்துவந்தார். வருங்கால் இவரது புகழினை உலகறியும்படி செய்ய இறைவன். கருதினார். ஒரு காமுகன்போல் வேடங்கொண்டு இவர் பால்வந் தார். அவரை ஓர் அடியவராகவே கருதி இவர் அவர் அடிவணங்கி நின்று யாது வேண்டுமெ என்றார். "உன் மனைவியே வேண்டும்" என்று அவர் வேண்டினர். இவர் இல்லை என்னுமல் தம் இல்லா னையுந்தந்தார். அவர்கொண்டு சென்றார். இவரது உறவினர்

அவரைக் கடித்துத் தடித்தார். இவர் வெகுண்டு சென்று அவ ரனைவரையும் அச்சுறுத்திச் சிறிது தூரம் உடன் சென்று அவ் விருவரையும் அனுப்பினர். மாயவண்ணம் கொண்டுவந்த அவர் மனைவியையும் மறுதலவண்ணந் தந்த இவர்முன் விடைமேல்தோன் றினர். கண்டு தொழுதார். பின் மனைவியோடு பேரின்பம் எய் தினர். ஈதலும் அதனல் இசைபெற வாழ்தலுமே ஆடவர்க்குப் பேருதியம் என்பதை உலகமே இவர்பால் உணர்ந்தது.

(விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.)

புகழொன்றே இம்மையில் ஒருவன் எய்துதற்குரிய பெரும் பயன் என்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

---

232. பாரிசன்ன னெயரைப் பல்லோரும் போன்பு
கூரவுரைப் பானேன் குமரேசா—பாரில்
உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ். (உ)

21—ம் அதிகாரம் புகழ். 457

இ—ள்.

குமரேசா! பாரி சன்னன் முதலிய வள்ளல்களுடைய புகழை எல்லாரும் என் உரையாடி மகிழ்கின்றார் எனின், உரைப் பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்றை ஈவார்மேல் நிற் கும் புகழேயாம் என்க.

பேசுவார் பேசுவன எல்லாம் இல்லையென்னுமல் ஈயும் ஈகை

யாளர்களுடைய புகழ்களே என்பதாம்.

வள்ளல்கள் புகழ்களே வாய்படைத்த மாந்தரால் வியந்து பேசப்படும் என்பது கருத்து.

கல்வியறிவு நிரம்பப் பெற்றவர் வழங்குமான உரையாலும் புலவர்கள் பாட்டாலும் வள்ளல்களுடைய மேன்மையைப் போற்றி மகிழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாரிகண்ணன் முதலானவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

இரப்பார்க்கு இல்லையென்னுமலிதது வந்த பாரி கன்னன் குமணன் பேகன் நன்னன் எழினி அதிகமான் மலயமான் ஆய் சோமன் சந்திரன் சுவர்க்கி ஓரி கூவதது நாரணன் பள்ளி கொண்டான் காரி வரபதி யாட்கொண்டான் அந்திமான் சந்திமான் நள்ளி முல்லான் சிபி காளத்தி முதலியார் சீதக்காதி சடையப்ப பிள்ளை முதலிய வள்ளல்களுடைய கீர்த்திபை உரையாலும் பாட்டாலும் உலகம் இன்றும் போற்றிவருவதை எங்கும் காணலாம்.

"கொடைக்குக் கன்னன்"

"சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய பாரி"

"ஈந்து சிவந்தது மால் சீதக் காதி இருகரமே"

"ஈர நன்மொழி இரவலர்க்கீந்த காரி"

458 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

"அமிழ்து விளை தீங்கனி ஔவைக்கீந்த அதிகன்"

"பிறந்த நாட்டொடங்கி யாரும் தலைபுக்க பெரியோன்
பெற்றி மறந்தவர் உண்டோ"

"மன்னவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்தன்ன சடையன்"

"மாரி யீகை மறப்போர் மலையன"

எனவரும் இயற்றமிழ் சுவர் மேல் நிற்கும் புகழ் உரையானும் பாட்டானும் உவந்து பேணப்படும் உண்மை காணப்படும்.

வள்ளல்களுடைய புகழே எல்லாராலும் வியந்து சொல்லப் படும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

233. என்றும் சிறியகுணன் இன்புகழே நின்றதிற்கு
குன்றியமேல் எல்லாம் குமரேசா—நன்றாக
ஒன்று வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
பொன்றுது நிற்பதொன் றில். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! சிறு முதலோரது புகழே இவ்வுலகில் நிலை பெற்றது பிற எல்லாம் என் நிலையாமல் அழிந்தன எனின், ஒன்று உயர்ந்த புகழ் அல்லால் உலகத்தில் பொன்றுது நிற்பது ஒன்று இல்லை என்க.

ஒன்று—தன்னோடு ஒப்பது இன்றித்தான் ஒன்றேயாக, ஒப்பற்றதென்க.

ஒன்று உயர்ந்த புகழ்—ஒப்பின்றுக உயர்ந்த கீர்த்தி.

ஒன்று என்பதை உலகத்துக்கே அடையாக்கி "நிலையா உலகம்" எனினும் ஆம்.

அரிய புகழைத்தவிர இவ்வுலகத்தில் அழியாமல் நிற்பது வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதாம்.

நிலையில்லாத இவ்வுலகில் புகழ் ஒன்றே நிலைத்துநிற்கும் என்பதும் அஃது ஈகையாலே எய்தப்படும் என்பதும் கொடுத்தற்கு அரியதைக் கொடுத்தேனும் அதனைக் கொண்டவரே உயர்ந்தோர் என்பதும் அவரது பேரும் சிரும் உலகமுள்ள அளவும் யாவராலும் போற்றப்படுமென்பதும் இதில் தோற்றி நின்றமை காண்க.

இல்லையென்னுல் எதனையுங்கொடுத்து வள்ளல்கள் எய்திய அரிய புகழ் ஒன்றே இவ்வுலகில் அழியாமல் நிற்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிபி சுகுணன் முதலாயினர் பால் காணப்படும்.

கதை

சுகுணன் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே விடூர் என்னும் நகரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு வேளாண் மாபினர். தமக்கு உரிய பொருளையெல்லாம் வறியவர்க்கே கொடுத்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தவர். அவரது வள்ளன்மையையறிய விரும்பிப் புலவர் ஒருவர் வந்து மணியைத்தரும்படி கேட்டார். அவர் மாற்றாது

தந்தார். புலவர் வியந்து சுகுணரைத் தந்தையேயென்றழைத்து அவர் மனைவியைத் தாயென வணங்கினர். சேயாகிய என் பால் தாய்தந்த தாதாவே என்று மீண்டும் அவனை அவர் பால் சேர்த்தார். கொடுத்தற்கரிய உரிமைப் பொருளையும் கொடுத்த அவரது ஈகைக்குணத்தைப் புலவர் எண்ணி யெண்ணித் துதித்தார். ஒன்று உயர்ந்த அவர் புகழ் என்றும் நின்று நிலவும்படி நன்று பாடினர். (இதன் விரிவைத் தொண்டை மண்டல சதகத்தில் காண்க.) சிபிபுகழ் நிலைத்தமை மேலே காண்க.

அரிய புகழொன்றே அழியாமல் நிற்குமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[ளார்

234. வானுலகேன் போற்றியதோர் வண்புறவை வானிலுள்
கோனையும் போற்றுமல் குமரேசா—மான
நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப்
போற்றுது புத்தே ளுலகு.

400 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! வானுலகம் தன்பாலுள்ள தேவரைப் போற்றுமல் பண்டு ஏன் ஒரு பறவையைப் போற்றியது எனின், நிலவரை நின் புகழ் ஆற்றின் புத்தேள் உலகு புலவரைப் போற்றுது என்க.

நிலவரை—பூமியின்கண். நீள்புகழ்—நெடுங்காலம்நிலைத்து நிற்கும் புகழ். புலவர் என்றது தேவரை. புலம்—அறிவு. அதனைப் பெரிதும் உடையராதலால் அவரினவரும் புலவர் எனப் பட்டார்.

நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின்—நிலவுலகிலிருந்து நெடிய புகழைச் செய்யின்.

இந்நிலவுலகிலிருந்து ஒருவன் பெரும் புகழைச் செய்வானாகில் அவனையல்லது தெய்வவுலகம் தன்பாலுள்ள தேவர்களைப் பெறாத என்பதாம்.

புண்ணியத்தால் தெய்வவுடம்பையெடுத்துப் புத்தேளுலகினையெய்தி நிற்கும் தேவர்களினும் சகையால் புகழுடம்பையெடுத்த இந்நிலவுலகிலிருக்கும் வள்ளல்கள் சிறந்தவர் என்பது கருத்து.

நெறிநின்றொழுகிய அறிவினையுடையார் மறுமையை மாத்திரம் உரிமையாக உடையவராவார், புகழுடையார் இருமையினும் பெருமையை யெய்துவராதலான் புத்தேளுலகம் அவரினும் இவரை விரும்பிப் பேசும் என்க. இவ்வுண்மை புகழாற்றிய ஒரு புறவின்பால் காணப்படும்.

கதை.

பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னர் நிடதமலையையடுத்துப் பெரிய வனம் ஒன்று இருந்தது. அடர்ந்த மரங்களும் சிறந்த

செடி கொடிகளும் அதில் நிறைந்திருந்தன. வில்லும் கையுமாய் வேடனொருவன் அந்து வந்தான். வரவும், பெருமழை பெய்தது. ஒதுங்கிலை. அதனால் வருந்திக் குளிரால் நடுங்கினான். பதுமை

களும் மிருகங்களும் வாடி நொந்தன. நனைந்து மெலிந்த பெண் புறு ஒன்று தரையிடைத் தளர்ந்து கிடந்தது. வேடனெடுத்துத் தன் வலையிற் போட்டுக்கொண்டு தழைத்த ஓர் மரத்தினடியில் தனித்திருந்தான் இரவும் வந்தது. அம்மரத்தில் தனித்திருந்த ஆண்புறு தனது பேடையைக் காணாது பெரிதும் வருந்தி அடியில் நனைந்திருக்கும் வேடன் வலையில் அமைந்திருப்பக் கண்டு கண் கலங்கிக்கொண்டது. அதன்பின் வேடன் மெலிவுக்கு இரங்கிப் பல இடங்களுக்குஞ் சென்று காய்ந்த விறகுகளைக் கொணர்ந்து குவித்து காட்டுத்தீயைக் கோலில் தாங்கிவந்து மூட்டித் தனது மெல்லிய சிறகுகளால்வீசி நெருப்பை வளர்த்து அவனது குளிரை நீக்கினது. அவனும் நீங்கி நிமிர்ந்தான். உடனே அவன் பசிநோய்க்கு இரையாகப் புறு அதில் பாய்ந்து மடிந்தது. வேடன் கண்டு வியந்து பயந்து தன் வலையில் கிடந்தும் பெண் புறுவை எடுத்து வெளியே விட்டான். தன் துணையைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றாது அதுவும் அத்தியில் விழுந்தது. உடனே விமானம் வர அவ்விரண்டும தெய்வவடிவமெய்திச் சேர்ந்து மேலெழுந்தன. நிலவுலகிலிருந்து நீள்புகழாற்றிய அப்புறவிரண்டையும் புத்தேளுலகம் புலவரினும் போற்றி மகிழ்ந்தது.

(இதன் விரிவைச் சாந்தி பருவத்தில் காண்க.)

பேடையைப் பிடித்துத்தன்னைப் பிடிக்கவந் தடைந்தபேதை

வேடனுக் குதவிசெய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியைநோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்தபைம்புள்
வீடுபெற் றுயர்ந்தவார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றே
(இராமாயணம்)

புகழுடையாரைப் புத்தேளுலகமும் போற்றும் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

235. தண்டார் அரவான் தகுதிபோல் மெய்ப்புகழைக்
கொண்டிலனேன் மற்றோர் குமரேசா—கொண்டாடும்
நத்தம்போற் கேடும் உளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது. (கு)

462 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அரவான், தகுதிபோல், பிறர் என் பெரும் புகழைக் கொள்ளவில்லை எனின், நத்தம் ஆகும் கேடும் உளது ஆகும் சாக்காடும் வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது என்க.

திருத்தல் வருத்தல் என்பன திருத்தம் வருத்தம் என நிற் றல்போல் நத்தல் என்பது இங்கே நத்தம் என நின்றது.

நத்தல் என்பது வளர்தல் ஆக்கம் முதலியவற்றைக் குறித்து வரும் ஒரு தொழிற்பெயர். சாக்காடு—சாவு.

போல் என்பதை உரையசையாக்கொண்டு ஆகும் என்பதை ஆங்குப் பெய்து பொருள் கொள்ளும்படி இது நின்றது.

ஆக்கம் ஆகும் கேடும் வாழ்தலாகுஞ் சாவும் வித்தகர்க்கு அன்றி மற்றவர்க்கு எய்துதல் அரிது என்பதாம்.

வித்தகர்—அறிவு, அருள், ஆண்மைகளான் மேன்மை பெற்றவர். அழியும் உடலைக்கொடுத்து அழியாத புகழை அடைதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்றுதலான் "வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது" என்றார்.

புகழுடம்பை எடுத்தற்காகப் பூதவுடம்பைக் கெடுத்தலும் அது நிலைத்து நிற்கும்பொருட்டு இறத்தலும் தான வீரர்க்கே அமையும் என்பது கருத்து

உடல் உயிர்களைக் கொடுத்தேனும் மேலோர் புகழினை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரவானிடமும் தலீசிபாலும் அறியப்படும்.

கதை.

அரவான் என்பவன் அருச்சுனன் புதல்வன். உலூபி என்னும் நாககன்னி யிடம் பிறந்தவன். சிறந்த வீரன். நல்ல அங்கங்களும் எதிர் உரோமங்களும் வாய்ந்தவன். எவராலும்

வெல்லுதற்கரிய மெய்வலிமை யுடையவன். பாரதப் போரில் தானொருவனே சென்று பகைவரனைவரையும் தொலைத்து வெற்றி பெற விரும்பியிருந்தான். இங்ஙனமிருப்பத் துரியோதனன் போர் தொடங்குமுன் வீரமுறைப்படி களப்பலியூட்ட விரும்பினன். களப்பலி என்பது தனக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி சிறந்த ஆண்மையும் நிறைந்த அறிவும் திருந்தியவருவும் உடலில் எதிரேறிய உரோமமும் உடைய ஒருவனைக் கொண்டுபோய்க் காளி தேவிமுன் நிறுத்தித் தோள் மார்பு தொடை முதலிய அவயவங்களைச் சிறிது சிறிதாக வெட்டி அவருக்கு மகிழ்வுண்டாகும்படி உதிரமும் தசையும் ஒருவன் ஒருங்கே யிடுவது. மேற்குறித்த இலக்கணங்கள் அரவானுக்கும் கண்ணனுக்குமே அமைந்திருந்தன. கொடியனான துரியோதனன் அரவானிடம் வஞ்சமாக வந்தான். அவனைப் பெரிய தந்தையாக மதித்து அரவான், யாது வேண்டுமெனறான். நீதான் வேண்டுமென்று அத்தீதானவன் சொன்னான். தந்தீதல் கொள்க என்று அம்மைந்தன் இசைந்தான். அதன்பின் கண்ணன் கவர்ந்து அவனை முன் களப்பலி செய்தான். பூதவுடம்பைக்கொடுத்துப் புகழுடம்பை எடுத்த அரவானது கொடை வீரத்தை அமரரும் துதிதனர்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

கதை 2

இந்திரனுக்கு முதுகென்பை யிந்து புகழுண்டாகும்படி சாக்கோடு எய்திய சதுரப்பாடுடைமையைத் ததிசிபால் காண்க.

பூதவுடம்பைக் கொடுத்தேனும் புகழுடம்பை ஒருவன் எடு

க்கவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

236. பூருவேன் தோன்றிப் புகழ்கொண்டான் எனிருவர்
கூரிசழ்வால் கொந்தார் குமரேசா—பாருலகில்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று. (கூ)

464 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! பூரு என்பவன் தனது இளமையையும் கொடுத்துப் புகழ்கொண்டான் என் அவன்றனினைவர் இகழ்வாலிழிந்தார் எனின், தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃது இலார் தோன்றலின் தோனாமை நன்று என்க.

புகழ் என்றது இங்கு அதற்கு எதுவாகிய குணத்தைக் குறித்து நின்றது. அஃது இலார்—அக்குணம் இல்லாதவர்.

பிறந்தால் புகழுக்கு எதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அக்குணம் இல்லாதவர் பிறக்தலினும் பிறவாமல் ஒழிதல் நன்று என்பதாம்.

உயிருக்கு ஊதியமானது புகழ் ஒன்றே ஆகலான் அதனைப் பெற்றவனே மனிதனாகப் பிறந்தவனுவான்; பெறுதவன், உருவத்தால் மனிதனாயினும் அவன் பிறப்பு பயனறறது என்பது கருத்து.

தோன்றவில்லையானால் புகழில்லாதவனை ஒருவரும் பழியார் ஆகலான் தோன்றுமை நன்று என்றார்.

மக்களாய்ப் பிறந்தால் புகழ்பெறும்படி பிறக்கவேண்டும் இல்லையானால், அப்பிறப்பு இழிக்கப்படும் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இது பூருவின் கண்ணும் அவன் தோழரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

பூரு என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய அயாதியின் புதல்வன். தெய்வயானை சன்மிட்டையென்னும் அயாதியின் மனைவியருவருள் இவன், இளையவளிடம் பிறந்தவன். மது, துரு, யது, வசு, என்னும் தோழர் நால்வருடன் வளர்ந்து பருவமெய்தினன். சுக்கிரன், தன் மகளாகிய தெய்வயானையிருப்ப மற்றொருத்தியை மணந்தான் என்று சினந்து அரசனைத் தளர்ந்த மூழ்வனுகும்படி சபித்தான். அரசன் பெருமூப்பெய்தினன். இல்லின்புத்துய்க்க

இசையாமையை நினைந்து நடைமீக்கூர்ந்தான். இளமையைத் தரும்படி தன் புதல்வரைக் கேட்டான். மது முதலிய நால்வரும் மறுத்தார். பூரு மகிழ்ந்து தன் இளமையைத் தந்து அமுதுபையைக்கொண்டான். அரசன் இளமையெய்திப் பெருமகிழ்வுற்றனன். மறுத்த நால்வரையும் வெறுத்தகற்றினன். வேண்டிய

இன்பந் துய்த்தபின் அவ்விளைமையை மீண்டும் பூருவுக்கே தந் தான் தனது உரிமை முழுவதுந்தந்து அவனொரு வனையே அரசனுக்கினன். அகன்ற நால்வரும் வேடுவராகி யிழிந்ததனைந்தார். புகழொடு தோன்றிய பூருவே போற்றப்பட்டான். அஃதில்லா தவர் தோன்றியும் தோன்றாதவராய்த் தூற்றப்பட்டார்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

புகழுறப் பிறந்தலே உயர் பிறப்பென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

237. ஓதுபுகழ் கொள்ளா உலகனேன் றன்னையிகழ்
கோதிலரை நொந்தான் குமரேசா—ஏதும்
புகழ்படவா ழாதார் தங்கோவார் தம்மை
யிகழ்வாரை நோவ தெவன். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! உலகன் என்பவன் தன்னை யிகழ்ந்தவரை ஏன் நொந்தான் எனின், புகழ்பட வாழாதார் தம்மை நோவாதே தம்மை இகழ்வாரை நோவது எவனே என்க.

தம் கோவார்—தம்மை நோவாதவராய். கோவார் என்னும் எதிர்மறை முற்று இங்கு எச்சமாய் நின்றது.

ஈதலைச் செய்து புகழுறவாழ்தலே இல்வாழ்வானுக்குக் கடமையாதலால் அதனை யெய்தாதவனை உலகோர் இகழ்வர். அங்ஙனம் இகழுங்கால், தன் குறையையுணர்ந்து அவன், தன்னை நோவாமல் தன்னை இகழ்வாரை நோவதால் பயன் இல்லை என்பதாம்.

466 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தன்னைப், பிறர் இகழ்வராயின் அதனையுணர்ந்து தான் திருந்தாமல் அவரை அவன் வெறுப்பது அறிவின்மையாம் என்பது சருத்து.

புகழ்பட வாழாதவனை உலகோர் இகழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உலகன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சோழ நாட்டிலே ஆங்கூர் என்னும் ஊரிலே உலகன் என்னும் பெயரினையுடைய செல்வன் ஒருவன் இருந்தான். வாணிக முதலிய எல்லாத் துறைகளினும் நல்ல திறமையுடையவன் ஆனால் கல்வியறிவு சிறிதும் இல்லாதவன். புன்மையும் வஞ்சமும் பொருந்திய நெஞ்சினன். பொருள்மேல் பெரும்பற்றுள்ளவன். எவரேனும் வந்து ஏதாவது ஒன்றை ஈ என்று கேட்டால் எமன் வந்து தனனுயிரைக் கொடு என்று கேட்டதுபோல் மிக நொந்து கவல்வான். இவனது நிலைமையைத் தெரியாமல் இரட்டையர்

என்னும் புலவர் வந்து இவன்மேற் பல கவிகள் பாடினார். அப்புலவருக்கும் இவன் ஒன்றுங் கொடாமல் அவமதித்தான். அவர் இவனது மடமையையுங் கொடுமையையுந் தெளிந்தார்.

மூடர்முனனே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ
ஆடெடுத்த தென்புலியூர் அம்பலவா—ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தகனே நாயகனானால். என்று வசையொன்று பாடினார்.

அதன் பயனாக அவன் விழியொழியிழந்தான். புகழ்பட வாழாத தனனை நோவாமல் தன்னை இகழ்ந்த புலவரை அறிவின்றி நொந்து வறிதே இழிந்தான். (இதன் விரிவைப் புலவர்மான்மியத்தில் காணக.

புகழ் [illegible] வாழாதவன் இகழ்பட்டு நோவான் என்பது இதனால் [illegible]டது.

24-ம் அதிகாரம் புகழ். 467

திசையைக்

238. பள்ளிகொண்டான் செல்வமெல்லாம் பலலோர்க்கும் ஈந்
கொள்ளைகொண்டான் என்னே ருமரேசா—தள்ளும்
வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறாஅ விடின். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பள்ளிகொண்டான் என்பவன் தன் செல்வ முழுமையும் எல்லார்க்குங் கொடுத்து ஏன் இசை கொண்டான் எனின். இசை என்னும் எச்சம் பெறாவிடின் வையத்தார்க் கெல்லாம் அது வசையாம் என்க

இசை என்னும் எச்சம்—புகழ் என்னும் மகவு.

புகழ் என்னும் பிள்ளையைப் பெறாது ஒழிவராயின் உலகத்தார்க் கெல்லாம் அஃது ஒரு பெரு வசையாம் என்பதாம்.

தம்மை ஆக்கினவன் துஞ்சினும் தாம் துஞ்சாமல் எஞ்சி நின்று அவனது பெயரை மகவும், புகழும், நிலைபெறச்செய்யு மெனினும் முன்னதினும் பின்னதே கெடிது நின்று பெரிதும் விளக்குமாகலான் அதனையே உறுதியாக ஒருவன் பெறவேண்டும் என்பது கருத்து.

செல்வ முதலியன பெறாமை வசை அன்று, இசைபெறாமையே ஒருவனுக்கு வசையாம் என்பது குறிப்பு.

இசை என்னும் எச்சம் பெற்றவனே வசையற்றவனாவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை பள்ளிகொண்டான பால் காணப்படும்.

கதை.

பள்ளிகொண்டான் என்பவன் இற்றைக்கு நூற்றிருபது வருட்ங்கட்குமுன் பாண்டிய நாட்டிலே நெடுங்கழி என்னும் பதிபிலே விளங்கியிருந்தான். பரதவர் மரபினன். தோணிகள்

கொண்டு வாணிகஞ்செய்தான். செல்வமும் கல்வியும் இவனிடம் சிறந்திருந்தன. இரந்துவந்தவர்க்கு இல்லையென்னாமல் உவந்து ஈந்து உயர்ந்து வாழ்ந்தான். மக்க பேற்றினும் செல்வப் பேற்றினும் புகழ்ப்பேற்றையே உயர்வாக மதித்து அதனைப்பெரிதும் போற்றினான். இசை என்னும் எச்சம் பெற்றான். அதனால் இவன் பெயர் திசைதொறும் நின்றது. இவனது குணநலங்களை வியந்து புலவர் பலர்பாடி மகிழ்ந்தார்.

வள்ளிகொண் டான்மயில் ஏறிக்கொண் டான்மதி
போலுமலை
வெள்ளிகொண் டான்விடை யேறிக்கொண் டான்விண்
ணவர்க்கமுதம்
துள்ளிகொண் டான்புள்ளில் ஏறிக்கொண் டான்சுப
சோபனஞ்சேர்
பள்ளிகொண் டான்புகழ் ஏறிக்கொண் டான்என்று
பார்க்கவென்றே.

(நையாண்டிப் புலவர்)

இசைபெற்றவனே உலகில் வசையற்றவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

239. பண்டைவளன் குன்றியதிப் பார்என் நாகனைமுன்
கொண்டிருந்த போது குமரேசா—கொண்ட
உசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! நாகசுரனைத் தாங்கியிருந்த காலத்தில் என் இவ்வுலகம் வளங்குன்றி இருந்தது எனின், இசையில்லாயாக்கை பொறுத்தநிலம் வசையில்லா வண்பயன் குன்றும் என்க.

உசைஇலா வண்பயன் குன்றும்—பழிப்பில்லாத செழிப்புள்ள வினைவு குறையும்.

24—ம் அதிகாரம் புகழ். 469

குன்றும் என்னும் வினைபொருளின் தொழில் அது வினைதற்குரிய நிலத்தின்மேல் நின்றது.

நிலம்குன்றும்—நிலத்தில் தோன்றும் வினையுள் குன்றும்.

புகழில்லாத உடம்பைத் தாங்கிய நிலத்தில் பழியில்லாததும் செழிப்புள்ளதுமான வினைவு குறையும் என்பதாம்.

புகழிலாதவன் இருக்கும்இடத்தில் வளமான பொருள்கள் வினையா என்பது கருத்து.

புகழில்லாதவன் தோற்றம் உலகத்துக்கே பெருங்கேடாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நரகாசுரன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

நரகாசுரன் என்பவன் சோதிதம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த ஓர் அசுரவேந்தன். துவட்டாவின் புதல்வியாகிய கசேருஎன்பவளை மணந்து காதலின்பத்தைத் துய்த்தான். கொடிய குணமுடையவன். அஞ்சாதநெஞ்சினன். எஞ்சாத வலியினன். பிறர்க்கு இதம் புரிதலைச் சிறிதும் அறியாதவன். பெருங்காமி. பலநூறாயிரம் அழகிய இளங்குமரிகளைக் கவர்ந்து கொண்டுவந்து தன் நகரில்வைத்து வலிந்துதுய்த்தான். தத்தங் கணவரையிழந்து இவனால் சித்தங்கலங்கிய மாதர் பலர். வசையே இசையாக இவன் வளர்த்து வந்தான். இவன் இருந்த நிலப்பகுதிகளில்இடை இடையே கொடிய பஞ்சங்கள் தோன்றின. மக்களனைவருமிக்க துன்புற்றார். திருமால்தோன்றி இவனைக்கொன்று தொலைத்தார். அதன்பின் உலகம் மகிழ்ந்தது. அன்று எண்ணெயிட்டு நீராடிப் பல்வகைச் சிற்றுணவுகளையுண்டு நல்லாடை புனைந்து எல்லாருங் களித்தார். இன்றும் அது நடைபெற்று வருகின்றது. அதுதான் தீபாவளியாம். இசையிலா நரகன் தொலைந்தபின் வசையிலா வளங்களை நிலந்தந்து நின்றது. (இது பாகவதத்தில் காணப்படும்). புகழ்இல்லாதவன் இருந்த இடமும் விளங்காதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(புகழ்

240. மண்புகழ் நன்னன்சேய் வாழ்ந்துயர்ந்தான் நன்னனி
கொண்டிழிந்தான் என்னே குமரேசா—மண்டும்
வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழாதவர். (௰)

இ—ள்

குமரேசா! நன்னன்சேய் புகழுற வாழ்ந்தான், நன்னன் வாழ்ந்தும் ஏன் இரழ்வால் தாழ்ந்தான் எனின, வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வாராவர்; இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர் என்க. வசை—இகழ். இசை—புகழ்.

வசை ஒழிய வாழ்வார்—வசையின்றி வாழ்வார், என்றது புகழ் பெற்று வாழ்வாரை என்க.

இசை ஒழிய வாழ்வார்—புகழ் பெறாமல் வாழ்வார்.

புகழ்பெற்று வாழ்பவரே உயிர் வாழ்பவராவர், புகழ்பெறாமல் வாழ்பவர் இறந்தவரேயாவர் என்பதாம்.

செல்வ முதலிய எல்லா நலங்களும் வாய்ந்து சிறந்து வாழ்பவனாயினும் புகழென்னும் மகவைப் பெறவில்லையானால் அவனை இறந்து தொலைந்தவனாகவே மதிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இல்வாழ்க்கைக்குப் பயன் புகழ் ஒன்றே என்பதும் அதனைப்பெற்றவனே உயர்ந்தவன் என்பதும், பெறாதவன் இழிந்தவனேயாவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நன்னன்சேய் இடமும் நன்னன் கண்ணும் காணப்படும்.

கதை

நன்னன்சேய் என்பவன் வேளிர் குலத் தலைவனாகிய குறுநில மன்னன் புதல்வன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் என்பர். தொண்டை நாட்

டிலே செங்கண்மா என்னும் நகரிலேயிருந்து இவன் நல்லரசு புரிந்தான். அரசுக்குரிய உயர் குணங்களெல்லாம் இவனிடம் ஒருங்கே குடிகொண்டிருந்தன. அருந்திறலும் பெருங்கொடையும் திருந்திய பண்பும் பொருந்தி இசைச் திசை பரப்பி இன்புற வாழ்ந்தான். இவனது வீரம் ஈகை அருள் முதலிய குணநலங்களை வியந்து புலவர் பாடியுள்ளனர். அவற்றுட்சில இதனடியில் வருவன;

தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு நிற்பப்
பலர்புறங் கண்டவர் அருங்கலந் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவன் ஈகைமாரியும்
இகழுநர்ப்பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழுநர்க்கு

அசுமுழுது கொடுப்பினும் அமர நோக்கமொடு
ஈத்துளி பொழிந்த போய்யா வானின்
வியாது சுரக்கும் அவன் நாண்மகிழ் இருக்கையும்
(பெருங்கௌசிகனார்)

பாடுநர் செலினே,
அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன். (அகநானூறு)

இன்னும், வசையொழிய வாழ்ந்த இவனது மாட்சியின்பப்பு முழுதும் மலிபடுகடாம் என்னும் அரிய நூலில் இனிது காணப்படும்.

கதை 2.

மேற்குறித்த இசைந்தரிசிலின் தந்தையாகிய நன்னன் என்பவன் பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருந்தும இசை ஒழிய வாழ்ந்தான் ஒளவையும் முனிந்து அவன்மேல் வசைபொன்பொழிந்தார். அதனால் வாழ்ந்திருந்தும் வாழாதவனுய்த் தாழ்ந்து அவமதிக்கப்பட்டான். மகன்பெயர் இசைதொறும் நிற்பத் தன்பெயர் வசையுற்றழிந்தது. வசையொழிய வாழ்ந்தவனே பிறந்தவனுவான், அல்லாதவன் பிறந்தும் இறந்தவனே என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

உயிருடன் இருப்பினும் புகழில்லாதவன் இறந்தவனேயா வன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

ஒருவன் நிரண்டு யாக்கை யூன்பயி னசம்பின் யாத்த
உருவமும் புகழுமென்றுக் கவற்றி னூழ் கரத்தவந்து
மருவிய வுருவமிங்கே மறைந்துபோ மற்ற யாக்கை
நிருவடைந் தலகமேத்தச் சிறந்துபின் னிற்குமன்றே.

(சூளாமணி)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்)

புகழ்பெறல் ஒன்றே இவ்வுலகில் ஒருவன் பிறந்துவாழ்ந்த தற்குப் பயன். புகழுடையொருவனே எல்லாராலும் போற்றப்படு வான். அரும்புகழ் ஒன்றே அழியாது நிற்கும். பத்தேலுலகமும் புகழுடையாரையே பேணிமகிழும். தமது உடல்விடுத்தேனும் மேலோர் புகழுடம்பெடுப்பர் புகழ்பெறுதவன் பிறத்தலினும்பிற வாமைநன்று அவன் எல்லாராலும் இகழப்படுவான். எங்ஙனம் ஓப்பெற்றிருப்பினும் ஒருவன் புகழ்பெறவில்லையானால் அவன் வசையுடையுவனேயாவன். அவன் இருந்த நிலமும் வினைவு குறை யும். புகழுடையவனே என்றும் உயிருடன் வாழ்பவன், இல லாதவன் இறந்தவனேயாவன்.

24-வது புகழ் முற்றிற்று.

அறவறவியல்.

உரு-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

அஃதாவது எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இயல்பாகவே செல்லு
கின்ற கருணை. சுற்று புகழ்பெற வாழ்ந்து வருகின்றமேலோரிட
மேபிறவுயிர்களிடப் பேணும் இவ் அருளுடைமை உரிமையாக

அமைந்திருக்கும் ஆகலானும் இல்லறத்துக்கு அன்புடைமை
போல் துறவறத்துக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதாதலானும்
இஃது முதலில் வைக்கப்பட்டது.

---

241. கொண்ட உடம்புங் கொடுத்தமேன் சிமுதன்
கொண்டான் அருளோக் குமரேசா—கண்ட
அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள (க)

இ—ள்,

குமரேசா! சிமுதன் என்பவன் தன் உடம்பையுங் கொடுத்து என் அருள்கொண்டான் எனின், செல்வத்துட் செல்வம் அருட்செல்வமே பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும்உளஎன்க.

பூரியார்—இழிந்தார். அருட்செல்வம்—அருளால் வருஞ்

செல்வம்; அஃதாவது பிறவுயிர்களைப் பேணி அதனால் எய்தும் மேன்மை.

செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த செல்வமாவது அருட்செல்வமேயாம்; பொருட்செல்வங்கள் இழிந்தாரிடத்தும் உள்ளன என்பதாம்.

புறத்தே யிருப்பதும் அழிவுள்ளதும் வருத்தத்தான் வருவதுமாகிய பொருட்செல்வத்தினும், அகத்தேயுள்ளதும் அழிவில்லாததும் இன்புறத்தோன்றும் இயல்பினது மாகிய அருட்செல்வமே ஒருவனுக்குச் சிறந்ததென்க.

சிறியாரிடத்தும் பொருந்தி வறிதேகழியும் பொருட்செல்வத்தினும் பெரியாரிடத்தே தங்கி உயிர்கள் இன்புற வுயர்ந்தோங்கும் அருட்செல்வமொன்றே சிறந்ததாதலான் அதனையே ஒருவன் அடையவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பொருளுடையவரினும் அருளுடையவரே உயர்ந்தவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சீமூதன்பால் உணரப்படும்.

474 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

சீமூதவாகன் என்பவன் மகததேசத்திலிருந்த ஒரு மதிகு [illegible]. தனனுயிர்போலவே மன்னுயிர ஓமபினான். மரம்

ரை செடி முதலிய ஓர் அறிவுயிர்கட்கும் யாரேனும் ஓர் ஊறு செய்யினும் இவன் விரைந்துசென்று அவரைப்பரிந்து அகற்றுவான் ஒருநாள் தனியாக ஒரு மலைச்சாரலை யடுத்தான். அங்கே கருடனுக்கும் நாகர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த உடன்படிக்கையின்படி ஒவ்வொருவாரமும் வந்து உரிய இடத்தில் அமைந்திருக்கின்ற நாக குமரனைக் கருடன் கவர்ந்துசென்று கொன்று தின்னும். சீமுதன் சென்றிருந்த அன்று முறைப்படி வந்து முன் தங்கியிருந்த ஓர் இளநாகுமரனைக்கண்டான். அங்கு நிகழும் இயல்பினை அவனிடம் வினவியோர்ந்தான் கலங்கி நிற்கும் அவனது நிலைமையை நினைந்து மிகவும் இரங்கினான். அவனைக்காக்க விரும்பி அவன் போர்வையைத் தன்மேல் போர்த்துக் குமரனை யகன்றுபோம்படி செய்து தான் குறித்த இடத்தில் படுத்திருந்தான். பெரும்பசியோடு வந்து கருடன் இவனைக்கவர்ந்து சென்று தங்கும் இடத்தில் தனித்து நின்று தசை முழுவதையும் நசையுடன் உண்டது. அதன்பின் உற்றுநோக்கி வேறொருவன் என்று தெரிந்து நீ யார் என வினவியது. உயிர்நீங்கும் நிலையிலிருந்த சீமுதன் இயல்பினைத் தெய்வ அருளால் அது தெளிந்தது கருடன் வருந்தி சீமுதன் முன்னைப்வுருவத்தை யெய்தும்படி திருமாலை வேண்ட அவனும் அடைந்தான். பொருட்செல்வத்தை ஒரு பொருளென மதியாது அருட்செல்வ மெய்ய இப்பேரறிவாளனை அமரரும் போற்றினார். அதுமுதல் அக்கருடனும் கொலையினை கடுத்து அருளுடன் சென்றது. தயாவீரன் என்று வடமொழியில் இவன் போற்றப்படுகின்றான். விரிவை ஆண்டுக் காண்க.

அருட்செல்வமே எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

242. ஏனோ அருளொன்றே இன்றுணையாக் கொண்டுநின்றார்
கோனான புத்தர் குமரேசா—தானாக
நல்லாற்றான் நாடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்
றேரினும் அஃதே துணை. (2)

இ—ள்.

குமரேசா! புத்தர் அருள் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு ஏன் உறுதியாக நின்றார் எனின், நல்லாற்றான் நாடி அருள் ஆள்க; பல் ஆற்றான் தேரினும் அஃதே துணையாம் என்க.

அஃதே—அவ் அருளே.

நல் ஆற்றான்நாடி—நல்ல நெறியிலே நின்று ஆராய்ந்து, பல் ஆற்றான்—பலவழிகளானும்; அஃதாவது மதவேறுபாடு நூல் வேறுபாடு மக்களுடைய உணர்ச்சி வேறுபாடு முதலிய எல்லாவற்றானும்.

நன்றான நெறியிலே நின்று எவ்வகையாக ஆராய்ந்து தேரினும் அருள் ஒன்றே உயிர்க்கு உறுதுணையாக நிறகும் ஆதலான் அதனையே ஒருவன் தனக்கு உரிமையாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதாம்.

துணைபோல் காணப்படும் மனைவி மக்கள் ஒக்கல் பொருள் முதலியன எல்லாம் பெய்யாக ஆராயின் பொய்யாகமுடியும் என்பதும், அருள் ஒன்றே உயிர்த்துணையாய் ஒன்றி நிற்கும் என் பதும், அஃதே என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் உணரப்படும்.

மேல், பொருளினும அருளே சிறந்தது என்னார் இதில் அஃது என்றும் நீங்காது நின்று உதவும் என்னும்.

அருளுடையனுக ஒருவன் ஒழுகவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை புத்தர்பால் உணரப்படும்.

கதை

புத்தர் என்பவர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைநூறு வரு டங்கட்கு முன்னர் இப்பாத கண்டத்தின் வடபாகத்தில் கங்கை

யின் கிளைநதியாகிய உரோகிணி என்னும் நதிக்கரையில் விளங்கி யிருந்த கபிலபுரம் என்னுந்திரு நகரிலே அரசு புரிந்த சுத்தோ தனன் என்னும் அரசனுக்குத் திருமகளுய் அவதரித்தார். இவர் தாய் பெயர் மாயாதேவி. மகன் பிறந்த ஏழாம்நாள் இவள் இறந் தாள். சித்தார்த்தன் என்று முதலில இவர் பெயரிடப்பெற்று வளர்ந்து பருவமுற்றார். பலகலைகளையும வழுவறக்கற்றார். இவ ரது உருவ அமைப்பும் வனப்பும் குணங்களும் காண்பவரெவர் க்கும் பெருங்களிப்பூட்டின. பொருளுடையவர். சிறியபிரா

னிகள். சிறிது வருந்திநும் உடல் நடுகி இவர் உள்ளம் பதைப் பர். தேவதத்தன் என்னுந் தன்மைத்தனனெனு ஒரு பூஞ்சோ லையில் இவர் உலாவிக்கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு பறவையை அவன் எய்தான்: அது தரையில் விழுந்தது. உடனே இவர் உள்ளங்கரைந்து ஓடியெடுத்து அதன் உடலில் பட்டுள்ள அம் பை யிர்த்தெறிந்து தனது அழகிய வாயால் ஊதி யூதி அதன் நோ வை யாற்றினர்: அது கலங்குவதைக்கண்டு இவர் கண்ணீர் சொரிந்தார். அது பிழைத்துச சென்றபின் பெருமகிழ்வுற்றார். தேவதத்தனும் இவரது அருளுடைமையறிந்து பெரிதும நாணி னன். நோய்வாய்ப்பட்ட ஒருவனையும், முதிர்ந்து தளர்ந்த மற் றொருவனையும், இறந்துகிடந்த வேறொருவனையும், ஒருநாள் இவர் கண்டார். இரங்கினர். பிணி மூப்புச் சாகுகாடு நிரம்பிடதென்று இவ்வுலகை வெறுத்தார். பெருந்திருவையும் ஆம்பையரிலும் சிறந்த அழகியாகிய யசோதரை என்னுந்தனது அருமை மனை வியையும் துறந்து அருளே துணையாகத் தவமபுரிந்தார். அதன் பின் இவர்புத்தர் எனப்பெயர் பெற்றார்.

இதன விரிவை நீலகேசி முதலிய நூல்களிற் காண்க.

அருளொன்றே உயிர்த்துணை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

243. நாடனெரு நாட்கொண்ட நல்லருளால் தண்பகன்று
கூடினனின் பென்னே குமரேசா—தேடும்
அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினர்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
இன்ன வுலகம் புகல்

(ஈ)

இ—ள்

குமரேசா! நாடன் என்பவன் ஒருநாள் கொண்ட அருளினால் ஏன துன்பமகன்று இன்பமெய்தினான் எனின், இருள் சேர்ந்த இன்னா உலகம் புகுதல் அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கில்லை என்க.

இருள்சேர்ந்த இன்னா உலகம்—இருள்நிறைந்த துன்பவுலகம்.

அஃதாவது ஒருவகை நரகத்தை. நரகமாவது பாவிகள் தமது தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தை அனுபவித்துக் கழித்தற்குரிய இடம். அது, கோரம், அதிகோரம், வீமம், ரௌரவம், தாலம், கும்பிபாகம், தமசு, எனப்பலவகைப்படும். அவற்றுள் இங்கே குறிக்கப்பட்டது தமசு என்க இஃது எப்பொழுதும் மிக நெருங்கிய இருளையுடையதாய்த் தன்னை அடைந்தவாக்குப் பொறுத்தற்கரிய துன்பத்தைக் கொடுத்து நிற்கும்.

அருள் நிறைந்த நெஞ்சினை யுடையார்க்கு இருள் செறிந்த துன்பவுலக மென்னும் நரகம் புகுதல் இல்லை என்பதாம்.

அருளுடையார்க்கு நரகம் இல்லையென்க. எனவே அருள் இல்லார்க்கு அஃது உண்டு என்பது பெறப்படும்.

மேல், அருளே ஒருவனுக்குத்துணை என்றார் இதில் அதனை

யுடையார் மறுமையில் அடையும் பயனை யுணர்த்தினார்.

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினை அடைந்தபின் ஒருவன் நரகினை யடையான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நாடன்பால் உணரப்படும்.

கதை

நாடன் என்பவன் நிடதமலை யருகில் கானதம் என்னும் ஊரில் இருந்த ஓர் வேடன் இவன் தனது குலமுறைமைப்படி அம்மலைச்சாரலில் வேட்டையாடச் சென்றான். அங்குக்குப்ப லாய் இருந்த புறாவின் கூட்டங்களில் ஓர் அம்பை ஏவினான்.

அதனால் ஐந்து புறாக்கள் நொந்து விழுந்தன. அவை சிறையடி ததுத்துடிப்பதை இவன் அருகணைந்து கண்டான். உடனே உள்ளங்கலங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்தான். எவ்வளவு கொடுமை செய்தேன் என்று ஏங்கியிரங்கினான். தன் விலலை முறித்து வீசி யெறிந்தான். தன் பிறவியை வெறுத்தான். அன்றுமுதல் எவ் வுயிர்க்குந் தீங்கு செய்வதிலலை யென்று துணிந்தான். அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினனாய் ஆருயிரோபபினான். முடிவிலின்பமே முடிவில் அடைந்தான். அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினனுக்கு இருள் நரகம் புகுதல் இல்லை என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது அருளுடையார்க்கு நரகம் இல்லைஎன்பது இதனால் கூறப்பட்டது

---

244. அன்றுநஞ்சை யுண்டும் அல்லலின்றி யேன்வசவர்

குன்று இன் புற்றூர் குமரேசா--என்றுமே
மன்னுபி ரோப்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! வசவர் நஞ்சை யுண்டும் தன்பமின்றி என் இன்பமெய்தினர் எனின், மன் உயிர் ஓம்பி அருள் ஆள்வாற்கு தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல்லை என்க.

மன்னுதல்—நிலைத்தல். மன் என்னும் அடையான் உயிரினது நித்தியத் தன்மை உணரப்படும்.

அருள் ஆள்வாற்கு—அருளையுடையவனுக்கு.

நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பேணி அருளைத் தனக்கு என்றும் உரிமையாக உடையவனுக்குத் தன் உயிர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய தீவினை உண்டாகாதென்பதாம்.

பிறவுயிர்கள் அஞ்சுதற்கேதுவாகிய கொடுவினையை ஒருவன் செய்யின், பின் அவன் அஞ்சும்படி வந்து பற்றி அவனை அவனது வருத்தும் என்பது குறிப்பு.

அருளுடையவனுக்கு அஞ்ச வருவதொரு துன்பம் யாண்டும் இல்லை என்பது கருத்து. இவ் வுண்மை வசவ தேவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வசவ தேவர் என்பவர் வடநாட்டிலே மங்களாபுரி என்னும் நகரிலே மாதிராசர் என்பவருக்குப் புதல்வராய்ப் பிறந்தார். தாய் பெயர் மாதாம்பிகை. இவர், கங்காம்பை என்னும் ஒரு கன்னியை மணந்து இல் வாழ்க்கையிலிருந்தார். பிறிதின் நோயைத் தன் னோய்போல் போற்றும் பேரருளுடையவர். செல்விருந்தோம்பி வரு விருந்து பார்த்திருந்தும் பெருவண்மையுடையவர். இவர் இல்லில் இலக்கத்தெண்பதினாயிரம் அடியவர் ஒரு நாள் உண்டு களித்தார். கொடியவரிருவர் கள்ள வேடந் தரித்து நல்ல அடியவர் போல் அவர் வரிசையில் மெல்லப் புகுர்து உண்ணத் துணிந்தார். உண்மை தெளிந்து அவரைப் பிறர் அடிக்கச் சென்றார். இவர்தடுத்து அவ்வேடதாரிகளை மெய்யடியவராகப்பாவித்து நல்லுணவூட்டி அனுப்பினர். இவர் மீது பொறாமையுற்ற அரசன் ஒருவன் இவருக்கு நஞ்சை ஊட்டினான். அதனை யுண்டும் அல்லலின்றி யிருந்தார். வெகுண்டு வந்த வெய்ய புலி ஒன்று இவரைக் கண்டதும் மெய் வணங்கி நின்றது. அஞ்சுதற்கேதுவாகிய தீவினை ஒன்றுமின்றி இவர் இன்புற வாழ்ந்தார். அருளுடையார்க்கு அஞ்ச வருந் துன்பம் இல்லை என்பதை உலகம் இவர் பால் ஓர்ந்தது. (இதன் விரிவை வசவ புராணத்தில் காண்க)

தன்னுயிர் தான்பரிந் தோம்பு மாறுபோல்

மன்னுயிர் வைகலும் ஓம்பி வாழுமேல்
இன்னுயிர்க் கிறைவனுய் இன்பமூர்த்தியாய்ப்
பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் தபர்க்துபோகுமே.
(சீவக சிந்தாமணி.)

அருளுடையானுக்குத் தீவினை யில்லை யென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

480 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

245. கண்ட திருக்குறிப்பார் கல்லின்மேல் பாய்ந்துமல்லல்
கொண்டிலர் முன் என்னே குமரேசா—மண்டுகின்ற
அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிநழுங்கும்
மல்லன்மா ஞாலங் கரி. (து)

இ - ள்.

குமரேசா! திருக்குறிப்புத் தொண்டர் கல்லின் மேல் பாய்ந்தும் என் அல்லல்கொள்ளமில்லை எனின், அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பதற்கு வளி ஒழுங்கும் மல்லல் மா ஞால மே கரி என்பதாம்.

ஞாலம் என்பது ஒரு பெயராய் அதில் வாழுகின்ற மக்க

னைச் சுடடி நின்றது.

வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம்—காற்று இயங்குகின்ற வளப்பத்தையுடைய பெரிய உலகத்தாரே சாட்சி. வளி—காற்று. மல்லல்—வளம். மா—பெருமை. ஞாலத்துக்கு அடையாய் நின்ற வளி, மல்லல், மா, என்னும் இம்மூன்றும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏதுவாதலை யுய்த்துணர்க.

அருளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை; அதற்குச் சான்று, காற்று உலாவுகின்ற வளமுடைய பெரிய உலகத்தில் வாழ்வாரேயாவர் என்பதாம்.

பிறர்க்கு அல்லலைச் செய்தவரே அல்லலை அடைவர்; அருளுடையார் அதனை யாண்டும் செய்யாராதலான் அஃது அவர்க்கு இல்லையாயிற்று; இல்லாததொன்று ஏன்றும் எவராலும் காணப்படாது; ஆதலான் அதனைக் கண்டு கூறுதற்கு உரியார் ஒருவரும் இலர் என்னும் துணிவால் "ஞாலங் கரி" என்றார்.

அருளுடையொருவன் அல்லலையடைந்தான் என்று உலகத்தில் ஒருவரும் கண்டதில்லை என்பது குறிப்பு.

அருளுடையான் தானே வலிந்து அல்லலை அடையவிரும்பினும் அஃது அவனை யடையாது எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை திருக் குறிப்புத் தொண்டர் பால் காணப்படும்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்பார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். தொண்டை நாட்டிலே காஞ்சி மாநகரிலே பிறந்தார் இவர், ஆடை யொலிக்கும் வலைஞர் மரபினர். எவ்வுயிர் மாட்டும் தண்ணளிபுடையவர். தமக்கு இயன்றவாறு பிறர்க்கு உதவி புரிந்து வந்தார். மன்னுயிர் ஓம்பி அருள்புரிந்து வரும் இவரது பெருந் தன்மையை உலகினுக் குணர்த்த விருபபி இறைவன் ஓர் அடியவர் போல் வந்தார். குறிபபு அறிந்து உதவி புரியும் இவர், அவரைக் கண்டார். அவரது மாசு படிந்த ஆடையை வாங்கி வெளுத்துத் தர விரும்பினர். வேண்டிப் பெற்று வெளுத்து நிற்குங்கால் மழை விடாது பெய்தது. குளிரால் நடுங்குவது போல் அவர், உடல் ஒடுங்கினர். அவரது மெய் நடுங்கும் பொய்த் தன்பத்தைக் கண்டு இவர் பொறாது வருந்தினர். அவரைப் பேணமுடியவில்லையேயென்று கானிக் கல்லின்மீது கடுகப் பாய்ந்தார். நில்லென இறைவன் ஒல்லெனத் தோன்றி யின்னருள் புரிந்தே தனதுருக் கரந்தார் கல்லிடை மோதியும் இவர் அல்லலில்லாதவராய் அகமகிழ்வெய்திப் பின் பேரின்ப மெய்தினர் குறிபபறிந்து பிறவுயிர்கட்கு அருள்புரிந்தமையான் இவர் திருக் குறிபபுத் தொண்டர் எனப பெற்றார். அருளாள் வார்க்கு அல்லல் இல்லையென்பதை இவர் அன்று காட்டி நின்றார். இதன் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

அருளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

246. அன்றேன் சமணர் அருளீங்கி யல்ல செய்தார்

குன்றினர் பின்பேன் குமரேசா—என்றும்
பொருணீங்கப் பொச்சாந்தா ரென்பர் அருணீங்கி
அல்லவை செய்தொழுகு வார். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! முன்னர் அருளை ஒழித்து அல்லன செய்த சமணர் என் பின்னர் அழிந்தார் எனின், அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுகுவார் பொருள் நீங்கப் பொச்சாந்தார் என்பர் என்க.

அல்லவை—கொடுமைகள். பொச்சாப்பு—மறதி, நீது.

பொருள் என்றது இங்கே உறுதிப் பொருளாகிய அறத்தை என்க. மெய்ப் பொருள் எனினுமாம். பொச்சாந்தார்—மறந்தவர்

அருளைத் தவிர்த்து கொடுமைகளைச் செய்து ஒழுகுவார் உறுதிப் பொருளை இழந்து தாம் பின் வருந்துகின்றமையை மறந்தவர் என்று நல்லோர் சொல்லுவர் என்பதாம்.

அருளிழந்து தீமைகளைச் செய்வோர் பொருளிழந்து பின் நெடிவர் எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர்க்குத் தீமை செய்யின் அது, தமக்கே யாம் என்பதை மறவாதவர் அருள் நீங்கி அலலவை செய்யார்; ஆதலால் செய்து தொழுகுவார் பொச்சாந்தார் என்க.

அருளில்லாதவர் அறமும் பொருளும் இழந்து பெருந் துன்பம் அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சதமன் சமன் முதலிய சமணர் பால் காணப்படும்

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடலிபுரத்தில் சமணர் பலர் குழுமி இருந்தனர். அவரனைவரும் கொல்லாவிரதம் கொண்டவராயிருந்தும் செற்ற மிகுதியால் அருள் நீங்கி நாராவுக்கரசு நாயனாருக்குக் கொடுமைகள் பல செய்தனர். அதன் பயனை உறுதிப்பொருள் முழுதும் இழந்து அல்லலையடைந்தார். அவருட் சிறந்தவராயிருந்த சதமன் சமன் முதலிய குருமார் பலரையும் உண்மை தெளிந்த அந்நாட்டு வேந்தன் ஒறுத்த கற்றினன் அது முதல் அவரெல்லாரும் சிதறுண்டு அழிந்தார்.

அருள் நீங்கினர் பொருள் நீங்கிப் புன்மையுறுவர் என்பதை உலகம் இவர் பாலோர்ந்தது.

(இதன் விரிவை அவர் சரித்தையில் காண்க)

அருளில்லாதவர் உறுதிப பொருளையிழந்து பின் வருந்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

247. அன்றருளில் காமத்தன் அவ்வுலகில் இன்பமின்றிக்

குன்றி நொந்தான் என்னே குமரேசா — நன்றாம்
அருளில்லாரக் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு (எ)

இ — ள்.

குமரேசா! காமந்தன் என்பவன் அவ்வுலகில் இன்பம் சிறிதும் பெறாமல் ஏன் பெரிதும் வருந்தினான் எனின், பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகததில் இன்பம் இல்லையானாற் போல அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை என்க.

அ என்னும் சேய்மைச் சுட்டு துறக்கத்தைச் சுட்டி நின்றது. முத்தியை எனினுமாம். அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பன இடவாகு பெயர்களாய் ஆண்டும் ஈண்டும் அனுபவிக்கப்படும் இன பங்களைக் குறித்து நின்றன.

இல் ஆகி ஆங்கு—இல்லையாயினாற்போல்.

பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்தில் இன்பம் இல்லையாயினாற்போல அருள் இல்லாதவர்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை எனபதாம்.

பொறிகளின் நுகர்ச்சிக்குரிய உணவு உடை முதலியன எல்லாம் பொருளானே 'உளவாம், அஃதொன்று இல்லையானால் அவை யாவும் இலவாம்; ஆதலான் பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பம் இல்லையாயிற்று என்க.

அவ்வுலக இன்பங்கட்கு அருளே காரணம் என்பதை உணர்த்துதற்குப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினார். அதன் இயல்பு எல்லாரக்கும் எளிதில் தெரியும் என்பது கருதி.

அருளில்லாதவனுக்கு அவ்வுலகத்து இன்பமில்லை யென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை காமந்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

காமந்தன் என்பவன் சித்துருவன் என்னும் ஒரு தனவணிகன் புதல்வன். தாய் பெயர் சுலோசனை. இவன், குடும்பினி என்னும் ஒருத்தியை மணந்து இல்வாழ்க்கை புரிந்தான். பொருள் வளமுடையவனாயிருந்தும் உளத்தில் அருள் சிறிதும் இலனாய் உயிர்களுக்கு அல்லலே செய்தான். வேதியனொருவனைத் தீதுறக் கொன்றான். தன் செல்வமெல்லாமிழந்தான். பின், பசிநோயால் மெலிந்து முன்னைய நிலைமையை யெண்ணி யெண்ணி யேங்கினான். இறுதியில் இறந்தொழிந்தான். அவ்வுலக இன்பம் இலனாய் நரகில் பெருந்துன்பமெய்தினான். பொருளுடையனாய் இங்குப் பெருமை யெய்தியிருந்த இவன் அருளின்மையால் அங்குச் சிறுமையே யடைந்தான். (இதன் விரிவை விநாயக புராணத்தில் காண்க)

அருளில்லாதவனுக்கு மறுமை யின்பமில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

248. அற்றபொருள் பூத்தார்பின் ஐவரந்த நூற்றுவரேன்

குற்றமுற்றே தாழ்ந்தார் குமரேசா—உற்ற
பொருளற்றூர் பூப்ப ரொருகால் அருளற்றூர்
அற்றூர்மற் றூதலரிது. (4)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் இழந்த பொருளோப் பின் ஐவர் பெற் றூர்; என் றூற்றுவரு குற்றமுற்றே தாழ்ந்தார் எனின், பொ
2ம்—ம் அதிகாரம் அருளுடைமை. 485

ருள் அற்றூர் பூப்பர் ஒருகால்; அருள் அற்றூர், அற்றூர் மற்று ஆதல் அரிது எனக. பூப்பர்—தோன்றி விளங்குவர்.

அருள் அற்றூர் அற்றூர் மற்று ஆதல் அரிது—அருள் இல் லாதவர் அழிந்தாரே யாவர் பின என்றும் ஆதல் இல்லை.

மற்று என்பது அற்றூர் என்னும் வினைக்கு மறுதலையாய் அறூர் என்பதை விளக்கி நின்றது ஆதலான் அஃது இங்கு வினை மாற்றின் கண் வந்தது. மற்று ஆதல் அரிது—அழியாமல் ஆதல் இல்லை.

பொருளோ இழந்தவர் பின் அதனை ஒருகால் பெறினும் பெறு வர் அருளோ இழந்தவர் அழிந்தாரே யாவர் பின் என்றும் ஆதல் இல்லை என்பதாம்.

இன்மை மதுமை இன்பங்கட்குப் பொருளும் அருளும் முதலையே காரணமாமென்று மேலே கூறினர் இதில் அதனினும் இது சிறந்ததெனடலை பெறுவான் விளக்கினர்.

பொருள் இல்லாதவன் அதனையுடையார் எய்தும் பெருமையையுணர்ந்து காணும் முயன்று ஒருகால் அதனைப் பெறுதலுங் கூடும்; அருளில்லாதவன் கொடுமையே மிகுந்து தெளிவொன்றுமின்றி முடிவில் அறிவேயெய்தி ஒழிவான் என்பதாம்.

வறியர் பொருள் பெறினும் கொடியர் நலமடைவதில்லை என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை ஐவர்பாலும் நாற்றுவர் கண்ணும் அறியப்படும்.

கதை 1.

திருமர் முதலிய ஐவரும் நாடிழந்து காடுறைந்து வாடியிருந்தார். பதின்மூன்று வருடங்கழிந்தபின் இழந்த பொருளெல்லாம் எய்தப்பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

கதை 2.

துரியோதனன் முதலாயினோர் பொறுமையுடையராய் இருந்தும் அருள் இல்லாராயினர். அதனால் எல்லாராலும் இகழப்பட்டு இழிந்தார். பெருமையெல்லாம் இழந்தார். சிறுமைமுழுதும் அடைந்தார். இறுதியில் இரிவே யெய்தியழிந்தார். அவ்வுலகதன இன்பம் யாதும் இன்றி நரகத்துன்பத்தையே கண்ணினைந்தார். பொருள் அற்றூர் ஒருகால் பூப்பர் என்பதும் அருள் அற்றூர் பின் ஆதல் அரிது என்பதும் முறையே இவ்விருதிறத்தார் கண்ணும் உலகம் கண்டு தெளிந்தது.

(விரிவு அவர் சரிதையில் தெளிவாம்.)

கலியெலாம் உளர்ந்தா னேனுங் கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
மலியென உயர்ந்தா னேனும் மனமெய லன்ற னேனும்
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க் குதவிய கையன் னேனும்
இலகிய இரக்க மின்றேல் எழுநர கடைவ னன்றே.

(பதிபசு பாசவிளக்கம்.)

அருளில்லாதவர் இழிவேயெய்தி அழிவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

249. அன்றறிதா னீகன் அறஞ்செய்தும் எனிழந்து
குன்றினன் இன்பம் குமரேசா—என்றும்
தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம். (கூ)

குமரேசா! சதானீகன் என்பவன் அறஞ்செய்திருந்தும் என் அதன் பயனை யிழந்து துன்பம் எய்தினன் எனின், அருளா தான செய்யும் அறம் தேரின், தெருளாதான் மெய்ப்பொருளைக் கண்டற்று என்க.

அருளாதான் — அருளில்லாதவன்.

தெருளாதான் — அறிவில்லாதவன்.

கண்டு அற்று — அறிந்தாற்போலும்.

மெய்ப்பொருள் என்றது பெய்த்நூல்களில் சொல்லப்படு கின்ற உண்மைப் பொருளை: நாற்பொருள் எனக. பரம் பொரு ளுமாம்.

அருள் இல்லாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராய்ந் தெளி வான அறிவில்லாதவன் நூற்பொருளை அறிந்தாற்போலும் என் பதாம்.

தெளிந்த அறிவில்லாதவன் ஒருகால் மெய்ப்பொருளைக் காணி னும் அஃது அவனுக்கு நிலையாதவாறுபோல் நிறைந்த அருளில் லாதவன அறஞ்செய்யினும அதன் பயனை அவன் அடையான் என்பது கருத்து.

ஒருவன், புறத்தில் எத்துணை அறஞ்செய்யினும் அகத்தில் அருளில்லையானால் அதனால் அவனுக்கு யாதும் பயனில்லை என்

பது இதில் உணர்ததபபடடது. இவ்வுண்மை சதானீகன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சதானீகன் என்பவன் நாவலந்தீவின் மேல்பாகத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த ஒரு முடிபுனை மன்னன். பெருவலி படைத்து நெறியுடன் ஆண்டவன். செயற்கரும் வேள்விகள் பல செய்து முடித்தான். அன்னதான முதலிய சிறந்த அறங்களைச் செய்தான். ஆயினும் குடிகளை வருத்திப் பெரும்பொருள் ஈடடினான். இவனது அருளின்மையை நினைந்து அறிஞர்பலர் வருந்தினார். அதன் பயனாக இவன் அறப்பயனை இழந்தான். இறந்தபின் நரக துன்பத்தை யெய்தினான். அருந்தவராகிய பார்ககவ முனிவர் எமபுரம் சென்றிருந்தபொழுது இவனைச் செக்கிலிட்டு எமபடர் சிதைப்பதைக் கண்டார். முனிவர் வருநதி யருகில் அணைந்தார்.

438 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அரசே! நீ அறம் பல புரிந்தும் ஏன் இப்பெருந்துயருறுகின்றாய் என்றார். முன்னர் அருந்திறனும் பெருந்திருவும் பெற்றிருந்தும் அருளிலனாயினேன். அதனால் எனது அறப்பயன் முழுதையும் இழந்து இப்பெருந்துயருழந்து பேதுறுகின்றேன் என்றான். முனிவர் இரங்கி இந்நிலவுலகில் வந்து அவன் மகனைச் சதுர்த்தசி விரதம் கொள்ளச்செய்து அதனால் அவன் துயரொழிந்து உயர் நிலைபடையும்படி செய்தார். அருளில்லாதவன் அறஞ்செய்யினும் அதனால் அவன் பயன் எய்தான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (இதன் விரிவைச் சிவபுராணத்தில் காண்க)

அரசில்லாதவன் அறம் புரியினும் அஃது அவனே அழியு மென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

250. தாசரதி முன்பரசு ராமன் தனினினைந்து
கூசினன் பின்பேன குமரேசா—கூசும்
வலியார்முற் றன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து. (ம)

இ—ள்

குமரேசா! தசரத ராமன் முன், பரசுராமன் தனது நிலையினை யுணர்ந்து பின் யார்மாட்டும் தீதுசெய்யாமல் என் அடங் கினன் எனின், வலியார்முன் தன்னை நினைக்க தனனின் மெலி யார்மேல் தான் செல்லும் இடத்து என்க.

தன்னை நினைக்க—தனது நிலையினை என்றவாறு.

தன்னினும் வலியார், தன்னை கலிய வரும்பொழுது தான் அவர் முன் அஞ்சி நிற்கும் நிலையினை ஒருவன், தன்னினும் மெலி யார்மேல்தான் கலியச்செல்லுப்பொழுது நினைக்கவேண்டும் என்ப தாம்.

உடற்குத் தகுனையாகிய பொருள் முயற்சியாலும், உயிர்க்குத் தகுனையாகிய ஆருள் உணர்ச்சியாலும் [illegible]

பிறர் தன்னை வருத்தவருங்கால் தன நெஞ்சம் பதைப்பதை ஒருவன் உய்த்துணர்வனாயின் அவன் பிறவுயிர்களை நலியத்துணியான் என்பது கருதி "வலியார் முன் தன்னை நினைக்க" என்றார்.

அருளுடைமையை ஒருவன் அடைதற்கு இது வழியாமென்ற.

தன்னுயிர்க்கு இன்ப நிலையை ஒருவன் உணர்ந்தபின் பிறவுயிர்கட்கு அவன் துன்பம் புரியான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை பரசுராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பரசுராமன் என்பவர் சமதக்கினி முனிவரது தலைமைப் புதல்வர். மாலின் கலையாய் வந்தவதரித்தவர். அருந்தவமும் பெருந்திறலும் அஞ்சா நெஞ்சமும் அமையப்பெற்றவர். சூரிய குலத் தோன்றலாகிய கார்த்த வீரியனை இவர் கொன்றாரென்று தெளிந்து அவன் புதல்வராகிய சயத்துவசன் வீரசேனன் என்னும் இருவரும் வந்து இவரது தந்தையைக் கொன்று சென்றார். அதனால் இவர் பெருஞ்சினங்கொண்டார். அக்குல முதல்வர் எல்லாரையுங் கொன்று தொலைத்தார். இருபத்தொரு தலைமுறையாகக் கருவறுத்து வந்த இவர், தசரத இராமனையுங் கண்டு சினந்தார் அப்போர் வீரனால் இவர் வன்மை முழுவதும் இழந்து புன்மையடைந்தார். அவர் முன் அஞ்சி நின்று நெஞ்சம் பதைத்

தார். அவரது பேராற்றலை விபந்து தொழுது விடைகொண்டு சென்றார். அதுமுதல தன்னின் மெலியாரை நலியச் செல்லும் கொடுமை நீங்கினார். அருளுடையராய் அருந்தவம் புரிந்தார். வலியார் முன் தன் நிலைமையை நினைந்தவன் மெலியார்மேல் தான் நலியச் செல்லான் என்பது இவர்பால் தெளிய நின்றது.

(இதன் விரிவை இராமாவதாரத்தில் காண்க.)

இறப்ப நுமக்கடுத்த எவ்வநோ யாவும்
பிறர்க்குமஃ தாமென்று கொண்மின்—உறக்கருதி
எவ்வா றுமக்குறுதி யெண்ணுதிர்நீர் எல்லார்க்கும்
அவ்வாறே எண்ணல் அறம். (பெருந்தேவனார்.)

490 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொருளுடையான் கண்ணதே போகம் அறனும்
அருளுடையான கண்ணதே யாகும்—அருளுடையான்
செய்யான் பழிபாவம் சேரான் புறமொழியும்
உய்யான் பிறர்செவிக குப்பத்து. (சிறுபஞ்சமூலம்)

தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிர்களையும் பேணவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின தொகைப்பொருள்.

அருளுடைமையே செல்வங்களெல்லாவற்றுள்ளும் ஒருவ

னுக்குச சிறந்த செல்வம் அருளே உயிர்க்கு உறறதுணை. அதனை யுடையார்க்கு நரகம் இல்லை. அவர் அஞ்சுதற்குரிய துன்பம் யாண்டும் இல்லை அவர்க்கு இமையில் அல்லல் ஏதும் இல்லை. அருளிழந்து அல்லவை செய்வோர் பொருளிழந்து பொல்லங் செய்துவர். அருளில்லாதவர்க்கு அவ்வுலகத்து இன்பம் இல்லை. அருளிழந்தவர் அழிவையெய்துவர். அருளில்லாதவன் செய்யும் அறமும் பழுதாம். தன்னுயிர்போலவே பிறவுயிர்களையும் பேண வேண்டும்.

25-வது அருளுடைமை முற்றிற்று.

உ௬-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்.

அஃதாவது ஊன் உண்ணாமை. புலால்—ஊன். மறுத்தல்—உண்ணாது விடுதல். தன்னுயிரைப்போலவே பிற உயிர்களையும் பேணும் அருளுடையார் கண்ணேதான் இவ்வுயர் நலம் இயல்புற அமையும், ஆகலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

---

251. அன்றேன் அருளின்றி ஆதனென்பான் அன்றிலொன்றைக்
கொன்று சிதைத்தான் குமரேசா— நன்றாகத்

தன்னூன பெருக்கற்குத் தான்பிறிதூன் உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள். (க)

இ—ள்

குமரேசா! மருவிமகிழ்ந்த அன்றில் பறவையை ஏன் ஆதன் எனபவன் அருள் இல்லாமல கொன்றான் எனின், தன் ஊனைப பெருக்குதற்குதான பிறிதின ஊனை உண்பான் அருளை எங்ஙனம ஆளும எனக.

பகவை உணர்ததும் ஆ என்னுஞ்சொல் ஆன் என நிற்றல் போல் ஊ என்னும ஒரெழுததே ஒரு சொழியாய் அமைந்து தசையை உணர்ததி னகரசசாரியை பெற்று ஊன் என நின்றதெனக. ஊ என் ஒரு பெயர் ஆடுவொடு சிவணும்.

(தொலகாப்பியம்)

தன் ஊன் பெருக்கறகு = தன் உடம்பைப் பருக்கச்செய்தற்கு.
பிறிது ஊன் உண்பான = பிறிதொன்றின் உடம்பைததின்பவன.
அருள எங்ஙனம் ஆளும் = அருளை எவ்வகையான ஆள்வான்?

எங்ஙனம் என்னும் வினா எதிர்மறைமேல் நின்றது.

தன் உடம்பைப் பருக்கச செய்வதற்குப் பிறிதொன்றின் உடம்பைததின்பவன எவ்வகையான் அருளினை ஆள்வான் என்பதாம்.

ஊனை உண்பவன் ஒரு வகையானும் அருளினை உடையவனா

கான் என்பது குறிப்பு.

தம் உடம்பைத் தாம் பேணுமாறு போல்பிற உயிர்களும் அவரவரின் உடம்புகளைப் பேணுமே பென்னும் உணர்வில்லாமல் அவற்றைச் சிதைத்துத் தின்னுங் கொடியோர்பால் அருள் ஒரு சிறிதும் உண்டாவதென்பதாம்.

62

492 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வானோர் உண்போன் அருளுடையனாவனோ? என்பானை நோக்கி இது கூறியுள்ளதாக அமைந்தமை காண்க.

புலாலுண் போன் இரக்கமின்றி உயிர்களை வருத்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஆதனால் அறியப்படும்.

கதை.

ஆதன் என்பவன் ஏமகூடம் என்னும் மலைச்சாரலில் இருந்த ஒரு வேடுவன். காடு புகுந்து விலங்குகளையும் பறவைகளையுந் தேடிக்கொன்று அவற்றின் தசைகளையே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான். மிருகங்களெல்லாம் இவனைக் கண்டவுடனே கலங்கி ஓடுங்கும். ஒரு நாள் வில்லும் கணையும் வாளும் கண்ணியுங்கொண்டு செழித்த வனமொன்றில் இவன் புகுந்தான். அங்கோர் உயர்ந்த மரக்கிளையில் பேடுஞ் சேவலுமாகிய இரண்டு அன்றில் பறவைகள் ஒன்றோடொன்று மருவி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. மூக்கால் கோதியும் சிறகால் அணைத்தும் கழுத்தோடு கழுத்துப் பிணைத்தும் இணைந்திருந்த அவ்வமை இவன் கண்டான். காதலால் களித்திருக்கும் அவ் அழகிய பற

வைகளின் தசையினை யுண்ண நசைபீக்கொண்டான். மறைந்து நின்று ஒரு கணையை விரைந்து விடுத்தான். அது பட்டது. உடனே அவற்றில் ஒன்று பதைத்து விழுந்தது. துணைபிரிந்த சேவலும் துடிந்துச் சோர்ந்தது. அக் கொடிய காட்சியை வான்மீகி முனிவர் கண்டு பெரிதும் இரங்கினார். அருளின்றிக் கொன்று நின்ற அக் கொடியவனை வெகுண்டு வைதார். ஊன் உண்போனுக்கு அருளுண்டாகாதென்பதை உலகம் அவன் பாலுணர்ந்தது. (இதன் விரிவை வான்மீகத்தில் காண்க)

ஊன் உண்பவனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

252 அன்றேன் உதிரன் அருளின்றி யந்தணனைக்
கொன்றானைத் தின்றான் குமரேசா—என்றும்
பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன்தின் பவர்க்கு (2)

இ—ள்

குமரேசா! உதிரன் என்பவன் அருளின்றி ஓர் அந்தணனைக் கொன்று ஏன் தின்றான் எனின், பொருள் ஆட்சி போற்றாதார்க்கு இல்லை யாங்கு அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை என்க.

பொருள் ஆட்சி—பொருளினை ஆளுதல்.
அருள் ஆட்சி—அருளுடையனாதல்.
ஆங்கு—அது போல; இஃது உவமவுருபு.

பொருளால் பயன் கொள்ளுதல் அதனைப் பேணாதவர்க்கு இல்லையாயினாற் போல அருளால் பயன் பெறுதல் ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லையாம் என்பதாம்.

புலால் உண்பவர்க்கு அருள் உண்டாகாது என்று மேற்குறித்த உண்மையை இதில், உவமையால் விளக்கினார்.

இம்மை இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருளும் மறுமையின்பத்திற்கு ஏதுவாய அருளும் முறையே போற்றுதலாலும் புலாலுணவைப் போக்குதலாலும் ஒருவனுக்கு உளவாம் என்பதாம்.

கருத்தூன்றிக் காவாமையால் பொருட் கேடும் புலால் மறுக்காமையால் அருட் கேடும் உண்டாம் என்க.

ஊன் உண்போனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உதிரன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

உதிரன் என்பவன் ஓர் அரக்கன். வசிட்ட முனிவரது கோபத்தால் விளைந்த சாபத்தை யடைந்தவன். அருநததி யென்னும் மலையை யடுத்திருந்த ஒரு பெரு வனத்துட் புகுந்தான். அங்குள்ள விலங்கின் கணங்களைக் கொன்று கொன்று தின்றான். கொடுமையே மிகுந்தான். வனமெங்கும் திரிந்தான்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஒரு நாள் புது மணம் புரிந்து தன் மனைவியுடனே அவ் வழியே வந்த ஓர் அந்தணனைக் கண்டான். அவனைத் தின்னக் கருதினான் சினந்து போய்ப் பற்றினான். அவன் மனைவி நடு நடுங்கி அரசகர் பதியே! என்று கூவி அவன் அடியில் விழுந்தாள். அழுது தொழுதாள். மங்கலப் பிசசை தரும்படி தன் செங்கை குவித்தாள். உதிரன் அருள் சிறிதுமிலனாய் அவனைக் கொன்றான். உதிரங் குடித்தபின் ஊன் தின்று சென்றான்.

தன்துணைத் தடங்கண் நீர்முலைத் தடத்திற் றாரைவிட்
டொழுக நின்றிரந்தே
அன்றுரைத் திடுஞ் சொற் செவிக் கொளானாகி யந்தணன்
மைந்தனை விரைவில்
கொன்றுடற் குருதி பிழிந்து முன் குடித்துக் கொழுந்தசை
கறித்ககல்வாயின்
மென்றுடனருந்திப் பைந்தொடிக் கெதிராய் வெள்ளெலும்
பனைததையும உமிழ்ந்தான்.

இக் கொடுமையைக் கண்ட மணமகளும் பதைத்து மாய்ந்தாள். ஊன் தின்பவனுக்கு அருளாட்சி யில்லையென்பதை அக் கொடிய உதிரன் அன்று காட்டி நின்றான். விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.

ஊன் தின்பவன் அருளினையாளான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[ண்ணிக்

253. வில்வலன் வா தாவியென்பார் மெய்த்தவர்க்குங்கேடெ
கொல்வினையேன் செய்தார் குமசோசா—கொல்லும்
படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றாக்கா தொன்றன்
உடல்சுவை யுண்டார் மனம். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! வில்வலன் வாதாவி என்பவர் என் முனிவர்க்குக் கேடெண்ணிக் கெடுவி வினையைச் செய்தார்எனின்

ஒன்றன் உடல் சுவை யுண்டார் மனம், படை கொண்டாரது நெஞ்சம் போல் நன்று ஆகாதது என்க.

உடல்சுவை உண்டார்=உடலிற் சுவையுளதாக்கி உண்டார். படைஎன்றது வில் வாள், தூணம்டில் முதலிய கொலைக் கருவிகளை. நன்று என்றது அருளை. எல்லா நன்மை களுக்கும் அருளே காரணமாதலான் அஃது நன்று எனநின்றது.

ஊக்காது=ஊன்றி நோக்காது.

கொலைக்கருவியைத் தம் கையில் கொண்டவர் நெஞ்சம் கொலையையே நோக்குதலல்லது கொல்லாமையை நோக்காது அதுபோல் பிறிதொன்றின் உடலிற் சுவைபட உண்டவர் மனம்

அவ்வூன் உணவையே நோகருவதல்லது அருளை நோக்காது என்பதாம்.

விழிகளால் எளிதில்காணப்படுமென்பது கருதிஉடல் உண்டார் இயல்பை விளக்குதற்குப் படைகொண்டானை உவமை காட்டினர்.

புலி, ஓநாய், முதலிய கொடிய விலங்குகள் போல் கண்ட படியே உண்ணுமல் ஈன ஊனை இன் சுவைத் தாக்கியே அருளில் மக்கள் உண்பர் ஆதலான் "சுவை உண்டார்" என்றார்.

ஊனை உண்போர், என்றும் தீவினைகளையே எண்ணுவர் என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை வில்வலன் வாதாவியென்னும் இவர்கள் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வில்வலன் வாதாவி என்பவர் சூரபன்மனது தங்கையாகிய அசமுகியின் புதல்வர். தீமையும் வஞ்சமும் செறிந்த நெஞ்சினர். மாயைகள் பலவும் நேயமொடு பயின்றார். பிறவுயிர்களுக்கு இவர் நோயென வளர்ந்தார். பேயெனத் திரிந்தார். பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கொன்று தின்று களித்தார்.

பின்னர் மனிதர்களையும் தின்ன விரும்பினர். அதனால் முன்ன

வன் முனிவன் போலவும் பின்னவன் ஆடு போலவும் வேடங் கொணடு முனிவர் வாழும் வனங்களிற் புகுந்தார். முனி வடிவங்கொண்ட வில்வலன் வழியிடையிற் சூடிசை யமைத்துத் தவம் புரிபவன் போலிருந்து வருகின்றவர்களை அழைத்து விருந்து செய்வதாகக் கூறி அவ் ஆட்டினைச் சமைத்து அவர் அறியாமல் ஊட்டுவன். உடனே வயிற்றைக் கீறி வாதாபி வெளியே வருவான். இறந்து பட்டவுடம்பை அதன்பின் அவ் இருவரும் தின்னுவர். இவ்வாறு வனை விரும்பித் தீமையே புரிந்தார். உடல் உண்டார் மனம் அருளை நோக்காதென்பதை யிவர், அறியக் காட்டி இறுதியில் அகத்தியரால் அழிந்து தொலைந்தார். (இதன் விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க)

ஊன் உண்போர் தீவினைகளையே எண்ணுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

254. உற்ற அரிசிசயர் ஊன்றின்றல் பாவமென்றேன்
கொற்றவைமுன் சொன்னார் குமரேசா—பற்றும்
அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றினல். (அ)

இ—ள்

குமரேசா! ஊன் தின்னல் பாவமென்று ஏன் காளிமுன்

அரிவிசையர் சொன்னர் எனின், அருள் அல்லது, யாதெனின் கொல்லாமை கோறலே ஆகலான் அவ் வூன் தினல் பொருளல்ல்து என்க.

அருள் யாது எனின் கொல்லாமையே, அல்லது யாது எனின் கோறலே எனக்கொண்டு கூட்டுக.

அல்லது — அருளல்லது; கொடுமை என்க.
கோறல்—கொல்லுதல்.

அருளும் அல்லதும் யாது எனின் கொல்லாமையும் கோறலும் ஆம் என முறையே கொள்ளினும் அமையும்.

பொருள் என்றது இங்கே உறுதிப் பொருளாகிய அறத்தை. பொருள் அல்லது—பாவம்.

அருள் கொல்லாமையாம்; அல்லது கொல்லுதலாம்; ஆகலால், அக் கொலையால் வரும் ஊனைத் தின்னுதல் பாவம் எனபதாம்.

அருளின்மையால் கொலையும், அக் கொலைப் பாவத்தால் ஊனும் உண்டாம் ஆதலால் அதனைத் தின்னை பாவமாம் என்க, ஊன் தின்போன், கொலைப் பாவியாய் அருளிழந்து இருள் நரகம் புகுவன் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்னல் ஆகிய தீவினையை அருளுடையார் யாண்

டும் புரியார் என்பது குறிப்பு. இவ் வுண்மை அரிவிசயர்பால் அறியப்படும்.

கதை.

அரிவிசயர் என்பவர் வட மதுரையில் இருந்தவர். திருமாலிடம் பெருகிய அன்புடையவர். ஆருயிர் மாட்டுப் பேரருள் வாய்ந்தவர். இவர், ஒரு நாள் பெருமானைக் காணக் கருதிச சகந்நாதத்துக்குச சென்றார். இடையே ஒரு சோலையில் தங்கினார். அங்கிருந்த காளி தேவிக்குப் பலியிடும்படி ஒருவன் இரண்டு ஆடுகளைக் கொணர்ந்தான். இவர், அதனை உணர்ந்தார். வருந்தி யெழுந்து விரைந்து சென்றார். காளி பின் சென்றாள். இன்புறவுண்டு போம்படி இவரை அன்புடன் வேண்டினாள். நீ தேவியாயினும் ஊன் உண்ணும் பாவியாதலால் உன்னிடம் உணவு உண்ணேன் என்று இவர் மறுத்தார். இவரது அருள் மொழியைக்கேட்டுக் காளி பெரு மகிழ்வுற்றாள். அன்றுமுதல் கொல்லா விரதங் கொண்டாள். அந் நாட்டு வேந்தன் கனவில் தோன்றி "இனிமேல் எனக்கு உயிர்ப்பலியிடும் வழக்கத்தை

யெவரும் செய்யாதிருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும்" என்று கூறினாள். அரசனும் விவரத்து அவ்வாறே செய்தான். அந்நாட்டாரனைவரும் ஊன் தின்னல் விடுத்தார். உயர் நலம் அடைந்தார்.

(இதன் விரிவைப் பக்தமாலையில் காண்க)

ஊன் தின்னல் பெரும் பாவம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

255 பல்லோரை வேத்திரத்தில் பாவிபகன் தின்றேனோ
கொல்லு நர காழ்ந்தான் குமரேசா—தொல்லுலகில்
உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண
அண்ணாததல் செய்யா தளறு. (௫)

இ—ள்

குமரேசா! பகன் என்பவன் வேத்திரத்தில் பலரையுந் தின்று என் அதனால் நரகினில் ஆழ்ந்தான் எனின், உயிர் நிலை உண்ணாமையுள்ளது; ஊன் உண்ணுமாயின் அளறு அண்ணாத்தல் செய்யாது என்க.

உயிர் நிலை—உயிர், உடம்பில் நிலை பெறுதல்.

ஊன் உண்ண—ஊனை உண்ணுவானாயின். உண்ணின் என்னும் வினையெச்சம் நண்டு உண்ண எனத் திரிந்து நின்றது.

அளறு அண்ணாததல் செய்யாது—நரகம் வாயைத் திறவாது.

ஊனை உண்ணாமையாலேதான் சில வுயிர்கள் உடலில் நிலை பெறுகின்றன; அந்நிலை குலைய ஒருவன் அவற்றை உண்ணுவானாயின், அவனை விழுங்கிய நரகம் பின் உமிழ்தற்கு வாயைத் திறவாது என்பதாம்.

ஊன் உண்ணல் என்னும் தீவினையை மக்கள் செய்யவில்லையானால், ஆடு முயல் மான் முதலிய சில விலங்கினங்களும், கோழி குயில் கொக்கு முதலிய சில பறவையினங்களும், மீன்

முதலிய சில நீர் வாழினங்களும், சிதைவின்றி நிறைந்து நெடிது வாழும் என்பார் "உயிர் நிலை, உண்ணாமையின் உள்ளது" என்றார்.

26-ம் அதிகாரம் புலி

இனி, உயிர் எய்துதற்குரிய பேரின்ப நிலை ஊன் உண்ணாமையானே ஒருவனுக்கு உள்ளது எனவும் இது பொருள்படும்.

உயிர்களைத் துடிக்கக் கொன்று அவற்றின் உடல்களைச் சுவை செய்து உண்போரை நரகம் உண்ணும் என்க.

உண்டவூன் மீளாது அவர் வயிற்றிலிருந்தே யிழிந்து கழிதல் போல் அவரும் நரகினது ஆழ் வயிற்றில் அடங்கியே அழிந்து ஒழிவர் என்பதாம்.

ஊனை விழுங்கினவரை நரகம் விழுங்கி உமிழாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பகன் பால் காணப்படும்.

கதை.

பகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். ஏக சக்கிரம் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வனத்திலிருந்து ஆண்டுள்ள உயிர்களையெல்லாம் கொன்று அவற்றின் உடல்களைத் தின்று வாழ்ந்தான். அதனால் அங்குள்ள பறவைகளும் விலங்குகளும் தேய்ந்தன. அதன்பின் அதனை அடுத்திருந்த வேத்திரகீயம் என்னும் பதியுள்

இரவில் புகுந்து எதிர்ப்பட்ட மந்திரியெல்லாம் பதைக்கக் கொன்று பழிபடவுண்டான். அவன் மன் உணவால் உயிர்கள் நிலை பேறின்றி அழிவடைவதை அவ்வூரார் நோக்கி உள்ளம் கலங்கி அவனைப் பணிந்து வேண்டினர். நாள்தோறும் ஒரு சகடம் நிறைய அன்னமும், அதனை யிர்த்துவரும் இரண்டு பகடுகளும், ஓட்டிவரும் ஒருவனும், முறை தவறாமல் அனுப்பும்படி பகன் கட்டளையிட்டான். என் செய்வார் பாவம்; அவரும் இசைந்தார். அவ்வாறே நடந்துவந்தது. வருங்கால், துரியோதனன் செய்த கொடுமைக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் தயங்கிய தருமன் முதலிய ஐவரும் அவ்வூருட் புகுந்தார். ஒதுங்கியிருந்தார். பகன் செய் கொடுமையால் அந்நகர்படும் அழிவை அறிந்தார். அவருள் வீமன் துணிந்தான். சகடத்தைச் செலுத்துபவனைத் தானே சென்று அவனைப் பொருது தொலைத்தான். அவனும் அழிந்தான். இழி நரகில் ஆழ்ந்து வெளிவராது அழுந்தினன். மன்

500 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உண்பவனே நரகம் விழுங்கி உமிழாது என்பதை உலகம் அவன் பால் உணர்ந்தது. (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

மன் உண்பவன், என்றும் நீங்காத நரக துன்பத்தையே அடைவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

256. வில்லாமல் சூரனுங்கேன் மீன்சுமந்து கொண்டுதந்தார்

கொல்லாத தேவர் குமரேசா—எல்லாக
தின்றபொருட்டாற் கொல்லா தலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லாத தேவர் என் அசுரர்கட்கு மீன் களைச் சுமந்து கொண்டுவந்து தந்தார் எனின், உலகம் தினல் பொருட்டாற் கொல்லாது எனின், விலைப் பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல் எனக.

உலகு, தினல்பொருட்டால் கொல்லாது எனின்—உலகத்தார், ஊனைத் தின்னும் பொருட்டுக் கொல்லாராயின்.

உண்ணுதல் காரணமாக உலகத்தார் கொலை செய்யாராயின் பொருளுக்காக ஊனை விலைசெய்வார் ஒருவரும் இலர் என்பதாம்.

கொலைப் பாவம் கொன்றவனைச் சேருமேயன்றி ஊன் தின்ற வனைச் சேராது என்பாரை மறுத்து இஃது உணர்த்தியதென்க.

ஊன் தின்பார் இல்லையாயின் இவ்வுலகில் கொலையினை சிறி தும் இலையாம் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்போர் உண்மையானே கொலைப்பாவம் உளவாகின் றது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது சூரன் முதலாயினோர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கொலைத்தொழிலைச்செய்யாத தேவர்களும் சூரன் ஏவலால் மீன்களை வாரிக்கொணர்ந்தார். ஊன் தின்னும அசுரரில்லையானால் அமரர் அன்று மீன்கொண்டு தந்திரார். அசுரர் தினற் பொருட்டால் கொன்றாரேயன்றி அமரர் விலைப்பொருட்டால் மீன்களைக் கொல்லவில்லை. அம்மீன் கொலைக்கு அசுரர் ஊன்தின்கையே காரணமாயிருந்தது. அசுரர் அழிந்தபின் அமரர் அக்கொலைத்தொழிலைக் கொள்ளவில்லை. ஊனதின்போர் இல்லையானால் உயிர்களைக் கொல்வோர் உலகில் இல்லையென்பது அவர்பால் அன்று உணரநின்றது. (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்)

ஊன் தின்கையே கொலைப் பாவத்துக்குக் காரணம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

257. ஊனென் றுணர்ந்த வுடன்வெறுத்தேன் உண்ணவில்லை
கோன்குமர தேவர் குமரேசா—தானாக
உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப பெறின். (எ)

இ—ள்

குமரேசா! குமார தேவர் ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே என் அதனை உண்ணாமல் வெறுத்து விசினார் எனின், புலால்

பிறிது ஒன்றன்புண்; அது உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உன்
னுதல் வேண்டும் என்க.

புலால் பிறிது ஒன்றன் புண்-ஆன் பிறிதோருடம்பின்புண்.

அது உணர்வார்ப்பெறின்—புண் என்னும் அவ்வுண்மையை
உணர்வார் உண்டாயின். பெறின எனற்கு அதனை உணர்வார்
ஆரியர் என்பதை உணர்த்தி நின்றது.

உணர்வார், ஆன் உண்ணார், உணர்வில்லாதவரே அதனை
உண்டு கழிப்பர் என்க.

502 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

புலால் என்பது பிறிதோருடம்பின் புண்ணை என்னும் உண்
மையை உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உண்ணுதல் ஒழித்தல் வேண்
டும் என்பதாம்.

தமது உடம்பில் புண் ஒன்று காணப்படின் அதனைத் தீண்ட
வும் கூசுகின்ற மக்கள் பிறிது ஒன்றன் உடம்பிலுள்ள தசைகுருதி
நிணம் முதலியவற்றை அருவருப்பின்றித் தின்னுவதற்குக் கா
ணம் என்னையோ எனின் அறியாமையே யாம் எனபது கருத்து.

நரி கழுகு நாய் முதலிய இழிந்த பிராணிகளே ஈனவாகை
என்னுதல் உண்பனவாம்; அறிவமைந்த மக்கள் அதனை எவ்வகை
யானும் உண்ணலாகாதென்பது குறிப்பு.

சிறந்த அமுதத்தோடு கலந்திருப்பினும் ஊன் என்று உணரப்படின் அதனை அறிவோர் உண்ணார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குமாரதேவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குமாரதேவர் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு முந்நூறு வருடங்கட்கு முன்னர்க் கன்னடதேயத்தில் மாகபுரி என்னும் நகரில் தோன்றியிருந்த ஒரு மன்னவர். இவர், அரியணையமர்ந்து இருநிலம் புரந்தார். திருவமைந்து நின்றுபெரு நலந்துய்த்தார். பதி, நிதி, முதலிய யாவுந்துறந்து பின் பல இடங்களுக்குஞ் சென்றார். எவ்விடர்களும் இன்புறும்படி இன்னருள் செய்தார். ஒருநாள் இவர், விருத்தாசலம் என்னும் பதியில் புகுந்தார். உச்சியம்போதில் அங்குப் பிச்சைக்குச் சென்றார். இவரை அடியவர் என்று கருதி ஒரு குடியானவன் இவர்கை நிறைய அன்னமிட்டான். அதனைப் பெற்றார். உண்ணுதற்குமுன் உற்று நோக்கினர். மீனின் ஊனை அதில்கண்டார். உணாமல் எந்தியபடியே ஓர் நீர்நிலையை யணுகினர். உயிருண்டாக அருள் புரிந்தார். அது மீதூகி நீரில் தானே பாய்ந்தது. புலாலின் இழிவையும் அதனை உண்ணுவதால் வரும் பழி பாவங்களையும் குமாரதேவர்

அனைவருக்கும் உணர்த்தினர். உணர்ந்தவரெல்லாரும் ஊனுணவையொருங்கே ஒழிந்தார். புலாலானது நிறைந்த ஒன்றன் புண்

என்று உணர்ந்தார், அதனை உண்ணார் என்பதை அவர் உணர்த்தி நின்றார். (இதன விரிவைத் தேவர் சரிதையில் காண்க.)

நாய்கழுகு கூகை நரிகாகம் ஈயெறும்பு
பேயிவைகள் ஆவி பிரிந்தவூன—நேயமொடு
தானருந்தல் அல்லாது சற்கா ரியமனிதர்
தானருந்த லாவதோ சாற்று. (1)

ஊறுகா யாதிதன்னில் உதித்ததோர் புழுக்கண்டாயேல்
வேறவே வீசிச்சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துற்றாயால்
நாறுமூன் புழுத்ததேனும் நனிமிக விருமபியுள்ளந்
தேறிநீ யுண்டவாறென செப்புதி தெளிவிலாதோய். (2)

பிறிதோருடம்பின் புண்ணே என்று ஊனின் உண்மையை யுணரவேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

258. ஊனென் றுணர்ந்த உடன்வசிட்டர் உண்ணாதேன்
கோனைச் சினந்தார் குமரேசா—ஈனச
செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காடசியார் உண்ணார்
உயிரிற் றலைப்பிரிந்த ஊன். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே வசிட்டர் உண்ணுது வெறுத்து அரசனை என் வைதார் எனின் செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார், உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊனை உண்ணுர் என்க.

செயிர்—குற்றம். தலைப்பிரிந்த—நீங்கிய.

நீக்கத்தை உணர்த்தும் பிரிவு என்னுஞ்சொல் இங்கே அடைபடுத்துவந்தது. இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் உபசர்க்கம் என்பர்.

501 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்—உயிரின் நீங்கிவந்த ஊன்; பிணம் என்றபடி.

குற்றத்தின் நீங்கித் தெளிந்த அறிவினையுடையார் உயிரின் நீங்கிய ஊனை உண்ணுர் என்பதாம்.

மடமையும் கொடுமையுமுடைய அறிவிலிகளே ஊனின் நலத்தை யுணராமல் அதனை உண்டுகளிப்பர் என்பது குறிப்பு.

ஊனுவது, உயிர்நீங்கிய பிணமே யென்று உணர்ந்து அதனை எவ்வகையாலும உண்ணுமல் ஒழிப்பவரே உயர்ந்தோர் என்பது கருத்து.

உணர்வுடையார் ஊனின் இழிவை உணர்வராதலின் அதனை யுண்டுகளிக்கின்றார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வசிட்டர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

திருவயோத்தியிலிருந்து அரசுபுரிந்த மித்திரசகன் என்னும் மன்னவன் ஒருநாள் தமது முன்னோர்களை யெண்ணிப் பெருமிருந்து செய்தான். அதில், வசிட்டமாமுனிவரை முதன்மையாக வணங்கி அழைத்தான். முனிவர் வந்தார். அரசன் அவரை உபசரித்து உயர்ந்த ஆசனத்திலிருத்திச் சிறந்த உணவுகளைப் படைக்கும்படி செய்தான். அரசனுக்குப் பகைவனாகிய அரக்கன ஒருவன் கரவாகவந்து உணவுசெய்பவன்போல் அமைந்து ஒதுங்கியிருந்தான். அவ்வஞ்ச மடைமகன் புனிதமான இனிய வுணவுகளோடு சில ஊனையும் இன்சுவைத்தாக்கிப் படைத்தான். முனிவர், உண்ணப்புகுமுன் அவ்வுண்மையை உணர்ந்தார். உண்ணுதெழுந்தார். அரசனை நோக்கிப் பெருஞ்சினங்கொண்டார். அரக்கனாகும்படி சபித்தார். வஞ்சமில்லாத மன்னனும் அஞ்சி வருந்தினன். செயிர் நீக்கிநின்ற அறிவினோர் உயிர் நீங்கி வந்த ஊனை உண்ணார் என்பதை முனிவர் உணர்த்தி நின்றார்.

(விரிவை விநாயக புராணத்தில் காண்க.)

உயர்ந்தோர் யாண்டும் ஊனை உண்ணார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

259. வெற்றிமிகு பிம்பசரன் வேள்வியினை என்றடுத்துக்
குற்றமென்றூர் புத்தர் குமரேசா—உற்ற
அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் தூண்ணாமை நன்று. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! பிம்பசரன் என்பவன் செய்யும்வேள்வியைத் தடுத்து என் புத்தர் அது தீது என்று உரைத்தார் எனின், அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலினும், ஒன்றன் உயிர்செகுத்து உண் ணாமை நன்று என்க

அவியாவது மந்திர முறையோடு தேவர்களை நோக்கி வேள் வித்தீயில் இடுகின்ற நெய் முதலிய இனிய உணவுகள். ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் இங்கு அத்தகையினை யுடைய வேள்விகளைக் குறித்து நின்றது. வேட்டல்—ஓமம்செய்தல்.

ஆயிரம் வேட்டலின்—ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்தலினும். ஆயிரம் என்றது இறப்பவும் பல என்னும் மிகுதியை விளக்கு தற்கு எனக.

அவிகளைச் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்வதினும் ஓர் உயிரினைத் தொலைத்து அதன் ஊனைத் தின்னாமை நன்று என்பதாம்.

பல்லாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து அவற்றுள் எய்தும் நலத்

திலும் ஊன் உண்ணாமையான் ஒருவனுக்கு உளதாம் நலம் பெரி தாம் என்பது கருத்து.

ஊன் உண்ணாமை என்னும் இவ் ஓர் அறமே அரிய பயன் களையெல்லாம் எளிதினுதவும் என்பது கருத்து. இது பிம்பசான் பால் தாணப்படும்.

506 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

பிம்பசரன் என்பவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந் நூறு வருடங்கட்கு முன்னிருந்தவன். சிறந்த ஓர் அரசன். கங் கையின் வடபாலிருந்த இராசகிருகம் எனனும் நகரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான். கல்விகேள்விகளில் வல்லுநரான அமைச் சர் பலர் இவன்பால் அமர்ந்திருந்தனர். மனநலமும் இனநலமும் மாண்புறப் பெற்றவன். அங்கநாட்டையும் வென்று அனைவரையுந் தன் குடைக்கீழ்த் தங்கவைத்தான். வருடந்தோறும் முறை யாக அரசன் வேள்விகளைச் செய்துவந்தான். புத்தர் ஒருநாள் இவனிடம் வந்தார். ஆசை உயிர்ப்பலிசெய்து என் இவ் வேள்வியைச் செய்கின்றாய். எவ்வகையானும் பிறவுயிர்கள் சிறி தும் வருந்தாவண்ணம் ஒழுகுவதே ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயனும். பல்லாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து உயர்ந்த பதத்தை யடைந்தவனிலும் ஓருயிரையும் கொல்லாத ஒருவனே சிறந்த வனவான் என்று அருளுடன் கூறினர். அவரது பயனிறைந்த அரு ள் மொழிகளை அரசன் கேட்டான். அன்றுமுதல் வேள்வி செய்வதை விடுத்தான். வேட்டையாடலுந் துறந்தான். ஊன் உண்ணாமையென்னும் உயர்ந்த விரதத்தைக் கொண்டான். இவன்

நாடுமுழுவதும் இந்நல்லறம் பரவியது. உயிர் செருத்து உண்ணுமை என்னும் உயர் கலத்தால் இவ்வரசன் வேள்விப் பயனிலும் பெரும்பயனெய்தினன். ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செருத்து உண்ணுமை நன்று என்பதை அன்று நின்று காட்டினன். (இதன் விரிவைப் புத்த சரிதையில் காண்க.)

ஊனுண்ணுமை ஒன்றுனே ஒருவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவாம் எனபது இதனால சுறபபடடது,

---

260. மண்டுபுகழ் நந்தனர் வான்மீகர் ஏனுலகம்
கொண்டுதொழ நின்றார் குமரேசா—கண்டதொன் றும்
கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும். (இ)

26—ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல் 507

இ—ள்.

குமரேசா! நந்தனர், வான்மீகர் என்பவர் ஏன் எல்லா ரானும் தொழப் பெற்றார் எனின், கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை எல்லா உயிரும் கைகூப்பித் தொழும் என்க.

அவியைச் சொரிந்து வேள்வியைப் புரிவதினும் ஒருயிரைக் கொன்று ஊனைத் தின்னுமை நன்றென்று மேற்குறித்ததை நோக்கி அவ்வேள்வியால் இந்திர பத முதலிய உயர் நலங்களை யெய்தலாமே இதனால் யாது பயன் என்பார்க்கு இது கூறியதென்க.

கொல்லான் என்னும் எதிர் மறை முற்று இங்கு எச்சமாய் நின்றது.

கைகூப்பி என்றது தொழுதற்கு ஏதுவாகிய உலகையின் மிகுநிலை உணர்த்துதற்கு என்க.

ஒருயிரையும் கொல்லாதவனுமாய் ஊனையும் உண்ணாத ஒரு வனை எல்லா உயிர்களும் கைகூப்பித் தொழும் என்பதாம்.

இயல்பாகவே புலாலை உண்ணாதவராயினும் இரக்கஞ் சிறி தமில்லாமல் உயிர்களைக் கொல்வாராயின், அவர், யானை, குதிரை, கழுதை, பசு, மான், முதலிய சில ஊன் உண்ணாத விலங்கினங்களைப் போல் கருதப்படுவரே அன்றி, அருளுடையராய் மதிக்கப்படார் ஆதலான், எல்லா உயிரும் தொழும் உயர் நலம் அவர்க்கு இல்லை யாம் என்க.

கொல்லாமையும் புலால் உண்ணாமையுமாகிய இவ்விரண்ட றங்களையும் ஒருங்கே யுடையார் ஒருயிர்க்குந் தீங்கு செய்யார் ஆதலான், அந்நன்றியை நினைந்து எல்லாவுயிரும் அவரைப்போ ற்றும் என்பதாம்.

கொலை துறந்து புலால் மறந்தவர், எல்லாராலும் தொழத் தக்க பெரும் பேற்றை யெய்தினர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை நந்தனர் கண்ணும், வான்மீகி பாலும் காணப்படும்.

கதை 1.

நந்தனர் கொலைத் தொழிலும் புலைப்புகைப்புத் துறந்தமை யால் எலாவுயிர்களும் அவரை இன்புறத் தொழுகன. தில்லை வாழந்தணர்களும் சிரமேற் கைகூப்பித் திரண்டு தொழுதனர்.

(விரிவை அவர் சரிதையில் தெளிக.)

கதை 2.

வேடர்களோடு கூடிக் களவு முதலிய தொடர்தொழில் களைச் செய்து திரிந்த வான்மீகியார் மெய்புணர் வுடையராய்த் தெளிந்த பின் ஒருயிரையுங் கொல்லாதவராய் ஊன் உண்டலை யொழிந்து எவ்வுயிர்க்கும் இனியராய் அருளோடு செய்து அரிய தவத்தைத் கொண்டார். கொலையும் புலையுந் தவிர்ந்தபின் அவ ரை அமரரும் முனிவரும் அமைந்தொழுதார். அருளுடை யராய்ப் புலால் மறந்தவரை எல்லாவுயிரும் தொழும் என்பதை உலகம் இவர்டால் தெளிந்தது.

கொல்லாமையும் புலாலுண்ணாமையுமுடையாரை உலகமெல் லாம் உவந்து தொழும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

உயிர்கள் ஓம்புமின் ஊன்வினைத் துண்ணல் மின்

செயிர்கள் நீங்குமின் செற்றம் இகந்தோரீ இக்
கதிகள் நல்லுருக் கண்டனர் கைதொழும்
மதிகள் போல மறுவிலர் தோன்றுவீர். (வலையாபதி.)

கொலையும் புலையுஞ் களவுந் தவிர் (ஔவை.)

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

தன்னுடம்புருக்கப் பிறிதொன்றின் உடம்பைத்தின்போன் கொடியனே யாவன். அவனுக்கு அருள் உண்டாகாது. அவன் மனம் தீமையையே யெண்ணும். புலால் உண்டல் பெரும் பாவம். ஊனுண்போனை நரகம் விழுங்கியுமிழாது. ஊன் தின்னுகையே கொலைப் பாவத்துக்குக் காரணம். ஊன் என்பது பிறிதோருடம்பின் புண்ணை யென்று தெளிந்து அதனை யுண்ணாது ஒழிதல்வேண்டும்.

27-ம் அதிகாரம் தவம் 509

அறிவுடையார் அதனை யாண்டும் உண்ணார். பல்லாயிரம் வேள்வி கூடச் செய்வதினும் ஊன் தின்னாமை ஒன்றே நன்று. அருளோடு புலால் மறுத்தவனை எல்லாவுயிர்களுங் கைகூப்பித் தொழும்.

26-வது புலான் மறுத்தல் முற்றிற்று.

27-ம் அதிகாரம் தவம்.

அஃதாவது மனத்தைப் புலன்வழிச் செலுத்தாது நலனுற நிறுத்தித் தன்னுயிர்க்கு உறுதியைத் தனிநின்று பொறுத்துப் பிற

வுயிர்களோப பேணும் பெருநலம். புலாலுண்டலிலாழிந்து புனித மெய்திய மனமுடையார்களே இம்மை இனிது அமைபுமாதலான் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

---

261. உண்டி துறந்தார் உயிர்ச்சிரக்கம் கண்ணுவரேன்
கொண்டு புரிந்தார் குமரேசா—மண்டியென்றும்
உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் கரு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணுவர் தான் வருந்தி நின்று என் பிற வுயிர்களைப் பேணினர் எனின், உற்ற நோயை நோன்றலும் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும் ஆகிய அறமே தவத்திற்கு உருவென்க.

நோன்றல்—பொறுத்தல். உறுகண்—துன்பம்.

உற்றநோய் நோன்றல்—தமக்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்தல். அற்றே என்னும் சுட்டின் அடியை ஒட்டி நின்ற ஏகாரம் தேற்றப் பொருளைத் தோற்றி நின்றது

தம் உயிர்க்கு வருகின்ற துயரைப் பொறுத்தலும் பிற உயிர்கட்கு ஒரு துயரும் செய்யாமையும் ஆகிய அவ் அளவினதே தவத்திற்கு வடிவம் என்பதாம்.

பசி பிணி பகை வெயில் பனி மழை முதலியவற்றால் தமக்கு உளவாந் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்கட்குச் சிறிதும் தீங்கு செய்யாமல் அருள் புரிந்து ஒழுகலே ஒருவர்க்குத் தவ மாம் என்பது கருத்து.

பிறந்தபோதே உடனுறைந்தமைந்து உள்ளேயிருந்து ஓயா தெழுந்து காளும் கலியும் பசிப்பிணியே உற்றநோய் என்றதற்கு இக்கு முதல் உரிமையாய் நின்றது. ஆதலான் அதனைப் பொறுத் தலே தவஇயல்பென்பதாம். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல் என்றார் மேலும்.

புலனுகர்ச்சிகளில் புக்குழலாமல் மனம், நிலைபெறும் பொருட் டுச் சுவையுணவு துறந்து உறுதுயர் பொறுத்து ஆருயிர்மாட்டு அருள்புரிந்தொழுகலே அருந்தவர் இயல்பென்பது இதில் உணர் த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கண்ணுவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கண்ணுவர் என்பவர் அப்பிரதிரதன் என்னும் முனிவரது புதல்வர். உயர் கலை பலவும் ஓதியுணர்ந்தவர். மரம் கொடி செடி முதலிய ஓரறிவுயிர்களையும் இவர், போருருடன் பேணினர். நடந்து செல்லுங்கால் எறும்பு முதலிய சிறிய உயிர்களும் உறுகண் உறுமேயென்று இரங்கி ஒதுங்குவார். அரிய விரதங்களைக்கொண்டு பொறிகளையடக்கினர். தனிவனம் ஒன்றில் இனிதுற அமர்ந்தார். நிலையொன்றிய சமாதியை நெடிது பயின்றார். உற்ற நோயைப் பொறுத்துப் பற்றற நின்றார். இவரது திருவுடம்பைப் புற்று மூடி வளர்ந்தது. பருவங்கள் பல கழிந்தபின் அத

ன்மேல் மூங்கில் ஒன்று தோன்றி வளர்ந்தது. இவரது தவ மகிமையால் ஆது பெருவலியுற்றது. அதன் அருமையைப் பிரமன் உணர்ந்தார். முனிவரது புனிதமிக்க மனநிலையை வியந்து அதனை மூன்று விற்களாக்கித் தான் ஒன்றைக்கொண்டு மற்றையிரண்டில் ஒன்றை: உமாபதிக்கும் ஒன்றைத் திருமாலுக்குங் கொடுத்தார். அம்மூன்றும் முறையே காண்டீபம் பினாகம் சார்ங்கம் எனப் பெயர் பெற்றன. கண்ணுதற் பரமன், கண்ணுவர் கருதியனவெல்

லாம் அருளினார். அருந்தவருட் சிறந்தவராய் விளங்கி இவர் வனத்திலிருந்த காலத்தில் விசுவாமித்திரருக்கு மேனகையிடந் தோன்றிப் போற்றுவாரின்றிப் புலம்பியழுத சகுந்தலையைக் கண்டார். அருளுடன் எடுத்தார் ஆதரித்து வளர்த்தார். தான் வருந்தியும் பிறவுயிர்களைப் பேணிப் பெருந்தவமுடையராய் எல்லா நலங்களையும் பொருந்தப் பெற்றார்.

(இதன் விரிவைத் தணிகைப் புராணத்தில் காண்க)

தவத்தின் தன்மை இதனால் கூறப்பட்டது.

---

262. வெம்பித் தவம்புரிந்தும் மெய்ப்பயனை யேனிழந்தான்
குமப கருணன் குமரேசா—நம்புந்
தவமுந் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை

இ — ள்.

குமரேசா! கும்பகருணன் வருந்தித் தவம்புரிந்தும் ஏன் அதன் பயனை இழந்தான் எனின், தவமும் முன் தவம் உடையார்க்கே ஆகும்; அதனை அஃது இலார் மேற்கொள்வது அவமாம் என்க.

அதனை—அத்தவத்தை. அஃது என்றது முன் தவமுடைமையை. அவம்—வீண். மேற்கொள்வது—செய்ய முயல்வது.

முன் செய்த தவமுடையார்க்கே தவம் கைகூடும்; அஃது இல்லாதவர் அத்தவத்தை மேற்கொள்வது வீண் என்பதாம்.

தவமும், என்பதிலுள்ள உம்மை அதன் பயனையும் சுட்டி நின்றது ஆதலான் அஃது இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையாம்.

தன்னை முன்செய்து பழகினவனுக்கே ஒருதொழில் இனிதாக அமையும் அல்லாதவனுக்கு அது நன்கு அமையாது; அது

போல் தவமும், தன்னை முன் செய்துள்ளவனுக்கே தடையின்றி முடிவுறும், இல்லாதானுக்கு இன்புற முடியாது என்க.

முன்னைத் தவமுடையார்க்கே தவம் இனிதாம்; இல்லாதார் மேற்கொள்வது அவமாம் எனுமாறு இதுவரை தவஞ் செய்யாதவர் இப்பொழுதேனுஞ் செய்து பின் வருங்காலத்தில் முன் தவமுடையாராக அவர் அமையவேண்டுமென்பது கருதி என்க.

முதல் நாள் இரவு ஒரு செய்யுளை மனனஞ்செய்தவனுக்கு மறுநாடகாலையில் அஃது எளிதாய்த் தோன்றுதல்போல் முன் செய்தவர்க்கே தவம் சிறந்து முடியும் என்பது கருத்து.

இனி, தவவொழுக்கமுடையார்க்கே தவவேடம் நல்லதாகும் அவ் ஒழுக்கமில்லாதார் அதனை மேற்கொள்வது தீதாகும் எனவும் இது பொருள்படும்.

இதில் தவம் ஆகு பெயராய் வேடத்தைக் குறித்து நின்றது.

முன்னைய நல்வினையுடையார்க்கே தவம் இனிதாய் முடியும்; இல்லாதார் ஊக்கமும் ஆற்றலுமுடையராய் அதனை ஒருவாறு முடிப்பினும் அதன பயனை இழப்பர் எனபது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை குட்பருணைப்பால் உணரப்படும்.

கதை

இலங்கையர் வேந்தனுக்கு உடன் தம்பியாகிய குப்பகருணன், எல்லாரையும் அடக்கியாளுதற்குரிய உயர் நிலையினை அடைய விரும்பினன். உயிர்கள்மாட்டு அருளிலனாயினும் பொறிகளை யடக்கினன். கொன்றைக் கானம் என்னும் பெயரினையுடைய

ஒருவனத்தையடைந்தான். உணவும் நீருந்துறந்தான். கோடைக்காலத்தில் கொதிக்கின்ற வெயிலிடை நின்றான் மாரிக்காலத்தில் குளிர்கின்ற நீர்நிலை நின்றான். ஒரு மனமுடையனாய்ப் பிரமனை நாடினான். அழலில் இருந்தும் மழையில் நனைந்தும் அருந்தவஞ்செய்தான். ஆண்டுகள் பதினாயிரம் மாண்டு கழிந்தன. அவன், மனந்தளராது நினைந்ததே செய்தான். அவனது ஆற்

றலையும் அருஞ்செயலையும் அயன் வியந்து அவன் முன் தொன்றினான் கும்பகருணா நீ வேண்டுவ கருவேன் வேண்டுக என்றான். நன்றான துறக்கபதத்தை அவன நாடியிருந்தான். உள்ளத்தில் கொள்ள விரும்பியது அதுவாயினும் "குன்றாத உறக்கமே கொடு" என்று குழறிக் கூறினான். அயனும் உடனே கொடுத்தேன் என்றான். அவனும் சொண்டதை நினைந்து குலைந்து நடுங்கினான். அருந்தவத்தை வருந்தி முடித்தும் அதன் பயனை யடையாதிழந்தான். முன்னைத் தவமிலார் முயன்றாலும் தவம் இனிது முடியாது. ஒருவாறு முடியினும் அதன் பயனை அடையாது அவர் அவமே அடைவர் என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரிவை உத்தரகாண்டத்தில் காண்க.

அள்ளன் மடுவின் மூழ்கித்தாம் அரும்புட்டினிபட்டலமந்தும்
உள்ளந் தூய ரல்லாருக் கொருகாரியமும் பலவாகா

கள்ள மனச்செய் தவக்கும்ப நன்னன்கருதும் வரங்கொடுக்கும்
வள்ளன் மலரோன் இடைபபெற்றவரத்தால் மாறாத்துயில்பெற்

(ஓட்டக் கூத்தர்)

எதனொழிலும் முற்பழக்க மின்றியெய்தா தறமென்னும்
இனையொன்றில்லா
அத்தொழில்முற் பழக்கமின்றிச் சாங்காலத் தடையுமோ
வரூஉன்றற்கு
வத்திரம்வெண் டிற்பருந் நிவிதைத்துமுன்னம் நெய்யாமல்
மணஞ்செய்காலத்
தொத்ததுகில் வேண்டுமெண ணெத்தனைபேர் முயன்றாலும்
முறுமோ நெஞ்சே. (நீதிநூல்.)

தவத்தை ஒருவன் தாழாது செய்யவேண்டு மென்பது இந்நூல் கூறப்பட்டது.

---

514. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

263. ஏலே தவம்புரியா தில்லிருந்தார் சேந்தனுர்
சோணை சோமர் குமரேசா—தானே
துறந்தார்க்குத் தப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்கள் தவம். (ந)

சுமரேசா! சேந்தனர் சோமர் என்பவர் துறந்து தவஞ் செய்யாமல் என் இல்வாழ்க்கையே விரும்பி இருந்தார் எனின், துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மற்றையவர்கள். தவம் மறந்தார் என்க.

துப்புரவு—பொறிகளால் தூய்க்கப்படுகின்ற உணவு முதலிய இனிய பொருள்கள். மற்றையவர்கள் என்றது இல்வாழ்வாரை.

துறந்தார்க்கு உணவும் பிறவும் உதவுதலே விரும்பித் தாம் தவஞ் செய்தலே இல்லறத்தார் மறந்தார் போலும் என்பதாம்.

இல் வாழ்பவன், துறந்தார்க்கெல்லாம் உணவும் உடையும் இடமும் உதவி ஒழுகவேண்டும் என்பதும், துறந்தார், உணவு முதலியன ஒழித்துப் பொறிகளையடக்கிப் படடினி கிடந்து உறுநோய் பொறுத்துப் பிறவுயிர்ப் பேணி அருளுடன் அடங்கவேண்டுமென்பதும், இதில் விளங்குதல் காண்க.

வேண்டிய எல்லாம் வேண்டியவாறே நல்கத்தக்க தவத்தைத் துறந்து சென்று விளைந்து செய்யாமல் பலர் என் இல்வாழ்க்கையில் இருந்து வருகின்றார் என்பாரை நோக்கி யிது கூறியதென்க. இதனால் இல்லறத்தார் துறவறத்தார் என்னும் இருதிறத்தார் இயல்பும் ஒருங்கே குறிக்கப்பட்டது. தவத்தின் பயனை இல்வாழ்வார், தரும்புகின்ற தானத்தால் எய்துவர் என்பது கருத்து. இது சேந்தனர் சோமர் எனனும் இருவர் பாலும் காணப்படும்.

சேந்தனார் என்பவர் சோழ நாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்தவர். சமலியென்னும் கன்னிகையை மணந்து

இல்வாழ்க்கையிலமர்ந்து எவ்வுயிர்க்கும் அன்புடையராய் இன்புடன் வாழ்ந்தார். தாம், முதலில் வணிகராய் இருந்தகாலத்தில் பட்டினத்தடிகள் இவரைத் தமது நிதியாளாக்கி னார் இவரும் அமைந்து அதனை உரிமையோடு போற்றினார். அடிகள் துறவடைந்தபோது, தம் பொருள் முழுவதையும் தெரு விடைச் சூறையிடும்படி சொன்னார். அவ்வாறே இவர் செய்தார். பற்றற்று நின்றார். பல்லுயிர்க்கும் இரங்கினர். அடிகள் அகன்ற பின் இவரும் அந்நகரைவிட்டகன்று மனைவியோடு சிதம்பரத்துக் கு வந்தார். அங்குத் தங்கினர். பொருளை வருந்தி யீட்டினர். அதனால், விருந்தினரையூட்டினர். அருந்தவரைப் பேணினர். தவம் புரிதற்குரிய மன நிலையைப் பெற்றிருந்தும் அதனை மறந்து இவர், உயிர்கட்கு உதவியே புரிந்தார். தவத்தின் உயர்வை உணர்ந்திருந்தும் தாம் செய்யும் தானத்தையே விரும்பி இல்வாழ்ந் திருந்தார். இவரது உபகார நலதனை உலகினுக்கு உணர்த்த விரும்பிச் சிவமூர்த்தி ஒருநாளிரவு இவர் வீட்டுள் நுழைந்தார். அங்கிருந்த கூழை, அன்புடன் உண்டார். மறுநாள் திண்ணைப் பரமன் திருமேனி முழுதும் கூழமைந்திருந்தது. கண்டவர் நினைத்தார். உடனே "இவ சேந்தனார் ஊட்டிய திருக்கூழ்" என்று ஒருசொல் சிறந்தெழுந்தது. கேட்டவரெல்லாரும் வியந்து சென்று சேந்தனாரைச் சேவடி வணங்கினர். அவரும், துறந்த வர்க்கெல்லாம் துயரறவு நல்கிச் செப்பமுற வாழ்ந்தார்.

கதை 2.

சோமர் என்பவர் தினகரன் என்னும் ஓர் அரசன்புதல்வர். அருளும் நீதியும் அமைந்த நெஞ்சினர். பெருங்கொடையாளி. உயிர்களுக்கு உதவிசெய்தலே நலமெனக் கொண்டார். உணவும் பிறவும் எவர்க்கும் உவந்து உதவினர். பற்றில்லாத உள்ளத்தைப் பெற்றிருந்தும் இல்லறத்தையே இவர் பற்றி நின்றார். தானஞ் செய்வதையே விரும்பிநின்றன் தவத்தையும் மறந்தார். ஔவை யாரும் இவரை அன்புடன் பாடினார்.

65

516 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நீழலருமை வெய்யிலிலே நின்றறிமின் ஈசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழுதகழ்ச்
சொல்லருமை நாவிரண்டிற் சோமனை கொடையருமை
புல்லரிடத் தேயறிமின் போய். (ஔவை.)

இல்வாழ்வார் தானத்தையும், துறந்தார் தவத்தையும் இனிது செய்யவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

264. எசிச் சிலரை யிழித்கார் திரிசங்கைக்

கோசிகரேன் காத்தார் குமரேசா—கூசாமல்
ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை யாக்கலும்
எண்ணிற் றவத்தான வரும். (௪)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகர் சிலரை வைது கெடுத்தார் ஏன் திரிசங்கை வாழ்த்திக் காத்தார் எனின், ஒன்னாரைத் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் எண்ணின் தவத்தான வரும் என்க.

ஒன்னார்—பகைவர். தெறல்—கெடுத்தல். ஆக்கல்—உயர்த்தல். உவந்தார் என்றது நண்பரை.

பகைவரைக் கெடுத்தலும் நட்பினரை உயர்த்தலும் தவஞ் செய்வார் எண்ணுவராயின் அவர்க்கு அவை எளிதில் உளவாம் என்பதாம்.

அருளமைந்த உளமுடையராதலால் தவஞ் செய்வார், தமக்குத் தீங்கு செய்யுங் கொடிய பகைவனையும் கெடுக்க எண்ணார் என்பது கருதி "எண்ணின்" என்றார்.

செற்றமும் பற்றும் நீங்கிய மனத்தினையுடைய தவத்தினர்க்குப் பகைவர் இவர், உறவினர் இவர், என்னும் பகுப்பு இல்லையாயினும் ஏதேனும் ஓர் ஏதுவால் உளராயின் முறையே அவரை அழிக்கவும் ஆக்கவும் அவர், வல்லுநர் என்பதாம்.

பட்டினி கிடந்து உடல் வலிதன்றி ஒடுங்கியிருப்பினும் தவ முடையார் எண்ணிய துணையானே எல்லா வலிமைகளும் அவர் பால் நண்ணும் என்பது கருத்து.

தவத்தினைப் பலதுறை இகழ்வோர் கேடிற்றழிவர், உவந்து புகழ்வோர் உயர்ந்து வாழ்வர் எனபது குறிப்பு.

செறுத்தாரை அழிக்கவும் சேர்ந்தாரை ஆக்கவும் தவவலி யுடையார்க்கு இயலும் என்பதை இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது கோசிகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கோசிகர் அரசைத் துறந்து அடவியிற் புகுந்து தென் திசை நண்ணி அருந்தவம் புரிந்தார். அக்காலத்தில் திருவயோத் தியிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய சூரியகுலத் தோன்றலாகிய திரிசங்கு எனபவன் தனது குருவின் சாபத்தால் உருவிலுமாறி சண்டாள மொலித்து வனமெலாம் திரிந்தான். முடிவில் இவரை வந்து கண்டான். பேருவகை கொண்டான். உவந்து தொழுதான். முனிவர், அவனது இயல்பினை முழுவதும் வினவியுணர்ந் தார். இருவரும் அவன் அடைந்த சிறுமையை நீக்கி அவனை அமரருள் ஒருவனாக ஆக்க எண்ணினர். அதன் பொருட்டு வேள்வி ஒன்று செய்ய விரும்பினர். அங்குள்ள முனிவரை உடன்வர அழைத்தார். சிலர் மறுத்து இவரை அவமதித்தார்.

அவரனைவரும் இறந்தவராக இவர், நினைத்தார். உடனே வேடி வாகளாயினர். காடுகள்தோறும் அலைந்தார். கேடுற்றிறந்தார். அதன்பின் அரசனை நோக்கினர். "நீ போய்த் துறக்கத்தில் நில்" என ஏவினர். உடனே மன்னன் ஒன்றி யெழுந்தான். அவ்வுல கை ஒல்லையிலடைந்தான். அங்குள்ள தேவர் அவனைப் புலைய னென்று கருதித் தலைகீழாகத் தள்ளினர். அரசனும் புரண்டு அவனியிலிழிந்தான். அபயம் அபயம் என அஞ்சி அறற்றினான். முனிவர் தெரிந்தார். "நில் நில் நில்" எனச் சொல்லி விரைந்தார். அரசனும் ஆங்கே அமைத்து தொங்கினன். முனிவர் முனிந் தார். வான்முதலனைத்தையுந் தானே படைக்கத் துணிந்தார்.

அவரது தவ வலிமையைக் கண்டு அமரரும் அஞ்சினர். மூவ ரும் வியந்து அவர் முன்னே தோன்றினர். அடித்தாரை ஆதரிக் கும் அவரது அருளையும் தவத்தையும் துதித்தார். பொறுத்தரு ளும்படி அவரைப் புகழ்ந்து வேண்டினர். திரிசங்கை வானில் தனியிடமொன்றில் அவர் விரும்பியபடியே தங்கும்படி செய்தார். ஒன்னரைத் தாழ்த்தவும் உவந்தாரை உயர்த்தவும் தவமுடையார் எண்ணின் உடனே அவர்க்கு அவை உளவாம் என்பதை அனை வரும் அவர்பால் தெளிந்தார். (இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

இன்னும், இவர்பால் ஒன்னராகி ஒழிந்தாரும் உவந்தாராய் நின்று உயர்ந்தாரும் பலராவர்.

விஞ்சிய விசுவா மித்திர னுலே
அஞ்சொல் அரம்பை அருஞ்சிலையாளுள்
தஞ்சென நீடு தவத்தவர் தம்பால்

வஞ்ச மிழைத்தவர் வாழ்ந்தவர் மண்மேல் (சேதுபுராணம்.)

தவமுடையார் அழிக்கவும் ஆக்கவும் வலியர் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது

---

265. பாலப் பருவத்தே பண்டுதவம் என்முயன்றீர்
கோலவுப மன்யு குமரேசா—சீலமுடன்
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும். (ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! உபமன்யு என்பவர் இளமைப் பருவத்தே என் பெருந்தவஞ் செய்தார் எனின், வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால் செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும் என்க.

வேண்டிய—விரும்பிய பொருள்கள். இது விகாயாலணியும் பெயர். ஈண்டு முயலப்படும்—இங்குச் செய்யப்படும்.

தவமே தம் கருமம் என்று கருதி அறிவுடையோரால் செய்யப்படும் ஆதலால் அதனைச் 'செய்தவம்' என்றார். இது செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை எச்சம்.

தவத்தால், விரும்பிய பயன்களை விரும்பியவாறே மறுமையில் பெறலாம் ஆதலால், செய்யப்படுவதாய தவம் அறிவுடையோரால் இம்மையிலே முயலப்படும் என்பதாம்.

மேல், பசைத்தவரைத் தெடுகவும், அடித்தவரை உயர்த்தவும் தவம் வல்லது என்றார்; இதில், அதனால் எண்ணியவெல்லாம் எண்ணியவாறே எய்தலாம் எனார்

> ஆக்கமும், திறலும், சிரும், ஆயுவும், கலவும், மேலாம், ஊக்கமும், விடுமை, எல்லாம், தவத்தினது வாற்றம் அன்றே எனார் பிறரும்.

எல்லா நலங்களும் தவத்தால் எய்தலாம் ஆதலால் அதனை இளமையிலேயே ஒருவன் விரைந்து செய்யவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உபமன்யு பால உணரப்படும்.

கதை.

உபமன்யு என்பவர் வியாக்கிரபாத முனிவருடைய புதல்வர். வசிட்டருடைய தங்கையாகிய வசுமதி பால பிறந்தார். மறுமை வளர வளர்ந்தார். மாமன பாலையே காலும் பருகினர். தாய் இவரை எடுத்துச் சென்று தன் தமையனர் வீட்டில் சில காலம் தங்கியிருந்தாள். வசிட்ட பதினியாகிய அருந்ததியார் அங்கிருந்த காம தேனுவின் பாலை காலுங் கறந்து இவர்க்கு நன்கு கொடுத்தார். உண்டு மகிழ்ந்தார். பின், ஊருக்கு வந்தார். அப் பாலையே நினைந்து தாயிடம் அழுதார். என் செய்வாள் பாவம்!

வசுமதி வருந்தி முன்னைத் தவமின்மையால் வறுமையில் வாடுகின்ற நமக்குப் பால் எங்கிருந்து வரும் என்று மதலையை நோக்கி மனங் கவன்று மொழிந்தாள். உபமன்யு கேட்டார். எல்லா நலங்களையுந் தவத்தால் எய்தலாம் போலுமென்று துணிந்து வெளியே சென்றார். திரிகூட மலையிலிருந்து இறைவனை நோக்கி

அருந் தவ முயன்றார். பருவங்கள் பல கடந்தன. முடிவில் பரமன் இவர் முன்னே தோன்றி வேண்டுவதென் என வேண்டிக் கூறினார். இவர், தமது தாய் தந்தையர் பொற்கலத்தில் வைத்துப் பாலடிசில் உண்ணவும், திருமகள் என்றுந் தம் இல்லில் உறையவும், இருமை இன்பமும் தாம உரிமையிற் பெறவும், அருள்க என வேண்டினார் அவ்வாறே பரமன் அகமகிழ்ந்தருளித திருப்பாற் கடலையும் இவர் விருப்புறத தந்தார். உபமன்யு, தம் தவ நலத்தால், இமமையில் எல்லா நலங்களையுந துய்த்து மறுமையினும் வேண்டியன வேண்டியவாறே எய்தி மேன்மையுற்றிருந்தார்.

(இதன் விரிவைச் சிவ ரகசியத்தில் காண்க).

ஆற்றலிற் றம்முடல் அலசப் பற்பகல்
நோற்றவ ரல்லரோ நுவலல் வேண்டுமோ
தேற்றுகி லீர்கொலோ தேவ ராகியே
மேற்றிகழ் பதநதொறு மேவுற் றோரெலாம்.

(கந்தபுராணம்).

எவ்வகைப் பொருள்களும் ஈய வல்லது
செவ்விய தவமதே தெரியின் வேறிலை
இவ்வுல கத்திலஃ தியற்று கின்றதே
உவ்வுட லெடுத்தபே ருறுதி யென்பவே.

(திருக்கூவப் புராணம்).

எண்ணியவெல்லாந் தவத்தால் எய்தலாம் என்பது இதனால், கூறப்பட்டது-

---

266. பண்டுபலர் சிற்றின்பம் பற்றச் சவுனகரேன்
கொண்டுதவஞ் செய்தார் குமரேசா—மண்டு
தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! பலர் பொருள் இன்பங்களைச் செய்து நிற்ப என் சவுனகர் என்பவர் தவஞ் செய்யச் சென்றார் எனின், தவம் செய்வாரே தம் கருமம் செய்வாராவர்; மற்று அல்லார் ஆசையுட் பட்டு அவம் செய்வார் என்க. அவம—கேடு.

மற்று அல்லார் என்றது தவம் செய்யாதவரை.

செய்தல் என்னும் வினைக்கு மறுதலையாய செய்யாமையை உணர்த்தி நின்றமையின் மற்று இங்கு வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தவம் செய்வாரே தம் உயிர்க்கு இன்பம் செய்தவராவர் அல்லாதார் ஆசையாகிய வலையுட்பட்டு கேடுசெய்பவரே என்பதாம்.

உயிர்க்கு உறு துணையாய் நின்று பிறவியை ஒழித்துப் பேரின்பத்தைத் தர வல்ல தவத்தைச் செய்யாமல் பொறியின்பங்களை விரும்பிப் பொருள்களைப் பெற முயற்சி செய்வோர், ஆசையென்னும் பெருங் காற்றிலகப்பட்டு உணர்விழந்து சுழன்று மேலும் மேலும் பிறந்து பெருந் துன்பத்தையே மருவுவர் ஆதலால் தவஞ் செய்யாதவர் தமக்கே அவஞ் செய்வார் ஆயினர் என்க.

தமக்கு நன்மையை நாடுவோர் தவமே செய்யவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தவமே உயிர்க்கு இன்பம் பயக்கத்தக்கது; அத்தவத்தைச் செய்யாதவர் தமக்கே துன்பஞ் செய்தவராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சமணசார் பாலும் சைவாதி பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

சவுனகர் என்பவர் பிருகுமுனிவருடைய புதல்வர். வேத முதலிய கலைகளையெல்லாம் ஓதியுணர்ந்தார். உணர்வுமிகுந்தார். உருவம் பருவம் முதலியவற்றால் தம்மையொத்த அரசபுதல்வர் பலருடன்கூடி அகமகிழ்ந்திருந்தார். உலகப்பொருள்களால் உளவாம் இன்பம், நிலையில்லாதது என்றுதெளிந்தார். உடலுறும் இன்பத்தை வெறுத்தார் உயிர்க்குறும் இன்பத்தை விரும்பினர். தனிவனம் ஒன்றில் இனிதுறஅமர்ந்தார். வருந்திநின்று அருந் தவஞ்செய்தார். இவருடன் இருந்த அரசகுமார் அனைவரும் பொருளின் இன்பங்களைப் பொருந்தச்செய்தார். சிற்றின்பங்களை முற்றுந்துய்ததார். ஆசையுட்பட்டார். அரசராய் நின்றார். அவருள் சையாதி எனபவன் தன் அருமைமகளுடன் ஒருநாள் வேட்டைக்குவந்தான். சவுனகர் இருந்தருந் தவவனஞ்சார்ந்தான். அரசன்குமரி அங்கிருந்த ஒருபுற்றினை உற்றுநோக்கினள். அதில் விழிகளின் ஒளிகளைக்கண்டாள். ஒருசிறு தருப்பையெடுத்தாள். அவ் ஒளி ஒன்றில் உருவக்குதறினள். அஃது அப்புற்றுள் அடங்கியிருந்த சவுனகரது விழியாதலால், அவர் சிறிது வருந்தினர். அதனால் அவ்வனமுழுதும் இருண்டது. அரசனும் பிறரும் நடுங்கி அப்புற்றினையடைந்தார். உற்றதையுணர்ந்தார். உடனே முனிவர் அடியில் அரசன் முடியுறப்பணிந்தான். சவுனகர் பொறுத்துத் தவநிலைநின்றார். சையாதி என்னும் மன்னன் தன் மகளை அம்முனிவருக்கே உதவித்தானும் மெய்யுணர்வுடையவனை யத் தவஞ்செய்யவிரும்பினன். அமரர் தலைவனாகிய இந்திரனும் வந்துவணங்கச் சவுனகர் தவஞ்செய்து உயர்ந்தார். உடனிருந்த

அரசரும் பிறரும் பொருளின்பங்களைச்செய்து ஆசைவலையிற் பட்டு அல்லற்பட்டார். தவஞ்செய்வாரே தமக்கு ஈடைமைசெய் பவர் அல்லாதவரெல்லாரும் தமக்கே அடிமைசெய்தவராவார் என் பதை உலகம்இவர்பால் ஓர்ந்தது. (சிரிவைப் பாரதத்தில்காண்க)

பொருளொடு போகம் புணர்த்த லுறினும்
அருளுதல் சானற அருந்தவஞ் செய்மின்
இருளில் கதிச்சென் றினியிவண் வாரீர்
தெருள லுறினுந் தெருணமின் அதுவே. (வளையாபதி.)

தவஞ் செய்வாரே தம்முயிர்க்கு நன்மைசெய்வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

267. மண்டு புகழ்ச்சிதை வாகிசர் வாசகர்சிர்
கொண்டனரேன் றன்பால் குமரேசா—மண்டிச்
சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடுந் தன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சிதை, வாசேர், மாணிக்கவாசகர் என்னும் இவர்கள் தன்பம் எய்தியதால் என் மேன்மையை எய்தினர்

எனின், சுடச் சுடரும் பொன் போல், நோற்கிற்பவர்க்குத் துன்பம் சுடச்சுட ஒளிவிடும் என்க.

நோற்கிற்பவர்க்கு—தவஞ் செய்வார்க்கு. இதிலுள்ளதில் என்னும் இடைநிலை அவர், அதனை ஆற்றும் ஆற்றலியுணர்த்தி நின்றது.

தீ, சுடச்சுட பொன்னுக்கு ஒளி மிகுமாறுபோல், துன்பம் வருத்த வருத்த தவஞ்செய்வார்க்கு மேன்மை மிகும் என்பதாம்.

பொன்னின் உவமையால் அவர் தன்மை யுணரப்படும்.

பொன்னைத் தியிடைவைத்து உருக்கி அதனிலுடு கலந்து நின்ற மாசினை நீக்குவர்; அங்ஙனஞ் செய்தலைப் புடம் இடுதல் என்பர். புடம் இடுந்தோறும் பொன்னுக்கு ஒளியும் மாற்றும் உயர்ந்து தோன்றும், அதுபோல், துன்பந்தோயுந்தோறும் அருந்தவர்க்கு மேன்மையும் ஞானமும் மிகுந்து விளங்கும் என்பார் "பொன் போல் ஒளிவிடும்" என்றார்.

பசி முதலிய உற்ற நோயானும் பிறர் புரியும் மற்ற நோயானும் வருந்த வருந்த அருந்தவர்க்குப் பெருமையும் ஞானமும் பொருந்தி மிகும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிதை, அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இப்பெரியார்பால் காணப்படும்.

கதை.

சிதை என்பவர் மிதிலை வேந்தனாகிய சனகன் புதல்வி. திருவின் கலியாய் இவ்வுலகிலவதரித்து இராமபிரானை மணந்த திரு

வயோத்தியிலிருந்து வாழ்ந்தார். இராமன் வனம் புகுந்காலே உடன் புகுந்தார். பஞ்சவடியென்னும் இடத்தில் அமைத்திருந்த இலக்குடிசையில் தங்கியிருந்தார். இராமனும் இலக்குவனும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துவந்து இலங்கையர் வேந்தனுகிய இராவணன் இவரைக் காதலித்து எடுத்துச் சென்றான். சிறையிடை வைத்துத் தன் நீய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். கற்புத் தெய்வமாகிய சீதை தன் நிறைவழுவாமல் நின்று இராமனே நினைந்து நெடுந்தவஞ் செய்தார். கணவனைப் பிரிந்து இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் அவர் அடைந்த துன்பங்கள் பல. முடிவில் இராமன் வானரப்படைகளுடன்வந்து இலங்கையை வளைத்து அரக்கரினவரையும் இராவணனையுங் கொன்று வென்றி புனைந்தபின் தன் மனைவியையுங் கொணரும்படி செய்தார். சிறையிடையிருந்த சீதையும் விரைவுடன வந்து தம் கணவனைத் தொழுதார். இராமன், வெகுண்டவர்போல் நோக்கிப் பல வெம்மொழி பகர்ந்தார். அவர் குறிப்பின்படி சீதை தீயிடைக் குதித்தார். திங்கின்றி நின்றார். சிறந்து ஒளி மிகுந்தார். அவர், கற்பின் நலத்தையும் தவத்தின் திறத்தையும் எல்லாரும் புகழ்ந்து துதித்தார். சிறையிருந்து துன்பமெய்தியதால் சீதையின் அறிவும் பெருமையும் முன்னையினும் சிறந்து விளங்கின.

பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்தலப் பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற் கென்பது மனக்கொளல் தருமி
உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக் கரசியென் றுலகில்

பின்னைக் காட்டுதற் கரியதென் றெண்ணியிப் பெரியோன்.

இது, துன்பத்தால் வருந்தி நின்ற சீதையைத் தேற்றித் தசரதன் கூறியது.

கதை 2.

அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இவ் அருந்தவர் இருவர்க்கும் சமணரும், பாண்டியனும், செய்த துன்பங்கள் பல. அத் துன்பங்கள் வருத்த வருத்த அவர்க்கு மெய்யுணர்வும் மேன்மையும் மேலோங்கி நின்றன. இவ்வுண்மையை அவர் சரிதையில் உணர்க.

27-ம் அதிகாரம் முற்றும் 525

வருந்த வருந்த அருந்தவர்க்குப் பெருஞ்சீர் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

268. மண்டுபுகழ் நந்திபேன் மன்னுயிரெல் லாமுவந்து
கொண்டுதொழு கின்ற குமரேசா—கொண்டுநின்ற
தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! உயிர்களெல்லாம் நந்தியை என் உவந்து தொழுகின்றன எனின், தன் உயிரைத் தான் அறப் பெற்றானே ஏனைய மன் உயிர் எல்லாம் தொழும் என்க.

தான் அறப் பெற்றானை—தனக்கே முற்றும் உரிமையாகப் பெற்றவனை. என்றது புலன்களை அவாவி மனவசப்பட்டு அடிமை யாகாமல் தனது உயிரின் உயர் நிலையை ஒருவன் தனக்கே உரித் தாகவைத்துக்கொள்ளல். எனைய மன்னுயிர் என்றது தன்னுயிரைத் தனக் கு உரித்தாகப் பெறாத மற்றைய உயிர்களை. எனைய என்பது குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

தனது உயிரைப் பொறிகளுக்கு உரிமைபாக்காமல் தனக்கே முழுவதும் உரிமையாக்கிக்கொண்டவனை மன்னுயிர்களெல்லாம் மகிழ்ந்து தொழும் என்பதாம்

பொய்ப் பொருள்களில் புக்குழன்று புன்மையுறாமல் மெய்ப் பொருளை அடைதற்கு ஏதுவாகிய தவத்தைச் செய்தவரே உயிர் பெற்ற பயனை யுற்றவராவர்; மற்றவரெல்லாம் பெற்றவரல்லர் என் பது கருத்து. புறத்தேயுள்ள பொருள் முதலியவற்றைத் தனக் கு உரித்தாகப் பெற முயல்வதினும் உள்ளேயிருக்கும் உயிரையே அவ்வகைபெற ஒருவன் முயல்வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

உடம்பு பெற்றவரெல்லாம் உயிரைப் பெற்றவரே யெனினும் அவ்வுயிர், உயர்நிலை யெய்தி மெய்ப்பின்பத்தைப் பெறும்படி உயர்வு பெற்றவனை அதனைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவன் என்க.

தவத்தால், உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவரை உலக மெல்லாம் உவந்து தொழும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நந்தி தேவர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நந்திதேவர் என்பவர் சிலாத முனிவருடைய புதல்வர். தாய் பெயர் சித்திரவதியார். தமது பெற்றோர் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும் பயனாக இவர் அவதரித்தார். அழகும் அறிவும் அமைதியும் வாய்ந்து எல்லாவுயிர்களும் இன்புற வளர்ந்தார். சைலாதி என்று முதலில் பெயரிடப் பெற்றார். பல்வகைக் கலைகளும் பயின்று தெளிந்தார். உலகப் பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பொறி வழிச் செல்லும் சிறுமை அகன்றார். மனமொழி மெய்களை இனிதுற அடக்கினர். சிவமே துணையென்று தவமே புரிந்தார். உதிர் சருகு தின்றும் சிறிது நீர் பருகியும் உடல் வருந்தி நின்றார். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பரமன் தோன்றினர். வேண்டியது என்ன என வினவினர். "நின்பால் அன்பே என்பால் அருள்க" என இவர், வேண்டி வணங்கினர். அவர், அதை அருளி அகன்றார். அதன் பின்னும் இவர், அருந்தவமே செய்து அவர்பால் பெருங்கலங்களெல்லாம் பெற்றார். பரமனைப்போலவே திருவுருவமைத்து என்றும் அழிவில்லாதவராய் எல்லாத் தெய்வங்களுக்குந் தலைமைத்தன்மையை யெய்தி சுயஞ்ஞை என்னுந் திரு மனைவியோடு பெருமகிழ்வுற்றார். திருக்கைலையில் நின்று சிறந்து விளங்கினர். அமரரும் போற்றும் உயர்ந்த பதவியில் அமரப்பெற்றார். ஆருயிர் அனைத்தும் இவரை அகமகிழ்ந்து தொழுதன. தன் உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவரே மன்னுயிரெல்லாம் மகிழ்ந்து தொழும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது.

(இதன் விரிவைச் சிவ புராணத்தில் காண்க.)

தவமுடையானே உலகமெல்லாம் தொழும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

269. சாற்றுபுகழ் மார்க்கண்டர் சாருஞ் சுவேதரேன்
கூற்றினையும் வென்றார் குமரேசா—சீற்றமிகு
கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் நோற்றலின
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! மார்க்கண்டர் சுவேதர் என்னும் இருவருமென் தமது தவத்தால் கூற்றையும் வென்றார் எனின், நோற்றலின ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும எவ்க.

கூற்றம்—எமன். இப்பெயர் உடம்புகளினிருந்து உயிரை வேறு பிரித்துக் கூறுபடுத்துவோன் என்னும் எதுவால் வந்தது.

நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு—தவத்தினாலாகிய வலிமையைச் சார்ந்தவர்க்கு. கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்—எமனைக்கடக்கவும் முடியும். உம்மை, அவனைக் கடக்க முடியாமையைக் காட்டி நின்றது. தலைப்பட்டவர்க்குக் கைகூடும் என்று காண்க.

தவத்தினாலுண்டாம் வலிமையை யடைந்தவர்க்கு எமனையுங்கடந்துவிட முடியுமென்பதாம்

கை தலை என்னும் உறுப்பின் பெயர்கள் இதில் வேறு வகையில் கலந்து நின்றன.

தவமுடையாரை மண்ணுயிரெல்லாந் தொழும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவர், எமனையுங் கடப்பர் என்றார். தவமானது தன்னையுடையாருக்கு அழிவில் நிலைமையை அருளும் என்பது கருத்து.

கடத்தற்கு அரிய எமனையும், தவமுடையார் கடந்து விடுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மார்க்கண்டர் சுவேதர் என்னும் இவ்விருவர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

மிருகண்டு முனிவரது புதல்வராகிய மார்க்கண்டர் பதினாறாவது வயதின் முடிவில் தமக்கு முடிவுகாலம் எனபதைத் தெரிந்தார். என்றும் அழியாமல் இருக்கும் நிலைமையை எய்த விரும்பி

னர். தவம் ஒன்றினை விரும்பிய எல்லாம் விரும்பியவாறே பெறலாம் என்று உணர்ந்தார். உடனே சென்றார். உற்ற நோய் நோற்று உயர் தவஞ்செய்தார். அதன் வலிமையால் எமனையும் கடந்தார்.

உதவிய மிருகண்டு மாலயன்
முதலவர் புகழ்ந்தரு முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை யவனருள் மிருகண் டொப்பிலோர்

புதல்வனைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால். (1)

அப்பெருந் திருமகன் ஆற்றும் கோன்பிலுல்
தப்பரும் விதியினைத் தணந்து கூற்றுவன்
துப்பினை யகற்றியே கொலைவ ணண்டுபின்
எப்பொழு தகதினு மிறப்பின் றுயினனன். (2)

(மார்க்கண்டேயப் படலம்.)

கதை 2.

சுவேதர் என்பார் மாதிபன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்வர். சிறந்த கல்வியும் நிறைந்த அறிவும் திருந்திய பண்பும் பொருந்தப் பெற்றவர். பிறவியில் என்றும் பெருந்துன்பமே என்று தெளிந்தார். உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தார். உண்டி முதலிய வற்றைச் சுருக்கி உயர்ந்த விரதங்களைக் கொண்டார். அதன்பின் அலைகின்ற மனத்தையடக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருங் கால் காலமுடிவில் காலன் வந்தான். அவரது அருந்தவங்கண் டான். கலங்கியகன்றான். பின் கூற்றுவன் வந்து கொதித்துப் பிடித்தான். பாமனருளால் அவனே யிறந்தான். அழியாத வாழ்வினைச் சுவேதர் அடைந்தார். இறந்த எமனை எழுப்பித்தரும் படி வேண்டினர். இறைவன் அருள அவனும் எழுந்தான். தவத் தின் ஆற்றலை மிகப்போற்றி யகன்றான்.

தவவலியுடையார் எமனையும் கடப்பர் என்பதை உலகம் இவர்பால்கண்டது. (இதன் விரிவை இலிங்கபுராணத்திற்காண்க.)

தவத்தினில் அமர்புரி சமனை வெல்லலாம்
தவத்தினில் எழுகடல் தமையும் உண்ணலாம்
தவத்தினில் வடவரை களைந்து தாங்கலாம்
தவத்தினில் அனலமும் தரிக்க லாகுமே.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவவலியால் எமனையுங் கடக்கலாம் எனபது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

270. பண்டு பலரிலராய்ப் பாடறிந்தார் பாணனென்
கொண்டான் திருவைக் குமரேசா—மண்டி
இலர்பல ராகிய காரணம் சோம்பர்
சிலர்பலர் சோலா தவர். (ம)

இ—ள்.

குமரேசா! பலர் வறுமையால் வாடினர் பாணன் என் டோரு திருவையெய்தி அரசனுய் பகிழ்ந்தான எனின், இலர் டல ராகியகாரணம் சோம்பா சிலா சோலாதவர் டலர் என்க.

இலர்—வறியவர். பொருள் இல்லாதவர் என்னும் எதுவான் வந்தது. சோம்பர்—தவஞ்செய்வார். சோலாதவர்—தவஞ்செய்யா தவர். இலர் டலர் ஆகிய காரணம்—வறியவர் பலர் ஆதற்குக் கார ணம். ஆகிய என்பது இந்த எதிர்கால வினையெச்சமாய் நின்றது.

பொருளுடையவர் சிலராகவும் பொருளில்லாதவர் பலராக வும் அதற்குக் காரணம் தவஞ்செய்வார் சிலரும் தவஞ்செய்யா தவர் பலருமாயமைந்தமையேயாம் என்பதாம்.

செல்வர் சிலராகவும், வறியர் பலராகவும், இவ்வுலகில் காணப் படுகின்றமை பிதற்குக் காரணம் யாது எனபாரை நோக்கி யிது கூறியுள்ளதாகக் காண்க.

ஒத்த பிறப்பினையுடைய மக்களுள்ளே சிலர் மாத்திரம் செல்வம்பெற்றுச் சிறந்து வாழவும், பலர் வறுமை மிக்குவருந்தித்

தாழவும், அமைந்தமைக்குக் காரணம் தவஞ்செய்தலும் செய்யா மையுமேயாம் என்று காட்டித் தவத்தின் நலத்தை இம்மூணர்த் தியவதன்க.

இனி, நுண்ணிய அறிவு இன்மையே வறுமை அஃதுடைமையே பெருஞ் செல்வம் எனப்படுமை ஆதலால் அவ் அறிவினது இன்மை உண்மைகளும் கண்டுக்கொள்ளப்படும்.

முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தவரே இப்பிறப்பில் செல்வராய்த் திகழ்வர்; செய்யாதவர் வறியராய்த் திரிவர் என்பது கருத்து.

தவம், எமபயத்தை நீக்கி இறுதியில் பேரின்பத்தை ஆக்கும் என்றுமேலேகூறினர்;இதில் அது,பெருந்திருவையும் இங்குப்பொ ருந்த நல்குமென்றார். தவம் ஒன்றே இருமையினும் இன்பமெய்து தற்குரிய உரிமைகளையெல்லாம் ஒருங்கே உதவும் ஆகலால் அத

னை ஒருவன் விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு. தவஞ்செய்தவரே செல்வராய்ச் சிறந்து வாழ்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாணன் என்பவன் பலியின் புதல்வன். சோணிதபுரம் என்னுந் திருநகரில் இருந்தவன். அசுரகுலத் தோன்றலாகிய இவன், தந்தை பிறந்தபின தனிநின்று வாழ்ந்தான். புண்ணிய மொன்றே எண்ணிய எலாம் தரும எனறு தன் புந்தியிலுணர்ந் தான். இறைவனை நினைந்தான். நிறையுடன் ஒழுகினன். வருந்தி நின்று அருந்தவம் புரிந்தான். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பர மன் தோனறினர். அவரருளால் இவன் பெருந்திரு வெய்தி னன். அமரரும் போற்றும் உயர் நலமடைந்தான். அரசனுய மைந்து ஆநயிர் ஓம்பினன். தன் மரபில் தோன்றினரும் வேறு பலரும் இல்லாதவராய்த தன்னை வணங்கித்தாழ்ந்து நின்றார். இவன் மாத்திரம் செங்கோல செலுத்திச் சிறந்து வாழ்ந்தான். முடிவில், பரமன் அருகே நின்று பணிபுரியும் உயர்பதம் பெற் றான். தவத்தளவேயாகுமாந் தான் பெற்ற செல்வம் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது.

திருவும், அறிவும், தவத்தானே வருமென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

உய்த்தொன்றி யேர்ந்த குழவுழு தாற்றவும்

வித்தின்றிப் பைங்கூழ் விளைக்குற லென்னெனுங்கும்
மெய்த்தவம் இல்லான் பொருளொடு போகவந்தட்
செய்த்துழந் தேதான் இடர்ப்படு மாறே. (வளையாபதி.)

பிறந்தனர் பிறந்துசாலப் பெருகினர் பெருகிப்பின்னை
யிறவாதன வென்பதல்லால் யாவரும் இன்றுகாறும்
மறைந்துயிர் வாழாநின்றூர் இல்லையால் வாழிநெஞ்சே
சிறந்தது தவத்தின்மிக்க தின்மையே சிந்திகண்டாய்.

(சூளாமணி)

அழகு, இளமை, மேன்மை முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் ஒருங்கே வாய்ந்த தெய்வமகளிர் பலர் எளியராய் வந்து பணிகள் புரிய, அரசியர் தலைவியராய் நின்று இலங்கையில் நிலவுவதைக் கண்ட அனுமான், அவரது தவப்பயனே வியந்து கூறியதாகக் கம்பர் நீட்டிச் சுட்டிய இனைவி ஒன்று எண்டுக் காணத்தக்கது.

நட்டுவார் தவமலான்மற நீட்டிலால் இயைவதின்மை
காட்டினர் விதியாரஃது காண்கிற்பா காண்மினம்மா
பூட்டுவார் முன்பொழுத பொய்யிடை கையப்பூரீர்
ஆட்டுவார் அமரர்மாதர் ஆடுவார் அரக்கர்மாதர்.

தவமுடையவரே திருவினை அடைவர் என்னும் உண்மையை உணர்த்துகின்ற இதன் நயத்தை ஊன்றியுணர்க.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

உறுநோய் பொறுத்தலும் பிறவுயிர்கட்கு அருள்புரிதலுமே ஒருவனுக்கு அருந்தவமாகும். முன் தவமுடையார்க்கே அஃது எளிதில் கைகூடும். இல்லறத்தாருக்குத் தானமபோல் துறவறத்தார்க்குத் தவமே சிறந்தது. அதனல் அழிக்கவும் ஆக்கவும் வல்ல ஆற்றல்கள் உளவாம். எண்ணிய எல்லாம அஃது இன்புற நல்குமட. தவஞ் செய்வாரே தன்னுயிர்க்கு நன்மை செயதவராவர். சுடசுடப பொன ஒளிவிடுவதுபோல் தவம் உற உறத் தவஞ் செய்வார் சிறந்து விளங்குவார். தவமுடையாரை உலகமெல்லாம உவந்து தொழும். தவமுடையார் எண்ணியும கடப்பர். அவரே செலவமெல்லாமெய்தச் சிறந்து வாழ்வர்.

உரவது தவம் முற்றிற்று.

உரம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்.

அஃதாவது தவத்தோடு பொருந்தாத ஒழுக்கம். உள்ளத்தில் ஒழுக்கம் இலராயிருந்தும் தவமுடையாரைபோல் புறத்தே பொய் வேடமிகண்டு உலகத்தாரை வஞ்சித்தொழுகும் இவ்வன்கண்மை, இருமையினும் பெருங்கேடு பயக்குமாதலால் மெய்த் தவமுடையார் இப்பொய்யொழுக்கதனை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது கருதி இஃது ஈண்டுவைக்கப்பட்டது. அதிகாரமுறைமையும் இதனுனே தெளிவாம்.

---

271. பண்டுமுத்த நாதன் படிற்றொழுக்கை எல்லாரும்
கொண்டிழித்தார் என்னே குமரேசா—மண்டுகினற
வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! முத்த நாதனது படிற்றொழுக்கத்தை எல்லாரும் நகைத்து இழித்தார் எனின், வஞ்சமனத்தானது படிற்றொழுக்கத்தைப பூதங்கள் ஐந்தும் அகதே நகும் எனக.

படிறு என்பது பொய் களவு வஞ்சம் என்பவற்றைக்குறித்து வரும் ஒரு சொல். படிறு ஒழுக்கம என்பது படிற்றொழுகம் என நின்றது. படிற்றொழுக்கம்—கள்ளவொழுக்கம்.

பூதங்கள் ஐந்தாவன நிலம், நீர், நீ, வளி, வான் என்பன. இயற்றின் சேர்க்கையாலே உடம்பு முதலிய எல்லாப் பொருள் களுந் தோன்றியுள்ளன.

வானின் குணமாகிய ஒலியைச் செவியாலும், வளியின் குண மாகிய ஊற்றை மெய்யாலும், நீயின் குணமாகிய ஒளியைக் கண் ணாலும், நீரின் குணமாகிய சுவையை வாயாலும், நிலத்தின் குண மாகிய நாற்றத்தை மூக்காலும், நுகர்ந்து உயிர்க்கு உறுதிசெய

யாயினைந்திருக்கும் மனத்தின்கண் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அஞ்ஞவாயமர்ந்துள்ளன. அவையறியாத மறைபொருள் யாவதும் இல்லை; இவ்வுண்மையை உணராமல் எவரும் காணார் எனறு கருதி வஞ்சமனத்தான் மொள்ளும் கூடாவொழுக்கத்தை அவைகண்டு அவனது மடமையை நினைந்து அவன் காணுமல் தம்முள்ளே நகைக்கும் ஆதலான் "பூதங்கள் ஐந்தும் அதைத்தே நகும்" என்றார்.

வஞ்சங்கலந்த மனத்தையுடையவனது படிற்றொழுக்கத்தை ஐம்பெரும் பூதங்களும் அறிந்து தம்முள்ளே சிரிக்கும் என்பதாம்.

ஆறுவகை ஒன்று இன்மையால், ஐந்தும் என்றார். இது முற்றும்மை. இனி, பிறர் புறத்தே நகைப்பர், பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும் எனக்கொண்டால், எச்சவும்மையாம். ஐம்பூதங்களும் இறைவனுருவாய் எங்குங்கலந்து நின்று எல்லாங்காணும் ஆதலால் எவரும் அறியார் என்று கருதிக் கூடாவொழுக்கத்தை ஒருவன் கூடலாகாதென்பது குறிப்பு.

அகத்தே நினைவெண்ணங்கொண்டு புறத்தே தவவேடங்கொள்வோன் பழியே யெய்தி யிழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை முத்தநாதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முத்தநாதன் என்பவன் கொங்கு நாட்டின் கிழ்பால்இருந்த ஒரு குறுநில மன்னன். செருக்கும் வஞ்சமும் சேர்ந்த நெஞ்சி

னன். அழுக்காறுள்ளவன். ஆசை மிக்கவன். கொடுங்கோல னாகிய இவன், அக்காலத்தில் திருப்பூவணம் என்னும் திருநகரி லிருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்த மெய்ப்பொருளார் மீது மிகப் பகைமை கொண்டான். அவரை வென்று அவரது நாட்டைத் தைக்கொள்ளத் கருதினன். படையுடன் சென்று மிடலுடன் பொருதான். போரில் வலிதொலைந்து புறமுதுகிட்டான். பல முறையும் வந்தான். ஒரு பயனுமின்றி மீண்டான். அப்புண் ணிய வேந்தன் பெருமையை இப்புல்லியன் எண்ணி யெண்ணிப் புழுங்கினன். வஞ்சனையாலன்றி நேர்நின்று அவனை வெல்ல முடியாதென்று தெளிந்தான். தவமுடையார்போல் பொய்வே

டங்கொண்டு அம்மெய்யர்பால் வந்தான். அவர், இவன் கரவறி யாது முனிவர் எனக்கருதித் தம் அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். தனியிடம் புகுந்தவுடனே இக்கொடியோன் தன் கையில் மறைத்துவைத்திருந்த வாளால் அவர்தலை துணிபடவீசிக் கொலைவினை செய்தான். உயர்ந்த வேடத்தைக் கொண்டிருந்தும் தீவினையால் இவன் இழிந்து தொலைந்தான். குற்றமுற்ற நெஞ்சி னர் கொள்ளும் வஞ்சவேடத்தால் யாதும் பயனில்லையென்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (இது பெரியபுராணத்திலுள்ளது.)

வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோம் என்று மகிழன்மின்—வஞ்சித்த

எங்கும் உளனொருவன் காணுங்கொல் என்றஞ்சி
அங்கம் குலைவ தறிவு. (குமர குருபரர்.)

தீயார் கொள்ளும் மாய வேடத்தைக் கண்டு மயங்கலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

272. குன்ற வுயர்தோற்றம் கொண்டும் அதிசூரன்
குன்றினன் என்னே குமரேசா—என்றேனும்
வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம்
தானறி குற்றப் படின். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! அதிசூரன் நீறுதோய்ந்த மெய்யினனுய் உயர்ந்த தோற்றம் உற்றும் என் இழிந்தான் எனின், தான அறிந்த குற்றத்தில் தன் நெஞ்சம் படின், வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் என்க. வான் உயர்தோற்றம்—வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம்.

வானை உவமை கூறியது தோற்றத்தின் உயர்ச்சி தோன்ற என்க. அறிகுற்றம்—அறிந்த குற்றம். இது வினைத்தொகை.

தான் குற்றமென்று அறிந்ததின் கண்ணே தன் நெஞ்சம் பொருந்துமாயின் வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம் என்னபயனைச் செய்யும் என்பதாம். அதனால் யாதும் பயனில்லை என்றபடி.

மனத்தின்கண் மாசுடையார் புறத்தில் எத்தினை உயர்ந்த தவ

வேடத்தைத் தாங்கியிருப்பினும் அதனால் அவர்க்குப் பயனில்லை என்பது கருத்து. நீப நெஞ்சினா கொண்ட வஞ்சமேவடதனுக்கு அஞ்சவேண்டாம் என்பது குறிப்பு.

சிறந்த தவவேடத்தை ஒருவன் பொருந்தியிருப்பினும், தன் நெஞ்சம் குற்றத்தின் கண்ணே பொருந்துமாயின் அவன் எல்லாராலும் இகழப்பட்டு இழிவான்என்பது இதில்உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை அதிசூரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அதிசூரன் என்பவன் சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த எயினன் என்னும் ஊரிலே சான்றோர் குலத்திலே பிறந்தவன். பொறுமையும் வஞ்சமும் பொருந்திய நெஞ்சினன். இவன் காலத்தில் எனாதிநாதர் என்னும் பெரியார் ஒருவர் அக்குலத்தில் தோன்றி நலத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார். அவர், அஞ்சா நெஞ்சினர். குன்று அனையர். பின்றுவென்றிபர். சிவனடியாரைச் சிவமென நினைக்கும் தவநலமுடையவர். வாள்வித்தையில் வல்லவர். அதனைப் பிறர்க்குப் பயிற்றுவித்து அதனால் வரும் ஊதியத்தொண்டி அருந்தவரைப் பேணித் தாமும் அருளுடன் வாழ்ந்தார். இவ்வனம் வாழ்ந்துவருங்கால், வாள்வலியில் தனனிலுஞ் சிறந்து விளங்துகின்றார் என்று கருதி அவர்மேல் இவன் பொறுமைகொண்டான். புறங்கூறி வந்தான். பின் வெல்லமுபன்றான். பலமுறை முயன்றும் பழுதுற நின்றான். ஒடுங்கி நொந்து கொடுஞ் சூழ் செய்தான். தனியான இடத்துக்கு வரும்படி அவரைப போர்க்கு வலிந்து அழைத்தான். அவரும் அங்கு சென்று இவனை யெதிர்

பார்த்து நின்றார். ஏனாதிநாதர் சிவனடியாரைச் சிவனென மதிக்கும் இயல்புடையார் ஆதலால், இக்கொடியவன் அவ்வடியவர் போல் தவவேடங் கொண்டான். நீறுதோய்ந்த மெய்யினராய் வானுயர் தோற்றத்தோடு இப்பொய்யன் அம்மெய்யர்முன் அணுகும்வரையும் தன் கையிலிருந்த கேடகத்தால் தன் முகத்தை மறைத்துச் சென்றான். அவர், இவன் மீது தம் வாளினாலே அடி.

பெயர்த்தார். உடனே தன், பொய்வேடத்தை இவன் பொருந்தக் காட்டினான். அவர் கண்டு மதிகதார். இவன்பால் அன்பு கொண்டார் அவ்வமையம் இந்தியவன் பாய்ந்து அத்தூயவர் தலையைத் துணிததான் இறைவன் அருளால் அவர் உயர்பத மெய்தினர். சிவவேடங் கொண்டும் இவன், அவமே பிழைத்தான். தான் அறிந்த குற்றத்தின் கண் தன் நெஞ்சு விழுமாயின் வானுயர் தோற்றத்தால் ஒருபயனும் அவனுக்கு இல்லையென்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (சிறிவைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.)

உள்ளந் திதாயின் வெளிவேடத்தால் பயன் இல்லையென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

273. மாதவன்போல் இந்திரனென் வல்லுருவந் தாங்கிவந்து
தோத புரிந்தான் குமரேசா—ஏதும்
வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்

இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் என் மாதவன்போல் உருவந்தாங் கிவந்து காதல் இன்பத்தைத் தேறாத துய்த்தான் எனின், வலிஇல் நிலைமையான் வல் உருவம் பெற்றம் புலியின் தோலை போர்த்து மேய்ந்தற்று எனக பெற்றம்—பசு.

பைங்கூழ் என்றது உணவுப்பொருள்களை யுதவுகின்ற நெற் பயிர் முதலான பசிய பயிர்களை.

வல் உருவம்—வலிய கோலம். அஃதாவது மனத்தின் வழிப் பட்டு மெலியாமல் அதைத் தன்வழிப்படுத்தும் வலியுடையார் கொள்ளும் தவவேடம். இங்கு வலி என்றது அறிவின் திண்மையை.

மனத்தைத் தன்வசப்படுத்தும் வலியில்லாத இயல்பினையுடையான் அவ்வலியுடையார் வேடத்தை மேற்கொள்ளல் பசு, புலியின் தோலைப் போர்த்துப் பசும் பயிர்களை மேய்ந்ததை ஒக்கும் என்பதாம்.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம் 537

காமம் தன்னுள்ளே தோன்றி நலிய அதனை அடக்குதற்கு உரிய தவவலி இல்லாதிருந்தும், தவமுடையாரைபோல் வஞ்சவேடங் கொண்டு பிறர் அறிந்து ஐயுறுவாறு நடந்து சென்று தான விழைந் ததை விரைந்து துய்ந்தும், வெறியஞ்சு, இயல்பாகவே வலி யில்லாதிருந்தும வலியுடைய புலியின் தோலைப் போர்த்ததைத் தனக் குரிய புல்லைவிட்டுப் பிறர்க்குரிய பயிர்களைப் பரந்து மேயும்பட்டிப்

பசுவை இங்கு ஒப்புறக்கூறினார். இஃது இல்பொருளுவமையாம். அஃதாவது எக்காலத்தும் இல்லாத ஒன்றினை இருப்பதாக்கொண்டு ஒரு பொருளுக்கு உவமையாக அமைத்து உரைப்பது. இதனை வடநூலார் அபூத உவமை என்பர். பசு, புலியின்தோலைப் போர்த்தல் என்றும் இல்லை என்பது நன்று தெளிவாம்.

பசு, புலித்தோலைப் போர்த்து ஒருவன் பைங்கூழை மேய்வதைக் காணினும், புலி புல்லைத் தின்னாது என்னுந் துணிவானும் நெருங்கினால் அடிக்கதுவிடுமே என்னும் அச்சத்தானும் எவரும் அதனை அகற்றாது அகல்வர்; அதுபோல் வேடமுடையார் தீயொழுக்கம் புரியார் என்று நம்பியும், அவர் தவவலியுடையார் என அஞ்சியும் அவரை உலகோர் ஒன்றுங் கூறாதுபோற்ற அவர், தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் களித்துத் திரிவர் என்பதாம்.

உள்ளத்தில் தோன்றி நலியும் காமத்தை அடக்கலாற்றாது புறத்தில் தவமுடையார்போல் வேடங்கொண்டு பிறர்க்குரிய மகளிரை விழைதல் பெருந்தீது என்பதும் அத்தீயவொழுக்கம் தன்னையுடையானுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் வழுவாமல் பயந்தேவிடுமென்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை இந்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தன் மனத்தை யடக்குதற்கு உரிய தவவலியில்லாத இந்தி

ரன் அவ்வலியினையுடைய கோதமரைப்போல உருவங்கொண்டு அவருடைய மனைவியாகிய அகலிகைபால் வந்து அவளை வஞ்சித்து மருவினான். அதனால் என்றும் குன்றாத பழியினை யெய்தினான்.

எவரும் அறியார் என்று கருதிக் காவாக நின்று தியோழுக்கம் புரியினும் அஃது எல்லாராலும் அறியப்பட்டு இழிவே பயக்கும் என்பதை உலகம இவன்பால் ஓர்ந்தது. (விளை மேலோண்க.)

கூடாவொழுக்கத்தால் கேடேவரும் என்பது இதனால்கூறப் பட்டது

---

274. பண்டுதவ வேடமுற்றும் பார்த்தன் சுபத்திரையைக்
கொண்டானன்றான் எனனே குமரேசா—கொண்ட
தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புகன்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சுமிழ்த் தற்று. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! தவ வேடத்தை மேற்கொண்டிருந்தும் பார்த்தன் என் சுபத்திரையை மறைத்துக்கொண்டு போனான எனின், தவம் மறைந்து அல்லவை செய்தல் வேட்டுவன் புதல் மறைந்து புள் சிமிழ்த்து அற்று என்க.

புதல்—தூறு: அஃதாவது செடி கொடிகளின் செறிவு.

புள்—பறவை. சிமிழ்த்தல்—பிடித்தல். பிணித்தலுமாம்.

தவம் என்றது ஆகுபெயராய் இங்கு அதன் வேடத்தை யுணர்த்தி நின்றது. அலலவை என்றது தான், கொண்டவேடத்துக்கு இயல்பல்லாத கூடா ஒழுக்கங்களை.

தவம் மறைந்து—தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று.
அல்லவை செய்தல்—தவம் அல்லாதவற்றைச் செய்தல்.

சிமிழ்த்து அற்று—பிணித்ததை ஒக்கும்.

தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று தவம் அல்லாதவற்றை ஒருவன் செய்தல், புதரின் கண்ணே மறைந்து நின்று வேட்டுவன் புட்களைப் பிணித்தாற்போலும் என்பதாம்.

வெளிவேடங்கொள்ளும் வெய்யரைப் பழிவேடர் என்று தூற்றவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

மேல், அகத்தில் காமமுடையவன் புறத்தில் தவவேடங்கொள்ளல் பசு, புலித்தோலைப் போர்த்தலை ஒக்கும் என்றார். இதில் அவன், பறவைகளைப பிடிக்கும்பொருட்டுப் புதரில் மறைந்து நிற்கும வேட்டுவனை ஒப்பன் எனறார்.

கூடாவொழுக்கத்தானது உருவமும் செயலும் இவ் இரு வகை உவமைகளாலும் விளக்கப்பட்டன.

அடிகள் காட்டிய இவ்வுவமையை கச்சியப்பவள்ளல் தம்

பாவில் காட்டியுள்ளமை இதனடியில் வருவதால் காணப்படும்.

கேட்டியால் அந்தணனை கேடிலா எம்பிரான்றன்
மாட்டொரு சிறுதுமனபு மனத்திடை நிகழ்ந்ததில்லை
காட்டுறு புள்ளின்சூழல் கவருவான் புதன்மேற்கொண்ட
வேட்டுவ னியல்போன் மேலோன் வேடம்நீ கொண்டதன்மை.

உமாதேவி தவம் புரிந்தகாலத்தில் பரமன் ஒரு தவயோகி போல் வந்து, அவரது திருவுள நிலையை உலகறியும்படி. அவாவிச் சிவ நிந்தனையாகச் சில மொழிகள் பகர்ந்தார். அம்மை பொறுது வெகுண்டு அவரைநோக்கி, தவவேடமுடையராயிருந்தும் இவ்வள மொழி புகலும் உமது செயலைநோக்கின் புதர்மறைந்து புட்களைக் கவரும் பொல்லா வேடனது புல்லிய இயலை ஒத்திருக்கின்றது. ஆதலால், செல்லும் செல்லும் என்றுசொல்லுங்கால் இது, சொல்லியதென்க.

கருதியதைக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டு அரிய தவவேடத்தை மேற்கொள்வாருஞ் சிலர் உளர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அருச்சுனன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

அருச்சுனன் என்பவன் தருமர் முதலிய ஐவருள் ஒருவன். பங்குனித் திங்களில் உத்திரநாளில் இந்திரமந்திரத்தால் குந்தியிடம் பிறந்தவன். சிறந்த போர்வீரன். வில்வித்தையில் இராகவனுக்கு அடுத்தவன். பார்த்தன், தனஞ்செயன், பற்கு

னன், கிரீடி, விசயன், சவ்வியசாசி, வீபற்சு, அருச்சுனன், கிருட்டினன், சுவேதவாகனன் எனப் பத்துபெயர்களை யுடையவன். இவையெல்லாம் இவனுக்கு ஏதுவால் வந்தன. ஒரு காலத்தில் இவன், ஓர் ஏதுவால் இந்திரப்பிரத்தம் என்னும் நன நகரத்தை விட்டுத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான. பல நதிகளிலும தீரா டி மகிழ்ந்து இறுதியில துவாரகையை அடைந்தான். கண்ணன் தங்கையாகிய சுபத்திரையின் பேரழகைக் கேட்டு அவள் மேல் பெருங்காதல் கொண்டான். பெற்றாரும் உற்றாரும அவளைத் துரியோதனனுக்கு மணமுடிக்கக் கருதியிருந்தனர். அதன்முன்னர் அவளை இவன் கைக்கொள்ள விரும்பினன். காவிதோய்ந்த ஆடையை உடுத்து தண்டுங் கமண்டலமுங்கொண்டு ஒருமாதவன் போல்வேடங்கொண்டு அங்கோர் மலைச்சாரலில் தங்கிக் கண்ணனைக் கருதினன். அவனும் வந்தார். உண்மை தெளிந்தார். பலராமன் முதல் அவர் பரிவினர் அனைவரும் முனிவர் என்று கருதி மனமுறப் பணிந்தார். சில நாட்கள் கழிந்தபின்னர் அவருக்குப் பணிசெய்துவரும்படி சுபத்திரையைத் துணையாக வைத்தார். விரும்பியது கிடைத்ததென்று விசயன் பெருமகிழ்வெய்தினன். பணிவிடை செய்து வருங்கால் காதல் மொழிகளும் இடையிடையே கலந்து நிகழ்ந்தன. இயல்பாகவே சுபத்திரை அருச்சுனன்மீது மயல் கொண்டிருந்தாள். தவமறைந்திருந்தவர் தன்மையை அறிந்தாள். விழைந்திருந்ததை இருவரும் விரைந்துடன்படுத்தார். பருவங்கண்டு ஒருநாள் அவளை உடன்கொண்டகன்றனன். பலராமர் முதலிய அனைவரும் தவமறைந்து அல்லவை

செய்தான் என்று அவனை மிக இகழ்ந்து கொடுத்தார். வேடன் புதரில் மறைந்து நின்று பறவைகளைப் பிணித்தல்போல் சிலர் தவ வேடத்தில் மறைந்து நின்று தாம் கருதிய மகளிரை யணைத்தல் வர் என்பதை உலகம் அநுச்சுனன்பால் உணர்ந்தது. எத்துணை சிறந்தவர்களாயினும் தவமறைத்து அவம்புரிந்தால் அவர் பழிக்கப் படுவராதலால் அதனை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கூடா ஒழுக்கம் கூடாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

275. பற்றற்றார் போன்று படிவமுற்ற வில்வலினன்
குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா--முற்றமேல
பற்றற்றேம் எனபார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
நேதம் பலவுந் தரும். (9)

இ—ள்.

குமரேசா! பற்று அற்றவர்போல் வேடங்கொண்ட வில் வலன் பழியுற்று அழிந்தது என் இறுதியர் உற்றான் எனின், பற்று அற்றோம் என்பார் படிற்று ஒழுக்கம் எற்று எறது என்று பழிக்கத் தக்க ஏதங்கள் பலவுந்தரும் என்க.

எற்று எற்று என்று—என்ன பாவஞ் செய்தேன், என்ன பாவஞ் செய்தேன் என்று தானே வருந்தி இரங்கும் வகை.

ஏதம் பலவுந்தரும்—துன்பங்கள் பலவற்றையும் கொடுக்கும்

எற்று எற்று என்று ஏதம் பலவுந்தரும் என்பது, கொல்லு கொல்லு என்று பிறர் சொல்லியிகழுமபடியான துன்பம் பலவும் தரும எனவும் பொருள்படும்.

மனத்தில் பற்று அறாதிருந்தும், "யாம் பற்று நீங்கினோம்" என்பாரது வஞ்சவொழுக்கம், என செய்தேம் என செய்தேம் என்று பின் அவர் வருந்தி இரங்கும் வரை பல துன்பங்களையும் அவர்க்குக் கொடுக்கும் எனபதாம்.

கூடாவொழுக்கம் பின், தனக்கே கேடு விளைக்குமாதலால் அதனைச் சிறிதும் கொள்ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வேடத்தால் உலகத்தாரை வஞ்சித்து அதனால் இன்புற்று வாழ்வோர் பின் தாமே வாய்விட்டு அலறிப் பெருந்துன்பத்தால் வருந்தி மாள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வில்வலன்பால் உணரபபடும்.

கதை.

வில்வலன் என்பவன் எல்லாந் துறந்தவன்போல் நடித்து அருந்தவர் தமக்கு விருந்து செய்வதாகக் கூறிப் பெருந்தீங்கு

செய்து முடிவில் அகத்திய முனிவரைக் கண்டான். அருந்தவத்

திற் சிறந்த அப்பெருந்தகையிடத்தும் அஞ்சாது நின்று வஞ்சம் புரிந்தான். முனிவர் தெளிந்து பெருமுனிவு கொண்டார். தருப்பை ஒன்றை எடுத்து அவன்மேல் வெறுப்புடன் எய்தனர். அதனால் அவன் ஆவி தீர்ந்தான். நரகினிலாழ்ந்து பின் பிழவியில் வீழ்ந்தான். வறுமையும் நோயும் வருத்த வருந்தினான். என் செய்தேன என் செய்தேன் என்று பின் ஏங்கி இரங்கினான். தன் பழவினையை நினைந்து அழுதழுது நொந்தாள். பற்று அற்றோம் என்பாரது படிற்றொழுக்கம் எற்று எற்று என்று திரன்றும்படி அவர்க்கே பின் எதம் தரும் என்பதை இவன் எய்தக் கண்டான்.

கூடாவொழுக்கம் பின்பு தனக்கே பெருந்தன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[வர்ந்தேன்

276. மாதவன்போல் வந்தமதன் மாண்பொருளெல் லாங்க
கோதுசெய்து சென்றன குமரேசா—யாதொன்றும்
நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மதன் என்பவன் மாதவன்போல் வந்து வஞ்சித்துத் தருமதத்தினையும் இரக்கமின்றிக் கெடுத்து என் ஓடி மறைந்தான் எனின், நெஞ்சில் துறவார், துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணார் இல் என்க. வன்கணார்—கொடியார்.

உள்ளத்தில் பற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டு துறந்தார்போல் புறத்தில் பொய்வேடம் பொருந்தி வஞ்சித்து வாழ்வாரைப்போல் கொடியவர் உலகத்து இல்லை என்பதாம்.

வெஞ்சு சேர்மையில்லாத வஞ்சவேடத்தைக் கண்டு மயங்கலாகாது என்பது குறிப்பு.

உள்ளத்தில் துறவு இன்றிக் கள்ளவேடம்பூண்டு உலகத்தாரை வஞ்சித்தும் கூடாவொழுக்கத்தவர், தம்மை நம்பி அடுத்தவர் பொருளை யெல்லாங்கவர்ந்து நன்றியும் அருளுமிலராய் அவர்களுப் பெருங் கேடு விளைக்கும் கொடியர் ஆதலால அவரை "வன் கண்ணர்" என்றார். இவ்வுண்மை மதன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மதன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலிங்க நாட்டிலே மதங்கபுரி என்னும் நகரிலே யிருந்தான். மனநலமில்லாதவன். சொல்வலியால் எவரையும் மயக்க வல்லவன். பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செரிந்தவன. இவன் ஒருநாள் தலையை முண்டனஞ்செய்து, காதில் குண்டலமணிந்து கழுத்தில் கண்டிகை பூண்டு, மெய்முழுதும் வெண்டிரு நீறுபூசி கையில் சிறிய தண்டு ஒன்றை ஏந்தி, முற்றத்துறந்த முனிவன்போல்தோன்றி, அருகாடியுள்ள அரிபுரம என்னும் ஊரினை யடைந்து தனியான ஓரிடத்தில் தங்கினன். மறுநாள் தருமதத்

தன் எனனுந் தனவணிகன் இல்லினையணைந்தான். அவன் இக கொடியவனை அடியவர் என்று மதித்து அடிவணங்கி ஆதரித்து உணவருத்தினான். இவன் உண்டு மகிழ்ந்தான். பற்றற்றவன் போல் நடித்துத் தத்தனை நோக்கினான். அன்பனே "யான முற்றத்துறந்தவன. நின அனபிற்காக ஈண்டு வந்தேன். இரும்பு முதலிய இழிந்த பொருள்களையெல்லாம் உயர்ந்த பொன்னாக்கு வேன. அருந்தவஞ் செய்கின்ற நான உனக்கேதாவது தரும்படி விரும்பினேன. உன்பால் உள்ள பொருளெல்லாங் கொணர்க. நின இல்லில் வைத்தற்கு இடம் இல்லையென்று சொல்லும்படி அவற்றை மிகப் பெரிதாகக் நினக்கின்று தருவேன்." என்று மாயமொழிகள் பல நேயமொடு புகன்றான். தத்தன் நம்பித் தன் பொருளெல்லாந் தந்தான். அவ்வளவில் அமையாமல் தம் முன்னோர் நிறுவிய தரும வுரிமைகளையும் விற்றுததன் பெயரியல்பினை விளக்கினான். வந்தவன் கொண்டு வாதஞ் செய்வதுபோல் ஏதஞ் செய்தான். உருக்கிய குகையை நெருப்பிடை வைத்தான். பெரும்புகை செறிதருமருந் தொன்றையிட்டான். புகையால் தத்தன்

பொறிகலங்கி நின்றான். அவ்வமையம் இவன், பொய்க் குகையொன்றைப் பொருந்தவைத்து அமரெய்க குகைதனனை மெலை மறைத்தான். புகையையும் அணைத்தான். நான்கு நாட்களுள் வருவதாக நயமொழிபுகன்றான். தன்னை மும்முறை வலம்வந்து

வணங்கச் செய்தான். பாவம்! தத்தன் சுற்றிவந்து வணங்கித் துவண்டு நின்றான். குகையிலிட்ட பொன், மூன்றுநாட்களுள் நூற்றெட்டு மாற்றாம் என்று பொருந்தமொழிந்து பொய்வேடன் ஒழிந்துபோனான். குறித்த நாளில் தத்தன் குகையைப் பார்த்தான். மிகையே கண்டான். வருந்தி வீழ்ந்தான். மடிந்து தீர்ந்தான். அறவுரிமைகளை விற்றமையால் கரும தத்தன் மதமீறிய யானையாய் மாறிப் பிறந்து வனத்தில் திரிந்தான். உணவையும் உண்டுப் பொருளையும் கொண்டு நன்றி சிறிதுமின்றித் தன்னை நம்பினவனுக்கு இருமையினும் பெருங்கேடு விளைத்த கொடியனாதலால் நெஞ்சிற்றுறவின்றி துறந்தாரபோல வந்த அவ்வஞ்சனை வனகண்ணான் என்று வையம் இகழ்ந்தது. அவனும் மாய்ந்தான். நரகில் ஆழ்ந்தான். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

கொடியார் எவரினும் கூடாவொழுக்கத்தாரே கொடியார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

277. சீதைபால் மாதவன்போல் சென்றான் இராவணனுட்
கோதுகொண்டும் என்னே குமரேசா—ஓதும்
புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியார் உடைத்து. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதைபால் மாதவன்போல் வேடங்கொண்டு வந்த இராவணன் ஏன் தன்னுள்ளத்தில் தீய எண்ணத்தைக்

கொண்டிருந்தான் எனின், புறம், குன்றி கண்டு அனையரேனும்
குன்றி மூகின் அகம் கரியாரை உலகம் உடைத்து என்க.

குன்றி என்பது ஒருவகைக் கொடி. அஃது இங்கு ஆகு பெயராய் அதன் கொட்டையை உணர்த்தி நின்றது. நுனியில் கறுத்த மற்றது சிவந்த உருட்சியாயிருத்தலின் அதனைக் குன்றி மணி என்பர்.

புறம் குன்றி கண்ட அனையர் எனும்—புறத்தில் குன்றிமணியைக் கண்டாற்போல செம்மையான வேடத்தையுடையராயினும்.

குன்றி மூக்கின்—குன்றி மணியின் மூக்குப்போல.

அகம் கரியார்—மனம் இருண்டிருப்பார். கருமை இங்கு நிறமேல் நின்றது.

குன்றி மணியைப்போல் புறத்தில் செம்மையுடையராய்க் காணப்படினும் அதன் மூக்குப்போல அகத்தில் கருமையுடையாரை இவ்வுலகம் உடைத்தாயுள்ளதென்பதாம்.

உள்ளத்தியாரும், நல்லார்போல் வேடம்பொருந்தி இவ்வுலகில் திரிவர் ஆதலால் அவரை அஞ்சி அகலவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

காவிதோய்ந்த ஆடையையுடுத்து புறத்தில் பற்றற்றவர்போல் நடித்து அகத்தில் காமமுடையராய் அறிவிழந்து திரியும் வேடதாரிகளுக்குக் குன்றிமணியை ஒப்புக்கூறியது, செம்மையும் கருமையும் சேர்ந்திருக்கும் அதன் தன்மை கருதி என்க.

நல்ல வேடத்தை மெய்யிலும் தீய எண்ணத்தை நெஞ்சினும் உடையாரும் இவ்வுலகத்தில் உளராவர் என்பது இதில்உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை இராவணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராவணன் சீதைமேற் காதல் பூண்டு அவளிருந்த சோலைக்குவந்து அருந்தவன்போல் வேடங்கொண்டு அவள்முன் சென்

றான். அவளும் அவனை முனிவனென்றே கருதி இனியமொழிகள் பகர்ந்து எதிர்கொண்டழைத்தாள். எத்தித் துதித்தாள். இருக்கையும் ஈந்தாள். அவ்வஞ்சனும் இருந்தான். அவ்வஞ்சியை நோக்கி நோக்கித் தன் நெஞ்சங்களித்தான். உரியவர் வருவரே என்று பெரிதும் விரைந்தான். ஆசைமீக்கூர்ந்தான் நீர் யாரம்மா? என்றான். அகம் கரியனாய்ப் புறம் செய்யனாய் வந்த அவ்வெய்யவன் தீமையை, அம்மெய்யவள் ஓர்ந்திலள் "யான் சனகன் மாமகள், பெயர் சனகி, காகுத்தன் மனைவி" என்று அம்மறுவில் கற்பினாள் மறுமொழி தந்தாள். இருந்தவன் போன்று இருந்தவன் இவற்றையெல்லாங் கேட்டான். தானும் சிலபுகன்றான். பின், வானும் வையமும் வருந்த அவளை வாரியெடுத்துச் சென்

ருன். நெஞ்சு கரியாரும் வஞ்சு வேடங்கொண்டு உலகில் உலாவு வர் என்பதை அவன் உணர்ந்தி நின்ருன்.

உள்ளும் புறமும் ஒவ்வாத கள்ள வேடத்தாரை உணர்ந்து நீக்கவேண்டுமென்பது இதனுல் உணர்த்தப்பட்டது

---

278. பல்டொருவன் ஆசான் பணம்பறிக்கப்போய்வேடம்
கொண்டுவந்தான் எனனே குமரேசா—கொண்ட
மனத்தது மாசாக மாண்டாஞ் ராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன். ஒருவன் தன் குருவின் பொருளைக் கவரும் பொருட்டு ஏன் வேடங்கொண்டு மறைந்து வந்தான் எனின, மாசு மனததது ஆக மாண்டாராய் ரோடி மறைந்தொழு கும் மாந்தர் பலர் இவ்வுலகில் உளர் என்க.

மாசு மனத்தது ஆக--குற்றம் மனத்தினகண் அமைந்திருக்க. மாண்டார் நீர் ஆடி—மாட்சிமையுடையார் போனறு நீரின் மூழ்தி. இனி, மாண்டாரது நீர்மையைப் பொருந்தி எனவும் இது பொ ருள்படும். நீர்மையென்றது தவத்தின் தன்மையை.

மனத்தின்கண் மாசு உடையராயிருந்தும், மாட்சிமையுடை

யார் போன்று நீரில் மூழ்கிப் புறத்தே தவவேடங்கொண்டு அதன் கண் மறைந்து நின்று ஒழுகும் மாந்தர் பலர் உளர் என்பதாம்.

உள்ளத்தில் அழுக்கு இருக்க அதனை ஒழிக்காது உடல் அழுக்கைக் கழுவிக் கள்ளவேடங்கொண்டு நல்லார்போல் நடிக்கும் பொல்லாதாரும் பலர் இவ்வுலகில் உளராதலால், அவரை அறிந்து அகற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உள்ளம் மாசுற உடல் மாசு கழுவிப் பிறர்பொருள் கவர்ந்து கரவுடன் ஒழுகும் பழியர் பலருளர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வண்ணம் தேவசன்மன் பாலும், தீவகன் கண்ணும் தெளியப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு எண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் மகத நாட்டிலே மாகபுரி என்னும் ஊரிலே தேவசன்மன் என்னும் வேதியன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வறுமை மிக்கவன். வஞ்சித்து வாழத் தன் நெஞ்சத்தெண்ணினானில்லை. துறவிபோல் வேடங் கொண்டான். அருள் பெற்றவன்போல் நடித்துப் பொருள்பெற் வர்பால் சென்றான். அருந்தவன் என்று மதித்து அனைவரும் அவனுக்கு அன்பு செய்துவந்தார். அவர்பால் தொகுத்த பொருளையெல்லாம் பொற்காசுகளாக மாற்றி உள்ளே துளையுள்ள தண்டு ஒன்றில் எவரும் அறியாமல் செறித்து என்றும் அதனைத் தன் கைக்கொண்டிருந்தான். பாம் பொருளிலும் அவ் அரும்பொருள் மீதே அவன் பற்று மிக்கூர்ந்தான். என்றும் எவரிடமும் அத் தண்டை எனைத்துணையும் நல்கான். இவ்வாறு ஒழுகி வருங்கால்

அத்தண்டின் தன்மையைத் திவகன் என்னும் ஒருமிண்டன் தேர்ந்தான். அதனைக் கைக்கொள்ள விரும்பினான். தக்கார் போலத் தானும் தவவேடம் பூண்டான். பொன்னுறு தண்டுகொண்ட அப்பொய்யன்பால் வந்தான். பொருந்த வணங்கி அருந்தவன் போல் நடித்தான். தொண்டுசெய்வதாகத் தொழுது அடிஅடைந்தான். குருவும் சீடனுமாய் அவ் இருவரும் அமைந்தார், ஆண்டு

ஒன்று கழிந்தது. இருவரும் ஒருவன் இல்லிடைச் சென்று தம் இருப்பிடம் மீண்டார். வேடச்சீடன் தன் தலையிலிருந்த தருப்பு ஒன்றை எடுத்தான். "அந்தோ! அவ் அன்பன் மனைத் தருப்பு என் தலையிலிருந்தது, யான் அறியாமல் கொணர்ந்தேன். பெரும்பாவம் செய்தேன். என்செய்வேன்! குருநாதா", என்று அழுது தொழுது மீண்டு ஓடினான். அவ் இல்லிடையே அதனை மெல்ல எறிந்துவிட்டு ஒல்லையில் வந்து தன் குருவின் அடியினை யடைந்தான். அப்பாவங்கழிய அருள் செய்ய வேண்டினான். எவரையும் நம்பாத அப்பொய்க் குருவும், மயங்கி அன்று முதல் அவனை நம்பினான். தன் கைத்தண்டையும் அவன் கையில் தந்து வாஞ்சத்தானே இசைந்தான். கொடுத்தலும் வாங்கலும் அடுத்து அடுத்து நிகழ்ந்தன. குறி பார்த்திருந்து அத்தண்டை ஒருநாள் திவகன் கொண்டே போயினான். கருத்தில் அருளில்லாத இவன் தன் கையிலிருந்த பொருளையுமிழந்தான். மருளுறவழுந்தான்.

"பிறர் மனைத் தருப்பு கொள்ளான்
பிராமணன் தண்டு கொண்டான்"

என்று அந்த காடெங்கும் ஒரு மொழி ஓ உயர்ந்தது. நீலகண்டனும், தேவசன்மனும் மனத்துக்கண் மாசுற்றும் மாண்டார் நீராடி மறைந்தொழுகி வாழ்ந்தனை உலகம் தெரிந்து இகழ்ந்தது.

உள்ளத்தில் இழுக்கிருந்த உடலழுக்கைக் கழுவுவதால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

279. கண்டமான் செவ்விதென்ற காகுத்தன் என்செயலாற்
கொண்டனன்தீ தென்றே குமரேசா—மண்டுங்
கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதால் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் கண்ட மானைச் செவ்வித என்று கொண்ட காகுத்தன் பின் ஏன் அதன் செயலால் தீயதென்று

தெளிந்தான் எனின், கணைகொடிது, யாழ்கோடு செவ்விது, ஆங்கு அன்ன வினைபடு பாலால் கொளல் வேண்டும் என்க.

காகுத்தன்—இராமன்; ககு மரபில் பிறந்தவன் என்பதாம். இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் தத்திதாந்த நாமம் என்பர். தாசரதி என்பதும் அது.

கணை—அம்பு. கோடு—வில்லுதண்டம்.

ஆங்கு அன்ன—அவ்வகையே கொடியர் செவ்வியர் என்பன.

வினைபடு பாலால் கொளல்—தொழில்படு வகையால் தெளிந்துகொள்க. செவ்விய கணை கொலைத் தன்பத்தையும் கோடிய யாழ் இசை இன்பத்தையும் கொடுத்து நிற்றலால், கொடியர், செவ்வியர், என எவரையும் வடிவால் துணியாது செயலால் தெளிக என்பதை அன்ன என்னும் வினைக் குறிப்பால் விளக்கினர்.

அம்பு, வடிவத்தால் செவ்வித, ஆயினும் தொழிலால் கொடிது; யாழ், கோட்டால் வளைந்தது ஆயினும் செயலால் செவ்வித; அவ்வகையே தவம்புரிவோரைக் கொடியர் செவ்வியர் என அயரவர் வினைபடு வகையால் அறியவேண்டும் என்பதாம்.

இவர், நல்லர்; இவர், தியவர்; என எவரையும் வேடத்தால் மதிக்கலாகாது. அவர் அவர் செயல்களால் அறியவேண்டுமென்பது கருத்து.

மாசு மனத்தது ஆய் அருந்தவர் போல் மறைந்தொழுகும் மாந்தர் பலர் உலகில் உளர், அவரை அறிந்து நீக்கல் வேண்டுமென்று மேலே கூறி, அவரை அறியும் விதத்தை இதில் உவமையால் விளக்கினர்.

உருவத்தால் செவ்வியர் போன்று வந்தவர், பின் செயலால் கொடியராய்க் காணப்படின் உடனே அவரை நீத்து மீளவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாரீசன் பால்

உணர்ப்படும்.

கதை.

மாரீசன், மானுரு வந்துசீதைமுன் நின்றதைக்கண்ட இராமன் அதனது உருவச் செவ்வியைக்கொண்டு நல்லதென்றே துணிந்து பற்றும்படி பின்சென்று நெடுந்தூரம் போனபின் அதன் செயலால் கொடுந் தீமை தெளிந்தார். பின் தம்பைகக் கொண்ட அம்பை அதன் மெய்க்கொள்ள விடுத்தார். திரும்ப வந்தார். அதனல் சேர்ந்த நீமையால் நொந்தார்.

காயம்வே ருகிச் செய்புன் கருமம் வேருயிற்றன்றே
ஏயுமே யென்னின் முன்னம் எண்ணமே இளவற்குண்டே
ஆயுமே லுறுதல் செல்லாம் அரக்கரானவர்கள் செய்த
மாயமேயாய தேரான் வருந்தியதென்ருன் வள்ளல்.

இது, தான் செவ்வித்து என்று கொண்ட மாயமானின் வினைபடு பாலால் அதன் நிமை கண்டபோது இராமன்சொன்னது.

வேடதாரிகளின் இயல்பினை அவரது செயல்களான் உணர வேண்டுமென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

280. பண்டதவ வேடமொன்றும் பற்றூர் சகநேசர்
கொண்டார் உயர்வேண் குமரேசா—கொண்ட

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின். (ஐ)

இ—ள்.

குமரேசா! சகதேசர் என்பவர், உயர்ந்த தவவேடம் ஒன்றுங்கொள்ளாமல் என் திறந்து நின்றார் எனின், உலகம்பழித்ததை ஒருவன் ஒழித்துவிடின், மழித்தலும் நீட்டலும் அவனுக்கு வேண்டா என்க.

மழித்தலும்— தலைமயிரைக் களைதலும், வழித்தல் என்பதும் அது.

நீட்டலும்—களையாது வைத்து மயிரைச் சடையாக்கி நீட்டலும். உலகம் பழித்தது—உயர்ந்தோர் பழித்துக்கூறிய குற்றத்தை. நிலைமை நன்மைகளைத் தெரிந்து கூறவல்லார் உயர்ந்தோரே ஆதலாலும் "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்றதனாலும் உலகம் என்பது சான்றோர்மேல் நின்றது.

சிலர் மொட்டையடித்தும், சிலர் சடைவளர்த்தும் திரியாவர். சைவமதத்தைச் சார்ந்தவர் துறவு கொள்ளுங்கால் மயிரை ஒவ்வொன்றாக பறித்து நீக்குவர். மொட்டைச்சாமி, சடைச்சாமி என்று பெயரிடுப்பதினும், ஒழுக்கச்சாமி என்று உயர்ந்தோர் புகழுமாறு ஒழுகுவதே நன்மை என்பது கருத்து.

உயர்ந்தோர் குற்றமென்று விலக்கிய நீச ஒழுக்கத்தை நீக்கி விடின் மொட்டையடித்தலும் சடைவளர்த்தலும் வேண்டா என்பதாம்.

உள்ளத்தில் உள்ள குற்றத்தை ஒழிக்காமல், வெளிலைமைந்த மயிரை ஒழிப்பதால் பயனிலலை என்பது குறிப்பு.

துறந்தவர்க்கு வேடத்திலும் ஒழுக்கமே சிறந்தது என்க. உள்ளும் புறமும் ஒப்ப நினறு நெறிவழுவாதொழுகும் அறிவுடையார், வேடமினறியும் தவப்பயனை யெய்துவர் எனபது இதில் உணர்த்தபபடடது. இவ்வுண்மை சகமித்திரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சகமித்திரர் என்பவர் வடநாட்டிலே பரவி என்னும் ஊரிலே இருந்த ஒரு வேதியர். பெருமாளிடத்தே பேரன்புடையவர். வேதமுதலிய கலைகள் பலவும் ஓதிபுணர்ந்தவர். கமலி என்னும் கன்னியை மணந்து இல்வாழ்ந்திருந்தார். அறிவும், அருளும் அமைதியுமுடையவர் வறுமையையும் இவரை உரிமையாக் கொண்டது. வறியவராயினும் ஒழுக்கத்தில் பெரியவராதலால் அனைவருமே இவரை அன்புடன் ஆதரித்துவந்தார். பலருதவியால் நலமுற வாழும் இவர்மீது சிலர் பொறாமை கொண்டார். அத்தீயவர், ஒருநாளிரவில் இவர் இல்லில் தீயிட்டு மறைந்தார்.

இல்லம்பற்றி எரிபறந்தெழுந்தது மக்கள் கால்வரும் மனையியும் தாணமாய் உள்ளே உறங்கியிருந்தார். சகமித்திரர் குடும்பத்தோடு அழிந்தார் என்று எல்லாரும் எண்ணி ஏங்கினர். நெருப்புத் தணிந்தபின் நெருங்கிப் பார்த்தார். துன்பமொன்றுமின்றி அறு வரும் இன்பமுற்றிருந்தார். அந்நாட்டுத் தலைவனும் இவரை நாடி வந்தான். உலகுக்கெல்லாம் இவர் உறவினரோ என்று உவந்து புகழ்ந்தான். சகம்-உலகம். மித்திரர்-நண்பர். புலி, காடி, முதலிய கொடிய விலங்குகளும் கன்று கண்டதாய் என இவரை நின்று கண்டு மகிழும். துறந்தவரெல்லாரும் தவத்திற் சிறந்தவர்என்று இவரைத் துதித்து மதித்தார். இலைமறை காய்போல் வெளிவேட மொன்றுமின்றி யடக்கியிருந்தும் மாதவப்பயனே இவர் மாண்புறப் பெற்றார். மன நலமுடையார்க்கு மழித்தலும் நீட்டலும் முத லிய வெளி வேடங்கள் வேண்டா என்பதை உலகம் இவர் பால் உணர்ந்தது.

அகவொழுக்கமுடையவர்க்கு வெளிவேடங்கள் வேண்டா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

வஞ்ச மனத்தானது கூடாவொழுக்கத்தை யிகழ்ந்து ஐம் பெரும் பூதங்களும் அகத்தே சிரிக்கும். உள்ளத்தில் குற்ற முடையவன் கொள்ளும் வேடத்தால் பயன் இல்லை. பசு புலி யின் தோலைப் போர்த்துப் பைங்கூழ் மேய்தல்போல் தவவேடம் பூண்டு சிலர் அவமே புரிவர். வேடுவன் புதல் மறைந்து புட் களைப் பிடித்தல்போல் வேடத்துள் மறைந்து சிலர் கேடுகள் புரி வார். பொய்த்தவவுடையவர் பெருந்துன்பம் அடைவர். கொடி

யார் எவரினும் அவரே கொடியவராவர். குன்றிமணிபோல் அவர் கோடியிருப்பர். உளம் மாசடைந்தும் சிலர் வெளிவேடங் கொள்வர். வேடதாரிகளை அவர் செய்யும் வினையால் தெளிக. பமியியல்பு இல்லார்க்கு வெளி வேடங்கள் வேண்டா.

உஅ-வது கூடாவொழுக்கம் முற்றிற்று.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை. 553

உகூம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

அஃதாவது பிறர்க்குரிய யாதொரு பொருளையும் அவரறியா வகை கவர்ந்துகொள்ளக் கருதாமை. பொருளும் காமமும் பொல்லாதன என்று தெளிந்து தமக்குரிய எல்லாவற்றையுந் துறந்து நல்ல நெறியிலே நின்றார்க்குப் பிறர் பொருளை விரும்புதலே பெரும் பிழை; அதன்மேலும் அதனை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதுதல் அவர்க்குக் கழிபேரிழிவாம் ஆதலால் அக்கருத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்று கருதி இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது. உள்ளும் புறமும் ஒப்பநின்றொழுகிய செப்பமுடையார்க்கே இது செவ்விது அமையும் ஆதலால் கூடாவொழுக்கத்தின் பின் இது கூறப்பட்டது. அது காமங் குறித்தும் இது பொருள்பற்றியும் நிகழும் என்க, அதிகார அமைவும் இதனானே தெளிவாம்.

281. கற்ற கலைஞன் களவானும் கள்ளனிகழ்
குற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—எற்றானும்
எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனைத்தொன்றும்
கள்ளாமைக் காக்கதன் நெஞ்சு. (ச)

இ.—ள்.

குமரேசா! கல்வியை வஞ்சித்துக் கற்ற அரசனும் என் கள்ளன் இழிவுற்றான் எனின், எள்ளாமை வேண்டுவான் என் பான் எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமை தன் நெஞ்சு காக்க என்க.

எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான்—பிறரால் இகழப்ப டாமையை விரும்புவான் என்று சொல்லப்படுவான்.

எனைத்து ஒன்றும்—யாதொரு பொருளையும்: யாதேனும், எத்துணையேனும் என்றபடி..

கள்ளாமை—களவாகக்கொள்ளக் கருதாமை.

தன்னெஞ்சு காக்க—தன்நெஞ்சினைக் காக்கக்கடவன்.

554 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறரால் இகழப்படாத தன்மையை எய்த விரும்புகின்றவன் யாதொரு பொருளையும் பிறரை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதா வகை தன் நெஞ்சினைக் காக்கவேண்டும் என்பதாம். இனி, எள் ளாமை என்பதை எள்ளி என்னும் எச்சத்தின் எதிர்மறையாத் திரித்து, விட்டிலை இகழாது விரும்புவான் என்பான் எனைத்தொன் றும் கள்ளாமையை தன் நெஞ்சினைக் காக்க எனவும் பொருள்

கொள்ளப்படும். 'வீட்டிலே' என்னும் விணைக்குரிய செயப்படு பொருள் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

களவே இழிவினுள் எல்லாம் இழிவாம் என்பது கருத்து. எனைத்தொன்றும் எனறதனால் அரிய கல்விப் பொருளையும் முறையானன்றிக் கவர்வாகக் கொள்ளக் கருதலாகாதென்பதும், கருதின அதனால் இழிவே வரும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கதனன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கன்னன், வில் வித்தையைத் துரோணரிடம் கற்க விரும்பினான். அவர் ஓர் எதுவால் அதற்கு இசைகதிலர். அதன்பின் அவன் பரசுராமர் பால் பயிலக் கருதினன். அவர், அரச மரபினர்பால் பெரும் பகைமை பூண்டவராதலால் தன்னை அந்தணன் எனறு காட்டிக் கன்னன் அவரையடைந்தான். அவரும் நம்பி அனபுடன் பயிற்றினர். கன்னன் பின்னறுவருங்கால் ஒரு நாள் அழகிய பூஞ்சோலை ஒன்றில் தானும் குருவும் தவியாயுளாவினர். முடிவில, கன்னன் தொடையில் தம் தலையை வைத்துப் பரசுராமர் துயின்றார். அவ்வமயம் கன்னனது வஞ்சத்தை வெளிப்படுத்தக் கருதி இந்திரன் வண்டுபோல் வந்து அவன் தொடையில் புழையுறும்படி குடைந்தான். உதிரஞ் சிதறியொழுகி

னும் கன்னன் அஞ்சா நெஞ்சினனுய் அசையாதிருந்தான். குரு விழித்தார். குருதியைக் கண்டார். இதற்கு எது யாது என வினவினர். வண்டின் செயலே வணங்கி உரைத்தான். குரு வியந்தார். இத்துணைத்திண்மையும் ஆண்மையும் வேதியர்க்கு உண்டா என்று ஐயங்கொண்டார். கனனனே நோக்கினர்.

"அந்தணன் அல்லை; நீ யார்! உண்மையை ஒழியாது உரை" என உவந்து கேட்டார். நிகழ்ந்தன எல்லாம் கனனன் நெறியே கூறினன். களவாகக் கற்றதனல் இவ்வித்தை பலியாமல்போகக் கடவதுஎன்று சபித்தார். எலாரும் எள்ளுவரே என்று கன்னன் கவன்று மீண்டான். எனைத்தொன்றையும் வஞ்சித்துக் கொள்ளா வகை தன் நெஞ்சைக் காத்தலே நன்று என்று தெளிந்தான். விரிவு பாரதத்தில் தெளிவாம்.

யாதொரு பொருளையும் களவினல் கொள்ளக் கருதலாகா தென்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

---

282. பண்டுமலர் கள்ளத்தால் பற்றிப் பராந்தகனும்
கொண்டனன்தீ தென்னே குமரேசா—கொண்டுநின்ற
உள்ளத்தால் உள்ளலுந் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கொள்ளேம் எனல். (உ)

குமரேசா! பரான்தகன் என்பவன் பலரைக் கள்ளத்தால் கொண்டதால் என் பெருந்தி தது கொண்டான் எனின், உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதேயாம், ஆதலால் பிறனை பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல் எனை.

உள்ளலும் தீதே—கருதலும் பாவமே. உம்மை இழிவு சிறப்பு.

பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல்—பிறனுடைய பொருளைக் களவால் கொள்வேம் என்று கருதற்க. எனல் என்பது ஈண்டு எதிர்மறை வியங்கோளாய் நின்றது.

இனி, எனல் என்பதைத் தொழிற்பெயராகக்கொண்டு, பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் என்னலே உள்ளத்தால் உள்ளலுந் தீதே எனவுங் கொள்ளலாம்.

70

556 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனொருவன் பொருளைக் களவினால் கொள்ளவேண்டுமென்று கருதினும் பாவமாம் என்பதாம்.

மேல், களவால் பழிவரும் என்றார்; இதில் அதனைக் கருதினும் பாவமாம் என்றார்.

களவினை, உள்ளினும் கொள்ளினும் உடனே பெருந் தீமை

யுண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரா
ந்தகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பராந்தகன என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு
முன் உறையூரை ஆண்டவன். இவன அரசுபுரிந்து வருங்கால்
சாரமா முனிவர் என்னும் பெரியவரொருவர், செல்வத்தி பலரை
ப்பரமனுக்கு அணிய விரும்பி அதன் மூலங்களை அரிதின் முயன்
றுகொண்டு வந்து தனியிடத்தில் வைத்து அவற்றைப் பெரிதும்
போற்றிவந்தார். பருவமுற்றபின் அவற்றில் சிறிய மலர்கள்
தோன்றின. மாலலன் என்னும் அரசனுடைய ஏவலன் ஒருவன்
அம்மலர்களை முனிவர் அறியாவகை கவர்ந்துகொண்டுவந்து அர
சனுக்குத் தந்தான். முனிவர் தெரிந்து அரசனால் வந்து பூவா
னைகன் செய்த புன்மையைப பொருந்த உணர்ந்தினர். உணர்ந்
தும் அரசன் ஒன்றும் சொல்லாது அதற்கு உடன்பட்டிருந்தான்.
முனிவர் நாளும் பொறுத்தார். மேலும் மேலும் பூவின் விலை
பொருந்தி மிகுந்தது. கள்ளத்தால் வருவதென்று தெளிந்
தும் தள்ளாமல் அரசன் கொள்ளுகின்றானை என்று முனிவர்
கொதித்தார் உடனே அங்கு மண்மாரி பெய்தது. அவனும்
மாண்டான். நகரமும் அழிந்தது. தான் கள்ளாதிருந்தும் கள்
ளத்தால் வந்ததைக் கொள்ளவேண்டுமென்று கருதியதால் அரசன்
பெருந் தோடைந்தான். பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொ
ள்ளேம் என்று கருதினும் நீதாம் என்பதை உலகம் பராந்தகன்
பால் தெளிந்தது. விரிவை அவன் சரிதையில் தெளிக.

களஞ்சினைக் கருதினும் நீதாம் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

283 அன்று களவால அடைந்தவெல்லாம் வணிழந்து
குன்றினர் சார்ர் குமரேசா—என்றும்
களவினல் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்
தாவது போலக் கெடும். (உ)

இ.—ள்.

குமரேசா! களவினல் அடைந்த செல்வமெல்லாம் இழந்து என் சார்ர் குன்றினர் எனின், களவினல் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து ஆவது போலக் கெடும் என்க.

அளவு இறந்து ஆவதுபோலக் கெடும்—வரப்பு கடந்து வளர்வதுபோலத் தோன்றி அழியும். ஆவதுபோல அளவு இறந்து கெடும் எனக் கூட்டி ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவு கடந்து கெடும் என்று கொள்ளினும் அமையும். அஃதாவது தன்னல் ஆகிய ஆக்கத்தோடு தன்னை ஆக்கினவன் முன் ஆக்கியிருந்த அறம் புகழ்டாவும் ஒருசேர அழியும் என்பது கருத்து என்க.

களவினல் உளதாகிய செல்வம் மிகப் பெருகுவதுபோல் தோன்றிப் பழியையும் பாவத்தையும் நிறைவிரைவில் அழியும்

என்பதாம்.

கனிலில் பழியும் பாவமும் உளவாம் என்று மேலுணர்த்தி யதை நோக்கி, அவை வரினும் அதனால் பொருள் உண்டாகுமல்லவா? என்பாரை நோக்கி யிது கூறியதென்க.

களவால் கொண்ட பொருளோடு, தம் பொருளையும் அறத்தையும் இழந்து களவர் தண்புறவர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை சுகன் முதலிய சாரர்பால் உணரப்படும்

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரையம் பதியில் அரசபுரிந்திருந்த வீரபாண்டியன் என்னும் வேந்தர் பெருமானுக்கு அழகிய காமக்கிழத்தியர் பலரிருந்தனர். அப்போக

மாதர்பால் சுகன், மதனன், சுகுணன், சோமன், விக்ரமன், வீரசேனன், வீரசேகரன், வீரகாமன், விசயன், சயதரன், எனப்புதல்வர் பதின்மர் தோன்றி வளர்ந்தார். சாரப் பிறந்ததால் இவர் சாரர் எனப்பட்டார். அதன்பின் தன் இன்னுயிர்த் துணைவியாகிய சுகன் மனைவியும் உலகம் மகிழ்வுற ஒரு குலமகளைப் பெற்றாள். அரசன், பேருவகை பூந்தும் குமரனைப் போற்றிவருங்கால் ஒரு நாள் வேட்டைமேல் சென்ற அங்கோர் புலிவாய்ப்பட்டான். அனைவரும் எங்கி அழுதிரங்கினர். சுகன் முதலிய புன்மக்கள் பதின்மரும் அற்றம் நோக்கி நிதியறைக்குட் புகுந்து மணி முடியையும், அணிகலன்களையும் கவர்ந்துகொண்டு மறைந்து சென்

ரூர். அமைச்சர் அக்குல மகனுக்கு மணி முடி சூட்ட விரும்பி அணி அறையைத் திறந்தார். அங்கிருந்த மணி மகுடத்தைக் காணாது மதி மயங்கி கொந்தார். முன்னர் வழுதி மருமகனுக்கு இவ்விரு நிலம்புரந்த அம் முழுமுதற்பாமனே ஒரு வணிகனுய் வந்து மாகத முதலிய மணிகள் ஒன்பதையும் அணி பெறத் தந்து மன்னன் மகனுக்கு மகுடம் புனேமின என்று வாழ்த்தி மறைந்தார். ஆனவரும் வியந்து பாமனேத் துதித்து அவரருளியபடியே மணி முடி சூட்டி அரசிளங் குமரனுக்கு அபிடேக பாண்டியன் எனப் பெயரும் புனேந்தார். தோன்றலும் மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இன்னுயிர்த் தனேயாய்த் தோன்றி விளங்கினுன். தனக்கு ஒரு வகையில் தனேவர்போலத் தோன்றியிருந்த பகைவர் பதினமரையும் பற்றிக் கொணர்ந்து அவர் கவர்ந்தனவெல்லாம் உவந்து வழங்கினுன். களவால் வந்த பொருளோடு தம் பொருளேயும் இழந்து பழியும் பாவமுமெய்தி அவரனேவரும் அந்த நகரை விட்டு அகன்றொழிந்தார். களவினல் ஆகிய ஆக்கம் ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவிறந்து கெடும் என்பதை உலகம் அவர்பால் ஓர்ந்தது. விரிவைத் திருவினேயாடலில் மாணிக்கம் விற்ற படலத்தில் காண்க.

களவால் வரும் பொருள் பழியை வினேத்து விரைவில் அழிவுறும் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

284. மாசில் மணிக்கலவால் மந்திரிதன் இன்பதம்போய்க்
கூசிநொந்தான் என்னே குமரேசா—நீசக்
களவின்கட் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமம் தரும். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு மணியின் களவால் கனகேசன் என்னும் அமைச்சன், என் தனது உயர்ந்த பதத்தை இழந்து இழிந்து நொந்தான் எனின், களவின் கண்ணே கன்றிய காதல், விளைவின் கண்ணே வீயாத விழுமத்தைத தரும் என்க.

கன்றியகாதல்—மிகுந்த ஆசை.

விளைவின்கண்—பயன்தரும்பொழுது, விளைவு ஆகுபெயர்.

வீயா விழுமம் தரும்—தொலையாத துன்பத்தைக்கொடுக்கும் காதல் தரும் என்று காண்க. வினைமுதல் அடைபெற்றதற்கேற்பச் செயப்படு பொருளும் பெற்று வந்தது.

களவினிடத்தே மிகுந்த ஆசையானது, பயன் கொடுக்கும் பொழுது, தன்னையுடையானுக்குத் தொலையாத துன்பத்தைக் கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

பொருளே நெறியான முயற்சியான் அன்றி, இழிவான கள

வால் ஒருவன் கொள்ள விரும்பின், அவ்விருப்பம் பிறகுபெற்ற தழல்போல் முறுகி வளர்ந்து முடிவில்லாத துயரை அவனுக்கு முடிவில் விளைக்கும் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கனகே சன்பால் காணப்படும்.

கனகன்.

கனகேசன் என்பவன் இற்றைக்கு முந்நூறு வருடங்கட்கு முன்னர் அங்கநாட்டு வேந்தன்பால் அமைச்சனாய் இருந்தவன். சிறந்த நிலையிலிருந்தும், இழிந்த செயல்களில் இவன் இறைந்திருந்

தான். மேல்வரும்படி யென்ற இதுபொழுது வழங்கிவருகின்ற பரிகாணம் என்னும் கிழவராயினை இவன் நாள்தோறும் விரும் பினன். அதனால் அரசனும் இவன்மேல் ஐயுறவிருந்தான். ஒரு நாள் அரசன் உருமாறி கள்ளரில் கள்வனாய் வருங்கால் எதிரே வந்த ஓர் இளைஞனைக் கண்டு "ஐயர், எவ்விடம் போகின்றீர்" என் றான். யான் கள்வன், அரசன் இல்லில் பொருள் கொள்ளச்செ ல்கின்றனை எனறு அவன் பொய்யாதுரைத்தான். மன்னன்விரைந்து தானும் உடன் வருவதாகச் சொல்லி அவனோடு இணைந்து சென் றான். நிதியறைக்குள் இருவரும் புகுந்து உயர்ந்த மணிகள் மூன்று ஒருங்கிருப்பக் கண்டார். அவற்றுள் இரண்டு மணிகளை

மட்டும் எடுத்து உடன்வந்த உரிய கள்வனுக்கு ஒன்றைக் கொடுத்துத் தான் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டான். அவ் ஒன்றை என் கொள்ளாது கள்ளினைப் என்று கூட்டாளி கேட்டான். நம் மிருவர்க்கும் பங்கிடுவதற்கு இசையாது ஆகலால் அதனை விடுத்தேன் என்றான். மன்னன் அவனது மனநலத்தை வியந்து, பெயர் வார் முதலிய யாவும் தெரிந்து, பிரிந்தான். மறுநாள் அமைச்சனை அழைத்து நமது நிதியறை கள்வரால் கொள்ளை செய்யப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது நீர் போய் அதனைக் கண்டு வாரும் என்றான். அமைச்சன் சென்று ஆய்ந்தான். விழுமிய மணிகள் மூன்றுவைத்திருந்த அழகிய பேழையுள் ஒன்றே யிருக்கக் கண்டான். கள்வர் அதனைக் காணாது விட்டனர் என்று கருதித் தானே கைக்கொண்டு மறைத்து மன்னன் முன் வந்து "அதே உயர்மணி மூன்றும்கொள்ளைபோயின" என்று கூசாது கூறினான். அரசன்முன்னர்க்குறித்த கள்வனை அழைத்து அவையில்இருத்தி நிகழ்ந்தன முழுவதும் பலரும் அறியும்படி விளக்கி அவன்கொண்டிருந்த ஒன்றையும், தன்பாலிருந்ததையும், அவை முன்னே வைத்து அமைச்சனை நோக்கி நின்பால் உள்ளதையும் கீழவை; என்று நேரே கூறினான். அவன் உள்ளங்கலங்கி அவ் ஒரு மணியையும் வெளியே வைத்துப் பெருங்காணமுற்றான். அதன்பின் அவனது நலமனத்தையுங் கவர்ந்துகொண்டு அரசன் அவனைச் சினந்தகற்றினான். அவனும் சீர்மையும் சிறப்பும் இழந்து தேம்பிச் சென்றான். களவின் கண்ணே கன்றிய காதலையுடையவர்

அதன் வினைவின் கண்ணே தொலையாத தின்பத்தை அடைவர் என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. இது கள்

னமூலத்திலுள்ளது.

களவை விரும்பினோர் முடிவில்லாத துன்பத்தை முடிவில் அடைவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

285. கண்டார்பொன் மூவர் கருணையின்றி யேனிருவர்
கொண்டோடி மாய்ந்தார் குமரேசா—மண்டும்
அருள்கருதி அன்புடைய ராதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல். (நி)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவர் கண்ட பொன்னை என் இருவர் அருளின்றி வஞ்சித்துக்கொண்டு போனர் எனின், பொருள் கருதிப் பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண், அருள்கருதி அன்புடையராதல் இல்லை என்க.

பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண்—மறவியை எதிர் பார்த்திருப்பாரிடத்து. அருள் கருதி அன்புடையராதல்—அருளின் மேன்மையையறிந்து அதன்பால் அன்புடையராய் ஒழுகுதல். இறைவன் அருளை யெய்தக்கருதி உயிர்கள்மாட்டு அன்பு உடையராய் ஒழுகுதல் எனவும் இது பொருள்படும். அன்புடையார்க்கே அனைவருள் உண்டாம் என்க.

பிறர் பொருளைக் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதி அவர் மறந்திருக்குஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் வன்கண்ணாமாட்டு அருள்

கருதி அனபுடையராய் ஒழுகுதல் இல்லை என்பதாம்.

கள்வரிடத்து அருளும் அன்பும் உளவாகா என்பது கருத்து. பிறர் சோர்வு பார்த்துப் பொருளைக் கைக்கொள்ளக் கருதிச்செல்லும் கள்வர், தம் கருத்துக்கு மாறாக எதிர்ப்பட்டார்பால் கொலை முதலிய பழிபடு வினைகள் பலவும் தணிவுடன் செய்வராதலால் அருள் கருதி அன்புடையராதல் அவர்க்கு அமையாதென்க.

562 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கள்வர், அருள் சிறிதும் இலராய்ப் பொருளையே விரும்பிப் பொல்லாதன எல்லாம் புரிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கதன் முதலிய கள்வர் மூவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கதன், காடன், சலன் என்னும் மூவர் கலந்து சென்று பிறிதொருவன் பொருளை இரவில் கவர்ந்து வந்து பொதுவில் வைத்திருந்தார். ஐந்து நாட்களுக்குப் பின்னர் அதனைப் பங்கிடத் தணிந்தார். தாம் இருந்த இடத்துக்கு அயலிலுள்ள ஓர் ஊரில் சென்று கல்ல சிற்றுணவுகளை வாங்கிவரும்படி சலனிடம் மற்றிருவரும் கூறினர். அவனும் இசைந்து அங்குச் சென்று சிறிது உண்பொருள் கொண்டு மீண்டான. மீளுங்கால் அவ்விரு வரையும் ஒழித்து அப்பொருளைத் தான் ஒருவனே கைக்கொள்ளக் கருதினன். அதனால் தன் கையிலிருந்த சிற்றுண்டியில் கொஞ்சம் நஞ்சைக் கலந்து கொண்டிவந்தான். அவன் வருமுன்

அங்கிருந்த இருவரும் அவனைக்கொன்று அதனைத் தம் இருவர்க்கே உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதியிருந்தார். வந்தவன் உணவைத் தந்து உவந்திருந்தான். சிறிதுபொழுது சென்றபின் முன் சுட்டியபடியே மறைந்து நின்று நகன் அவனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அதன்பின நகனும் காடனும் களிப்புக்கூர்ந்து அவ்வுணவினையுண்டு அப்பொருள்கொண்டு போனார். உடனே விடத்தலைக் கேறி ஒருங்கே மாண்டார். பொருள் கருதும் கள்வர்க்கு அருள் கருதும் தன்மையில்லை யென்பதை அபபுனமையார் மூவரும் பொருந்தக் காட்டினர். (இதனை மித்திரபேதததில் காண்க.)

அருளும், அன்பும், கள்வர்பால் இல்லையென்பது இதனுள் கூறப்பட்டது.

---

286. மாசில் வசவரின்முன் வந்தும் களவெழுவர்
கூசாதேன் செய்தார் குமரேசா—பேசும்
அளவின்கண் நின்றெழுகலாற்றார் களவின்கட்
தன்றிய காதலவர். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மாசில்லாத வசவரது இல்லின் முன்னே வந்தும், என் எழுவர் கூசாது களவொழுக்கம் கொண்டார் எனின், களவின் கண்ணே கன்றிய காதலவர், அளவின் கண்ணே நின்று ஒழுகல் ஆற்றார் என்க.

அளவு—நிறை. அஃதாவது தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று ஒக்க உணர்ந்து அதின் வழுவாது ஒழுகும் நேர்மை.

அளவின்கண் நின்று ஒழுகல் ஆற்றார்—நிறையின் கண்ணே நின்று ஒழுகுதலைச் செய்யார்.

இனி, அளவு என்றமைத்துக் காட்சி, கருதல் முதலிய அளவைகளாக்கொண்டால், உலகியலையும் உயிரியலையும் உணர்வியலையும் அளவையாலறிந்து அதில் வழுவாது ஒழுகல் ஆற்றார்எனவுமாம்.

களவின் கண்ணே மிக்க ஆவலையுடையவர், நேர்மையான நெறியின் கண்ணே நிலைத்து ஒழுகமாட்டார் என்பதாம்.

களவில் ஆசையுடையவர் முறையான வழியில் ஒழுகார் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கலுளன முதலிய எழுவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கலுளன் முதலிய கள்வர் எழுவர் முன்னொருகாலத்தில் மங்களாபுரியிலிருந்த மாதவராகிய வசவ தேவரது இல்லிறகு வந்தனர். அங்கே சிவனடியவரோடு உடனிருந்து உண்ண விரும்பித் தாங்களும் அடியார்போல கள்ள வேடம் தரித்து உளளேபோனர். அங்கிருந்தவரனைவருமே இலிங்தாரணமுடைய வீரசைவராதலால், இவர்களும் கதரிச்சாய்களை மறைத்த மாயில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்துபோயிருந்தார். இவ்வுண்மையைச் சிலர் அறிந்து கள்வர் என்று காட்ட அருள் வள்ளலாகிய வசவ

தேவர் அக்காய்களனைத்தும் சிவலிங்கங்களாகக் கருதினார். அங்

ஙனமே ஆயின. கள்ள வேடந் தரித்துவந்த அப்பொய்யரெல்லாரும் மெய்யராகிப் பொருநதி விளங்கினார். தாம் பழகிவந்த களவி னியல்பால் சோற்றின் பொருட்டும் நெறி தவறி வந்தார் என்று அனைவரும் அவரை யிகழ்ந்து வசவ தேவரது மாண்பினைப் புகழ்ந்தார். களவின் கண்ணே காதலையுடையவர் அளவினகண்ணே நிறைமொழுகமாட்டார் என்பதை அவ் எழுவரும் அன்று காட்டி நின்றார். (விரிவை வசவர் சரிதையில் காணக.)

வெள்ளவேணிப பெருந்தகைக்கி யாஞசெய்யடிமை மெய்யாகக்
கள்ளவேடம புனைந்திருந்த கள்வரெலலாங் களங்கமறும்
உள்ளமோடி மெய்யடியா ராகவுள்ளத துள்ளுமருள்
வள்ளலாகும் வசவேசன் மலாத்தாள் தலையால் வணங்குவாம்.

(பிரபுலிங்க லீலை.)

இது, கள்வர்பால் வசவேசர் செய்த வண்மையை வியந்து சிவப்பிரகாசர் கூறியது.

களவில் ஆசையுடையார் அளவிறநது திமை செய்வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

287. அன்றேன் களவை அடியவர்செய் யாரென்றார்
குன்றாத சேரா குமரேசா—ஏன்றும்
களவென்னும் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல். (எ)

இ.—ள்.

குமரேசா! குலசேகராழ்வார் பரனடியவர் களவினைச் செய்யார் என்று ஏன் உறுதியாகச் சொன்னார் எனின், களவு என்னும் கார் அறிவாண்மை அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல்லை என்க.

கார் அறிவு—இருண்ட அறிவு.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை. 565

என்றது தனக்கு நன்மை இன்னதென்று உணராத ஒருவனது மருண்ட அறிவினை.

அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல்—நேர்மை என்னும் வன்மையைப் பொருந்தினார்மாட்டு இல்லை.

அளவு என்னும் பெருமையைப் பொருந்தினாரிடத்துக் களவு என்று சொல்லப்படுகின்ற மருண்ட அறிவு இல்லை என்பதாம்.

நல்ல அறிவினையுடையவரிடத்துக் களவு செய்தற்குரிய பொல்லாத அறிவு பொருந்தாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்

டது. இவ்வுண்மை சேரமன்னன்பாலிருந்த திருமாலடியவர்பால் தெளியப்படும்.

கதை.

திருவஞ்சிக்களம் என்னும் திருநகரிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய குலசேகரன் எனனும் சேரர் பெருமான மாலடிகளே மனங் குழைந்த மாதவராதலால் அவரது ஆசரவில் பாகவதர்கள் பலர் குழுமியிருந்தனர். அதுயவர் பக்கல் அவ் அரசர் பெரு மான் ஆற்றிவருகின்ற அருமைகளைக் கண்டு அமைச்சர்கள் பொறாமைகொண்டார். அதனால், விலையுயர்ந்த நவமணி மாலை ஒன்றை அரசமாளிகையிலிருந்து ஒருநாள் எடுத்து மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, வைணவர்களே அதனைக் களவு செய்திருப் பார்கள் என்று அரசனிடஞ் சென்று அமைசசர்கள் அறிவித் தார். இவ் இகிந்த தொழிலை அவ் உயர்ந்தார் செய்யார் என்று அரசன் சினந்து அமைச்சரையே வெறுத்தான். மாலடியவர் நெறி நின்று ஒழுகிய அறிவுடையவராதலால் களவு என்னும் தீமையை ஒருபோதும செய்திரார். இஃது என் உளந்தெளிந்த உண்மையாம. உலகறிய இதற்கு நானே உறுதி கூறுவேன் என் று துணிந்து ஒரு குடதகில நாகப பாம்பை அடைத்து அவை நடுவே இருத்தும்படி செய்து, எம்பால் உள்ள வைணவர் மன மும் மொழி மெய் என்னும் திரிகரணங்களும் புனிதமாயிருப்பது உண்மையாயின் இப் பாம்பு என்னைக் கடியாதிருக்கக்கடவது

என்று பலரும் காண அக்குடத்துள் தமது செங்கையையிட்டார். அது யாதொரு ஊறுஞ் செய்யாது அத்திருக்கரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கடகம்போல் விளக்கியது. அனைவரும் வியந்து அரசையும் அடியவரையும் புகழ்ந்தார். அமைச்சர்கள் நடுங்கி அடிவணங்கி மன்னிக்கும்படி மன்னனை வேண்டினர். அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண், களவு என்னும் கார் அறிவு இல்லை என்பதை அரசன் அன்று உலகறிய உணர்த்தினன்.

(விரிவை ஆழ்வார் சரிதையில் காண்க.)

ஆங்கெடப்பரன் அன்பர்கொள் ளாரென் றவர்களுக்கே
வாங்கொடுகுடப் பாம்பிற் கையிட்டவன் மாற்றலரை
வீரங் கெடுத்தசெங் கோற்கொல்லி காவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன் குலசே கரன்முடிவேந்தர் சிகாமணியே.

(மணக்கால் நம்பி.)

மேற்குறித்தவுண்மை இதனால் இனிது தெளிவாதல் காண்க.

களவு என்னும் நீமை நல்லோர்பால் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

288. திண்டோட் சயித்தவன்றன் தீரஞெஞ்சிற் புன்கரவுங்
கொண்டுநின்றான் என்னே குமரேசா—உண்டாம்
அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்

ழ—ள.

குமரேசா! சயிந்தவன் தனது வீரம் பொருந்திய நெஞ்சில் என் வஞ்சம் பொருந்தி நின்றான் எனின், அளவு அறிந்தாரது நெஞ்சத்து அறம் நிலைபெறுதல் போல களவு அறிந்தாரது நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறும் என்க.

கரவு—வஞ்சனை. களவு அறிந்தார்—களவையே பழகினவர்.

அளவு அறிந்தார்—உண்மையை அளந்து தெளிந்து அதனையே பழகினவர்.

நெறி அறிந்தவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெறுமாறுபோல், களவறிந்தவர் நெஞ்சில் வஞ்சனை நிலைபெறும் என்பதாம்.

களவு என்னும் காரறிவானது பேரறிவாளரை அணுகாது என்று மேலே கூறினர், இதில், அவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெற்றாற்போல அக் கள்வர் நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறுமென்றார்.

எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையினை யெய்தியிருப்பினும் களவையே பழகினவர் உள்ளத்தில் வஞ்சம் ஒழியாது நிற்குமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சயிந்தவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சயிந்தவன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன். சயத்திரதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். துரியோதனன் தங்கையாகிய துச்சளனை மணந்தவன். நல்ல போர்வீரனுயிருந்தும் இவன் நெஞ்சில் வஞ்சம் நிலைத்திருந்தது. பாண்டவர் காமிய வனத்திலிருக்குங்கால இவன் ஆண்டுச் சுரவுடன் சென்றுன். ஐவரும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துத திரோபதையால் அணுகினன். அவ்வுத்தமி இவனை உபசரித்தது நாட்டுள்ளார் நலங்கூர நன்கு வினவினுள். சிறிது பொழுது கழிந்தபின் அவ்வஞ்சியை இவ்வஞ்சன் எடுத்து சுவர்ந்து விரைந்து சென்றான். அந்நல்லாள் அழுகுரலைக் கேட்டு ஐவரும் தொடர்ந்தோடி யிவனைப் பிடித்துப் பிணித்து இழிவினை பலவுஞ் செய்து கழுதைமேல ஏற்றி அத்தினபுரியை நோக்கி அனுப்பிவிட்டுப் பத்தினியைத் தேற்றிக்கொணர்ந்து பண்டுபோல் அமைந்து பண்புடனிருந்தார். களவு என்னும் காரிருவாண்மையால் அளவில்லாத துன்பத்தையும், அவமானத்தையும் இவன் அடைந்தான். கொடுவினை செய்திருந்தும் இவனைக் கொல்லுதல் தீது என்று ஓழித்து ஐவரும் அறங்குறித்து நின்றார். சிறந்த அரசனுயிருந்தும் களவையே பழகியதால் இவன் நெஞ்சில் சுரவுடையனுகிக் கடும் பழி பூண்டான்.

568 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

நல்லோருள்ளத்தில் சோர்மையும், கள்ளருள்ளத்தில் சுரவும் குடிகொண்டிருக்குமென்பது இதனல் கூறப்பட்டது.

289. அன்று களவால் அமிழ்துண்டார் எனுடனே
குனறி யழிந்தார் குமரேசா—என்றும்
அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்று தவர். (கூ)

இ —ள்.

குமரேசா! அன்று களவால் அமிர்தத்தையுண்டவர் என் உடனே அழிவுற்றார் எனின், களவு அல்ல மற்றைய தேற்றுதவர், அளவு அல்லாதவற்றைச் செய்து ஆங்கேவீவர் என்க.

மற்றைய என்றது களவல்லாத வேறு நல்ல முயற்சிகளை.

களவு அல்ல மற்றைய தேற்றுதவர்—களவல்லாத பிற நெறி களை அறியாதவர். களவை அன்றி வேறொன்றையும் அறியாத வர் எனினுமாம்.

அளவு அல்ல செய்து—அளவு அல்லாத தீமைகளை எண்ணி. இத்து அளவு என்றது அறிவால் ஆய்ந்தளந்த நெறியினை.

ஆங்கேவீவர்—அப்பொழுதே கெடுவர். கெடுதல் ஒருதலை என்பதை ஏகாரம் உணர்த்திநின்றது.

களவினுலன்றிப் பொருள் பெறுதற்குரிய வேறு நெறிகளை அறியாதவர் நெறியல்லாத தீமைகளை நினைந்து உடனே கெடுவர் எனபதாம்.

களவே பயின்றவர் கடிதே கெடுவர் என்பது கருத்து.

கள்வர்க்கு இழிவும் அழிவும் உடனே உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இராகு கேதுக்கள் பால் அறியப்படும்.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை. 569

கதை.

இராகு என்பவன் விபபிரசித்தி என்னும் ஓர் அசுர வீரனுடைய புதலவன். தாய் பெயர் சிமமிகை. தம்பி கேது. திருமால் மோகினி உருவங்கொண்டு அசுராகளை மயக்கி அமிர்தத்தை அமராகளுக்குப் பகுந்துகொடுக்குமபொழுது இராகுவும், தமபியும் அமரர்போல் உருமாறி ஆங்குப் புகுந்து அவ் அமிர்தத்தைக் களவால்கொண்டு கனிந்து உண்டார். உண்ணுங்கால அவ்வுண்மையைத் திருமாலுணாநது தன கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அடித்தார். அவ்அடியால் இராகுவின தலை துணிபட்டது. அமிர்துண்டநலத்தால் தலையும் உடலும் இருவடிவாகி இலங்கிநின்றன. தப்பிசசென்ற தம்பியின்பெயரையே அத்தலையின் உடலுக்கு நலமுற இட்டார். தம்மைச சுட்டிக்காட்டிய சூரியசந்திரராகிய அவ் இருவர்மீதும இராகு கேதுக்கள் என்னும் இவ இருவரும பெரும் பகைகொண்டு புழுங்கி நொந்தார். களவையே பயின்றவர் அளவில்லாத தீமைகளைசசெய்து ஆங்கே கெடுவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (ஸ்ரீவைக் கந்தபுராணத்தில காண்க.)

கள்வர் கடிதில் கெடுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

290. பண்டேன் வசுக்கள் பசுக்களவால் தம்முடம்பும்
கொண்டனவும் தீர்ந்தார் குமரேசா—அண்டிநின்று
கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தேளுலகு. (ம)

இ—ள்.

குமரேசா! வசுக்கள் எண்மரும் தமது உடம்பும் உயர் நிலையும் ஏன் களவினால் ஒருங்கே இழந்தார் எனின், கள்வார்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும்; கள்ளார்க்குப் புத்தேள் உலகும் தள்ளாது என்க

570 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிர்நிலை—உடம்பு. உயிர் நிற்றற்கு இடம் என்னும் ஏதுவான் வந்தது. கள்வார்க்கு—களவினைச் செய்வார்க்கு. உயிர் நிலை, உலகு, என்னும் ஈரிடத்தும் நிற்கவேண்டிய உம்மைகள் தொக்குநின்றன.

கள்வார்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும்—கள்வர்க்குத் தமது உடம்பும் தவறும். என்றது மரண தண்டனையை அரசன் கள்வர்க்கு விதிப்பன் என்பது கருதி.

கள்வர்க்குத் தமது உடம்பும் தவறிவிடும்; களவு செய்யாதவர்க்கு, தெய்வவுலகமும் தவறாது கிடைக்கும் என்பதாம்.

கள்வர் இம்மையில் மரண தண்டனையை அடைந்து மறுமையில் நரகம் புகுவர்; கள்ளாதவர் இங்குப் புகழும் இன்பமும் எய்திப் பின்பு புததேஎலுகமும் பொருந்துவர் எனபது கருத்து.

களவினை விரும்புவோர் தாம் பெற்றுள்ள உயர் நலமெல்லாம் ஒருங்கேயிழந்து யிழிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வண்மை பிரபாசன் முதலிய வசுக்கள் என்மர் பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

வசுக்கள் என்பவர் திசைகாப்பாளர்போல் என்றும் எண்மராய் நிறை விளங்கும் தெய்வ மரபினர். அனலன், அனிலன், ஆபத்சைவன், சோமன், தரன், துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்பன அவர்கட்குப் பெயர்களாம். இவருள் பிரபாசன் எனபவன் தன் மனைவியாகிய வசுமதி பால் பெருங் காதலுடைய வனாதலால் அவள், விரும்பிய எவற்றையும் விரைந்துகொண்டு தந்து அவள் இன்புறுவதைக் கண்டு தான் இன்புறுபவன். ஒரு நாள் காம தேனுவைக் கொண்டுவரும்படி வசுமதி கணவனிடம் கூறினாள். பிரபாசன் இசைந்து தன் தனைவர் எழுவருடன் கூடி நள்ளிரவில் வசிட்டர் மனைக்கு வந்தான் அங்குத் தங்கியிருந்த அத் தெய்வப் பசுவை அவர் அறியாவகை கவர்ந்துசென்றான். மனைவி பால் தந்து மனமகிழ்ந்திருந்தான்.

விடிந்த பின் வசிட்டர் மெய் யுணர்வால் ஆய்ந்து மெய்ம் மையைத் தெளிந்தார் உயர்ந்தவரா யிருந்தும், களவு என் னும் இப் பழிவினையைச் செய்ததால் அவரினவரும் இழிந்தவரா கும்படி சபித்தார். அவ்வாறே அவரினவரும் தெய்வவுருவினை யிழந்து இந்நிலவுலகை நோக்கி யிழிந்தார். அயனிடு சாபத் தால் நிலை யிழந்து வரும் சுரநதியை இடை வழியில் கண்டார். அவள் அடிகளை வணக்கினர். அந் நதி மடந்தை அவர்களுக்கு அருள்புரிவதாக ஆதரவு கூறினாள். அவ்வாறே தான் கங்கை யாய்த் தோன்றிச் சந்தனுவை மணந்த காலையில் தன் வயிற்றில் தோன்றிய புதல்வர் எழுவரையும் புகையில் தோன்றுவண்ணம் தொலைத்துப் போக்கினாள். பிரபாசன்மட்டும் பிறந்து வளர்ந் தான். முன்னைப் பெண்வழிச் சென்று பிழை செய்தமையால் பின்னைப் பெண் இன்பம் இன்றிப் பெரு நாள் இருந்தான். இவ னே வீடுமன் என்க. கள்வார்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும் என் பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது. விரிவைப் பாரதத் தில் தெளிக.

கள்வர், கள்ளாதார், என்னும் இருவர்க்கும் உளவாம் பயன் இதனுல் ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

பிறருடைய பொருளை வஞ்சித்துக்கொள்ளும் கருதாவகை தன் நெஞ்சினைக் காத்தல்வேண்டும். களவினை உள்ளத்தால் உள்

லினும் பெருந் தீங்கு உண்டாம். களவினால் உண்டாம் செல்வம் பழியை வினைத்து விரைவில் அழிவை அடையும். களவின் மீது காதலுடையவர் அளவில்லாத துன்பங்களையடைவர். களவு செய்வோர் உள்ளத்தில் அருள் உண்டாகாது. நெறி நின்று ஒழுகும் நேர்மையை அவர் அடையமாட்டார். களவென்னும் தீமையை அறிவுடையார் அணுகார். நல்லோர் உள்ளத்தில் அறம் நிலைத்திருத்தல்போல் தீயோர் உள்ளத்தில் களவு நிலைத்திருக்கும். களவே பயில்வோர் அழிவே அடைவர். கள்வர்க்கு மரண தண்டனையும் இழி பிறப்பும் உளவாம். களவு செய்யார்

தவர் புகழும் இன்பமும் பொருந்திப் புத்தேளுலகத்தை அடைவர் எனபனவாம்.

29-வது கள்ளாமை முற்றிற்று.

நடம் அதிகாரம் வாய்மை.

அஃதாவது உண்மையினது தன்மை. உள்ளம், வாய், மெய் என்னும் மூன்றிடத்தும் இது தோன்றுமாதலால் உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என உரைக்கப்படும். கள்ளம் இல்லாத உளளமுடையார்க்கே பொய் சொல்லாமை என்னும் இந் நல்லறம் நனகு அமையுமாதலால் கள்ளாமையின் பின்வைக்கப்பட்டது.

291. உள்ளதே சொன்னுன் உயர்தருமன் பொய்யனென்று
கொள்ளநின்றுன் என்னே குமரேசா---தள்ளாத
வாய்மை யெனப்படுவ நியாதெனின யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொலல். (க)

இ—ள்

குமரேசா! உள்ளதையே சொல்லியும் தருமர் என் பொய்யா என்றுகொள்ளநின்றார் எனின், வாய்மை எனப்படுவது யாது எனின, யாது ஒன்றும் தீமை இல்லாத சொற்களைச சொல் லுதலேயாம் என்க.

நீமை யாதொன்றும் இலாத சொலல்—தீங்கு சிறிதும் உண் டாகாத சொற்களைச் சொல்லுதல்; இலாத என்பது ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது.

மெய்ம்மை என்று சொல்லப்படுவது யாது எனின், பிறி தோருயிர்க்கு யாதொரு தீமையும் பயவாத சொற்களைச் சொல் லுதலேயாம் என்பதாம்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை. 573

உள்ளதை உள்ளதாகவும், இல்லதை இல்லதாகவும் சொல் லுதல் வாய்மையன்று, பிறவுயிர்கட்குத் தீமை சிறிதும் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதலே வாய்மையாம் என்றபடி.

உண்மை இஃதென்று இதில் உணர்த்திய ஒண்மையை ஊன்றி உணர்க.

உள்ளபடியே நிகழ்ந்ததை ஒருவன் சொல்லினும் அதனால் பிறர்க்குத்தீமை விளையுமாயின் அவன்பொய்யின் பயனை எய்துவான் என்பது கருத்து. இவ் வுண்மை தருமர் பால்காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர்கட்கும் துரியோதனன் முதலானவர்கட்கும் பெரும் போர் தொடங்கி நடந்துவருங்கால் பதினைந்தாம் நாட் போரில் துரோணரைக கொல்லக் கருதிய கண்ணன் அவ் வில் வீரனை வெல்வது அரிது என்று தெளிந்து வெய்ய சூழ்ச்சி ஒன்று செய்தார். அவருடைய மகனாகிய அசுவத்தாமன பொருது இறந்தான் என்று தருமர் வாயால் சொல்லப்படின், அச் சொல்லால் உள்ளங் கலங்கி வில்லெடாது மெய் மறந்து நிற்பர், அவ்வமையம் அவரை வெல்லலாம் என்று துணிந்து தருமரையணுகி அவ்வாறே சொல்லும்படி வேண்டினர். 'பொய்யினல் ஆவது இந்தப் புவிகொலோவென்று' அவர். வெறுத்தது மறுத்தார். மாளவதேயத்து மன்னனாகிய இந்திரவன்மன எனிலுந்த மத யானை ஒன்று அனறு மாள நேர்ந்தது. அதற்கும் அசுவத்தாமா என்றே பெயரிடப்பட்டிருந்தது. உண்மையில் நிகழ்ந்ததாதலால் அதையேனும் சொல்லுக என்று கண்ணன தொடர்ந்து மொழிந்தான். என் செய்வார் தருமர்; இசைந்தார்.

"அத்தனே அடிவல்லாண்மை அச்சுவத்தாமா என்னும்

மத்தவா ரணத்திக் கையோ மாருதி சிங்கமாஞன்" என்று பல்க மறுக்கூறினர். இவ் ஒலியைக் கேட்டவுடனே தன் மகனே இறந் தான் என்று துரோணர் நம்பித தன் வில்லையும் தனையையும் விசி யெறிந்து வெறிதே நிற்றார். அவ்வமயம் திட்டத் துய்டன் வீட்

டகனையால் அவர் தலை துள்ளி விழுந்தது. மெய்யே விரதமாக வுடைய தருமரும் பொய் புகன்றார் என்ற ஒரு புன்மொழி பரந் தது. அதன் பயனுக்த் தருமர் ஒருமுறை ரதத்தைக் காணும் படி நேர்ந்தது. உண்மையாக நிகழ்ந்தவை கூறினும் பிறிதோ ருயிர்க்குத் தீமை பயக்குமாயின் அது பொய்ம்மையாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கற்கொண்டு கன்மழைமுன் காத்தகள்வன் கட்டுரைத்த
மொழிப்படியே கருதார் போரில்
முற்கொண்ட விரதமறந் தியாருங்கேட்ப முரசுயர்த்தோன்
பொய்சொன்னன் முடிவிலந்தச்
சொற்கொண்டு வெறுங்கையனும் அளவிற்றிட்டத்
துய்மனென நின்றகுருத்துரோகி கொன்றான்
விற்கொண்டு பொரநினைந்தால் இவனேயல்ல விண்ணவர்க்கும்
எந்தை தனை வெல்லலாமோ.
(பதினைந்தாம் போர்ச்சருக்கம்.)

இது, தம் தந்தையாரை வஞ்சனையால் கொன்ற வகையினை யறிந்து அசுவத்தாமன் வருந்தி யுரைத்தது.

வாய்மை இன்னதென்பது இதனால் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

292. மாதர் கலிக்கோட்டு மாமுனிபால் பொய்யுரைத்தும்
கோதடையார் என்னே குமரேசா—தீதுடைய
பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின் (உ)

இ.—ள்.

குமரேசா! கமலி சுலோசனை என்னும் மாதரிருவரும் கலிக்கோட்டு முனிவர்பால் பொய்யுரை புகன்றும் என் நன்மையெய்தினர் எனின், புரைதீர்ந்தநன்மை பயக்கும் எனின், பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்தவாம் என்க.

புரை தீர்ந்த நன்மை—குற்றம் நீங்கிய நன்மை.

குற்றமற்ற நன்மையைக் கொடுக்குமாயின், பொய்ம்மைச் சொற்களும் வாய்மைச் சொற்களின் பாலவாம் என்பதாம்.

பொய்ம்மை என்பது பால் பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் இடத்த என்னும் பலவின்பால் முற்றுக்கேற்ப இக்குப் பன்மையாய் நின்றது.

தீமையிலாத சொலலே வாய்மை என்று மேலே கூறினர் இதில், அச்சொல் பொய்ம்மையா யிருப்பினும் மெய்ம்மையாம்

என்றார்.

பிறர்க்குத் தீமையில்லாதபடி விநோதமாக ஒருவன் பொய் கூறினும் அது பாவமாகுமாதலால் அதனை விலக்குதற்கு நன்மை பயக்குமெனின் என்றார்.

தனக்கு நன்மை பயக்குமாறு ஒருவன் பொய் கூறி அதுவும் வாய்மை இடத்தவாம் என்று இதனை வலிந்தெடுத்துக்காட்டி வாய்ப் பறை கொட்டலாகாதெனபது "புரைதீர்ந்த" என்னும் அடையால் தெளியப்படும்.

பிறர்க்கு யாதொரு தீமையும் இல்லாமலும், கேடேனும் சாவேனும் அடையநின்றதோருயிர் அவற்றினின்றும் நீங்கி இன்புறுமாறு எழுகின்ற பொய்ம்மையே அறிவுடையோரால் மெய்ம்மையாகக் கருதப்படும் என்பது கருத்து.

பொய்ம்மையாயினும் புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமாயின் அது மெய்ம்மையாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கமலி சுலோசனி என்னும் இருவர்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

கமலி சுலோசனி என்னும் மாதர் இருவரும் உரோமபதன் என்னும் அரசனுடைய திரு நகரிலிருந்தவர். அழகால், பாடலால், ஆடலால் சிறந்தவர். கல்வியறிவோடு சொல்வன்மையும்

வாய்ந்தவர். கலிங்கோட்டு முனிவரின், தன் காட்டில் மன்முவரும் என்று கிளிஞர் கூறியதைக் கேட்டு அம்முனிவரைக் கொணரும் வகையாதென்று அரசன் கவலுங்காலையில் இம்மகளிரிருவரும் எழுந்து யாம் எதி அவ் அருந்தவனைக் கொண்டுவருகின்றோம் என்று கூறிச் சென்றார். மாந்தரை விலங்குகள் என்று உன்னு மனத்தனுப், மாதவத்தனுய் உலக் காட்டமின்றி உணர்வையே காடி நிற்கும் அவ் உயர்தவனை யணுகித் தாமும் அருந்தவர்போல் நடித்து இனிய மொழிகள் பல அவர் மனங்கொள மொழிந்தார். நாள் பல கழிந்தபின் தம் பொய்ம்மைச் சொற்களால் அம் மெய்ம் முனிவனை மயக்கித் தம் நகருக்கே கொணர்ந்தார். மாதவன் வருகையால் மழையும் பெய்தது. அரசனும் பிறரும் அறிந்து ஓடிவந்து அருந்தவனை வணங்கினர். மன்னையர் பொய்ம்மையால் மயங்கி வருதோம் என்று முனிவர் தெளிந்தார். முனிவுகொண் டார். அடிகள் எய்தியதால் யான் எய்திபிருந்த கேடு நீங்கி அளவின்ப மெய்தினேன என்று அரசன் போற்றினான். முனி வர் முனிவு நீங்கி இனிதருள் செய்தார். தமது பொய்மையால் புரைதீர்ந்த நன்மையை விளைவித்த அம்மாதர் நலம் பல பெற்று நன் மதிப்புற்றார்.

உம்மையின் மறுமைதன்னில் உறுபயன் இரண்டும் பார்க்கின்
இம்மையில் விளங்கும யார்க்கும் அவரவர் இயற்கையாலே
மெய்ம்மையே ஒருவர்க்குற்ற விபத்தினை விலக்குமாகிற்
பொய்ம்மையும் மெய்ம்மைபோலப் புண்ணியம் பயக்குமாதோ.

(பாரதம்.)

பொய்யும், நன்மை பயக்குமாயின் மெய்யாம் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

293. வேதாவும் தாழைபுமுன் வெய்யதொரு பொய்யுரன்றேன்
கோதடைந்து சொந்தார் குமரேசா—ஏதேனும்
தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்ற பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (ங.)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை. 577

இ.—ள்.

குமரேசா! அயனும், தாழையும் வெய்ய பொய்யை முன் புகன்று, பின் என் துணிவெம்பி கொந்தார் எனின், தன நெஞ்சு அறிவதைப் பொய்யற்ற; பொய்த்தபின், தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடும் என்க.

தன் நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்ற—தன் மனம் அறிந்ததை மறையாது மொழிக.

ஒருவன், தன் மனம் அறிந்ததொன்றினைப் பொய்யாது மொழியவேண்டும்; பொய்த்தாலுயின் தன் மனமே தன்னை வருத்தும் என்பதாம்.

ஏகாரம் உறுதியை விளக்கிநின்றது. சுடும் என்றது துன்பமிகுதி தோன்ற என்க.

மனம் அறிந்ததை மறைத்து, மாறொன்று கூறின், அம்மன

மே கரியாய் நின்று பெருந் தன்பதனை விளைவிக்கும் ஆதலால் அதனை ஒருவன் மறந்தும் கூறலாகாதென்பது கருத்து.

பிறர் அறியார் என்று கருதி ஒருவன் பொய் கூறின் அது பின் உலகறிய வெளிப்பட்டு அழியாத பழியையும் தொலையாத தன்பத்தையும் அவனுக்கு நிலையாகக் கொடுக்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுணமை பிரமன் பாலும் தாழை மலர் பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

ஆதியூழியில் அழலுருவாய்த் தோன்றிய இறைவனது திருமுடியை அறிந்து வருவதாக மாலிடம் வாது கூறி அயன், அன்னவடிவங்கொண்டு மேலெழுந்து பறந்தான். பல்லாயிர வருடங்கள் கழிந்தும் ஒரு சிறிதும் காணாது உளந் தளர்ந்து கொந்தும் ஊக்கம் விடாமல் மேன்மேல் உயர்ந்து சென்றான். செல்லுங்கால் விளைந்து தாழ்ந்து வருகின்ற தாழம் பூ ஒன்றை இடை

யே கண்டான். "நீ யார் எங்கிருந்து வருகின்றாய்" என்று அதன் இயல்பினை வினவினான். அது தெய்வ மலராதலால், தன் திருவாய் திறந்து "யான், தவ நலத்தால் தாழம் பூவாகிப் பரமன் திருமுடியிலிருந்தேன், ஓர் இழுக்கால் அதிலிருந்து வழுவி வீழ்ந்தேன், காற்பதினாயிர வருடங்களாயின இழிந்துபோகின்றேன்" என்

று உணர்த்து மொழிந்தது. அயன் கேட்டு அஞ்சித் தன் கருத்து முற்றுதென்று தெளிந்து தன் இயல்பினை அதற்கு உணர்த்தி, தான் பரமன் முடியினைக் கண்டதாகத் தன்னுடன் வந்து மாலிடம் உறுதிசொல்லும்படி அதனைப் பெரிதும் வேண்டினன். அதுவும் இசைந்து, அவ்வாறே வந்து மாலிடங் கூற, அயனும் காணுதனும் என மொழிந்தான். உடனே ஒளியுருவாய் நின்ற தனிமலை பிளர் என்று வெடித்து "பொய், பொய்" என்று உலகறியவொலித்தது. அயனும் தாழையும் அஞ்சி நடுங்கினர். உள்ளந் தீய உயிருந் தேம்பினர். ஈசன், அயனை எரி நோக்கி

"வாசமா மலரவ உனக்கு மண்ணின் மேல்
பூசையும் கோயிலும் போக என்றனன்."

அதன்பின் தாழம் பூவை நோக்கி

"தாழையே இவனெடு காவு நீயுரை
செய்ததால் தீண்டிலேம் என்று நீர்த்தனன்." என்றான்.

இவற்றைக் கேட்டு,

அவ் இருவரும் பொய்ம்மையாலெய்திய புன்மையை எண்ணி யெண்ணி யேங்கினர். பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும் என்பதை அவர் அன்று உணர்ந்து நாணினர்.

பிறாறியார் என்று ஒருவன் பொய்கூறின், அது பலரும் அறியத் தோன்றி அவனுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் விளைக்கும் என்பதை உலகம் அவர்பால் உணர்ந்தது.

அண்ணிய இனியுமில்லும் அரும்பெறன் மகவும் அன்பும்
நிண்ணியசிரும் மிக்க செல்வமுந் திறனுந் தேசும்
எண்ணிய பொருள்கள் யாவும் இயற்றிய தவமுமேனைப்
புண்ணியம் அனைத்துஞ்சோரப் பொய்ம்மையாற் பொன்றுமன்றே.

(பாரதம்.)

தன் நெஞ்சே தன்னை வருத்துமாதலால் பொய்யை ஒருவன் யாண்டும் கூறலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

294. வள்ளலரிச் சந்திரனே னையத்தா ருள்ளமெல்லாங்
கொள்ளநின்றான் இன்றுங் குமரேசா—எள்ளளவும்
உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அரிச்சந்திரன் உலகிலுள்ள எல்லாருடைய உள்ளங்களிலும் என் இன்றும் நின்றுளான் எனின், உள்ளத்தால் ஒருவன் பொய்யாது ஒழுகின், உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனும் என்க.

பொய்யாது ஒழுகின்—பொய் கூறாது ஒழுகுவனாயின். ஒழுகின் உளன் என்று காண்க.

தன் உளம் அறிய ஒருவன் பொய் சொல்லாது ஒழுகுவனாயின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனாவன் என்பதாம். மெய்யுடை ஒருவனை உணர்வுடையாரெல்லாரும் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றுவராதலால் "உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்" என்றார்.

மேல், தன் நெஞ்சறியப் பொய்த்தானே அந்நெஞ்சே சுடும் என்றார்; இதில், அங்ஙனம் பொய்யாதானே உலகிலுள்ளார் உள்ளங்களெல்லாம் உவந்து போற்றுமென்றார்.

பொய் சொல்லாத ஒருவன் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் எல்லாராலும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரிச்சந்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அரசர் பெருமானாகிய அரிச்சந்திரன் நோகிகர் செய்த பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் யாவற்றினும் நிலை தளர்தல் நின்று

பொய்யாதொழுகினர். அதன் பொருட்டுப் பதியும் நிதியும் இழந்து, தனது அருமை மனைவியையும் இனிய புதல்வனையும் பிரிந்து, தானும் பறையறைவதற்கு விலைபடுத்து சுடலை காத்து நின்று, பொறுத்தற்கரிய பெருந்துயரங்களை அடைந்து அகங்குழைந்திருந்தார். ஆங்கும், முனிவர் வந்து கரவுடன் நின்று ஒரு பொய் புகலின இத்தன்பங்களெல்லாம் உனக்கு நீங்கிவிடுமென்று தனக்கு இனியவர் போன்று மொழிந்தார். அவ்வமையத்தும் இவர் நெஞ்சினாலும் பொய்யைநினையாது நின்றார். அதன் பயனை முதல்வர் மூவரும் இவர் முன்னே தோன்றி இன்னருள் புரிந்தார். இழந்தன எல்லாம் எய்தி மின்புற்றார். நாடகசாலைகளிலும் இவர் சரிதம் நடிக்கப்படுகின்றது. இவ் ஐயனைப் "பொய்

சொல்லா மெய்யன்" என்று உலகம் இன்றும் போற்றிவருகின்றது. உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின உலகத்தார்உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது.

(விரிவை அரிச்சந்திர புராணத்தில் காண்க,)

சேய்மை யண்மையில் உயிர்க்கொரு துணையெனச் சிறந்த
வாய்மை யாலகந் தூய்மையாம் மற்றிலை புறத்தைத்
தூய்மை செய்வது நீரலாற் சொல்லின்வே றுளதோ
நோய்மை செய்யினும் வாய்மையே நோன்பெமக் கறிதி. (1)

புலையனும் விரும் பாதவிப் புன்புலால் யாக்கை
நிலையெனா மருண் டுயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே
தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்
கலையு ணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ. (2)

இம்மை யம்மைவீ டெனமறை பொலன்கொள இயம்பும்
மும்மை யுந்தரும் முறையுடைத் தெனுநிலை முரணி
எம்மை யாழ்வயிற் றடக்கிமீட் டுமிழ்கலா எரிவாய்
வெம்மை கூர்நர குய்க்கினும் மெய்மையை விடேமால்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை. 581

பதி யிழந்தனம பாலனை யிழந்தனம படைத்த

நிதி யிழந்தனம் இனியெமக் குளதென நினைக்கும்
அறி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றார்
மதி யிழந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான். (4)

இவை, ஒரு பொய்யேனும் சொல்லுக என்று முனிவர் சொன்னபோது மன்னவன் சொன்னவை.

பொய்யாத ஒருவனை உலகமெல்லாம் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

295. பண்டு மனம்பொருந்தப் பாஞ்சாலி மெய்புகன்று
கொண்டாள்சீர் என்னே குமரேசா — உண்டாம்
மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை. (௫)

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலி மனம்பொருந்த மெய் சொல்லி ஏன் அதனால் மாண்பு எய்தினாள் எனின், மனத்தொடு வாய்மை மொழியின், தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை என்க

மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் — உளம் பொருந்த உண்மையைச் சொல்லின். செய்வாரின் தலை — செய்பவரினும் சிறப்புடையன்.

மேல், பொய்யாதொழுகுவானை உலகம் போற்றுமென்றார்;

இதில், அருந்தவரினும் பெருங்கொடையாளரினும் அவன், சிறந்தவன் என்றார். பொய் சொல்லாதவன் புகழும் அறமும் பொருந்தி விளங்குவான் என்பது கருத்து.

மனம் பொருந்த மெய்ம்மையை ஒருவன், சொல்லுவனாயின் அவன், தவமும் தானமும் ஒருங்கே செய்வாரினும் சிறந்தவனாவன் என்பதாம்.

582 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வனம் புகுந்து தவம்புரிவாரினும், இல் இருந்து தானஞ் செய்வாரினும், மெய் சொல்லோரே மேலோர் என்றபடி.

பொறிகளை அடக்கியும், வருந்தி யீட்டிய பொருளை வையாது கொடுத்தும் எய்துகின்ற பயனை மெய்ம்மைபொன்றானே ஒருவன் எய்தலாம் என்பது குறிப்பு.

மனம் பொருந்த மெய் சொல்லோர் மாதவரினும் மாண்புடையவர்என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரோபதைபால் உணரப்படும்.

கதை.

துரோபதை என்பவள் பாஞ்சால தேசத்து அரசன் புதல்வி. அதனால் பாஞ்சாலி என்று பெயர் பெற்றாள். இவள்

பாண்டவரை மணந்து அவரோடு வனம் புகுந்து வருந்தி வாழுங் காலத்தில் ஒருநாள் அமிததிர முனிவருக்கு உரியதும் அருமையுடையதும் இனியதுமாகிய விழுமிய நெல்லிக்கனி ஒன்றைக் கண்டு உண்ண விரும்பினள். உடனே அருச்சுனன் அதனைக் கொய்து கொடுத்தான். தருமர் கண்டு அதனியல்பைத் தெரிந்து முனிவர், முனிவரே என்று கலங்கித் தம்பியருடன் கலந்து கண்ணனைக் கருதினர். உடனே கண்ணனும் வந்து உண்மையை உணர்ந்து அவரை உரிமையோடு நோக்கி நீங்கள் அறுவரும் உங்கள் உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளியாது மொழியவேண்டும் என்றார். தருமர் முதலிய ஐவரும் தம் மனத்தியல்பைத் தனித்தனி மொழிந்தார். அதன்பின் பாஞ்சாலி "அழகும் ஆண்மையும் வாய்ந்த கணவர் எனக்கு ஐவர் அமைந்திருந்தும் என்மனம் அமைதியின்றி இன்னும் ஒருவனை நாடுகின்றது; விழுமிய என் உள்ளமே இவ்வனம் விழையுமாயின் மற்ற பங்காளரை எவ்வனம் நம்புவது" என்று மகளிரது உணர்தற்கரிய மன நிலையை யாவரும் உணருமாறு தன் நெஞ்சையே சான்று காட்டி உணர்த்தினள். உள்ளத்தின் இயல்பை உள்ளபடி சொல்லிய பாஞ்சாலியின் வாய்மையின் மாண்பினை யாவரும் புகழ்ந்தார். விழுந்திருந்த பழம் எழுந்து போய்ப் பொருந்தினின்றது. உற்றது சொன்னால் அற்றது

பொருந்தும் என்ற ஓர் உயர்மொழி அன்று உதித்தெழுந்தது. மனத்தோடு வாய்மை மொழிந்ததால் தவத்தோடு தானம்செய்வாரினும் பாஞ்சாலி தலைமையுடையளாய் விளங்கினள்.

(விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உவமந் தீர்த்திடு வாய்மையொன் றேயுறின் உலகிற்
றவமுந் தானமும் ஒருங்குறச் செய்தலிற் றகுயாய்ப்
பவம கன்றுநான் மறைமுடி வாகிய பரம
சிவனரும்பதம் பெறும்படி யுயர்த்திடுந் தெரியின்.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவஞ் செய்வாரினும் பொய் சொல்லாதவரே உயர்ந்தவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

296. போத உதத்தியனேன் பொய்யாமை பூண்டதனால்
கோதிலறங் கொண்டான் குமரேசா—தீதகன்ற
பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா அறமுந் தரும். (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! உதத்தியன் என்பவன் பொய்யாமை ஒன்றே எல்லா அற நலங்களையும் என் ஒருங்கே எய்தினன் எனின், பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை; எய்யாமை எல்லா அறமும் தரும் என்க.

எய்யாமை என்பது, அறிதல், மெலிதல், இளைத்தல், என்ப வற்றை உணர்த்திவரும் எய்த்தல் என்பதன் எதிர்மறை. இஃது இங்கு எச்சமாகி வருந்தாமல் என்னும் பொருளில் வந்தது. இனி, எய்யாமைஎன்பதற்கு அறியாமை ஒன்றே பொருள் என்று

கொண்டு பொய்யாமையான தெல்லா அறங்களையும் தன்னையுடை யானுக்குளவரும் அறியாவகை தானே கொணர்ந்து கொடுக்கும் எனவும் இது பொருள் கொள்ளப்படும்.

584 திருக்குறட் கும்மேச வெண்பா.

எய்யாமையே அறியாமையே. என்றது தொல்காப்பியம். ஒருவனுக்குப் பொய்யாமையை ஒத்த புகழ் இல்லை; அவன் நாட்டாதபடி எல்லா அறங்களையும் அது தானே கொணர்ந்து அவனுக்குக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

கொடை, வீரம், முதலியவற்றாலும் புகழ் உண்டாம் ஆயினும் பொய் சொல்லாமையால் ஒருவனுக்கு எய்தும புகழ் போல் அது சிறந்ததில்லை என்பார் "பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை" என்றார். புகழ் வேண்டிக் காரிய ஆகு பெயராய்த் தான் தோன்றுதற்குரிய காரணத்தின்மேல் நின்றது. வள்ளல், வீரன், கல்வியாளன், எனப் பெயரெடுப்பதினும் பொய் சொல்லாதவன் என்று பெயர் பெறுவதே ஒருவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாம் என்பது கருத்து.

பொய்யாமை, புகழையும் அறத்தையும் பொருந்தப் பயக்கும் என்றதனால் பொய்த்தல், பழியையும் பாவத்தையும இழிவுடன் கொடுக்கும் என்பது பெற்றாம்.

மேல், வாய்மையுடையான் தானம் தவம் செய்வாரினும் மேன்மையுடையான் என்றார்; இதில், அவன் வருந்தாவண்ணம் எல்லாப் புகழறங்களையும ஒருங்கே பொருந்தி இருமையினும் இன்பமெய்துவான் என்றார்.

பொய்யாமை ஒன்றுனே எல்லா நலங்களையும் ஒருவன் பொருந்தி விளங்குவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உதத்தியன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

உதத்தியன் என்பவன் கோசல நாட்டிலிருந்த தேவதத்தன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்வன். தாய் பெயர் உரோகிணி. பெற்றோர் கல்வி பயிலும்படி இளமைப் பருவத்தே ஓர் நல்லாசிரியன்பால் இவனை உய்த்தார். இவனுஞ் சென்று பயின்றான். வயது பன்னிரண்டாகியும் ஓரேழுத்தேனும் இவன் உணரப்பெற்றிலன். கல்வியை வருந்தி முயன்றும் அதனை கூடாமையால் இவன்கலக்கமொந்தான். தாயும் தந்தையும் தம்உள்ளே வருந்தினர். அவர் காணுந் தோறும் இவன், நாணங்கொண்டான். கல்லா உடம்பினும் கல்லே கல்லதென்று சொல்லி வெறுத்து ஒருநாளிரவு மெல்ல எழுந்து இலஞ்சிவிட்டகன்று வனமொன்றில் புகுந்து தனியே வாழ்ந்தான். எவ்வகையாயினும் பொய் சொல்லலாகாதென்று தனித்திருந்தான். ஆண்டுகள் பல கழிந்தும் இவன் ஆண்டே தங்கினன். முனிவர் பலரும் இவன் இயல்பினை முற்றுந் தெளிந்து சத்திய விரதன் என்று இவனுக்கோர் தனிப பெயரிட்டார் வேட்டையில் தப்பித்தன முன்னேஓடித் தன் குடிசையின் அயலிருக்கும் ஒரு புதரில் மறைந்த முள்ளம்பன்றியை ஆதலன் என்னும் வேடனொருவன் தேடி வர்

தான். அடிச்சுவடு கண்டு இவனை அணுகிக் கேட்டான். உள்ளதைச் சொன்னால் அப் பன்றியை இவன் கொன்றேவிடுவான். சொல்லவில்லையானால் பொய்யனாய்ப் போவனே என் செய்வேன் என்று ஏங்கித் தன் நெஞ்சமுருகிக் கண்ணீர் சொரிந்தான். உடனே உலக மாதாவாகிய தேவி இவன் முன்னே தோன்றி "சத்திய விரத! நீ எண்ணிய எல்லாம் எண்ணியவாறே பெறுவாய்; அஞ்சற்க;" என்று அருள் செய்ததன்றாள். வேடனும் கேட்டு வியந்து நடுங்கினான் அதுமுதல் வேட்டஞ் செய்தலை விடுத்தான். சத்திய விரதனும் எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லுநனாய்ப் பெருந் திருவெய்தித் தந்தை தாயரை அணுகி அன்பு செய்தொழுகி அரும் புகழ் படைத்து என்றுங் குன்றாத இன்பமெய்தினான். எல்லாப் புகழறங்களும் பொய்யாமையால் ஒருவன் எய்யாமல் எய்துவான் என்பதை உலகம இவனபால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைத் தேவி பாகவதத்தில் காண்க.)

பொய் சொல்லாதவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

297. ஓரறமும் செய்யான் உயர்ந்தான் பொய்யாமையொன்றால்
கோரனென்பான் என்னே குமரேசா—சீருடைய
பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. (எ)

குமரேசா! சோரன் என்பவன் ஓர் அறமுஞ் செய்யாதிருந்தும் பொய்யாமை ஒன்றுனே என் எல்லா நலன்களையும் எய்தினான் எனின், பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின், பிற அறங்கள் செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்க.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்—பொய் சொல்லாமையையே பொய் சொல்லாமையையே ஒருவன் செய்ய வல்லனாயின்.

இடைவிடாதபடி மெய்யையே என்பார் இருமுறைகூறினர். அதனைக் கடைபோகக்காக்கும் அருமை கருதி ஆற்றின் என்றார்.

பொய் கூறாமை என்னும் நன்மையை ஒருவன் இடைவிடாது செய்து வருவானாயின் அவன், வேறு அறங்கள் செய்யவே வேண்டாம் என்பதாம்.

வருந்திச் செய்யவேண்டிய தானம், தவம், முதலிய பிற அறங்களின் பெரும் பயன்களெல்லாவற்றையும் பொய்யாமை ஒன்றே எய்தாமை எய்துவிக்கும் ஆதலால் அதனையே செய்தல் நல்லது என்பார் "அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று" என்றார். அடுக்குகள் சுவிடத்தும் உறுதியை உணர்த்தினின்றன.

இனி, பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றின், பிற அறம் செய்யாமையைச் செய்யாமை நன்று எனவும் இது பொருள்படும். இதில், பொய்யாமல் என்பது வழுவாமல் என்பதையும், செய்யாமை செப்பாமை என்னும் இரண்டெதிர்மறையும் சேர்ந்து செ

ப்தல் என ஓர் உடன்பாட்டையும், குறித்தன என்க.

பொய் சொல்லாமை என்னும் ஓர் அறத்தைத் தனக்கு உரிமையாகக் கொண்டவன் வேறு அறக்கள் யாதும் செய்யாவிடினும் அவற்றின் அரும் பயனனைத்தும் அவன் ஒருவனே அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சோன்பால் தெற படும்.

கதை.

கோரன் என்பவன் கொங்கு நாட்டிலே வல்லம் என்னும் ஊரிலே யிருந்தவன். கள்ளு முதலிய இழிதொழில்கள் பலவுஞ் செய்து வாழ்ந்துவந்தான். வருங்கால கனிகர் என்னும் முனிவ ரொருவரைக்கண்டு இனிய மொழிகள் புகலுறுன். அவர், இவன் மீது அருளுடையராய் இவனது தீய ஒழுக்கங்களைத் தெரிந்து இரங்கினர். தீவினைகளை துலபத்தைப்பயக்கும் ஆதலால் அவற் றை ஒழிக என்று மொழிந்தார். இவனும் ஒன்றையும் ஒழிக்கா தொழுகினன். கள்ளு முதலிய யாவும் விடமுடியாது பொய் யைமாத்திரமசொல்லாதிருப்பேனஎன்று குருமுனிவருக்குச்சொல்லி னான். குரு இசைந்து சென்றார். பொய் கூறலாகாதென்ற அவ் ஒரே தனிவினல் அவன் பழகிவந்த இழிவினைகளெல்லாம் நாமே ழிபலாயின. இவனது மன மலத்தையும் வாய்மையின் மான்

டையும் அந்நாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவன் தெரிந்து இவனைத் தனக்கு அமைச்சனாக்கிக்கொண்டான். இவனும் சிறந்த புகழும் நிறைந்த இன்பமுமெய்தி உயர்ந்து விளங்கினான். பொய் கூறாமை என்னும் புண்ணியத்தையுடைய ஒருவன், வேறு அறங்கள் செய்யாவிடினும் அவற்றின் பயனை அவன் அடைவான் என்பதை உலகம் இவனபால உணர்ந்தது. இது கன்னமூலத்தில் காணப் படும்.

மெய்யே கூறுவோன் வேறோரறமுஞ் செய்யவேவேண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

298. மண்டு புகழ்ப்பரதன் மாசின்மை கண்டறிந்தார்
கொண்டமெய்யால் என்னே குமரேசா—கொண்ட
புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். (அ)

74

இ—ள்.

குமரேசா! பரதனது மனத தூய்மையை அவனது வாய்மையால் ஏன் தெளிந்தார் எனின், புறம் தூய்மை நீரான்

அமையும்; அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும் என்க.

புறம்—உடம்பு. அகம்—மனம். ஒருவனது உள்ளத்தின் தூய்மை அவன் சொல்லுகின்ற மெய்ம் மொழிகளாலே உணரப் படும்; ஆதலால் "அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்" என்றார்.

புறம் தூய்மை நீரையின்றியமையாது, அதுபோல் அகம் தூய்மை வாய்மையை யின்றி அமையாதென்க. கருத்துப் பொரு ளை விளக்குதற்குக் காட்சிப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினர்.

நீரால் உடம்பு புனிதமாம்; அதுபோல் வாய்மையால் மனம் புனிதமாம என்பதாம்.

வெளிமாசு நீராலும், உள்மாசு மெய்ம்மையாலும் ஒழியுமெ மென்றுணர்த்தினர் இருவகைத் தூய்மையும் ஒருவன் எய்தலே ண்டுமென்பது கருதி.

ஒருவனது மனத்தின் தூய்மை அவன் மெய்ம் மொழியால் உணரலாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரதனால உணரப்படும்.

கதை.

இராமபிரானுடைய அருமைத் தம்பியாகிய பரதன் உத்தம குணங்களுகமெல்லாம உறைவிடமானவன. உண்மைக்கு

ஓர் உயிரென இருந்தவன். இராமன் வனம்புகுந்த காலத்தில் தொடர்ந்து பின்சென்று அரசை வந்து ஆளும்படி அண்ணனை வருந்தி அழைத்தான். பதினான்கு வருடங்கள் கழித்து வருவதாக அப்பெருமான் உறுதிகூறினான். குறித்த நாளில் வரவில்லையானால் பான உயிர் துறப்பேன் என்று பரதன் உருகி மொழிந்

தான். மறுகிமீண்டான். இரவிகுலத்துள்ளான வாக்கிற் பொய்யான் வரும் வரும் என்று உயிர்போக்கிப் போக்கிப் பொருமியிருந்தான். குறித்த எல்லையில் இராமன் வரவில்லை என்று கருதி முன் கூறியிருந்தபடி தன் ஆருயிரை அகற்றத் துணிந்தான். கோசலை முதலானவர் வந்து தடுத்தார். [illegible] திலும் மாள்வதே எனக்கு மாண்பு என்று சொல்லி நெருப்பில் விழச்சென்றான். அவ் அமையம் அனுமான் வந்து அதனை அவித்து இராமன் வரவை உணர்த்தினான். உடனே இராமன் வரக் கண்டு பெருங் களிப்போடு அவரது அடிகளில் தன் முடிபட விழுந்தான். அவரும் அணைத்து மகிழ்ந்தார். அரச இன்பத்தை விரும்பாமல் மெய்யினுக்காகத் தனது அழகிய மெய்யினையும் நீக்கத் துணிந்த பரதனது மாசற்ற தன்மையை வியந்தார். அகந் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும் என்பதை அனைவரும் அவன்பால் உணர்ந்தார் (விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

வாய்மையால் மனம் தூய்மையாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

299. வென்றித் தசரதனர் மெய்க்காமன் மெய்யினேபன்
குன்றுமற் கொண்டார் குமரேசா—குனறுத
எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (கூ)

இ.—ன்.

குமரேசா! தசரதன் சத்தியகாமன் என்னும் இருவரும் மெய்ம்மையைத் தம் உயிரினும் உயர்வாகக் கருதி ஏன் கைக் கொண்டார் எனின், எல்லா விளக்கும் விளககு அல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யாத விளக்கே விளக்காம என்க.

கெய்விளக்கு, மணிவிளக்கு, கற்பூர விளக்கு முதலிய விளக்குகள் பலவுண்மையின் "எல்லா விளக்கும்" என்றார்.

பொய்யாத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் சாறு கெட்டுப் பொய்யா என நின்றது.

590 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொய்யா விளக்கு—பொய் கூறுமையாகிய விளக்கு.

எல்லா விளக்குகளும் விளக்காகா அறிவானிறைந்தோர்க்குப் பொய்யாமையாகிய விளக்கே விளக்காம் என்பதாம்.

மேல், வாய்மையை நீரோடு உவமித்தார், இதில், அதனை நெருப்போடு உருவகித்தார். விளக்கு உலகப் பொருள்களை விளக்கும்; மெய்ம்மை பரம்பொருளை விளக்கும்; ஆதலால் அவ்வுரிமை தோன்ற இதில், அவற்றைப் பொருந்தவைத்தார்.

சூரியன், சந்திரன், தீ என்னும் பேரொளிகளும் இயன்ற அளவிலமைந்து விளங்கும் எல்லா விளக்குகளும் புறத்திருளை மாத்திரம் நீக்கி உலகப் பொருள்களைத் தோன்றச்செய்யும், பொய்யாமை அகத்திருளை நீக்கி, அறிதற்கரிய அவ் ஒரு பொருளையும் அறியும்படி செய்யும் ஆதலால் அவ் எல்லாவற்றினும் இம்மெய் விளக்கையே உயர்வாகக்கருதி அறிவோர் உரிமையாக்கொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து. வாய்மை தூய்மைக்கும், அது பரனருள் அடைதற்கும் ஏதுவாம் என்க.

பொய்யாமையுடையவரே பொன்றாத புகழைப் பொருந்தி விளங்குவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தசரதன்கண்ணும் சத்தியகாமன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

மெய்ம்மையைக் கடைபோகக் காத்தவருள் தசரதர் தலை நின்றவர். தான் சொல்லியிருந்த ஒரு சொல்லை மறுத்தற்கு கானித் கண்ணிலும் உயிரிலும் சிறந்ததாக எண்ணியிருந்த தன் தலை மகனைப் பிரிந்தார். உண்மைக்காகத் தனது அரிய வுயிரையுங் கொடுத்தார். பொய்யாமையை யாண்டும் இவர் பொய்யாமற் செய்த அருஞ் செயல்களை இராம கதையில் பல இடங்களிலும் காண லாம். வாய்மையும் மரபுங் காத்து மன்னுயிர் தழைந்த வள்ளற் றன்மையவன் எனவும், சொன்ன சொல்லால் உயிரிழந்தும் புதல்வர்ப் பிரிந்தும் கடையோட மெய்த்த வேந்தன் எனவும், மெய்யினுக்கு

இன்னுயிரிழந்தபோய் வானுலகெய்திய மன்னவன் எனவும், பொய்ப் பழியே மெய்க்கு அணிமிகு புகழின் வாழ்வே எனவும், வாய்மை மாண்பால் இவர் வாழ்ந்தப் பெறுவர். விரிவை இராமாயணத்தில் தெளிக.

கதை 2.

சத்திய காமன் என்பவன் சாவாவி என்னும் ஓர் முனிவன் புதல்வன். மெய்ம்மையையே என்றும் விரும்பி நினைந்ததலால் இப்பெயர் அவனுக்குக் காரணத்தான் வந்தது.

பொய்மையே பாவமெல்லாம் விளைதரு பூமியாகும்
பொய்மையே பிறவியெல்லாம் புகப்புரி வித்துமாகும்

பொய்மையே வறுமையெல்லாம் போதரப் புரிவதாகும்
பொய்மையே நரகமெல்லாம் புகுதரப் புகுக்தாகிற்கும்.

என்னும் உண்மையை இனிது தெளிந்து அதனை யாண்டும் நீண்டாது அருந்தவம் பூண்டவன். வாய்மையின் வழுவாத அவனது தூய்மையை அமரரும் முனிவரும் அகமகிழ்ந்து புகழ்ந்தார். இங்குக் குறித்த இருவரும் பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றி அதனால் என்றும் பொன்றுத புகழினை யெய்தினர். சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு என்பதை உலகம் இவர்பால் பொருந்தக் கண்டது.

மெய்ம்மை ஒன்றே மேலோர்க்கு விளக்கு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

300. மாறில் சகாதேவன் வாய்மையினை யன்னையென்று
கூறினன் என்னை குமரேசா—தேறிநின்று
யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற. (ஈ)

இ.—ள்.

குமரேசா! சகாதேவன் வாய்மையே தனக்குத் தாய் என்று ஏன் கூறினன் எனின், யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள் எனைத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற இல்லை என்க.

யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள்—யாம் உண்மையாகக் கண்ட

வற்றுள். வேதம் முதலிய எல்லா நூல்களினும் வாய்மை ஒன்றே தலைமையாக நிலவுகின்றதென்பதும், அதனின் மிக்க கண்மையாண்டும் இல்லை என்பதும் கூறுவார் "யாம் கண்டவற்றுள் வாய்மையின் நல்ல பிற இலவே" என்றார். "யாம" என்று தாமே சான்றாய் நின்று உண்மையின் தலைமையை உணர்த்திய தேவரது தெளிவையும் தகவையும் இதில் வைத்து உணர்க.

யாம், உண்மையாகக் கண்ட அறங்களுள் எவ்வகையானும் வாய்மைபோல மேன்மை வாய்ந்தது வேறு எதுவும் இல்லை என்பதாம்.

வாய்மையே எல்லா நலங்களுக்குந் தாய்மையாயுள்ளது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சகாதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சகாதேவன் தன் உள்ளத்தியல்பைக் கண்ணன்பால் உரைக்கும்பொழுது வாய்மையைத் தாயாகவும், தத்துவ வுணர்வைத் தந்தையாகவும், தருமத்தைத் தனிவழுகவும், கருணையைத் தோழனாகவும், அமைதியை மனைவியாகவும், பொறுமையை மகனாகவும், தான் கருதியிருப்பதாகத் தெரியவுணர்த்தினன். மற்றெல்லாரினும் தாய் எப்படி மக்களுக்குச் சிறந்தவளோ அப்படியே மற்றெல்லா அறங்களினும் வாய்மையே சிறந்ததென்று மதித்து அதனைப்போற்றி ஒழுகினன். அதனால் சகாதேவன் புகழும் அறமும் பொருந்தி விளங்கினன். இதனைப் பாரதத்தில் தெளிக.

மெய்ம்மையே எல்லா அறங்களினும் மேலானது என்பது

இதனால் கூறப்பட்டது.

வாய்மை யென்னுமீ தன்றி வையகம்
தூய்மை யென்றுமொன் றுண்மை சொல்லுமோ
தீய்மை தானதிற் றீர்த லன்றியே
யாய் மெய் யாகவே நறைய லாவதே. (இராமாயணம்)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை. 593

பொய்யின் நீங்குமின பொய்யின்மை பூண்டுகொண்
டைய மின்றி அறநெறி ஆற்றுமின்
வைகல் வேதனை வந்துறல் ஒன்றின்றிக்
கவ்வை யில்லுல கெய்துதல் கண்டதே. (வளையாபதி)

இவ்வதிகாரததின் தொகைப் பொருள்.

வாய்மை என்பது தீமையில்லாத சொற்களைச் சொல்லுதலே யாம். பொய்ம்மையாயினும் புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமாயின் அது மெய்ம்மையாம். ஒருவன் பொய்கூறின் அவன் உள்ளமே அவனைச் சுடும். பொய்கூறாத ஒருவனை உலகத்தாரெல்லாரும் தம் உள்ளத்தில் வைத்துப் போற்றுவர். வாய்மையே சொல்பவன் தவந்தானங்கள் செய்வாரினும் உயர்ந்தவனாவான். புகழறங்களெல்லாம் பொய்யாமையானே எய்யாமல் உளவாம். பொய்சொல்லாதவன், எல்லா அறங்களையும் எய்தி மகிழ்வான். வாய்மையானே எவர்க்கும் மனத்தூய்மையுண்டாம். மெய்ம்மை ஒன்றே மேலோர்க்கு விளக்காம். எல்லா அறங்களினும் வாய்மையே சிறந்தது

என்பனவாம்.

௩௰-வது வாய்மை முற்றிற்று.

௩௧-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

அஃதாவது சினத்தைச் செய்யாமை. அறிவைக்குலைத்துப் பழிபாவங்களை விளைத்துத் தன்னையுடையானுக்கு அழிவையே கொடுக்கும் இவ் இழிகுணம் களவும் பொய்யும்போல் அறவே விலக்குதற்கு உரியதாகலின, கள்ளாமை பொய்யாமைகளின்பின் வைக்கப்பட்டது.

[தைக்

301. தெள்ளுபுகழ் அல்லமனார் செல்லிடத்தும் வெஞ்சினத்
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளாமற்
செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக்
காக்கினென் காவாக்கா லென். (௧)

594 திருக்குறட் குமரேசவெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அல்லமனார் தன் சினம் செல்லும் இடத்தும் ஏன் அதனைக் கொள்ளாதிருந்தார் எனின், செல் இடத்துக் காப்பானே சினம் காப்பான்; அல இடத்துக் காக்கின் என் காவாக்கால் என என்க. செல் இடத்து—பலிக்கும இடத்து.

சினம்காப்பான் காப்பான்—வெகுளியைக் காப்பவனே காப்பவனாவான். அல் இடம் என்றது சினம் செல்லுதற்கு இயலாத இடத்தை. தன் சினம பலிக்கும் இடத்தில் அதனைத் தடுப்பவ

னே அறிவால் தடுப்பவனாவான்; ஏனைப் பலியாத இடத்தில் அதனைத் தடுத்தால் என்? விடுத்தால் என்? என்பதாம். வினாக்கள் அத்தடுத்தல், விடுத்தல்களால் யாதும் பயனில்லை என்பதை விளக்கி நின்றன.

ஒருவனுடைய சினம், தன்னினும் மெலியார்பாற் சென்றே நலிவு செய்யுமாதலால் அதனைச் செல் இடம் என்றும், மற்றை வலியார்கண் அது பலியாதாதலால் அதனை அல் இடம் என்றும் கூறினார். செல்லும் கோபம், செல்லாக் கோபம் என இட வகையாற் சினம் இரு வகைப்படும் என்க.

மெலியவர் மேற்செல்லும் தனது வலிய கோபமே கொடுந்தீமைக்கு ஏதுவாகுமாதலால் அதனை அறவே ஒருவன் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

தன் கோபம் செல்ல வல்ல இடத்தும் அதனைச் செலுத்தாது அடக்கினவனே அறிவால் சிறந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அல்லமா பால் அறியப்படும்.

கதை.

அல்லமர் என்பவர் வள்ளிகாவை என்னுந் திரு நகரிலே இறைவன் கலையாய் அவதரித்தவர். தாய் பெயர் சுஞ்ஞானி. தந்தை பெயர் நிராங்காரன். அவ் இருவரும் செய்த அருந்தவப் பயனால் அவர்க்குப் புதல்வராய்த் தோன்றினார். ஆருயிர்க்

கெல்லாந் தலைவராய் நின்று அருள்புரிந்தொழுகினார். இவர் இளமைப் பருவத்தே துறந்து பல்வேறிடங்கட்குஞ் சென்று நல்ல நீதிகளைத தெளிந்து எல்லாரும் நன்மையெய்துமாறு நயந்துகூறி அருந்தவக்கொள்கையில் திருந்திவிளங்கினார். காமம் வெகுளி முதலிய இழிகுணங்கள் சிறிதுமில்லாத பெரியவராகியஇவர், ஒருநாள் சித்தராமர்என்னும் கருமயோகியைக் காணவிரும்பி அவர்திருநகருட்புகுந்தார். அங்கோர் குளத்தைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்த அவருடைய பணியாளராகிய சில ஒட்டர்களைக்கண்டு "தலைமையில்லாத உங்கள் தலைவன் எங்குள்ளான்" என்று தம் தலைமை தோன்றக்கேட்டார். இதனைக் கேட்டவுடனே ஒட்டர்கள் கிளர்ந்து சினந்தார். தொட்டதை விடுத்து அவர் கிட்டவந்தார். வைது தெளித்தார். அல்லமரை வளைந்து கொதித்தார். சிலர் கட்டுமின் என்று கடுத்தார். சிலர் வெட்டுமின் என்று விரைந்தார். இன்னுஞ் சிலர் எறிமின் எய்யுமின் என்று எழுந்தார். பின்னுஞ்சிலர் குட்டுமின் கொல்லுமின் என்று குவிந்தார். வேறு சிலர் அவரது வெண்பல்லைத் தட்டுமின் என்றார். இங்ஙனம் வாய்கொண்டமட்டும் வைததோடமையாது அப்பொல்லாத ஒட்டர் நம் அல்லமர்மேல் கல்லும் எறிந்தார். தம் ஒரு சொல்லால் அவ்அனைவரையும் ஒருநொடியில் ஒருங்கே சுடவல்ல தவ வலியுடையராயிருந்தும் சிறிதும் வெகுளாமல் அக்கொடியவர் எறிந்த கற்களின் குவியன்மேல் தம் தவமாண்பால் ஊறு ஒரு சிறிதுமின்றி உவந்து நின்றார். அவ்வெய்யவரனைவரும் அஞ்சி நடுங்கி அகன்று ஓடினார். செல் இடத்தும் தம் சினத்தைச் செலுத்தாமல் காத்த அல்லமரை எல்லாரும் போற்றினார். (இதன் விரிவை பிரபுலிங்க லீலையில் காண்க.)

கொடியவ ரெறிந்தகல் குவியக் குன்றென
முடிமிசை நின்றனன் முத்தன் அல்லமன்
புடவியின் உடனிழல் புதைப்ப அந்நிழல்
கடிதினின் மீமிசை காணுந் தன்மைபோல்

இதனான் மேற்குறித்த வுண்மை இனிது புலனாதல் காண்க.

596 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வலியவனிடத்து மொத்தான் மாட்டினும வெகுளிகாத்தல்
பொலிவுசெய் அறமதென்னப் பொருந்துறா தனையர்தம்பால்
நலிவுறு வெகுளிசெல்லா தாதலால் நலியலாற்றா
மெலியவனிடத்திற் காக்கும் வெகுளியே அறமதென்பார்.

மெலியவர் மீது வெகுளாதவரே மேலோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

302. செல்லாச் சினத்திழிந்தார் செல்லிடத்தும் கோசிகரேன்
கொல்லுதலே செய்தார் குமரேசா—பல்விதத்தும்
செல்லா இடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்தும்
இல்லதனிற் றீய பிற. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகர் தம்சினம் செல்லாத இடத்தில்

இழிவுற்றார்; செல்லும் இடத்தும் ஏன் கொலைப்பாவத்தை எய்தினார் எனின், சினம் செல்லாத் இடத்துத் தனக்கே தீதாம், செல்லும் இடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்லை என்க.

எளியவரை வெகுளின் அளவில்லாத தீமைகள் உளவாம் என்பார் "செல்லிடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்" என்றார்.

அதனின் தீயபிறஇல்—அச்சினத்தினும் தீயன வேறு இல்லை.

ஒருவன் சினம், தன்னினும் வலியார்பால் பலியாதலால் அதனைச் செல்லா இடம் என்றும், மெலியார்பால் பலிக்கும் ஆதலால் அதனைச் செல்லும் இடம் என்றும் கூறினார்.

ஒருவன் சினம் வலியார் மாட்டு எழின் தனக்கே தீதாம்; ஏனை மெலியார்மேற் செல்லின் அதனினும் பெருங்கேடு உண்டாம் என்பதாம்.

வலியார்மேல் ஒருவன் சினங்கொள்ளின் கண்மேலடித்த சுழி

நலிய அதனால்தான் பழியும் பாவமும் எய்தி இழிவான் ஆதலில் ஈரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை விசுவாமித்திரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

விசுவாமித்திரர், வசிட்டர்மேற் சினந்து வல்லமர் புரிந்தார். அவ் அமரில், தமது உடல் வலியும், படை வலியும், பிற வலியும் தொலைந்து தம் அருமைப் புதல்வரனைவரையும் இழந்தார். மறு படியும் மாதவம் புரிந்து மாண்பெய்தினர். அதன் பின்னரும் அரிச்சந்திரன் பொருட்டு அவரோடு மாறுபட்டுத் தம் தவத்தில் பாதியிழந்து பழிப்பும் எய்தினர் ஒருவன் சினம் தன்னினும் வலியார்மேல் எழின், அதனால் தனக்கே கேடு வருமென்பதை இவர் உணர்ந்து வருந்தினர். செல்லாத இடத்துச் சினம் தீதா மென்பதை முனிவர்சிலரும் இவர்பால் தெளியலுறினர். திரிசங் குவின்பொருட்டுத் தாம் செய்யவிரும்பிய வேள்வியை அவமதித்த வசிட்டருடைய மக்களை வேடர்களாகச் சபித்தார். தம்சொல்லை மறுத்த தம்முடைய புதல்வர்களையும் சினந்தார். அதனால் அவ ரும் புலையராகி யிழிந்தார். தம்மை விருப்பிய அரம்பையர் சில ரை அருங்கற்களாக்கினர். மாலி, மகேந்திரன் என்னும் அரசர் சேனையைச் சினந்துச் சாம்பராக்கினர். இவரது வெகுளித்தீயால் அழிந்தும், இறிந்தும் அல்லல் எய்தினர் பலர். அதனால் இவர் தமது தவமும் குன்றிப் பழியும் அடைந்தார். பின்பு சினமகன்று தவம்புரிந்தே சிறந்து விளங்கினர். செல்லா இடத்தும் செல்லும் இடத்தும் சினம் தீதேதருமென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந் தது. (இதன் விரிவை இராமாயணமுதலிய நூல்களிற் காண்க.)

பெரியவர் தம்மைத்தாய்ந்தான் பிறங்கல்கடிய கோலொப்பான்
புரிவன புரியப்பட்டுப் புலம்புவன் ஒத்தார்த் தாய்ந்தான்
எரிசினதனில் வீழ்வன் இழிந்தவர்க் காய்ந்தானென்றால்

ஒருவர்தம் இடத்தும் சீற்றம் உறாமையே நன்றுமாதோ.

(பிரபுலிங்கலீலை.)

பிரங்கல்—மலை.

598 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செல்லும் இடம், செல்லாத இடம் என்னும் ஈரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

303. தள்ளா வெகுளியினைச் சாந்தலிங்கர் யார்மாட்டும்
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளி
மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டுந் தீய
பிறத்தல் அதனான் வரும். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! சாந்தலிங்கர் யாவர்மாட்டும் வெகுளியைக் கொள்ளாதது என்னே எனின், யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல் வேண்டும்; தீய பிறத்தல் அதனான் வரும் ஆதலால் என்க.

யார்மாடடும் வெகுளியை மறத்தல்—யாவரிடமும் வெகுளியை ஒழிக. மறத்தல் என்பது ஈண்டு உடன்பாடடு வியங்கோளாகி மறக்க என்னும் பொருள் மேல் நின்றது. வெகுளி என்பது மனத்தில் தோன்றும் ஓர் இழிகுணமாதலால் அதில் அது கோன்றாவண்ணம் ஒழிக்கவேண்டு மென்பார் "வெகுளியை மறத்தல்" என்றார். எல்லாப் பழிபாவங்களையும் வெகுளி விளைவிக்கும் ஆக

லால் "தீயபிறத்தல் அதனன் வரும்" என்றார். வெகுளியே தீமைக்குக் காரணம் என்பது குறிப்பு.

எல்லாத் தீமைகளும் வெகுளி ஒன்றுனே உளவாம், ஆதலால் யாவரிடமும் அதனை ஒருவன் செய்யலாகாதென்பதாம்.

எளியவர் வலியவர் என்னும் இருவர்மாட்டும் வெகுளலாகாதென்று மேலே கூறினர்; இதில், உலகிலுள்ள யாவர்மாட்டும் அதனைச் செய்யலாகாதென்றார்.

உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், ஒத்தவர், என்னும் மூத்திறத்தார் மாட்டும் எத்திறத்தானும் ஒருவன் வெகுளலாகாதென்பதுகருத்து.

அறிவுடையவர் யாவர்மாட்டும் வெகுளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இம்மெய்ம்மை சரக்தலிங்கரால் உணரப்படும்.

கதை.

சரக்தலிங்க சுவாமிகள் என்பவர் இற்றைக்கு முக்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கொங்கு காட்டிலே யிருந்தவர். சிறந்த வீரசைவர். அடக்கம் பொறை அருள் முதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர். பலநூற் புலமையும் விழுமிய இனிய செஞ்சொற்களால் அழகிய கவிகள் பாடும் தனி

மையும் இவர்பால் அமைந்திருந்தன. ஞானாம்பிகை என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்து இல்லறத்திலிருந்து சிலகாலம் வாழ்ந்து பின் துறவியாயினார். சிவஞான தேவர் என்னும் பெரியார் ஒருவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்றார். புறமும் அகமும் புனிதமுடை யராய் எவ்வுயிர்கட்கும் இனியராய் விளங்கினார். ஆருயிர்மாட்டுப் பேரருளுடையவர். அருந்தவக் கொள்கையில் திருந்திய தன் மையர். இவர் சமாதியிலிருந்து வெளிவருங்கால் எவரை நோக் கினும் அவர்தம் புன்மை நீங்கி மெய்யுணர்வுடையராய் மேலான நன்மை எய்துவரென்பர். வெகுளியை எவரிடமும் எனைத்துங் கொள்ளாது சாந்த சீலராயிருந்தமையால் இவரைச் சாந்தலிங்கர் என்று உலகம் ஏந்தி நின்றது. பெரியவரொருவர் ஒருநாள் இவர் பால் வந்து "வசிட்டர் விசுவாமித்திரர் துருவாசர் முதலிய அருந் தவர்களும் ஏன் வெகுளியைப் பொருந்தி நின்றார்கள்" என்று வினவினார். சுவாமிகள் "தாம் செய்த வினைப்பயன்களை இறை வன் அருவமாய் நின்று உயிர்களை முன்னிலையாக்கொண்டு ஊட்டு கின்றான் என்று தெளிந்திருந்தும் அவர்கள் வெகுளி கொள்ளு வதுஎன்னகாரணமோயான் அறியேன்" என்றுபுன்னகைசெய்தார். கொலைமறுத்தல், வைராக்கியசதகம், வைராக்கிய தீபம், அவி ரோதவுந்தியார், என்னும் நான்கு விழுமிய நூல்கள் இவரால் செய்யப்பட்டுள்ளன. கோயம்புத்தூருக்கு மேல்பாலுள்ள பேரூர் என்னும் திருநகரில் இவர் சமாதியாயினார். இவர் பெயரால் அங் கு மடம் ஒன்று இன்றும் சிறந்து விளங்கிவருகின்றது. யார்மாட்

மே வெகுளியை மறத்தலே அறவோர்க்கழகு என்பதை - உலகம் இவர்பாதுணர்ந்தது.

வெகுளியை ஒருவரிடமும் கொள்ளலாகாதென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

304. நிதபகை யேதுமில்லாச் சித்தரா மன்சினத்தாற்
கோதடைந்தான் என்னே குமரேசா—போதும்
நகையும் உவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையும் உளவோ பிற. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! பகை எதும் இல்லாத சித்தராமன் என் சினத்தால் தீதற்றான் எனின், நகையையும் உவகையையும் கொல்லுகின்ற சினத்தினும் பகை பிற உளவோ என்க.

நகை—முகமலர்ச்சி. உவகை—மனமகிழ்ச்சி.

சினத்தின் பிற பகையும் உளவோ—சினத்தைப்போல வேறு பகைகளும் உளவோ. இல்லையென்பதை ஓகாரம் உணர்த்திநின்றது.

முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்சியையும் அழித்தொழுகின்ற சினத்தைப்போலத் தீயபகை ஒருவனுக்கு வேறு யாதும இல்லை என்பதாம்.

சினம் தோன்றுங்கால் அகம் புறம் என்னும் இரிடத்தும் அமைந்துள்ள இனிய இயல்புகளே அறவே அழிக்கும் ஆதலால் சினம், நகையும் உவகையும் கொல்லும் என்றார். பொருமை, அறியாமை முதலியவற்றால் புறத்தேயிருந்து துயர்விளைக்கும் பகைவரினும் உள்ளிருந்தே தன் உணர்வின்பங்களே அழிக்கும் வெகுளியே ஒருவனுக்குக் கொடும்பகை என்பது கருத்து.

பனைவரைப் பகைவனென்று வெகுளற்க; அவ் வெகுளியே உனக்குப் பெரும் பகை என்றபடி. புறப் பகைவரினும் அகப் பகையாகிய வெகுளியே தனக்குப் பெரும் கேடு விளைக்கும் ஆதலால் அதனையே ஒருவன் அறிவால் அடக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

வெகுளியை ஒருவன் அடக்காவிடின், அதனால் அவனுக்கு இழிவும் துன்பமும் உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சித்தராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சித்தராமன் என்பவர் கருநாட தேசத்திலுள்ள சொன்னலாபுரம என்னும் நகரில் இருந்தவர். திருவும் அறிவும் சேரப் பெற்றவர். சிறந்த வீரசைவர். சித்திகள்செய்து சிறப்புப்பெற்றவர். பல நூல்களையும பயின்று தெளிந்தவர். தாம் செய்கின்ற நற்கருமங்களே பரமுத்திக்குக் காரணமென்று கருதிப் பெரிதும் அவற்றையே போற்றிவந்தார். தத்துவ ஞானமே முத்திக்கு

ஏதுவென்று உணராதிருக்கும இவரது மன நலத்தை உணர்ந்து உண்மையை இவர்க்கு உணர்த்த விரும்பி அல்லம தேவர் என்னும் அருள்வள்ளல் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். சரியை, கிரியை, யோகம், என்பன ஞானம உண்டாதற்கு ஏதுவேயாகும் இதனை யுணராது கதியென அவற்றையே கருதிக் களிப்பவர் கயவராவர் என்று இவரது அமைதியை அறிய அல்லமர் அருளினார். இதனைக்கேட்டவுடனே சித்தராமா சிததங் கொதித்தார். தவததிற பெரியராய தம்மை அவமதித்தாரே என்று கருதியும், தம் பணியாளர்களாகிய ஒட்டர்கள் உரைத்ததையறிநதும் அவர்மேல் இவர் பெருஞ் சினங்கொண்டு தமது யோக மகிமையால் ஒரு பெரு நெருப்பை அவர்மேல் ஏவினார். அத் தீ அல்லமரை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் சித்தராமரது நகரத்தையே பற்றி யெரித்தது. இவர் அஞ்சி நடுங்கி அவர் அடியில் விழுந்தார். அதன்பின் அவர் அருள்செய்தகன்றார். தன் சினததால் தானடைநத துன்பத்தை நினைந்து கவன்று பின் அதனைத் துறந்து விளங்கினார். விரிவைப் பிரபுலிங்க லீலையில் காண்க.

தன் சினமே ஒருவனுக்குக் கொடும் பகையாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

602 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

305. திண்டோள் இரணியன்றன் சேய்மேற் சினந்ததனால்
கொண்டான் அழிவேன் குமரேசா—கொண்டாடும்

தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம். (கு)

இ.—ள்.

குமரேசா! இராணியன் தன் மான்மேற் சினந்ததனால் என் அழிந்தான் எனின், தன்னைத்தான் காக்கின் சினம் காக்க; காவாக்கால் சினம் தன்னையே கொல்லும் என்க.

தன்னைத்தான் காக்கின்—தன்னைத் துன்பம் அடையாவண்ணம ஒருவன் காக்கவிரும்பின். சினம் காக்க—சினத்தை மனத்திலெழாவண்ணம் தடுத்து நீக்குக.

துன்பம் யாதொன்றும் தன்னை அடையாதிருக்குமாறு ஒருவன் விரும்புவனாயின், அவன் வெகுளியைக் கொள்ளலாகாது கொள்ளின் அஃது அவனையே கொன்றுவிடும் என்பதாம்.

வெகுளியால் துன்பமே விளையுமென்பது கருத்து.

வெகுளி, தன்னையுடையானது அறிவைக் கெடுத்துப் பழிபாவங்களை விளைத்து இருமையிலும் அவனுக்குப் பெருந் துன்பத்தை கல்கும் என்பார் "சினம் தன்னையே கொல்லும்" என்றார்.

ஒருவன் வெகுளி அவனது முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்சியையும் கொல்லுமெ என்று மேலே கூறினர்; இதில், அவனையே அது கொன்றுவிடும் என்றார்.

இன்பத்தைக் கொள்ள விரும்புவோன் கோபத்தைக் கொள்ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வெகுளி தன்னையுடையானுக்கு அழிவையே விளைவிக்குமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இரணியன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இரணியன் என்பவன் திதியிடம் தோன்றிய அசுரகுலத் தோன்றல். பொன்னிறமுள்ளவனாதலால் இப்பெயர் இவனுக்கு இடப்பட்டது. இரணியம்—பொன். எல்லா அண்டங்களையும் தனக்கே உரிமையாக்கொண்டு அரசுபுரிந்தவன். ஒப்பற்ற உடல் வலியுடையவன். ஆண்மையில், திண்மையில், எவருந் தனக்கு நிகரில்லாதவன். யாண்டும் எவராலும் எவற்றாலும் எவ்வகையாலும் இறவாவண்ணம் உயாவரம் பெற்றவன். உயிர்களெல்லாம் தன் பெயரையே சொல்லித் துதித்து வாழும்படி ஆணை செலுத்தினான். இவன், கியாதி என்னும் பேரழகுவாய்ந்த ஒரு மாதை மணந்து கிலாதன், சமகிலாதன், அநுகிலாதன், பிரகலாதன் என நான்கு புதலவர்களையும் சிம்மகி என்னும் ஒரு புதல்வியையும் பெற்றான். எல்லா நலங்களையும் ஒருங்கே எய்திப் பெரு மகிழ்வோடு இவன் பேரரசு புரிந்து வருங் கால் தன் புதல்வனான பிரகலாதன் வேதம் ஓதப்புகுந்து முதலில் மா

லின் பெயரையே மாலற ஓதினான். அதனால் அவன்மேல் இவன் கொதித்தான். அமமாயன் எங்குள்ளான் என்று சினந்தான். எங்கும் உள்ளான் என்று அவ் இளைஞன் இசைத்தான். அவனை இங்குக் காட்டுக; இல்லையானால் உன்னைக் கொல்வேன் என்று சினந்து அடுத்திருந்த ஒரு கம்பத்தில் தன் அடலுறுகையால் பொடிபட அடித்தான். அதிலிருந்து அரி, நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இவனைக்கொன்று தொலைத்தார். சினத்தை ஒருவன் காவாக்கால் அஃது அவனையே கொல்லும் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் இரணியன் வதைப் படலத்தில் இனிது காணப்படும்.

சினம், தன்னைக் கொண்டவனையே கொல்லும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

306. வெற்றித் திரிசங்கேன் வெஞ்சினத்தால் தன்குருவைக்
குற்றமுறத் தீர்ந்தார் குமரேசா—உற்ற
சினமெனனும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும். (௬)
76

604 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! திரிசங்கு மன்னன் தன் குருவையும் ஏன் சினத்தால் பிரிந்தான் எனின், சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி, இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும் என்க.

புணை—மாக்கலம். சேர்த்தாரைக் கொல்லி என்றது கெருப்பினை. தனனை அடுத்தவற்றை அழிப்பது என்னும் காரணம் பற்றி இதற்கு அப்பெயர் இடப்பட்டது. இனம் என்றது தனக்கு உறுதியை உணர்த்தும் உற்றார் முதலிய நல்லினத்தை.

இனம் என்னும் எமப் புணையைச் சுடும்—இனம் என்று கொல்லப்படுகின்ற இனிய மாக்கலத்தையும் சிதைக்கும். இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை இதில் தொக்குநின்றது.

கெருப்புத் தனனைச் சேர்ந்த பொருளை மாத்திரம் எரித்துத் தொலைக்கும், சினம் சேர்ந்தாரையும் சேராதாரையும் சேர அழிக்கும். ஆதலால் அதனினும் கொடியதாக அஞ்சி இதனை ஒருவன் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

துன்பக்கடலில் விழுந்து வருந்தா வண்ணம் இன்பக்கரையிலேற்ற வல்ல இனிய நல்ல துணை எமப்பார், எமப்புணை என்றார்.

சினம் என்னும் தீ தன்னை எரித்தவரையேயன்றி அவரை அடுத்தவரையும் கெடுத்துவிடும் என்பதாம்.

தனக்கு இத்தகைச் செய்ய வல்ல-சூருமார் முதலிய நல்லோரையும் சினமுடையான் தன் சினத்தின் தீமையால் இழந்து வருந்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திரிசங்குபால் உணரப்படும்.

கதை.

திரிசங்கு என்பவன் சூரிய குலத்தோன்றலாகிய சத்திய சிரதன் புதலவன். சத்திய சீலராகிய அரிச்சந்திரன் தந்தை. இவன் சத்தியவதி என்னும் உத்தமியை மணந்து அரசுபுரிந்து வருங்கால் ஒருநாள் தமது குலகுருவாகிய வசிட்டரையணுகி

உடலோடு தான் துறக்கத்தில் புகவேண்டுமென்று வேண்டினான். அதற்கவர் இப்பூத வுடம்போடு அங்குப் போகல் தகாது ஆதலால் இதனை நண்டு இகந்தமின் நீ போகலாமென்றார். "என்மனங் கொண்டதைச் செய்து கரவில்லையானால் நீர் என்ன குறு" என்று அரசன் சினங்கொண்டான். உம்மால் இயலவில்லையானால், யான் கருதியதைத் தருதற்குரிய பெரியார் ஒருவரைக்கொண்டு அருமகம் ஒன்று புரிந்து யான் எண்ணியதை எண்ணியாங்கே எய்து வேன் என்று எதிர்ந்து மொழிந்தான். உடனே முனியாதமுனிவரும் முனிவுகொண்டார். வழி வழி வந்த எனக்கும் இழிமொழி தந்தாய் ஆதலால் நீ நீசனாகக் கடவையென்று எசிச சினந்தார். அரசன் அவ்வாறே தனது அழகிய வடிவமாறி உடனே புலையனானான். முனிவரும் பிரிந்து ஒரு தனிவனம் புகுந்தார். தமக்குரிய இனத்தின் நலத்தை இருவரும் தம் தம் சினத்தால் இழந்தார். சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனம் என்னும் ஏமப்புணையைச் சுடும் என்பதை உலகம் இவ்விருவர்பாலும் உணர்ந்தது. (விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க)

தன்னையடுத்தவரையெல்லாம் சினம் தீயைப்போல் கெடுத்து

விடும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

307. கொண்டார்சினம்பொருளாக்கொங்கணர்ஏன்வாசகியாற்
கொண்டாரேன் கேடு குமரேசா—மண்டு
சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சினத்தையே தனக்குத் துணையாகக் கொண்டிருந்த கொங்கணர் ஏன் வாசகியால் அதனையிழந்து இழிந்தார் எனின், சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன் கேடு நிலத்து அறைந்தான்கை பிழையாத அற்று என்க.

606 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன்—சினமே தனக்கு உறுதிதரும் பொருள் என்று கொண்டவன். பொருள் என்றது உரிமை தோன்ற நின்றது.

பிழையாத அற்று—தப்பாத வாறுபோல். இதில் அகரம் குறைந்து நின்றது. கொண்டவன் கேட்டுக்கு அறைந்தான் கையை உவமை காட்டியது தவறாது என்பதை உணர்த்துதற்கென்க.

நிலத்தின்சன் அறைந்தவன் கை அதில் தப்பாது படுதல் போல் சினதையுடையவன் கெடுதல் தப்பாது என்பதாம்.

தனது வலிமையையும் பெருமையையும் உலகிற்காட்டுதற்கு சினமே உரிய துணை என்று கருதி அதனையே எவ்விடமும காட்டி நிற்பவன் தவறாது கெடுவான் என்பதை நிலத்து அறைந்தான் கையால் தேவர் எடுத்துக்காட்டிய பயத்தை எண்ணிச் சிறிது நிலைத்துக் காண்க.

சினமுடையவன் தனது பெருமையை விரைவிலிழந்து தவறாது கெடுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கொங்கணர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கொங்கணர் என்பவர் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்றரசில் பிறந்தவர். இவரது காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகும். இவர், அணிமா, மகிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளை அடையப் பெற்றவர். ஒரு காலத்தில் தம் உடலழுக்கைத் திரட்டித் திருமழிசையாழ்வார்முன் வைத்து அதனை ஒருசிறு பொன் மலிபாகப் பொருந்தக் காட்டினர். இவர் போக முனிவர்பால் போன்புடையவர். அவர் கருதியவெல்லாம் உரிமையினதனி அவரோடு உவந்திருந்தார். பின் அவரைப்பிரிந்து ஓர் அடவியிற் புகுந்து ஐம்பொறியடக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருங்கால் ஒரு கொக்கின் எச்சம் இவர்மேல் பட்டது. இவர் அதனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்; உடனே அஃது எரிந்து கரிந்தது. தமது மகிமையைத் தாமே நினைந்து எவரையும் தமது

சினத்தால் வெல்லலாம் என்று அதன்பின் தணிந்தார். சினமே பொருளெனக்கொண்டு வனமெலாந் திரிந்தார் அறியாதவர்க்கெல்லாம் தம் ஆற்றலையுணர்த்தினர். ஒருநாள் திருவள்ளுவநாயனார் திருமனை முன் நின்று பலிதருகவென்றார். அவ்வமையம் நாயனாருக்குப் பணிபுரிந்திருந்தமையால் வாசுகியம்மையார் உடனே வரவில்லை. சிறிது பொழுது கழிந்தபின் பலிகொண்டு வந்தார். விரைவில் வரவில்லையே என்று கருதிச் சித்தர் நம் அம்மையைச் சினந்து விழித்தார். அக்கற்புத் தெய்வம் அவர் தன்மையைத் தெளிந்து புன்னகை செய்து "கொக்கென்று பார்த்தீரோ கொங்கணரே" என்றுகூறியருளினர். சித்தர் அம்மையாரது மெய்ப்புணர்வையும் மேன்மையையுந் தெளிந்து நடுங்கிப் பணிந்தார். நாணிச் சென்றார். சினத்தால் சித்தர் சிரிமுந்தாரி என்று அனைவரும் சிரித்து இகழ்ந்தார். சினத்தையே பொருளெனது கொண்டவன் தப்பாது கெடுவான் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (சிரிலைச் சித்தர் சரிதையில் காண்க.)

சினமுடையான் தப்பாது கெடுவான் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

---

308. எள்ளித் துயர்செய்தும் ஏதே சிவஞானர்
கொள்ளவில்லை கோபம் குமரேசா—தள்ளி
இணரொரி தோய்வன்ன இன்ன செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று. (அ)

இ.—ள்.

குமரேசா! சிவஞான தேசிகர் தனக்குப் பெருந் துன்பஞ் செய்தவனிடத்தும் ஏன் வெகுளியைச் செய்யவில்லையெனின் இணர் எரி தோய்வு அன்ன இன்னா செயினும் வெகுளாமை புணரின் நன்று எனக.

இணர் என்பது பூங் கொத்தை உணர்த்தும் ஒரு சொல். அஃது ஈண்டு அக் கொத்தைப்போற் செறிந்த பல தீச்சுடர்களைக் குறித்து நின்றது.

603 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இணர் எரி—கற்றைத் தீ; என்றது பல சுடர்கள் நெருங்கிய தொகுதியான பெருந்தியை. எரி என்றது துன்பத்தின் கொடுமையையும், இணர் என்னும் அடை அதன் மிகுதியையும் உணர்த்தி நின்றது. தனக்குத் துன்பஞ் செய்தானிடத்தும் வெகுளியைச் செய்யாமல் பொறுக்கிறுக்க எவர்க்கும் முடியாதாகலின் "புணரின்" என்றார்.

தொகுதியான பெருந்தீ வந்து தோய்ந்தாற்போல ஒருவன் மிகுதியான துன்பத்தைச் செய்தானாயினும் அவனையும் வெகுளாமை ஒருவனுக்கு அமையுமாயின் அது நன்று என்பதாம்.

சினத்தையே பொருளென்று கொண்டவன் கெடுவான் என்று மேலுணர்த்தியதை நோக்கி, அதனை அங்ஙனங் கொள்ளாவிட

னும் தமக்குச் சொடுக்கீங்கு செய்தானிடத்தேனும் அதனைச் செய்யலாகாதார் என்று ஐயுறுவார்க்கு இம்மை அருளியதென்க. இன்னுசெயினும் பொருளாமை நன்று எவ்வுயிர் புகழும் அறமும் அதனால் உளவாம் என்பது கருத்து.

தனக்குந் தன்பந்து செய்பவனிடத்தும் வெகுளியைச் செய்யாதிருப்பவனே பலான நன்மையை எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிவஞான தேசிகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சிவஞான தேசிகரென்பவர் இற்றைக்கு நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் வடநாட்டிலே பெருமுக்கல் என்னும் மலையினை அடுத்த ஒரு சிற்றூரில் இருந்த அம்மலை என்பவளுடைய புதல்வர். பொறுமை அடக்கமுதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமையப் பெற்றவர். பால சித்தர் என்னும் ஞான யோகிபால் அருளுபதேசம் பெற்று இருவகைப் பற்றுமற்று பொம்மபுரம் என்னும் நகரில் சித்திகள் பல செய்து சிறந்து விளங்கி விருந்து பின் விருத்தாசலத்தை அடைந்து வதியுநர் வேளாளர் கொடியவர் முடவர் முதலானவர்களேயும் அடியவராக்கி அருள் புரிந்தார். புரிந்துவருங்கால், கூனிமேடு என்னும் வரிசிறந்த

காளிதன் என்னும் மந்திரவாதி ஒருவன் இவர்மீது பொறுமையுற்று இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தான். கொல்லவும் முயன்று

கொடிஞ்சூழ் செய்தான். தமது தவமகிமையால் அவ்வாலைவற்றினும் இவர் தப்பி உய்ந்தார். அக்காலத்தில் செஞ்சியிலிருந்து அரசபுரிந்த திரியம்பகன் என்பவனை அணுகி இவர்மீது அவன் அடாப்பழி புகன்றான். அவ்வேக்கனும் சேற்றமுற்று வந்து தேசிகரது குற்றமற்ற தன்மையை யுணர்ந்து முறுள் தொழுதான். நயந்து சென்றான். இங்ஙனம் சொல்லாலும் செயலாலும் தமக்குப் பெருந்துன்பங்களைச் செய்துவந்த அதகாளிகள்மீது இவர் சிறிதும் வெகுளாமல் அவனுக்கு இதமே செய்தார். இவரது சினமின்மையையும், மன நன்மையையும் தெளிந்து அவனும் வந்து இவர் அடிகளை வணங்கி அடியவனானான். அனைவரும் இவரது பொறுமையை வியந்து புகழ்ந்து போற்றினர். இவரும் எல்லா சலங்களுமெய்தி இறுதியில் ஈறிலின்பமெய்தினார். தனக்கு இன்னாசெயற்றைச் செய்தார் கண்ணும் வெகுளாமலிருத்தல் அமையமாயின் அவிது ஒருவனுக்கு நலமாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை மயூரரசல புராணத்தில் உணர்க.

மிகு கோப்செயினும் வெகுளாதிருத்தலே ஒருவனுக்கு நலமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

309. பண்கி வெகுளாப் பரத்துவரேன் உள்ளியதைக்
கொண்டார் உடனே குமரேசா—கொண்டாடு
உள்ளிய வெல்லாம் உடனெய்துப் உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி யெனின். (௯)

குமரேசா! தாம் நினைத்தவற்றை எல்லாம் பரத்துவாசர் என் நினைத்தபடியே பெற்றார் எனின், உள்ளத்தால் வெகுளியை உள்ளான் எனின், அவன் உள்ளிய எல்லாம் உடனே எய்தும் என்க.

610 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உள்ளத்தால் வெகுளி உள்ளான் எனின்—நெஞ்சால் வெகுளியை நினையாதபின். மேல், வெகுளாமை எய்தின் ஒருவனுக்கு நலம் என்றார், இதில், அவன் கருதியன எல்லாம் அதனால் எய்தும் என்றார்.

மனத்தால் வெளியை ஒருவன் நினையாதபின் அவன் நினைத்தவற்றையெல்லாம் உடனே பெறுவான் என்பதாம்.

எண்ணியவெல்லாம் எண்ணியவாறே ஒருவன் எய்தவேண்டுமெனின் அவன் வெகுளியை எண்ணலாகாது என்பது கருத்து.

சினத்தை ஒழித்தவனுக்கு நினைத்தனவெல்லாம் உடனே கைகூடுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரத்துவாசரால் உணரப்படும்.

கதை

பரத்துவாசர் என்பவர் உதத்திய முனிவருடைய புதல்வர். தாய்பெயர் மமதை. இவர் சிறந்த தவ வொழுக்கம் வாய்ந்தவர்.

உயிர்கள் மாட்டுப் பேரருளுடையவர். முனிவிலலாத முனிவ ரென்று இவரை அனைவரும் புகழ்வார். பரம்பொருளிடத்தே என்றும் தம உளத்தையிருத்தியதால் இவர் பரத்துவாசரெனப் பெற்றார். இதுபொழுது பிரயாகை என வழங்கப்படுகின்ற இட மே பண்டு இவரிருந்து தவம்புரிந்த தலமாம இராம மூர்த்தி இராவணவேட்டையாடி வானரசேனைகளுடன் திருவயோத்தியை நோக்கி மீளுங்கால் அவரை எதிர்கொண்டு சென்று தமது தவச் சாலைக்கு அழைத்துவந்து இனிய உபசாரங்கள் செய்து அரிய விருந்து ஒன்றை இவர் ஆற்ற விரும்பினார். தெய்வ வுல கத்தில் எய்தியிருக்கும் இனிய பொருள்களெல்லாம் தம்மிடம் எய்தும்படி எண்ணினார். அவ்வாறே சுரபி சிந்தாமணி அமிழ்தம் முதலிய போகப் பொருள்களெல்லாம் உடனே எய்தின. அவற் றால் அரசர் முதல் அடியவரீறாக அச்சேனையிலுள்ள அனைவரு க்கும் ஒருபடியாக உயர்ந்த இன்பத்தை ஊட்டினார். எல்லாரும் உண்டு மகிழ்ந்தார். இவரது மனநலத்தையும் தவ வலத்தையும்

வியந்து இராமமூர்த்தியும் புகழ்ந்து போற்றினார். உள்ளத்தால் வெகுளியை உள்ளாதவர்க்கு உள்ளியன எல்லாம் உடனேஎய்தும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத் தில காண்க.

வெகுளியில்லாதவர்க்கு விரும்பியன எல்லாம் விரைவில் உள வாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

310. நின்டோட் சகரர் சினந்திறந்தார் அஞ்சுமான்
கொண்டான் உயர்வேன் குமரேசா—மண்டி
இறந்தார் இறந்தார் அனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை. (ஐ)

இ.—ள்.

குமரேசா! சகரர் சினத்தால் இறந்தார்; அஞ்சுமான் என் வெகுளாது உயர்ந்தான் எனின், சினதனை இறந்தார், இறந்தாரை அனையர்; சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை என்க.

இறத்தல் என்பது மிகுதல் சாதல் கடத்தல் என்பவற்றை உணர்த்தி நிற்கும். சினத்தின இறந்தார் இறந்தார் அனையர்—சினத்தின் மிக்கவர் செத்தவரோடொப்பர். இதில் சினம் இடைநின்றத்தீவகமாய் நின்று இருமருங்கினும் சென்றியைந்தது.

சினத்தைத் துறந்தார்—வெகுளியை விட்டவர்.

துறந்தார் துணை—சாதலை ஒழிந்தாரை ஒப்பர்.

சினதனை மிகுத்தவர் செத்தவரையும், அதனை விடுத்தவர் சாகாதவரையும் ஒப்பர் எனினுமாம்.

வெகுளி யுடையவர், உயிருடையராயினும் தாம் பிறந்த பயனை இழத்தல் நோக்கி அவரை இறந்தவர் என்றும் அஃதில்

ல்லாதவர் மெய்யுணர் வுடையராய் அழிவி லின்பத்தை அடைவ ரென்பது கருதி அவரை இறவாதவர் என்றும் கூறினார் என்க.

77

612 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எரிநிகர் வெகுளிபொங்க மயக்கம்வந் தெய்தும் எய்தத்
தெரிபவை சிதைபும் உள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்தபோதே
உரியதன உணர்வுமாயும உணர்வுமாய்ந தொழிந்தவாறே
அரியவென் றறிஞர்பேசும் அனைததுமாய்ந தொழியுமனறே.

(பகவறகீதை)

வெகுளி மிக்கவர்க்கு விடு பெறுதல் அரிது என்பதை இத னானுணர்க. இனி துறந்தார் என்பதற்கு துறவிகள் என்று பொருள் கொண்டால், வெகுளியை மாததிரம் துறந்தவர், எல்லாவற் றையும் துறந்த பெரியாரோடொப்பா என்று கொள்க

வெகுளியுடையவர் இறப்புத துன்பத்தையும், அஃதில்லாத வர் இறவா இன்பத்தையும், எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை சகரர் பாலும் அஞ்சுமான் கண்ணும் உணரப்படும்.

கதை 1.

திருவயோததியிலிருந்து அரசுபுரிந்த சகர மன்னனுக்கு சுமதியென்னு மனைவிபால் இறைவனருளால் அறுபதினாயிரம புதல்வர்கள் தோன்றினார். அவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாகச்

சகரர் என்றே பெயர். உருவில், திருவில், உரனில், உணர்வில் ஒரு நிகரானவர். விரிந்த அறிவு இலராயினும் சிறந்த ஆண்மையுடையவர். ஒருவரையொருவர் பிரிதல் இலராய் யாண்டுச் செல்லினும் ஒருங்கே செல்வர். பாதலத்திலிருந்து அருந் தவம் புரியுங் கபில முனிவரைக் கண்டு அவரது மன நிலையை உணராது அவர்மேற் சினமீக கூர்ந்தார். அனைவரும் அதனால் ஒருங்கே அழிந்தார். சிறந்த பிறவியை எய்தியிருப்பினும் இறந்த சினத்தார் இறந்தவரே யாவர் என்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி ஒழிந்தார்

கதை 2.

அஞ்சுமான் என்பவன் சகர மன்னனுடைய பேரன். பொறுமையும் அறிவும் பொருந்திய பண்பினன். திண்மையுள்ள

வனாயினும் யாவர்மட்டும் தண்மையிக்கவன சகரர் இறந்தமையைத் தெரிந்து தாம் புரிகின்ற பரிவேள்விக்கு இடையூறு வந்ததேயென்று கவலுகின்ற தன் பாட்டனாகிய சகரனைத் தேற்றிவிட்டுப் பாதலத்தில் புகுந்து கபில முனிவரைக் கண்டு அவரது அடிகளிற் பணிந்து இனிய மொழிகள் பல அவர் உவகையுற மொழிந்தான். இவனது மன நலத்தையும் சினமகன்ற தன்மையையும் முனிவர் தெளிந்து இனிதருள்செய்து பரியையும் உதவினார். அதனைப் பெற்றுவந்து அரு மகம் முடிந்தது அரசனுக்கு மகிழ்வூட்டித் தனது அரைதியினலத்தால் அருந்தவரும் போற்றத்தக்க பெரும்பதத்தை அடைந்தான். சினமுடையவர் அழியுந்துயரையும், அஃதில்லாதவர் அழியா இன்பத்தையும் பெறுவார் என்

பதை உலகம் இவரபால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

செல்லும் இடத்தும் தன் சினத்தைக் காப்பவனே சிறந்தவனாவான். செல்லும் இடம், செல்லாத இடம், என்னும் ஈரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும். யாவர்மாட்டும் சினத்தை ஒருவன் ஒழித்தல் வேண்டும். மன மகிழ்ச்சியையும், முக மலர்ச்சியையும் சினம் அறவே தொலைக்கும். அதனை அடக்காதவனை அது கெடுத்தேவிடும். அதனையுடையவன் தனக்குரிய நல்லினத்தையெல்லாம் இழப்பான். அதைக் கொண்டவன் தப்பாமல் துன்பத்தைக் கொள்வான். தீயைப்போல் வந்து பிறர் துன்பஞ் செய்யினும் சினங்கொள்ளாமையே ஒருவனுக்கு உயர் நலமாகும். வெகுளி இல்லாதவனுக்கு உள்ளிபவெல்லாம் உடனே உளவாம். சினம் மிகுந்தவர் செத்தவரோடு ஒப்பர். அதனைத் துறந்தவர் அழிவிலின்பத்தைப் பெறுவர் என்பனவாம்.

31வது வெகுளாமை முற்றிற்று.

---

614 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

௩௨-ம் அதிகாரம் இன்னா செய்யாமை.

அஃதாவது தன்பமானசெயல்களைப் பிறவுயிர்கட்கு எவ்வகையானுஞ் செய்யாமை. இன்னுமை—தன்பம். இன்னா இனிமை என்பதன் எதிர்மொழி. வெகுளி, அறியாமை, தன்னயங் கருதல், மறதி என்பவற்றுல் இது நிகழுமாயினும் பெரும்பாலும் வெகுளி பற்றியே நிகழுமாதலால் அது தோன்றினும் இது செய்யலாகாதென்பதை உணர்த்துதற்கு வெகுளாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

---

311. உற்றமுன்னேன் இன்னு வுறவனென எனினங்கோ
குற்றமற நீதகார் குமரேசா—முற்றும்
சிறபபினும் செல்வம பெறினும் பிறர்க்கினனு
செய்யாமை மாசற்றூர் கோள். (க)

இ—ன்.

குமரேசா! அரச செல்வத்தைப் பெறுவதாயிருந்தும் தன் அண்ணனுக்கு இனனு செய்யலாகாதென்று எண்ணி எவ் அதனை இளங்கோ துறந்தார் எனின, சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப்பெறினும் பிறர்க்கு இன்னுதவற்றைச் செய்யாமை மாசு அற்றூரது கோள் என்க.

சிறப்பு என்பதற்குப் பொருள் சண்டு இயல் கோக்கிக் கொள்க. கோள்என்பது புறங்கூறல், இடையூறு, ஈரகம், கோட்

பாடு, குணம் என்பவற்றை உணர்த்தும்ஒரு சொல். அஃது ஈண்டு கோட்பாடு என்பதைக் குறித்து நின்றது.

மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றாரது தணிவு.

சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் பிறர்க்குத் தன்பத்தைச் செய்யாமை குற்றமற்றாரது தணிவு எனபதாம்.

எத்தனைச் சிறந்த செல்வமாயினும், பிறர்க்குத் தன்பஞ் செய்து அதனால் எய்துவதாயிருப்பின் அதனை ஞானந் தூயார் விரும்பார் என்பார் "செல்வம் பெறினும் இன்னா செய்யாமை மாசற்றார் கோள்" என்றார். இன்னா செய்யாமையே குற்றமற்றாரது குணம் என்பது குறிப்பு.

இனி, சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பினும் பிறர்க்குத் தன்பஞ் செய்யாமை மாசு அற்றார்க்கு இயல்பு எனினும் பொருந்தும். ஒருவனுக்கு இம்மைக்குரிய எல்லாச் சிறப்புகளையும் செல்வம் நல்கும் ஆதலால் அது சிறப்பு ஈனும் என்னும் அடைபெற்று வந்தது. எத்தனை அறிவுடையாரையும் சித்தத்தைத் திரித்துச் செருக்கை மிகுத்துப் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யும்படி செல்வம் தூண்டுமாதலால் அது பெறினும் மாசற்றார் இன்னா செய்யார் என்றார். இன்னாசெய்யும்படி செல்வம் செய்யும் என்பதை உம்மை விளக்கிநின்றது. எவ்வளவு சிறந்த செலவமாயினும் பிறர் தன்புற வருவதாயின் அதனை அறிவோர் விரும்பார் என்

பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்கோ பால் உணரப்படும்.

கதை.

இளங்கோ என்பவர் சேர நாட்டிலே வஞ்சி நகரத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய சேரலாதன் என்னும் அரசனுடைய புதல்வர். தன்னுடன்பிறந்த மூன்னேனுகிய சேரன் செங்குட்டுவனோடு சேர்ந்து வளர்ந்து யாவர்மாட்டும் ஓர்ந்த அன்பினராய் அமர்ந்து விளங்கினர் அரியணை அமர்ந்து திருவுடன் விளங்கும் அரசன் முன்னர் இவ் இருவரும் இருப்ப ஒருநாள் நிமித்திகன் ஒருவன் வந்தான். வணங்கி நின்றான். குமார் இருவரையும் அமர நோக்கிப் பின் அரசனை நோக்கினன். அரசே! "தம்புதல்வர் இருவரில் அரசுரிமையை யெய்துதற்குரியகலங்களெல்லாம் இளங்கோவுக்கே அமைந்துள்ளன ஆதலால்அவனே இவ்வி அரசனுவான்" என்று அறைந்து சென்றான். மூத்தவனுக்கே அரசு உரிமை என்னும் முறைமை மாறியதோ என்று செங்குட்

[illegible] குமரச மலை.

டுவன் சினந்து சென்று மனந்திரிந்தான். அதனை இளங்கோ உணர்ந்தார் தம்மால் அண்ணனுக்கு இன்னல வந்ததே என்று வருந்தி அதனை அவனடையாவண்ணம் தாம் துறவினை அடைந்தார். வஞ்சியின் தென்பாலிருந்த திருக்குணவாயில் என்னும் தலத்திலமர்ந்து தவத்திலிருந்தார். உயர்ந்த சிறப்பைத் தருகின்ற சிறந்த அரச செல்வம் தமக்கு வருவதாயிருந்தும் முன்னோனைப்

தம் இன்னாமைக்கு இரங்கி அருளுடன் துறந்த இப்பெரியாரது மாசற்ற தன்மையை அனைவரும் வியந்தார். துறவுகொண்டபின் இளங்கோவடிகள் என்றும் சேர முனி என்றும் இவரைப் புகழ்ந்து போற்றினார். சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காவியம் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இவரது மதி நலமும், மனநலமும், அருளுடைமையும் இந்நூலில் பலஇடங்களிலும் புலனாகின்றன. பிறர்க்குத் துன்பமான செயல்களைப் பெரியோர் எவ்வகையினும் செய்யார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சரிதையில் காணக.)

தமக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவதாயினும் பெரியோர் பிறர்க்குத் துன்பமானவற்றைச் செய்யார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

312. செற்றங்கொண்டின்னாமுன் செய்தார்க்கும் செய்திலரேன்
கொற்றங் குடியார் குமரேசா—முற்றும்
கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! செற்றங்கொண்டுஇன்னாதவற்றைத் தமக்குச் செய்தாரிடத்தும் கொற்றங்குடி உமாபதியார் ஏன் அதனை மறுத்துச் செய்யவில்லை எனின், கறுத்து இன்னா செய்த அக்கண்ணும் மறுத்து இன்னா செய்யாமையும் மாசு அற்றார் கோள் என்க. தொக்கு நின்ற உம்மைமேலதைத் தழுவிநின்றது.

கறுத்தல்—வெகுளாமை குறிப்பு.

கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள் (தொல்காப்பியம்)

செய்த அக்கண்ணும்—செய்த அவ்விடத்தும். செய்தவன் கண்ணும் எனவும் பாடம்.

இனைசலற்றைத் தமக்கு ஒருவன் வெகுண்டு செய்தவிடத்தும் அவற்றைமாறி அவனுக்குச செய்யாமை மாசற்றாரது இயல்பு என்பதாம்.

செல்வம் பெறினும் பிறர்க்குத் தீண்டாமன செயல்களை மாசற்றார் செய்யார் எனறு மேலே கூறினர்; இதில், தமக்குத் தீங்கு செய்தாரிடத்தும் அதனை அவர் செயயார் எனறார்.

சினங்கொண்டு பிறர் இன்னாசெய்யினும் அதனை பனங்கொள்ளாது பெரியோர் மறந்துவிடுவர் எனபது இதில உணாத்தபட்டது. இவ்வுண்மை உமாபதி சிவாசாரியர்பால் உணரபபடும.

கதை.

உமாபதி சிவாசாரியர் எனபவர் சோழநாட்டில சில்லையம்பதியிலே அந்தணர் குலததிலே அவதரிதவர். வேதங்கள், சிவாகமங்கள், இதிகாச புராணங்கள, முதலிய பல கலைகளிலும் தலைமையான புலமை வாய்ந்தவர். அருள், அடக்கம பொறை

முதலிய அரிய குணங்களெல்லாம் அமையப் பெற்றவர். மறை ஞான சம்பந்தர் என்னும் பெரியாரொருவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்று இறைவனருளையே நாடி இளமையிலேயே தவநெறி ஒழுகினார். சாதி முதலியவற்றின் இழிவரம்புகளைக் கடந்து பரந்த நோக்குடன் யாவர்மாட்டும் பேரருளுடையராய்ப் பொருந்திவிளங்கினார். தமது முறைப்படி ஒருநாள் பொன்னம்பலவருக்கு இவர் பூசை செய்யப் போயினார். தில்லைவாழந்தணரெல்லாருஞ்சேர்ந்து இவரைக் குல முறை தவறினவரென்று பழி மொழி பகர்ந்து பணி செய்யலாகாதென்று தடுத்துத் தம் குழுவிலிருந்து விலக்கினர். அவ்வளவி லமையாது இன்னாத செயல்களையும் இ

சைந்து செய்தனர். ஐயம் நீங்கிய மெய்யுணர்வுடைய இவ் ஐயரது பெருமையைச் சிறிதும் அறியாமல் அவர் செய்த அல்லல்கள் மிகப் பல. இவர் யாதுஞ் செய்யாது அமைதியோடு அப்பதியைவிட்டகன்று அதன் கீழ்பாலிருந்த கொற்றங்குடி என்னும் சிற்றூரையடைந்து தனி முதலை நாடித் தனியே யிருந்தார். மறுநாள் தில்லை வேதியர் அம்பலத்திற் சென்று பூசை செய்தற்கு ஆதி அறையைத் திறந்தார் அங்கு அம்பலவாணரைக் கண்டிலர். அஞ்சி நடுங்கி அயர்ந்தார். உடனே "யாம் உமாபதி பால் உவந்திருக்கின்றோம்" என்று ஓர் ஒலி இறைவன் அருளால் வானில் ஒலித்தெழுந்தது. வேதியர் கேட்டு வெருண்டோடி உமாபதியாரை வணங்கித் தம் ஊருக்கழைத்தார். அருள் வள்ளலாகிய இவர் யாதுங் கூறாமலடைந்தார். அம்பலவாணரும் ஆங்கு வந்தமர்ந்தார். நாள் பல கழிந்த பின் மீண்டு சென்று உமாபதியார் கொற்றங்குடியே குடியாக் கொண்டார். பெற்றான் என்

னும் ஓர் உத்தமனுக்கு முதலி கொடுக்குமாறு ஒரு பாலை எழுதிப பெருமான் எவ அதனைப் பெற்று இவர் அவ்வாறே செய்தார். அப்படாட்டு இதனடியில் வருகின்றது.

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் தொற்றக்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சிட்டிப்—படிமிசைநற்
பெற்றுன்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் திக்கைசெய்து
முதலி கொடுக்க முறை.

இங்ஙனம் இறைவனருளை நிறையப்பெற்று உண்மை நெறி விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், விணவெண்பா, நெஞ்சுவிடுதூது முதலிய ஆரிய நூல்கள் பல அருளிசசெய்து யாவர்க்கும் இனியனவே செய்து இசை பெற்றிருந்தார். வெறுத்தத் தமர் விளைத்தவரிடததும் பொறுத்து அருள் செய்த இவரது மனத் தூய்மையை அனைவரும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். கறுத்து இன்ன செய்த வரிடததும மாசற்றார் மறுத்து இன்ன செய்யார் என்பதை உலகம் இவர் பால உணர்ந்தது. (விரிவை இவர் புராணத்தில் காண்க.)

எவரிடமும் மேலோர் இன்னதனசெய்யார் என்பது இதனால் கூறபபட்டது.

313. தின்டோள் நிமிலசிட்டார் சிறியின்ன செய்ததன்பம்
கொண்டார்பின என்னே குமரேசா—பண்டொன்றும்
செய்யாமற் செற்றார்க்கும் இன்னத செய்தபின்
உய்யா விழுமம் தரும். (ஈ)

குமரேசா! நிமியும வசிட்டருமு ஒருவர்க்கொருவர் இன்னுசெய்து பின் ஏன் இருவரும் இம்பை எய்தினர் எனின், செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத செய்த பின் அஃது உய்யா விழுமம் தரும் எனக.

செய்யாமல் செற்றார்—ஒருவன் யாதொரு துன்பமும் முன்பு செய்யாதிருக்க அவனமேற் சினந்து துனபம் செய்தவர்.

உய்யா விழுமம் தரும்—கடக்க முடியாத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

முன யாதொரு துன்பமும் தான் செய்யாதிருக்கத் தன் மேற செற்றங்கொண்டு துன்பஞ செய்தவர்க்கும் ஒருவன் அதனைச் செய்வனையின் அவனுக்குக கடக்கமுடியாத துன்பத்தை அச்செயல் கொடுக்கும எனபதாம.

கறுத்து இன்ன செய்தார்க்கும் மேல் மறுத்து இன்ன செயயலாகாதென்றார்; செய்தாலெனனை? யென்பார்க்கு அதனலதொலையாத துனபம் உளவாம எனறு இதில் உணர்த்தினரென்க.

இன்னுமை இனனுமையையே யீனுமாதலால் அதனை எவ்விடத்தும் எவ்வகையானும் செய்யலாகாதென்பதும், செய்யின் செய்தார்க்கே அது துனபத்தை விளைக்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுணமை நிமியினகண்ணும், வசிட்டர் பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

நிமி என்பவன் சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இக்குவாகு வின் புதல்வன. அமரரும் வியக்கத்தக்க அருந்திறல் படைத்த

78

வன். சிறந்த போர்வீரன். மலர்தலை யுலகினுக்கு உயிரென இருந்து இசை திசை பரப்பி வசையற ஆண்டவன். துறந்தவர் தம்மினும் தூய்மை வாய்ந்தவன். இவன் சததிரவேள்வி ஒன்று செய்யவிரும்பி வசிட்டரை அதற்குத் தலைவராயிருக்கும்படி அழைத்தான். இந்திரன் வேள்வி ஒன்று புரிகின்றான் அங்குச் சென்றுவருகின்றேன் என்று அவர் செப்பிப் போயினார். கௌதமரைக்கொண்டு தனது வேள்வியை நிமி இனிது முடித்தான். அத்திரி, பிருகு, அங்கிரா முதலிய முனிவர்களையும் அங்கு வந்திருந்த மன்னர்களையும் தண்ணளியோடு அனுப்பிவிட்டு வேள்வியின இளைப்பால் மென்துயிலபுரிந்தான். வசிட்டர் வந்தார். "யான் வருவதற்கு முன வேறொருவனைக்கொண்டு வேள்வியை முடித்தான், யான் வந்திருந்தும் இங்கு வந்து காணாது மன்னன் எனனை அவமதித்தான்" என்று முனிவர் மனங் கொதித்து "அவன் ஆவிதீர்க" என்று சாபங்கூறினார். அமைச்சர் எழுப்ப நிமி எழுந்து நிகழ்ந்ததையறிந்து தான் ஒன்றுஞ் செய்யாதிருந்தும் தனமேற் செறுத்து இன்னா விளைத்தாரே என்று முனிவரை வெறுத்து "அச்சாபம் உன்னையும் சார்க" என்று மன்னவன் சபித்தான். இருவரும் இறந்து இன்னுடல் கழிந்தார். பிரிந்து நொந்து பின்

பிறந்து வருந்தினா. செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னாத செய்யின அச்செயல் உய்யா விழுமம் தரும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.

என்னை முன் வரித்துப்போன யானவருவதற்கு முன்போர்
அனனியன் றன்னைக் கொண்டாங் கருமகம நடாத்துகின்ற
மன்னவன் காண நாளறான் வந்திடப் புறப்படாதோன்
தன்னுடல் விடுக ஆவி யெனமுனி சபித்தான் அன்றே.
அன்னவன சபிக்கக்கேட்ட அரசர்கோன் அழலிற்பொங்கித்
தனவரவறியேனபாயல சார்ந்துநித்திரைநான பண்ண
என்னையந் நியாயததாலே யெரிவிதத சாபம் அன்னான்
தனனையுஞ் சாரகவென்று சபித்தனன் தவத்தின் மிக்கான்.

(உத்தரகாண்டம்.)

32-ம் அதிகாரம் இன்னா செய்யாமை. 621

இவற்றால் மேற்குறித்தவுண்மை இனிது புலனாதல் காண்க.

இன்னாத செயல் எவ்வகையானும் தன்னைச் செய்தார்க்கே துன்பம் விளைக்கும என்பது இதனால கூறபபட்டது.

---

314. பண்டு சுயோகனனைப் பாண்டவரேன் கட்டவிழ்த்துக்
கொண்டுவந்து விட்டார் குமரசா—மண்டிவந்து

இனஞ செய்தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல். (ச)

இ.—ள்.

குமரேசா! தமக்கு இன்ன செய்யவருத துரியோதன னைக் கட்டவிழ்த்துக்கொண்டுவந்து ஏன் ஐவர் இனியன செய்து விடுத்தார் எனின், இன்ன செய்தாரை ஒறுத்தல், அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடலேயாம் என்க.

நன்னயம்—இனியவை. நல்லயம் எனப் பிரித்துக் காணி னும் பொருததமாம்.

நன்னயம் செய்துவிடல்—இனபுறும் நலஞ்சிலச் செய்து விடுக. விடல் என்பது உடன்பாட்டு வியவ்கோள்.

தனக்குத் துன்பம் செய்தாரை ஒருவன் தண்டிக்கலாவது அவர் தாமே நாணும் வகை அவர்க்கு இனபம் செய்துவிடுதலே யாம் என்பதாம்.

தான் யாதும் செய்யாதிருக்க தனக்குத் தீது செய்தாணுக்கு இன்ன செய்யினும் தீதாம் என்று மேலே கூறினர்; இனி அவன் பால் செய்ய வேண்டுவதுதான் யாது எனபார்க்கு இது கூறி னரென்க.

தமக்கு இன்னுதன செய்தாணுக்கும் அறிவோர் இனியன வே செய்வார் என்பது இதில் உணர்த்தபபட்டது. இவ்வண்மை

கதை.

பாண்டவர்கள் வன வாசஞ் செய்யுங்காலத்தில், துரியோதனன் தன் செல்வ நலத்தையும் சிறப்பையும் அவர்க்குக் காட்ட விரும்பிச் சிறந்த அணிகளும் உயர்ந்த ஆடைகளும் அணிந்து மனைவிமக்களும் உரியதுணைவரும், கன்னன் சகுனி முதலிய நண்பரும் நால்வகைச் சேனையும் புடைசூழ எழுந்து வனம் புகுந்து அவர் தங்கியிருக்கும் இடத்தைச் சார்ந்தான். நறுமிய மலர்கள் நிறைந்த ஓர் இனிய வாவியை யணுகித் தமது படைகளோடு தோடினான். தனது அழகிய மகளிரோடு அங்கு வந்திருந்த சித்திரசேனன் என்னும் விதிபாதாளனுக்கும் இவனுக்கும் வாதம் நிகழ்ந்தது. முதலில் சொற்போர் தொடங்கி முடிவில் விற்போர் நிகழ்ந்தது. அதில் அனைவரையும் வென்று துரியோதனனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு சித்திரசேனன் தேர்மேலேறி வான் மேல் போனான். வஞ்ச நெஞ்சன அஞ்சி அலறினான். அவனது அபயக் குரலை அறன் மகனு கேட்டார். மன மிக இரங்கித் தனைவரையனுப்பினர். காளினுங் கடுகி நால்வரும் ஓடினர். வான்வழிச் செல்வோன் மேல் வாளி தூவினர். அருச்சுனனைக் கண்டு தன் கட்புரிமையை நினைந்து தான் பிடித்திருந்த சிறையினை விடுத்து இனிய மொழிகள் புகன்று அவன் மகிழ்வுடன் சென்றான். துரியோதனனைக் கொண்டுவந்து தருமர் முன் விடுத்தார். இவரும், அவனை அன்புடன் தழுவி அரிய கனிகளை யூட்டி யினிய உபசாரங்களைச் செய்துவந்தவரோடு வாழ்த்தியனு

ப்பினர். சொல்லுதற்கரிய பெருந் துன்பங்களைத் தான், அவர்க்குச் செய்திருந்தும் தனக்கு அவர் அன்று செய்த நன்றிகளை நினைந்து தினைத்தனை நாணங்கொண்டான். ஆயினும், காட்டிலிருந்து இவ்வளவு சுகமாக வாழ்கின்றார்களே என்னும் புல்லிய பொறாமையும் அவனுள்ளம் புகுந்திருந்தது. தமக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்த கொடியவனை தரியோதனனுக்கும் இனியவற்றையே செய்து அன்புடன் விடுத்த தருமர் முதலிய ஐவராது மனநலங்களை அனைவரும் போற்றினர். விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

32-ம் அதிகாரம் இன்னா செய்யாமை. 623

தமக்கு இன்னா செய்தவர்க்கும் இனியன செய்வோரே பெரியோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

315. கிண்டோட் பவணனேன் சிற்றயிர்நோய் கொண்டாலும்
கொண்டான் துயரம் குமரேசா—கொண்ட
அறிவினன் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போல் போற்றுக் கடை. (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! சிற்றயிர்கள் சிறிது துன்புறக் கண்டாலும் பவணமாதேவன் என் பெரிதும் வருந்திப் போற்றினன் எனின், பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றுக் கடை அறிவினன் ஆகுவது உண்டோ என்க. இல்லை என்பதை ஓகாரம் உணர்

த்திநின்றது. அறிவுக்குப் பயன் இதில் அறிந்துகொள்க.

பிறிதின் நோய்—பிறிதோர் உயிர்க்கு உறும் நோய்.

போற்றுக்கடை—பேணுதவிடத்து.

பிறர் நோய் என்னுது பிறிதின் என்று அஃறிணையாற் கூறியது நுண்ணிய வுடம்புகளையுடைய எறும்பு புழு முதலியவற்றையும் தம் உயிர்போல் பேணவேண்டுமென்று கருதி என்க.

பிறிதோருயிர்க்கு வரும் நோயைத் தம் உயிர்க்கு வந்ததாகக் கருதிக் காவாதவிடத்து மக்கள் அறிவினுல் ஆவதொரு பயன் யாதும் இல்லை என்பதாம்.

நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல் முதலிய செயல்களாலும் சிற்றுயிர்கள் வருந்தாவண்ணம் உற்றறிந்து ஒழுகவேண்டுமென்பது கருத்து. பிறவுயிர்களைத் தன் உயிர்போல் பேணுதவன் எவ்வளவு அறிவுடையவனுயினும் அவனை அறிவில்லாதவனுகவே கொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

624 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறவுயிர்கள் சிறிது வருந்தினும் அறிவுடையார் பெரிதும் இரங்கி அவற்றைப் பேணுவரெனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவணமாதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பவணமாதேவன் என்பவன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தாதகி காடடிலே யிருந்த பூமி திலகம் எனனும் நகரினிருந்து அரசுபுரிந்தவன். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவன். எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போல் எண்ணியாழுகிய புண்ணிய சிலன். இவனுடைய அருமை மனைவிக்குச் சயமதி எனறு பெயர். அவள்பால் நலமெலாந் திரண்ட ஒருகுலமகன பிறந்தான். பருவமெய்தி அவன் இளவரசாய பின் அழகிய மகளிர் ஐவரை மணந்து அருள் போகந துய்த்தான். துய்த்துவருங்கால் பொய்கை ஒன்றில் பொருந்தியிருந்த ஓர் அன்னப் பார்ப்பை அவர்பால் தந்தான. அவர் பெற்றுப் பெருமகிழ்வுற்றுக் காலில் மணியணி புனைந்து பாலமுதூட்டி மார்போடணைத்து இனிது பேணிவந்தார். அதனை ஒரு நாள் அரசன் கண்டான். இனிது பேணினும் தாயினை யிழந்து மறுகி நிற்கும் அதன் நோயினையுணர்ந்தான். நொந்து துடித்தான். அகதோ! "குழந்தாய் எனன பாவஞ் செய்தாய்!! இவ் இளங் குஞ்சை என் இவ்வாறு இனம் பிரித்து வருததிகின்றாய். இது சாலவுந் தீது" என்று சொல்லி அதன்பாலணுகி அதனை உற்றுநோக்கி உள்ளங்கலங்கினன். மன்னனது பேரருளையும் மனப்பண்மையும் அண்டு மைந்தன் அஞ்சி நடுங்கி அதனை விரைந்தெடுத்துச் சென்று முன் இருந்த வாவியில் விடுத்தான். சிறு துயருற்ற ஒரு பறவைக்காகப் பெருந் துயரெய்திய தாதையின் பண்பையே பின் தானும் கொண்டான். பிறவுயிரையும் தன்னுயிர்போலக் கருதிப் போற்றலே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன் என்பதை உலகம் பவணமாதேவன் பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (விரிவைச் சிந்தாமணியில் காண்க.)

பிறவுயிர்களையும் தன் உயிர்போல் கருதிப் பேணுதலிடத்து ஒருவனது அறிவால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

316. பறறியகை அன்னம் படுதுயர்கண் டேனுடனே
கொற்றநளன் விட்டான் குமரேசா—எற்றேறும்
இனனா வெனத்தான் உணர்ந்தவை தன்னுமை
வேண்டும் பிறன்கட செயல் (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! தன் கையிற் சிக்கிய அன்னம் அடைந்த இன்னலைக் கண்டு இரங்கி ஏன் நளன் அதனை விடுத்தான் எனின் இன்னா என தான் உணர்ந்தவற்றை பிறனிடட செயல் தன்னுமை, வேணடும் எனக. தன்னல—நெருங்கல்.

பிறன்கண் செயல்—பிறனிடத்துச் செய்தலை.

தன்னுமை வேண்டும்—பொருந்தாமை வேண்டும்.

தன்பமென்று தான்உணர்ந்தவற்றைப் பிறனிடத்து ஒருவன் செய்யலாகாதெனபதாம.

மேல, பிறவுயிரையுந் தன் உயிர்போல் பேணி ஒழுகுதலே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன என்றார்; இதில, தனபமானவை என்

று உணர்ந்தவற்றை எவரிடமும் அவன செய்யலாகாதென்றார்.

தாம் துன்பமென்று உணர்ந்ததை அறிவுடையார் பிறரிடஞ் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நளன்பால உணரப்படும்.

கதை.

நளன் ஒருநாள் காலையில் தனது அழகிய பூஞ்சோலையில் புகுந்து உலாவினான். அங்குள்ள விழுமிய வளங்கள் பலவுங்கண்டு முடிவில் அதனிடையே அமைந்திருந்த மலாத் தடத்தை யணுகினான். பொன்னிறமுள்ள தெய்வ அன்னம் ஒன்று தழைவுறு சிறகரால் தன் தலையினை மறைகது உடல் வளைந்து ஒரு கால் ஊன்றி செந்தாமரை மலரொன்றில் நின்று தூங்கிற்று. அந்த அரச அன்னததின் எழிலையும், நலததையும், வியந்து பதுங்கிச் சென்று அரசன், தன் கையாற் பற்றினான். கைப்படு சிறை அன்

னம் கலங்கி வெருவிப் புலம்பித் துடித்தது. அது துன்புறுவதைக் கண்டு மன்னனுந் துன்புற்று என்ன தீங்கு செய்தேன் என்று தனனை நொந்தான். தெய்வ அன்னம் ஆதலால் அதனை நோக்கி இன்னுரை சில புகன்று நனையஞ் செய்து ஏகுழி ஏகென இசைந்து விடுத்தான். இன்னா எனத் தான் உணர்ந்தபின அறிவோர் அதனைப பிறர்மாட்டுச் செய்யார் எனபதை உலகம் நளன் பால் உணர்ந்தது. விரிவை நைடதததில் காண்க.

கைப்படு சிறையனங் கலங்கி வாய்வெரீஇ
துப்புறழ் தோலடி துடிப்பத துனபமுற்

றெயபபொடு சிறையடி த் தேக லாடையின்
மைடபுய லனெயதை மலரிற கொத்திறருல். (1)

அளிக்கொரு கடலனென அதணைக்கண்டுகண்
தளிததிடு தனபுனற றுவலி விழ்தலிற்
றளிதததமென சிறையனர் தளாவு நீங்கியுட்
களித்தது காவலன கருணை நோகஙியே. (2)

ஆகுலத் துடன்மட வனத்தை நோக்கி நின்
சேகுறு பொனெறிநச சிறகர் நோக்குறும்
மோகமே பிடித்தனன முழுதும் நோகினன்
எகுழி யேகென இறை விடுததனன. (3)
(அன்னதைதைக் கண்ணுற்ற படலம.)

இவற்றுல்மேற்குறித்தஉண்மை இனிததெளிவாதல் காண்க.

உணர்வுடையார் பிறவுயிர்கட்குத் துயர் வினை செய்யார் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

317. நத்தும் உயிரென்றேன் ாணிக் குசேலர்முன்
குந்தி நடந்தார் குமரேசா—முந்தும்
எனைத்தானும எஞ்ஞான்றும் யார்க்கு மனத்தானும்
மானு செய் யாமை தலை. (எ)

தமரேசா! சிற்றுயிர்களும் சிறிதும் வருந்தாவகை தெரிந்த என்ற குசேலர் முன் சென்றார் எனின், எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யாஞ்சும மனத்தான் ஆம் மாணை செய்யாமை தலை என்க.

மாணை என்றது மாண்பு இல்லாதன என்று அறவோர் விலக்கியுள்ள இழி செயல்களை. எனைத்தானும்—சிறிதாயினும்.

மனத்தான் ஆம் மாணை—மனம் அறிந்த துன்பங்களை.

மனத்தானும் என்று பாடங்கொண்டால் பிறர்க்குத் துன்பமான செயல்களை நெஞ்சினாலும் நினைக்கலாகாது என்று கொள்க.

எக்காலத்தும் யாவர்க்கும் சிறிதேனும் துன்பமான செயல்களை மனமாரச் செய்யாமையே ஒருவனுக்கு தலையான அறம் என்பதாம்.

செல்வம் அதிகாரம் முதலிய நலங்களை யெய்தித் தன் செல்வாக்குச் செல்ல வல்ல காலத்தும் எனைபார் "எஞ்ஞான்றும்" என்றார். யார்க்கும் எனைத்து எளியவர் மெலியவர் முதலிய யாவர்க்கும் என்பது கருதி.

ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவருக்கும் எவ்வகையானும் துன்பமான செயல்களை ஒரு சிறிதும ஒருவன் செய்யலாகாதென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை குசேலர்பால் காணப்படும.

கதை.

குசேலர் கண்ணனைக் காணக் கருதி துவாரகையின் இராச வீதியில் செல்லுங்காலத்தில் இரு புறங்களிலும வரிசையாக வைத்திருந்த குளிர்ந்த மரங்களின் நிழலில செல்லாமல் வெளியிடையே சென்றார். நிழல்வழி நடந்தால் வெயிலுக்கு ஒதுங்கி ஆங்கு அடைந்திருக்கும் ஊர்வனவாகிய சிற்றுயிர்கள் துன்புறுமே என்று இரங்கித் தன் மேனி மேல் வெயில்பட வெம்பியும்

79

628 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிர்களைப் பேணினார். வெயிலின் கொடுமைககு ஆற்றாது இரு கரங்களையும் விரிததுத் தம தலை மீது கவிததுக்கொண்டு தாங்கி நடந்தார். எனைத்தானும் மனததானும் இன்னலை அறிவோர் எவ்வுயிர்க்கும் செய்யார் என்பதை உலகம் இவர்பால உணர்ந்தது.

முன்னும் பார்க்கும் முதிரொலி தோன்றலால்
பின்னும பார்க்கும பெருநிலத தூருயிர்
உன்னும பார்க்கும் உறுவர் குழாமெலாம்
இன்னும் பார்க்க எழுதிடும் சீர்த்தியான். 1)

சீதநீழற் செலிற் சிற்றுயிர்த் தொகை
போதச சாம்புமென் றெணணிய புநதியான

ஆதவர் தவழ் ஆறு நடந்திடுவ
காத லங்கை விரிததுக் கவிததரோ. (2)

இவற்றால் மேற குறிதத வுண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க.

இனனாத செயல்களைச் சிறிதும் யார்மாட்டுச் செய்யாமையே பேரறம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

318. மண்டுதுயர் தானறிந்தும் மாரிதத்தன் என்பிறாகதுக்
கொண்டுசெய்தான் இனனா குமரேசா—கொண்டுநின்ற
தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவான் என்கொலோ
மனனுயிர்க் கின்னா செயல். (அ)

இ - ள

குமரேசா! துன்பதனைத தான் அனுபவிதது அறிந்தும் மாரிதததன் ஏன் பிறர்க்கு அதனைச் செயதான் எனின், தன் உயிர்க்கு இன்னாமை தான் அறிவான், மன்உயிர்க்கு இன்னா செயல் என்கொலோ என்க.

32-ம் அதிகாரம் இனனா செய்யாமை. 629

என் கொலோ என்றது அறிந்திருந்தும் அறிவிழந்து செய்கின்ற அவனது அறியாமைக்கு இரங்கி என்க.

பிறர் செய்யும் இன்னல்கள் தன உயிர்க்குத் துன்பமாந் தன்மையை அனுபவித்து அறிகின்றவன் பிறவுயிர்கட்கு அவற்றைச் செய்தல் யாது காரணத்தானோ என்பதாம: அறியாமையே காரணம என்பது கருத்து.

அறிவிலிகளே பிறவுயிர்கட்குத் துன்பமான செயல்களைச் செய்வார் என்பதும் அறிவறிந்த மக்கள் அவற்றையாண்டுஞ் செய்யார் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாரிதத்தனபால உணரப்படும்.

கதை.

மாரிதத்தன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மகத நாட்டிலே இராசமாபுரம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்தவன். திண்ணிய அரசனாயினும் நுண்ணிய அறிவில்லாதவன். எவர் எதைச் சொல்லினும் அதை நம்பியுழல்வான். இவன், வசந்தகால மொன்றில தன் படைகள் புடைசூழ நூர் அழகிய பூஞ்சோலைக்குட் சென்றான். அங்கே தொங்கிக்கொண்டிருந்த தென்னங்குரும்பை ஒன்று காற்றிலலைப்புண்டு இவன் தலைமேல் விழுந்தது. அதனால் நொந்து துடித்தான். குடிகள் சிலர் வந்து அரசே! இஃது இவ்வனதேவதையாகிய தேவி செய்த ஏவல் ஆதலால் அவள் மகிழுமாறு பூசைசெய்யவேண்டுமென்றார். அதற்கு என் செய்வதென்றான். பன்றி, கோழி, முதலியவற்றைக் கொன்று பலியிடுக என்றார். அவ்வாறே செய்தான். அவ்வமையம் அவ்வழியே சென்ற அபயருசி என்னும் முனிவரொருவரைக் கண்டான். அவரையும் கொணர்ந்து நர

பலியிட்டால் தேவி மிக மகிழ்வாள் என்று கருதிச் சண்டகருமன் என்னும் ஒரு தண்டத் தலைவனை விடுத்து அவரைக் கொண்டு வரும்படி செய்து காளிமுன் நிறுத்தி வாளினை எடுத்தான். அப்பெரியவர் சிறிதும் கலங்காமல் நினறு புன்னகை செய்தார். வெட்

டத்துணிந்த அரசன் வியநது முன்வந்தான். ஏன் சிரித்தாய் யென்று எதிரே நின்றான். "இளமைப் பருவத்தில உன கையில் வைத்திருந்த தேங்கா யொன்றை விளோதமாக ஒருவன தலையில வீழ்த்தினாய். அவ்வினைப்பயனே இன்று உன் தலையில் அது விழும் படி செய்தது. அதற்காக இனறு பலவுயிர்களைக் கொன்றாய். இக் கொலையால் நீ எத்தனை தலைமுறை கொலைபுண்கெழிவாயோ என்று கருதியும், உன் உயிர்க்கு உற்ற அசசிறு துனபத்தை உணர்ந்தும் பிறவுயிர்கட்கு இப்பெருந்துன்பத்தைப் புரிகின்ற உன அறியாமைக்கு இரங்கியும், யான் நகைத்தேன்" என்றார். கேட்டான் அரசன். அஞ்சி நடுங்கி அவர் அடியில் விழுந்தான். அருளுடையனாகி அன்றே துறந்தான். மன்னுயிர்க்கு இன்னாசெயல் மடமையாம என்பதும் அதனை அறிந்தோர் செய்யார் என்பதும் இவன்பால் உணர நின்றன. விரிவை யசோதரியத்தில் காண்க.

பிறவுயிர்கட்குத் துன்பஞ்செய்வோர் அறிவிலிகளே யாவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

319. கூடல்சேர் கோவலனைக் கொன்றோன் இராகுலன்பின்
கூடினார் துன்பேன குமரேசா—நாடிப
பிறர்க்கின்னா முற்பகற செய்யிற றமககின்னா
பிற்பகற் றாமே வரும். (௯)

குமரேசா! முன் கோவலனைக் கொல்வித்த காவலனும் இராகுலனும் பின் என் தாமே கொலையுண்டிறந்தார் எனின், பிறர்க்கு இனன முற்பகலிற் செய்யின் தமக்கு இன்ன பிற் பகலில் தாமே வரும என்க.

முன்பகல், பின்பகல், என்பன ஒரு பகலின் முற்பகுதியையும் பிற்பகுதியையும் என்க.

பிறர்க்குத் தன்பமானவற்றை ஒருபகலின் முற்பாகத்தில் ஒருவன் செய்வானெயின் தமக்குத் தன்பமானனவ பிற்பகலில் அவர் செய்யாவிடினும் தாமே வரும் என்பதாம்.

82-ம் அதிகாரம் இன்ன செய்யாமை. 631

செய்த தீவினை செய்தவனையே சென்று சேர்தல் ஒருதலையாதலால் தாமேவரும் எனறார். பிற்பகல் என்றது பினரையில் வரும் என்பதை உணர்த்துதற்கு என்க.

தன்பமான செயலைப் பிறர்க்கு ஒருவன் செய்யின் அசெயல் அவனுக்கே பினபு தன்பமாய் முடியும் எனபது இதினுணர்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மேலுஞ்செழியன முதலும இராகுலன்பாலும் உணரபபடும்.

கதை

நெடுஞ்செழியன் ஆராயாமல் கோவலனை முன்பு கொல்லும்படி செய்தான. அதனல் பின்பு தானே தன்புற்று மாய்ந்

தான். இன்னு, தன்னைச் சேய்தானையே சென்று பற்றித தன்பு றுத்தும் என்பதை உலகம இவன்பால் நன்குணாந்தது

கோப்பெருந் தேவி கொடுவினை யாட்டியேன்
யாவுந் தெரியா இயல்பினே னுயிரும
முறபகற் செய்தான் பிறன்றேந் தனதேந்து
பிறபகற் காண்குறூஉம் பெறறிகாண். –சிலப்பதிகாரம்.

மன்னன் தேவியை நோக்கிக் கண்ணகி கூறிய இவ்வுண்மை மொழிகளால் மேற்கூறிதத உண்மை தெளிவாதல் உணாக.

கதை 2.

இராகுலன் என்பவன் காந்தார நாட்டிலே இடவயம் என் னும் திருநகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த அத்திபதி என்னும் அரசனு டைய புதல்வன். தாய் பெயர் நீலபதி. இவன், அறிவிலும், ஆண்மையிலுஞ் சிறந்து பருவமெய்தினன். இலக்குமி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்து இன்பந்துய்த்து இனிது வாழுநாகால் பிரமதருமர் என்னும் முனிவரொருவருக்கு அமுதருந்த விரும்பி விழுமிய வுணவுகளை விரைவில் ஆக்குக என்று ஆகன் என்னும் மடைத்தொழில் வல்லானுக்கு முதல்நாள் ஆணைந்தான். மறு

நாள் அவன் சிறிது தாமதமாகிவரத அட்டில்புகுந்து அடுதொ ழில் முயலுறுன். முனிவருக்கு வேண்டிய இனிய உணவுகளை

இன்னும் ஆக்கவில்லையா! என்று இராகுலன் முனிந்தான். அச்சத்தால் அவன் அடிதடுமாறி அங்கிருந்த நன்கலங்கள் ஒலிபட விழுந்தான். விழுந்ததைக்கண்டும் இரங்காமல் தனது வாளால் அவனது தோளும் தலையும் துணிபட வெட்டினான். இவனும் பாம்பொன்று கடிக்கப் பின்பு பதைத்து மாய்ந்தான். தான் செய்திருந்த நல்வினைப்பயனால் கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழமன்னனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பெரியவனாகிச் சிறந்து விளங்கிவருங்கால காஞ்சனன் என்னும் வித்தியாதரன் ஒருவன் தன் மனைவியை விரும்பினான் என்று மாறுபட மதித்து இவனது தோளும் தலையும் துணிபடத் தன் வாள்கொண்டு வெட்டினான். இவனும் துடிதுதியிர் துறந்தான். முன்பு தன் பணியாளனைத் தான் கொன்றபடியே பின்பு தான் கொலையுண்டிறந்தான். பிறர்க்கு இன்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கு இன்னா பிற்பகல் தாமேவருமென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

பிறர்க்கின்னா செய்தலிற் பேதமை யில்லை
பிறர்க்கினனா தென்று பேரிட்டுத—தமக்கின்னா
விததி விளைதது விளைவிளைப்பக் காண்டலிற்
பித்தும் உளவோ பிற. (அறநெறிச்சாரம்.)

அல்லித்தாள் அற்றபோதும் அறாதநூ லதனைப் போலத்
தொல்லைத்தம் உடம்புநீங்கத் தீவினைதொடர்ந்து நீங்காப்
புல்லிக்கொண் டுயிரைச்சூழ்ந்து புக்குழிப்புக்குப பின்னின்
றெல்லையில் துன்பவெந்தீச் சுட்டெரிததிடுங்க ளன்றே.

(சீவகசிந்தாமணி.)

ஒருவன் பிறர்க்குத் தன்பஞ்செய்யின் தனக்கே பின்பு அது தன்பமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

320. வண்டுகடகு நோய்செய்த மாண்டனியர் பின்கொடுநோய்
கொண்டுகொன்தார் என்னே குமரேசா—மண்டிவரும்
நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! வண்டுகடகு முன் நோயினைச் செய்த மாண்டனியர் பின தாம் கொடுநோய் கொண்டு என் கொன்தார் எனின், நோய எல்லாம் நோயினைச் செய்தார் மேலவாம் ஆதலால் நோயின்மை வேண்டுபவர நோயினைச் செய்யார் என்க.

நோய் எலாம—துன்பங்களெல்லாம்.
நோய் செய்தார் மேலவாம—பிறிதோருயிர்க்குத் துன்பங்களைச் செய்தார்கண்ணே சேர்வனவாம்.

துன்பங்களெல்லாம் பிறவுயிர்கட்குத் துன்பங்களைச் செய்தார்கண்ணே சேர்வனவாகும்; ஆதலால துன்பமின்மையை விரும்புகின்றவர் பிறிதோருயிர்க்குத் துனபத்தைச் செய்யார் என்பதாம்.

தம் உயிர்க்கு இன்பத்தை விரும்புகின்றவன் பிறவுயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யலாகாது என்பது குறிப்பு.

முறபகலில், பிறர்க்கு ஒருவன் துன்பம் செய்யின், பிற்பகலில் அஃது அவனுக்கே துன்பமாய் வரும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவ் வுண்மையை உணர்ந்து தனக்குத் துன்பமின்மையை வேண்டுகின்றவன் எவ்வுயிரிடத்தும் அதனைச் செய்யாதிருக்கவேண்டுமென்று உணர்ததினார்.

நோய் செய்தவரே நோயினை அடைவார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மாண்டவியர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாண்டவியர் என்பவர் மறையவர் மரபினர். இவரது காலம் இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னராகும். இவர், இள

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மைப் பருவத்தில் அளவில்லாத அல்லல்களைப் பிறவுயிர்கட்குச் செய்தார். மீன தவளை முதலிய சில நீர்வாழினங்களையும் வண்டு தும்பி முதலிய சில புனசிறு பறவைகளையும் பிடித்துக்கூரிய முட்களை அவற்றின உடலகளிற் புகுத்தி அவை துடிப்பதைக்கண்டு இவர் கைத்துக் களிப்பர். பருவமுற்றபின் பலகலை தோந்து நல்லவரானார். இல்லறந் துறந்து துறவறம் புகுந்தார். தனியிடமொன்றில் இனிதுற அமர்ந்தார். பொறிகளை யடக்கி இறைப்பருள் நாடினார். இவர் இவ்வகையிருக்கையில் சாளுவ[illegible] அரச

னது மாளிகையில் களளர் சிலர் புகுந்து கொள்ளை செய்து மீண்டு இவரிருக்கும் பாழ்மண்டபத்தை யடைந்து கிடைத்த பொருள்களைப் பங்கு செய்து கொண்டிருந்தார். உடனே அவ்வரசனுடைய போர்வீரர்கள் பின்தொடர்ந்து குறித்த இடத்தை அடைந்தார். கள்வர் அங்கிருந்த புதரொன்றிற் புகுந்து மறைந்தார். வந்த வீரர்கள் அங்குக் கண்மூடி யோகத்திலிருந்த இவரைக் கண்டு பக்கத்தில் சிதறிக்கிடந்த அணிகளையும், மணிகளையுந் தெரிந்து இவரைக் கள்வர் தலைவனென்றே கருதிப் பிடித்துத் தம் காவலன் பால் காட்டினார். காவலன் சினந்து இவரைக் கழுவில் ஏற்றும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே ஏற்றினார். முனிவர் கதறித் துடித்தார். உதிரம் சிதறித் துளித்தது. வழுவில்லாத முனிவரைக் கழுவில் ஏற்றுதற்குக் காரணம் யாதென்று தேவர் சிலர் காலனை வினவினார். இளமைப் பருவத்தில் வண்டுகளுடல்களில் முட்களை யேற்றினமையே காரணமென்று காலன் கூறினான். அவ்வுண்மையைத் தம் மெய்யுணர்வால் முனிவரும் உணர்ந்தார். அறியாப்பருவத்தில் அறிவில உயிர்கட்குச் சிறுநோய் செய்த அப்பெரியாரும் பின் பெருநோயுற்றார் நோயெல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம் என்பதை அறிஞர் சிலர் இவர்பாலுணர்ந்து பிறவுயிர்கட்கு நோய் செய்யாதொழுகினார். அதனால் பின் நோயிலராய் உயர்ந்தார். (இதன் விரிவை மாண்டவியத்தில் காண்க.)

தனக்குத் துன்பமின்மையை விரும்புகின்றவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

எதுவரினும பிறர்க்கு இனனாதவற்றைப் பெரியோர் செய்யார். சினநது ஒருவன் தமககுத் துன்பஞ் செய்யினும் மாறி அவன்பால் அதனை உயர்ந்தோர் செய்யார். காரணமின்றித் தனக்குத் துனபஞ் செய்தவனிடத்தும் தான் அதனைச் செய்யாமையே ஒருவனுக்கு நன்மையாம். தனககு இன்னாதன செய்தார்க்கு ஒருவன இனியனவே செய்துவிடின அதுவே அவர்க்குத் தண்டனையாம். பிறிதின நோயைத தன நோய்போற் போற்றுதலே ஒருவன் அறிவுடைமைககுப் பயனாம். தான் துன்பம் என்று உணர்ந்ததை ஒருவன யாண்டுஞ் செய்யலாகாது. எனறும எவர்ககும் சிறிதேனும துன்பஞ்செயயாது ஒழுகுதலே ஒருவனுக்குத் தலையாய அறமாம். தனககுத் துனபமெனறு உணர்நததொன்றைப் பிறவுயிரககுச செய்பவன உணரவில்லாதவனே யாவன். முறபகலில பிறருககு ஒருவன துனபம் செய்யின் பிற்பகலில் அஃது அவனுக்கே வரும. துன்பங்களெல்லாம் தம்மைச் செய்தாரகண்ணே பின் சேர்வனவாகும. தனக்குத் துன்பமின்மையை விரும்புகினறவன பிறரககு அதனைச் செய்யலாகாது என்பனவாம.

32-வது இன்னா செய்யாமை முற்றிற்று.

௩௩-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

அஃதாவது யாதோர் உயிரையும் ஈவ்வகையானும் கொல்லுதலைச செய்யாமை. முனிவிகந்து யாவர்மாட்டும் இனியவை புரிந்து புனிதமெய்தியவாக்கே கொலலாமை எனனும இநநல்லறத்

ைதக் கொண்டொழுக லின்மையுமாதலால் வெருளாமை இனை செய்யாமைகளின் பின இது வைக்கப்பட்டது.

321. கொன்றிழிந்த வேடன்பின் கொல்லாமை யாலுயர்ந்தோன்
குன்றுறின் புறநின்ற குமரேசா—எனறும்
அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல
பிறவினை யெல்லாந தரும. (க)

80

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லுதலேச செய்து இழிந்துநின்ற வேடன் பின கொல்லாமையால என உயர்ந்து இனபுற்றன எனின், அறவினை யாது எனின கொல்லாமை; கோறல், பிறவினை யெல்லாம தரும் எனக. பிறவினை எனறது—பாவச செயலை.

கோறல் பிறவினை எலலாம தரும்—கொல்லுதல் பாவசசெயல்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும

கொல்லாமையே அறச்செயல; கொல்லுதல் பாவச்செயல்கள் எல்லாவற்றையும கொடுக்கும எனபதாம்.

கொல்லாமை ஒன்றேன எலலா அறங்களின் பயனையும் ஒரு

வன் கொள்ளலாம் என்பதும், எல்லாப் பாவங்களின் பயனையும் கொல்லுதல் ஒன்றே கொடுத்துவிடும் என்பதும் கூறியபடி.

அறம் பாவங்களிவையென தேவர் அருளிய அருமையை இதில் ஆய்ந்து உணர்க. எல்லா அறங்களின் பயனையும் ஒருவன் ஒருங்கே கொள்ளவேண்டுமாயின் கொல்லாமை என்னும் விரதத்தை அவன் கொள்ளவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

கொல்லுதல் என்னும் தீவினையை விடுத்துக் கொல்லாமை என்னும் நலவினையை ஒருவன் கொள்வானாயின் எல்லா நலங்களையும் அவன் எளிதிலெய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விபுலனபால் உணரப்படும்.

கதை.

விபுலன் என்பவன் ஓர் வேடுவர் மரபினன். இமயமலையை அடுத்திருந்த ஏமதம் என்னும் வனத்திலிருந்தவன். கொல்லுதல் என்னும் புல்லிய செயலையே கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தான். அருள் வள்ளலாகிய அலைமதேவர் அப்பெருவனத்துட்புகுந்த பொழுது இக்கொடியவனைக் கண்டார். அருள்மிக்கொண்டார். கொல்லுதலின் தீமையையும், கொல்லாமையால் எய்தும் நன்மை

யையும் அவன் உணருமாறு உணர்த்தினார். ஆகூழ்வலியால் அவனும் உணர்ந்தான். அன்றுமுதல் கொல்லாத விரதங்கொண்டான். அதனால் எல்லா நலங்களும் கண்டான முன் தான்

கொன்றதால் எய்திய தீமைகளெல்லாம் நீங்கின. எல்லா அறங்களின பயனையும் பின் அவன் கொல்லாமை ஒன்றால் எய்தினன் கொல்லாமையைக் கொண்டவன் எல்லா அறங்களையும் ஒருங்கே கொண்டவனுவான் எனபதை உலகம் இவன் பாலுணர்ந்தது.

இதன் விரிவை மூனிவர்கதியில் காண்க.

ஆனை யடியில் அடங்கா அடியில்லை
தானதுபோல் நிறகின்ற தன்மைதான்—ஊனுயிரைக்
கொல்லா அறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கும்
எல்லா அறமும் இசைந்து. (பெருந்தேவனார்.)

கொல்லாமையே அறவினையாம் கொல்லுதல் பாவமாம் என்பது இதனால் கூறபபட்டது.

---

322. தண்டார் இயக்கோடன் சத்தன் பகுத்துண்டு
கொண்டார் மகிழ்வென குமரேசா—ரொண்ட
பதக்துண்டு பல்லுயி ரோம்புசல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் வல்லாந் தலை. (உ)

இ.—ள்.

குமரேசா! நல்லியக்கோடன் சத்தப்பிரத்தன் என்னும்

இவர் என் பகுத்துண்டு பகிழ்வுற்றூர் எனின், பகுத்து உண்டு பல் உயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம தலை என்க.

பகுத்து உண்டு—உண்பதனைப் பகித்த உயிர்கட்குப் பகுத்துக்கொடுத்து உண்டு. வினைத்தொகற்ற செயப்படுபொருள் இதில் வருவிக்கப்பட்டது. பல் உயிர் ஓம்புதல்—பல உயிர்களையும்

பேணல். ஊர்வன நீர்வாழ்வன முதலிய எல்லா வுயிர்களையும் என்பார் பல் உயிர் என்றூர். இதில் முறைமுன்னம தொக்கது.

எல்லாம் தலை—எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தது.

உண்டு ஓம்புதல் எல்லாவற்றுள்ளும் தலை என்று கொண்டு காண்க. பகுத்துக் கொடுக்கவும் பரிந்து ஓம்பவும் கான் நிருந்து வாழவேண்டுமாதலால் அவற்றிற்கிடைப்ப தனக்குரிய உண்டி என்பது உற்று நின்றது. ஓம்புதல் இன்றேல் அவன் வழிதல் என்று என்பது குறிப்பு.

தமக்குக் கிடைத்த உணவைப் பகித்தவர்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து எஞ்சியதை உண்டு பல உயிர்களையும் பாதுகாத்தல் நூலோர் கிரட்டிய அறங்களெல்லாவற்றினும் தலையாய அறம் என்பதாம்.

பசித்த மக்கட்குத் தம் உணவைப் பகுந்து ஊட்டி ப்பல் உயிர் களையும் பரிந்து பேணுவோரே சிறந்த அறமுடையவராய் உயர்ந்து விளங்குவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நல்லியக்கோடனிடமும் சத்துப்பிசத்தன்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

நல்லியக்கோடன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர்த் தொண்டை நாட்டிலிருந்த ஆமூர் என்னுமூரிலிருந்து திருவுடன் விளங்கிய ஒரு குறுநில மன்னன். நல்ல சிலமுள்ளவன். இரக்கமும், தானையும் இவனைபால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. அருவாவடதலை நாட்டிலும் இவனுக்கு உரிமையான ஊர்கள் பல இருந்தன. ஊருணி நீர்போல நிறைவான பெருஞ்செல்வம் எல்லா உயிர்களும் இன்புற நின்றது. பாரி, பேகன், அதிகமான், நள்ளி முதலிய வள்ளல்கள் எழுவருக்கும் பிற்பட்டவன். பேருபகாரி. அக்காலத்தில் இவனுக்கு ஒப்பான கொடையாளர் ஒருவரும் இல்லை. இவனது அருங்குணங்களையும் பருத்தண்டு பல்லுயிரோம்பிய பெருந்தகைமையையும் நல்லூர்

நத்தத்தனார் என்னும் புலவர்திலகர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். தனது தானையாலும், இரக்கத்தாலும் மேலான அறமுடையனாய் இவன் மேன்மை பெற்றான். விரிவைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் காணுக.

கெழுசமம் கடநத எழுவறழ் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஏகைச் செந்துகம்

ஒருதான தாங்கிய உரனுடை நோன்றாள்
களிற்றுத் தழும்பிருந்த கழல்தயங்கு திருவடி
பிடிககணம் சிதறும் பெயன்மழைத் தடககை
நல்லியக் கோடனை நயநது சென்றேன்
அழிபசி வருத்தம்வீடப் பொழிகவுட்
டறுகட் பூட்கைத் தயங்குமணி மருங்கிற்

சிறுகண் யானையொடு பெருந்தே ரெய்தி
யாமவண் நின்றும் வருதும் நீவிரும
செல்வீராயின் சீர்பல பெறுவீர்.

இது, நல்லியக் கோடனை யணுகிப் பரிசில் பெற்றுமீண்ட பாணனொருவன் மற்றொருவனை நோககிக் கூறியதெனக அவன் பகுத்துண்டு உயிரோமபிய திறம் இதனால் பகுததுணரப்படும்.

கதை 2.

சத்துப்பிரத்தன் என்பவன் ஓர் உத்தம உணர்வினன். சிலர் வேதியன என்பர். சிலர் இவனை அரசமரபினன என்பர். சுமதி என்னும் மனைவியோடுகூடித தனியிடமொன்றில் இனிதுற வாழ்ந்தான். மிகவும் வறியவன். சுகேசன் என்று இவனுக்கு

ஒரு குமரனிருந்தான். அவனும் பருவமெய்திக்கமலி என்னும் ஒரு கன்னியை மணந்தான். தனது உரிமை மனைவியையும் இனிய மகனையும் அருமை மருகியையும் இவனே ஆதரித்து வந்தான். பொருள்பெறு முயற்சியில் புகாமல் அருளையே நாடி நின்றான். அதனால் மிகவும் வறியவனானான். ஆயினும் செம்மையில் வழுவாது நன்மையில் நின்று பல்லுயிரோம்பி இயன்ற அளவில் இல்லறம் புரிந்தான். அரிதின் முயன்று வந்து

ஆங்கிய வணலைக் காக்கை முதலிய பறவைகளுக்கேனும் வைட்டியபின்பே இவன் உண்டு மகிழ்வான். ஓரறிவுயிர்க்கும் இவன் ஓர் வரம்பிசைத்தறியான். பிறவுயிர்கள் வருந்தக்கண்டால் இவன் உள்ளம்பதைத்துக் கண்ணீர் உகுப்பான். பஞ்சகாலமொன்றில் இவன், ஐந்நாட் படடிலி கிடந்தான். ஆறாவதுநாள் மாலையில் அரிதாய்க் கிடைக்கப்பெற்ற அரிசிமாவைப் பக்குவஞ்செய்து நானகு சிறுபாலங்களாக்கி மனைவி முதல் மூவருக்குங்கொடுத்துத் தானும் உண்ணமுயன்றான். இவனது மனநிலையை உணர விரும்பி தருமதேவதை ஓர் அதிதிபோல வந்து அருகில் நின்றது. தான் உணவெடுத்ததை அதற்கு உவந்து கொடுத்தான். அதுகொண்டு உண்டு பின் காணாதன்றது. மனைவியும் தன்னதை மாறாது கொடுத்தாள். அதுவும் போகாதென்றது. மகனும், மருகியும் உரியதை முறை முறை கொடுத்தார். அனைத்தையும் உண்டு இவரது அருட்குணங்களை வியந்து அவ்வறக் கடவுளும் அகமகிழ்ந்து

அகன்றது. இவரிவரும் அன்றே ஆருயிர் திறந்தார் பின் பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்தார். பருத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பு தலே அறக்களெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்ததெனபதை உலகம் இவர் பாலுணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே. மணிமேகலை

உயிர்களைப் பேணுதலே தலையய அறமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

323. கண்ட பசுவொன்றைக் காப்பாற்ற ஆமகனும்
கொண்டான்பொய் என்னே குமரேசா—கண்டதிர்ந்தான்
ஒன்றுக கல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று. (ஈ)

இ—ள்.

குமரேசா! பசு ஒன்றைக் கொலையுறாமல் காக்கும்பொ ருட்டு ஆபுத்திரனும் என பொய்யைப பொருந்தினன் எனின்,

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; பொய்யாமை மற்று அதன் பின்சார நன்று என்க. ஒன்றாக—முதன்மையாக. அதன் பின்சார—அக்கொல்லாமையின் பின் நிற்க.

எல்லா அறங்களினுஞ் சிறந்து முதன்மையாய் இருத்தற்கு உரியது கொல்லாமையே என்பதும் அதனை அநித்து நிற்றற்குரியது வாய்மையே என்பதும் கூறுவார் கொல்லாமை ஒன்றாக நல்லது; பொய்யாமை அதன்பின்சார நன்று; என்று கூறினார். இங்ஙனந் தகுதி கூறியது அவ்விரண்டறங்களின் இயல்பு நோக்கி என்க.

கொல்லாமையே முதன்மையாக நல்லது; பொய்யாமை அதன் பின்னாக நன்று என்பதாம்.

கொல்லாமையை முதலாவதாகவும் பொய்யாமையை இரண்டாவதாகவும் அறங்கள் கொண்டுள்ளன என்பது குறிப்பு. மக்களுள் அரசனும் அமைச்சனும்போல, அறங்களுள் கொல்லாமையும் வாய்மையும் சிறந்தன என்க.

பொய்யாமை யுடையவன் வேறோர் அறமும் செய்யவே வேண்டாம் என்றும், அஃதொன்றே அறம்புகழ் யாவும் ஒருங்கே உதவுமென்றும், யாம் மெய்யாக்கண்டவற்றுள் வாய்மைபோல நல்லது வேறு இல்லை என்றும், மேல் அருளி இதில் எல்லா அறங்களினும் கொல்லாமையே நல்லது என்று கூறல்மையுமோ எனின், பிறிதோருயிர்க்கு நன்மை பயக்கும் வழி பொய்யாயிருப்பினும் மெய்

யாயும், நன்மை பயவாவழி மெய்யாயினும் பொய்யே யாகியும் இதனைநோக்கி அது திரிந்து நிற்றலால் இதன்பின் சார்ந்து நிற்கவே அது நன்றாம் என்றது அமையுமென்க. அறங்கள் பலவினும் வாய்மையே சிறந்தது; அதனினும் கொல்லாமை உயர்ந்தது என்ற அடிகள் அருண்மாண்பை இதில் ஆய்ந்துணர்க.

642 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொல்லாமை ஒன்றையே அறிவுடையார் தலைமையாகக்கொள்ளுவரென்பதும், அதனைக் காக்குப்பொருட்டு பொய்யாமை முதலிய உயரறங்களையும் நெகிழவிடுவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை ஆபுத்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

ஆபுத்திரன் தன் தாயை யிழந்தபின் பாண்டி நாட்டிலுள்ள வயனங்கோடு என்னும் ஊரிலிருந்த பூதி என்னும் அந்தணன் மனையிலிருந்து வளர்ந்துவந்தான். அருள் நிறைந்த உள்ளத்தனாகிய இவன் ஒருநாள் தெருவிடைச் செல்லுங்கால் அங்கோர் மறையவன் வீட்டில் வேள்வியில் கொல்லும்பொருட்டு மாலைசூட்டிக் கொணர்ந்து வைத்திருக்கும் ஆவினைக் கண்டான். கொலை நவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி, வலையிடைப்பட்ட மானே போன்று, அங்கு அஞ்சிநின்று அழைக்கும் அதன் அருந்துயர் தெரிந்து, நெஞ்சு நடுக்குற்று இவன் நெடுங்கணணிருக்குத்தான். அந்தோ! இந்த ஆவை இன்று கொன்றுவிடுவரே! என்று கல

ங்கி அதனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் பொய்யாத இவனும் பொய்த்திட எண்ணினான். உள்ளங்கரந்து ஆங்கு ஒருபுடையொதுங்கினது எவரும் அறியாதபடி இரவில் அதனைக் கவர்ந்து சென்றான். சிலர் தொடர்ந்து பின்சென்று இவனைப்பிடித்து இப்பொய்ப்படு களவினை நீ ஏன் புகுந்து செய்தாய் என்று கடிந்து மொழிந்து கடுந்துயர் செய்தார். கொல்லாமாண்புடைய இவன் அப்பொல்லாதவர்களை நோக்கினான்.

நோவன செய்யன்மின் நொடிவன கேண்மின்
விடுநில மருங்கிற் படுபுல் ஆர்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்சுரந் தூட்டும்
இதனொடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணீர் முன்னியது உரைமோ?

என்று இன்னுரை பகர்ந்து எல்லா அறங்களினும் கொல்லாமையே சிறந்தது என்று உணர்த்தினான். பொய்யாமையினும் கொல்லாமையே முதன்மையானதென்று ஆபுத்திரன் அன்று கொண்டிருந்த திண்மையை அனைவரும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார். (விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.)

கொல்லாமையே எல்லா அறங்களினும் தலையானதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

324. நாடி மருளசங்கர் நல்லதென்று கொல்லாமை
கூடி நின்றார் என்னே குமரேசா!—கேடியெனறும்
நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழும் நெறி. (௪)

இ—ள்

குமரேசா! மருளசங்கரதேவர் கொல்லாமை ஒன்றே நல்லதென்று ஏன் கூடி நினறார் எனின், நல் ஆறு எனப்படுவது யாது எனின், யாது ஒனறும் கொலலாமை சூழும நெறி என்க.

யாதொனறும்—யாதோருயிரையும். ஓரறிவுயிரையும் என்றபடி. சூழ்தல—கருதல், வளைதல்.

கொல்லாமை சூழும் நெறி—கொல்லாமை யென்னும் நன்மை சூழ்ந்த நெறி. தன்னையுடையானுக்கு நன்மை பயத்தலின நல் ஆறு என்றார்.

கொல்லாமை என்னும் நலஞ்சூழ்ந்த நெறியே பேரின்ப வீட்டை அடைதற்கு நேரான நல்ல நெறி என்பதாம்.

கொல்லாமை சூழாத நெறி பொல்லாத நெறி யென்று கொள்க. முத்தி நிலத்தைச் சேர்தற்கு நலல வழி யாது? என்பாரை நோக்கி இது கூறியதாகக் காண்க.

கொல்லா விரதத்தைக் கொண்டவர்க்கே அழிவில்லாத இன்பவீடு எளிதில் எய்தும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மருளசங்கரர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

மருளசங்கரர் என்பவர் சிறந்த ஒரு ஞான யோகி. பேரருளுடையவர் ஓரறிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும் இவர், கொடுமை செய்தறியார். செற்றம் நீங்கிய பற்றறு பண்பினர். கனிகாய் கிழங்கு முதலியவற்றை எவரேனும் கொணர்ந்து உண்ணும்படி கொடுப்பின் அவற்றின் உருவமும் அழகும் சிதைபுமே என்று இரங்கி அவற்றை உண்ணாது விடுவர். வசவ தேவரது திருமனையில் சிவனடியவர் உண்டு மிகுந்த எச்சில் இலைகளை யிடுகின்ற குழியின்கண் அமர்ந்திருந்து பசி வந்தபோது அதிலுள்ள எச்சிலுணவை சிறிதுண்டு பெரிது உவந்திருப்பர் முத்தரான இவர் ஒன்றுமறியாப் பித்தர்போல் இருப்பதை அல்லம தேவரறிந்து கொல்லா நலத்தை இவர் கொண்டிருக்கு மாண்பை எல்லாருக்கும் உணர்த்தினார் அல்லல யாதுமின்றி இவர் அழிவில் வீடடையடைந்தார். கொல்லாமை சூழும் நெறியே வீட்டினை அடைதற்கு நல்லாறென்பதை இவர் உலகினுக்கு உணர்த்தினார். விரிவைப் பிரபுலிங்க லீலையில் காண்க.

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லவா மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே. (தாயுமானவர்)

கொல்லாமையே வீட்டினை அடைதற்கு நல்ல நெறி என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

---

325. பண்டி துறந்தார் பலருள்ளும் புத்தரேன்
கொண்டார் உயர்வைக் குமரேசா—கொண்ட
நிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாங் கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான் தலை. (இ)

33—ம் அதிகாரம் கொல்லாமை. 645

இ—ள்.

குமரேசா! துறந்தார்பலருள்ளும் புத்தர்மட்டுமென்சிறந்துநின்றார்எனின், நிலைஅஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம், கொலைஅஞ்சிக் கொல்லாமை சூழ்வான் தலையென்க சூழ்தல்—எண்ணுதல். மறவாது குறிக்கொள்ளுதலை இங்கு அது குறித்து நின்றது.

பிணி, மூப்பு, இறப்பு முதலிய துன்பங்களெல்லாம் பிறப்பின் கண்ணே அணி அணியாக அமைந்துள்ளன என்று அதன் நிலையை அறிந்து அஞ்சுதலே துறந்து அடங்குதற்கு ஏதுவாகுமாதலால் அம் முறை கருதி நிலை அஞ்சி நீத்தார் என்றார்.

கொல்லாமை சூழ்வான் தலை—கொல்லாமை எனும் பிரதத்தைக் கொள்வோனே உயர்ந்தவன்.

பிறப்பின் நிலைமையை அஞ்சித் துறந்தவர் எல்லாருள்ளும் கொலையின் தீமையை அஞ்சிக் கொல்லாமையாகிய நன்மையைக் கொண்டவனே உயர்ந்தவன் என்பதாம்.

நிலை அஞ்சுதல் நீத்தலுக்கும், கொலை அஞ்சுதல் கொல்லாமைக்கும் காரணமாதல் காண்க. சூழ்வான் என்றார் கருதியும் பெருமையாம் என்று கருதி.

கொல்லா விரதமுடையவன் இல்லறத்திருப்பினும், துறந்தார் எல்லாரினும் அவன் சிறந்தவன் எனினும் அமையும்.

உலகைத் துறந்தவரெல்லாரினும் கொலையைத் துறந்தவன் சிறந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை புத்தர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

அருள் வள்ளலாகிய புத்தர், அரசைத் துறந்து சிறந்த ஞானியாய் அருந் தவம் புரிந்து வேளுவனம் என்னும் தனிப்பெருமொன்றில் இனிது அமர்ந்திருந்தார். அங்கிருந்த துறவிகளெல்லாரும் இவரது குண நலங்களையும் கொல்லா மாண்பையும் தெ

ளித்து அடி தொழுது அன்பு செய்தார். பின்பு அடியவராயி னர், அதன்பிறகு இவரது இனிய மொழிகளால் ஒருநாள் தொ ள்ளாயிரம பேர் துறவிகளாயினர். பல்வேறிடங்கட்குஞ் சென் று கொல்லா நலத்தையே கொள்ளும்படி எல்லாருக்குஞ் சொல் லினர். அவ்வனைவரும் இவர் சொல்வழி ஒழுகினர். கொல்லாமை என்னும் நல்லறம் உலகமுழுவதும் மிகவும் பரவியது இவரால் எனலாம். பல்லாயிரம் துறவிகள் புடைசூழ விளங்கி இரணி யவதி என்னும் ஆற்றின் கரையில் என்பதாவது வயதில் தமது அழகிய திருவுடம்பைத் துறந்து அழிவின்பத்தை அடைந்தார். அக்காலத்தில் அங்குக் குழுமியிருந்த சீத்தலைவரும் நெஞ்சம் கலங்கி அவரது பிரிவை ஆற்றது அலறி அழுதனர்.

மருளறுத்த பெரும்போதி மாதவனைக் கண்டிலமால்
என செய்கேம் யாம்
அருளிருந்த நிருமொழியால் அறவழக்கங் கேட்டிலமால்
என் செய்கேம் யாம்.
பொருளறிந்த அருந்தவத்துப் புலவனைக் கண்டிலமால்
என செய்கேம் யாம்
தெருளிருந்த கொல்லாத நிருவிணையாம் தெரிந்திலமால்
என் செய்கேம யாம.

என்று எல்லாரும் புலம்பித் தனித்தார். இவரது திருவுடம் பை எரித்தபின் எனையையும சாம்பரையும் தனித் தனி எடுத்துச் சென்று பொதிந்துவைத்து ஆலயம்புனைந்து வழிபாடு செய்தனர். கொல்லாமை சூழ்வான் எல்லாரிலும் தலை என்பதை உலகம்

இவாபால உணர்ந்தது. விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

கொல்லா விரதமுடையவன் எல்லாரினுஞ் சிறந்தவன் என் பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

326. கொல்லாத நாரையினைக் கூருருள்சேர் நாகனையேன்
கொல்லவில்லை கூற்றம் குமரேசா—நல்லதன்று
கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று. (ம)

இ.—ள்.

குமரேசா! கொல்லாமையை மேற்கொண்ட நாரையின் மேலும், நாகன்மீதும் கூற்றுவன் ஏன் செல்லவில்லை எனின், கொல்லாமையே மேற்கொண்டு ஒழுகுவானது வாழ்நாள் மேல் உயிர் உண்ணும் கூற்று, செல்லாது என்க.

மேற்கொண்டு—விரதமாகக் கைக்கொண்டு.

ஓருயிரையும் கொல்லாத பேரறமுடையான் பின் பிறவா இன்பம் பெறுவனுதலால் அவனது வாழ்நாள் மேல் கூற்றுச்

செல்லாதாயிற்று. கொல்லா நலமுடையவர் கூற்றால் கொல்லப் படார் என்பது குறிப்பு.

கொல்லாமையை விரதமாக மேற்கொண்டு ஒழுகுவானது வாழ் நாள் மேல் உயிர் உண்ணும் கூற்றுச் செல்லாது என்பதாம்.

உயிரை உடம்பிலிருந்து பிரித்துக்கொள்ளும் இயல்பினை யுடைய கூற்று அதனை உண்டதாகக் கூறியது அவனது துணிவும் கொடுமையும் தோன்ற எனக, உண்ணுதற்கு உரியதல்லாத உயிரை இங்ஙனம் குறித்தது உபசாரமாகும்.

உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே. (தொல்காப்பியம்.)

கொல்லாமை என்னும் நல்லறமுடையவர் எமபய நீங்கி சுறி னின்பத்தை எய்துவரென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை நாளையிடை மும், நாகன்பாலும் காணப்படும்.

கதை 1.

பண்டொரு காலத்தில் மதுரையம்பதிக்குத் தென் பால் அடர்ந்த வனமொன்றிருந்தது. அதில் குளிர்ந்த நீர் நிலை ஒன்று விளங்கியிருந்தது. இதையினை மெலிந்த செங்கால் நாரையொன்று அங்குவந்து தனியாகத் தங்கியிருந்தது. முனிவர்கள் அப்பொய்

கையில் புகுந்து கோய்ந்து எழுங்கால் அந்தள்ள மீன்களுந்து வேறு ஒன்றும் செய்யாது அவர்கள் உதவி செய்வதை இந் நாரை கண்டது. நல்லறிவு பிறந்து அன்று முதல் யாதொன்றையும் கொல்லலாகாதென்று துணிந்தது. மீனுணவு துறந்து மெலிந்து தளர்ந்தது. ஆயினும் ஒன்றையும் கொல்லாது உணாவோடிருந்து பின் மதுரையையடைந்து பொற்றாமரை என்னும் கற்றடம் புகுந்து கொண்ட விரதம் குலையாதிருந்தது. எல்லாம் அறியும் கூடற்பரமன் அதன் கொல்லா நலத்தை வியந்து அழிவில்லாத முத்தியை அதற்கு அருளினர். தன் கொல்லா நலததால் கூற்றைக் கடந்து அந் நாரை எய்திய பேற்றைப் புகழ்ந்து அனைவரும் போற்றி மகிழ்ந்தார். விரிவைத் திருவிளையாடலில் காண்க.

பிரிவறக் கொன்று தின்னும் கடைப்படும் பிறப்புநாரை
வானுறு தேவராகி வானதாழ இருபபக் கண்டீர்
கருதறிர் என்றும்பொல்லாக் கடையராயினுங் கொல்லாமல்
அனைவர் திப்ப ரேல்வான் ஆள்வதற் கையமின்றே.
(பழைய திருவிளையாடல்.)

கதை 2.

நாகன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஒரு வேடுவன். விப்பிராதன் என்றும் இவனுக்கு ஒரு பெயருண்டு. மான், முயல் முதலிய விலங்கினங்களை முதலில் இவன் கொன்று வாழ்ந்தான். ஒருநாள் முற்கல முனிவரைக் கண்டான். அவரையும் கொல்ல வெகுண்டான். அவர், இவனைநோக்கி மக்கட் பிறப்பின் அருமையையும் கொல்லாமையால் எய்தும் நன்மையையும் எளிய

நடையில் இனிய மொழிகளால் தெளிய வுணர்த்தினர். அவன்

உணர்ந்தான். அன்றுமுதல் யாதோருயிரையும் கொல்வதில்லை யெனறு உறுதிகொண்டான் ஓரறிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும் ஊறு செய்யாது இவன் ஒடுக்கியிருந்தான். உதிர்ந்த சருகும் தின்னலாகாதென்று உயர்ந்த அருளோக் கொண்டான். இவனது கொல்லா மாண்பை மகிழ்ந்து விநாயகப் பெருமான் தோன்றித் தமபோல் தெய்வவுருவை இவன் எய்துமபடி திருவருள் செய்து புரசுண்டி எனறு ஒரு பெயரும் தந்தார். கொல்லாமையை மேற் கொண்டிருந்த இவன் அதன பயனாக அத் தெய்வ வுருவை யெதி அப் பெயருடன் சிறந்து விளஙகி என்றும் குன்றாத இன் பத்தை அடைந்தான் விரிவை முனிவர்சரிதையில் காண்க.

கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவார் வாழ்நாள் மேல் உயிருண்ணும் கூற்றுச் செல்லாது என்பதை உலகம் இவ்வேடன் கண்ணும், அரசரையிடமும், உணர்த்து மகிழ்ந்தது.

கொன்றுமுன் தின்றநாகன் கொல்லாமை மேற்கொண்டன்று
நின்றதால் இறவாஇன்பம் நிலைபெறப் பெற்றனம்மா
நன்றறி மக்களிந்த நலமுணர் கிலாயக்தோ
கொன்றபின் கூற்றங்கொல்லக் குமபிவீழ்ந் தழுந்தலென்னே.
(தனியன்.)

கொல்லாமையுடையவர் கூற்றால் கொல்லப்படார் என்பது

இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

327. நீதிமன்னன் சேயுயிரை நீக்கவஞ்சி னனமைச்சன்
தோதிலுயிர் நீத்தான் குமரேசா—மோதிவந்து
தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (எ)

இ.—ள்.

குமரேசா மனு நீதிகண்ட சோழனுடைய திருமகனது உயிரை நீக்குதற்கு அஞ்சி சதகிய சிலன் ஏன் தன் உயிரை நீக்கி
650 நிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

னன் எனின், தன் உயிரை நீப்பினும், பிறிதோர்இன் உயிரை நீக்கும் வினையைத் தான் செய்பலாகாதென்க.

தன் உயிர் நீப்பினும்—தன் உயிர் நீங்கினிடுமாயினும்.
செய்யற்க—செய்யாதுவிடுக.

தன் உயிர் நீங்கினும் பிறிதோர் இன் உயிரை நீக்கும் வினையை ஒருவன் செய்பலாகாது எனபதாம்.

மேல், கொல்லாமையை ஒருவன் யாண்டும் விரதமாகக்கொள் ளவேண்டுமென்றார் ஆயின், ஊனை விரும்பிக் கொல்லாவிடினும் தன்னைக் கொல்லவந்ததையாவது கொல்லலாகாதா? என்பார்க்கு இது

கூறியதென்க. இங்ஙனங் கூறியது தன் பாவங் கழிந்து மறுமை இன்பத்தை அவன பெறுவன் என்பது கருதி.

வானோடுண்டிவந்த ஒருவன் கொல்லா விரதம்கொள்க என் றதை உணர்ந்து அதனை உண்ணவில்லையானால் தன் உயிர் போய் விடுமே! என்றுகூற, "உன் உயிர் நீங்கினும் பிறிதோர் இன உயி ரை அது நின்ற உடம்பிலிருந்து நீ நீக்காதே" என்று அவனை நோக்கி இஃது அருளியதெனினும் அமையும்.

தன் உயிர் போதலும் அறிவுடையார் பிறிதோருயிரைக் கொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தபபட்டது. இவ்வுண்மை சத்தியசிலன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்திய சிலன் என்பவன் மனுச் சோழ மன்னனுடைய முதல் அமைச்சன். நிறைந்த அருளும், சிறந்த அறிவும் உடை யவன். பசுவின் கன்றைக் கொன்றதால் தன் மகனைக் கொல் லும்படி மன்னன் இவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவன் அவ னது இன் உயிரை நீக்குதற்கு நாணித் தன்உயிரையே நீக்கினன். இவனது கொல்லா மாண்பையும், மனவுறுதியையும், விபந்து அ னைவரும் இரங்கினர். இழந்த உயிரை இறைவனருளால் பின் இவன் எய்தப்பெற்றான், தன் உயிர் போயினும் மேலோர் பிறி

து ஓர் இன் உயிரை நீக்கார் என்பதை இவன் அன்று உணர்ததி நினறான். (விரிவைப பெரிய புராணத்தில காண்க.)

எனறும் எவ்வகையானும் பிறிந்தாருயிரை மேலோர் கொல்லார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

328. கொன்றுசெய்யும் வேள்வி கொடிதென்றேன் கும்பமுனி
குன்றவுரைத்தார் குமரேசா—என்றுமே
நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கங் கடை. (அ)

இ—ள.

குமரேசா! கொலைபுரிந்து வேள்வி செய்தல் தீதென்று அகத்தியனார் என் அன்று கூறினார் எனின், நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெரிது ஆம் எனினும் சான்றோர்க்குக் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை என்க.

செலவம் உயர்ந்த நலங்களை உலவாக்கும் ஆதலால் அது நன்றாகும் என்னும் அடைபெற்று வந்தது. இனி, நன்மையும் ஆகும் ஆக்கமும் பெரிதாம் எனினும் அமையும்.

கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை—கொலைவதால் உண்டாகின்ற செலவம் கீழானது

கொன்றாகும் ஆக்கம் என்றது வேள்வியால் எய்தும் செல்வதனை. அதில் கொலைவினை கலந்திருத்தலால் சான்றோர் அதனை விரும்பார் என்பது கருத்து.

இன்பமிகும் செல்வம் பெரிதாம் எனினும் கொல்வதால் வரும் செல்வம் மேலோர்க்கு இழிவாம் என்பதாம்.

வேள்வி செய்யின், நன்மையுண்டாகும், ஆக்கமும் பெரிதாம் என்றாலும் கொலையுறு வினை என்று அருளுடை அறவோர் அதனைப் புரியார் என்பது கருத்து.

82

652 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆடு, பசு, குதிரைகளுள் ஒன்றைக் கொன்று அதன் வயிற்றுக்குள் இருக்கும் வலைப் என்னும் வெள்ளிய நிணம் ஒன்றை எடுத்து ஓமத் தீயில் மடுத்து இந்திரனை நோக்கி மந்திரம் புரியின் இன்பமாகும் துறக்கச் செல்வம் எய்தலாம் என்று விதித்திருப்பினும், பிறவுயிர்களையும் தம் உயிர்போல் பேணும் அருளுடையார் அக் கொலை வினையால் எய்தும் அவ் ஆக்கத்தை வெறுத்து இகழ்வார்தலால், "சான்றோர்க்குக் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை" என்றார். சான்றோர்க்குக் கடை என்றதனால் அதனைத் தலை என்று கொள்வோரின் நிலை காணலமையும்.

தன் உயிர் நீப்பினும், பிறிதோர் இன் உயிர் நீக்கும் வினை செய்யற்க என்று மேற்கூறியதை நோக்கி, வேள்விக்கட் செய்ய

லாமென்று விதித்துள்ளதே எனின், அவ்விதி ஈறில இன்பத்தை எய்த விரும்பிய பேரறிவாளாக்கு விலக்காமென்று இதில் உணர்த்தினாரெனக.

எண்பதினாயிரம் வெண் பொற்காசு பெறத்தக்க நன்முத்து ஒன்று இச்சிப்பியில் உள்ளது; இதனைச் சிதைத்து நீ அதனை எடுத்துக்கொள்க என்று சித்தா ஒருவர் ஒருநாள் புத்தாபால கொடுத்தார். அவர், "அந்தோ! இந்தக் கொலை வினையால் அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு எனக்கு வருவதாயினும் யான் அதனை வேண்டேன்" என்று அருளுடன் அகன்றார். இப்பெரியாரது கருணைப் பண்பு ஈண்டு அதுவும் இவ்வமையத்து மிகவும் கருத்தத்தக்கது. இவ்வமையம் என்றது 1926 மார்ச்சில் இவ்வூரில் முத்துவேட்டை நிகழ்ந்த காலத்தை என்க.

பெருநலந்தருவதாயினும் ஒருயிரைக் கொல்லுந் தீமையை உயர்ந்தோர் கொள்ளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அகத்தியர்பால் அறியப்படும்.

கதை

முன்னொருகாலத்தில் முனிவரும் பிறரும் குழுமி ஒரு பெரு வேள்வி செய்ய விரும்பி ஆடு ஒன்றை அங்குக் கொணர்ந்தார்.

அகத்தியர் கண்டார். ஐயகோ உயிர்க் கொலை தீது என்று மறுத்தார். அசம்கொண்டு அருமகம் புரிக என்று வேதத்தில் கூறி

யுள்ளதே என்று அவரனைவரும் கூறினார். அசம் என்பது ஆடையும் மூன்று ஆண்டின் நெல்லையும் குறிக்கும் இருபொருளொரு சொல். அம்மூவாண்டு நெல்லே வேதத்திலுள்ள அசம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் இவ் உண்மையை உணராமல் ஏன் படுகொலை புரிந்து கெடுகின்றீர்கள் என்று புரிந்து உணர்த்தி அவ் ஆட்டினை அகற்றித் தாங் கூறியவாறே வேள்வியை முடித்துவித்தினைக் கொண்டே அமரருக்கு அவியளித்தார். கொலை வினை நிகழாமல் செய்யும் வேள்வியே கலைமையானதென்று மலைவறக் கூறி அனைவரும் நலமுற அருள்புரிந்தகன்றார். கொன்று ஆகும் ஆக்கம், சான்றோர்க்குக் கடையாம் என்பதை அன்று உலகம் அகத்தியர்பால்உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில்காண்க.

கொலையால் வருஞ் செல்வம் பெரிதாமாயினும் பெரியோர் அதனை விரும்பார் என்பதுஇதனால் கூறப்பட்டது.

---

329. பண்டு பராசர்தம் பாலரையும் ஈனரென்றேன்
கொண்டார் கொலையால் குமரேசா—கொண்ட
கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலைவினையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து. (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! தம்முடைய மக்களையும் கொலை வினையால் ஈனரென்று பராசரர் ஏன் பழித்தார் எனின், கொலை வினையராகிய மாக்கள் புன்மை தெரிவார் அகத்து புலை வினையர் என்க.

கொலை வினையர்—கொலைத் தொழிலை யுடையவர்.

புலை வினையர்— அக் கொலையால் வரும் ஊனைத் தின்னும் இழிவினையுடையவர்.

654 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாக்கள் என்றார் மக்கள் அறிவு பாழ்போனமையின். பிற வுயிரையும் தம உயிர்போல பேணி ஒழுகுவோரே மக்களாவார் எனக.

புன்மை தெரிவார் அகத்து—இழிவினைத் தெளிவார் நெஞ்சத்தில.

கொலைத் தொழிலினராகிய மாநகர், அறிவுடையார் மனத்தில் புலைத் தொழிலினராக மதிக்கப்படுவாரென்பதாம.

பிறவுயிர்களை அஞ்சின்றிக் கொல்லுகின்ற பழியின் இழிவை உணர்கின்றவரே உயர்ந்தவரென்பதும, அவரூள்ளம் அக் கொலையாளரைப் புலையரென்று இகழ்ந்து தள்ளும் என்பதும் கூறுவார், "புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலைவினையர்" என்றார்.

ஆவுரித்துக் தின்று வருவோர் சாதிப் புலையர் என்றும், ஆருயிர்களைக் கொன்று திரிவோரும், வேறு ஊன்களைத் தின்று மகிழ்வோரும், கன்மப் புலையரென்றும் வேறுபாடு காண்க.

கொலை வினையாளரைக் கண்ம சண்டாளர் என்று கருதலே ண்டுமெனபது கருத்து.

பிறப்பால் உயர்ந்தவராயினும், கொலைத் தொழிலைப் புரிவ ரேல் சனர்களெனறு அறிவுடையோரால் அவர் இழிக்கப்படுவ ரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை தத்தன் முத லிய அறுவர்பால் காணபபடும.

கதை.

தத்தன், அனந்தன், சதுமுகன், நந்தி, பருதி, மாலி என் னும் இவ் அறுவரும் பராசர முனிவருடைய புதல்வர்கள். இச் சிறுவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒருநாள் சரவணப் பொய்கையை அணுகி வினையாடினர். நீரில் பாய்ந்து நீந்தியும் மலர் பல கொய்து மகிழ்ந்தும் உலாவினர். தவளை முதலிய நீர்வா ழுயிர்களை இரக்கமின்றி எறிந்து கொன்றார். அதன்பின் அதிலு ள்ள மீன்களைப் பிடித்துக் கோரைப் புல்லிற் கோத்துக் குவித்

தத் திரிந்தார். அவ்வமையம் பராசர முனிவர் அங்கு நீராட வந்தார். குழந்தைகள் செய்த கொலை வினையைக் கண்டார். உளங் கலங்கினர். கல்ல மரபிற் பிறந்திருந்தும் இப் பொல்லாத செயல்களைப் புரிந்தீர் ஆதலால் சன மீன்களாகி நீவிரனைவீரும் இழிந்து தொலைமின் என்று சினந்து மொழிந்தார். அவரும் அவ்வாறே ஆகி யுழன்றார். உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றியும் தாம் புரிந்த கொலை வினையால் இழிந்து தொந்தார். கொலை வினையரா கிய மாந்தர் புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலை வினையராவர் என்

பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

கொலையிலான் உதவும்அன்னம் கூறிற்பே ரமுதமாகும்
கொலைபுளான் உதவுமன்னம் கூறில்வல் விடமதாகும்
புலையர்தம் மனையிலுண்போன் புலையனு மாறுபோலக்
கொலையர்தம் மனையிலுண்போன் கொலைஞனேயாவனன்றே.
(பதினெனக்கம்.)

கொலை வினையாளரைக் கன்ம சண்டாளர் என்று அறிவோர் கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

330. பண்டு கவந்தன் பழியுடம்பும் தீவாழ்வும்
கொண்டுழந்தான் என்னே குமரேசா—கொண்ட
உயிருடம்பி னீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர். (ழ)

இ—ள்.

குமரேசா! கவந்தன் பழி உடம்பும் இழி வாழ்வும் கொண்டு ஏன் உழந்தான் எனின், செயிர் உடம்பில் செல்லாத் தீ வாழ்க்கை யவர் உயிர் உடம்பில் நீக்கியார் என்பர் என்க.

செயிர் உடம்பு—குற்றமான உடம்பு: அஃதாவது உறுப்புக் குறைவும் நோயும் உடையது.

[illegible]மரேச வெண்பா.

செல்லாத் தீ வாழ்க்கை—இனிது நடவாத கொடிய வாழ்க்கை; என்றது வறுமையும் சிறுமையும் மலிந்த வாழ்க்கையை.

பிணி நிரம்பிய பழி யுடம்பும் வறுமை மிகுந்த இழி வாழ்க்கையும் உடையாரை உயிர்களை உடம்பில் நின்று நீக்கினகொடியவரென்று பெரியோர் மொழிவர் என்பதாம்.

மேல், கொலைவினையரைக் கனமப்புலையர் என்று கருதவேண்டும் என்றார் இதில், அவர் பின்பிறப்பில் இயல்பாகவே புலையராவர் என்றார். முற்பிறப்பில் உயிர்களைக் கொன்றவர் பிற்பிறப்பில் தொழு நோய் தழுவிய பழியுடம்பும் அழிதுயர் மிகுந்த இழி வாழ்க்கையும் அடைந்து வருந்துவர் என்பது கருத்து.

கொலைவினையால் வறுமையும் நோயும் தொடருமாதலால் அதனை ஒருவன் அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

ஊன உடம்பும், ஈன வாழ்க்கையும் கொலை வினையாளர்க்கு உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கவந்தன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கவந்தன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஓர் அரசுகன் இவன், முற்பிறப்பில் தனு என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு காந்தருவனாயிருந்தான். மிக்க செருக்குடையவன். உயிர்களை இரக்

கமின்றிக் கொன்றான். விலங்கினங் களுக்கும் மக்களுக்கும் இவன வெருதியர் செய்தான். தூல சிரசு என்னும் முனிவருக் கும் நனிதுயர் புரிந்தான். அவர், இவனை அரக்கனாகச் சபித் தார். அவ்வனமேயாகி ஆருயிர்களைக் கொன்று தின்று திரிந் தான். இவன் கொடுமையை யறிந்து சினந்து இந்திரன் தன் குலிசத்தால் இவன் தலையில் புடைத்தான். அதனால் இவன் தலை உடலில் புகுந்தது. அன்றுமுதல் இவனுக்குக் கவந்தன் என்று பெயர் வந்தது. தலையில்லாத குறை உடலுக்குக் கவந் தம் என்று பெயர். எழுந்து திரிதற்கு இயல்பில்லாத ஈன வுடம் புடன் தண்டக வனத்தில் இடந்து கண்ட வுயிர்களைக் கைக்கொ

33-ம் அதிகாரம் இராவணனை

ண்டு தின்று தயங்கிருந்தான். உயிர்களை உடம்பில் நின்று நீக் கினவர்க்கு நெயி உடம்பும் நீ வாழ்க்கையும் உளவாம் எனபதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இராம இலக்குவரால் இவன் சாபம் நீங்கப் பின மேனமை எய்தினன. விரிவை இராமாயணத் தில் காண்க.

கொலை வினையாளர்க்கு இழி பிறப்பும் ஈன வாழ்க்கையும் எய்தும் எனபது இதனால கூறபபட்டது.

சிலையினன் மாக்கள்கொன்று செழுங்கடல் வேட்டமாடி
வலையினல் மீனகள்வாரி வாழுயிர்க் கூற்றமான
கொலைநரைக குமபிகளனுட் கொழுந்தழ லழுத்தியிட்டு
நலிகுவர் நாளுநாளும் நரகரை நாமவேலோய். (1)

வயிரமுள் நிரைததுநீண்ட வார்கினை யிலவமேற்றி
செயிரிற்றீ மடுப்பர்கீழாற் செனனுனைக் கழுவிலேற்றி
மயிருக்கொன் றாகவாங்கி வகைதகைத திடுவர்மன்னா
உயிரைபபே துறுததுமாந்தர் உயிரைபபே துறுக்குமாறே (2)

(சீவகசிந்தாமணி)

இவ் அதிகாரததின் தொகைப் பொருள்.

கொல்லாமையே அறவினையாகும. கொலலுதல் எல்லாப் பாவங்களையும் கொடுக்கும். உயிர்களைப் பேணுதலே தலையாய அறம். எல்லா அறங்களினும் சிறந்து முதலில நிற்றற்குரியது கொல்லாமையே. எல்லையில்லாத இனப வீடடைதறகுக் கொல்லாமை ஒனறே நல்ல நெறியாம. துறந்தவரெவரினும் கொல்லாமையுடையவரே சிறந்தவராவர். கொலலாவிரதியர் மேல் கூற்றுவன் செல்லான். தன உயிர் நீங்கினும யிறவுயிரைத் தான் நீக்கலாகாது. கொலையால் வரும் செல்வம் பெரிதாமாயினும் அதனைப் பெரியோர் கொள்ளார். கொலை வினையாளரைக் கனம சண்டாளரென்றே கருதவேண்டும். அதனையுடையவர் ஊன உடம்பும் ஈன வாழ்க்கையும் எய்தி உழல்வார்.

௩௩-வது கொல்லாமை முற்றிற்று.

658

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

௩௪-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

அஃ ாதுதோர்ற முடையனயாவும் நிலேயா என்னும் உண்மை. கொல்லா விரதத்தைக் குறிக்கொண்டொழுகிய நல்லறிவாளர்க்கே இவ்வுண்மை இனிது புலனும் ஆதலால் இஃது அதன் பின் வைக்கப்பட்டது.

---

331. கொண்டவுடல் நிற்குமென்ற கோரக்கர் சிரிழந்து
கொண்டார இறிவேன் குமரேசா—கண்டறிந்தும்
நிலலாதவற்றை நிலேயின எனறுணரும
புலலறி வாண்மை கடை. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தனது உடல் என்றும் நிலேபெற்குமென்று தெளிவுகொண்டிருந்த கோரக்கர் எனை அதனால் இழிவுகொண்டார எனின, நில்லாதவற்றை நிலேயின என்று உணரும் புலலறிவாண்மை கடை என்க.

நில்லாதவற்றை—நிலேயில்லாத பொருள்களே.

நிலேயின என்று உணரும்—நிலேயுடையன என்று கருதுகின்ற. புல் அறிவு ஆண்மை கடை—புல்லிய அறிவினே ஆளுந் தனமை இழிவானது. தனேன யுடையானைக் கீழ்மைபபடுத்துமாதலால் அது கடையாயிறறு. தான மயங்கி அறிந்தனையே மெய் என்று தணிந்தஅது முனேந்து நிற்குமெனபது ஆண்மைத் தொடர்பால் அறியப்படும்.

நிலையில்லாத பொருள்களே நிலையுடையன என்று கருதுகின்ற புல்லிய அறிவுடைமை அறிவோர்க்கு இழிவாம் என்பதாம்.

அநித்தமான யாக்கை முதலியவற்றை நித்தமென்று கருதி அவற்றின் மேல் பற்று வைப்போர் முடிவில் குற்றமே கண்டு குலைந்து தாழ்வராதலால் "புல்லறி வாண்மை கடை" என்றார்.

புல்லறிவு இழுக்கே பயக்குமாதலால் அதனை ஒருவன் ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு. பொருள்களின் இயல்பை மயலற உணரும் நல்லறிவுதலையானதால் புல்லறிவு கடை எனப்பட்டது.

நிலையில்லாத இயல்பினை யுடைய உடம்பு முதலியவற்றை நிலைபெற்றுமென்று கருதிக் களிப்பவர் சிறுமைப் படுவர் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கோரக்கர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கோரக்கர் என்பவர் சயிலமலைச் சாரலிலிருந்து காய சித்தி செய்துகொண்டு வந்த ஒரு யோக சித்தர். இவர், தமது சித்தின் இயல்பால் எவ்வகையானும் சிதைவுறுதபடி உடல் வலி பெற்றிருந்தார். அதனால் என்றும் அது நிலைபெறுமென்று நம்பியிருந்தார். இவரது புல்லறிவாண்மையைப் போக்குதற்கு நல்லறிவாளராகிய அல்லம தேவர் ஒரு நாள் இவர்பால வந்தார். சிறிது போழ்து கழிந்தது. சித்தர், என் உடல் என்றும் அழியாது

நின்று நிலவும் எனறார். பின்னின் நிலையில மன் உயிர் யாக்கைகள் என்னும் மெய்ம்மையை நீர் இன்னும் உணர்கிலீர்போலுமென்று அல்லமர் புன்னகை செய்தார். யாது கூறினும் அவர் வாது மீறினர். அதன்பின், காணப்படுகின்ற பொருள்களின் மூலகாரணக் கூளும், அவை யாவும் அழியும் இயல்பின என்னும் உண்மையையும், பின்னில் எறிந்த கல் மண்ணில் விழுதல் தப்பாதவாறுபோல் தோற்றமுடையன யாவும் தொலையும் என்னும் தன்மையையும் அவர் உணர்ந்து தெளியுமாறு உணர்த்தினர். சித்தர் உணர்ந்தார். நிலையாதவற்றை நிலையின எனறு இதுவரை தாம் நினைந்து நின்றது இழிந்ததென்று தெளிந்து கொண்டார். உடற் பற்று அற்று உயர் வீடெய்தினர். (விரிவைக் கோரக்கர் கதியில் காண்க.)

பிறந்த ஆகமொன் றிறந்திடாப் பெருமையும் உடைத்தோ
எறிந்த வாண்கிலே வீழ்ந்திடா திருப்பதிங் கில்லை
செறிந்த காரியம் என்பதென் றுயிலுஞ் சிதையும்
இறந்திடாதுகா ரணமெனப் படுவதே யென்றும். (1)

83

860 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மருந்திலுடல் நித்தமா மென்றுநீ வகுத்த
திருந்து வாழ்நாட பன்மைகொண் டுணரி வேறில்லை

பொருந்தி நீ யுடல் அழிந்திடாதென்பது பொருந்தா
தருந்தவா! இனி வீடுவேண் டென்றனன் ஐயன்: (2)

இவை, கோரக்கரை நோக்கி அல்லமரருளியன.

நிலையில்லாததை நிலையென உணர்தல் அறிவோர்க்கு இழிவாமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

332. வென்றிமிகு சூர்முதலோர் மேலான செல்வமெல்லாம்
குன்றியேன் போன குமரேசா—குன்றாத
கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று. (உ)

இ—ள்

குமரேசா! சூரபனமன், இராவணன், முதலியபேரரசர் பெருஞ் செல்வமெல்லாம் என் நிலையாமல் போயின எனின், பெருஞ் செல்வம், கூத்தாட்டு அவைக்குழாத்து அற்றே; அதன் போக்கும, அது விளிந்தற்று என்க.

கூத்தாட்டு அவை என்றது நாடகசாலையை. குழாம்—கூட்டம்.

அது விளிந்தற்று—அக் கூட்டம் போயினாற்போலும்.

ஆங்காலத்தில் ஒருவனுக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவது எதுபோல்வதெனின் கூத்தாடுகின்ற இடத்தில் கூட்டம் கூடுவது போலும் என்பார், "பெருஞ் செல்வம் கூத்தாட்டு அவைக் குழாத்து அற்றே" என்றார்.

தான் இருத்தற்குரிய காரணம் இருக்கும்வரையுமே செல்வம் நிற்கும் எனபதை உவமை உணர்த்திநின்றது.

ஒருவனிடம் பெரிய செல்வம் வந்து சேர்தல், கூத்தாடு இன்ற அரங்கின்கண் கூட்டம் வந்து சேர்தல்போலும்; அச்

செல்வம் குவிந்து போதல் அக் கூட்டம் கலைந்து போதல் போலும் என்பதாம்.

ஆங்காலத்தில் செல்வம் ஒருவன் பால் பல வழிகளாலும் வந்து சேர்ந்து பின் போங் காலத்தில் அவனைவிட்டு ஒருங்கே அது போய்விடுமாதலால் அறிவுடையார் அதனை நிலையென்று கருதலாகாதென்பது கருத்து.

மேல், நில்லாதவற்றை நிலையென்றுணர்தல் புல்லறிவென்றார்; இதில், அங்ஙனமாதலென்றினை நிலைமையை உவமைபால் விளக்கினர்.

செல்வம் என்றும் நிலைத்திராதென்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை சூரபன்பன் கண்ணும், இராவணன்பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

அண்டமாயிசத் தெட்டையும் தனியர சாட்சி

கொண்டு வைகினன் குலத்தொடும் அமரர்தங் குழுவைத்
தொண்டுகொண்டனன் யாவர்வந்தெதிர்க்கினுந்தொலையேன்
உண்டுகொல் இவண் எனக்குநே ராகவே ஒருவர்.

என்று இறுமாந்திருந்த சூரபன்மனது பெருஞ் செல்வமும் முடிவில் அவனையகன்று சென்றது.

கதை 2.

இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் அருந்தவம புரிந்து அதன் பயனாகப் பல்வகைப்பட்ட செல்வங்களும் தாமே வந்து தன் பால் படிந்து நிற்கப் பெற்றான். முடிவில் அனைத்தும் ஒருங்கே இழந்து தானும் அழிந்தான்.

மாமடங்கலும் கற்பகம் மனையெலாங் கனகம்
அரமடந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க் கமரர்
உரமடங்கிவந் துழையரா யுழல்பவரொருவர்
தரமடங்குவ தன்றிது தவஞ்செய்த தவமால்.

662 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மரகதத்தினும் மற்றுள மணியினும் வனைந்த
குரகதத்தடந் தேரினம் அவைபயில் கொட்டில்
இரவி வெள்கநின் றிமைக்கின்ற இயற்கையவென்றால்
நரகம் ஒக்குமால் நன்னெடுந் துறக்கமிந் நகர்க்கு.

என்னும்படி சிறந்து விளங்கிய இலங்கைச் செல்வமும் பின் சிதைந்து தொலைந்தது.

புலமேலுள் செலற்கொத்துப் பொதுநின்ற செல்வத்தின்
புன்மைத் தன்மை
நிலமேலும் இனியுண்டோ நீர்மேலக் கோலமெலும்
நிலைமைத் தன்றே
தலமேலுந் தோண்மேலும் தடமுதிகிற் படர்புயத்தும்
தாவி யேறி
மலமேனின் முடினபோல் ஆடினவால் வானரங்கள்
வரம்பிலாத.

தன் பெருஞ் செல்வத்தை யிழந்து இராவணன் இறந்து பட்டபோது இது கூறியதென்க. செல்வம கூத்தாட்டுக் கூட்டம் போல் திரண்டுவந்து பின் சிதைந்துபோம் என்பதை உலகம் இவர்பாலுணர்ந்தது. விரிவை இவர் சரிதைகளிலுணர்க.

செல்வம் என்றும் நிலையாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

333. தண்டார்க் கலயனர் தாளிற்றும் ஆக்கமே
கொண்டுசெய்தார் என்னே குமரேசா—மண்டியென்றும்
அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! குக்குலியக் கலயனார் தாலியை விற்றும் என் அப்பொழுதே அறத்தைச் செய்தார் எனின், செல்வம் அற்கா இயல்பிற்று அது பெற்றால் அற்குப அப்பே செயல் என்க.

அற்கா—நிலைநில்லாத. அற்குப—நிலைநிற்கின்ற

செயல் என்பது இங்கு உடன்பாட்டு வியங்கோளாய் நின்றது.

அற்கா என்றது அல்கல் என்னும் வினையடியாப் பிறந்த எதிர் மறைப் பெயரெச்சம். அல்கல் என்பது நிலைததல், தங்கல், தருங்கல்லை உணர்த்தும்

செல்வம் அற்கா இயல்பிற்று— செல்வம் நிலையாத இயல் பினையுடையது. அற்குப என்றது நிலைபான அறங்களை.

செல்வம் நிலைத்து நில்லாத இயல்பினையுடைது; அதனைப் பெற்றால் நிலையுடைய அறங்களை அபபொழுதே செய்க என்பதாம்.

கூத்தாடுக் கூட்டம்போல் செல்வம் வினைவில் நீங்கு மென்று மேலுரைத்தார்; அது நீங்கிவிடுமுன்னே அதனால் செய்யவேண்டியது என்னவென்பதை இதில் உணர்த்தி அருளினார்.

நிலையில்லாத பொருள் தம் கையில் எய்தப் பெற்றால் உட னே நிலைநிற்கின்ற அறங்களை அதனால் அறிவுடையார் செய்து

கொள்கை என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கலயனார் பால் உணரப்படும்.

கதை.

கலயனார் என்பவர் சோழ நாட்டிலே திருக்கடவூர் என்னுந் தலத்திலே, வேளிர் குலத்திலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமுடையவர். பிறவுயிர்களையுந் தம் உயிர்போல் எண்ணிப் பேணுந் தண்ணளியுடையவர். இவர் அத்தலத்தில் விளங்கும் திருக்கோயிலுட் சென்று நாளும் வாசனைத் தூபம் இட்டு ஈசனைப் போற்றிவந்தார். உயிர்கள் மாட்டு ஆருளும், பரமன் மாட்டுப் பேரன்பும் கொண்டு ஒழுகிவருங்கால் இவர், செல்வந்தேய வறுமை மிக்கது. அதனால் மிக வருந்தினர். ஆயினும், உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவியினும் பரமனுக்குப்புரியும் பணியிலும் சிறிதுங் குறைந்திலர். குடும்பத்தோடு இரண்டு நாட்களாப் பட்டினி கிடந்தார்.

மூன்றாம் நாள் தமது அருமை மனைவியார் பெரிதும் இரங்கித் தாலியை எடுத்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி வருமாறு இவர் கையில் கொடுத்தார். இவரும் அதனைக் கொண்டு சென்றார். செல்லுங்கால் ஒரு வணிகன் கொண்டுவந்துள்ள குங்கிலியப்பொதியை இடையே கண்டார். நிலையாத உடம்பைப் பேணுவதினும் நிலையுள்ள அறத்தைப் பேணுதலே நலம் என்று துணிந்தார். சதுரங்குத் தூபம் இடுதற்கு மிகவும் இனிதாமென்று மகிழ்ந்து அவ் வாசனைப் பொருளையே வாங்கினர். நில நில்லாத இயல்பினையு

டைய செல்வம் தம் கையில் எய்தப் பெற்றால் அறிவுடையார் அது கொண்டு நிலையான அறங்களையே செய்துகொள்வர் என்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி நின்றார். மங்கிலியங் கொடுத்துக் குங்கிலியங் கொண்டதால் அன்றுமுதல் இவர் குங்கிலியக் கலயனார் என்று கூறப்பட்டார். அற்கா இயல்பினவான செல்வம் அமையப்பெற்றால் அறிவோர் அப்பொழுதே அதனால் அறத்தைச் செய்வர்என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

முல்லை முகைசொரிந்தாற் போன்றினிய பாலடிசில் மகனிரேந்த
நல்ல கருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள்
அல்லலடைய அடகிடுமின் ஓட்டகத்தென் றயில்வார்க் கண்டும்
செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டீர்.

சீவக சிந்தாமணி.

செல்வம் நில்லாது ஆதலால் உடனே அதனால் அறஞ் செய்தல்வேண்டுமென்பது இனால் கூறப்பட்டது.

---

334. மாசில் உரோமமுனி வாழ்நாள் நனிபெற்றும்
கூசினரேன் வாழக் குமரேசா—நேசமுறும்
நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி யுயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின். (ச)

31-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

குமரேசா! உரோமமுனி நீண்ட ஆயுள் காலம் பெற்றிருந்தும் என் வாழ்நாற்கு நாளினர் எனின், நாள் என ஒன்று போல் காட்டி உயிர் ஈரும் வாள் அஃது உணாவார்ப் பெறின் என்க. ஈர்தல்—அரிதல், பிளத்தல்.

நாள் என்றது பகல் இரவு என்று கதிரவனால் கணிக்கப் பட்ட காலக் கூறு பாட்டை. நாள் என—நாளென.

ஒன்றுபோல் காட்டி—ஒரு பொருள்போல் காட்டி.

உயிர் ஈரும் வாள்—உயிரை ஈர்கின்ற வாளாயுள்ளது

உயிரானது ஈரப்படுவதொரு பொருளானாலும் அஃது உற்றுநிற்கும் உடம்பைப்பிரித்தலால் நாள் அதனை ஈரும என்றார்.

அஃது உணர்வார்ப் பெறின்—அவ் உண்மையை உணர்வார் உளராயின். பெறின் என்றது அவ் உணர்தலின் அருமையை உணர்த்தி நின்றது. அஃது எனலும் குற்றியலுகரம் செய்யுள் நோக்கி அதுவென நின்றது.

நாளென்று காலவளாடையாகிய ஒரு பொருள் போல் தன்னைக்காட்டி உயிரை ஈர்கின்ற வாளாயுள்ளது அவ் உண்மை யை உணர்வார் உளராயின் என்பதாம்.

உணர் வுடையார் வீழ் நாள் படாமல் நாளும் கண்றே ஆற்று

வர்; உணர்விலலாதவர் பொழுதைப் பழுத்தே போக்கி முடிவில் இழிவே அடைவர் என்பது குறிப்பு.

காளானது வெளித் தோற்றத்தில் ஒரு கால அளவைபோல் காணப்படினும், உண்மையில் உயிர்களை அரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வாளாகவே உள்ளது; ஆதலால் அதன் கழிவை தம் அழிவெனக் கருதி அழிவிலின்பத்தை அடைதற்குரிய வழிகளை அது கழியுமுன் தேடுமின என்று உணர்வுடை மக்களை நோக்கி இவ்வாறு உணர்த்தியதென்க.

666 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காளின் கழிவை உயிரின் கழிவாக உணர்வோர் உணர்வு ரென்பது இதில் உணர்த்தபபட்டது. இவ் உண்மை உரோம முனிவர்பால் உணரப்படும்

கதை.

உரோமமுனிவர் என்பவர் புகுண்ட முனிவருடைய புதல்வர். அருந்தவமுடையவர். இவர் உடம்பு முழுவதும் நீண்ட மயிர்கள் அடர்ந்திருந்தமையால் இவருக்கு இப்பெயர் வந்தது. முற்றத் துறந்தவர். நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றிருந்தும் ஒன்றினிடத்தும் பற்றில்லாமல் நிலையாமையையே நினைந்து நெடுந்தவம் புரிந்தார். கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் ஆகிய இந்நான்கு யுகங்களைச் சேர்ந்தால் ஒரு சதுர்யுகமாகும். அதுநாற்பத்து மூன்று இலக்கத்து இருபதினாயிர வருடங்களையுடையது.

இத்தகைய சதுர யுகங்கள் பல்லாயிரங் கழிந்தால் பிரமாவுக்கு ஆயுள் முடிவாம. அவர் அழியும்பொழுது இம்முனிவருக்கு மயிரொன்று உதிரும. இவருடம்பில் முப்பத்து மூன்று கோடி மயிர்கள் இருந்தனவாம. அவை முற்றும் உதிரின் இவர் இற்று முடிவர். நாரதர் முதலிய முனிவர் பலரும் இந்திரன் முதலிய அமரர் சிலரும் இவரது தவச்சாலைக்கு வந்து நெடிய வாழ்நாளையுடைய நீர் ஏன் இச்சிறிய குடிசையில் இருக்கின்றீர் என்றார். நாளும் கழிந்துகொண்டு போகின்ற ஆயுளை நிலையெனக் களித்தல் மிகவும் இழிவாகும். எனினும் மிக்க ஆயுளையுடைய ஒருவர் உளர். அவருக்கு அட்டகோண முனிவர் என்று பெயர். என் உடலிலுள்ள மயிர் முழுதும் உதிர்ந்து நான் முடிவடையும்பொழுது அவருக்கு ஒரு கோணல் நிமிரும அவ்வாறு, அவ் எட்டும் நிமிர்ந்தால் அவர் இற்றுவிழுவார். அவரைப்போய்க் காண்மின் என்றார். அனைவரும் வியந்து அவர்பால் வந்தார். நிலையாமையை நினைந்தே நெடுநதவம் புரிகின்ற அவர் நிலைமையைக் கண்டார். நெடு நாண் கொண்டார். நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணர்வுடையார் உணர்வரென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

விரிவை முனிவர் மானமியத்தில் காண்க.

பாளையாந் தன்மைசெத்தும் பாலனாந் தன்மைசெத்தும்
காளையாம் பருவஞ்செத்தும் காமுறும் இளமைசெத்தும்
மீளுமிவ் வயதுமினனே மேல்வரு மூப்புமாகி
நாளுநாட் சாகின்றாமால் நமக்குநாம் அழாததென்னே.

(குண்டலகேசி.)

தினங்கள செலச்செல ஏதோபெற்றனபோல் களிககும்நெஞ்சே
தினங்களோடு
கனங்கொளும் உன்ஆயுளுநாள் கழிவதுணராய் உயிர்தீர்
காயஞ்சேரும்
வனங்கடுகி வாவென்ன விளிததுன்பால் தினநெருங்கும்
வண்மையுன்னி
முனங்கொளறி யாமையைநீ இனங்கெள்ளா தறஞ்செய்ய
முயலுவாயே. (நீதிநூல்.)

நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணரவேண்டுமென்பது இதனால் உணர்ததப்பட்டது

---

335. மண்டு புகழ்க்கட்டு வாங்கன் விரைந்தேனோ
கொண்டுசெய்தான நன்மை குமரேசா—கொண்டாடும்
நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும். (௫)

இ.—ள்.

குமரேசா! கட்டுவாங்கன் ஏன் விரைந்து தவஞ் செய்தான் எனின், நாச்செற்று, விக்குள் மேல் வாரா முன் நல் வினை மேற் சென்று செய்யப்படும் என்க. விக்குள்—விக்கல். விக்கல் மேல் எழும்பொழுது நாஎழாது ஆதலால் "நாச் [illegible] மேல் வாராமுன்" என்றார்.

மேற்சென்று செய்யப்படும்—விரைந்து செய்யப்படும்; வாய்பாட்டுக்கேற்ற எழுவாய் இதில் வருவித்துக்கொள்க.

84

668 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியுங் காலத்தில் தோன்றுகின்ற துன்பக் கூறுபாடுகளுள் மிக்கது ஆய விக்கல் தோன்றுமுன்னே வீட்டிற்கேதுவாகிய நல் வினையை விரைந்து செய்யவேண்டுமென்றது அது தோன்றியபின் யாதும் செய்யமுடியாதென்பது கருதி.

நாவை அடக்கி, விக்குள் மேல் எழுவதற்கு முன்னே அறிவுடையோரால் வீட்டிற்கு உரிய அறம் விரைந்து செய்யப்படும் என்பதாம்.

மேல், நெருநல் உளனான ஒருவன் இன்று இலனாவன் என்றார்; இதில், அவ் இன்மை வருமுன்னமே நன்மை செய்க என்றார். உண்மையை உணர்த்தி உறுவனவற்றை விரைவில் செய்க என்ற அடிகள் அருள் மாணவை இதில் ஆய்ந்துகொள்க.

கருவிகள் தளராதிருக்கும்பொழுதே உயிர்க்கு உறுதியான நன்மையை ஒருவன் விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து.

நிலையில்லாத உடல் நிலைத்திருக்கும்பொழுதே நிலையான அறத்தை அறிவுடையார் செய்து கொள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ் உண்மை கட்டுவாங்கன் பால்

உணரப்படும்.

கதை

கட்டுவாங்கன் என்பவன் சூரியகுலத்து வேந்தனாகிய விசுவகன் குமரன். சிறந்த போர்வீரன். இவனுடைய மகன் பெயர் தீர்க்கபாகு. மனைவி சதமதி. இவன், மன்பதை இன்புற மாநிலம் புரந்தான். அக்காலத்தில் அசுரருடன் அமராற்ற ஆற்றாது அமரர் சிலர் இவன்பால் வந்து துணைவர வேண்டினார். இவன் சென்று அசுரரை அடங்கவென்று அமரருக்கு உயரிய மேன்மையை உதவினான். அதனால் இந்திரன் மகிழ்ந்து "வென்றிவேந்தே! உனக்கு வேண்டுவது யாது" என்றான். இவன் எனக்கு ஆயுள் முடிவு எப்பொழுது என்று நீ அறிந்து கூறுக

என அவனை அமைந்து வேண்டினான். அவன் யோகவுணர்வால் நோக்கி "ஐயகோ! இன்னும் இரண்டுநாழிகைதானே உள்ளது" என்றான். மனனன் மாநகர் வந்தான். அரியவை யாவும் உரிமையினுகவி அறவினையெல்லாம் விரைவினில் செய்தான். பற்றறத் தெளிந்தான். பற்றற்றானையே பற்றி நின்று தவஞ்செய்து பின் முத்தியடைந்தான். விக்குள் மேல் வருமுனனே நல வினையை அறிவோர் விரைந்து செய்வரென்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க)

இளமையும் எழிலும்வானத் திடுவிலின் ஈண்டைமையும்
வளமையுங் கிளைபுமவாரி புதியகன் வரவுபோலும்

வெளியிடை விளக்கின்வீ யும் ஆபுவுமென்று வீட்டுக்
குளபகலூக்கஞ் செய்வர் உணர்வினாற் பெரியநீரார்.

(மேருமந்தர புராணம்,)

இளமையும் நிலையாவால் இன்பமும்நின்ற வல்ல
வளமையும் அஃதேயால் வைகலுந் துன்பவெள்ளம்
உளவென நினையாதே செல்கதிக்கென்று மென்றும்
விளைநிலம் உழுவார்ப்போல் வித்துநீர் செய்துகொண்மின்.

(வளையாபதி)

புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி
இன்னினியேசெய்க அறவினை—இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்தன் கேளலறச்
சென்றான் எனப்படுத லால்.

(நாலடியார்)

பசிவந்த பின்நெல்லை விதைப்பதுபோல் வீட்டில்தீ பற்றிக்கொண்டு
நசியும்போததையவிக்க ஆறுவெட்டல்போலும்போர்நடக்குங்காலை
விசிகநூல் கற்கமுயல் வதுபோலும் கபமிஞ்சி விக்கிசசிக்கி
இசிவுகொண்டுசாங்காலத்தெப்படிநீ அறம்புரிவாய்ஏழை நெஞ்சே.

(நீதிநூல்)

விக்கிச் சா முன்னே நல் வினையை விரைந்து செய்யவேண்டுமென்பது இத னால் கூறப்பட்டது.

---

336. பண்டு மணமகனாய்ப் பத்தினியைக் கைப்பிடித்தான்
கொண்ட அன்றேன் மாண்டான் குமரேசா—கண்ட
நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு. (௩)

இ.—ள்.

குமரேசா! மணமகனாகி மகிழ்ந்து நின்றவன் அன்றே ஏன் பிணமகனாகி இழிந்துபோனான் எனின், ஒருவன், நெருநல உளன்; இன்றுஇல்லை என்னும பெருமையை இவ்உலகு உடைத்து என்க.

ஒருவன் நெருநல் உளன்—ஒருவன் நேற்று உளனாயினான்.

இன்று இல்லை—இன்று இல்லையாயினான.

என்னும் பெருமை என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. உலகோர் சொல்லின்மேல் வைத்து இஃதுணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் நேற்றுப் பிறந்தான இன்று இறந்தான் என்று சொல்லும்படியான நிலையாமையையே இவ் உலகம் நிலையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதாம்.

"நேற்று இருந்த ஒருவன், இன்று இல்லையானான்" என்னும் பெருமைதான் இவ்வுலகில் மிகுதியாகவுள்ளது ஆதலால் உள்ள போதே, உயிர்க்கு உறுதியைச் செய்துகொள்ளுக என்பது குறிப்பு இறத்தலும பிறத்தலும இரு பாலார்க்கும் உளவாயினும்

உயாவுபறறி ஒருபால்மேலைதகூக் கூறினார்.

மேல், விக்குள் வருமுன்னே வேண்டியதை விரைந்தசெய்க என்றார்; மூப்பு வந்த பின்னர்தானே அது வரும என்று அயர்க்து இராதே என்று இதில் அருளினார் என்க.

இன்று இருந்தாவ தன் கேள் அறை இப்பொழுத ஒருவன் இறந்துபோனான் என்று இவ்வுலகில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தனதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தனதன் என்பவன் மதுரையிலிருந்த ஒரு வணிகர் குல மகன். இவனகாலத்தில் குலோகதுங்க பாண்டியன் அரசபுரிந் தான. தனது மரபுக்குரிய மங்கை ஒருத்தியை இவன மணம் புரிகான். பெற்றோரும் உற்றோரும் பிறரும புடைசூழ்ந்து பகி முத் திருமணம் அழகுற நடைதுகொண்டிருந்தது; அப்பொழுது அங்கோர் இளங் கனறையுடைய பசு ஒனறு வொண்டோடி வந்து இவனமேற பாய்ந்து விரைந்து சென்றது. அதனல் குடர் சரிந்து இவன் உடனே மாண்டான். மணமகளிருந்தவன் பின மகனையன். இனறு இருந்தான் இபபொழுது இறந்தானே எனறு அனைவரும் கலங்கி அழுது துடிததார். ஒருநல் உளன் ஒருவன இன்று இல்லை எனபதினும் மிக நிலையாமையை இவன்

பால் உலகம் அன்று கண்டது. விரிவைத் திருவிளையாடலில் காணக.

ஒட்டியபல் கிளைதுவன்றி ஒல்லொலிமங்கலந் தொடங்கக்
கொட்டியபல் இயமுழங்கக் குழுமியவோ சையின் வெருண்டு
கட்டியதாம் பிறப்புனிற்றுக் கற்றாஒனறதிர்ந் தோடி
முட்டியதால் மணமகனை முடிநததால் அவனாவி. (1)

மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய்
அணியிழையார் வாழ்ததொலிபோய் அழுகையொலியாய்க்கழியக்
கணமதனிற் பிறந்திறுமிக் காயத்தின் வரும்பயனை
உணர்வுடையார்பெறுவருணர்வொன்றுமிலார்ககொனறுமிலை. (2)

இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை தெளிவாதல் காண்க.

மன்றங் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க்காங்கே பிணப்பறையாய்ப்—பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாமென் றுய்ந்துபோமாறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம. (நாலடியார்)

நிலையாமையே இவ் உலகில் நிலையாக உள்ளதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

672 திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

337. கோடி கருதிக் குதித்தான் சயத்திரதன்
கூடினான் சாவேன் குமரேசா—கூடி
ஒருபொழுதும வாழ்வ தறியார கருதுப

இ—ள்.

குமரேசா! வெற்றி பெற்றேமென்று தன் வாழ்வைக் குறித்துப் பல கோடி எண்ணிய சயத்திரதன் என உடனே மாண்டான் எனின், ஒரு பொழுதும் வாழ்வது அறியார், கோடியும் அல்ல பல கருதுப என்க.

கருதுப—எண்ணுவர், கோடி ஓர் எண்: அஃதாவது நூறு நூறாயிரம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. கோடியும் அல்ல பல என்றது மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் அளவிடலரியன என்பது கருதி.

அறியார் கருதுப என்று கூட்டுக. கருதுப எனபதைப் பெயராகக் கொண்டு கருதப் படுவன பல என்று காணினும் அமையும.

ஒரு பொழுதளவும் தாம் நிலையாயிருந்து வாழ்வேமென்பதை உணராதவராயிருந்தும் கோடியினும் பலவாய எண்ணங்களை அறிவிலார் கருதுவர் என்பதாம்.

அற்ப வாழ்வையும் அற்ப அறிவையுமுடைய மக்கள் கற்ப கோடி காலம் வாழ்வார் போன்று பல கோடி எண்ணங்களை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு புண்படுவர் என்றபடி.

உலண்டு கூடு கட்டி வாழ்கு அறிவிலார் பல கோடி நினைவுக ளால் மனக்கோட்டை கட்டி மகிழ்வர்; அறிவுடையார் தமது நிலை யாமையின் நிலைமையைத் தெளிந்து நிறையான்னதையே நினைந்து நிற்பர் என்பது கருத்து.

ஒரு கணமேனும். இவ்வுலகில் நிலைத்திருப்போம் என்னும் நிலைமை தமக்குத் தெரியாதிருப்பதும் பல கோடி எண்ணங்களை நினைவுகளித்து அறிவிலார் அழிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ் உண்மை சயத்திரதனபால் உணரப்படும்.

கதை.

சயத்திரதன் பாரதப் போரில் பதின்மூன்றாம் நாளில் அருச்சுனனுடைய மகனாகிய அபிமன்னனைக் கொன்றுவிட்டான். அதனால், அருச்சுனன் சினந்து மறுநாள் பொழுதுபடுமுன் அவனைக் கொல்லுவதாகவும், இல்லையானால் நெருப்பில் விழுந்து தான் முடிந்து செல்வதாகவும் சூளுரை புகன்று தணிந்திருந்தான். முறைப்படி மறுநாள் போர் தொடங்கினது. அன்று சயத்திர தனை நெருங்கவைத்து என்பதிலுமிம தேர் வீரர்களை அவனைப் படைசூழ்ந்நிறுத்துப் பல்லாயிரங்கோடி போர்வீரர்களை அதனமேல் நிறுத்தி துரோணர் படைத தலைவராய் நின்று, நாலவகைச் சேனைகளையும் நடத்திப் பொருதார். இருபதுதெட்டு நாழிகையா கியும் அவனை இருந்த இடத்தையும் கூட அருச்சுனன பொருந் தப்பெற்றிலன. சாதியாயிருந்த கணவன் தன கதிரொழியால் கதிரவனை மறைத்தான். உலகம் இருண்டது. துரியோதனன்

முதலானவர் மகிழ்ந்து சயத்திரதனை ஓர் அழகிய தேரில் அலங்கரித்துவைத்து "சயம் சயம்" என்று முழங்கிக் குதித்து அருச்சுனன் முன்னே நிறுத்தினர். "உடனபடி கைகயினபடி பொழுதுபோய்விட்டது இனித் தீயில் விழுந்து அருச்சுனன் இறந்து படுவான்; அவன் இறந்தவுடன் தருமர் முதலிய நால்வரும் தொலைவர்; அவர்கள் தொலைந்தபின் படைகளனைத்தும் பறந்துபோம்; அதன் பின் அரசு முழுவதும் நம் அரசனுக்கே உரியதாகும்; அதனால் புகழும் வெற்றியும் பொருவருஞ் செல்வமும் யான் பெற்று மகிழ்ந்து பெருஞ் சிறப்படைவேன்" என்று இங்ஙனம் பல கோடி எண்ணங்களைச் சயத்திரதன் கருதிக் கருதிக் களித்தான். கதிரவன் மறையவிலலை யென்னும் உண்மையைக் கண்ணன் விசயனுக்கு உணர்ததி 'விடுக அம்பு' என விரைந்து நின்றார். உணர்ந்து வீரனும் உடனே விட்டான். துள்ளி நின்றவன தலை துள்ளி எழுந்தது. ஒருபொழுதளவும் தாம் வாழ்வதை அறியாதிருந்தும்

கோடியினும் பலவாய எண்ணங்களை அறிவிலிகள் எண்ணிஎண்ணி மகிழ்வர் என்பதை உலகம் அன்று இவன்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன — கண்புதைந்த
மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான். (ஔவை.)

முன்னொரு காலத்தில் காகன என்னும் வேடனொருவன வேட்டைக்குச் சென்றான். அங்கோர் யானையைக்கண்டு அதன மேல் அம்பினை எவினான். அதனால் அது மாண்டு விழுந்தது.

வேடன் விபந்து அதன்பால விரைந்து சென்றான். அங்குக் கிடந்த பாம்பு அவன் காலில் கடித்தது. அதனை வில்லால் அடித்தான். அது மடிந்தது. விடந்தலைக் கேறி வேடனும் மடிந்தான். சிறிதுபொழுது கழித்து நரி ஒன்று அங்கு வந்தது. பெருமகிழ்வு கொண்டது. யானை ஆறு மாதங்கட்கு உணவாகும், வேடன் மூன்று நாட்களுக்கு அமையும், அரவம் இன்றைக்குக் காணும், என்று கருதி நரி அன்று கொண்ட உவகைக்கு அளவேயில்லை. சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. நரம்பால் கட்டியுள்ள விலலின் நாணியை முதலில் நினைக்கருதி நுனிப பக்கம் இருந்து நரி அதனைக் கடித்தது. நாண இற்றவுடன் வில விரைந்து எற்றியது. அதனால் நரி மாண்டது. தன மனைவியுடன வந்து அவ்வனத்தி லுலாவிநின்ற மனனன இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு நாமும இவவாறுதானே பல கருதி மாள்கின்றோம என்று நிலையாமையை யஞ்சி உடனே துறவுகொண்டான். இதுவும ஈண்டு கருதத்தக்கதாதலான் இதனடியில் காட்டப்பட்டது.

கரியொரு திங்களாறு கானவன் மூன்றுநாளும்
இரிதலைப புறறுநாகம் இன்றுணும இரையாமென்று
விரிதலை வேடனகையில விற்குதை நரமபைக்கவ்வி
நரியனார் பட்டபாடே நராகளும் படுவர்மாதோ.

(நரி விருத்தம்)

தம நிலைமையை உணராமலே அறிவிலிகள் பல கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

338. கூடிவந்த தன்மனைவி கொண்டவுயிர் காணாதேன்
கூடுமட்டுங் கண்டான் குமரேசா—நாடுங்
குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! தேவசன்மா, தன உடன் வந்த மனைவியின் உயிரைக் காணாது ஏன் உடம்பை மட்டும் கண்டான் எனின், உடம்போடு உயிரிடை நட்பு, [illegible] ஒழியப் புள் பறந்தற்று என்க. குடம்பை—பறவைக் கூடு.

புள்—பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான பெயர்.

உடம்போடு உயிரிடை நட்பு—உடம்புக்கும் உயிர்க்கும் உளதாய உறவு. உயிருடை எனவும் பாடம்.

புள் பறந்தற்று—பறவை பறந்து போன தன்மைத்து.

நட்புப் பறந்தற்று என்று காண்க. உயிர்க்கும் உடம்பிற்கும் அமைந்துள்ள உறவின் தன்மையை உணர்த்துதற்கு நடபு என்றார் அதன் புனைமை குறிப்பாலிழிக்கப்படுதலால இது குறிப்பு மொழி என்க.

குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்து போதல் போல்

உடம்பினை விட்டு உயிர் பிரிந்துபோம் எனபதாம.

உடம்பு தனியே கிடக்க உயிர் பிரிந்து போதல் எதுபோல்வ தெனின், கூடு தனியே கிடக்கப் பறவை பறந்து போதல் போ லுமே என்பார் "உயிரிடை கட்பு, புட் பறந்தற்றே" என்றார்.

உடம்பு தனித்தொழிய உயிர் போதலை உணர்த்துதற்குப் புள்ளை உவமை காட்டியது அதன இயல்பு நோக்கி என்க.

குடம்பையும் புள்ளும், உடம்பிற்கும் உயிர்க்கும் இதின் முறையே ஒப்பாய் நின்றன.

676 இருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இனி, உடன்தோன்றல், ஒன்றாய் நிற்றல், காலம் வந்துழிப் பிரிந்துபோதல், பின் அதில் புகாது ஒழிதல ஆகிய உடலுயிர்க ளின் செயல்கள் முட்டைக்கும், அதனுள் இருக்கும் புள்ளுக்கும் பொருந்தியிருத்தலால் குடமபையை முடடை எனறு கொண்டு பொருள் காணினும் அமையும்; ஆயினும், முடடையிலிருந்து குஞ்சு வெளிப்பட்டுத் தவண்டு கிடக்குமே யனறிப் பறந் தழபோதல் இல்லாமையானும், அவ்வமையம் அது புள என்று பெயர்கொள்ளாமையானும, "புள் பறந்தற்று" என்பதை இங்குச் சிறந்தமையானும், இவ் அரிய அமைவில் ஒருவகை எளிய அமை வின்மையும் அமைந்துள்ளது எனக.

உடம்பைத் தனியே ஒழித்துவிட்டு ஒருவரும் அறியாவண்ணம் உயிர் ஒளிந்துபோம் என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கமலவதிபால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் வடகிழக்கிலுள்ள திருப்பத்தூர் என்னும் நகரில் தேவ சன்மா என்றொரு வேதியனிருந்தான். அவன் கமலவதி என்னும் கன்னியை மணந்து இல்வாழ்க்கை புரிந்துவருங்கால் ஒருநாள் தன் மாதுலனைக் காண விரும்பி மனைவியையும் குழவியையும் உடன் கொண்டு மதுரையை நோக்கி வந்தான். நெறியிடையிருந்த ஓர் ஆல மர நிழலில் அவ் இருவரையும் இருத்திவிட்டு அவர்க்காக நீர் நாடிச் சென்றான். அவ் ஆலமரத்தின் நுனியில் முன்னரே தொங்கிக் கிடந்த அம்பு ஒன்று காற்றால் அலைப்புண்டு கீழே இருந்தவள் மேலே விழுந்தது. அதனால் அவள் உயிர் துறந்தாள். சென்றவன் நீர்கொண்டு திரும்பி வந்தான். அயில்பட்ட மயில் போல் உயிர்போய்க் கிடக்கும் அவ் அழகியைக் கண்டு ஆருயிர் பதைத்தான். கலங்கி அறிவழிந்து கதறி அழுதான். இவ் அழகிய உடம்பிலிருந்து பழகிய அவ் உயிர் எவ்வாறு போயிற்றோ என்று ஏங்கி நொந்தான். பருவம் வந்துழிக்குடம்பையை விட்டுப் பறந்து செல்லும் பறவைபோலக் காலம் வந்து

ழி உடம்பை விட்டு உயிர் பிரிந்து போய்விடும். ஆதலால் நீ வருந்திவாய்விடாதே என்று சிலர் மொழிந்து தேற்றினா [illegible]

கும் உயிர்க்கும் உளதாய நட்பின் நிலைமையை இவன் தெளிந்து குழந்தையோடு தன் ஊரினையடைந்தான். (வாய்ப்பு கூடற்காண்டத்தில் காண்க.)

கேளாதே வந்து கிளைகளாய் இற்றொன்றி
வாளாதே போவரான் மாந்தாகள்—வாளாதே
சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாக்கை தமர்க்கொழிய நித்து. (நாலடியார்)

விடம்பயில் எயிற்றர வுரியும் வீநுழை
குடம்பையும் தானெனுங் கொள்கைத்தே கொலாம்
நடம்பயில கூத்தரின நடிக்கும் ஐவர் வாழ்
உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலரோ (கலீசி.)

உடமபோடு உயிர்கொண்டிள்ள உறவின இயல்பு இதனால் உரைக்கப்பட்டது.

---

339. அன்றிறந்த சத்தியவான் அவ்விருக்கை ஏன்பிறந்து
குன்றாதெழுந்தார் குமரேசா—நன்றா
உறங்கு வதுபோலுஞ் சாக்காடுறங்கி
விழிப்பது போலும பிறப்பு. (௯)

குமரேசா! அன்று இறந்து விழுந்த சத்தியவாணும் விருத்தையும் என் உடனே பிறந்து எழுந்தார் எனின், சாக்காடு, உறங்குவதுபோலும்; பிறப்பு உறங்கி விழிப்பதுபோலும் என்க.

சாக்காடு— இறப்பு. காடு தொழிற்பெயர் விகுதி.

இறத்தல் உறங்குதலையும் பிறத்தல் உறங்கி விழித்தலையும் ஒக்கும் என்பதாம்.

678 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உறங்குவதையும் விழிப்பதையும் இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும் ஒப்பிட்டார் இயல்பாகவும் விரைவாகவும் உயிரகட்கு அவை மாறி மாறி உளவாம என்பது கருதி.

குடம்பையை விட்டுப் பறவை போதல்போல் உடம்பினை விட்டு உயிர் போம என்று மேலை கூறினர்; இதில், அவ் உயிர் மீண்டும் மீண்டும் உடம்பெடுத்து தினறு மாண்டு மாண்டு தோன்றும் எனபதை உவமையால் விளக்கினர்.

நீரோடு கட்பமும், நெருப்போடு வெப்பமும் எப்படி இயல்பாக அமைந் துள்ளனவோ அப்படியே உடலோடு சாகாகாடி உறைந்துள்ளது என்க.

உறக்கமும் விழிப்பும் போல் இறப்பும் பிறப்பும் உயிர்கட்கு மாறி மாறி வருமென்பது இதில் உணர்த்தபபட்டது. இவ்வுண்மை சத்தியவாணிடமும், விருத்தைபாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

சத்தியவான் தனது மனைவியாகிய சாவித்திரியுடன் நீரதம் என்னும் வனத்தில் ஓர் ஆலமர நிழலில் உவந்து இருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு முடிவுகாலம் வந்தது. சாய்ந்து படுத்தான். உடனே மாய்ந்துபோனான். உடனிருந்த மனைவி உள்ளங் கலங்கித தன கற்பின் மாண்பால் காலனைத் தொடர்ந்து மங்கலத்தோடு தன்னைக் காத்தருளும்படி வேண்டினாள் இவளது தூய்மைக்கு மகிழ்ந்து அவ்வாறே ஆகுக என்று அவனும் அருள்புரிந்தகன்றான். இவளும் மீண்டுவந்து தன் கணவனைத் தீண்டினாள். இறந்துகிடந்தவன உறங்கி விழித்தவனபோல் எழுந்தான். இருவரும் மகிழ்ந்து தம இருப்பிடஞ் சென்றார். விரிவைச் சிவ மகாபுராணத்தில் காண்க.

கதை 2.

விருததை என்பவள் இற்றைக்குப் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அநாமயம் என்னும் வனத்திலிருந்த உசத்தியன் என்னும் ஒரு முனிவரன் புதல்வி, தாய் பெயர் மங்கலை. இவள்

ஒரு நாள் மங்கையர் பலருடன் மலர் கொய்யச் சென்றாள். அங்கோர் மத யானை முழங்கி வந்தது. அதனால் அனைவரும் சிதறி ஓடினார். இவளுங் கலங்கி ஓடிப் புதர் முடியிருந்த ஒரு பாழ்ங் கிணற்றிற் பாய்ந்து மாய்ந்தாள் பெற்றோர் அறிந்து பேதுற்றுவந்து மகளை எடுத்து வெளியேகிடத்தி மயங்கிநொந்தார்,

அறங்காட்டிற் சென்றதுவோ தெய்வதமும் இங்கிலையோ
அரிதா முத்திக
திறங்காட்டுந் தவநெறியும் பொய்த்தனவோ கலியுமினிச்
சேர்ந்த தேயோ
மறங்காட்டும் வனக்கவிறு வந்தடர்க்க ஈண்டெனது
மாது மாண்டு
புறங்காட்டிற் கிடந்திடுமோ என்னேயென்னே யிதுவோர்
புதுமையாமே.

என்று புலம்பியழுதார். அவ்வமையம் அங்குக் குச்சக முனிவர் வந்து கம் தவ மகிமையால் அவ்வுயிரை மறலியிடமிருந்து மீட்டிக் கொணர்ந்தார். உடனே அஃது அவ் உடலிற் புகுந்தது.

உடற்குள் உயிர் வந்திடலும் புகுந்ததுமெய் யுணர்வுசிறி
துயிர்த்த நாசி

துடித்தன கால் பதைத்ததுரந் துளங்கி முகம் விளங்கியதால்
துவண்ட தாகம்
எடுத்தனகை அசைந்தனதோள் இமைத்தனகண் விழித்தனவா
லினைய காலை
மடக்கொடியும் துயிலுணர்ந்தாள் போலெழுந்தாள் எல்லோரு
மருங்கிற் சூழ்ந்தார்.

இவ்விருத்தையே மார்க்கண்டருடைய தந்தையின் தந்தையாகிய மிருகக்கண்டுய முனிவருக்கு மனைவியாயினாள். உறங்குவதுபோலும் இறப்பு உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு என்பதை உலகம் இவ்இருவர் பாலும் அன்று உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

இறப்பும் பிறப்பும், உறக்கமும் விழிப்பும்போல் மாறி மாறி வருமென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

340. திண்டோட் சசித்துவசன் செய்யவுயிர் பல்லுடம்பு
கொண்டகலந்த தென்னை குமரேசா—கொணடுநிற்கும்
புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுள்
தச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு.

இ—ள்

குமரேசா! சசித்துவசனது மெய் உயிர், என் பல உடம்புகளினும் புகுந்து அகலந்தது எனின், உடம்பினுள் தச்சில் இருந்த உயிர்க்கு புக்கில் அமைந்தின்று கொல் என்க.

புக்கில்—புகுந்து நிலையா யிருந்து மிடம்.
அமைந்தினறுகொல்—அமைந்த நல்லில் போதும்.

தச்சில்—ஒதுக்கிடம்; அஃதாவது இரவலாக ஒதுங்கித் தங்கும் இடம். தச்சில் இருந்த உயிர்க்குப் புக்கில் அமைந்த தில்லை என்றது பல்வகை உடமபுகளினும் புகுகது அஃது ஒன்றினும் நில்லாது நீங்குமென்பது கருதி.

நிலையான உயிர், நிலையாயிருத்தற்கு ஒரு நிலையான நல்ல இல்லம் அதற்கு இதுகாறும் அமைகதில்லை என்பது கருத்து.

நிலையில்லாத உடம்புள் நிலைதிருக்குமபொழுதே நிலையே றுடைய நன்மையை ஒருவன் பெறவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

உடம்புகளுள் இரவலாக ஒதுங்கித் தங்கியிருக்கும் உயிர்க்கு என்றும நிலையாகப் புகுந்து இருத்தற்கோர் இடம் இன்னும அமைந்ததில்லையோ எனபதாம. புக்கில் அமைந்ததாயின தூச் சில் இருந்து உயிர் அலையாதென்பது தெளிவாதலால் கொல் லோ எனறது ஐயமாயிற்று. நிலைபெற்ற இல்லாகிய வீட்டினை அடையுமவரையும் உயிர் நிலையினறி அலையும என்பது கருத்து.

ஓர் இலலில் ஒதுக்குக் குடியிருப்போர் அவ் இல்லிற்குரிய வர் கிருமபும்வரையும் இருந்து வெறுததவுடனே வெளியேறி விடுவர்; அதுபோல், கொடு நோய்களுக்கு உரிய இடமாயுள்ள உடம்புகளுள் உயிர் புகுந்து ஒதுங்கியிருந்து அவை அடங்கியி

ருச்கும் வரையும் அமர்ந்து அவை நிலை திரிந்தவுடனே அகன்று போய் அவ்வாறே மாறி மாறி அலைந்துழலும் என்க.

ஒதுக்குக் குடியிருக்கின்ற ஒருவனுக்கு அவ் வீடு எவ்வளவு உரிமையுடையதோ அவ்வளவே உயிர்க்கு உடம்போடு உளதாய உறவு என்பது குறிப்பு.

பல்வேறு உடம்புகளுள்ளும் புகுந்து சிறிது காலந் தங்கி ஒன்றிலும் நிலையின்றி உயிர் திரிந்து வரும் என்பதைப்

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுராகி முனிவராய்த் தேவாய்ச்
செலலாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப பிறப்புமு பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்"

என்னும் அருள்மொழிகளினிது விளக்குகின்றன.

ஒரு நிலையில் நில்லாமல் உடல்கள்தோறும உயிர் புகுந்து மீளுமெனபது இதில உணர்த்தபபட்டது. இவ்வுண்மை சகித்தலவசன பால் உணரப்படும.

கதை.

சகித்தலவசன் என்பவன் இற்றைக்குப்பல தூற்றாண்டுகட்கு முன்னர்ப பல்லவதேயகதை ஆண்டிருந்த ஒரு மன்னவன். நல்ல சிலமுள்ளவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் சுசாந்தை இவ்விரு வரும் கணவனும் மனைவியுமாய் முன்னர்ப்பல உடம்புகளிலும் புகுந்திருந்து பொருந்தியின் புற்றார். பினனர் வணிகமரபில தோன்றி மருவிவாழுங்காலததில் அடைவாயுவு என்னும் ஓர் நோயால் அவன் ஆயிதிர்ந்தான். மனைவிலருந்தி அழுதாள். அவ்வமையம் அங்கு வந்த சவுபரி என்னும் முனிவரொருவர் இரக்கமுற்று அவன எழும்படி மொழிந்தார். அவரது தவமான்பால் அவனும் எழுந்தான். மிகுதியாகப்புலால் நின்றுவந்த பாவத்தால் அவ்விரு வரும் பின் கழுகுகளாய்ப் பிறந்து காடன் என்னும் வேடனொரு

என் கண்ணியிற்றிக்கிக் கண்டகி நதிக்கரையில் கொல்லப்பட்டார் வேடன் அ ற்றைச்சுட்டு ஊனை உண்டு எஞ்சிய என்புகளை நதியில் வீசிச்சென்றான். வந்நதியிற்கலந்த நலத்தின் பயனாக அரசனும் அரசியுமாக அவ்இருவரும் அமைந்து தோன்றி ரமா என்னும் ஒரு புதல்வியைப்பயந்து நல்லக்குமணம் புரிந்து தன் சிறந்த உடம்பை விடுத்து அரசன் இறந்து போனான். பலவகை உடம்பு ஒருவரும் ஒதுங்கி ஒதுங்கி நின்று ஒன்றினும் நிலையில்லாமல் உழன்று திரிந்த அழிவின்பத்தை முடிவில் அடைந்தான். உயிர்க்கு ஒதுக்கிடமாகவே உடம்பு அமைந்துள்ளது என்றும் அஃது அதில் நிலையாக நில்லாதென்றும் தோன்றியயாவும் கொலைந்து அழியும் என்றும் நிலையாமையின் இயல்பை இவன் நினைந்து தெளிந்தான். (விரிவைக்கல்கி புராணத்தில் காண்க)

ஒருடம்பினும் நிலையாக நில்லாமல் உயிர் மாறி மாறி அலைபுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

கடுங்கால் நெடுவெளி இடுஞ்சுட ரென்ன
ஒருங்குடன் நில்லா உடம்பிடை உயிர்கள். சிலப்பதிகாரம்.

உழுநரிக் கணங்களுக் குதவும் ஒண்பொருள்
கழுகினுக் குணவுகட் டிய களஞ்சியம்
தழுகினுக் கிந்தன மான சட்டகம்
எழிலுறப் புனையினும் இருப்ப தல்லவே.

(செல்வந்திப் புராணம்.)

ஓரிடத்தோ ருயிர்நெடுநாள் உறைவதிலை உததியெனும்
நீரிடத்துப் புரிவினையால் நிலையிலுடம் பிதுபோனால்
பாரிடத்திற் சுவாக்கத்திற் பவர்க்கமதில் எங்கெனினும்
சேரிடத்திற் சேருமிது திண்ணமெனத் தெளிந்திடுதி.
(சேதுபுராணம்.)

இறப்பெனும் மெய்ம்மையை இம்மை யாவர்க்கும்
மறப்பெனும் அதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ
துறப்பெனும் தெப்பமே துணைசெய் யாவிடிற்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ.
(இராமாயணம்.)

35-ம் அதிகாரம் துறவு. 683

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

நில்லாதவற்றை நிலைஎன்று உணர்தல் புல்லறிவாகும். செல்வம் கூத்தாட்டுக் கூட்டம்போல் திரண்டுவந்து பின் பிரிந்துபோம். அது நிலையாக நில்லாதாதலால் உடனே அதனால் அறம் செய்து கொள்ளவேண்டும். நாளினை நம்உயிரை அறுக்கும்வாள் எனஉணர வேண்டும் மூப்பு வருமுன்னரே நல் வினையை விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டும். நேற்று இருந்தான் இன்று செத்தான் என்னும் பெருமைதான் இவ் உலகில் மிகுதியாக உள்ளது. ஒரு கணமேனும் உயிர், உடலோடு கூடி வாழும் என்பதை ஒருவரும் அறியார். குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்துபோதல்போல் உடம்பினைவிட்டு உயிர் பிரிந்துபோய்விடும். இறப்பும், பிறப்பும் உறக்கமும், விழிப்பும் போல் மாறி மாறி வரும். ஒருடம்பினும் உயிர் நிலையாக நில்லாது.

நாற்பத்தைந்தாம் அதிகாரம் துறவு.

அஃதாவது உடல்முதல் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் உளதாய பற்றுக்களை அறுத்தல். உற்ற பொருள்களெல்லாம் முற்றும் அழியும் எனனும் உண்மையுணர்வு உதித்த பின்னரே இஃது உதிக்கும் ஆதலால நிலையாமையின பின் நிறுத்தப்பட்டது. அதிகார நிகழ்ச்சியும் இதனானே தெளிவாம்.

341. பெற்றசெல்வம் எல்லாம் பிருகஸ்பதன் என்றாற்றும்
குற்றமற நின்றான் குமரேசா—உற்றறிந்தே
யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன். (க)

இ.—ள்.

குமரேசா! அரசு செல்வம் முழுவதும் நீங்கிய பிருகஸ்பதன் என் யாதொரு நோதலும் இலனுப் அமைதியுறநிருந்தான்

எனின், யாதனின் யாதனின் நீங்கியான, அதனின் அதனின் நோதல் இலன எனக.

நோதல் — துன்பம். நீங்கியான் — துறந்தவன்.

யாது எனனும் வினாப் பெயர் அனசாரியையும் இன் உருபும் அடைந்து யாதனின் என நின்றது. ஊஃது எனனும் சுட்டுப் பெயர் ஆய்தங் கெட அன்சாரியையும் இன் உருபும் பெற்று அதனின் என நின்றது. பொருள்கள் பலவாகலின் அடுக்கியருளினார்.

துறந்தவனுக்குத் துன்பம் இல்லை என்பார் நீங்கியான் நோதல் இலன் எனறார்.

யாதொரு பொருளின் நின்றும் யாதொரு பொருளின் நின்றும் ஒருவன் பற்று நீங்கினான், அதனின் நின்றும் அதனின் நின்றும் வருகின்ற துன்பம் அவன் அடைதல் இலன் என்பதாம்

பொருள்கள்மே லுள்ள பற்றுக்களை ஒருவன் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு விடுகின்றானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு துன்பத்தில் நின்று அவன் விடுகின்றான் என்பது கருத்து.

உலக வாழ்க்கையில் பற்று நீங்கினவனுக்குத் துன்பம் நிங்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருகர தன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பிருகரதன் என்பவன் விதேகநாட்டு வேந்தன். அழகும் வீரமும் அமையப் பெற்றவன். பேரறிவுடையவன். தேவ விரதன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்ந்து வருங்கால் ஒரு நாள் மேன மாடத்தில் நிலா முற்றத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். முதிர்ந்து உதிர்ந்த மா இலை ஒன்று தன்முன் விழக் கண்டான். தனது அழகிய கையால் அதனை எடுத்தான். தளிராயிருக்கும்பொழுது அது பெற்றிருந்த அழகும் செவ்வியும் இப்பொழுது எங்கே போயின என்று அதன் முதுமையை நினைந்து தன் பிறவியை முனிந்தான். துறவினை விரும்பினான்.

35-ம் அதிகாரம் துறவு. 685

எரிபுரை எழிலதாய இளந்தளிர் இரண்டுநாளின்
மரகத உருவமெய்தி மற்றது பசலைகொண்டு
கருகிலை யாகிவீழ்ந்து கரிந்துமண் ணாதலகண்டும்
வெருவிலர் வாழ்துமென்பார் வெளிற்றினை விலக்கலாமோ.

என்று அவ்இலையின் இயல்பால் நிலையாமையை உணர்ந்து இரங்கி அரசுரிமைகளை ஒவ்வொன்றாக நீக்கினான். முடிவில் தன்னுடைய மூக்க மகனுக்கு முடி புனைந்து முடியா இன்பத்தைத் தான் அடைய முயன்றான். அனைத்தையுந் துறந்து அடவியிற் புகுந்து ஆதவனை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து திருந்திய ஞானியாய்ச் சிறந்து விளங்கினான். பற்று இன்றிக் கனியிருக்கும் மனத்தைப் போல பனி மதியும் பதுமத்தோனும் பொற்றிரள்சேர் இந்திரனும் சுகம் அடையார் என்று தான் உணர்ந்து மகிழ்ந்தான் துன்பம் யாதும் இன்றி இன்பமெய்தி யிருந்தான்.

பொருளாகள்மேல பற்று நீங்கினவனுக்குத துன்பம நீங்கும் என்பதை இவன பொருந்தித தெளிந்தான. (விரிவை மைத்திராயணி உபநிடதத்தில் காண்க.)

உறவு தந்தைதாய் ஒண்டொடி மாதரார்
சிறுவர் எண்புவி செல்வம பெரும்புகழ்
பிறவினும் படும் ஆசை பிரிந்தமெய்த
துறவின் அல்லது துன்பம் அகலுமோ. (திருக்கூவப்புராணம்)

பற்று நீங்கினவனுக்கே துன்பம் நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

342. பண்டேன் இளமைப் பருவத்தே சங்கரர்மேற்
கொண்டார் துறவைக் குமரேசா—மண்டுகலம்
வேண்டினுண்டாகத் துறக்க துறந்தபின
ஈண்டியற் பால பல. (உ)

686 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ.—ள்.

குமரேசா! சங்கரர் ஏன் இளமைப் பருவத்தே துறவினை மேற் கொண்டார் எனின், துறந்தபின் ஈண்டு இயற்பால பல; அவை வேண்டின் உண்டாகத் துறக்க என்க.

சண்டு இயற பால—இம்மைபில் உளவாம் இயல்பினை யுடையன.

பின்னர் நெடுங் காலம் உளதாயிருக்கும்படி முன்னமே ஒருவன் துறக்கவேண்டும் என்பார் "உண்டாகத் துறக்க" என்றார். எனறது இளமையிலேயே பற்று நீங்குக என்பதாம்.

காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து உய்மின் என்றபடி. இன்பம் வேண்டின இளமையிலேயே துறவு கொள்க; துறவு அடைகதபின் இந்த எய்தும் முறைமையையுடையகலங்கள் பல என்பதாம்.

துறவால் துன்பம் நீங்குமென்று மேலே கூறினர்; இதில் அஃது அளவின்பத்தை உளவாக்குமாதலால் இளமையிலே யே அதனை அடைக என்றார்.

பேறிவுடையவர் இளமைப் பருவத்தே துறவினை அடை வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சங்கர சாரியர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சங்கராசாரிய சுவாமிகள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொளா யிரத்து எழுபது ஆண்டுகட்குமுன்னர்க் கேரளநாட்டிலே, காலடி என்னும் நகரிலே, வேதியர்குலத்திலே சிவகுரு என்பவருக்குப் புதல்வராய் சரவருடம் வைகாசிமதியில் அவதரித்தார். தாய் பெ யர் ஆரியாம்பாள். சிவ கலையாகிய இவர் இளமையிலேயே உயர் கலை பலவும் ஓதாதுணர்ந்தார். இவரது அழகும், அறிவும் குண கலன்களும் எவருடைய உள்ளங்களையும் கவரும் தன்மையன.

போயினார். உலகப் பொருள்களில் ஒரு பற்றும் இன்றி உயர்ந்த துறவொழுக்கத்தை இவர் கொண்டார். அதனைக் கண்டு தடுத்த தமது அருமைத் தாய்க்கு இதம் பல கூறித் தனியே இருத்திவிட்டுப் பல இடங்கட்குச் சென்றார். அற்புதங்கள் பல அருளுடன் புரிந்தார். மிக வறுமையுற்றிருந்த அயாசிதர் என்னும் ஓர் அந்தணன் மனைவிபால் தாம் பிச்சையாக ஏற்ற ஒரு நெல்லிக்கனியின் பொருட்டு அவ் இல்லம் எங்கும் பொன் மாரி பெய்வித்தார். நெடுங்காலம் வருந்தியிருந்த சததிய சந்தன் என்னும் ஓர் அரசனுக்குப் புத்திரப் பேற்றை அருளினார். பரதகண்டம் முழுவதுந் திரிந்து முனிவர் பலரைக் கண்டு இனியவுரைகளாடி மதங்கள் பலவற்றையும் மறுத்துத் தம் மதத்தையே அணிபெற நிறுத்தினார். அரிய சுருதிப் பொருள்களைத் தமக்கு உறுதிப் பொருளென எவரும் எளிதில் உணருமாறு தெளிவுறத் திருத்தினார். பல்லாயிரவரைத் தம் சொல் வழி ஒழுக்கினார். பதுமபாதர், மண்டல மிசிரர், ஆனந்தகிரி, அத்தாமலகர் என்னும் இந்நால்வரும் அன்புறு சீடராய எப்பொழுதும் இவரை அணுகியிருந்தனர். கேதாரம், சகந்நாதம், துவாரகை, பதரிகாச்சிரமம் முதலிய இடங்களில் தம் பெயரால் மடங்களை நிறுவித்தமது அருமைச் சீடர்களை அவைகளில் அமரச் செய்து மைசூர் நாட்டிலுள்ள ஒரு மலையின் சாரலில் ஓர் உயர்மடம் புதுக்கிக் கலைமகள் பீடத்தை அங்கு நிலைபெற அமைத்துத்தாம் நிலைபெற்றஇன்பத்தை மலைவற எய்தினார். அப்பதி இப்பொழுது சிருங்ககிரி என்று வழங்கப்படுகின்றது. இவரது மத போதனை உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. "வே

தாந்த சூரியன், வியாக்கியான வீரியன், அருங்கலை வினோதன், அந்தணர்சிந்திதன், பூமண்டல ஆசாரியன், புரையறு துறவினன்" என்று இவரை அனைவரும் புகழ்ந்தார். உலக குரு என்று உலகம் இன்றும் இவரைப் போற்றி வருகின்றது. இளமையில் துறந்தவர், அதனால் உளவாம் உயர் நலங்களை நெடுங்காலம் அடைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சங்கர விசயத்தில் காண்க.)

688 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டாநெடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம வழங்குகின் றான்வந்து முந்துமினே.

(திரு வாசகம்)

துறந்தவனுக்கு இம்மையிலேயே பல நலங்களும் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

343. வெற்றிமிகு சீவகனை மேவியவெல் லாமொருங்கே
குற்றமென விட்டான குமரேசா— முற்றும்
அடலவேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லாம் ஒருங்கு. (௩.)

இ—ள்.

குமரேசா! தான் கொண்டிருந்த செல்வ முழுவதையும் என் சிவகன ஒருங்கே துறந்தான எனின், ஐந்தன புலத்தை அடல்வேண்டும் வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும் என்க.

அடல்—கொலலுதல், கெடுத்தல், சமைத்தல், பொருதல்.

ஐந்து என்றது மெய், வாய், கண், முதலிய ஐம்பொறிகளை.

ஐந்தன் புலத்தை அடல்வேண்டும்—ஐம்பொறிகள் வழியாக அடைகின்ற சுவை முதலிய ஐந்து புலன்களையும் அடுதல் வேண்டும். உலக இன்பங்களை நுகர்தற்காகத்தான் முன் விரும்பித் தொகுத்தவற்றை எல்லாம் அறவே துறக்கவேண்டுமென்பார் "வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்குவிடல் வேண்டும்" என்றார்.

பொறிகளின் வாயிலாக அடைகின்ற ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் கெடுத்தல் வேண்டும்; அவற்றிற்காகத் தான் விரும்பிக்கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

35-ம் அதிகாரம் துறவு. 689

புல்லிய புலனுகர்ச்சிகள், எல்லையில்லாத அல்லல்களுக்கே ஏதுவாகுமாதலால் பிறவித்துன்பத்தை அறுக்க நின்ற துறவோர் அவற்றை அறவே முதலில் வெறுக்கவேண்டும் என்பதும் அவற்றிற்கு உரிமையாயிருந்த பொருள் முழுவதையும் ஒருங்கே துறக்கவேண்டும் என்பதும் கருத்து.

அடலும் விடலும், அகத்தும் புறத்தும் முறையே அமையும் என்க

அகத்தே பொறிகளை அடக்கிப் புறத்தே உள்ள பொருள்களை யெல்லாம் அறிவோர் அகலவிடுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சீவகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சீவகன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டிலே இராசமாபுரியிலேயிருந்த சச்சந்தன் என்னும் அரசனுடைய அருமைத்திருமகன். அறிவும் அழகும் ஆண்மையும் வாய்ந்தவன். சிறந்த போர் வீரன். இளமையும் ஏழிலும் இயல்புற அமைந்த காந்தருவ தத்தை, நாமகளை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, இலக்கணை என்னும் தனது மனைவியர் எண்மரோடும் இனிதமர்ந்து எல்லா நலங்களையும் நன்கு நுகர்ந்து இன்பமுற்றிருக்குங்கால், ஒரு நாள் அவரனைவரையும் உடனகொண்டு அழகிய பூஞ்சோலை ஒன்றில் புகுந்து அதன் வளமெலாங்கண்டு மகிழ்ந்து முடிவில் ஒரு பலாமரத்தின் அடியில் தேவியர் சூழச்சிறந்து வீற்றிருந்தான். அவ்வமையம் ஓர் ஆண்குரங்குத் தான் கவர்ந்து கொணர்ந்த பலாப்பழத்தைப் பிதிர்த்துச் சுளைகளை யெடுத்துத் தன் காதல் மந்தியைக் கனிந்து தழுவி உண்ணும்படி உவந்து கொடுத்தது. உடனே அச்சோலையைக் காப்பவன் ஓடிவந்து அவைகளை ஓட்டிவிட்டு அக்கனியைக் கவர்ந்து தானே உண்டு களித்தான். அதனைக் கண்டிருந்த சீவகன் புலனுகர்வின் இழிவையும் அதனால் உயிர்களுக்கு விளையும் பழியையும், தெளிந்து தன் தந்தையைக்கொன்று கட்டியங்காரன் கவர்ந்த அரசை

தான் வென்று கொண்டதுபோல் கடுவனைக் கலக்கிக் காப்பாளன் கவர்ந்துவாழும் இவ் உலகவாழ்க்கை நிலையற்றதென்று உணர்ந்து ஆருயிர்த்துணைவிகளையும், அரசு முதலிய அரிய நலங்களையும் ஒருங்கே துறந்து அடவியில் புகுந்து அருந்தவம் புரிந்தான். மெய்யுணர்வுடையவர் ஐம்புலன்களையும் அட்டு வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கே விட்டுவிடுவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை முத்தியிலம்பகத்தில் காண்க.

இன்கனி சவருமந்தி கடுவனோ டிரியவாட்டி
நன்கனி சிலதனுண்ண நச்சுவேல் மன்னனோக்கி
என்பொடு மிடைந்தகாமம் இழிபொடு வெறுத்துநின்றான்
அன்புடை அரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்டதொத்தே. (1)

கைப்பழம் இழந்தமந்தி கட்டியங் காரனொத்த
திப்பழந் துரந்துகொண்ட சிலதனும் எனனையொத்தான்
இப்பழம் இன்றபோகத் தின்பமே போலுமென்று
மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறினானே. (2)

வேட்கைமை யென்னும் நாவிற் காமவெந் தேறன்மாந்தி
மாட்சி யொன்றானுமின்றி மயங்கினேற் கிருளைநீங்கக்
காட்டினார் தேவராவர் கைவிளக்கதனை யென்று
தோட்டியால் தொடக்கப்பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான் (3)

இவை, மெய்யுணர்வு தொன்றிய பொழுது சீவகன் சொன்னவை.

புலன்களை அடுதலும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுதலுமே சிறந்த துறவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

344 ஓர்நாய் உடைமைக்கும் ஓங்குபுகழ்ப் பத்ரகிரி
கூர்நோயேன் கொண்டார் குமரேசா—தேரின்
இயலபாகும் நோனபிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகும் மற்றும் பெயாதது. (௪)

இ.—ள்.

குமரேசா! ஒரு நாயைத தனக்கு உடைமையாக வைத்திருந்த பதரகிரியார் பின் ஏன அதனை மடைமை என்று கருதி வருந்தினா எனின, ஒன்று இன்மை நோனபிற்கு இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும பெயாத்து மயல் ஆகும என்க.

நோனபு என்றது இங்கு அதனைச செய்வார் மேல் நின்றது.

ஒன்று இனமை நோன்பிற்கு இயல்பாகும — ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவம் செய்வாாககு இயல்பாகும்.

மறறும் பெயர்த்து மயல் ஆகும—மீண்டும் மறுபடியும் மயங்குசற்கு ஏதுவாகும்

மெய்யுணர்வுடையவராய்த் துறந்து சென்றவர் ஏதேனும் ஒன்றை உடையவராயிருப்பின், அப்பற்று மறுபடியும் அவரை மயக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடும் ஆதலால், "உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயலாகும்" என்றார்.
இன்மை, இயல்பாகும்; உடைமை, மயலாகும்; என்று காண்க.

முத்தியை எய்த விரும்புவார் தாம் பெற்றுள்ள பொருள் முழுதையும் மூற்றும் விடவேண்டுமென்று மேலுரைத்து அஙஙனம் விடுங்கால் ஒன்று உடையராயினும் அஃது அவர்க்கு நன்றாகாதென்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.
இன்மையே தவமுடையார்க்கு நன்மையாம் என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவஞ் செய்வார்க்கு இயல்பாகும்; ஏதேனும் ஒன்று உடைமை அவர்க்கு மீண்டும் மயலாகும் என்பதாம்.

இவ்வுலகில் இன்மை இழிவையும் உடைமை உயர்வையும் மக்கட்கு அடைவிக்கும்; ஆயினும், பிறவா இன்பம் பெற விரும்பிய பெரியோர்பால் அம் முறை மாறி நிற்கும் என்க.

தவஞ்செய்பவர் யாதாயினும் ஒரு பொருளை உடையராயிருப்பின் அதனால் அவர்க்கு இழிவே வருமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பத்ரகிரியார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பத்திரகிரியார் தாம் பெற்றிருந்த அரச செல்வ முழுதையும் முற்றுந் துறந்து திருவாரூரை அடைந்து தனியான இடத்தில் அமர்ந்து தவம்புரிந்திருந்தார். இருக்குங்கால, ஒரு நாய் இவர்பால் நன்றியறிவோடு நணுகி யிருந்தது. உச்சிப்போதில் தாம் உண்டு மிகுந்த பிச்சைச் சோற்றை அதற்கும் இட்டு அன்பு செய்து வந்தார். தமக்குத் திருவருள் புரிந்த ஞானமூர்த்தியாகிய பட்டினத்தடிகளும் அத்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார் அவர், இவரது ஊன அன்பை ஒழிக்க விரும்பித் தம் பால் பிச்சைக்குவந்த ஒரு யோக சித்தரை நோக்கி, "அதோ ஒரு சமுசாரி இருக்கிறான் அவன்பாற் செல்க" என்று அருளி விடுத்தார். சித்தர் வந்து பத்திரகிரியால் பிச்சை கேட்டார் என்பால் ஒன்றும் இல்லையே என்று அவர்பால் அன்போடு சொன்னார். நீ பெரிய சமுசாரி என்று அங்கொருவர் கூறி விடுப்ப யான் தேறி வந்தேன் என்று அம்மன்னு மாதவர் இன்னுரை பகர்ந்தார். என்கையில் இருந்த ஓடும், நாயும், அல்லவோ என்னை இங்ஙனம் எண்ணும்படி செய்ததென்று வருந்தி, அவ் இரண்டையும் ஒருங்கே ஒழித்தார் ஒன்றும் இன்மையே துறவோர்க்கு நன்று என்று அடிகள் சுட்டிக்காட்டியதை அவர் அறிந்து தெளிந்தார். துறந்திருந்தும் ஒரு நாயின் உடைமையால் தாம் அடைந்த இழிவினை எண்ணி இரங்கினார். துறவோர்க்கு உடைமை மடைமையாம் என்பதை இவர் அன்று உலகறிய உணர்த்தினார். (விரிவை இவர் சரிதையில் காண்க)

மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சை யுண்மையே.

புனைதரு நலமெல்லாம் போக்கித் தாழ்த்திடும்
மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சையின்மையே
புனைதரு பரகதி பொருந்த உய்க்குமே. (காசிரகசியம்)

ஒன்றும் இன்மையே துறவோர்க்கு நன்று என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

345 பூவணையும் பொற்கலனும் போக்கியுயர் பட்டணத்தார்
கோவணமேன் கொண்டார் குமரேசா—பூவுலகில்
மற்றும் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல்
உற்றார்க் குடம்பும் மிகை.

இ—ள்.

குமரேசா! பூவணையையும், பொற்கலன்களையும் துறந்து பட்டினத்தார் ஏன கோவணம் கொண்டார் எனின், பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை; ஆன பின் மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன கொல் என்க

பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்—பிறவியை நீக்க நின்ற துறவோர். உடம்பின உரிமைச் சிறப்பை உம்மை உணர்த்தி நின்றது. மற்றும் தொடர்ப்பாடு என்றது மனைவி, மக்கள், துணையர், [illegible]

இல்லம் முதலிய வேறு சில புறப்பொருள்களை, பிறப்பினை அந்த சிப புறப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையுந் துறந்து பேரின்பத்தை எய்தற்கு விரைந்தெழுகின்ற தூய உயிர்க்கு, வினையுள்ள அளவும் விடாது நிற்கும் உடம்பு தடையாயிருக்குமாகலால் அது மிகையாயிற்று என்க. உற்றார்க்கு மிகை என்று உணர்க.

பிறவியை அறுக்க நின்ற துறவிகட்கு தம் உடம்பே மிகையாகத் தோன்றும் எனனின், வேறு பொருள்கள் அவர்க்கு என ஆம் என்பதாம். வெறுத்து நீக்குவர் என்பதை வினாகுறித்து நின்றது.

இனி, தம் உடம்பையே மிகை என்று கருதவேண்டிய துறவிகள் மற்றுஞ் சில பற்றுக்களை உற்று நிற்பது என்ன பயன் கருதியோ எனவும் இது பொருள்படும்.

எல்லாப் பொருள்களையுந் துறந்து, உடம்பையும் மிகை என்று துறவோர் கருதுவார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை பட்டினத்தார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அரசரும் விரும்பத்தக்க பெருந் திரு உடையராய் எல்லா நலங்களையும் இனிது நுகர்ந்திருந்த பட்டினத்தார், உலகப் பொருள்கள் ஒன்றும நிலையா என்னும் உண்மை உணர்வு உதித்த உடனே தாம் பெற்றிருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் முற்றத்

துறந்து பற்றற்று நினறார். தனியிடம் ஒன்றில் இனிதுற அமர்ந்த அடிகள் ஒரு நாள் அகமகிழ்ந்திருந்தார். பண்டு இவரோடு பழகியிருந்த அரசனொருவன் கண்டு அருகில் வந்து நினறு பூவினையும், பொற்கலன்களையும் ஒழித்துவிட்டு ஒன்றும் இலராய் ஓடுங்கியிருக்கும் நீர் இதனால் என்ன பயன் கண்டீர் என்று இரங்கிக் கேட்டான். "எல்லாமுடைய நீ நின்று சொல்லவும், ஒன்றுமில்லாத நான் இருந்து கேட்கவும் எற்றொரு பயனே யான் இன்று கண்டேன் இனி எல்லாங்காண்பேன்" என்று இவர் எதிர்மொழி தந்தார். அடிகளது அகத்துறவையும், அருட பெருக்கையும அரசன் அறிந்து அகமகிழ்ந்தனனறன். அடிகள் பல இடங்களிலும திரிந்து முடிவில் திரு ஒற்றியூரை அடைந்து தாம் உற்றிருக்கும் உடம்பு நீங்கு வரையும பொறுத்திராமல் அதனுடனே சமாதியில் அடங்கி மறைந்தார் துறவோர் தம் உடம்பையும் மிகை என்று கருதி விட்டினை அடைய 'விரைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் அமையக் கண்டது. விரிவை இவர் புராணத்தில் காண்க.

என்பினை நரம்பிற் பின்னிக் குடர்வழும் பிறைச்சி மெத்திப்
புன்புழுப் பொதிந்து செந்நீர்ப் புண்ணசும் பொழுகி நாறித்
துன்பமோய் எவற்றினுக்கும் உறையுளாய்ப் புறந்தோல் மூடும்
வன்புலை யுடம்பே ஆவி வருத்திநிம் பிணிவேறில்லை.

(காஞ்சிப்புராணம்).

நாயினுக் கிரையோ நரியினுக் கிரையோ நகுநடைக்குழிவிழிப்
பிறழ்பற்

காயினுக் கினையோ யாதினுக் கினையோ யான் சுமந்தழன்றிடப்
பணித்தாய்
தாயினுக்கழகோ சேயினைவருத்தல் சாற்றிடா இளைசலா
னவனே. (இளைசயந்தாதி).

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் என்றெண்ணு நெஞ்சே
ஒருத்தருக்குந் தீங்கினையுன் னுதே—பருததிதாந்தி
நம்மதனறு நாமிருக்க நாய்நரிகள் பேய்தழுகு
தமமதென்று தாமிருக்கும் தான. (1)

மண்ணுந் தணலாற வானும் புலையாற
எண்ணரிய காயும் இளைப்பாறப்—பண்ணுமயன்
கையாற வும்அடியேன காலாற வுங்கண்பார்
ஐயா திருவையா ரு. (பட்டினத்தார்.) (2)

ஐவாறனிடத்தில் ஐவகை ஆறுதலை, வேண்டிய அடிகளது புலமை நயத்தையும்; உடமையும் மிகையென்றெண்ணிய துற திறத்தையும், இவற்றில் உய்த்துணர்க.

உற்ற உடம்பினும் துறவோர் பற்றுவையார் என்பதனல் கூறப்பட்டது.

346 ஏனோ அயனுலகும் எண்ணார் சரபங்கர்
கோனுலகே புக்கார் குமரேசா—ஞானமுற
யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும். (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! சரபங்கர் அயனுலகத்தையும் தள்ளி ஏன் அதனினும் உயர்ந்ததின் கண்ணே புகுந்தார் எனின், யான் எனது என்னும் செருக்கை அறுப்பான், வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும் என்க.

செறுக்கு அறுப்பான்—மயக்கத்தை ஒழிப்பவன்.

696 திருக்குரட் குமரேச வெண்பா.

வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் என்றது, முத்தி உலகத்தை. யான் எனது என்னும் செருக்கு என்றது ஊன உடம்பைத் தான் என்றும், ஒழியும் பொருளைத் தன்னுடையது என்றும் கருதிக் களிக்கும் மயக்கத்தை. அதனை அறுத்தலாவது நிலையாமையாகிய அவற்றின் இயல்பினையுணர்ந்து அவற்றின் மேல் வைத்துள்ள பற்றுக்களை அறவே ஒழித்தல். அவை அகப்பற்று எனவும், புறப்பற்று எனவும் உரைக்கப்படும். அறுப்பான் புகும் என்று காண்க.

யான் எனது என்னும் மயக்கத்தை அறுத்தவன், வானவர்

களும் அடைதற்கரிய முத்திநிலத்தை அடைவான் என்பதாம்.

எல்லா உலகங்களினும் மேம்பட்டுள்ள வீட்டுலகத்தை ஒருவன் அடையவேண்டுமாயின் அவன் இவ்வுலகப்பற்றுக்களை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவர் இந்திரன் முதலிய இமையவர் பதங்களையும் எய்தாமல் அந்த மில்லின்பத்து அழிவில் வீட்டையே எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சரபங்கர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சரபங்கர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தண்டகவனத்தில் இருந்த ஓர் அருந்தவர். மன்மதனுடைய சரத்தைப் பங்குசெய்தமையால் இவர் சரபங்கர் எனப்பெற்றார். சரம்—அம்பு. இதனால் இவரது புலனடக்கம் எவர்க்கும் இனிது புலனும். காமம், வெகுளி என்னும் தீமைகளில்லாத நன்மையுடையவர் என்று இவரை அமரரும் போற்றினர். பிரமா இவரது மனப்பண்பை வியந்து தன்னுலகத்துக்கு அழைத்துவருமாறு இந்திரனை விடுத்தார். இந்திரன் வந்தான். அவன் கருத்தை உணர்ந்து அழைத்தான். அங்கு வருவதில்லை என்று மறுத்த இராமபிரானது திருவடியையே இவர் எதிர்நோக்கியிருந்தார். முனிவரற்றற்ற தன்மையைப் புகழ்ந்த அமரர் தலைவனும் ஆன்றார். அதன்பின் இராமர் மனைவியோடும், தம்பியோடும்,

ஆங்கு எய்தக்கண்டார். அவரைக் கண்ட அளவில் இவருக்கு உண்டான உவகைக்கு அளவேயில்லை. அவரும் புகழ்ந்து இவரது தவச்சாலையில் அன்று தங்கியிருந்தார். நிலைபேறுடைய உயிர், நிலையில்லாத உடம்போடு கூடியிருந்து தன் வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து முடிவில் அதனை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடும் என்றும், அதனையான எனக்களித்தல் ஞானமுடையவர்க்கு ஈனமாம், என்றும், வந்தவர் வாழ்த்தினும் வசையுரைக்கினும், சந்தனம் பூசினும் தசையைக் கொய்யினும் முந்துறு வினையினால் மூண்டதாமெனச் சிந்தையில் தெளிந்து சினத்தைத் துறந்தவனே தவத்திற் சிறந்தவன் என்றும், துறவொழுக்கங்கள் மலவற்றையுங் குறித்து அவ்விரவு முழுவதும் இரகுவீரனோடு இவர் உரையாடி மகிழ்ந்தார். விடிந்தவுடன் தன் மனைவியுடன் நெருப்பில் பாய்ந்து மேலான வீடடுலகத்தை எய்தினார். யான் எனது எனனும் செருக்கை ஒழித்தவர் வானோக்கும் உயர்ந்த உலகின் கண்ணே புகுவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

சிறுகாலை யிலா நிலையோ திரியா
குறுகா நெடுகா குணம் வேறுபடா
உறுகால் கிளர் பூதமெலா முகினும்
மறுகா நெறி யெய்துவன வானுடையாய்

இஃது, அயனுலகம் வருக என்று அமரர்கோன் அழைத்த பொழுது சரடங்கர் சொல்லியது. நித்தியவுலகின் இயல்புகளையும் தத்துவ ஞானிகளது சுத்த நிலைகளையும் இதில் உய்த்து

உணர்க.

இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவரே இன்ப வீட்டினை எய்துவரென்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

---

347 **டண்டு சவுபரியும் பற்றொன்று பற்றியதால்**
கொண்டாரேன் தன்பம் குமரேசா—மண்டியென்றும்
பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி-விடாஅ தவர்க்கு. (எ)

698 நிருக்குறட் குமரேசவெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! சவுபரி என்பவர் பற்று ஒன்று பற்றியதால், என் தன்பம் உற்றார் எனின், பற்றினைப் பற்றி விடாதவர்க்கு இடும்பைகள் பற்றி விடா எனக. பற்றுதல்—இறுகப்பிடித்தல்.

விடாதவர்க்கு—விடாதவரை. குல்வருபு இதில் ஐயுருபாக் கொள்ளபபட்டது. யாதன உருபிற் கூறினும் பொருள் செலலும் வழியே உருபு செல்லும் எனக, விடாதவரை விடா என்று காண்க.

பிறவித தன்பம் தன்னைப்பற்றுதொழிய ஒருவன் விரும்புவ ணையின் தான் பற்றி நிற்கும் உலக இச்சைகளை அவன் ஒருங்கே ஒழிதலவிடலேவண்டும எனபது கருத்து.

பற்றுக்களைப் பற்றி விடாதவர்களைத் துன்பங்களும் பற்றி விடா என்பதாம்.

இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுத்தவர் ஈரிலின்பத்தை எய்துவர் என்று மேலே கூறினார். அவற்றை விடவில்லையானால் என்னை என்பாரை நோக்கி விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா என்று இதில் உணர்ததினார் என்க.

தனக்கு இன்பந் தருமென்று கருதி உலகப் பொருள்கள் மேல் ஒருவன் பெருங் காதல் கொள்வனாயின, அஃது அளவில்லாத பிறவித துன்பங்களை என்றும் அவனுக்கு உளவாக்கும் ஆதலால் "பற்றினை விடாதவரை இடும்பைகள் விடா" என்றார்.

பற்றினையுடையவர் துன்பங்களை அடைவர் என்பது இதில் உணர்ததப்பட்டது. இவ் உண்மை சவுபரிபால் உணரப்படும்.

கதை.

உ சவுபரி என்பவர் வேதமித்திரர் என்னும் ஓர் அந்தணருடைய புதல்வர். இவர் மனோமயை என்னும் கன்னியை மணந்து இல்லறத்திருந்து இன்புற்று வாழ்ந்து பின் நிலையாமையை அஞ்சி

நெடுந்துறவடைந்தார் தவநலத்தால் பலநலங்களும் எய்தி [illegible] கிய இவர், ஒருநாள் யமுனை நதியையாகினார். அதன் அரன் கரை மருங்கே உவந்து உலாவினார் அதில் இரண்டு மீனகள்

ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து மகிழ்வதையும், பல குஞ்சுகள் அவற்றை அணைந்து நிற்றலையும் கண்டார். காகலோடு மீண்டார். இங்கோர் பனிமலர்ச் சோலையில் அன்றிலொன்று தன் பேடையை மருவி ஆரா அன்போடு அணைந்து நிற்பதையும் அமைந்து கண்டார். மையல் கொண்டார். காமும் அவ்வாறே பெண் இன்பம் பெற எண்ணி விரைந்தார். உற்ற துறவை ஒழித்துவிட்டுப் பற்றுடன் சென்றார். மாநகாதாவின் புதல்வியர் பலரைத் தம் மதி நலத்தால் மணந்தார். அமைந்த இன்பக்கதை அவர்பால் அமர்ந்து துய்த்தார். தாம் அடைந்த காதலால் இடும்பைகள் பல தம்மை அடையக் கண்டார். பற்றே பிறவித் துன்பங்கட்குக் காரணம் என்பதைத் தாம் உற்றறிந்தார். அதனாலின் உற்ற பற்றையெல்லாம் முற்றும் ஒழித்துவிட்டு உண்மைப் பொருளையே நாடி உயர் தவஞ் செய்தார். பற்று நீங்கினவர்க்கே துன்பம் நீங்கும் என்பதையும் அதனை விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா என்பதையும் உலகினுக்கு இவர் உணர்த்தி நின்றார். விரிவைப் பாகவதத்தில் உணர்க.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெருமபே ரிபம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோர்க் குறுவது அறிகென் றருளி. (மணிமேகலை)

பற்று நீங்காதவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

348 சிற்றம் பலர்முத்தி சேர்ந்தார் சிவசருமர்
குற்றமுற்றார் எனனே குமரேசா—முற்றத்
தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி

700 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! சிற்றம்பல நாடிகள் முத்தியை அடைந்தார் சிவசருமர் ஏன் குற்றம் பொருந்தி நின்றார் எனின், தீரத் துறந்தார் தலைப்பட்டார், மற்றையவர் மயங்கி வலைப்பட்டார் என்க.

தலைப்படுதல்—கூடுதல், அடைதல். தீரத்துறந்தார்—முற்றத் துறந்தவர். தலைப்பட்டார்—முத்தியை அடைந்தார். மற்றையவர் என்றது உலகப் பற்றுக்களை ஒழியாகவரை. வலை என்றது ஈண்டுப் பிறப்பினை காம்பிரும்பியாங்கு உரிமையோடு திரிய ஒட்டாது விலங்குகளையும் பறவைகளையும் தன்னகப்படுத்தி இன்னல் தருகின்ற வலைபோல், தமக்கு இயல்பான உயர்நிலை எய்திப் பேரின்பத்தினை நுகர ஒட்டாதபடி உயிர்களைப் பிணித்து வருகதலின் பிறப்பு வலை எனப்பட்டது. இஃது உருவகம். தலைப்பட்டார் என்று இறந்த காலத்தாற் கூறியது விரைவும் தெளிவும் பற்றி எனக.

முற்றத்துறந்தார் முத்தியை அடைந்தார்; அங்ஙனம் துறவாதார் மயங்கிப் பிறப்பாகிய வலையில் அகப்பட்டார் என்பதாம்.

மேல், பற்று விடாதவரைத் துன்பம் விடாது என்றார்; அதனை விட்டவரது உயர்வையும், விடாதவரது இழிவையும் இதில் விளக்க உணர்த்தினர்.

பற்றறத் துறந்தவர் கீட்டினைப் பொருந்தி மெய்யின்புறுவர் என்பதும் அங்ஙனம் துறவாதவர் பிறவியிற சிக்கிப் பெருந்துன்ப மடைவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை சிற்றம்பல நாடிகள் பாலும், சிவசருமர் கண்ணும் தெளியப்படும்

கதை.

சிற்றம்பல நாடிகள் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு அறுநூற்று இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தொண்டை நாட்டில் தோன்றியிருந்தவர் கருவி நூல்களும், அறிவு நூல்களும்

சிறந்த இளம் பெண் இறந்துபோயினள். அதனைச் சுடுதற்கு உறவினரோடு முறைப்படி இவர் உடன் சென்றிருந்தார். அந்தச் சிதறிக் கிடந்த பல வகை எலும்புகளையும் பார்த்து நோக்கினர். எத்தனை நன்மக்கள் இங்கு எரிந்து மறைந்தனரோ என்று இரங்கி நொந்தார். இவ் உலக நிலையினை எண்ணி நைந்தார்.

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருந் தெல்லர்
சற்றிளம் பெண்டிர் அற்றுப் பாலர்
முதியோர் எனனுன் இளையோர் எனற்றன்

கொடுந்தாழி வாளன் கொன்றனன் குவிபப இவ்
அழல்வாய்ச் சுடலை தினனத்தண்டிர்
சுழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டயர்ந்து
மிக்க கல்லறம் விரும்பாது வாழும
மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ.

என்னும் இவ் அருமைப் பகுதியை நினைந்துநினைந்து நெடுமூச்செறிந்தார். அன்று முதல் உலகப் பொருள்களில ஒரு பற்றுமின்றி உணமையை நாடி ஒடுங்கியிருந்தார் இவரது மதிநலத்தைக் கண்டு பலர் தெளிவடைந்து இவரை அணுகியிருந்தார். முற்றத் துறந்த இவரைத் தம் இல்லிற்கு எழுந்தருளச்செய்து ஓரன்பர் விருந்து செய்தார் அடியவரோடு அடிகளிருந்து அருந்துங்கால் அவசரத்தில அறியாமல் அவ் அன்பர் ஆங்கிருந்த வேப்ப எண்ணெயை நெய்யென எடுத்தது இலேசாகப் பிடித்தார். நிரம்பத் துறந்த இவர், யாதுங்கூறாது அமைதியோடுண்டார். பிறரும் அவ்வாறே உண்ணச் சிவசருமர் என்பவர் மாதிரியே 'இது வேம்பின் எண்ணெய் மிகவும் கசக்கின்றது'' என்று வெகுளாதுமொழிந்தார். அடிகள் அவரது பற்று அறுத்தன்மைக்கு இரங்கி அவரைத் தனியே பிரித்துவிட்டு இனிதே சென்று சிலகாலம் தங்கியிருந்து தன்னைப பின்பற்றிவந்தவரோடு ஒருங்கே சமாதியாய் உயர்பதம் அடைந்தார். சிவசருமர் பற்றறுமையால் இறைவு பிறந்து பின்வருந்தியுழனறார். முற்றத் துறந்தவர் முத்தியை அடைவர் என்பதையும், அங்ஙனம் துறவாதவர், பிறவியில் படிவர் எனபதையும் உல

கம் இவர்பால் உணர்த்து தெளிர்தது. (விரிவைச் சிலப்பிரகாசத்தில் உணர்க).

முற்றத் துறந்தவரே முத்தியை எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

349 உற்றபற்றை முற்றும் ஒழித்தமணி மேகலையேன்
குற்றமில்லீ டுற்றுள்ளுகுமரேசா—உற்றுநின்ற
பறறற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும். (கூ)

இ.—ள்.

குமரேசா! பற்றுக்கள் முற்றும் விட்ட மணிமேகலை என் வீடடின்பத்தைப் பற்றினள் எனின், பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறுக்கும்; மற்று நிலையாமை காணப்படும் என்க.

பற்று என்றது உடம்பின் கண்ணும், பொருள்கள் மேலும், வைத்துள்ள இச்சையை. பற்றெனப்படுவது பசை இவ அறிவே என்றதன் காண்க. மற்று என்றது அறுதல் என்னும் வினைக்கு மறுதலையாய் நின்றது. நிலையாமை என்றது பிறப்பினை.

மற்று நிலையாமை காணப்படும்—பற்று அறுதபொழுது பிறவியே காணப்படும். இருவகை அறுதல்களும் ஒருங்கே நிகழும் என்பதை எகாரம் உணர்த்தி நின்றது. இரவு நீங்கியபொழுதே

இருள் நீங்குவது போல், பற்று நீங்கியபொழுதே பிறவி நீங்கி விடும் என்க. பற்றே பிறப்புக்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

இருவகைப் பற்றும் ஒருவனுக்கு அற்றபொழுதே அஃது அவன் பிறப்பினை அறுக்கும்; அவை அறுதபொழுது அழிவுறும் பிறப்பே அவனுக்குக் காணப்படும் என்பதாம்.

அறம் எனற்பாலது அறுக்கும் என ஏதுவின்மேல் நின்றது. ஒருவன், இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுவனுயின், அவன் பிறவியினின்று விடுபட்டு வீட்டினை அடைவான் எனபதுகருத்து.

பற்றுண்மையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அஃது இல்லாதவர்க்குப பிறப்பு இல்லை என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை மணிமேகலைபால் உணரப்படும்.

கதை.

மணிமேகலை என்பவள் கோவலனுக்கு மாதவியிடம் பிறந்தவள். அழகு நிரம்பிய விழுமிய உருவினள். மணிமேகலை என்னும் காப்பியததின் தலைவி. சிறந்த கல்வியும், திருந்திய சிலமும் பொருந்தப் பெற்றவள். இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையவளாய் உலக இனபங்களை முழுவே வெறுத்தாள். தனது கடமையைக் கண்டு காமுற்று நின்ற உதய குமாரனுக்கு மெய்யுணர்வு உதயமாகுமாறு பல இத மொழிகளை இனிது கூறினள். தன் பாட்டியாகிய சிதநிராபதி என்பவள் உலக இன்பங்களில் தன்னை உட்படுத்தப் பல வகை முயன்றும் ஒன்றினும் மயங்காது உணர்வுடன் சென்றாள். ஒடுக்கியிருந்து அருந்தவம் புரிந்தாள். அதன்

பயனாகத் தனது பழம் பிறப்பையும் உணர்ந்து தெளிந்தாள். முற் பிறப்பில் தனக்குக் கணவனாயிருந்தவனும், இப்பிறப்பில்தன்மீது பெருங் காதலால் வருந்துபவனுமாகிய உதயகுமரன் ஒருநாள் இவளை அணுகி உன் இளமைக்கும், பேரழகுக்கும் சிறிதும் இயல்பில்லாத கடுந் துறவை நீ ஏன் கொண்டாய் என்று இரங்கி வினாவினான். உடனே அவனை இவள், உவந்து நோக்கினாள்.

பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிப்பட் டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன. என்றும்,

வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது
புனைவன நீங்கிற் புலால் புறத்திடுவது
மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடம் குற்றக்கொள்கலம்
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் கவலைக் கையாறழுங்கல்
திருக்குறட் சூமரேச வெண்பா.

தவலா உள்ளம் தனபால் உடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
மிக்கோய் இதனைப் புறமறிப் பாராய். என்றும்,

அவன் உணர்வுற் ஓதி உணர்த்தினாள். பல்வேறிடங்கட்குஞ் சென்று தன் கல்வி நலத்தால் எல்லா மதத்தினரையும் எதிர்த்துரையாடிப் பற்று அற்றவர்க்கே பிறவியறும் என்னும் உண்மையை அனைவரும் ஒப்ப உணர்த்தித் துறவு நிலை நின்று தான் வழுவா

தேடிய பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்தான். பற்று அற்ற வாக்குப் பிறப்பு அறும் எனபதை உலகம் இவள்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

அற்றது பற்றெனில், உற்றது வீடுயிர்
செற்றது மன்னுஞ்சில், அற்றிறை பற்றே. (திருவாய்மொழி)

பற்று நீங்கினவர்க்கே பிறவி நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

350 பற்றகன்ற காரைக்காற் பத்தினியேன் பற்றிநின்றார்
குற்றமற்றான் பற்றைக் குமரேசா—முற்றுகப
பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு. (ய)

குமரேசா! எல்லாப் பற்றுக்களையும்விட்ட காரைக்கால் அம்மையார் என் இறைவன் தாளைப்பற்றி நின்றார் எனின், பற்று அற்றான் பற்றினைப் பற்றுக; அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு எனக.

பற்று அற்றான் என்றது இறைவனை. பற்று—ஆசை, அன்பு தொடர்ச்சி, பிடித்தல் முதலியவற்றை உணர்த்தி நிற்கும்.

பற்று என்றது இங்கு அவ் இறைவன் அருளிய ஞான நெறியை. பற்றுக—பற்றிக்கொள்க. என்றது தியானம்செய்தலை.

ஒருவன் பற்று விடவேண்டுமாயின் பற்றற்றான் பற்றினையே அவன் விடாது பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

இயல்பாகவே பற்று அற்று விளங்கும் இறைவனது அருளியல்களைப் பற்றிக்கொள்க; விடாது வந்த உனது பற்று விடுதற்குக் கெடாது நின்ற அவற்றையே விடாது பற்றுக என்பதாம்.

மேல், பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறும் என்றார்; அப்பற்று அறுதற்குப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றவேண்டியது இன்னது என்பதை இதில் இனிது உணர்த்தினார்.

எல்லாப் பற்றுக்களையும் விட்டவர் இறைவனருளையே பற்றி நின்று ஈறில் இன்பம் எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை காரைக்கால் அம்மைபால் காணப்படும்.

கதை.

காரைக்கால் அம்மை என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர்க் காரைக்கால் என்னும் ஊரிலிருந்த தனதத்தன் என்னும் வணிகர் தலைவனுடைய அருமைத் திருமகள் புனிதவதி என்று பெயரிட்டு இந்த அம்மையைப் போற்றிவளர்த்தார். பருவமெய்தியபின் நாகபட்டினத்திலிருந்த பரமதத்தன் என்னும் வணிகனொருவனுக்கு மணம்புரிவித்து இந்த அம்மையோடு அம் மணமகனையும் தம் நகரிலேயே அமர்ந்து வாழும்படி பெற்றோர் பேணிச் செய்தார். இருவரும் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வருங்கால், பரமதத்தன் இரண்டு மாங்கனிகளைக் கொணர்ந்து மனைவிபால் தந்தான். அம்மை பெற்று வைத்திருக்குங்கால் ஓர் அடியவர் வந்தார். உணவோடு ஒரு கனியை உண்ண உதவினார். பின்னர்த் துணைவன் வந்து உணவுகொள்ளுங்கால் ஒன்றை அரிந்து உணவுடன் வைத்தார். அவன் உண்டபின் இன்னும் ஒன்று கொண்டுவா என்றான். அம்மை உளங்கலங்கி என் செய்வேன்

என்று வருந்தி நிற்கையில் தன்கையில் ஒரு பழம் திருவருளால் பொருந்தி நின்றது. இறைவனருளை வியந்து அதனையும் இட்டார். நாயகன் உண்டான. அமுதினும இஃது இனியசுவையினையுடையது, யான் தந்தவற்றுள் ஒன்று அன்று; இதன் உண்மையாது என்றான். அம்மை அஞ்சி உண்மை உரைத்தார்; அவன் மீண்டுந் தெளிந்து அம்மையாரது மாண்பினை வியந்து அதுமுதல் அவரை வியாகக் கொள்ளாது வேறொருத்தியை.

வாழ்ந்தான்; அவ் உண்மையை உணர்ந்த அம்மையார் எல்லாப் பற்றுக்களையும் அறவே விட்டு இறைவன் அருளையேபற்றி நின்று உடம்பிலுள்ள தசை முழுதும் உதிரும்படி செய்து என்புருவாய் நின்று அன்புபுரிந்து திருவாலங் காட்டில் பரமனது திருநடங் கண்டு அவரது அழகிய திருவாயால் "அம்மையே" என்று அழைக்கப்பெற்று முடிவிலின்பத்தை முடிவில் அடைந்தார். அவர் பற்றையே பற்றி நின்று தம் பற்று முற்றும் அற்றார். எல்லாப்பற்றுக்களையும் விடுத்து இறைவனருளையே பற்றி நின்று பெரியோர் பேரின்புறுவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது, விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

பரனது அருளையே துறவொர் பற்றி நிற்க்வேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நீர்நும தென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறை
சேர்மின் உயிர்க்கது நேர்நிறை யில்லே. (திருவாய்மொழி)

மோதவற்சதா பிக்கொடி முனோத்திதழ மூலம்
சோகமாசுணம் இருந்தர சாள்வதோர் சூழல்
ஆகமேமுதல் யாவனை தென்னு மஞ்ஞானம்
ஏகமாகிய பராபரன் தோன்றினு மிறகும்.

(ஞானவாசிட்டம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உலகப்பொருள்களில் ஒருவன் பற்று நீங்குகின்றானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவனுக்குத் துன்பங்கள் இலவாம். அறிவுடையவர் இளமையிலேயே துறவினை அடைவர். புலன்களை அடுதலும் எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே விடுதலுமே சிறந்த துறவாம் ஒரு பொருளும் இலனாமையே துறந்தோர்க்குப் பெருநலமாகும். உற்ற உடம்பினும் தாதவோர் பற்றினை வையார். இருவகைப்பற்றும் இலராதவரே இன்பவுலகினை எய்தி மகிழுவர். பற்று நீங்காதவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கா. முற்றத்துறந்தவரே முதற்றினை அடைவர். பற்றற்றபொழுதே ஒருவன் பிறப்பும் அறுபடும். பரனது அருள் நெறியையே துறந்தோர் பற்றல்வேண்டும்.

35-வது துறவு முற்றிற்று.

36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல்.

அஃதாவது மெய்ப்பொருளியல்பை மெய்யாக உணர்தல்.

ஐயமும், மயக்கமும் கலந்த அறிவு பொய்யுணர்வு ஆதலால் இது மெய்யுணர்வு என நின்றது. இதனைத் தத்துவ ஞானமென்பர். தத்துவம்—உண்மை. பொய்ப் பொருளைத் துறந்து மெய்ப் பொருளைப் பற்றி நிற்கும் மேலோரது தூய உள்ளத்தேதான் இம்மெய்புணர்வு தோன்றுமாதலால் துறவின் பின் இது வைக்கப் பட்டது.

---

351. தண்டார்ச் சலபனுர் தக்கனுர் புன்பிறப்பேன்
கொண்டார் மருளால் குமரேசா—கண்ட
பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணுப் பிறப்பு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! சலபன், தக்கன் என்பவர் என் தமது மயக் கவுணர்வால் இழி பிறப்பை எய்தினர் எனின், பொருள் அல்ல வற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளான் மாணுப் பிறப்பு உளதாம் என்க.

மருள்—மயக்கம். மாணுப் பிறப்பு—மாண்பு இல்லாத பிறப்பு. மாணு என்றது பிறபபின் அல்லல் இயல்பினைப் பொதுவாக உணர்த்தி நின்றது.

பொருள் அல்லாதவைகளைப் பொருள் என்று உணருகின்ற மயக்கத்தினாலே இன்பமில்லாத பிறப்பே உளதாம் என்பதாம்.

மெய்ப் பொருள், பொய்ப் பொருள் எனப் பொருள் இரு வகைப்படும். நித்தப் பொருளாகிய பரம்பொருளல்லாத மற்றப் பொருள்களெல்லாம் பொய்ப் பொருள்களேயாம் அவற்றை அன்னவாறு உணராது உறுதிப் பொருளாகவே கருதி மயங்

குவோர் துன்பப் பிறப்பையே தோய்ந்து தியங்குவர் என்பது கருத்து பொருள்களின் உண்மையை உள்ளவாறு உணர்கின்ற தெருளுணர்வால் பிறவி நீங்கிவிடும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுணர்வை வடநூலார் நித்தியாநித்யவத்துவிவேகம் என்பர்.

எத்துணைச் சிறந்தவராயினும் விபரீத உணர்வினையுடையவர் பிறப்பினை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சுலபன் கண்ணும், தக்கனபாலும் உணரப்படும்

கதை. 1.

சுலபன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் அவந்தி நாட்டை ஆண்டுவந்த ஒரு வேந்தன். பல கலைகளிலும் நல்ல பயிற்சியுள்ளவன். அழகும் ஆண்மையும் அமையப் பெற்றவன். அருங் குணங்களும் பெருங் கற்பும் ஒருங்க

மைந்த கலபை என்னும் ஓர் முகியை மணந்து ஆரா அன்போட மைந்து வாழ்ந்தான். உலக இன்பங்களையே நிலை என்று கருதினான். மறுமை நலங்களையும் இருவினைப் பயன்களையும் மதியாதிகழ்ந்தான். தனது கல்வியறிவனைத்தையும் அல் வழியிற் செலுத்தி இல் வாழ்ந்து வருங்கால் மது சூதனன் என்னும் முனிவர் ஒருவர் இவன்பால் வந்தார். அவரது துறவொழுக்கத்தையும், தவவேடத்தையும் இவன், எள்ளி நகைத்தான். அவர் அதனைப் பொறுக்காமல் சினந்து இவனை எருதாகச் சபித்தார். இவனும் உடனே ஆகி நின்றான். இதனைக் கண்ட சுலபை தன் கணவன் இகழ்ந்ததை ஒரு பொருளெனக் கருதி உணர்வுடைய முனிவரும் இப் பெரும் பழி செய்தாரே என்று சினந்து தன் கற்பின் மகிமையால் அவரைக் கழுதையாகும்படி சபித்தாள். அவரும் இவளைப் புலைச்சி ஆகெனப் பொங்கி மொழிந்தார். இருவரும் அவ்வாறே இழி நிலையடைந்தார். ஒரு நாள் அப்புலைச்சி தன் மடியில் வைத்திருந்த பசும் புல்லை அவ்எருது ஈர்த்தது. அவ் எருதின் வாய்ப் புல்லை அக்கழுதை பற்றியது. அம்மூவருக்கும் சுலாம் நிகழ அங்கிருந்தவர் அவற்றை வெருட்டி ஓட்டினர். அவை வெருண்டு ஓடுங்கால் கழுதை வாயிலிருந்த புல் அங்கிருந்த

ஒரு பிள்ளையார் மீது துள்ளி விழுந்தது. அன்பர் சாத்தும் அறுகம் புல்லைப்போல் அவ் எச்சிற் புல்லும் பிள்ளையார் மேல் இசைந்து நின்றது. அதனால் அம் மூவரும் தம் பழம் பிறப்பை ணர்ந்து முதல்வரருளால் உயர் பதம் பெற்றார். இரு வினைப் பயன்களையும் அவற்றை நெறியேயூட்டும் முழுமுதற் பரமனையும் நம்

பாமல் உலக இன்பத்தையே பொருளென்று கொண்டதால் அரசனும், தன்னை அரசன் இகழ்ந்தானே என்று தானல்லாத உடம்பை யான் என்று கருதியதால் முனிவரும் வினை விளைவுகளை உணராமையால் சுலபையும் இழி பிறப்படைந்தார். இவ் உண்மையை உணர்ந்து முனிவர் சிலர் இரங்கினார். பொருளல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணர்வார்க்கு இழிவுறும் பிறப்பே உளதாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவை விநாயகர் மான்மியத்தில் காண்க.)

கதை 2.

பரம் பொருளை மெய்ப் பொருள் என்று மதியாமல் பொருளல்லாதவற்றையே பொருள்என்று கொண்டதால் தக்கன் மாண்பிழந்து வன்பிறப்பெய்தினான். ஆட்டுப் பிறப்பை அடைந்தானே தக்கன் தன் கோட்ட உணர்வால் என்று உலகம் இவனைக் காட்டி மொழிந்தது. விரிவைத் தக்க காண்டத்தில் காண்க

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர் வெவ்விய பிறவியையே எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

352. கண்டமயல் நீங்கியபின் காசிபரேன் பேரின்பம்
கொண்டவராய் நின்றார் குமரேசா—மண்டும
இருணீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு. (உ)

இ—ன்.

பர் என் பேரின்பம் கொண்டவராய் நின்றார் எனின், மருள் நீங்கி மாசு அறுகாட்சியர்க்கு இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் என்க.

மருள்—மயக்கம். காட்சி—பார்வை, தோற்றம், அறிவு.

மாசறு காட்சி என்றது மெய்யுணர்வை.

மாசு அறு காட்சியவர்—குற்றமற்ற உணர்வினையுடையவர்.

இருள் என்றது பிறவியை. அறியாமை மிகுந்து அச்சமும் கவலையும் அல்லலும் நிறைந்துள்ளன ஆதலால் பிறவி, இருள் எனப்பட்டது. நீக்கி என்பது நீங்கி என மெலிந்து நின்றதாக் கொண்டு பயக்கும் என்னும் வினைக்கு ஏற்ற எழுவாய் வருவிக்கப் பட்டது. இனி, நீங்கிப் பயக்கும்என்பதைத் தன் வினையாக்கொண்டால் துன்பம் நீங்கி இன்பம் உண்டாகும் என்று கொள்க.

குற்றமற்ற உணர்வினை ஒருவன் உடையவனுயின் அம் மெய்யுணர்வு அவனுக்குப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிப் பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

மருள் நீங்கின் இருள் நீங்கும்; மாசறு காட்சி இன்பம் பயக்கும் என்க. மேல், பொய்யுணர்வால் பிறப்பு வருமென்றார்; இதில், மெய்யுணர்வு பிறவியை நீக்கிப் பேரின்பத்தைத் தரும் என்றார்.

துன்ப நீக்கமும் இன்பப் பேறும் மெய்யுணர்வால் உள

வாம் என்பது கருத்து.

மருள் நீக்கி மெய்யுணர்வு எய்தினோர் இருள் நீக்கி இன்பம் பெறுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை காசிபர் பால் உணரப்படும்.

கதை:

காசிபர் என்பவர் பிரமாவின் தலைமைப் புதல்வரான மரீசியின் புதல்வர். தாய் பெயர் கலை. அயனருள் முழுதையும் இவர் அமையப் பெற்றவர். பேரருளுடையவர். அதிதி, திதி, தனு, 36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல். 711

அருட்டை, சுதை, கழை, சுரபி, விநதை, மதி, இலை, கத்துரு, குரோதவசை, தாம்பிரை என்னும் தக்கன் புதல்வியர் பதின்மூவரை மணந்து இனிதுற வாழ்ந்து அமரர், அசுரர், மனிதர் முதலிய பல்கோடி வகையினரையும், அவர்பால் தோன்றச் செய்தார். தமது ஆண்மைத் திறத்தால் உலக முழுவதையும் பரசுராமர் தமக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்ட காலத்தில் அவரால் இன்னல் மிகுமென்று கருதி அவரிடமிருந்து இப்பூமியை இவர் தானமாகக் கொண்டார். அன்றுமுதல் இவ் உலகிற்கு இவர் பெயரால் காசினி என்று ஒரு பெயரும் தோன்றிற்று. அதன் பின் இல்லற நிலையை அகன்று துறவு நிலையில் புகுந்து அருந்தவக் கொள்கையில் திருந்திய தன்மையராய்ப் பொருந்தி விளங்கினர். அக்காலத்தில் அசுரேசன் மகளாகிய சுரசை என்பவள் இவரால் தமது மரபினர் உயர்வர் என்று கருதி இவரைத் தன்

வயப்படுத்தித் தழுவ விழைந்து இவரது தவ வனம் சார்ந்தாள். விழுமிய உருவுடன் தனியே வந்து அழகொழுக நீற்கும் இவளைக் கண்டவுடனே முனிவர் உணர்வெல்லாம் கலங்கி உள்ளம் உருகினார். மெள்ள நெருங்கினார். ஆசை நோயைக் கூசி மொழிந்தார். "வழியே கண்ட ஓர் வனிதையை வலிய வந்து விழைவதுநும்போன்ற தவ நல முடையார்க்குத் தகுதியாகுமா! சிறந்தவராகிய நீர் இவ் இழிந்த எண்ணத்தை எம்பால் இனி மொழியாதகலுமின்" என்று முனிந்தவள் போன்று முனைந்து மொழிந்தாள். அவள் யாது கூறினும் இவர், அவள்மேல் காதல் பிறினார்.

பன்னெடுந்தவம் பற்பக லாற்றியான்
முன்னிநின்றது முத்திபெற் றுய்ந்திட
அன்னதேயெற் கருள்செய வந்தனை

உன்னை மேவலன் றோவுயர் முத்தியே. என்று முனிவர் சித்தந் திரிந்தார். அவளும் கருதியது எய்துமென்று கனிந்து தழுவிச் சூரபன்மன் முதலிய அசுர குலம் முற்றையும் அடங்கப்பெற்று அகன்று சென்றாள். அவளது பிரிவை நினைந்து பெரிதும் நொந்தார். தன்னை மறந்து தனி மயல் கொண்டார். சிறி

யகர் போன்று தியங்கியுழன்றார். இவரது அவிச்சையை நீக்க அயன்னார் தோன்றி அருளுடன் நோக்கினார்.

வேதமும் கலைகளும் உணர்ந்து மேலதாம்
மூதறி வெய்திய முனிவ நீயொரு
மாதுதன் பொருட்டினால் மையல் எய்தியே

பேதமறு கிற்பியோ பேதை மாந்தர்போல். என்று பேணி மொழிந்தார். முனிவர் கேட்டார். தன் இழி நிலைக்கு இரங்கினர். உற்ற மயக்கமும் முற்றும் ஒழிந்தார். உணர்ந்து தெளிந்த பின் உயிர்ப்புற்றார். மருள் நீங்கி மாசறு காட்சியவர்க்கு இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் என்பதை உலகம் அன்று இவர் பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

---

353 மாறில் கருவூரார் வானத்தின் சிறெல்லாம்
கூறிநின்றார் என்னை குமரேசா—ஆறுத
ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து. (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! கருவூரார் இவ்வையகத்திருந்தும் என் வானத்தின் சிறெல்லாம் வாழ்வுறக் கூறினர் எனின், ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்திலும் வானம் நணியது உடைத்து என்க.

ஐயம்—சந்தேகம். அஃதாவது ஒன்றிலும் துணிவு தோன்றாது உழன்று திரியும் உணர்வு.

வானம்—மேலுலகம் சுண்டி அது விட்டுலகத்தைக் குறித்து நின்றது. நணியது—அணுகி நிற்பது.

ஐயம் நீக்கித் தெளிந்த மெய்யுணர்வினையுடையவர்கட்கு இம்மையுலகத்திலும் அவ்விட்டலகம் அணுகி நிற்கும் இயல்பினையுடையது என்பதாம்.

86-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல்

மெய்யுணர்ந்தவர், இவ்வுலகத்திருப்பினும் மேலான பேரின்பத்தை விரைவில் எய்துவராதலால் அவர்க்கு இவ்வுலகத்தினும் வானம் நணியது ஆயிற்று என்க.

மெய்ம்மையை ஐயமறத் தெளிந்தவர் பொய்யுலகத்தில் அழுந்தாமல் மெய்யுலகத்தையே பொருந்தி நிற்பர் என்பது கருத்து. இவ் உண்மை கருவூரார்பால் காணப்படும்.

கதை.

கருவூரார் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர்த் சோழநாட்டிலே கருவூரிலே சோமநாதர் என்னும் வேளிர்க்குப் புதல்வராய்த் தோன்றினர். இவர், இளமையிலேயே பல நூல்களையும் வழுவற உணர்ந்து துறவு நிலையிற்புகுந்து பிறவிநீர முயன்று பெருந்தவம் புரிந்தார். உலகுயிர்களின இயல்புகளையும் இறை அருளையும் தமது யோக முதிர்ச்சியால் உணர்ந்து தெளிந்தவர். ஒரு பற்றுமின்றி உலவந்து திரிந்தார். சாதி குலம் பிறப்பு, இறப்பு, பந்தம, தறந்தம எனனும் இவற்றில பிணிப்புண்டு உயிர்கள் தம் வினைக்கீடாக ஆலந்து திரிவதை நினைந்து

இரண்டு நீதிகள் சில நிலைபெற ஒருவர். வானம் முதலிய எல்லா உலகங்களிலும் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை இருந்த இடத்திலிருந்தே தமது யோகவுணர்ச்சியால் உணர்ந்து உரைத்தார். பரமனை நோகாதி அன்புறு பாடல்கள் பல அருளுடன் பாடினர். அவை திருவிசைப் பா என்று இதுபோழுது வழங்கப்படுகின்றன. தாம் எய்தியிருந்த வையம்போல வானதனிலும் புகுந்து உலாவி அற்புதங்கள் பல அருளுடன் புரிந்தார். முடிவில் அவ்வூர் ஆலயத்துட் புகுந்து அருளொளியில் இரண்டறக் கலந்தார். இவரது மேன்மையை வியந்து அனைவரும் இவரைக் கருவூர்த் தேவர் என்று புகழ்ந்து போற்றினர். ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு விட்டிலகம் விரைவில் எய்தும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உண்மை கண்டது. விரிவைக் கருவூர்ப் புராணத்தில் காண்க.

ஐயமறத் தெளிந்தவர்க்கு வீட்டின்பம் விரைவில் எய்தும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

திருக்கூட்டு குமரேச வெண்பா.

354 சென்றலர்த்தும் மெய்கண்ட தேவரெதிர் நந்தியார்
குன்றிநின்றார் என்னே குமரேசா—நன்றுகை
ஐயுணர் வெய்நிபக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்புணர் வில்லா தவர்க்கு. (எ)

இ.—ள்.

குமரேசா! கல்ல உணர்வு எய்தியிருந்தும், மெய் கண்ட தேவர் முன் அருணந்தியார் என் கம் சிற்குன்றி நின்றார் எனின்

ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு அதனால் பயம் இன்று என்க.

ஐயுணர்வு—ஐவகையுணர்வு. அஃதாவது மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளாலும் அறியும் அறிவு.

மெய்யுணர்வு—மெய்ப்பொருளை உணரும் உணர்வு.

பயம் இன்று—பயன் இல்லை. எகாரம் இசை நிறையோடு இரக்க முன்தோன்ற நின்றது. தேற்றம் எனினுமாம்.

ஒருவன் ஐயுணர்வினை எய்தியவிடத்தும் அவன்பால் மெய்யுணர்வு இலக்கியாதலால் அவனுக்கு அதனால் யாதும் பயன் இல்லை எனபதாம்.

இனி, ஐந்தறிவும் புலன்கள்மேற் செல்லாது தன்வயமாகி போக நிலையில் உறையப் பெறினும், மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு அதனால் பயன் இலை எனினுமாம். இதில் ஐந்தறிவு என்றது ஐம்பொறிகடகு மூலமாய மனத்தை. எய்துதற்கருமையை உம்மை இதில் விளக்கி நின்றது.

ஐயுணர்வு உடையராயினும் மெய்யுணர்வு இல்லையாயின் அதனால் யாதும் பயனில்லை யெனவே இருளை நீக்கி அஃது இன்பம் பயவாமையின்.

எவ்வளவு உணர்வினை எய்தியிருப்பினும் மெய்யுணர்வு இல்லாதவர் அதனையுடையார் முன் ஒடுங்கி நிற்பர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. 'இவ்வுண்மை மெய்கண்டார் கண்ணும், அருணந்தியார் பாலும் அறியப்படும்.

கதை.

மெய்கண்ட தேவர் என்பவர் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண் டுகட்கு முன்னர் நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணை கடகம் என்னும் திருநகரிலே வேளாளர் குலத்திலே அவதரித்தவர். இவர் கருவி லேயே திருவினையுடையவர். தந்தையார் பெயர் அச்சுத களப் பாளர். சுவேதவனப் பெருமாள் என்று பெயரிடப்பெற்று திரு வெண்ணெய் நல்லூரிலே தமது மாதுலர் வீட்டிலிருந்து வளர்ந்து வந்தார். குழவிப்பருவத்தே பாஞ்சோதி முனிவர்பால் அருளுப தேசம் பெற்றுப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளால் எல்லாந் தெ ளிந்தார் அதனால் மெய்கண்ட தேவர் என்னும் விழுப்பெயர்பெற் றார். இவர் மெய்யுணர்வுடையவராய் மேவியிருக்கும் காலத் தில் தமக்குக் குலகுருவும், ஆதி சைவகுல திலகரும், பல்வேறு வகைப்பட்ட கலைகளெல்லாம் ஒருங்கே கற்ற பெரும்புலவரும் உயர்குண சீலரும், சகலாகம பண்டிதர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் என்பவர் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். இளஞ் சூரியன்போல் விளங்கி அமைதியுற் றிருந்தும் சுவேதவனப் பெருமானைப் பார்த்தார். ஆசிரியராகிய தம்மை இவர் வணங்கவில்லையேயென்று எண்ணினர். மனச்செ ருக்கோடு எதிர்த்து நின்று மதர்சத நோக்கி ஆணவமலத்தின இலக்கணம் என்னை என்று இவரை அவர் வினவினர். நின்போல வே முணர்ந்து நிற்கும் என்னும் பொருள் புலப்படத் தமது சுட் டுவிரலை நீட்டி அவரையே இவர் சுட்டிக் காட்டினர். ஆசாரியர் உணர்ந்தார். தாம்கொண்டிருந்த முனைப்பைததுறந்தார். இவரது

அடிகளை வணங்கி அருளுபதேசம் பெற்றுப் பொய்யுணர்ந்தேன் புன்மையெல்லாம் போக்கியெனை யினிதாண்ட மெய்யுணர்வே என்று இவரது மேன்மையை வியந்து துதித்தார். எவ்வளவு உணர்வு உடையவராயினும் மெய்யுணர்வு இல்லையானால் பயனில்லை எனவும் மெய்யுணர்ந்தோரே மேலோர் எனவும் உணர்ந்து தெளிந்தார். இவ் இருவரும் சந்தான குரவர் வரிசையில் நின்று சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் இரு பெருநூல்களை இயற்றியருளினர். இவர் கூறிய விரிவைச் சந்தான குரவர் புராணத்தில் காண்க.

716 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எவ்வளவு உணர்வுடையராயினும் மெய்யுணர்விலரேல் அதனால் பயனிலை எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

355 பண்டகண்ணன் மெய்வடிவே பார்த்துச் சகதேவர்
கொண்டுணர்ந்தார் என்னே குமரேசா—கண்டவற்றுள்
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (கு)

இ—ள்.

குமரேசா! பல வடிவமாகித் தோன்றினும் கண்ணனது மெய் வடிவையே சகதேவன் ஏன் பார்த்து உணர்ந்தான் எனின், எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொ

ருள் காண்பதே அறிவு என்க.

எத்தன்மைத்து ஆயினும்—எவ்விதமாகத் தோன்றினும். எப்பொருள் என்றது பொருள்கள் பலவாதலின் என்க. காண்பதே அறிவு என்று காண்க.

மேல், ஒருவன் ஐயுணர்வு எய்தியிருப்பினும் மெய்யுணர்வு இன்றேல் அதனால் பயனிலை என்றார்; அம் மெய்யுணர்வுதான் யாது என்பார்க்கு அதன இலக்கணத்தை இதில் விளக்க உணர்த்தினர் என்க.

யாதொரு பொருள் எவ்விதமாகத் தோன்றினும் அப்பொருளினது உண்மைத்தன்மையை ஆய்ந்து காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதாம்.

காணப்படுகின்ற பொருள்களினுடைய பெயர் வடிவங்களைக் கண்டு மயங்காது அவற்றின் மூலகாரணங்களை முன்னி உணர்வதே ஒருவனுடைய மெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது கருத்து.

மண்ணால் செய்யப்பட்ட ஒரு பொருளைக் காணின் குடம், சட்டி என்று வழங்கி வருகின்றதன் பெயரையும் உருவத்தையும் குறித்து நில்லாமல், அதற்கு முதற் காரணம் மண் எனவும்,

அதற்குக் காரணம் நிலம் எனவும், அதற்குக் காரணம் நீர் எனவும் இவ்வாறே மற்றக்காரணபூதங்களையும் கண்டு சென்றால் முடிவில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயுள்ள முழுமுதல் ஒன்று

காணப்படும். அம் மெய்ப்பொருட் காட்சியால் ஈண்டு வாரா நெறியும் ஈறிலின்பமும் எளிதில் உளவாகும். ஆதலால் அம்மெய்யுணர்வையே பிறவிப் பயனாக ஒருவன் பெறவேணாம் [illegible]

மெய்யாகிய பொருளை ஐயமறக் கண்டவனே மெய்யுணர்வுடையவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சகதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாரதப்போர் நிகழாதிருத்தற்கு ஏதாவது உபாயமிருந்தால் சொல்லுக என்று சகதேவனை நோக்கிக் கண்ணன் ஒருநாள் எண்ணிச் சொல்லினான். மாயவன் கூறிய இம் மாயமொழிகளைக் கேட்டு அத்தூயவன் நகைத்தான். ஏன் நகைத்தாய் என்று அவ் ஏந்தல் இசைத்தான். விரித்த கூந்தலை முடித்தற்குத் துரோபதையும், குறித்த சபதத்தைத் தொடுத்தற்கு அருச்சுனனும், கடுத்து வெல்வதற்குக் கன்னனும், பாரின் பாரத்தைத் தீர்த்தற்கு நீயும் அப்போரின் முடிவையே பொருந்தி நிற்கின்றீர்; நீவிர் நால்வரும் இல்லையானால் அப்போரும் இல்லையாம். ஆதலால் அம் மூவரையும் கொன்று உன்னையும் கடடினால் வாராமல் காக்கலாம் மாபாரதம் என்றான். எல்லாம் முடித்தாலும் என்னை நீ எவ்வாறு கண்டுணர்ந்து கட்டுவாய் என்று கண்ணன் பகர்ந்து பதினாயிர வடிவம் கொண்டு பரந்து நின்றான். தோன்றி நின்ற வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் விடுத்துக் கண்ணனது மெய் உருவத்தை

பே கண்டு தெளிந்து சகதேவன் கருத்நிற் பிணித்தான். கண்ணன் அவனது மெய்யுணர்வை வியந்து அவன் எணணிய யாவும் இனிதின் உதவினன். ஒரு பொருள் எத்தன்மைத்தாய்த் தோன்றினும் அப்பொருளினது மெய்யின் தன்மையை மெய்யாகக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதை உலகம் காண இவன் அன்று உணர்த்தி நின்றனன். (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)
இன்னதனால் மெய்யுணர்வு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

718 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

356 கண்டார்முன் மெய்ப்பொருளைக் கற்றமணி வாசகர்பின்
கொண்டார்வி டென்னே குமரேசா—மண்டருளால்
கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி. (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! மாணிக்கவாசகர் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவுடன் ஏன் விட்டினை எய்தினர் எனின், கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக் கண்டார், மற்று ஈண்டு வாரா நெறியைத் தலைப்படுவர் என்க.

மற்று ஈண்டு வாரா நெறி—மறுபடியும் இப்பிறப்பிற்கு வராத வழியினை. என்றது முத்தி நெறியை,

மெய்ப்பொருள்—மெய்யான பொருள்: என்றது இறைவனை.

அழிவு இல்லதோர் ஆனந்தப்பொருள் என்றபடி.

தலைப்படுவர்—அடைவர்.

மெய்ப்பொருளை அறிந்த மெய்யுணர்வினர்க்குப் பின்பு பிறப்பு இல்லை என்பது கருத்து.

ஈண்டு வாரா வழியருள்புரிபவன்

மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவிசாராமே

கள்ளப்புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லான். என வரும் இவற்றை ஈண்டு உணர்க. கற்று இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர் மீண்டு இவ் உலகில் வாரா நெறியினை அடைவர் என்பதாம்.

எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனேயாயினும், கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணை ஒண்ணாதே எனவும், கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியே எனவும், கற்றவர் மனத்துத் திரிபுரம் எரித்தோன் கற்றவர் கருத்தினுள் காண்போன் எனவும், வருவனவாற்றால் கல்வியே மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குரிய மெய்யுணர்வைப் பயக்குமென்பது காணப்படுமாதலால் காண்டலுக்குக் கற்றல் முதன்மையாய்நின்றது. கற்றுக்கண்டார் தெளிப்படுவர் என்று காண்க.

36-ம் அதிகாரம். மெய்யுணர்தல். 719

மேல், மெய்ப்பொருளைக் காண்பரிய மெய்யுணர்வு என்றார் அவ்வுணர்வால் பயன் என்னை எனின் பிறவியை நீக்கித் தன்னையுடையானுக்கு அது பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று இதில் உணர்த்தினர் என்க.

இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் மீண்டு ஈண்டு வந்து பிறவார் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை மாணிக்கவாசகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நூல் பல கற்று நுண்ணுணர்வெய்திச் சீலம் நிறைந்து சிறந்து விளங்கித் தெளிந்து நின்ற மாணிக்க வாசகர் அரசனுடையால் பரிகள் வாங்கும பொருட்டுத் திருப்பெருந் துறையை அடைந்த காலத்தில் அங்கு இவரை ஆட்கொண்டருளுமாறு வந்து சிவகணங்கள் புடைசூழ மணிமுடிவர் தாங்கிக் குருந்த மரத்தடியில் குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்த அவ் ஒரு மூர்த்தியைக்கண்டார்; உள்ளம் உருகினர். அவரது ஒண்மலரடியை உவந்து வணங்கித் துவண்டு நின்றார். அம் முழுமுதற் பரமன் இவரது விழுமிய அன்பை வியந்து மகிழ்ந்து வீட்டுநெறியை விளங்க உணர்த்தினர். அதனால் இவர் பிறவிதிர்ந்தார். ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் மீண்டுபிறவார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைத் திருவாதவூர்ப் புராணத்தில் காண்க

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா அமுதா யமைந்தன்றே—சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சித்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கு மொளி. (1)

இரந்திரந் துருக என்மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே
இமையோர்

சிரந்தனிற் பொலியுங்கமலச்சேவடியாய் திருப்பெருந்துறையுறை
சிவனே

கரந்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு
கொண்டின்றே (2)

இவை மெய்ப்பொருளைக் கண்டபின் தாம் எய்திய மெய்ந்நெறியை வியந்து மாணிக்கவாசகர் அருளியன.

மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

357 திண்டோட் சிகித்துவசன் சிங்கவன்மன் உள்ளுணர்ந்தேன்
கொண்டபிறப் பற்றார் குமரேசா—தண்டாமல்
ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து தெளிந்ததால் சிகித்துவசன் சிங்கவன்மன் என்பவர் ஏன் தம் பிறப்பு நீங்கினார் எனின், ஒருவன உள்ளம் ஓர்த்து உள்ளதை ஒருதலையாக உணரின் அவனுக்குப் பேர்த்துப் பிறப்பு உள்ள வேண்டா என்க.

ஓர்த்து—ஆராய்ந்து. இஃது ஓர்தல் என்னும் வினையடியாகப் பிறந்தது. ஓர்தல்—ஆராய்தல், தெளிதல்.

உள்ளது என்றது மெய்ப்பொருளை; என்றும் நிலையாயிருப்பது என்றபடி. ஒருதலையா—தெளிவாக.

மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் பிறவியைக்காணர் என்று மேற் கூறியதை நோக்கி ஐயுறுவார் உளராயின் அஃது உள்ளதாக ஒருதலையாக நீவிர் உள்ளவேண்டாம் என்று அவரை நோக்கி இஃது உணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் உள்ளம் மெய்ப்பொருளைத் தெளிய ஆராய்ந்து உணருமாயின் அவனுக்குப் பின்பு பிறப்பு உளதாக நினைக்க வேண்டாம் என்பதாம்.

உள்ளம் உள்ளது உணரின், பிறப்பு உள்ளதாக உள்ளவேண்டா என்றது மெய்ப்பொருளைதேர்ந்து தெளிந்து சிந்திப்பவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது கருத்து என்க.

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், பாவித்தல் என்னும் இந்நிலைகள் யாவும் முறையே பிறப்பினை நீக்கும் பெருமையுடைய உள்ளதை ஒருதலையாக உணர உணர அவ் உள்ளம் உயிரினும் அவ் உயிர் மெய்ப்பொருளிலும் கலந்து இரும்புள்ள நீர்போல் திரும்பாதடங்கிவிடும் ஆதலால் அது பின்பு பிறவாதென்க.

மெய்ப்பொருளையே ஒருவன் சிந்தித்திருப்பனாயின், அவனுக்குப் பின்பு பிறப்பு இல்லையனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ் உண்மை சிகித்துவசன் கண்ணும, சிங்கவன்மன்பாலும உணரப்படும்.

கதை

சிகித்துவசன் என்பவன் மாளவதேயத்து மன்னன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னர் என்பர். இவன் மனைவிபெயர் சூடாலே. மிக்க மெய்யுணர்வுடையவள். அவளால் இவன் ஞானவுபதேசம் செய்யப்பெற்றான். மெய்ப்பொருள் பொய்ப் பொருள் எனனும் இருவகைப் பொருள்களின் இயல்பு களையும் மயலறத் தெளிர்ந்தான். அதன்பின் அரசுமுதலிய ஆனைத்தையும் துறந்தான். மறுமை ஆசையும் இகந்தான். உள்ள மெய்ப்பொருளையே உளத்திற்கொண்டான். உணர்ந்து தெளிந்து உலந்து பாவித்தான். பின்பு பிறப்பு நீங்கப் பேரின்பமுற்றான். முதற்பொருளை உணரின் பிறப்பு நீங்கும் என்பதை அவன் உணர்ந்து நின்றான். விரிவை வாசிட்டத்தில் காண்க.

கதை 2.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் வடமேற்கில் ஓர் அடர்ந்தவனம இருந்தது. அதில் விலங்கினங்களும், பறவைக்கூட்டங்களும் மிடைந்திருந்தன. முற் பிறப்பில் தான் வலியவனுயிருந்து மெலியவர்க்குச் செய்த தீவினைப் பயனால் சிங்கவனமன் என்னும் அரசனொருவன் கரிக்குருவியாகி

அங்குக் கலந்திருந்தான். அதனை மற்றப் பறவைகளெல்லாம் கொதித்துன்புறுத்தின. அது நடுங்கி ஓடித் தனியாக ஒரு ஆலமரத்தில் அடங்கியிருந்தது. சிவனடியார் சிலர் ஒருநாள் அதன் அடியில் அமர்ந்து மதுரைப்பெருமான் அருளைப் புகழ்ந்தார். மறைந்திருந்த பறவை அம்மொழிகளைக் கேட்டது. மகிழ்ந்து பறந்து மதுரையையடைந்தது. கூடற் பரமனையே தன் உள்ளம் கூடப்பெற்றது. ஓர்ந்த பொருளையே ஒருதலையாக உணர்ந்து நின்றது. அதனால் அதனது பிறவி அறவே தீர்ந்தது. 'ஒருவன் உள்ளம் உள்ளதை ஓர்ந்து உணரின அவனுக்குப் பிறப்பு இல்லை' என்பதை உலகம் இதன்பால் கண்டது; விரிவைத் திருவிளையாடலில் சரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலத்தில் காண்க.

மற்றது கேட்டுக் கொம்பர் வைகிய கயவாய் ஞானம்
பெற்றது பறவையாகிப் பிறந்ததும் பிறவுத் தேற்றம்
உற்றது காமிச் சன்மம் ஒழிப்பதற்கறிவோ னிங்ஙன்
சொற்றதே உறுதியென்று துணிவுகொண் டெழுந்ததன்றே (1)

குருமொழி பயின்றமுள்வாய்க் குருவிதன் குலலுந்தன்போல்
அருமறை முதல்வனீந்த ஆற்றலால் பறவைக்கெல்லாம்
பெருமைசால் வலிவான் எனலும் பெயரவா யுலகின் மன்னக்
கருமணி கண்டன் செமபொற் கணைகழ லடிசேர்ந்தன்றே. (2)

இவற்றுல் மேற்குறித்த வுண்மை இனிது தெளிவுதல் காண்க.

ஒருவனுளளம் மெய்ப்பொருளை அடையின் அவனைப்பிறப்பு அடையா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[தற்கேள்

கோடிவகை செய்தாள் குமரேசா—பிடில்
பிறப்பென்னும் பேதைமை நீக்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்பதறிவு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பொன்னனையாள் என்பவள் பரம்பொருளைக்

காண்பதற்கு என் பெருங்கவலை கொண்டாள் எனின், பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீங்க சிறப்பு என்னும் செம்பொருளைக் காண்பதே அறிவு என்க.

பேதைமை— அறியாமை; அஃதாவது உண்மையை உணராமை. பேதைமை பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையே பிறப்பனறா.

சிறப்பு என்னும் செம்பொருள்— சிறந்தது என்று சொல்லப்படுகின்ற செவ்விய பொருள்; அஃதாவது பரம்பொருள் என்க. எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாய வீட்டின்பத்திற்குக் காரணமாய் என்றுங்கோடாமல் நின்று நிலவுதலால் அது சிறப்பு எனவும் செம்பொருள் எனவும் நின்றது.

பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பேதைமை நீங்குமாறு முத்திக்குக் காரணமாகிய மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே ஒருவனுக்கு மெய்யுணர்வு என்பதாம்.

பேதைமையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அது நீங்கி னால் பிறவி நீங்கிவிடும் என்பதும் இதனடியில் வருவனவற்றால் இனிது காணப்படும். பேதைமை மீளச் செய்கைமீளும்; செய்கை மீள உணர்ச்சி மீளும்; உணர்ச்சி மீள அருவுரு மீளும்; அருவுரு மீள வாயில் மீளுமே; வாயின் மீள ஊறு மீளும், ஊறு மீள நுகர்ச் சிமீளும்; நுகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும், வேட்கை மீளப் பற்று மீளும், பற்று மீளக் கருமத்தொகுதி; மீளும்கருமத் தொகுதி மீளத்; தோற்றம் மீளும்தோற்றம் மீளப்; பிறப்பு மீளும் பிறப்புப் பினிமூப்புச், சாக்காடவலமாற்றுக்கவலை, கையாறென்றிக்கடை யில் துன்பம், எல்லாமீளும் இவ்வகையான் மீடசி, வாதிக்கண்ட மாகும் என்ப; பேதைமை செய்கை என்றிவையிரண்டும், காரண வகைய ஆதலானே, எனவரும் மணிமேகலையின் அணிமொழிக னை நன்கு மனங்கொண்டுணர்க.

செம்பொருளைக் காண்பவர்க்கு வெம்பிறவி நீங்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பொன்னனையாள்பால் உணரப்படும்.

91

724 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

பொன்னனையாள் என்பவள் மதுரையின் கீழ்பாலுள்ள திருப்பூவணம் என்னும் திருநகரில் இருந்தவள். உருத்திர கணி கையர் மரபில் உதித்தவள். அழகும், குணமும், அறிவும் நிறைந்த

வள். குழலினும் யாழினும் குரலிசை வாய்ந்தவள். பெருந்திரு உடையளாய்ச்சிறந்துவிளங்கிய இவள், உலக இச்சைகளை அறவே வெறுத்து உண்மைப்பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தாள். சிவனடியாரைச் சிவனென மதித்தாள். காலனும் அவர்க்கு நயந்தனை ஆட்டினுள். தன் பிறப்பினை நினைந்து பெரிதுங்கவன்றாள். பிறவா இன்பம் பெற மிகவிழைந்தாள். பரமனருளையே பாவித்து வந்தாள்; அவ் உருவிலா ஒருவனை உருவிலுங்காண உருகியுழந்தாள். இவளது சித்தந் தோய்ந்து இறைவர் ஒரு சித்தராய்த் தோன்றி விரும்பிய பொன்னை அருளி மறைந்தார். வடிவில்லான் வடிவத்தை அதனால் ஆக்கினாள். கருவில் அமைத்த அவ் உருவைக் கண்ட அளவில் அவள் கொண்ட உவகைக்கு அளவேயில்லை. தன் அகத்தில் குறித்திருந்ததையே புறத்தில் கண்டாள். அவ் உருவ அழகினைப் பருக நோக்கினாள். ஆர்ந்த அன்போடு அதன் கன்னத்தைத் தன் கையால் அள்ளி முத்தம் கொண்டாள். ஓர் ஆலயம் புதுக்கி வைத்து அதனைத் தன் அகத்தில் பாவித்தாள். அப்பாவனையால் தன் பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பமுற்றாள். சிறப்பு என்னும் செம்பொருளைக் காண்பார்க்குப் பிறப்பு நீங்கும் என்பதை இவள் உணர்த்தி நின்றாள். முத்தம் கொள்ள இவள் அழுத்திய கைத்தழும்பை அம்மூர்த்தியின் கபோலத்தில் இன்றுங் காணலாம். விரிவைத் திருப்பூவணத் தலபுராணத்திலும் திருவினாயாடலிலுங் காண்க.

மழவிடை யுடையான்மேனி வனப்பினை நோக்கி அச்சோ
அழகிய பிரானே வென்ன அள்ளிமுத் தங்கொண்டன்பிற்
பழகிய பாவனையாளைப் பரிவினற் பதிட்டை செய்த

பிறவி நீங்கும்படி மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே மெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

359 சண்டேசர் தாளெறிந்தும் சார்தருநோய் சாராமல்
கொண்டார்சீர் எனனே குமரேசா—உண்டான
சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய். (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! சண்டேசர் தம் தந்தையின் தாளினை வாளால் எறிந்தும் என் அத்தீவினை நோய் அவரைச் சாராமல்லை எனின், சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் சார்தரு நோய் அழித்து மற்றுச் சார்தரா என்க.

சார்பு—இடம், பற்று, குணம்.

முதலில் சார்பு என்றது இறைவனை என்க. எல்லாப்பொருள்களும் தன்னைச் சார்தற்கு இடனும் சிற்பதனை என்னும் ஏதுவான் வந்தது. சார்பு உணர்ந்து—மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து.

சார்பு கெட ஒழுகின்—பற்று அற ஒழுகுவனையின்.

மற்றுச்சார்தரா—பின்சாரமாட்டா.

சார்தரும் நோய் என்றது தம்மைச் செய்தவினைச் சார்ந்து தன்புறுத்ததற்குக் காலம் ஓர்ந்து நிற்கும் வினைத்தனபக்கமே.

பரம்பொருளை உணர்ந்து ஒருவன் பற்றற ஒழுகுவனையின், அவனைப் பற்றுகின்ற நோய் அவன் நிலையினை அழித்துப்பின்பற்ற மாட்டா என்பதாம்.

உணர்ந்து ஒழுகின் நோய் சாரா என்று காண்க.

தனக்கு என்றும் நிலையான சார்பினைஉணர்ந்து நிலையில்லாத பொருள்கள்மேல் தான்வைத்துள்ள சார்பு கெடுமாறு பொறிக

னைஅடக்கி ஒருவன் ஒழுகுவனையின், அவன் பிறவி நோய் நீங்கிப் பேரின்பம் அடைவான் என்பது கருத்து.

இறைவன் அருளைச் சார்ந்து இருவகைப்பற்றுக்களும் அறுதற்குரிய ஞான நெறியில் நிலைத்து ஒருவன் ஒழுகவல்லனையின், அவனை எவ்வகை வினைத்தன்பங்களும் சாரமாட்டா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்உண்மை சண்டேசுரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சண்டேசுரர் என்பவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திருச்சேய்ஞலூரிலே காசிப கோத்திரத்திலே தோன்றியிருந்த எச்சதத்தன் என்னும் ஒரு விச்சைவேதிபனுக்கு எச்சமாகித் தோன்றினர். தாய்பெயர் பவித்திரை; விசாரசருமர் என்று பெயரிட்டுப்பெற்றோர் இவரைப்பேணி வளர்த்தார். இளமையிலேயே கலைகள பலவும் நலமுற உணர்ந்து ஆநபிர்மாட்டுப் பேருருடையராய் அடகி ஒழுகினர். வழக்கமாக அவ்வூர்ப் பசுக்களை மேய்த்துவந்த இடையனொருவன் ஒருநாள் தன்னைப் பாய்ந்த பசு ஒன்றை ஓங்கி அடித்தான். அதனை இவர் கண்டார். அருள்மிகக் கொண்டார். அன்றுமுதல் அவனை நீக்கிவிட்டு அவ் ஆ-நிரையைத் தானே மேய்க்க இசைந்து அன்புடன் போற்றிவந்தார். பசுக்கள் முன்னையிலும் பால் மிகுதியாகக்கொடுத்தன. ஊரார் அனைவரும் உவந்து புகழ்ந்தார். மேய்ந்து நிற்குங்கால் பசுக்கள் மடிகளிலிருந்து பால் பெருகியோடுவதைக் கண்ட விசாரசருமர் அதனைக் குடத்திலேந்தி மண்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள மணலைச் சிவலிங்கமாகச் செய்து அதன்மேல் மஞ்சனம ஆடடி மகிழ்ந்து போற்றினர். இதனைச் சிலாறிந்து இவர் தந்தைபால் வந்து "நும் மகன் எங்கள் பசுவின் பாலை வீணாக மணலில் விட்டுத் தொலைக்கின்றான்" என்று வெகுண்டு கூறினர். மைந்தன் செயலைக் காணும் பொருட்டுத் தந்தையார் ஒருநாள் மறைந்து வந்தார். பூசையும் முறையே பொருந்திகொண்டது. மறைந்து நின்றவர் சினந்து வந்து மகனைக் கோலால்

அடித்துப் பாவின்குடத்தைக் காலால் உதைத்தார். சருமர் வருந்தி அங்குக்கிடந்த ஒரு சிறு கோலை எடுத்துவிசினர். அது கூரிய மழுவாய்ச் சென்று அவரது காலைத் தாக்கிற்று. ஐயர் அலறி வீழ்ந்தார். அம்மையம்மை மீண்டிட பூசையில் முனைந்து நின்றார். சார்பை உணர்ந்து தந்தையிடத்தும் சார்பு இன்றி ஒழுகிய அம்மைநந்தன் தன்மையையியற்று உடனே பரமன உமையோடு விடை மேல் தோன்றி அவரை அருளோடு நீண்டினர். பரமனுருவையே உடனே சருமர் எய்தினர். "எம்மை வழிபடுவோர்க்குப்போல் நின்று நீயே அருள் புரிக" என்று தம் அருளின் இயல்பை அவர்க்கு அருளி அகலுறார். அன்று முதல் அவர் சண்டேசுரர் என்னும் பெயருடன் விளங்கி உயிர்களுக்குத் தண்ணளி புரிகிறது பிறவி நோய் நீக்கிப் பேரின்பம் துய்த்தார். சார்பை உணர்ந்து ஒருவன் சார்பு கெட ஒழுகின் சார்தரு நோய்கள் அவனைச் சாரா என்பதை உலகம் இயற்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

மெய்யுணர்வோடு நெறிநின்று ஒழுகுவோரை வினைத் துன்பங்கள் சாரா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

360 உற்றநோய் ஒன்றும் உறுதேன் சுரிக்கண்ணார்
குற்றமில்இன் புற்றூர் குமரேசா—பற்றிநின்ற
காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய். (ஐ)

இ—ள்.

குமரேசா! சுதிக்கண்ணர் யாதொரு துன்பமுமின்றி என் உயர்ந்த இன்பத்தை எய்திஞர் எனின், காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் இம்மூன்றனுடைய நாமம் கெட நோய் கெடும் என்க. நாமம்—பெயர். நோய்—துன்பம்.

காமம் வெகுளி முதலிய இழிகுணங்களே துன்பங்கட்குக் காரணமாகும் ஆதலால் அவை அறவே இல்லையானல் அத்துன்

பங்களும் இலவாம் என்பார் "மூன்றன் நாமங்கெட நோய்கெடும்" என்ருர். காமம் இல்லை எனிற் கடிந்தேமெடனும்
நாமம் இல்லை நாகமும் இல்லையே. என்ருர் கம்பரும்.

இச்சைக்கு இடையூறு நிகழ்ந்த இடத்தேதான் வெகுளி தோன்றும் ஆதலால் அது காமத்தின் பின் நின்றது. தாய் முன் சேய்கள் நிற்றல்போல் தமக்குக் காரணமாய மயக்கத்தின் முன் இவ் இரண்டும் மயங்கி நின்றன.

ஆசை கோபம் அவிச்சையென்னும் இம்மூன்றனுடையபெய ருங்கூட ஒருவனிடம் நில்லாமல் நீங்குமாயின் பிறவித் துன்பம் அவனை விட்டு நீங்கிவிடும் என்பதாம்.

துன்பங்கள் தன்னைத் தொடராமலிருக்க ஒருவன் விரும்பு வனுயின் அவன் காமம் வெகுளி முதலிய குற்றங்களை அறவே

ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

அவாவும், சினமும் இல்லாதவனுக்குப் பிறவித்துன்பங்கள் உளவாகா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சுதீக்ஷ்ணர்பால் காணப்படும்.

கதை.

சுதீக்ஷ்ணர் என்பவர் திரேதாயுகத்தின் முற்பகுதியிலி ருந்த ஒரு முனிவரர். தண்டக வனத்தில் தனியேயிருந்து அ ருந்தவர் வியந்திடப் பெருந்தவம் புரிந்தார். சுதீக்ஷ்ணர் என் னும் இவரது வடமொழிப் பெயர்க்கு நல்ல ஒளியினை யுடையவர் என்பது பொருளாம். அருங்கன் அன்ன முனிவன்; இடரில்லான் எனக்கம்பரும் இவரை இசைத்தார். இதனால் இவரது மறுவற காட்சியும் முனிவில் மாட்சியும் இனிது புலனும். காமன்கடிந்து கடுஞ்சினக் துறந்து மருளொரு சிறிதும் மருவாதென்றும் ஒரு மெய்ப்பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தார். இருக்குங் கால் கூனும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை இழப்பக் கோல் தாங்

கானம் புகுந்த இராமர் இவரை வந்து கண்டார். இணையடி தொழுதார். முனிவர் பெருமகிழ்வோடு இருகத்தழுவி இன்னுரை பகர்ந்தார். தாம் செய்திருந்த தவமுழுவதையும் அவர் நலமுறத் தந்தார். தவத்தையும் தானம் செய்த அவரது மனதாய்மை

யையும், அவாவற்ற தன்மையையும் வியந்து இராமர் மிக மகிழ்வுற்றார். அவாருளே அமையப்பெற்று அகன்று சென்றார். முனிவர் இடர் ஒன்றுமின்றி இனிதமர்ந்திருந்தது முடிவிலினபத்தை முடிவிலடைந்தார். காம வெகுளிகள் இல்லாதவர்க்கு நோய்கள் இலவாம என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

காமமும் வெகுளியும் ஒழிந்தால் பிறவி நோய் ஒழியும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

ஆசைசற் றிருந்திடின் அநிமித்தம் வந்
தோசைசால் வெகுளியும் ஒருங்கு நண்ணிடும்
மாசையார் அஃதிற மயக்க மும்முறும
சசையார் அடிக்கலப் பிரிக்கும் இன்னவே. (காசிகாண்டம்)

எட்டிறு பிறவியும் வினைகள் யாவையும்
காட்டிய தினையதோர் காமமாதலின்
வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நோயினை
வீட்டினர் அல்லரோ வீடு சேர்ந்தளார். (கந்தபுராணம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

மெய்ப்பொருள் அல்லவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று உணருகின்ற மயக்க உணர்வால் பிறப்பு உண்டாகும். மயக்கம் நீங்கி மெய்யுணர்வடைந்தவர் பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பம் அடைவார்.

ஐயந் திரிந்த மெய்யுணர்வோர்க்கு வையமதனிலும் வானுலகு அ
ணித்தாம். எவ்வளவு உணர்வுடையராயினும் மெய்யுணர்வு இல்

[redacted]குமரேச வெண்பா.

லீதவர்க்கு மேன்மை இல்லை. பொருள்களின் உண்மையை உள்
ளவாறு அறிதலே மெய்யுணர்வாகும். மெய்ப்பொருளை உணர்ந்
தவர் மீண்டு பிறப்பினை அடையார். உண்மைப் பொருளை ஒரு
வன் உள்ளந்தெளிய உணரின அவனுக்குப்பிறப்பே இல்லை. வெம்
பிறவி நீங்குமாறு செம்பொருளை உணர்ந்தே ஒருவன் மெய்யுணர்
வினைப் பயனும். தனக்கு நிலைபெற்ற சார்பாய இறைவனை
யுணர்ந்து தன் சார்புகெட ஒருவன் ஒழுகுவனாயின் அவனை
வினைத் தளைபங்கள் சாரா. ஆசை சினம அவிச்சை என்னும்
இம் மூன்றையும் அறவே ஒருவன் ஒழிப்பனாயின் அவனுக்குத்
துன்பமேயில்லை.

கடவுள் மெய்யுணர்தல் முற்றிற்று.

நன்-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்.

அஃதாவது ஆசையை ஒழித்தல். மெய்யுணர்வெய்தி மெய்ப்
பொருளை உணரினும் பொய்ப்பொருள்கள் மேல் முன் பொருந்
தியிருந்த ஆசை சிறிது இருக்குமாயின், அது பிறவிக்கு வித்
தாய்ப் பெருகி வளர்ந்து பின் பெருந்துயர் விளைக்கும் ஆதலால்

அதனை அறவே ஒழிக்கவேண்டு மென்பதை யுணர்த்துதற்கு இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது. நிலையாமையை யறிதல் உலகைத் துறத்தற்கும், மெய்ப்பொருளை உணர்தல் பொய்ப்பொருளவா வைப் போக்குதற்கும் முறையே ஏதுவாகுமாதலால் அதிகார நிலைகளும் அம்முறையில் நின்றன.

---

361 கண்டமான் பாற்சிறிது காதலுற்ற தாற்பரதர்
கொண்டார் பிறப்பேன் குமரேசா—கொண்ட
அவாவென்ப எல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து. (க)

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்

இ—

குமரேசா! ஒரு மான் மேல் வைத்த அவாவால பரதா என் பிறப்பினை அடைந்தார் எனின், எல்லா உயிர்கட்கும எஞ் ஞான்றும் தவா அப் பிறப்பு ஈனும் வித்து அவாவேயாம் எனக.

தவா என்பது தவுதல் என்னும் வினை அடியாகப பிறந்த எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; தவுதல்—கெடுதல். சுருங்குதல்.

தவாப பிறப்பு—கெடாத பிறப்பு. தவாஅ என்பதில் அக ரம் அளபெடை அஃதாவது பாடடில் ஓசை குறையுமிடத்து

அதனை நிறைந்த நிலையது.

இசைகெடின மொழிமுதல் இடைகடை நிலை கெடில்
அளபெழும் அவற்றவற் றினக்குறில் குறியே. கல் நூல்

எல்லாவுயிர்கட்கும் எக்காலத்தும் கெடாது வருகின்ற பிறப்பை விளைத்தற்கு விதையாயிருப்பது அவாவே என்று அறிந்தோர் சொல்லுவர் என்பதாம். அவாவை வித்து என்றது அதன் இயல்பு நோக்கி என்க. நுண்ணியதோர் ஆலம் விதையானது எண்ணருங் கிளைகளாய்ப் பரந்து விரிந்த ஒரு பெரிய பழுமரத்தைப் பயந்து விடுதல்போல் அருவாய் அணுவாயுள்ள அவாவும் கடைத்தற்கரியதோர் பிறவிப் பெருங்கடலை விளைத்து நிற்கும் ஆதலால் அது வித்து என நின்றது. தான் சிறியாயிருந்தே பெரிதான ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கும எற்றம் கருதி இங்ஙனம் கூறியிருப்பினும வித்து விளைவு தோன்ற விளியும் எனவும் அவா பிறவிவை விளைத்துத் தானும் அழியாது நிற்கும் எனவும் வேறுபாடுகொண்க.

இச்சைவித்து உருத்தழி யாண்எனப்பெயரிய
நச்சுமாமர நனிமிக முளைத்துப்
பொய்யென் வேடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப்பல்நிழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை அரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து

துனபப் பல்காய தூச்சிப் பின்பு
மரணம் பழுதது நரகிடை வீழ்ந்து
தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவாது
இடைப்பிற் கறியும். ஏன்றதுங்காண்க.

அவாவே பிறவிக்குக் காரணம் ஆதலால் பிறவியை அறுக்க நின்ற அறவோர் அதனை அறவே முதலில் அறுக்கவேண்டும் என பது கருத்து. அருந்தவக் கொள்கையிற் சிறந்தவராயினும் அவா வினைச் சிறிது உடையவராயின அதனால் அவர் பிறபபினை அடை வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரதர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

மனுகுல நிலகனாகிய இடபசிங்கனுக்கும் சயந்திக்கும் புதல் வனாய்த் தோன்றி இந்நிலவுலக முழுவதும் தனக்கே உரிமையாக ப்பெற்றுப் பன்னெடுங் காலம பரிவுடன ஆண்ட பரத மன்னன பருவமுதிர்ந்த பின் அனைத்தையுந் துறந்து அடவியிற் புகுந்து அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்து வருங்கால் ஒரு நாள் சுண்டகி நதியை அடைந்தார். சூல் முதிர்ந்த மான் ஒன்று அதில் ரீர் பருக வந்தது. அங்குத தோன்றிய ஒரு சிங்க முழக்கத்தால் தன் கருப்பம் நழுவ அது கலங்கி மாய்ந்தது. தாய்மான மாயக் குட்டி தனியே தத்தளித்துத் தவித்தது. அதனை அரச முனிவ ராகிய பரதர் கண்டார். அக மிக உருகினார். அதனை அணைத்தெ டுத்துத் தமது தவச்சாலைக்குக் கொணர்ந்தார். அளவிலலாத காதலை அதன மேல் வைத்தார். தமது அரிய ஞான உணர்சசி

முழுதும் அச்சிறிய மானை வளர்ப்பதில் சென்றது. நெடுங்காலம் அருந்தவங் கிடந்து பெற்றெடுத்த ஓர் அரசிளங் குழவியைப் போல் அதனை இவர் பேணி வருங்கால் தமது உடம்பு நீங்குங் காலம் வந்தது. இளமான் பிரிவை நினைந்து நினைந்து இவர் உளமிக உருகினார். பின் உயிரும் பிரிந்தது. அம் மான்மேல் வைத்த அவாவினால் பின்பு ஒரு மானாகவே பிறந்தார். மதிநலங்குன்றாது வனங்களில் திரிந்து சின்னாளில் மடிந்து பின் ஆங்கீரசகோத்.

திரத்தில் அங்கிரா என்னும் ஓர் அந்தணனுக்குப் புதல்வனாய்த் தோன்றி அவாவினால் எய்திய அல்லலையஞ்சி அதனை அறவே நீக்கி ஒன்றும் அறியாப் பித்தர் போல் திரிந்து பின் பிறப்பு நீங்கினார். அவாவே பிறப்பு ஈனும் வித்து என்பதும் அஃதற்றவர்க்கே பிறப்பு அறும் என்பதும் உலகம் இவர்பால் ஒருங்கே கண்டது.

(விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க)

திரியொடு நெய்செறி வுற்ற செஞ்சுடர்
எரிதரும் கிருதுவுற் றிலங்கு மாறுபோல்
விரியுமுக் குணத்தொடு மேவின் மாமனம்
உரைதரு பிறவியை ஒழிப்பதில்லையே (1)

பன்னுமுற் பிறந்தையில் பரதன் என்னயான்
இந்நிலம் புரந்திடர் அகற்றி யாவும்விட்
டென்னிய தவத்தொடும் ஒழுகும் நாளினோர்
கன்னிமானுழை மனம் கலந்திறத்தலால் (2)

அவ்வுழை உருவமும் அடைந்துவிட்டபின்
இவ்வுருவெடுத்தனன் இன்னம் ஒன்றிலும்
கவ்வைசெய் மனங் கதிவாது நினறனன்
செவ்வியோய் பவக்கடற் செலவு மாறறியே.. (3)

இவை முருகனையே நோக்கிச் சடபரதர் கூறியன. இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க. அவரே பிறப்பிற்கு வித்து எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

362 வேறொன்றும் வேண்டார் விரும்பிப் பிரிவேயேன்
கூறின்பங் கொண்டார் குமரேசா—தேறியே
வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றதூஉ
வேண்டாமை வேண்ட வரும். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொருளையும் தாம் வேண்டாதவராயிருந்தும் பிரிந்து முனிவர் எனபேரின்பத்தை அடைந்தார்எனின்,
734 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டும் அது வேண்டாமையை
வேண்ட வரும் என்க அது என்றது பிறவாமையை.

வேண்டத்தக்கதும், வேண்டியதை எய்தும் நெறியும் இதில் விளக்கியுள்ளமை காண்க.

பெரியோர் உள்ளம் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிறவாமையை

யே விரும்பும், அபபிறவாமை ஒரு பொருளையும் விரும்பாமை யை விரும்ப அவருக்குத் தானே எய்தும் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிறவாமையையே வி ரும்பவேண்டுமே; அது விரும்பாமையை விரும்ப தானே அவனுக் கு வரும் எனவும் இது பொருள்படும்.

அவா இல்லாதவர்க்குப் பிறப்பின்மை தானே யுண்டாகும் என்பது கருத்து.

மேல் பிறவிக்குக் காரணம் காட்டினர்; இதில் பிறவாமைக்கு உபாயம் கூறினர்.

வேண்டாமையால் வேண்டியது வரும் என்று அடிகள் உண ர்த்திய ஒண்மையை இதில் ஊன்றியுணர்க. மெய்யுணர்வுடைய வர் எதையும் விரும்பாமல் பிறவாமையையே வேண்டுவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருங்கி முனிவர்பால் உணரப்படும்.

கதை

பிருங்கி என்பவர் முற்றத்துறந்த ஓர் முனிவரர். நெடுங் காலம் கடுந்தவம் புரிந்தவர் எல்லாத் தன்பங்களுக்கும் இச்சை யே காரணம் எலபதை இனிது தெளிந்து அதனை அறவேயொழித் து உண்மைப் பொருளையே உணர்ந்துகொண்டிருந்தார். பிறவி நீக்கத் தையே பெற்றிடவிழைந்தார். இவர் தமது யோக மகிமையால் மேருவையடைந்தார். அங்கு அருளுருவாகி பிறைவியோடு எழுந்

தருளியிருக்கும் இறைவனைக்கண்டார். தேவியைவழிபடின் உலக இன்பங்களெல்லாம் எளிதில் எய்திவிடும் என்பது கருதி அவற்

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல் 735

றை வேண்டாதவராய் ஐயனைமாத்திரம் வலம்வந்து எழிபட்டார். அம்மை சிறிது துணிவுடன் அம்முனிவரை நோக்கத் தமது கூறாகிய உடல் வலி குறைவு உதிரமும் தசையும் ஒருங்கே உதிர்ந்தன. முனிவர் தளர்ந்தார். உடனே ஒரு காலும் கோலும் அவர்க்குக் கண்ணுதல் உதவி அம்மைக்கு உண்மையை உணர்த்தினார். பிரிந்திருந்ததனாலன்றோ இப்பிரிவினை வந்ததென்று கருதி அம்மை அருந்தவம் புரிந்து ஐயன் இடங் கலந்திருந்தார். அதனையே அர்த்த நாரீசன் என்பர். மீண்டும் முனிவர் வேறொன்றையும் வேண்டாமல் பிறவாமையையே வேண்டி வணங்கினார். அவரது அவாவற்ற தன்மையை வியந்து அம்மையும் அருள்புரிந்து வந்தார். முனிவர் பின் பிறவாமையையே பெற்று மகிழ்ந்தார். மெய்யுணர்வுடையவர் பிறவாமையையே வேண்டுவர் என்பதும் அவா இல்லாதவர்க்கே அஃதுண்டாகும் என்பதும் உலகம் இவர்பால் கண்டது. (விரிவைச சிவரகசியத்தில் காண்க)

அவா அற்றவர்க்கே பிறப்பு அறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

363 மேலரசும் கன்னிகையும் வேண்டாதேன் வேதசார்

கோலமுறச் சென்றூர் குமரேசா—சிலமுடன
வேண்டாமை யன்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்ப தில. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! வேதசார் எனபவர் அரச செல்வத்தையும் அரசிளங் குமரியையும், வேண்டாமென்று விடுத்து என் விரைந் தடைசனூர் எனின், வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டு இல்லை ஆண்டும் அஃது ஒடபது இல்லை என்க.

வேண்டாமை அன்ன—அவாவாமை போன்ற.

விழுச் செல்வம்—மேலான செல்வம்.

யும் குறித்து நின்றன. யாண்டு என்றே கொண்டால் எவ்வுலகத் தும் இல்லை என்று கொளக. உம்மை இறந்தது தழுவியது.

அளவினவமையானது தன்னையுடையவனுக்கு அளவில்லாத பெருஞ்சிறப்பினை அமைய நல்கும் ஆதலால் அது விழுச்செல் வம் என நின்றது. கவலையாதமின்றி இருவமையினும் இன்பம் பயக்கும் அருமையை விழுமிய என்னும் அடை விளக்கிநின்றது.

மேல், வேண்டாமையால் பிறவாமையுண்டாம் என்றார் இதில் விழுமிய செல்வமாய் நின்று இம்மையிலும் அது மேன்மையைத் தருமென்றார். துறக்கத்தில் இருப்பினும் அவாவுடையவர் மே லும் மேலும் விரும்பிக் கலக்கத்தையே யடைவராதலால், அவா

இன்மையன்ன நன்மை ஆண்டும் இல்லையாயிற்று.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே
அல்கா நல்குரவு அவா எனப்படுமே. என்றதுங்காண்க.

அவாவாமையை ஒத்த செல்வம் இவ்வுலகத்தில்லை; அவ்வுலகத்தும் அதனை ஒப்பது இல்லை என்பதாம.

இல்வாழ்வார் செல்வத்தாலும் துறவிகள் அவாவின்மையாலும் சிறப்புறுவர் என்பது குறிப்பு. செல்வமுடைமையும் அவாவின்மையும இருவகை நிலையார்க்கும் முறையே உரிமையாம என்க. அவா இன்மையே அறிவோர்ககு விழுமிய செல்வம் என்பது கருத்து,

மெய்யுணர்வுடையவர் அவாவின்மையையே விழுமிய செல்வமாகக் கொள்வர் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வேதசரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வேதேசரர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் வடநாட்டிலிருந்த சயசீலன் என்னும் ஓர் வேதியன் புதல்வர். சிலர் இவரை அரச மரபினர் என்பர்; பலநூற்புலமையும் இவர் நலனுறப் பெற்றவர். நிலையாமையைத் தெளிந்து

இளமையிலேயே உலகைத் துறந்தவர் தனியிடமொன்றில் இனி

தமர்ந்திருந்து நனிதவம் புரிந்தார். நாள் பல கழிந்தபின் ஓர் நக
ரினை அடைந்தார். அங்கு அந்நாட்டு வேந்தனுடைய அருமை
மகளின் சுயம்வரம் நிகழ்ந்தது. சுயம்வரம் என்பது ஒரு பெண்
தனக்கு விருப்பமான ஒருவனை மணமகனாகத் தானே வரிக்கக்
கொள்வது. வேறு ஆண் மகளின்றி அவளே அவ் அரசுக்குரிய
ளாயிருந்தனள். அதனால் அவளை அடைபவனே அவ் அரச பத
வியையும் அடைவான் என்று அறிவித்திருந்தது. அவ் இருவகை
நலனுங்கருதி ஆயிரக் கணக்கான அரசர்களும் பிறரும் வந்து
அங்குக் குழுமியிருந்தனர். அரசிளங்குமரி தாதிகள் புடைசூழ
வந்தாள். அவை நடுவேயிட்டிருந்த உயர்ந்த பீடத்தினமீது உவந்து
ஏறினாள். அப்பேரழகியைக் கண்ட அளவில் அவ் அவையில் உள
வாய உவகைக்கு அளவேயில்லை. நாற்பாறமும் நயந்து நோக்கி
னாள். மிக்க அலங்காரத்துடன் எனக்கு எனக்கு என்ற தத்தம்
தலைகளை நீட்டிக்கொண்டு எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற எவரையும்
அவள் விரும்பவில்லை. இவ்வினோதத்தை ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி
நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த நமது வேதசாரையே விரும்பி
னாள். தன் கையில இருந்த மலர்மாலையை இவருக்குச் சூட்டு
தற்கு விரைந்து வந்தாள். இவர் வேண்டாமென்று வெருண்டு
சென்றார். அவளுந் தொடர்ந்து அடவியையடைந்தாள். அவளை
நோக்கித் தம் மனஉறுதியை உணர்த்தி இதம் பல மொழிந்தார்.
அவள் உணர்ந்தாள். அரசை வெறுத்துத் தவநெறி நின்றாள்.
சிறந்த அழகியையும் உயர்ந்த பதவியையும் ஒருங்கே வேண்டா
மென்று வெறுத்துச் சென்ற இவரது துறவின் பெருமையை
அமரரும் வியந்தார். அவாவில்லாதவர் இருமையினும் பெருமை
எய்துவர் என்பதைக் உலகம் இவர்பால் கண்டது. (விரிவைப்

பாரதததில் காண்க.)

அவா இன்மைபோல் மேன்மையான செல்வம் வேறெங்கும் இல்லையென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

738 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

364 மாசில் நமசிவயர் வாய்மையொன்றே வேண்டியெல்லாம்
கூசியேன நீதகார குமரேசா—ஆசகன்ற
தூஉய்மை யென்பதவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! நமசிவாயர் யாதோர் அவாவுமின்றி மெய்ப்பொருள் ஒன்றையே என் மேவி நின்றார் எனின், தூய்மை என்பது அவா இன்மையே; அது வாய்மை வேண்ட வரும் என்க.

அளபெடைகள் இசை நிறைத்து நின்றன.
தூய்மை என்றது முத்தியை; மாசற்றது என்பதாம்.

வாய்மை என்றது கடவுளை; மெய்ப்பொருள் என்றபடி.

அவா இன்மையை மேல் விழுமிய செல்வம் என்றார்; இதில் அதுவே முத்தியின்பம் என்றார்.

முத்தி என்று சொல்லப்படுவது அவாஇன்மையேயாம்; அது மெய்ப்பொருளை விரும்பத் தானே எய்தும் என்பதாம்.

ஆசை இன்மையே முத்தி என்பதும் அது மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்தலால தானே வந்துசேரும் என்பதும் இதன் கருத்தாமென்க. இனி, ஆய்மையைச் சுதந்தம் என்றும் வாய்மையைச் சதந்தியம் என்றும் கொண்டால, சுதந்தம் எனபது ஆசையின்மையாம்; அது சதந்தியத்தை விரும்பத் தானே உண்டாம் என்று கொள்க. அவா இல்லாதவர்க்கே பேரின்பம் உண்டாம் என்பது குறிப்பு.

அவாவற்று மெய்ப்பொருளைப் பற்றினோர் பிறவா இன்பத்தை விரைவில்எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்படடது. இவ் உண்மை நமசிவாயர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

நமசிவாயர் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகட்கு முனனர்த் திருவண்ணாமலையி லிருந்தவர். அத்தலத்தில் தறவியாய்த் தனித்திருந்த குகை நமசிவாயர் என்னும் ஞானமோகிபால் போன்புடையவர். பல நூல்களிலும் நல்ல பயிற்சியுளளவர். செய்யுள் இயற்றும் திறமையும்வாய்ந்தவர்.

உலக நாடகமின்றி உண்மைப் பொருளையே உளத்திற் கொண்ட வராய் ஒழுகி வருகின்ற இவர் தமது ஆடையை இரு கைகளா லும் பிடித்து ஒரு நாள் விரைந்து தேய்த்தார். என் தேய்த்தாய் என்று ஆசிரியர் இசைத்தார். தில்லைப் பரமன் திருமுன் நின்ற திரைச் சீலையில் நெருப்புப் பிடித்தது அதனை அவிக்கத் தேய்த் தேன் என்றார். ஆசிரியர் உற்றதை முற்றும் வினவி உண்மை யெனறு உணர்ந்தார். சிடாது முற்றுணர்வைத் தெளிந்து வியந் தார். "குருவே" என்று அழைத்தார். அதுமுதல் இவனைக்குரு சிவாயர் எனறு உலகம் கூறி வந்தது தேசிகர் தில்லைக்கேசென் றார். ஆசிரியர் பணித்தபடியே, இவர் சிதம்பரத்தை அடைந்தார். இவரது அனபுக்கிரங்கி அம்பிகையே வந்து பொற்கலத்தில் அன் னம் கருளி அகன்றார். அத்தலத்திலிருந்து சித்திகள பலசெய்து வந்தார். இவரது மேன்மையைத் தெளிந்து ஆயிரக் கணக்கான பேர்கள் தங்கலங் கருதித் தமமாலியன்றதை இவர் முன் காணிக் கையாகச் செலுத்தினர். அவற்றுள் ஒன்றையுந் தீண்டாது ஒதுங் கியிருந்தார். கிடந்த பொருள்களைக் கண்டவரெல்லாம் கொண் டே சென்றார். மெய்ப்பொருள் ஒன்றையே இவர் விரும்பியி ருந்தார்.

நசனை யிருத்தறும் இதயத் தோர்பொருள்
ஆசையை யிருத்துதல் அந்த ணாளர் தாம்
யாசமுற் றிடும் ஒரு மனையில் புன்பவ
நீசனை யிருத்துதல் நினைக்கும் என்பரால், என்னும் உண் மையை இவர் இனிதுணர்த்தினர். அவா என்பது யாதும் இன்றி,

இறைவனருளாலே அவனிலின்ற இவர் நெடுங்காலங் கழிந்த பின் திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். அங்கு ஈசுர குருடம் வை காசிமதியில நவமிதிதியில் இறைவருளொளியில் இரண்டறக்கலந் தார். அண்ணாமலை வெண்பா, பரம ரகசிய மாலை முதலிய சில நூல்கள் இவரால் இயற்றபபட்டன. வேறு ஆசையினாய் மெய்ப் பொருளாலே விருமபியுள்ளவர்க்குப் பிறவா இனபம் விளைவில் உண்டாம என்பதை உலகம் இவர் பால் கண்டது. (விரிவை அருணை மான்மியத்தில் காண்க)

அவா இனமையே முத்தியின்பம் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

365 ஆசையற்ற நாதர்பின் அற்றயர்ந்தார் மற்றவரோன்
கூசிமிக நொந்தார் குமரேசா—ஆசறலை
அற்றவ ரென்பா அவாவறுவர் மற்றையார்
அறுவ அற்ற திலர். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! அவா அற்ற நாதர் பிறவியற்றார்; அஃது அறுத கபி முதலானோர் திறந்திருந்தும் என் பிறந்து உழன்றார் எனின், அற்றவர் எனபார் அவா அற்றாரே; மற்றையார் அற்றன அறுதது இலர் என்க. அற்றவர் எனபதறகு சண்டி இயைந்த ஒன்றை இயைத்துக்கொள்க.

மற்றையார் என்றது அவா அறாதவர்களை. அற்றுஆக—அத்தன்மையாக; அஃதாவது அவா அறறார் பிறவி அற்றதுபோல.

பிறவி அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவார் அவா அற்றவரே அஃது அறாதவர் அவர்போல் பிறவி அற்றவராகார் என்பதாம்.

இனி, புறத்தில் பற்று அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவோர் உளத்தில் அவா அற்றவரே; அவ் அவா அறாதவர் அவ்வளவாகப் பற்று அற்றவராகார் எனவும் இது பொருள்படும்.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல் 741

அவா இல்லாதவரே பிறவா இன்பத்தைப் பெறுவர் எனவும், அதனையுடையவர் பிறவித் துன்பத்தையே அடைவர் எனவும இஃதுணர்த்தியதென்க. விதி, மறை, என்னும இருவகையானும் அவா அறுததாரது சிறப்பு இதில் விளக்கப்பட்டது.

அவா அற்றவர்க்கே பிறவி அறும் என்பதும அஃது அறாத்வர்க்குப் பிறவி அறாது என்பதும் இதில் உணாத்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நாரதர்கண்ணும், கபிமுதலானோர்பாலும உணரப்படும்.

கதை

நாரதர் எனபவர் பிரமாவின் மானச புதல்வர். முனிவர் கணத்துள் முதன்மை வாய்ந்தவர். நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்த மழை இவர்பிறநதவுடனே பெய்ததால் இவருககு நாரதர் என்று பெயர்வந்தது என்பர். நாரம்—நீர். யாழ்இசையில இவர் மிகவும் வல்லவர். பாரதீயம எனனும் ஓர் இசை நூலை இயறறியுள்ளார். இவரது யாழுக்கு மகதி எனறு பெயர். முற்றத் துறந்தவர். தத்துவவுணாவினா. ஒரு நிலையின்றி எவ்வலகஙகளிலும்

இனிது நிரிபவர். மனிதர்களாயினும் தேவர்களாயினும் செருக்குக கொள்வராயின, உடனே சென்று அவர்களது சிறுமையை வெளிப்படுத்திக நிருதநிகிவர். இவரது நடை, உடை, பாவனை, சொல, செயல் எலலாம் விநோதமுள்ளனவேயாம் இவருக்குக் கலகப்பிரியனென்று ஒரு பெயரும் உண்டு. ஆனல இவர் மூட்டிம் கலகங்கள் மறங்கடிதது உயிர்களுக்கு நலம் புரிவனவாகும். இவர் செய்துள்ள மித்திர பேதங்கள் அளவிடலரியன அவையாவும் இறுதியில் இதமாகவே காணப்பட்டன. இவரது பெயரைக் கேட்ட அளவில் அமரர் முதல் அனைவரும் அகமகிழ்வடைவர். அவரவே எல்லாத் தனபங்கட்கும் காரணம் எனபதை இனிது தெளிந்து அதனை இவர் அறவே அறுத்தார். அதனல் பிறவி நீங்கிப பெருவாழமுற்றார். அரிச்சநதிரன, தருமன, சிதநிரசேனன, முதலிய அரசர் சிலரும், சுகர் அரிய சுவர் முதலிய முனிவர் பலரும் இவரது ஞான மொழிதனைக் கேட்டு மேன்மையடைந்தனர். அவர அற்றவர்க்கே பிறவி அறும் என்பதை உலகம் இவர்பால்உணர்ந்தது. (நிரனைப் பிரமனைவர்த்தத்தில்காண்க.)

கதை 2.

கபி, இமசரன், குலோதனன், தூடன், பிசுநன், பிதர்வர்த்தி, சொரூபன் என்னும் இவ் எழுவரும பரத்துவாசருக்குப் புதல்வராய்த் தோனறித் தவறிகளாயினர். கார்க்கல முனிவரையடுத்துக் கலைகளும் பயின்றார். ஆயினும், பொறியின்பங்களே அவாவி அறிவில் செயல்கள் புரிந்தார. அதனல் இவரனைவரும்

வேடராகப் பிறந்தார். வெம்பழி அடைந்தார். அவா அறாதவர்க்குப் பிறவி அறாதென்பதை உலகம் இவர்பால் எளிதே கண்டது. விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

அற்றான் என்று சொலப்படுவான் ஆசையற்றான் ஒருவனே
மற்றாதரவினஃதொன்றும் வைததுப பிறவேதுக்களெல்லாம்
செற்றான்எனினும்அவையாக்குஞ்செயிர்த்துன்பகன்றானேயன்றி
உற்றார் வணங்கும் அவன்போல ஒழிந்தான்கொல்லோவுறுபிறவி

(குசேலோபாக்கியானம்)

அவா நீங்காதவர்க்குப பிறவி நீங்காதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

366 கூடுமவா வுக்கஞ்சிக் கோசிகரும் மாகதரும்
கோடியேன் சென்றார் குமரேசா—நாடியென்றும்
அஞ்சுவ தோரும் அறனே ஒருவனை
வஞ்சிப்ப தோரும் அவா. (௬)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகரும், மாகதரும் அவாவினை அஞ்சி ஏன் திசைகள் தோறும் அகன்றார் எனின், ஒருவனை வஞ்சிப்பது அவாவே; ஆதலான், அதனை அஞ்சுவதே அறன் என்க.

ஒரும் என்பன இரண்டும் அசை நிலைகளாய் நின்றன. ஒரு வினை என்றது பிறவியற நினற அறிவினை என்க.

பற்றற்று மெய்யுணர்வெய்தி முத்தநிலை அடையவிருக்கும் சற்றவருள்ளத்தும் அவா மெலலப் புகுந்து அவரைத தன்வய மாக்கிக் கெடுத்துவிடுமாதலால், "அவா வஞ்சிப்பது" எனறார்.

ஒருவனை மயக்கிக் கெடுக்க வல்லது அவாவே ஆகலால் அதனை அஞ்சிக்காப்பதே அறனும் எனபதாம்.

ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத துறவோர் ஆசையை அஞ்சிக் காக்க வேண்டுமென்றது, தாம் பெறுகின்ற இனபத்துக்கு உறுபகையா யிருபபது அதுவேயாதலான் எனக. ஆசையைத தம் உள்ளத் தில் புகவொடடாதபடி உண்மைப் பொருளையே உணர்ந்து பாவி கதை உலையாது நிற்றலே துறவறத்துக்குச சிறந்த அறம என்பது குறிப்பு.

அவாவினை அஞ்சிக் காத்தலே துறவோர்க்கு அறம் என்பது இதில உணாதபபட்டது. இவ்வுண்மை கோசிகா கண்ணும மாகதர்பாலும உணரப்படும்.

கதை

கோசிகர் அரசைத் துறந்து தமது நகரைவிட்டகன்று கிழக்குத் திசையை நண்ணி அருந்தவம் புரிந்திருக்குங்கால் இவரது தவ நிலையைச் சிதைக்க விரும்பி இந்திரன் திலோத்தமையை அனுப்பினான். அவளும் இசைந்து ஆங்கு வந்து இருந்தவர் முன்னேபொருந்திநின்றாள். அவளது உருவ அழகைக்கண்டு இவர் உளங்கரைந்துருகினார். மன நிலை குலைந்து மயல் மிகக் கொண்டார். அவள் இணங்க, உவந்து அணைந்து மகிழ்ந்தார். அவளது போகக் கடலில் புகுந்து தாழ்ந்திருந்த இவர் சிறிதுகாலம் போனபின் போதந் தோன்றப்பெற்றார். தம பிழைக்கு இரங்கினார், பொங்கி எழுந்தார். அவாவின் கொடுமையை அஞ்சி நடுங்கினார். இவ்வஞ்சம் இந்திரன் செய்ததென்றுணர்ந்து அவ்வஞ்சியை நோக்கி வஞ்சினங் கொண்டார். மண்மகளாகென்று அப் பெண்மணியைச் சபித்தார், அங்கிருந்தால் இன்னும் வஞ்சம் நிகழுமென்று

அஞ்சி அகன்றார். தென்திசையையடைந்து திருந்திய தவத்தைச் செய்து தெளிந்திருந்தார். அங்கும் தமது உள்ளத்தில் அவாவும் வெகுளியும் அடுப்பதை அஞ்சி அதனையகன்று மேல் திசை நண்ணினார். ஆண்டும் அஞ்சி அகனைவிட்டகன்று வடதிசை புகுந்து கிடமுடனிருந்து யாதோரவாவும் தமமை யணுகாவண்ணம் அஞ்சிக்காத்து எவரும் அடைதற்கரிய உயர்பதம் அடைந்தார் அவாவை அஞ்சிக் காப்பதே துறவோர்க்கு அறம் என்பதைஇவர் உணர்ந்திநின்றார். (விரிவை இராமாயணத்தில்காண்க.)

கதை 2.

மாகதர் என்பவர் வசிட்டரது மரபில் தோன்றியவர். சிறந்த துறவொழுக்கமுடையவர். இவர் மேருவின் தென்பால மாநது தவம்புரிந்திருந்தார். வீடுபேறெய்தற்குரிய விழுமிய நலங் களெல்லாம் ஒருங்கே மேவியிருந்த இவர்பால் விபுதை என்னும் ஓர் அசுர கன்னிகை வந்தாள். அசுர குலத்துக்கோர் தலைமை யான புதலவனைப் பெறக்கருதி அசுர குருவாகிய சுக்கிரரே அவ ளை இவரிடம் அனுப்பினார் அவளது எழிலைக் கண்டு முனிவர் அழகிடு மெழுகாய் அவர் மேற்கொண்டார். அருகிலணைந்து உ ருகி மொழிந்தார். அவள் இசைவுற மருவி ஈசையுற இருந்தார். நாள் பல கழிந்த பின நல்லுணாவெயதினார். ஆசை நோயால தாமடைந்த மாசினையோர்ந்தார் அஞ்சி நடுங்கி அவளை அகல விடுத்தார். இவரைத் தோய்ந்த நலத்தால் அவள்பால் கயமுகன் தோன்றினான். தமது இழிநிலையினை எண்ணி எரியுறு தளிர்போல் வாடி இன்னலங்கடலுட்பட்ட முனிவர், வேறோரிடத்தை அடை ந்து ஆசையை அறவே நீக்கி ஈசனை நோக்கி அருந்தவம் புரிந் தார். அவாவின் வஞ்சத்தை அஞ்சி அகற்றலே அறிவோர்க்கு அறம் என்பதை உலகம் இவர்பாலும் உணர்ந்தது. (விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க.)

மெய்யை யுணர்தல் முடிவாக வேண்டுங் கருவி யெலாம் பெற்றுச்
செய்யமுத்தி யடைவதற்குச் சிறந்துளோனை மறவிவழிப்

பையநுழைந்து பவபீட்டும் பாய்ததிக்கெடுக்க வல்லதவா

ஐய அதனுகருளாலே அஞ்சிக்காதல் அறிஞர் தொழில்.
(குசேலோபாக்கியானம்)

அவாவை அறுத்தலே அறிவோர்க்கு அறம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

367 சாரும் அவாவறுத்த தத்தாத் நிரையரின்பம்
கூரின்றா னனனே குமரேசா—நேரும
அவாவினை யாற்ற வறுப்பிற வாவினை
தான்வேண்டி மாற்றுன வரும. (எ)

இ—ன்

குமரேசா! ஒரு பொருளையும் அவாவாத தத்தாதனிரையர் யாதொரு துணைபழுமின்றி எல்லா நலங்களையும் என் எளிதில் எய்திஞர் எனின், அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின, தவாவினை தான வேண்டும் ஆற்றுன் வரும எனக

ஆற்ற என்பது முழுதினை யுணர்தலும். ஈண்டு அது முழுதும் எனபதைச் சுட்டி நின்றது.

அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின்—ஆசையை அறவேஒழிப்பின். தவாவினை என்றது கெடாத அறத்தை; அறமே அழியாதனினையாதலால் அதனைத் தவாவினை என்றார்.

ஆசையை ஒருவன் அறவே ஒழித்தால், அழியாத நலங்கள் எல்லாம் அவன் விரும்பியவாறே உளவாம் என்பதாம்.

மேல் நெஞ்சு புகாவண்ணம் அவாவினை அஞ்சிக் காக்கவேண்டும் என்றார்; அதனால் பயன் யாது என்பார்க்கு இது கூறியதென்க. ஆசையிலாதவன் அழிவில் இன்பத்தை எளிதில் எய்துவன் என்பது கருத்து.

746 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அவாவினை முற்ற அறுத்தவன் அருந் தவத்தின் பெரும் பயன் யாவும் ஒருங்கே எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை தத்தாத திரையர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

தத்தாத்திரையர் என்பவர் அத்திரி முனிவருடைய அருந் தவப் புதல்வர். இவர், கண்ணன் தோன்றுவதற்குப் பதினாலைகு தலைமுறைகளுக்கு முன் அக்குலத்தில் தோன்றியிருந்த எது என்னும் அரசனுடைய காலத்திருந்தவர். உயர்ந்த ஒழுக்கமுடையவர். பொறியின்பங்களை அறவே வெறுத்தவர் குளிர்மதி போல் எப்பொழுதும் இனிய இயல்பினர் முனிவர் சிலர் சீடராகி இவரை அணுகியிருக்க விரும்பினர். அதுவும் பற்றாம் என்று கருதி அவரனைவரையும் அகன்று சென்று திகம்பரராகித் தனியேயிருந்தார். வேட்டைமேல்சென்ற எதுவேந்தன் ஒருநான் இவரைக் கண்டு ஒன்றுமிலராயிருந்தும் எல்லாமடைந்தவர்போல் இன்பமெய்தியிருக்கும் இவரது திருமுகப் பொலிவை

வியந்து "உடைகோவணமும் இன்றி எதனால் இங்கனம் உலகதிருக்கின்றீர்" என்று பணிந்து வினவினான். முனிவர் அருளுடன் நோக்கி அவாவின தீமையையும் அகளை அறுத்தார்க்கு உளவாம் நலங்களையும் பல உதாரணங்களால் இனிது விளக்கினார். அரசனும் உணர்ந்து அவா அற்று உயர்ந்தான். அருந்தவம் புரிந்து வருந்தியடையவேண்டிய உயர்ந்த பதங்களை இருந்த இடத்திருந்தே இவர் வருந்தாதடைந்தார். அமாரும் முனிவரும் இவரது அவாவற்ற தன்மையை வியந்து போற்றினார். அவா சிறிதும் இலராகிய இவர் எண்ணிய நலங்களை எண்ணியாங்கெய்தி அழிவிலின்பத்தை முடிவில் அடைந்தார் அவாவினை அறவே அறுத்தவர் விரும்பியன எல்லாம் விரைவில் அடைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. (விரிவைப்பாகவதத்தில்காண்க.)

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமினகள்

ஆசை படப்பட ஆய்வருந துன்பம்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே. (திருமந்திரம்.)

அவா இல்லாதவர்க்கு எல்லா நலங்களும் எளிதிலுளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

368 அன்று மழிசையின்பம் ஆர்ந்தார் அவாவுற்றுக்
குன்றினரேன் நால்வர் குமரேசா—என்றும்

அவாவில்லாக் கில்லாகும துன்பம அஃதுண்டேல்
தவாஅது மேனமேல் வரும் (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பொருளை விரும்பாமல் சென்ற திருமழிசை யாழ்வார் இனபமுற; அதனை அவாவி நினற நால்வர் என் துன்ப முற்றார எனின், அவா இல்லார்க்குக தன்பம் இல்லாகும்; அஃது உண்டேல் தவாது மேல மேல் வரும் என்க.

அஃது என்றது அவாவை.
தவாது—குறையாது. மேல் மேல் வரும்—இடைவிடாமல் வரும்.

அது என்னுஞ் சுட்டு துன்பத்தைக் குறித்து நின்றதாக் கொண்டு தவா அது எனப் பிரித்துக் காணினும் பொருத்தமாம்.

அவா இல்லாதவர்க்கு யாதொரு துனபமும் இல்லை; அஃது உண்டாயின் எல்லாத் துன்பங்களும முடிவின்றி இடைவிடா மல் வரும் என்பதாம்.

துன்பங்கட்கெல்லாம் அவாவே காரணமாதலால் அதனை யுடையார்கு அவையுளவாதலும அஃது இல்லார்க்கு அவை இலவாதலும் இயல்பாம் எனக.

ஆசையில்லாதவர்க்குத் துன்பம் இல்லையென்பதும், அதனை யுடையவர்க்குத் துன்பம் உண்டாம்என்பதும் இதில் உணர்த்தப் பட்டன. இவ்வுண்மை திருமழிசையாழ்வார் கண்ணும் சிறுக னன் முதலிய நால்வர்பாலும் உணரப்படும.

அவாவை ஒழித்தவன் அழிவில்லாத இன்பத்தை இடையறாது எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருகு முனிவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

பிருகு என்பவர் அந்தணர் மரபில் தோன்றிய ஓர் அருந்தவர். பிரமாவின் மானசபுத்திரருள் ஒருவர் என்பர். எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவர். பிறந்தபொழுதே பேரொளியுடையராயிருந்தமையால் இவர் பிருகு என்று பெயரிடப் பெறலுற்றார். புலோமசை, கியாதி என்னும் மனைவியிருவரை மணந்து முதலில் இவர் இல்லறம் புரிந்தார். முற்றத் துறந்த முனிவர்களும் இவரது சிறந்த தவ ஒழுக்கத்தைக் கண்டு புகழ்ந்து போற்றினர். திருமாலோடு அமர் புரிந்திலோத்த அசுரர் சிலர் இவருடைய முதல் தேவியிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தார். அந்த அம்மையார் அல்லலும் அடையாதபடி அவர்கட்கு அருள் புரிந்தனுப்பினள். அதனால் மால் சினந்து அவளை மடியச் சபித்தார். அவள் மாண்டதையறிந்து முனிவர் மாலை நோக்கி "நீர் மண்மேற் பிறந்து மனைவியைப்பிரிந்து வருந்துவீர்" என்று சபித்தார். அதன் பயன்தான் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது எனபர். இறந்த மனைவியைத் தமது தவ மகிமையால் முனிவர் எழுப்பிக்கொண்டார். பின்பு துன்பங்களே மலிந்துள்ளன என்று கருதிப் பிறவியை வெறுத்தார். எல்லாத் துன்பங்கட்கும் அவாவே காரணம்

என்று தெளிந்து அதனை அறவே அறுத்தார். அதனால் அல்லல் யாதுமின்றி ஈண்டும் அமர்ந்து இன்புற்றிருந்து பின் மீண்டு வாரா மேன்மையை மேவினார். அவா ஒழியின இருமையினும் இன்பம் மிகும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைத் தேவிபாகவதத்தில் காண்க. அவா ஒழியின் அளவில்லாத இன்பம் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

370 அறைநேன் அரியசுவர் ஆசையற்ற அப்பொழுதே
குன்றாஇன புற்றார் குமரேசா— என்றாமே
ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும். (௰)

இ—ள்.

குமரேசா! அரியசுவர் என்பவர் அவா நீங்கிய அப்பொழுதே ஏன பிறவா இன்பம் பெற்றார் எனின், ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின் அந்நிலையே பேரா இயற்கை தரும என்க.

ஆரா பேரா எனபன ஆர்தல பேர்தல் என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த எதிர்மறை யெச்சங்கள்.

ஆர்தல்—நிறைதல் பேர்தல்—நிலைதிரிதல்.

ஆர1 இயற்கை அவா—நிரம்பாத இயல்பினையுடைய ஆசையும்.

போ இயறகை எனறது முத்திலை; என்றும் நிலைதிரி யாத இயலபையுடையதாதலால் அஃது இங்ஙனங் கூறபினறது.

ஒருகாலும் நிறைதலில்லாத இயல்பினையுடைய அவாவினை ஒருவன் ஒழிததனிடுவானுயின் அப்பொழுதே அஃது அவ னுக்கு வீடடினபத்தைக கொடுததுவிடும் என்பதாம்.

அவா நீங்கியபொழுதே ஒருவனுள்ளதில் பேரின்பம் ஓங் கிடுமெ என்பது கருதது.

ஒருகாலும் நிறையாத அவாவினை ஒழித்தவர் என்றும் நிலை யான இன்பத்தை எய்துவர் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட் டது. இவ்வுண்மை அரியசுவர் பால் உணரபடுமெ.

கதை.

அரியசுவர் என்பவர் தக்கனுடைய புதல்வர்கள். தாய் பெயர் வேதவல்லி. இறைவனருளால் பதினுயிரவராக இவர்

இசைதது தோன்றினர். இவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாக அரியசுவர் என்றே பெயர். உருவிலும், குணத்திலும், அறிவி லும், அழகிலும், ஒரு நிகரானவர். தக்கன விரும்பியாங்கு படைப்புத் தொழிறகுரிய உயாந்த பதவியைத் தாம் அடைய

வேண்டி இவர் தவத்திற்கேகினர். இந்த மலைச் சாரலில் விளங்கியிருந்த ஓர் அழகிய பொய்கையை அடைந்து தாம் விரும்பியதை மேவ அருந்தவம் புரிந்தார். ஆண்டுகள் பல கழிந்தபின் ஆண்டு நாரதர் வந்தார். தமும் புரி பாலரை வியந்து நோக்கினர். "யாது வேண்டி இம் மா தவஞ் செய்கின்றீர்" எனலும். அவரனைவரும் உற்றதை யுரைத்தார். முனிவர் இரங்கினர். "எத்தனை சிறந்தபதவியாயினும் அதில் துன்பங்கள் நிறைந்தே யிருக்கும் துன்பங் கலந்த ஒன்றை இன்பமென லாகுமா? மாசறற இன்பத்தையே நீர் மருவுதல் வேண்டும். அஃது ஆசையற்றவர்க்கே அமைவதாகும். உணர்வோ பெறும் பயன் அவ்வுயர் நலமேயாம" என்று உண்மையை உணர உரைத்தார். அவரனைவரும் உணர்ந்தார். உற்ற அவாவை முற்றும் ஒழித்தார். முத்தராகி உடனே முத்தியை அடைந்தார். நிறையாத அவா நீங்கியபொழுதே நிறைவான பேரின்பம் உண்டாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைக் கந்தபுராணத்திலும் பாகவதத்திலும காண்க.)

ஆராத அவா அற்றபொழுதே போத இன்பம் பெருகும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நன்றுய் ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லாமீர்த் [ந்து
தொன்றுய்க்கிடந்தஅரும்பெரும்பாழ்உலப்பிலதனையுணர்ந்தனர்
சென்றுங் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றக்களைந்து பசையற்றுல்
அன்றே அப்போ தேவிடும் அதுவேவிடு வீடாமே.

மாடத்துளான் அல்லன் மண்டபத்தான் அல்லன்
கூடத்துளான் அலலன கோயிலுள்ளான் அல்லன்
வேடத்துளான் அல்லன் வீட்கைவிட்டார் நெஞ்சின
மூடத்துளே நின்று முத்தித்தக்காமே. (திருமந்திரம்)

(இவ் அதிகாரத்தின தொகைப் பொருள்)

அவாவே பிறப்பிற்கு வித்து. அவா இலலாதவர்க்குப் பிற வாமையுண்டாம். அவா இனமையே அறிவோர்க்கு அருமபெருஞ் செல்வம். அதுவே முதறியினபமாம். அவா அற்றவரே பிறபபு அற்றவராவார். தன நெஞ்சிற் புகாவண்ணம அவாவை அஞ்சிக் காக்கவேண்டும். அவா இல்லாதவர்கு எல்லா நலங்களும் எளிதில் உளவாம். அவா இலாதவா இன்பத்தையும அதனையுடையவர் துன்பத்தையுமு அடைவர். தொலையாத அவா தொலையின் நிலையான இன்பம் விளையும். அது நீங்கிய அப்பொழுதே என்றும் நீங்காத இன்பம் எய்தும்.

நூ—வது அவா அறுத்தல் முற்றிற்று.

நூ-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

அஃதாவது வினையின் விளைவு. வினையாவது மனம், வாக்கு காயம் என்னும் மூனறு காரணங்களிலிருந்து தோன்றுகின்ற நினைவு, சொல், செயல்கள். அவை நல்லனவாயின் நல்வினை

யாம். தீயன வாயின் தீவினையாம். நல்வினை இன்பத்துக்கும் தீவினை துன்பத்துக்கும காரணமாகும். கடவுள் வாழ்த்து முதல் அவாவறுத்த லீறாக உரைத்தன யாவும துன்பம நீங்கி இன்பம் எய்தும் நெறிகளையே இனி துணர்ததின; முன்பு செய்த நல்வினையே பினபு நல்லூழாய் இன்பம் விளைக்குமாதலால் இதுவரை செய்யாதொழியினும இனிமேலாவது அதனையே ஒருவன் செய்யவேண்டும் என்பதும, அடுத்துவருகின்ற பொருள், இன்பங்கட்கும் அவ் ஊழே காரணமாகும என்பதும், உறுதியாக உணர்ததவேண்டியே இஃது இறுதியாக ஈண்டு வைக்கப்பட்டது. அதிகார முறைமையும் இதனானே புலனாம்.

---

754 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

371 அன்றறுவர் தீநின் றகன்றார் மடிகொண்டு
குன்றினரேன மறறோர் குமரேசா—என்றுமே
ஆகூழாற் றோனறும் அசைவினமை கைப்பொருள்
போகூழாற் றோன்றும் மடி. (1)

இ—ள்.

குமரேசா! வீமன் முதலிய அறுவரும் தீநின்று அகன்றார்; சகன முதலிய எழுவரும் ஏன் மடிகொண்டு மாய்நதார் எனின, ஆகும் ஊழால் அசைவினமை தோனறும்; கைப் பொருள் போகும் ஊழால மடி தோன்றும என்க.

ஆகு ஊழ், போகு ஊழ் என்னும் விகற்பதாகைகள் பொதுவாய் நின்று பெயரெச்சப் பொருளை மாதத்திரம் உணர்த்தாமல் காரணப் பொருளவாய் நின்றன.

அசைவின்மை என்றது முயற்சியை அசைவு—மடி.

ஒருவன் செய்த நல்வினை பின்பு நல்லூழாயும், தீவினை தீயூழாயும் விளைந்து அவனது இம்பதுன்பத்துக்கு முறையே காரணமாகுமாதலால் அவை ஆகூழ் எனவும், போகூழ் எனவும் அமைந்து நின்றன.

கைபொருள் ஆகுதற்கு ஏதுவாகிய ஊழால் ஒருவனுக்கு முயற்சி உண்டாம; அஃது அழிதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ் தோன்றினால் மடியுண்டாம் என்பதாம்.

பொருள் ஆகி வருதற்கும, அஃது அழிந்து தொலைதற்கும் ஊழே காரணம் எனபது கருத்து.

நல்லூழ் உடையவர் முயற்சியுடையராய் உயர்ச்சியடைவர் என்பதும, தீயூழ்உடையவர் மடிமிகுந்து அழிவுறுவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை வீமன்கண்ணும் சகன் முதலிய எழுவர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

துரியோதனனது புன்மைக்கு இரங்கி வீடுமர் முதலியோர் பாண்டவர்களைக் காசியில் சிறிதுகாலம் தங்கியிருக்கும்படி செய்கார். துரியோதனன சூழ்சசியால் புரோசனன் என்னும் மந்திரியும் அவரோடு பொருந்தியிருந்தான். நாள் பல கழிந்தபின் மெழுகால் இவன அங்கோர் மாளிகை அமைத்து ஐவரையும் அதில் குடியேறச் செய்து உடன் வாழ்ந்திருந்தான். அவர் அயர்ந்து தூங்குங்கால் அவர் மாயும் வகை அதில் தீயை வைத்தற்கு இவன அமையம் நோக்கியிருந்தான். இங்ஙனம் இருக்குங்கால் துரியோதனன அவர்களை விரைந்து கொல்லக்கருதி சகன், தரன், சலன, சாகுலன, வலன் என்னும் வேடர் ஐவரை அழைத்து விடம் அருத்திக்கொன்றுவரும்படி ஐயாயிரம பொற்காசுகளைக் கொடுத்து விடுததான். அக்கொடியவரைவரும் ஒரு தாய் வயிறறிற பிறந்தவர் சாசனி என்னும் தம் தாயையும அழைத்துக்கொண்டு தேன் விற்பவர் போல் அங்குவந்து சேர்ந்தார். பொழுதும் போயிற்று. விடிந்தபின் பார்ப்போம் என்று அம மாளிகையின முன்புறத்தில் தங்கினார். தாம் கொண்டுவந்த விடங் கலந்த தேனையும், பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளையும பொதிந்துவைத்துக்கொண்டு சிறுதுநேரம சென்றபின் அயர்ந்து தூங்கினார். பாதி இரவில வீமன எழுந்தான. இங்கிருந்தால் என்றேனும தீங்குநிகழுமென்றுகருதி துணைவரையும தாயையும் உடனகொண்டு வெளியே போயினான. போனவுடன தீயும் பொங்கி எழுந்தது. மாளிகை முழுதும் தீந்து கரிந்தது. கைப்பொருளுமபோய், வேடரும், தாயும், விரகனும் வெந்து தொலைந்தார். ஐவரும, தாயும் அகன்று பிழைத்தார். மடிகொண்டார் பொருளிழந்து மாண்டார். மடியில்லார் பின முடிபுனைந்தாண்டார். ஆகூழால்

ஒருவனுக்கு முயற்சி தானே உண்டாகும் என்பதையும், போகூழால் மடி தோன்றும் என்பதையும் உலகம் இவர்பால் ஒருங்கே கண்டது. (விரிவைப் பாரதததில் காண்க.)

முயற்சியும் மடியும் ஒருவனுக்கு ஊழானே உண்டாம் என்பது இதனுல் கூறப்பட்டது.

95

756 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

372 பண்டுநளன் பேதைமையாற் பாரிழந்தான் புட்கரனேன்
கொண்டுவந்தான் செல்வம் குமரேசா—மண்டிவந்து
பேதைப்படுக்கும் இழவூழ் அறிவகற்றும்
ஆகலூழ் உற்றக் கடை. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! நல்லறிவுடைய நளன் அறிவு திரிந்து தன் அரசினை இழந்தான்; புல்லறிவுமிக்க புட்கரன என் அதனைப் பெற்று மகிழ்ந்தான் எனின், இழவூழ் பேதைப்படுக்கும; ஆகல் ஊழ் உறறக்கடை அறிவு அகற்றும் எனக.

உற்றக்கடை—பொருந்தியபொழுது.

இழவூழ்—இழத்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழ்.

ஆகல் ஊழ் அறிவு அகற்றும்—ஆதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ்

அறிவை விரிக்கும். அகற்றல்—விரித்தல், நீக்கல், தாராதல.

நல்லறிவாளரைப் புல்லறிவினராக்கவும், புல்லறிவாளரை நல்லறிவினராகவும் ஊழ் வல்லது எனபார் "இழவூழ் பேதைப் படுக்கும ஆகலூழ் அறிவு அகற்றும்" என்றார்.

இழவூழ் ஒருவனுக்கு அறிவாமையை யுண்டாக்கும்; ஆகலூழ் உற்றவிடதது அறிவை விரிக்கும் எபைதாம்.

மேல், பொருள் வருதற்கும், குறைதற்கும் எதுவாகிய முயற்சியும் மடியும ஊழாலே வரும் என்றார்; இதில் ஒருவனது அறிவைச் சுருக்கவும், பெருக்கவும் அது வல்லது என்றார்.

நல்ல அறிவினையுடையாயினும் தீயூழ் அடைந்தால் தம் அறிவெலாம் இழந்து இழிவடைவர் என்பதும், அறிவிலாயினும் நல்லூழ் உற்றால் எல்லா அறிவுமுடையாய் உயர்வடைவர் என்பதும, இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை களன்கண்ணும், புட்கான்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

நல்லறிவாளனாகிய நளன் பேரழகுடைய தமயந்தியை மணந்து இன்புற்று வாழுங்கால் புட்கரன் என்னும பெயரினையுடைய குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான. அவன் ஆசையும், பொறாமையும், அச்சமும் அமைந்தவன.

நஞ்சினுங் கொடியவன் நாளுந் தீமையே
நெஞ்சினில் உடையவன் நீதி யில்லவன்
வஞ்சனை சூதுபொய் மாயம வல்லவன்

அஞ்சையும் ஆறென அகத்தில் கொண்டவன். என்றபடி புல்லிய குணங்கள் எல்லாமுடைய இவன், கலியின் சூழ்ச்சியால நளன்பால் வந்தான். தன் முடி படியிற் பட அவன அடியில விழுந்தான். அவன இருக்க என்றுரைத்த பின் இவன் இணங்கியிருந்தான். சூதாட வரும்படி நளன்பால் இவன ஓதாமல ஓதினான். எய்தும நல்குரவினுக்கு இயைந்த தூது; வெம்பொய்யினுக்கு அருந் துணை; புனைமைக்கு ஈனற தாய்; மெய்யினுக்கு உறுபகை; என்று சூதின் தீமையை நன்குணாந்திருந்தும் நளன ஏதும ஆராயாமல அவனுடன ஆட இசைந்தான. அதில் தனது அரசு முழுவதும் இழந்தான். நல் அறிவு சிறிதுமில்லாத புடகரன் விரிந்த அறிவுடையனாய் அதனை வென்று கைக்கொண்டான. தீயூழால் நளன் பேதையனாகிப் பெரும்பொருளிழந்தான். நல்லூழால் அறிவு மிகுந்து புடகரன் அரசை அடைந்தான எல்லா அறிவும் உடையனாயினும இழவூழ் உற்றவிடத்து ஒருவனுக்கு அறிவுகுன்றும என்பதையும், அறிவிலனாயினும ஆகலூழ் உற்றால் அவனுக்கு அறிவு விரியும் என்பதையும், உலகம் இவ்இருவர்பாலும் ஒருங்கே கண்டது. (விரிவை நளசரிதையில் காண்க.)

ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆயிடும்
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்
தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதோ
எவரும் அறியொணு ஈசற் கல்லதே. (கந்தபுராணம்.)

758 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒருவன் அறிவைக் குறைக்கவும் விரிக்கவும் ஊழ் வல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

373 நின்றோள் இராமனுமேன் றோராமல் மான்பின்போய்க்
கொன்டான் துயரம குமரேசா—தண்டாமல்
நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுதன்
உண்மை யறிவே மிகும். (ந.)

இ—ள்.

குமரேசா! நூல் பல கற்ற இராமரும் என் ஆராயாது மான்பின் சென்று துன்பம எய்தினர் எனின, நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும், மற்றும் தன் உண்மையறிவே மிகும் என்க.

உண்மை என்றது ஊழை. பால், முறை, தெய்வம், விதி நியதி, உண்மை, கனமம், எனபன ஊழையே யுணர்த்திவரும் ஒரு பொருட் சொற்கள்.

நுண்ணிய நூல்—நுண் பொருள்களை உணர்த்துகின்ற நூல்; அஃதாவது தன்னைக் கற்பவருடைய அறிவை மிக்க நுட்பமாக்குந் திறனுடையது. உம்மை சிறப்பு உம்மை.

உண்மை அறிவு—மூழறிவு. முன்னரே செய்துபோந்த வினையினால் தோன்றி நிலைபெற்றிருத்தலின் இஃது இப் பெயர் பெற்றது.

நுண்ணிய நூல்கள் பலவற்றையும் ஒருவன் கற்றிருப்பினும் பின்னும் அவனுக்குத் தன் மூழறிவே மிக்குத் தோன்றும் என்பதாம்.

நூலறிவு சாலவுடைய மேலோராயினும் தீயூழ் அணுகின் தமது உயர் மதி மயங்கி அதன் வயமாகி கன்றென ஒன்றை நயந்தசெய்து பின் இரங்கி மெலிவர் என்பது கருத்து.

மேல், ஒருவனது அறிவைச சுருக்கவும், பெருக்கவும் மூழ் வல்லது எனறு; இதில் நூலறிவையும் அது கீழ்ப்படுத்தும் என்றார். கலலா அறிவை மூழ் கலிக்குமே யன்றி, நூல் வல்லா அறிவை அஃது என்செய்யும என்பார்க்கு இஃது இயம்பியதென்க.

சிறந்த அறிவுடைய உயர்ந்தவர்களையும் மூழ் தன் வயப்படுத்திவிடும் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை இராமர்பால் உணரப்படும்.

இராமபிரான் பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்குங் காலத்தில் சீதையை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதிய இராவணன், அழகிய ஒரு மான் வடிவங்கொண்டு சீதைமுன போய் நில் என மாரீசனை ஏவினான. அவனும அவ்வாறே ஆகி வந்தான். சீதை கண்டாள். ஆசை கொண்டாள். அப பொன்மானைப் பற்றித்தரும் படி தன் நாயகனை வேண்டினாள் இராமரும இசைந்துசென்று அப்பொன் மானை நோக்கிப பெரிதும் வியந்தார். அதன் அழகில் மயங்கி ஆரவமீக கூர்ந்தார். பிடிக்கத் துணிந்தார். அடுத்து நின்ற தமபி தடுத்து வணங்கி "அண்ணா, இம்மானின் வடிவையும, அழகையும, ஒளியையும, இயலபையும ஊன்றி நோக்கினால ஒருமாயம் என்றே எனக்குத்தோன்றுகின்றது. மாரீசன என்னும் அரக்கனே இவ் வடிவங் கொண்டு இங்கு வந்துள்ளான என்று எண்ணுகின்றேன் இதன்பால் சென்ற விருப்பத்தை அடிகள் அறவே ஒழித்தல் வேண்டும்" என்று மிகவும நயந்து மொழிந்தான். இராமா, ஒன்றுந தேராமல், அதனை மெய்மான என்றே நமபி இதம் பல கூறித் தம்பியை இருத்திவிட்டு அதன் பின்பே சென்றார். ஆண்டிலும் அறிவிலும இளையவனாகிய இளையவனுக்கு உண்மை தோன்றவும, நுண்ணிய நூலறிவுடையாரெல்லாரும் எண்ணிப் போற்றுகின்ற புண்ணிய மூர்த்தியாகிய இராமருக்கு அது தோன்றாமல் அம் மான் பின் போய் அல்

லல் பல எய்தி அகங் கரைந்திரங்கினார். நூல் பல கற்பினும் ஊறிவே மிகும் என்பதை உலகம இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்

தது. (கிரிவை ஆணிய காண்டத்தில் காண்க.)

இம்மான் இநிலத்தினில் இல்லையெனு
எம்மானி தெனச்சிறி தெண்ணல் செயான்
செம்மானவள் சொற்கொடு தேமலரோன்
அம்மாலும் அருத்திய ஞயினனுல்.

கோக்கிய மானேநோக்கி நுதியிழை மதியினென்றுந்
தாக்கிலன் நனறிதென்றுன் அதனபொருள் சொல்லலாகும்
சேக்கையின் அரவுநீங்கிப் பிறந்தது தேவர்செய்த
பாக்கிய முடைமையன்றே அன்னது பழுதுபோமே. (கம்பர்.)

இவை, மானே நோக்கியபொழுது இராமனைக் குறித்துக் கூறியன. இக்கவிகளில் அமைந்துள்ள அழகுகளையும், பதநயங களையும், பொருள் வளங்களையும் ஆய்ந்து மகிழ்க.

நூலறிவையும் வாழ்க்கைப்படுத்தும் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

---

374 தெள்ளியனுய் நின்றும் சுரோணன் தருபனிடம்
கொள்ளவந்தான் என்னே குமரேசா—கொள்ளும்
இருவே றுலகத் தியற்கை நிருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! தரோணர் அறிவுடையரா யிருந்தும் பொருள் இலராகித் திரு ஒன்றே உடைய தருபனிடம் என் வந்தார் எனின், உலகத்து இயற்கை இரு வேறு; ஆதலால் திரு வேறு தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு என்க.

திரு—செல்வம். தெளிவு—அறிவு.

திரு வேறு—செல்வமுடையராதலும் வேறு.

தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு—அறிவுடையராதலும் வேறு.

திருவும் தெளிவும் ஒருவனபால் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல் அரிது எனபார் உலகத்தியற்கை இருவேறு எனறார்.

உலகதின் இயல்பு இரண்டு வகை; ஆதலால் திருவுடையராதலும் வேறு அறிவுடையராதலும வேறு எனபதாம்.

மேல், நாலறிவையும் ஊழ் வேறுபடுத்தும் என்றார்; இதில், அறிவுடையர்க்குப் பொருள இன்மையையும் பொருளுடையார்க்கு அறிவினமையையும் ஊழ்தி அளித்து நிற்கும என்றார்.

திருவும அறிவும் ஊழாலே வரும் எனினும் அறிவிலார் சிலர் செல்வராகவும் அறிவுடையார் பலர் வறியராகவும் பெரும்பாலும் இவ்வுலகில காணபபடலான் ஒன்றறகாகும ஊழ் ஒன்றறகு ஆகாது என்பதை இஃது உணர்தியதென்க.

அறிவும் திருவும் ஒருவன்பால் ஒருங்கே அமைவது அரிதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுணமை துரோணன் கண்ணும் துருபனபாலும உணரப்படும்.

கதை

துரோணர் என்பவர் பரததுவாசருடைய புதல்வர். இவர் பிறப்பு மிகவும் வியப்புறத்தக்கது. பரததுவாசர் ஒருகால் திலோத்தமையைக் கண்டார் அவள்மேல் பெருங் காதல்கொண்டார். அதனால் தமதுவீரியம் வெளிப்பட அதனை அங்கிருந்த ஒரு துரோணத்தில் விடுத்தார். துரோணம் என்பது பதக்கு நீர் கொள்ளும ஒரு குமபத்துக்குப் பெயர். அதிலிருந்து இவர் தோன்றியதனால் இவருக்குத் துரோணர் எனறு பெயர் வந்தது என்பர். இவர், எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவர். நல்ல சீலமுள்ளவர்.

ஈரேழ் விஞ்சைத்திறனும் ஈன்றோன் தன்பாலெய்தி
நீரேழென்ன யாவும் நிறைந்தகேள்வி நெஞ்சன்
திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பாரேழெண்ணும படைகள பரசுராமன தன்பால்
ஓரேழ் பகலினுலகுக் கொருவனெனனக் கற்றான்

இத்தகைய பேரறிவுடைய இவர் யாதொரு பொருளும இல்லாத வராயிருந்தார் இவர் கிருபி எனனும் ஓர் அழகியை மணந்து ஒரு புதல்வனைப் பயந்தார். துணைவியையும குழவியையும் பேண முடியாமல் நாணி வருந்தினார். தனது பழைய நண்பனாகிய துருபனிடம் வந்தார். அவன பெருந திருவுடையனாய்ச் சிறந்து

விளங்கினும போதிய அறிவு பொருந்தப பெறாதவன். அவன பால் இவர், தம எளிமையைக் கூறி ஏதேனும் ஒன்று தருக என்றிரந்தார். அவன, இல்லை போ என ஒலலை மொழிந்தான். எள்ளி நகைத்தான். இவர் இரங்கி நொந்தார் பின இயனறதைச் செய்தார். அறிவுள்ள இவர் பொருள் இலராகவும், தெளிவில்லாத துருபன் திருவுடையனாகவும, திகழ்வதைக கண்டு அனைவரும் இரங்கினார். அறிவுடையராதற்காகும ஊழ் செலவமுடையராதறகு ஆகாது, செல்வமுடையராதற்கு ஆகும ஊழ் அறிவுடையராதறகாகாது என பதை உலகம் இவ இருவர் பாலும அன்று உணாந்து தெளிந்தது. (விரிவைப பாரதததில காணக.)

திருவையும் அறிவையும ஊழ் இருவேறு வகையாகத தரும என்பது இதனால் கூறபபட்டது.

---

375 சாதுவன்முன் நன்றாயந்தும் தாழ்ந்தான்பின் தீதடைந்தும்
கோதகனறான் எனனே குமரேசா—ஆதலினால்
நல்லவை எலலாஅந தீயவாந் தீயவும
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு. (௫)

இ—ள்.

குமரேசா! நல்ல உபாயஙகளைச் சூழ்ந்து கொண்டும் சாதுவன் தாழ்ந்து நொநதான; பின தீயவனவறறைச் சார்ந்து நின்

ஊழ் வயத்தான் என்பது இதில் வருவிக்கப்பட்டது. நல்லவை எலாம என்றது செல்வத்தை ஈட்டுதற்கு உதவியான கருவியின் நலங்களை.

செல்வத்தை ஒருவன் ஈட்டுவ்கால் நல்லவை எல்லாம் தீயனவாய் நின்று அழிக்கவும்; தீயவை எல்லாம் நல்லனவாய் நின்று ஆக்கவும் ஊழ் செய்விக்கும என்பதாம்.

நல்ல காலத்தில், நல்ல இடத்தில், நல்லவிதமாகச் சூழ்ந்து செய்யினும நலனும் இல்வழி அவையாவுந் தீயனவாய்க் கேட்டை விளைத்தும என்பதும, அக்காலம முதலிடன தீயனவாயினும நல் லூழ் உற்றால் அவை நலமுடையனவாய் நின்று ஆக்கத்தைப் பயக்கும எனபதும இதன் கருத்தாம் என்க.

மேல், அறிவில்லார்க்குத திருவையும திருவில்லார்க்கு அறிவையும ஊழ் சேர்க்கும எனறார்; இதில், அது நலனைத் தீய தாகவும தீயதை நலனாக்கவும் வல்லதெனறார.

தீயூழ் உற்றால் ஒருவனுக்கு நல்லவுந் தீயவாகும் என்பதும் நல்லூழ் உற்றால தியவும நல்லவாகும் என்பதும இதில் உணர்த்தப்பட்டன. (இவ்வுண்மை சாதுவனபால் உணரப்படும.)

கதை.

சாதுவன் என்பவன் பெரு நிதியுடைய ஒரு வணிகர் தலைமகன் இவன் மனைவி பெயர் ஆதிரை. சிறந்த கற்புடையவள். அவளுடன் அயர்ந்து இவன் இலவாழ்ந்து வருங்கால போகவதி என்னும் ஒரு தாசி வசப்படுத்தன் செல்வ முழுதும் சேர இழந்தான். பின் தேறி வருந்தினன. மீண்டும் பொருள் தேடுவிரும்பி நணபர் சிலருடன கலந்து நல்ல ஓரையில் கடபலேறிச் சென்றான். இடை வழியில் வந்த கடி வளிபால் அக் கப்பல் உடைந்தது. அதிலிருந்தாரனைவரும் பெருந் துயரடைந்தார். பலர் மாண்டார். சிலர் திருவருளால் கரை சேர்ந்தார். அங்கு ஓடிந்து விழுந்த பாய்மரத் துண்டைச் சாதுவன் பற்றிக் கிடந்

தான். அஃது அலைகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு ஒரு மலையினை அடைந்தது. அதற்கு நாகர் மலை எனறு பெயர். அதனில் உள்ளவர்கள் உடையில்லாதவர்களாய்க கொடிய குணமுடையராய் எதையும் தின்னும் இயலபினரானவர். அந் நாகர்கள் அயர்ந்து சேர்ந்த இவனை விரைந்து கொல்ல வந்தார். இவனது இனிய மொழிகளைக் கேட்டு இரங்கிக் கொடுபோய்த தம் தலைவன் முன் விடுத்தார். தலைவனும் இவனது நிலைமையைத தெளிந்தான். எமக்காம் நல்லறம் எடுத்துரை எனறான்.

நன்று சொன்னாய் நனனெறிப் படர்குவை
உன்றனக்கு ஒல்லும் நெறியறம் உரைத்தேன்
உடலை மாந்தர் உயிருய்த்து நன்குறின்

அடுகொழில் ஒழிந்தவ ராருயிர் ஓம்பி
முத்துவிளி மாவொழித தெவ்வுயிர் மாட்டும்
தீத்திறம் ஒழிகெனச சாதுவன் உரைத்தான்
அவனும், ஈங்கெமக்காகும் இவ்வறஞ் செய்கேம்
ஆங்குனக் காகும் அருப்பொருள் கொள்கெனப்

பணடும் பண்டும் கலங்கவிழ் மாக்களை
உண்டேம் அவர்தம் உறுபொரு ளீங்கிவை
விரைமரம் மென்துகில் விழுநிதிக் குப்பையோ
டிவைஇவை கொள்கென எடுத்தனன கொடுத்தான்.

அப்பொருளனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு அதனை யடுத்துவந்த சந்திரதத்தன் எனனும் ஒரு வணிகனது கப்பலிலேறித் தன்வள நகர் அடைந்தான். நல்லனவற்றைத் தீயனவாக்கி அல்லல் அளிக்கவும், தீயனவற்றை நல்லனவாக்கிச் செல்வம் விளைக்கவும், ஊழ் வல்லதென்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (விரிவை மணி மேகலையில் காணக)

நல்லதைத் தீயதாக்கவும், தீயதை நல்லதாக்கவும் ஊழ் வல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

376 கட்டிவைத்தும் தத்தன்முன் கைவிட்டான் ஏலேலன்
கொட்டியுமேன பெற்றான் குமரேசா— முட்டப்

பரியினும ஆகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும போகா தம. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! தருமதத்தன் வருந்திக் காத்தும் தன் பொருளை இழந்தான்; ஏலேலன் கடலிடை சொரிந்தும் என் தன் கைவரப பெற்றுன் எனின, பால் அல்ல பரியினும ஆகாவாம்; தம உயத்துச் சொரியினும் போகா எனக.

பால்—ஊழ். பரிதல்—வருந்திக் காத்தல்.
பால் அலை—ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்கள்

தம—தமக்கு உரிமையான பொருள்கள்; தம்முடையன என்றபடி.

ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்களை வருந்திக்காப் பினும் அவை நில்லா; தமவாய பொருளைகளை வெளியே கொண்டு போய்ச் சொரிந்து விடினும தமமை விட்டு அவை போகா எனபதாம்.

செல்வம் நிலைத்தலும், போதலும் ஊழால் ஆகுமேயன்றி மக்களது காத்தல் ஒழித்தல்களால் அமையாதென்பார் "பால் அல்ல பரியினும் ஆகா; தம சொரியினும் போகா' எனருர்.

ஊழால் தம்முடையதல்லாத பொருள் கண் ணுறான்றிக் காத்தாலும் நில்லாது, தமவாயது கடலிடை எறிந்தாலும் போகாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தருமதத்தன்

கண்ணும் ஏலேலன் பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

தருமதத்தன் என்பவன் கலிங்க நாட்டிலே அரிபுரம் என்னும் நகரிலேயிருந்த தேவதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகனுடைய

தலைமகன். பெரும்பொருளுடையவன். ஆயினும் சிறந்த அறிவில்லாதவன். எவர் எதைச் சொன்னாலும் அதை நம்பி யுழல்வான். பொருள்மேல் பெரும் பற்றுடையவன். கண்ணினும் உயிரினும் சிறந்ததாக அதனை எண்ணிக்காத்துவந்தான். வருங்கால் இரசவாதி என்று ஒரு வஞ்சன் இவன்பால் வந்தான். அவன் செய்த வஞ்ச வினையினால் இவன் வருந்திக் காத்துவந்த பொருள் முழுவதையும் தன் கண்முன்னே வறிதே இழந்தான். அதனால் இறந்தான். பால் அல்ல பரியினும் ஆகாவாம என்பதை உலகம் இவன்பால கண்டது. (விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க.)

கதை 2.

வணிக குல திலகராகிய ஏலேல சிங்கர் பிறவுந் தமபோல் பேணி நெறி வழுவாது வாணிகம் புரிந்துவருங்கால் இடையே பஞ்சம் தோன்றிற்று. அதினும் நெஞ்சங் கோடாமல் நிறைந்த உண பொருள்களோ உயிர்கள் இனபுற இனிது உதவிவருகார். அதனால் பெரும் பொருள் நிரண்டது. அதிலொரு பெரும் பகுதியை எடுத்துப் பொன்னாக மாற்றி யுருக்கிப் பொற கலாகச

செய்து அதன்மேல் "இஃது ஏலேலசிங்கனது" என்று எழுதி அதனைக் கடலிடை எறிந்தார். இங்ஙனம் செய்யும்படி நமது நாயனாரே கட்டளையிட்டனரென்பர். எறிந்த அப் பொற் பாளம் நாள் பல கழிந்தபின் ஒரு மீனால் விழுங்கப்பட்டது. அது பின ஒருவன வலையிற் பட்டது. ஈர்த்துப் பிழந்தான. அதன் வயிற்றிற கிடந்து பாசி படிந்து ஒளி மழுங்கியிருககும அதனைக் கண்டான். இன்னதென அறியாது எடுத்துச் சென்று துறைமுகத தலைவராகிய சிங்கரிடமே சேர்த்தான. அவரும் கடற் கல் எனவே மதிததுப புறங்கடையில கால் கழுவுவதற்கு உதவியாகப் போடச செய்தார். நாள் பல கழிய அதன்மேல மாசு தேய்ந்தது. ஒரு நாள் அதனை உற்று நோக்கினார். தம் பெயரினைக் கண்டார். பெருமகிழ்வு கொண்டார். அதனை வியந்தெடுததுப் புனைந்து போற்றினார். ஏலேலசிங்கன் பொருள் எறிந்தாலும் போகாது என்று அன்றுமுதலாக் ஒரு சிறந்த பழமொழி இன்

றும் வழங்கிவருகின்றது. தம உய்ததுச சொரியினும் போகா எனபதை உலகம் இவர்பால் கண்டது.

செல்வம நிலைத்தலும போதலும் ஊழானே ஆம் என்பது இதனால் கூறபபட்டது.

---

377 ஊடி அமுதசுரர் உண்ணா தொழிந்தாரேன்
கோடி தொகுத்தும் குமரேசா—நாடி
வகுத்தான வகுத்த வகையல்லாற கோடி

இ—ள்.

குமரேசா! அமிழ்தைத் தாம் வருந்தித் தொகுத்தும் ஏன் அசுரர்கள் அதனை நுகராது ஒழிந்தார் எனின், வகுத்தான வகுத்த வகை அல்லால், கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது என்க. மிகுதியை விளக்குதற்குக் கோடி என்றார்.

வகுத்தான் என்றது ஊழை தன்னைச் செய்த உயிரையே வினைப் பயன் சேர வகுத்தலின் அஃது இப் பெயர் பெற்றது. வகுத்தது என்னாது வகுத்தான் என உயர்திணையாக் கூறியது அதன் ஒண்மை கருதி என்க.

உம்மை சிறப்பும் எச்சமும் தெரிய நின்றது.

பொருள்களைக் கோடி கோடியாக ஒருவன் சேர்த்தாலும் ஊழ் வகுத்த வகை அல்லால் அவற்றை அவன் அனுபவிக்கமுடியாது என்பதாம்.

வகுத்தான என்பதற்குக் கடவுள் என்று பொருள்கொண்டால் வினைப் பயன்களை உயிர்களுக்கு ஊட்டுவிக்கும் இறைவன் முன்னம் வகுத்தபடியன்றி ஒருவன் பெரும் பொருளைத் தொகுத்தாலும் அதனை அவன் நுகர முடியாதென்று பொருள் கொள்க:

பொருளை மிகுதியாகத் தொகுத்தும் அதனைச் சிறிதும் தய்காமல் மறிதே வைத்திருக்கும் சில செல்வரை நோக்கி இதற்குக் காரணம் யாது எனும் கருது வார்க்கு இஃது அருளியதனை

பொருளை ஒருவன் வருந்தியீட்டினும் திருந்த இருந்து நுகர்ந்து மகிழ்தற்குரிய வாழ் இல்லையாதல் அன்பயனை அவன் உண்ணமுடியாதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை அகரர்கள்பால உணரப்படும்

கதை.

அசுரர் உடல் வருந்திக் கடல் கடைந்து அமிர்தம் திரட்டினர். பினபு தமருடனிருந்து அனைவரும் அதனை நுகரவிரும்பினர். அதபொழுது திருமால் ஒரு மோகினி வடிவமகொண்டு அவர் முன்னே நின்றார் அம் மோகினியின் பேரழகையே நோக்கி அசுரர் பேதுற்று நினறார். அவ்வமையம இந்திரன் முதலிய அமரரனைவரும் அவ் அமிர்தினை அமர்ந்து நுகர்ந்தார். மகிழ்ந்து தொழுந்து பின் மறைந்து போனர். வருந்தியீட்டியும் அமிழ்தைத் தய்க்கப் பெறாமல் அசுரர் தன்புற்றழுந்தார். கோடி தொகுத்தாலும் நுகர்தற்குரிய வாழ் இலலையாதல் அதன் பயனை உண்ணமுடியாதென்பதை இவர் அன்று உணாததினர்.

மதியினை மலரச்சூழ்ந்து வருந்தித்தாம் படைக்கப்பட்ட
நிதியினை நுகர்தமென்று நினைத்தினி திருந்தபோழ்திற்
பதியினைக் கலங்கிச்சென்று பறித்தத்தாம் பிறர்க்குரீட்டும்

விதியினை விலக்கமாட்டா மெலிபவால் வெளியநீரார்.

(சூளாமணி)

செல்வமிருந்தாலும் ஊழ்இல்லையானால் அதனை நுகரமுடியா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ். 769

378 தள்ளா வறுமையற்றும் சத்திமுத்தர் நற்றுறவு
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—உள்ளித
துறப்பார்மற் றுப்புர வில்லார் உறற்பால
ஊட்டா கழியு மெனின். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொருளும் இல்லாதிருந்தும், அறிவு மிக்க சத்திமுத்தர் என் துறவினைக் கொள்ளாதிருந்தார் எனின், உறற்பால ஊட்டா கழியும் எனின துப்புரவு இல்லார் துறப்பார் என்க.

துப்புரவு—துய்த்தற் குரிய பொருள்கள்.

உறற்பால—உறுதற்பாலவாய துன்பங்கள்.

ஊட்டா கழியும் எனின—உறுவியாது ஒழியுமாயின்.

துறவு என்பது உள்ளன எல்லாம் ஒருங்கே விடுதலேயாம், அவ் விடுதலை இயல்பாகவே அமையப் பெற்றிருந்தும் சிலர் என்

துறவுகொள்ளாமல் வறிதேயிருக்கின்றார் எனின, அதற்குக் காரணம் ஊழ் வலியேயாம என்று அவரை நோக்கி யிஃதுணர்த்தியதென்க.

உறுகற்பாலவாயதுன்பங்களை ஊழ் ஊட்டாது ஒழியுமாயின் துய்த்தற்குரிய பொருளில்லாதவர் துறந்து செலவர் என்பதாம்.

மேல், பொருளிருந்தாலும் ஊழ் இல்லையானால் அதனை நுகரமுடியாதென்றார்; இதில், ஒரு பொருளும் இல்லையானாலும் அஃது இல்லையானால் துறவும் கொள்ளமுடியாதென்றார்.

இல் வாழ்ந்திருந்து இன்பம் நுகர வேண்டினும் துறந்து சென்று பயனபெற விரும்பினும் ஊழ் இன்றியமையாதென்பது கருத்து.

ஒன்றும் இல்லாமையே துறவுக்கு இயல்பாகுமாயினும் ஊழ் இல்லையானால் அஃது ஒருவனுக்கு உண்டாகாதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சத்தி முத்தர் பால் உணரப்படும்.

770 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

சத்திமுத்திப் புலவர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னாச சோழ நாட்டிலே சத்திமுத்தம் எனனும் ஊரிலேயிருந்தவர் பலநூலாளிலும் நல்ல பயிற்சியுள்ளவர் அடக்கம் பொறை முதலிய உயர் குணங்களும் அமையப் பெற்றவர். அருமையான கவிகளை விரைவில் பாடவல்லவர். இக்கலங்

களெல்லாம் ஆடைந்திருந்தும் மிக்க வறுமையும் இவரை மேவியிருந்தது "வெறும் புற்கையும் அரிதாய் வீட்டில் வரும் எறும்புக்கும் ஆற்பதம் இல்லை" என்று தம் வறுமையைக் குறித்து இவரே சொல்லி நொந்துளார். வறுமைப் பிணியால் வாடி ஒரு நாள் இவர் மதுரைப் பதியையடைந்தார். அங்கோர் பாழ்மண்டபத்தில் பசியுடன் கூடிப் படுத்துக்கிடந்தார். நடுயாமத்து மாறுவேடம் பூண்டு நகரியல் பறியுமாறு வழுதி வேந்தன் அதனருகே வந்துகொண்டிருந்தான். அவ்வமையம் இரண்டு நாரைகள் ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றன.

நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந் தனை
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயுநின் மனைவியும் தென்திசைக் குமரியாடி
வடதிசைக் கேகுவீ ராயின்
எம்மூர்ச் சத்திமுத்த வாவியுட் டங்கி
நனைசுவர்க் கூரை கனைகுரற் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்கும் என்மனைவியைக் கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

என்று நாரையை நோக்கிப் புலவர் தம் இயல்பை விரித்தார். மன்னன் கேட்டுத் தான் கருதியிருந்த நாரையின் கூர்வாய்க்கு

நேரிய உவமை அதில் நேர்ந்திருப்பதை வியந்து புலவருக்கு வேண்டிய நலங்களை விரும்பியுதவினான். இல்லாதவராயிருந்தும் நல்லறிவாளராகிய இவர், துறவிற் செல்லாது நின்றார். அதனை நினைந்து பின் இவரே இரங்கினார். ஊழ் இல்லையாயின் வறுமையுறினும் ஒருவன் துறவினையடையான் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைப் புலவர் சரிதையில் காண்க.)

ஊழ் உதவா வழி ஒருவனுக்குத் துறவும் உதியாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

379 அன்றுதுயர் எய்துங்கால் அல்லலின்றிச் சச்சந்தன்
குன்றாதேன நின்றான் குமரேசா—என்றுமே
நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்றாங்கால்
அல்லற் படுவ தெவன். (௪௦)

இ—ள்.

குமரேசா! இன்பமெய்தி நின்ற சச்சந்தன் பின்பு துன்பமுறுங்காலும் அல்லலின்றி ஏன் அமைந்து நின்றான் எனின், நன்று ஆங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்று ஆங்கால் அல்லற் படுவது எவன் என்க. நன்று—நன்மை. அன்று—தீமை.

நல்வினை விளையுங்கால் அதன் பயனாகிய இன்பங்களை இளி

தாக நுகர்பவர் ஏனைத் தீவினை விளையுங்கால் அதன் பலனாய துன்பங்களையும் இணங்கி அனுபவியாமல் உணங்கி உளைவது எதற்காக என்பதாம்.

இன்பமும் துன்பமும் தாம் செய்த வினையின்படியே வரும் அவற்றுள் ஒன்றுக்கு இசைந்து மகிழ்தலும் மற்றொன்றுக்கு அசைந்து நெகிழ்தலும் அறிவுடையாருக்குத் தகுதியன்று ஆதலால் "அன்று ஆங்கால் அல்லற்படுவது எவன்" என்றார். வினைப்பயன் துய்க்காமல் தொலையாதாதலால் அதற்கு வருந்துவதால் பயனில்லை என்பது குறிப்பு.

97

772 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கடலிடை நிற்குமொருவன் அஞ்சினும் அஞ்சாவிடினும் அலைகள் அடியாமல் அரலா; அதுபோல் பிறவியில் நிற்பவன் வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் வினைப்பயன்கள் உறாமல்ஒழியா என்க.

எதுவரினும் அறிவுடையார் இசைந்து அனுபவிப்பர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சச்சந்தன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சச்சந்தன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டு வேந்தன். இராசமாபுரி என்னும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்தவன். அரசுக்குரிய எல்லா நலங்களும் அமையப்பெற்றவன் இவனது காலம் இற்றைக்கு மூவாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரென்பர். பேரழகியாகிய விசையையை மணந்து இவன் பெருநலம் துய்த்துவருங்கால் கட்டி

யங்காரன என்னும் அமைச்சன் கொடுஞ் சூழ்ச்சியால் அரச பத வியைத் தன்வசப்படுத்தினன். பின் அமர் செய வந்தான். அ லவமையும் நிறைந்த கருப்பவதியாயிருந்த மனைவி அஞ்சி நடுங்கி னள். அவனை இவன் அணைத்துத் தேற்றினன். நமது நல்வி னைப்பயனல் இந்திர திருவுடனிருந்த இதுவரை இன்பந் துய்த் தோம். இனித் தீவினைப்பயன சேர்ந்தனறது. அதனை அஞ்சுவ தால் பயன யாதும் இலை. ஓடினும் ஒளிப்பினும் ஒடுங்கி நிற் பினும், கூடிடும வினைப்பயன் குறிந்தும் என்பயன். ஆதலால் எது வரவெண்டுமோ அது வருக எமமை விடுத்து எது அகல வேண்டுமோ அது அகலுக என்று இணங்கியிருப்பதே உணர்ந் தோர்க்கழகு எனறு அவள் உளர உணர்தினன். வினைப் பயனை உவந்து அனுபவித்தான. அறிவுடையார் வினைத் தன் பங்கட்கு அஞ்சி அல்லலுழுவார் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (சிரிவளச் சிந்தாமணியில் காண்க.)

சாதலும் பிறத்தல் தானும் தன்வினைப் பயத்தினாகும்
ஆகலும அழிவுமெல்லாம் அவைபொருட்டியலபுகண்டாய்.
சோதலும் பரிவும் எல்லாம் துன்னுணர் வினைமையன்றே
பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத்தோளிஎன்றான்.

இது, மனைவி அச்சமுற்றபோது சச்சந்தன் சொன்னது. அன்று ஆக்கால் இவன் அல்லற்படாது நின்ற உண்மை இதனால் இனிது தெளிவுறுதல் காண்க.

வாழின் பயன் எதுவாயினும் அதனை இனிதாகக் கொள் வோனே அறிவுடையான என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

---

380 சிந்துபதி முற்சூழ்ந்தும் தோற்றுபரிச் சித்தநின்றும்
குந்திபேன் மாய்ந்தார் குமரேசா—முந்துகின்ற
ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும். (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிந்து தேசத்து வேந்தனும், பரிச்சித்து மன்னனும், வினைவினைவுகளை விலக்குதற்குரிய சூழ்ச்சிகளை முன்னதாகவே சூழ்ந்திருந்தும் என் அழிவினை எய்தினர் எனின் ஊழிற் பெருவலி யாவுள; மற்று ஒன்று சூழினும் தான் முந்துறும் என்க. வலி என்பது ஆகு பெயராய் அதனையுடையவற்றைக்குறித்து நின்றது

சூழ்தல்—எண்ணுதல்; அஃதாவது வினைப விலக்குதற்கு உரிய உபாயத்தைக் கருதித் துணிதல்.

மற்று ஒன்று சூழினும்—பிறிதோர் உபாயத்தை எண்ணினும் உய்மை செய்யினும் என்பதைச் சுட்டி நின்மையால் எச்ச உம்மையாம்,

தான்என்றது ஊழை. முந்துறும்—முன்னதாகி நிறகும்.
ஊழை விலக்குதற்கு எதாவது ஓர் உபாயகதை எண்ணினும் ஊழ் அதனினும் முறபட்டுத் தன் பயனை ஊட்டிவிடும் ஆதலால்

அவ்வுழ்போல் மிக்க வலியையுடையன யாவை உள எனபதாம். யாதும் இல்லை என்பது கருத்து.

மேல், கல் வாழ்வின் பயனை மகிழ்ந்தனுபவிப்பதுபோல் தீய வழின்பயனையும் அமைந்தனுபவிப்பதே அறிவுடைமைக்குழாமை என்றார். அத் தீயூழை எதாவது ஓர் உபாயத்தால் விலக்கிவிட லாகாதா? என்பார்க்கு இஃதுணர்த்தியதென்க.

வினை வினைவுகளை விலக்குதற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகளைச் செய்யினும் வாழ்வானது அவ்வவனைத்தையும் கடந்துவந்து தனபய னைத் தப்பாது கொடுத்துவிடும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட் டது. இவ்வுண்மை விருத்தச்சத்திரன் கண்ணும் பரிச்சித்து பாலும் உணர்ப்படும்.

774 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

விருத்தச்சத்திரன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன். சயத்திரதன் தந்தை. தன் மகன் இன்ன நாளில் இறந்து படுவான் என்று கனவிலும் அசரீரியாலும் முன்னமே யுணர்ந் தான். அதுகேழாவண்ணம் விரைந்து சூழ்ந்து சமந்த பஞ்ச கம்என்னும் தனியிடத்தைஅடைந்து தென்திசைநோக்கியிருந்து இயமனைநினைந்து "என்மகனுடையதலையை எவன்தரையில்வீழ்த் துகின்றானோ அவனதுதலை உடனே வெடித்துக் கடவது" என்று

உளத்திற் குறித்து உரிய மந்திரங்களை உரைத்துக்கொண்டிருந்தான், இங்ஙனம் இருக்குங்கால் அத்தினபுரியில் நடந்த பாரதப் போரில் பதினான்காம் நாள் மாலையில் சயத்திரதன் தலை அருச்சுனன் கணையால் துணிபட்டது. அப்பொழுது சிந்துமன்னன் சூழ்ந்திருக்கும் உண்மையைக் கண்ணன் உணர்த்தினான். உணர்ந்த விசையன் அத் தலை கீழே வீழாதபடி அம்பினை ஏவிக் கண் மூடி மந்திரம் புரிகின்ற தந்தையின் கையில் வீழ்ந்தினான் பாவம்! விழித்து நோக்காமல் யாதோ! என்று அதனை அவன் கீழே எறிந்தான். அது தரையில் படலும் அவன் தலை பொடிபட்டது. ஊழை விலக்குதற்கு முற்சூழ்ந்திருந்தும் அதனினும் அது முற்பட்டு நின்றது அதனால் இருவரும் பட்டார். ஊழின் பெருவலியை உலகம் இவனபால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கதை 2.

பரிச்சித்து என்பவன் அருசகனன் குமாரனாகிய அபிமன்னனுடைய புதல்வன். தாய் பெயர் உத்தரை இவன் கருப்பத்திலிருக்கும்பொழுது பாரத யுத்தம் நடந்தது அசுவத்தாமன பாண்டவர் மரபு நாசமாகும்படி மந்திர முறையோடு ஓர் அம்பை ஏவினான். அது உத்தரை வயிற்றிலிருக்கின்ற இக்கருவையும் அழிக்கும்படி கடுகிவந்தது. கண்ணன் அருளுவாய்ப் புகுந்து அதனை அதட்டி நீக்கினான். மாலின பரிசம் கருவிலேயே பட்டதால் இவனுக்குப் பரிச்சித்து என்று பெயரிட்டனர் என்பர். இவன் நல்ல நீதியுடையவன். சிறந்த போர் வீரன். பொறையும் அருளும் பொருந்திய நெஞ்சினன், வனத்திலிருந்த சமீக முனிவர்பால் வினோதமாக இவன்செய்த சிறுபிழைக்காக "ஏழு நாட்களுள் பாம்பு கடித்து மடிவாய்" என்று அம்முனிவருடைய புதல்வராகிய சிருங்கி முனிவர் சாபமிட்டனர். அதனை உணர்ந்த இவன், அவ் வினை விளைவை விலக்குதற் பொருட்டு அறிஞர் பலருடன் நன்காராய்ந்து ஒரு பிராணியும் அருகில் அணையாதபடி ஓரழகிய புணையில் சிலருடன் அமர்ந்துபோய்க் கடலிடையிருந்தான். யாதும் அருகில் அணுகாவாறு அனைவரும்

மிக்க ஆயத்தமாயிருந்தனர். குறித்த காலம் வந்தது. கார்க்கோடகன் எனனும் பாம்பு அரசனைக் கடிக்க எழுந்தது. அரசன் முன்னுற ஆய்ந்திருக்கும் தலைமையை யுணர்ந்தது. எலுமிச்சம் பழம்போல உருவெடுத்துக் கடலில் விழுந்தது. அலையால் அலைந்து அலைந்து அலைந்து புணையின் அருகே அணைந்தது. ஊறு ஒன்றும் இல்லையென்று தோந்திருந்த அரசன் ஊர்ந்து வரும் இப் பழத்தை உற்று நோக்கினான் தன் கையால் உலந்தெடுத்தான். பழமாயிருந்தது பாம்பாய்க் கடித்தது மன்னன் துடித்தான். உடனே மாண்டு விழுந்தான். ஊழை விலக்குதற்கு முற்சூழ்ந்து மிக்க எச்சரிக்கையாயிருந்தும் மன்னன் ஊழ் வயப்பட்டான். மற்றொன்று சூழினும் ஊழ் முந்துறும் என்பதை உலகோர் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தார் (விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க)

முதிர்தரு தவமுடை முனிவராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவராயினும்
மதியின ராயினும் வலியராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார். (கந்தபுராணம்)

அதிசயம் ஒருவரால் அமைக்க லாருமோ
துதியறு பிறவியின் இன்பத துன்பந்தான
விதிவச மென்பதை மேற்கொள்ளாவிடின்
மதிவலியால் விதி வெல்ல வல்லமோ. (இராமாயணம்)

ஊழை விலக்க எவராலும் முடியாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

ஆகும் ஊழால் முயற்சி தோன்றும். போகும் ஊழால் மடி உண்டாம். நல்லூழ் அறிவைக் கொடுக்கும் தீயூழ் அதனைக் கெடுக்கும். நூல பல கற்பினும் ஊழறிவே மிகும். திருவையும அறிவையம ஊழ் இருவேறு வகையாய் நின்று உதவும. தீயதை நல்லதாக்கவும, நல்லதைத தீயதாக்கவும் ஊழ் வலைகாம். செல்வம நிலைத்தற்கும் போதற்கும் ஊழே காரணம. செல்வம் பெறினும் நல்லூழ் இல்வழி அதனை நுகரமுடியாது. ஊழ் உதவாவழித் துறவும் உதியாது. வினைப்பயன் ஏதுவரினும் அதனை உவந்து அனுபவித்தலே உணர்வோர்க்கு அழகு. ஊழை விலக்க ஒருவராலு மூடியாது. ஊழின் வலியே உலகில் மிக்கது.

௩அ-வது ஊழ் முற்றிற்று,

அறத்துப்பாலும் இப்பாலுடன் முடிந்தது.

---

776 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உ

அறத்துப்பாலின் திரட்டுப்பால்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்கள் நான்கனுள் முன்னதாகிய அறத்தின இயல்பை உணர்த்தியதால் இஃது அறத்துப்பால் என நின்றது. அறத்துப்பால் என்பதற்கு அறத்தை உணர்த்தும் பகுதி என்பது பொருள். அறமாவது நல்லன செய்தலும் அல்லன ஒழிதலுமாம். அதனை இல்வாழ்க்கை, துறவு, என்னும் இருவகை நிலைகளிலுமிருந்து செய்ய

லாம். கடவுள் வாழ்த்துமுதல் வாழ் நூறு முப்பத்தெட்டு அதி காரங்களால் அதன இயல்புகள் இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலின் முன்னுரை.

உலகு, உயிர் எவற்றிற்கும் முதல்வர் ஒருவர் உளர். அவர் எங்கும் நிறைந்தவர். எலாம் வல்லவர். என்றும் உள்ளவர். இன்பவருளினர். அவரை அன்புடன் நினைத்தலே நம் அறி வுடைமைக்குப் பயன். அவர் மழை வடிவாய் நின்றும் உயிர் களைப் பேணுகின்றார். அம்மழையாலேதான் இவ் உலகம் நிலை பெறுகின்றது. பொறிகளை அடக்கி அரிபன செய்வோரே இவ் வுலகிற் பெரியவராவர். அவர் அருள்நெறி ஒழுகலே அறநெறி யாகும். அவ் அறத்தை இல்வாழ்க்கையில் இருந்து செய்வதே எவர்க்கும் நல்லது.

இல்லறம்.

கற்புடைய மங்கையை மணந்து நன்மக்களைப்பெற்று, ஒக் கல்பால் மிக்க அன்புடையனுய்ப் பெரியவர், துறவியர் முதலிய எவரையும் பேணி, உணவும் உடையும் உறையுளும் உதவி, இன் சொல் இயம்பி, பிறர் செய்த நன்றியை நினைந்து, நடுநிலை நின்று அடக்கமுடையனுய், ஒழுக்கம்பேணி, பிறருடைய மனைவியரை நினையாமல், பொறையை மேற்கொண்டு, பொருமையை ஒழித் தும், பிறர் பொருளை விரும்பாமல், புறங்கூறுமல், பயனில சொல்

லாமல், நீதினேக்கு அஞ்சி, ஒப்புரவறிந்து, இயன்றவரை ஈதலேச் செய்து, புகழ்பெற வாழ்வோனே இல்லறத்தான் ஆவான்.

துறவறம்.

ஆருயிர்மாட்டுப் பேரருளுடையனும், ஊன்உணல் ஒழிந்து உயர் தவப்புரிந்து, ஐந்தும் களவும் நெஞ்சங்கொள்ளாமல், வாய்மைகாத்து, வெகுளியை ஒழித்து, இன்னுசெய்யாமல், ஒன்றையும் கொல்லாமல், நீலையாமையை நினைந்து, நெடுந்துறவடைந்து, மெய்யுணர்வு எய்தி அவாவினே அறுத்துப்பிறவி அறுதிற் போனே துறவறத்தான் ஆவான்.

ஊழ்.

இவ் எல்லாவற்றிற்கும் ஊழே காரணமாதலால் அவ் உண்மையை உணர்ந்து நல்லூழுக்குரிய நல்வினைகளேயே மன்பதை நாடிச்செய்தல் வேண்டும்.

உறுதி.

பிறருடைய மனேவியரை நயவாமலும் புறங்கூறாமலும் உள்ளவரே இல்வாழ்வோருட் சிறந்தவர். மெய்யுணர்வுடையராய் அவாவினே ஒழிந்தவரே துறவோருள் உயர்ந்தவர். இவ் இருவகை நிலேகளிலும் நின்று தலேசிறந்த இவ் உயர்நலங்களே அடைந்தவர் எல்லா நலங்களேயும் இங்கு எளிதில் அடைந்து அழியில் வீட்

டை முடிவில் அடைவர். இவ்வுண்மையைப் பாலில் நெய்போல் இப்பாலில் காண்க.

உள்ளீர் நமரங்காள் ஓதுந் திருக்குறளாம்
தெள்ளமிழ்த மாந்தித் தெளிமின்கள்—மெள்ள மெள்ள
எல்லா நலங்களும்வந் தெய்துதுமக் கன்றேதான்
வல்லான் அருளும் வரும்.

வளருவப் பெருந்தகை மாணடிவாழ்க.

---

778 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அறத்துப்பாலில் அடங்கியுள்ளவை.

அதிகாரம்	பக்கம்
கடவுள் வாழ்த்து	11
வான் சிறப்பு	35
நீத்தார் பெருமை	50

அறன்வலியுறுத்தல் 73
இல்வாழ்க்கை 91
வாழ்க்கைத்துணைநலம் 109
மக்கட்பேறு 127
அன்புடைமை 151
விருந்தோம்பல் 173
இனியவை கூறல் 193
செய்ந்நன்றியறிதல் 211
நடுவு நிலைமை 230

அடக்கமுடைமை 248

ஒழுக்கமுடைமை 265

பிறனில்விழையாமை 283

பொறையுடைமை 302

அழுக்காறாமை 320

வெஃகாமை 338

புறங்கூறாமை 355

அதிகாரம் பக்கம்

பயனிலசொல்லாமை 375

[illegible]யச்சம்	395
ஒப்புரவறிதல்	414
ஈகை	431
புகழ்	455
அருளுடைமை	472
புலான்மறுத்தல்	490
தவம்	509
கூடாவொழுக்கம்	532
கள்ளாமை	553
வாய்மை	572

வெகுளாமை	593
இன்னாசெய்யாமை	614
கொல்லாமை	635
நிலையாமை	653
துறவு	683
மெய்யுணர்தல்	707
அவாவறுத்தல்	730
ஊழ்	753